

Tái Sinh Chi Từ

Contents

Tái Sinh Chi Từ	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20	64
21. Chương 21	68
22. Chương 22	71
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	80
26. Chương 26	83
27. Chương 27	86
28. Chương 28	88
29. Chương 29	92
30. Chương 30	95
31. Chương 31	98
32. Chương 32	102
33. Chương 33	105
34. Chương 34	110
35. Chương 35	113
36. Chương 36	117
37. Chương 37	121
38. Chương 38	124
39. Chương 39	128
40. Chương 40	132
41. Chương 41	135

42. Chương 42	139
43. Chương 43	142
44. Chương 44	145
45. Chương 45	149
46. Chương 46	152
47. Chương 47	156
48. Chương 48	160
49. Chương 49	164
50. Chương 50	167
51. Chương 51	171
52. Chương 52	175
53. Chương 53	178
54. Chương 54	182
55. Chương 55	186
56. Chương 56	190
57. Chương 57	193
58. Chương 58	197
59. Chương 59	200
60. Chương 60	204
61. Chương 61	208
62. Chương 62	211
63. Chương 63	215
64. Chương 64	218
65. Chương 65	222
66. Chương 66	225
67. Chương 67	229
68. Chương 68	233
69. Chương 69	236
70. Chương 70	239
71. Chương 71	243
72. Chương 72	245
73. Chương 73	249
74. Chương 74	254
75. Chương 75	257
76. Chương 76	260
77. Chương 77	263
78. Chương 78	267
79. Chương 79	270
80. Chương 80	274
81. Chương 81	278
82. Chương 82	281
83. Chương 83	285
84. Chương 84	288
85. Chương 85	291
86. Chương 86	294
87. Chương 87	298
88. Chương 88	300
89. Chương 89	302
90. Chương 90	305
91. Chương 91	308
92. Chương 92	311
93. Chương 93	315
94. Chương 94	318
95. Chương 95	322

96. Chương 96	326
97. Chương 97	329
98. Chương 98	332
99. Chương 99	335
100. Chương 100	339
101. Chương 101	342
102. Chương 102	346
103. Chương 103	349
104. Chương 104	352
105. Chương 105	356
106. Chương 106	359
107. Chương 107	362
108. Chương 108	366
109. Chương 109	369
110. Chương 110	372
111. Chương 111	375
112. Chương 112	378
113. Chương 113	382
114. Chương 114	386
115. Chương 115	390
116. Chương 116	394
117. Chương 117	397
118. Chương 118	404
119. Chương 119	410
120. Chương 120	416
121. Chương 121	422
122. Chương 122	428
123. Chương 123	437
124. Chương 124	446
125. Chương 125	455
126. Chương 126	462
127. Chương 127	466
128. Chương 128	469
129. Chương 129	474
130. Chương 130	478

Tái Sinh Chi Từ

Giới thiệu

Edit+Beta: Shiye. Thể loại: Hiện đại, đam mỹ, tá thi hoàn hồn, phản xuyên, làm gốm, sủng, chủ thụ, HE. Truyện Tái S

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh-chi-tu>

1. Chương 1

Một đám người quần áo nhuộm máu bị giải đến ngọ môn dưới trời đầy bông tuyết bay.

Những người này đã từng là quan tước trong triều, luôn cao cao tại thượng, mà lúc này đây tất cả sĩ diện của họ không còn sót lại chút gì, trên mặt tràn đầy tuyệt vọng. Trong đó có người không cam lòng kêu to lên lại bị cấm y vệ cho một gậy, ngã lăn trên mặt đất, trông càng thêm chật vật.

Từ Cửu Chiếu ánh mắt lạnh lùng nhìn tên tham quan đầy vết máu do bị quất roi cang lộ ra vẻ hèn mọn. Nơi bị tra tấn truyền tới từng cơn đau đớn cũng không khiến cậu mấy may động dung, chỉ lặng lẽ bước đi.

Từ Cửu Chiếu cũng không phải là văn nhân nên tự nhận trên người không có khí tiết thanh cao của người đọc sách, nhưng cũng không có nghĩa là cậu sẽ cầu xin tha thứ từ bọn đao phủ này. Cậu biết bây giờ đã vô lực xoay chuyển, không thể sửa đổi được số phận nữa rồi. Chỉ bằng tiết kiệm chút khí lực để giữ lại tôn nghiêm cuối cùng cho mình.

Từ Cửu Chiếu nguyên là ngự điêu sư (thợ làm gốm trong cung) của ngự điêu xưởng (xưởng gốm chỉ phục vụ cho vua) có kỹ thuật chế tạo gốm sứ vô cùng tinh xảo, đẹp đẽ. Bởi vì có tay nghề xuất chúng, Từ Cửu Chiếu được đốc đào quan (quan quản lí lò Ngự) kiêm đại thái giám – Đào Kim coi trọng, hơn nữa sư phụ truyền nghề ở bên cạnh nói tốt thêm mấy câu mới được đi theo mấy người không hề quen biết ly khai Cảnh Đức Trấn [1], tới Hà Nam mở lò nung.

Khi Từ Cửu Chiếu vừa mới nung xong một mẻ gốm thành công nhất trong cuộc đời của mình, đáng tiếc không đợi cậu vui vẻ bao lâu thì bị cấm y vệ xông vào đem tất cả mọi người bắt lại.

Sau đó, Từ Cửu Chiếu mới biết được cậu vậy mà lại vô tình bị cuốn vào âm mưu chống phá triều đình. Thật không may là khi đám người đó bị bại lộ còn kéo luôn cả cậu xuống nước.

Bị tra tấn một ngày một đêm khiến Từ Cửu Chiếu chết đi sống lại, ngay cả đôi tay cũng bị phế bỏ. Bàn tay này của cậu đã từng chế tạo ra những đồ gốm tinh xảo, vậy mà bây giờ một đôi đũa cậu cầm cũng không được.

Mấy người liên quan đến án này đều bị giam giữ ở trấn phủ ty, đối mặt với khuôn mặt áy náy của sư phụ, Từ Cửu Chiếu không thể tin được vào hai mắt mình. Chỉ vì tiền đồ của con trai mà sư phụ liền đem tên đệ tử này đẩy tới vực sâu.

Đối mặt với ân sư, Từ Cửu Chiếu mặc dù phần nộ nhưng lại không hề thốt ra một lời oán trách. Chuyện tới nước này, oán hận có ích gì ư?

Nhưng mà khi thực sự quỳ gối trên nền đá lạnh như băng, trên đầu bị vải bố bịt kín, chờ đợi tới thời khắc bị xử tử, Từ Cửu Chiếu rút cuộc cũng vô pháp nhẫn nại, ở sâu trong nội tâm của cậu chung quy cũng oán hận số phận bất công.

Có lẽ chính phần oán khí này làm cho linh hồn cậu không bị tan biến.

Lúc cậu khôi phục thần trí lần nữa thì đã tới một địa phương hoàn toàn xa lạ.

Không phải là thành Bắc Kinh kiến trúc tinh xảo với tường son ngói vàng, ngược lại là một hầm lò hoang vắng.

Khi Từ Cửu Chiếu nhìn xuống đáy hầm thì thấy một người nằm ngửa mặt lên, phía dưới đầu của người đó là một vũng máu to đã ngấm xuống dưới đất. Sắc trời không sáng lại có một tầng tuyết mỏng đọng ở trên người đó khiến Từ Cửu Chiếu không có nhận ra sự dị thường gì cả – ngoại trừ một cái đầu tóc ngắn ngủn.

Biết người này đã không còn dấu hiệu sống nữa, Từ Cửu Chiếu mới cả gan đi qua, cậu không biết tại sao mình xuất hiện ở nơi này, lại phát hiện phía dưới vết máu có đồ vật không biết tên hấp dẫn sự chú ý của cậu.

Từ Cửu Chiếu định dùng tay cầm lên thì kinh ngạc đến mức phát hiện hai tay của cậu cứ nhiên đã khôi phục nguyên trạng. Sau khi nhìn ngắm đôi tay đã đổi, cậu mới tiếp tục vươn tay chạm vào vũng máu khô kia.

Thế nhưng cậu chỉ là một linh hồn, chạm vào cũng không có bất kỳ cảm giác gì.

Ngay lúc Từ Cửu Chiếu tâm tình còn đang tiếc nuối, đột nhiên lại bị một đoàn ánh sáng rực rỡ từ trong đất tỏa ra bao phủ. Một cỗ lực vô pháp kháng cự mạnh mẽ truyền đến, trực tiếp đem cậu hút vào trong thân thể của cái người đã chết này.

Linh hồn nhẹ bỗng bị thể xác nặng nề vững vàng bao lại, cảm giác tê dại làm cho Từ Cửu Chiếu bật ra tiếng rên rỉ yếu ớt. Một tiếng thét chói tai vang lên, cho thấy rốt cục cũng có người phát hiện cậu nằm ở

đáy hố.

Từ Cửu Chiếu cảm thấy đầu óc không còn tỉnh táo, cố gắng mở mí mắt lên, chỉ thấy một trận màu vừa đỏ vừa tím lập loè. Ánh sáng rực rỡ làm đau nhói mắt của cậu, Từ Cửu Chiếu nhắm mắt lại, sau đó cả người rơi vào bóng tối.

Có mấy lần cậu khôi phục ý thức nhưng sau đó lại thiếp đi, người càng không tỉnh táo lắm, chỉ mơ hồ cảm giác được có người bên cạnh tới tới lui lui, bên tai âm ỹ lời gì đó cậu nghe không hiểu.

Chờ cậu hoàn toàn tỉnh táo lại, thời gian đã qua không biết bao lâu.

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu đại ra nhìn đám người xung quanh, nơi này so với nơi tra tấn kinh khủng nhất của trấn phủ ty còn muốn bí hiểm phức tạp hơn, thân thể cậu cứng ngắc động cũng không dám động.

Không lẽ biết mình là tá thi hoàn hồn (mượn thân sống lại) cho nên đây là đang lập đàn trấn áp cậu sao?

Lúc này cửa phòng bệnh mở ra, một thân hình cao lớn, bưu hãn tiến vào, thoạt nhìn người con trai này chừng hai mươi tuổi. Thấy Từ Cửu Chiếu mở to mắt nhìn chăm chăm mình, tên con trai kia hưng phấn kêu to một tiếng.

Trong miệng của cậu ta nhanh chóng phun ra liên tiếp mấy câu nói, ngón tay ấn xuống một cái nút ở trên cái hộp nhỏ. Ngữ điệu này nghe quen quen tai, tựa hồ là lúc Từ Cửu Chiếu ở lò gốm Hà Nam một khoảng thời gian nên nhận ra đây là phương ngôn của nơi đó. Chỉ là tốc độ nói của đối phương quá nhanh, Từ Cửu Chiếu cất lực nghe chỉ có thể nghe được mấy chữ quen thuộc, còn căn bản không hiểu được toàn bộ lời nói.

Ánh mắt của Từ Cửu Chiếu nhìn áo quần lố lằng còn có đầu tóc ngắn ngắn của nam nhân kia đánh giá mấy lần. Thân thể là của mẹ cha cho sao có thể tùy tiện cạo đầu?[2] Chẳng lẽ nam nhân này giống khối thân thể mình nhập hồn vào đều là hòa thượng hoàn tục?

Thái độ người này coi như không có biết cậu chính là tá thi hoàn hồn. Không muốn bị coi là yêu quái, Từ Cửu Chiếu cẩn thận ngậm miệng không nói lời nào.

Trạng thái trầm mặc không nói này rất cực dẫn tới biểu tình đối phương trở nên lo lắng.

Tay của người kia ở trước mắt cậu quơ quơ, tựa hồ là lo lắng cậu trở nên si ngốc đi, phát giác trông mắt của cậu chuyển động theo mới yên tâm thở phào.

Lúc này trong đầu Từ Cửu Chiếu đột nhiên phát ra một trận thanh âm làm cho cậu căng cứng cơ thể.

Thanh âm mơ hồ vang lên, người kia ngữ điệu chậm lại, Từ Cửu Chiếu rốt cục có thể nghe hiểu: “Em trai của tôi tỉnh lại rồi.”

Người mà cậu mượn xác hoàn hồn nguyên lai là anh em của người này sao?

Từ Cửu Chiếu không dấu vết nuốt một ngụm nước bọt, thấy đối phương thân thể cao to, cường tráng, bàn tay to như quạt hương bồ. Cậu liền hạ quyết tâm, nhất định không thể để cho người này biết cậu không phải là “người kia”.

Nam tử cao lớn không chút nào phát giác tâm tư của cậu, chỉ là nói với cậu rằng: “Một hồi bác sĩ sẽ tới khám cho cậu, đừng lo lắng. Cậu nhất định sẽ tốt lên.”

Nam tử cao lớn trong miệng nói lời an ủi động viên nhưng lại cau mày lo lắng, thoạt nhìn cũng không thô lỗ như bề ngoài, trái lại còn cẩn thận.

Đại phu?

Từ Cửu Chiếu bất động thanh sắc khẽ nhúc nhích con ngươi nhìn chung quanh. Đại phu có khả năng nhanh chóng tới, chẳng lẽ nơi này là y quán .

Đợi một lúc, một bác sĩ mặc một áo blue trắng đi vào. Từ Cửu Chiếu lông mày hơi động một chút, người này cư nhiên cũng là tóc ngắn. Xem ra nơi đây con người đều không tôn trọng lễ nghi phong tục như ngày xưa.

Bác sĩ cầm lấy băng bệnh án treo trên đầu giường nhìn một chút, lại quay về phía cậu hỏi: “Từ Cửu Chiếu, bây giờ cậu cảm thấy thế nào?”

Cơ thể này cũng tên là Từ Cửu Chiếu! Giống như tên của cậu a.

Đại phu này nói tiếng phổ thông gần giống như ở thành Bắc Kinh, phát âm có chút giống với quê hương trước kia của cậu.

Tuy rằng nghe hiểu, thế nhưng Từ Cửu Chiếu biết rằng cậu không được mở miệng nói. Nếu như cậu trả lời, sẽ dẫn tới hàng loạt vấn đề khác, nói nhiều sai nhiều, sớm muộn cũng khiến người ta nghi ngờ.

Thế nhưng không nói lời nào, cửa ải này khó có thể vượt qua.

Từ Cửu Chiếu dứt khoát giả vờ như là trong miệng có vật cản, miệng há há, phát ra hai âm ngắn ngủn liên khó xử ngậm miệng không nói.

Nam tử cao lớn lập tức nóng nảy, cơ hồ là la lên: “Bác sĩ, đã xảy ra chuyện gì? Em tôi sao lại không nói câu nào, nó còn có thể nói được nữa hay không?”

Dáng vẻ cao lớn của nam tử thực sự có sức uy hiếp, làm cho bộ dạng ung dung của bác sĩ thoáng chốc sinh ra sợ hãi, vội vàng nói: “Cậu đừng có gấp! Em cậu không có bị thương ở thanh quản, trước hết để cho tôi kiểm tra lại một chút.”

Bác sĩ vội vàng bận rộn kiểm tra ảnh chụp một phen, Từ Cửu Chiếu sau khi bị một phen lăn lộn kiểm tra cổ nén tâm tình muốn bỏ chạy, ngược lại ráng tăng ý chí để đón nhận những chuyện rắc rối khác.

Lấy bất biến ứng vạn biến, Từ Cửu Chiếu dùng những lời này khích lệ chính mình rồi trở lại phòng bệnh.

Nam tử cao lớn nhìn chằm chằm vào bác sĩ cho đến khi ông ta đổ cả mồ hôi: “Em cậu bị tổn thương não nên bị chứng Aphasia (Hội chứng bất lực ngôn ngữ)!”. Ông ta nói chắc như đinh đóng cột, khiến cho người nghe không thể không tin.

Nam tử cao lớn nháy nháy mắt, hỏi lại lần nữa: “Aphasia”. Bác sĩ gật đầu, sau đó cậu ta lại hỏi thêm: “Đó là bệnh gì?”

Bác sĩ đổ mồ hôi giải thích: “Là chứng bệnh do não bị thương tổn nên dẫn tới cản trở khả năng tạo ra và thấu hiểu ngôn ngữ.”

Nam tử cao lớn không nhịn được nói: “Đừng nói thuật ngữ với tôi! Tôi nghe cũng không hiểu, nói đơn giản thôi.”

Bác sĩ hít sâu một hơi, tựa hồ muốn phát tác, thế nhưng nhìn lại đối phương vốc người cường tráng cho nên ráng kiềm chế nói: “Tạm thời cậu ta sẽ không nói chuyện được, tuy rằng người khác nói cậu ta có thể nghe, nhưng lại không hiểu được.”

Nam tử cao lớn nhất thời kinh hãi: “Vậy không phải là thằng ngốc sao?”

Bác sĩ nói: “Không phải là ngốc. Chứng bệnh này không nghiêm trọng lắm, chỉ cần trị liệu phục hồi chức năng vẫn có thể khôi phục lại như người bình thường.”

Nam tử cao lớn lúc này mới thở phào: “Vậy thì tốt rồi.”

Từ Cửu Chiếu đánh bậy đánh bạ lại hóa giải được nguy cơ, những ngày kế tiếp, thể giới quan của cậu liên tiếp nhận thêm những cái mới mẻ ở nơi này.

Từ Cửu Chiếu lúc mới tỉnh lại là ở phòng chăm sóc đặc biệt, chờ bệnh tình cậu chuyển biến tốt đẹp thì chuyển đến phòng bệnh thông thường. Biết cậu bị chứng bất lực ngôn ngữ nên người trong phòng bệnh đều rất thông tình đạt lý. Đối với việc cậu thỉnh thoảng xuất hiện những biểu hiện dị thường cũng bao dung lý giải nguyên nhân là do chứng bệnh.

Chương trình hồi phục chứng tật tiếng đối với Từ Cửu Chiếu có trợ giúp rất to lớn, nó giúp cậu nhanh chóng hòa nhập vào cái xã hội kỳ quái này.

Bác sĩ khoa phục hồi chức năng rất có kinh nghiệm, vô cùng kiên nhẫn dạy cậu đọc và viết, cho cậu nhìn hình ảnh và vật dụng thực tế sau đó nói cho cậu biết tên gọi những vật đó.

Từ Cửu Chiếu lập tức ý thức được tầm quan trọng của chương trình này cho nên vô cùng phối hợp, tốc độ khôi phục cũng trở nên nhanh chóng.

Từ Cửu Chiếu dốc sức ghi nhớ tất cả những gì mà đối phương truyền thụ, có những cái tên không có biện pháp lý giải nhưng cũng cố gắng nhớ kỹ.

..... Truy cập fanpage s:// .face book.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

[1] Cảnh Đức Trấn: là một thành phố nằm ở phía đông bắc tỉnh Giang Tây. Vùng đất này xưa có tên là Xương Nam Trấn, nơi có nhiều mỏ kaolin hảo hạng và những cánh rừng gỗ sồi cung cấp loại củi tốt nhất để đốt lò nung gốm sứ. Vào đời Cảnh Đức (1004 – 1007), vua Thần Tông nhà Tống (960 – 1279) đã chọn Xương Nam Trấn để thiết lập ngự diêu (yuyao), chuyên chế tác các món đồ gốm dành cho nhà vua và hoàng gia triều Tống sử dụng. Ngày nay, Cảnh Đức Trấn vẫn tiếp tục giữ vai trò là một trung tâm sản xuất gốm sứ lớn nhất Trung Quốc, nên được xưng tụng là thủ đô gốm sứ của Trung Hoa.

[2] Đây là dựa theo lời Khổng Tử: Thân thể tóc da là thứ nhận của cha mẹ, không dám làm tổn thương, đó là bắt đầu lòng hiếu thảo. Cho nên những người thời xưa đều để tóc dài, người cạo đầu thì chỉ có hòa thượng.

2. Chương 2

Tên con trai cao lớn viết tên mình xiêu xiêu vẹo vẹo trên miếng bìa cứng: “Ngô Cửu Lợi”.

Nhìn ba chữ nọ, vẫn cho rằng là mình nhập vào thân thể em trai của tên này, Từ Cửu Chiếu nhin không được lộ ra biểu tình quái dị.

Ngô Cửu Lợi lại cho rằng Từ Cửu Chiếu không nhận ra nên có vẻ hơi ỉu rĩ, kiên nhẫn nói rằng: “Đây là tên của tôi, Ngô Cửu Lợi.” Sau đó hắn lại viết tên của Từ Cửu Chiếu: “Đây là tên của cậu, nhận ra được không?”

Những ngày qua Ngô Cửu Lợi cẩn thận tỉ mỉ và kiên trì như thế nào Từ Cửu Chiếu đều nhìn ở trong mắt, nhớ ở trong lòng. Tuy rằng cậu hạ quyết tâm sẽ không để cho ai biết rằng linh hồn thân thể này đã thay đổi, thế nhưng đối phương có ơn với cậu thì nhất định sau này cậu sẽ hồi báo lại.

Trải qua mấy ngày huấn luyện khôi phục, Từ Cửu Chiếu đã có thể phát âm rõ ràng tiếng phổ thông theo tiêu chuẩn, vì vậy mở miệng nói: “Nhận ra được!”.

“Hi hi”. Ngô Cửu Lợi giống như chính mình đạt được điều gì to lớn, lộ ra dáng tươi cười nhìn phi thường chân chất.

Từ Cửu Chiếu mỉm cười đáp lại, rử mắt thấy dòng chữ xiêu vẹo trên miếng bìa. Người này tựa hồ hồi đi học cũng không tốt a, thư pháp không hề có quy củ gì hết.

Chương trình huấn luyện ngoại trừ dạy phát âm, đọc, viết, còn chỉ cách diễn đạt. Cách nói thay đổi, có thể thông qua tiếng nói mà che lấp, thế nhưng kiểu chữ lại rất khó thay đổi được. Song điểm này Từ Cửu Chiếu cũng đã có dự định.

Trong phòng bệnh, Từ Cửu Chiếu nằm ở giường gần cửa nhất, phía trong là một nam tử trung niên bị gãy xương cánh tay. Có một khoảng thời gian khi người nhà của ông ấy đến thăm, Từ Cửu Chiếu đã từng tận mắt thấy con gái của ông ấy nằm ở trên giường bệnh làm bài tập, trong đó có một quyển vở tập viết chữ .

Kiểu chữ là có thể thông qua tập viết mà thay đổi a.

Từ Cửu Chiếu không được tự nhiên dùng ba đầu ngón tay cầm lấy cây bút bi, tay run run viết xuống hai chữ. Ngô Cửu Lợi đọc theo: “Bảng chữ mẫu?”. (bản gốc là :). Sau đó hắn ngược mắt nhìn Từ Cửu Chiếu hỏi: “ Cậu muốn bảng chữ mẫu? Để luyện chữ sao?”

Từ Cửu Chiếu biểu hiện ra thần sắc hiểu học gật đầu.

Ngô Cửu Lợi cảm thấy hơi quái dị, xoa xoa đầu, cười một tiếng: “Cậu vậy mà cũng có ngày chủ động yêu cầu luyện chữ.”

Từ Cửu Chiếu âm thầm kêu khổ, chẳng lẽ thân thể này là kẻ không học vấn, không nghề nghiệp gì sao? Không biết biểu hiện của mình có gì dị thường không nữa?

May là Ngô Cửu Lợi rất nhanh lộ ra biểu tình hiểu được: “Là do bác sĩ yêu cầu đi.” Sau đó hắn càng nghĩ càng thấy có lý, lăm bầm lăm bầu nói rằng: “Đúng đúng, hẳn là nên luyện nhiều một chút. Như vậy bệnh của cậu cũng sẽ mau hết hơn.”

Từ Cửu Chiếu thấy hắn tự tìm ra được lý do, không khỏi bật cười.

Điều này làm cho Ngô Cửu Lợi bất ngờ: “Rốt cuộc cũng thấy cậu cười, từ lúc vào viện, cả ngày cũng không thấy cậu cười một chút nào. Đương nhiên, ý anh không phải nhập viện là chuyện gì tốt. Nhưng bởi vì lần bị thương này, ngay cả thân phận học đồ của cậu cũng bị xóa bỏ. Tuy rằng... “. Ngô Cửu Lợi đem lời còn lại nuốt vào trong bụng, gượng gạo dời đề tài: “Ngày đó sao cậu lại đi đến lò nung bỏ hoang đó vậy? Sẽ không thật sự tưởng bọn họ nói như vậy nên nửa đêm chạy tới đào đồ vật đi?”

Từ Cửu Chiếu tất nhiên không biết rốt cuộc là thân thể này tại sao lại đến cái nơi bị bỏ hoang đó vào đêm khuya. Cậu chỉ có thể cau mày, vẻ mặt đau khổ.

Dù sao bây giờ cậu nói chuyện cũng không được, coi như là muốn biểu đạt cũng rất khó khăn.

Quả nhiên Ngô Cửu Lợi không hỏi tới nữa, ngược lại đứng lên thu xếp đồ đạc cho Từ Cửu Chiếu ra ngoài. Điều này làm cho cậu vui mừng ngoài ý muốn, còn tưởng rằng Ngô Cửu Lợi chuyển cậu sang phòng khác, không nghĩ tới lại được phép ra ngoài.

Bệnh viện rất lớn, kết cấu hạ tầng vô cùng phức tạp, lâu mới lâu cũ, hàng lang qua lại, đừng nói cậu là bệnh nhân nằm viện, ngay cả y tá mới tới mấy tháng cũng không biết rõ đường.

Cho nên trên cơ bản Từ Cửu Chiếu ít đi ra ngoài vận động, xa nhất cũng chỉ đến đầu hàng lang bên kia để đi vệ sinh.

Do lúc đó khí trời lạnh lẽo, quần áo trên người rất dày nên Từ Cửu Chiếu ngoại trừ đầu bị thương, trên người cũng không có vết thương gì.

Bác sĩ thì nói cậu vận khí tốt, do té không bao lâu đã được người phát hiện – đương nhiên sự thực thế nào, chỉ có Từ Cửu Chiếu biết.

Ngoại trừ bác sĩ kết luận bị chứng tắt tiếng còn có một chút dấu hiệu chấn động não. Bất quá Từ Cửu Chiếu không có triệu chứng như bọn họ nói như buồn nôn, chóng váng đầu...

Bác sĩ cũng đã nói bởi vì bị va đập, rất có thể tạm thời sẽ quên một số chuyện trước kia, cho nên tất cả mọi việc đều do Ngô Cửu Lợi xử lý. Từ Cửu Chiếu mặc dù thắc mắc tầng tầng lớp lớp, không biết cần nên quên chuyện gì, cần nên nhớ chuyện gì nhưng cũng chỉ biết phiền muộn trong lòng.

Bệnh viện Từ Cửu Chiếu nằm quản lý rất nghiêm ngặt, nếu như muốn đi ra ngoài, nhất định phải làm thủ tục xin phép.

Sau khi ký tên, bọn họ rời khỏi bệnh viện.

Vừa qua tháng giêng, tính theo ngày thì thời gian “Từ Cửu Chiếu” tử vong so với thời gian cậu bị chém đầu chênh lệch không bao nhiêu ngày.

Không biết là do trùng hợp hay do ý trời, nếu đã có cơ hội sống lại Từ Cửu Chiếu sẽ quý trọng gấp đôi, sẽ không cho phép bất kỳ sai sót nào xuất hiện.

Mặc áo lông ấm áp, Từ Cửu Chiếu thở ra một ngụm khí màu trắng, không khí theo hô hấp mang theo một hương vị lạ lẫm.

Lông mày không dấu vết nhíu lại một chút, Từ Cửu Chiếu kéo cổ áo che mũi miệng lại, Ngô Cửu Lợi đứng ở bên cạnh lấy nón đội lên cho cậu:” Đội vào, đầu cậu bị thương còn chưa lành đâu. “

Từ Cửu Chiếu đáp một tiếng, theo sau hắn đi ra cửa bệnh viện.

Mấy ngày này cậu không rời phòng bệnh ở tầng trệt, một mặt là bởi vì bệnh viện kết cấu phức tạp, mặt khác là do bên ngoài xe cộ như mắc cửi.

Sau khi thu thập được khá nhiều tin tức, Từ Cửu Chiếu biết rằng nơi này cách triều đại của cậu khoảng ba, bốn trăm năm, triều đại đã sớm thay đổi. Minh triều cũng đã không còn, cho nên việc cậu chết oan cũng không còn thương tâm nữa. Sau cuộc hỗn loạn trong triều, không bao lâu sẽ có một triều đại mới thay thế, kết cục như ở triều đại cũ cũng không thể trốn thoát được.

Theo sát sau lưng Ngô Cửu Lợi, Từ Cửu Chiếu tránh xe cộ ở lối đi, đi sát bên trong. Mặc dù trong lòng kiến thiết thật lâu, cũng có chuẩn bị tâm lý, thế nhưng khi gặp những chiếc hộp lớn mang tên ô-tô này gầm rú bên người, thải ra khí lưu đánh thẳng vào thân thể vẫn khiến cậu sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

“Cậu đứng đây chờ tôi một chút”. Ngô Cửu Lợi căn dặn Từ Cửu Chiếu xong thì xoay người đi.
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Từ Cửu Chiếu nhìn Ngô Cửu Lợi đi vào một buồng kính nhỏ hẹp có cửa ngăn lại, do thân hình cao lớn của Ngô Cửu Lợi che kín, Từ Cửu Chiếu nhìn không thấy hắn đang làm cái gì.

Một lát sau Ngô Cửu Lợi đi ra, trong tay cầm xấp tiền nhét vào trong túi: “Đi thôi.”

Từ Cửu Chiếu ánh mắt lóe lên một cái, thì ra xấp giấy dày màu sắc này là tiền a. Từ Cửu Chiếu quay đầu lại nhìn cái buồng nhỏ đó, âm thầm nhớ kỹ đây là nơi có thể lấy được tiền.

“Tiền khám bệnh của tôi tốn bao nhiêu thế?” Từ Cửu Chiếu hỏi.

Ngô Cửu Lợi quay đầu nhìn cậu một cái, nhếch miệng cười nói: “Đừng quan tâm, dù sao anh đây vẫn có thể trả được.”

Từ Cửu Chiếu lông mày nhíu lại, cố chấp muốn biết: “Rốt cuộc là nhiều hay ít? Dù sao cũng phải cho tôi biết con số chính xác chứ.”

Ngô Cửu Lợi bất đắc dĩ đành phải nói: “Khoảng mấy vạn. Bởi vì lúc đầu cậu đã sử dụng phòng chăm sóc đặc biệt, phẫu thuật và các loại thuốc nước ngoài...nên chi phí rất đắt. Bất quá phí bồi thường của xưởng gốm kia cộng với tiền bảo hiểm của cậu, có thể thanh toán 70% viện phí.”

Từ Cửu Chiếu vừa nghe mấy vạn liền ngắc ngứ cả người .

Bất kể là ở kiếp trước hay kiếp này, con số hơn vạn chính là một con số khổng lồ.

Huống chi dựa theo tìm hiểu của Từ Cửu Chiếu, thân thể này chỉ là một cậu nhóc vị thành niên mười bảy tuổi, sau này có đi học nghề nhưng cũng chưa được bao lâu. Hơn nữa là cô nhi không cha không mẹ sống trong cô nhi viện, cho nên đừng nghĩ là có tiền để dành.

“Vậy còn 30% kia? ” Từ Cửu Chiếu nhìn Ngô Cửu Lợi.

Ngô Cửu Lợi gãi gãi đầu: “Anh giúp cậu trả, đừng lo lắng!”

Từ Cửu Chiếu trầm ngâm một hồi mới lên tiếng: “Tôi sẽ trả lại cho anh.”

Ngô Cửu Lợi cười một tiếng, định gõ đầu cậu, vừa giơ tay lên mới nhớ đầu cậu còn có vết thương, lại chuyển sang vỗ vai : “Anh đây không cần gấp đâu.”

Người không có đồng nào còn đeo một thân nợ nần, trong lòng Từ Cửu Chiếu có chút phiền não. Cậu thiếu Ngô Cửu Lợi không chỉ có tiền mà còn nợ cả nhân tình.

Đi vào nhà sách, đập vào mắt là không gian thật lớn cùng với hàng loạt giá sách khiến Từ Cửu Chiếu nhìn không chớp mắt.

Đây chính là sách a, chính là một tài sản có giá trị to lớn a.

Kiếp trước sách không phải là vật dành cho nhà nghèo như bọn họ. Giấy rất đắt, hơn nữa in ấn rất khó. Mỗi cuốn sách có giá trị rất cao, có thể tương đương với chi tiêu một tháng của một gia đình thông thường, để hàn môn (chỉ những nhà nghèo) có thể cấp dưỡng cho một vị học trò thì phải nhịn ăn, nhịn mặc cho người học mua sách vở và giấy bút. Học trò nếu muốn mua đủ tứ thư ngũ kinh, thường thường phải hao phí mấy năm, thậm chí hơn chục năm.

Ngô Cửu Lợi nhúc đầu nhìn gian trưng bày lăm lăm: “Bảng chữ mẫu ở nơi nào?” Sau đó hắn kéo một nhân viên gần đó trực tiếp hỏi: “Mua bảng chữ mẫu ở nơi đâu vậy?”

Nhân viên bị nắm lại có chút hoảng sợ, cũng không dám vì động tác thô lỗ của hắn mà tức giận, nơm nớp nói rằng: “Ồ lâu hai, phía đông bắc.”

Ngô Cửu Lợi hài lòng buông ra, nhân viên bán hàng như được đại xá nhanh chóng ly khai.

Lâu hai phía đông bắc là khu bán văn phòng phẩm, có bán các loại dụng cụ học tập như sách, vở, bút, com-pa, thước, ...

Ngô Cửu Lợi thấy mấy thứ này thì lộ ra biểu tình nhúc đầu, hướng về phía Từ Cửu Chiếu quanh co: “Cậu tự đi đi, anh ở bên ngoài chờ cậu.”

Bên cạnh khu văn phòng phẩm là một không gian nhỏ dành cho người đọc sách, Ngô Cửu Lợi đi tới chỗ ít người ngồi xuống. Người ở đó thấy hắn liền liên tục không ngừng cầm đồ uống và sách vở lạng lẽ chuyển qua chỗ xa hơn.

Ngô Cửu Lợi cũng không chút phật lòng, ngược lại tựa hồ còn rất thích ý, hắn hướng về phía Từ Cửu Chiếu khoát khoát tay, giục cậu đi.

3. Chương 3

Từ Cửu Chiếu đành phải một mình đi vào khu văn phòng phẩm.

May là bảng chữ mẫu được đặt ở vị trí rất dễ thấy, Từ Cửu Chiếu cầm lấy lật từng trang xem. Thỉnh thoảng lông mày lại nhíu một cái, hiển nhiên là đối với bản chữ mẫu này không hài lòng.

Xem qua một vòng, mới miễn cưỡng lấy một quyển xem như là được nhất, đồng thời dưới sự giới thiệu của nhân viên bán hàng mua thêm một cây bút máy hiệu Bucks (một nhãn hiệu bút của TQ) và một lọ mực màu xanh.

“Cho hỏi bảng chữ mẫu còn có loại khác không?” Từ Cửu Chiếu cuối cùng nhịn không được hỏi nhân viên cửa hàng. Nhân viên cửa hàng căn bản không hiểu, Từ Cửu Chiếu chỉ đành phải nói: “Là loại bảng chữ mẫu dùng bút lông viết.”

Nhân viên cửa hàng lúc này mới hiểu, liền chỉ chỗ cho cậu.

Từ Cửu Chiếu đi tìm Ngô Cửu Lợi, Ngô Cửu Lợi hiển nhiên không muốn cùng cậu đi vào núi sách đó, lắc đầu như trống bỏi.

“Vậy anh ở đây chờ tôi một chút.” Từ Cửu Chiếu nói.

Ngô Cửu Lợi lại nghĩ cậu giống như đứa trẻ sợ bị người lớn bỏ rơi, hắc hắc cười một tiếng: “Yên tâm, anh sẽ không bỏ cậu lại đâu, anh sẽ ngồi ở đây chờ.” Sau đó hắn bổ sung thêm một câu: “Cậu nhanh lên một chút a!”

Nếu có thời gian và tiền bạc, Từ Cửu Chiếu thực sự rất nguyện ý ở chỗ này nguyên ngày, sau đó mua toàn bộ sách mà mình nhìn trúng.

Chỉ tiếc cậu bây giờ không chỉ không một xu dính túi, mà còn mang nợ. Cho dù Ngô Cửu Lợi trước khi tới đây đã nói với cậu thích cái gì thì cứ lấy, hắn sẽ mua. Nhưng Từ Cửu Chiếu cũng sẽ không thức thời mà tùy tiện được.

So sánh với triều đại cậu từng sống kia, nơi này bản in lại nhiều và đầy đủ, khiến Từ Cửu Chiếu vô cùng muốn gom một phần. Lưu luyện đem bản in bỏ xuống, Từ Cửu Chiếu vừa giương mắt đã nhìn thấy thứ cậu cần.

Đối diện là một dãy sách tham khảo lớn, ánh mắt Từ Cửu Chiếu phi thường tốt, thoáng cái đã nhìn thấy ở giữa giá sách để cuốn Tám Loại Kiểu Chữ Thông Dụng Nhất .

Khi Từ Cửu Chiếu cùng bác sĩ làm huấn luyện hồi phục, cậu đã từng thử yêu cầu dạy viết chữ phồn thể, nhưng bác sĩ khuyên cậu nên học chữ giản thể là được, chữ phồn thể thời này hầu như không còn sử dụng.

Hai loại thể chữ giản phồn này cậu đều muốn học. Mặc dù bác sĩ dạy cậu những thứ cần thiết, thể nhưng lại coi cậu như trẻ nhỏ, mỗi ngày chỉ dạy một chữ mới, lâu dần không đáp ứng được điều Từ Cửu Chiếu cần.

Từ Cửu Chiếu đem quyển Tám Loại Kiểu Chữ Thông Dụng Nhất lấy xuống mở ra. Bên trong mỗi một loại kiểu chữ đều có lời miêu tả, bao gồm Đại Triện, Tiểu Triện, Khải, Tống thể, Hành, Thảo, Giáp Cốt, Giản thể tự.

Đây chính là thứ Từ Cửu Chiếu hiện tại cần dùng.

Ôm quyển sách này còn có một bản chữ gốc cộng thêm bút máy, lộ mực, Từ Cửu Chiếu liền đi tính tiền. Ngô Cửu Lợi nhìn không được, lấy thêm cho cậu mấy quyển vở.

“Ngay cả vở cũng không mua? Vậy cậu định luyện chữ ở đâu?” Ngô Cửu Lợi quả trách: “Trước đây cũng không có thấy cậu quên trước quên sau thế này.”

Từ Cửu Chiếu ngậm miệng không nói lời nào, cậu đương nhiên sẽ không nói mình không cần giấy luyện chữ. Cậu biết tiết kiệm không phải lúc nào cũng nhận được khen ngợi từ người khác, chẳng hạn như lúc này vậy, Ngô Cửu Lợi cho rằng cậu coi thường hắn, ngay cả một quyển vở cũng mua không nổi.

Từ Cửu Chiếu sẽ không vì chút chuyện nhỏ này cùng đối phương tranh chấp, im lặng lắng nghe cầm đồ đặc tính tiền rồi rời đi.

Kể từ khi biết lưng mang nợ nần, Từ Cửu Chiếu ngay cả bệnh viện cũng không dám ở, nên cậu cực lực yêu cầu xuất viện sớm.

Ngô Cửu Lợi bắt đầu dĩ vãng: “Thật không biết cậu kiên trì như vậy làm gì? Cũng không tốn thêm bao nhiêu tiền a.”

Giải thích không được, Từ Cửu Chiếu dứt khoát không nói, Ngô Cửu Lợi cũng sẽ không truy đến cùng. Rất dễ dàng bỏ qua cái đề tài này, Từ Cửu Chiếu trên đầu quần băng gạc đi theo phía sau Ngô Cửu Lợi quay trở về nơi ở của thân thể này.

Từ Cửu Chiếu vẫn cho là nơi ở của cậu không xa bệnh viện, lại không nghĩ đi theo Ngô Cửu Lợi lên xuống hai lần xe, ngồi thật lâu thật lâu đến khi lý khai thành thị phồn hoa tới một nơi hoang vắng.

Nếu như không phải biết Ngô Cửu Lợi sẽ không hại cậu, Từ Cửu Chiếu còn nghĩ rằng mình sẽ gặp nguy hiểm.

Xuống xe, Từ Cửu Chiếu nhìn chằm chằm bảng tên viện mở còi ở cổng một chút rồi quay đầu nghi hoặc nhìn Ngô Cửu Lợi.

Ngô Cửu Lợi giơ tay khoát vai cậu nói rằng: “Biết cậu muốn rời đi nơi này sống tự lập. Sang năm cậu thành niên, có muốn quay về cũng không được đâu.”

Tuy rằng không hiểu vì sao thành niên lại không thể trở về, nhưng Từ Cửu Chiếu không có hỏi, chỉ là âm thầm nhớ ở trong lòng. Nơi này cũng chỉ là chỗ ở tạm thời, đợi sang năm, cậu nhất định phải tìm được chỗ ở mới.

“Cửu Lợi đã trở về rồi à.” Một thanh âm khàn khàn khô khốc vang lên.

Ngô Cửu Lợi thả tay xuống, quay đầu hướng về phía người đó rất cung kính hô: “Ngô viện trưởng.”

Người được gọi là “Ngô viện trưởng” là một bà cụ tóc hoa râm, vóc người nhỏ nhắn, đứng trước thân hình cao lớn, hung hãn của Ngô Cửu Lợi càng tăng thêm sự nhỏ yếu. Thế nhưng vị lão thái thái này lại không sợ vóc dáng cao to của đối phương chút nào, trái lại cười híp mắt nhìn hần.

Chú ý tới Từ Cửu Chiếu ở một bên, lão thái thái mắt sáng rực một chút: “Cửu Chiếu cũng trở về sao? Thế nào lại xuất viện sớm như vậy, không phải nói còn phải nằm 1 tuần nữa à?”

Từ Cửu Chiếu học theo cách gọi của Ngô Cửu Lợi, hô một tiếng: “Ngô viện trưởng.”

“Ai ~ để cho ta xem một chút, thương thế còn chưa lành, sao lại xuất viện?” Ngô viện trưởng đi tới ngửa đầu nhìn Từ Cửu Chiếu.

Bị ánh mắt quan tâm của bà nhìn có chút chống đỡ không nổi, Từ Cửu Chiếu không được tự nhiên chuyển chuyển con mắt: “Nằm viện tốn tiền lắm ạ.”

Ngô viện trưởng dừng một chút, sau đó nói: “Trở về thì tốt rồi, trong bệnh viện đồ ăn không ngon, ngủ cũng không tốt, để cho Lý sư phó hầm chút canh bồi bổ cho em.”

Ngô Cửu Lợi đáp một tiếng, từ trong túi móc ra một xấp tiền màu đỏ, nhét vào trong tay Ngô viện trưởng: “Trong viện hiện tại cũng khó khăn, không thể để mọi người xuất tiền được, Ngô viện trưởng, người cảm đi.”

Ngô viện trưởng cũng không từ chối, nói rằng: “Em cũng không dễ dàng gì, cũng nên vì mình tính toán nhiều một chút.”

Ngô Cửu Lợi gật đầu thật mạnh: “Em biết, em biết.” Hần lại đổi đề tài: “Tên nhóc này vẫn còn bị thương, bây giờ nói chuyện cũng không thuận tiện, người xem em ấy cần một gian phòng riêng có phải hay không?”

Viện trưởng gật đầu: “Phải, phải, kí túc xá nhân viên bên kia còn có một phòng trống. Trước hết để cho Cửu Chiếu vào ở đi.”

Ngô Cửu Lợi vui mừng lộ rõ trên mặt, nhếch miệng cười cười: “Tốt quá.”

Từ Cửu Chiếu cũng tiến lên nói: “Cảm ơn người, Ngô viện trưởng.”

Ngô viện trưởng giật mình nhìn cậu, khoe miệng nhếch lên vui vẻ: “Ai, khẩu âm nói chuyện cũng thay đổi rồi. Cảm giác cứ là lạ.”

Từ Cửu Chiếu căng thẳng trong lòng, Ngô Cửu Lợi cười to nói: “Theo bác sĩ học đấy ạ, hiện tại nói tiếng phổ thông còn tốt hơn so với người khác.”

Hai người cười rộ lên, Từ Cửu Chiếu cũng nở nụ cười.

Ngô viện trưởng cười xong nói rằng: “Cửu Lợi, em đi giúp Cửu Chiếu thu thập một chút đồ đạc, tranh thủ mang những thứ ở kí túc xá trong trường học mang tới phòng mới đi.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Dạ!”

Đi đến gian phòng hồi trước, Từ Cửu Chiếu âm thầm cảm thấy may mắn Ngô Cửu Lợi nghĩ chu đáo, xin cho mình hẳn luôn một gian phòng.

Từ Cửu Chiếu xuất thân là con nhà thợ thủ công, từ nhỏ thông minh hiếu học, vào cung làm thợ chế tác gốm rất sớm. Một đường từ học trò tới ngự điêu sư, về sau vào nhà giam cửa trần phủ ty, cho tới bây giờ cũng không có ở một gian phòng nhỏ hẹp như vậy.

Căn phòng rộng khoảng 20m2 có đặt 4 cái giường, trong phòng còn bày bàn, tủ và các loại đồ vật khác. Bên trong gian phòng tuy rằng ẩm áp, thế nhưng lại có chút mùi cổ quái, điều này làm cho kẻ ưa sạch sẽ như Từ Cửu Chiếu lông mày cũng phải hung hăng nhảy dựng.

“Đừng ngần ra nữa, tranh thủ lúc này không ai, nhanh đem đồ đạc thu thập xong đi. Đỡ phải có nhiều người lại luồng cuống tay chân, lại bị hỏi lung tung này kia.” Ngô Cửu Lợi quay về phía Từ Cửu Chiếu nói.

Từ Cửu Chiếu cũng muốn nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nhưng cậu căn bản không biết chỗ của mình ở đâu!

May là Ngô Cửu Lợi trực tiếp giúp cậu xác nhận, khom lưng bắt đầu thu thập đồng lộn xộn trên giường.

Từ Cửu Chiếu nhìn đồng tap vật bày đầy bên trên giường, không dám tin tưởng: “Mấy thứ này đều là của tôi sao?”

Ngô Cửu Lợi bật cười một tiếng: “Làm sao có thể! Tại cậu không ở đây, nên họ coi giường của cậu trở thành nơi để đồ. Trông cậy vào đám tiểu tử kia giúp cậu giữ ngăn nắp? Đừng có nằm mơ.”

Thì ra Từ Cửu Chiếu trước đây cũng là người thích sạch sẽ; bỏ xuống những thứ không thuộc về cậu, bên dưới lộ ra mặt giường coi như là sạch sẽ.

Ngô Cửu Lợi cũng thầm nói : “Trong phòng này cũng chỉ một mình cậu chịu khó đổi khăn trải giường.”

Ngô Cửu Lợi động tác lưu loát đóng gói mọi thứ thật tốt xong, cũng không để Từ Cửu Chiếu động thủ, tự mình khuôn đồ, đem đồ đạc của cậu đều dời đến phòng mới.

Phòng mới này bị bỏ cũng không lâu, trên mặt giường đầy bụi bặm, Từ Cửu Chiếu thừa dịp Ngô Cửu Lợi quay về chuyển đồ, cầm chậu rửa mặt đi múc nước, tìm một miếng khăn lau sạch tất cả mọi thứ.

“Không phải là không cho cậu động sao?” Ngô Cửu Lợi ôm một thùng giấy lớn, thấy cậu khom người lau bàn, liền rống lên.

“Việc này tôi có thể làm.” Từ Cửu Chiếu cười cười: “Tôi cũng không có quý giá như vậy.”

Ngô Cửu Lợi bất đắc dĩ nói: “Cẩn thận lại đau đầu.”

Thu thập xong đồ đạc, Ngô Cửu Lợi ngồi ở trên giường, Từ Cửu Chiếu ngồi ở trên ghế, cúi đầu nhìn trong thùng. Ngô Cửu Lợi nói rằng: “Mấy thứ kia trước đừng động vào, chờ tháo băng trên đầu rồi hãy thu dọn.”

Từ Cửu Chiếu không thể làm gì khác hơn, buộc lòng đáp một tiếng.

Ngô Cửu Lợi vươn người một cái: “Cuối cùng cũng xong, cậu trở về thì anh cũng có thể yên tâm đi rồi.”

Từ Cửu Chiếu sững sốt: “Đi đâu?”

Ngô Cửu Lợi kinh ngạc nhìn cậu: “Cậu thật đúng là té xong có điểm choáng váng, đương nhiên là quay về công trường.”

Công trường?

Từ Cửu Chiếu nhin không được bật thốt lên: “Đi công việc?” Cậu dừng một chút sửa miệng nói rằng: “Đi làm việc sao?”

Ngô Cửu Lợi ừ một tiếng: “Công trường đang thi công đào mương. Thời hạn hoàn thành công trình sắp hết, ông chủ gọi điện thoại thúc giục anh trở lại.” Từ Cửu Chiếu im lặng một chút, rũ mắt xuống: “Đã làm chậm trễ anh rồi.”

Ngô Cửu Lợi xua tay: “Khách khí gì chứ ! Chúng ta là anh em mà. “

Từ Cửu Chiếu không nói chuyện, nhưng trong nội tâm lại thừa nhận phần tình cảm này.

4. Chương 4

Ngô Cửu Lợi quyết định đi là đi, tính cách hẩn làm việc lưu loát cũng không kéo dài. Bởi vì lo lắng Từ Cửu Chiếu nên mới kéo cho tới bây giờ, trước khi đi hẩn để lại cho Từ Cửu Chiếu một nghìn đồng – Từ Cửu Chiếu từ chối không xong đành phải nhận lấy, Ngô Cửu Lợi còn đem một điện thoại di động cũ cho cậu.

Từ Cửu Chiếu cẩn thận tìm một hộp bánh rỗng đem một nghìn đồng và cái điện thoại Nokia cũ mà Ngô Cửu Lợi cho cậu bỏ vào, giấu ở giữa thùng giấy dưới giường.

Ngô Cửu Lợi đưa cho cậu điện thoại di động để cho tiện liên lạc, đáng tiếc Từ Cửu Chiếu phụ tâm ý của hẩn, chỉ coi điện thoại di động này là vật phẩm mà cất dấu, căn bản không biết công dụng của món đồ này.

Từ Cửu Chiêu đem quần áo và đồ dùng hàng ngày sắp xếp thật chỉnh tề, khăn trải giường, vỏ chăn, áo gối,... tất cả đều bị Từ Cửu Chiêu giặt sạch sẽ.

Chờ gần tối Ngô viện trưởng sang đây đưa cơm cho cậu, nhìn thấy cậu lôi kéo vỏ chăn, trách cứ: “Thân thể em còn chưa có dưỡng tốt đâu, những thứ này từ từ rồi sắp xếp.”

Từ Cửu Chiêu không lên tiếng, chỉ cười.

Ngô viện trưởng bắt đắc dĩ lắc đầu, trong tay mang hộp cơm nói rằng: “Lý sư phó làm cho em canh tắm bổ này, mau thừa dịp còn nóng uống đi.”

Từ Cửu Chiêu đi theo Ngô viện trưởng trở về phòng, Ngô viện trưởng đem hộp cơm mở ra.

Hộp cơm có 3 tầng, tầng dưới chót là canh gà táo đỏ thơm ngào ngạt, tầng ở giữa là rau xào, tầng trên cùng là cơm tẻ.

Từ Cửu Chiêu lấy chén dĩa mới vừa rửa sạch, đem cơm bới vào trong chén, ngẩng đầu hỏi Ngô viện trưởng: “Người đã ăn cơm chưa ạ? ”

Ngô viện trưởng ngồi vào đối diện cậu: “Ta đã ăn rồi, những thứ này là đặc biệt vì em chuẩn bị. Sau này cơm buổi tối sẽ để riêng cho em trong hộp cơm, hoặc là em đến chỗ Lý sư phó lấy, hoặc là đợi ta đưa tới cho em.”

Từ Cửu Chiêu vội vàng nói: “Không dám làm phiền mọi người... Không cần người đưa tới, để tự em đi lấy.”

Ngô viện trưởng kỳ quái nháy mắt mấy cái, nói rằng: “Hài tử này thế nào bây giờ lại khách khí như vậy? Đây là do anh trai em đưa tiền, để em được chăm sóc tốt hơn. Tuy nói là Cửu Lợi bỏ tiền ra, em dùng cũng là đúng tình hợp lý. Thế nhưng dù sao hiện tại ở điều kiện này, để cho bọn nhỏ trong viện thấy, trong đầu khó tránh khỏi suy nghĩ nhiều.”

Từ Cửu Chiêu tay dừng một chút, hỏi: “Trong viện hiện tại rất khó khăn ạ?”

Ngô viện trưởng từ trước đến nay đối mặt bọn nhỏ trong viện chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, giống như loại tình huống này cũng sẽ không nói cho bọn chúng. Nhưng khi nhìn ánh mắt thanh minh của Từ Cửu Chiêu, ngẫm lại cậu sang năm đã thành niên, cũng thẳng thắn không giấu giếm nói rằng: “Tình huống của viện chúng ta thực sự là không tốt lắm, bên trên cấp phát xuống cũng như muối bỏ biển. Viện mồ côi chúng ta vì ở vùng ngoại thành, nên không có phúc lợi từ nhà tài trợ, thế nhưng khi đồn công an ở thị trấn nhất được đưa trẻ lang thang nào vẫn đưa chúng qua bên này. Kỳ thực viện đã sớm vượt ra khỏi khả năng tiếp nhận. Ai ~ cái này cũng nhờ những hài tử kia khi lớn cũng không quên cội nguồn, hàng năm cũng trở về gửi tiền, nên mới miễn cưỡng chống đỡ đến bây giờ.”

Từ Cửu Chiêu yên lặng ăn cơm, cậu chỉ là biết viện mồ côi là nơi hay thu dưỡng bọn trẻ không cha không mẹ, đơn giản là nơi làm việc thiện tích đức. Ngô viện trưởng nói những lời này, phần lớn cậu căn bản là không hiểu rõ được, chỉ có thể biết hiện tại trong viện đúng là khó khăn.

Nhập hồn vào người này chỉ có mười bảy tuổi, thời xưa hai mươi tuổi nhược quán mới thành niên, ở chỗ này mười tám tuổi là đã thành niên.

Thân thể trẻ lại, thế nhưng linh hồn của Từ Cửu Chiêu cũng đã trưởng thành, đương nhiên sẽ không ăn ở thoải mái tại nơi này. Chớ nói chi hiện tại viện mồ côi còn gặp khó khăn.

Tạm thời dừng chân ở chỗ này, chỉ có thể ngộ biến tùng quyền (tạm thời thích nghi).

Từ Cửu Chiêu trong lòng sớm có tính toán, để dũa xuống nói rằng: “Ngô viện trưởng, em nghĩ sẽ trở lại xưởng gốm.”

Ngô viện trưởng giật mình nhìn cậu: “Em nói cái gì? Em muốn trở về chỗ đó sao?”

Từ Cửu Chiêu nghiêm túc gật đầu: “Dạ, em muốn trở lại tiếp tục học việc.”

Cậu biết trên người cậu không có đồng nào, lại không có căn cơ, còn nợ nần, chính là thân vô trường vật (chỉ người không có tài sản gì cả), chỉ có thể đi theo nghiệp xưa, tiếp tục chế tác đồ gốm sứ.

Tuy nói là trở lại học việc, thế nhưng dù sao cậu chân chính cũng là một ngự điều sư, không cần phí thời gian học lại một lần nữa, chỉ cần cậu có cơ hội chứng minh bản thân, chắc chắn có thể trở nên nổi bật.

Ngô viện trưởng phì cười nói: “Em biết vươn lên là chuyện tốt. Thế nhưng em đã bị xưởng gốm đó khai trừ rồi, không thể quay về được.”

Từ Cửu Chiêu con người chớp động, rủ mắt hỏi: “Nguyên nhân bị đuổi là bởi vì em nửa đêm đi đến chỗ bỏ hoang đó sao?”

Ngô viện trưởng ừ một tiếng: “Bọn họ nói là em làm trái với quy định nhà xưởng, không có mặt trong thời gian làm việc.” Ngô viện trưởng thở dài một chút rồi nói: “Lúc đó nhận được điện thoại ta cũng lo lắng. Ta là một lão bà tử, cái gì cũng không hiểu, đầu óc chậm chạp, trong viện lại không có tiền. Tuy nói em làm trái với quy định, nhưng xưởng trưởng vẫn đưa tiền bồi thường, ta đây mới yên tâm. Lúc đó ta không thể rời viện trong thời gian dài, mọi người cũng bận không đi được, chỉ có thể gọi Cửu Lợi nhanh chóng trở về chăm sóc em.”

Từ Cửu Chiêu giương mắt nghi ngờ: “Cửu Lợi ca nói đây là do tai nạn lao động, nên bọn họ mới bồi thường.”

Ngô viện trưởng liếc mắt nhìn cậu nói rằng: “Nếu như trong thời gian làm việc bị thương, bồi thường là chính đáng. Thế nhưng em lại chạy đến khu vực bỏ hoang đó, cũng không tính là nơi làm việc. Là xưởng trưởng thấu tình đạt lý, mới ra tiền chữa bệnh cho em. Em nói xem sau sự việc này, trong lòng người ta có khúc mắc với em, làm sao có thể cho em trở lại?”

Từ Cửu Chiêu im lặng, cuối cùng mới nói: “Em biết đây là sai lầm của em, thế nhưng em vẫn muốn trở thành thợ chế tác gốm. Em sẽ nghĩ ra biện pháp để quay về.”

Ngô viện trưởng thở dài một tiếng, cảm khái nói rằng: “Trong viện chúng ta bọn nhỏ được giáo dục trình độ đều không sai biệt lắm, trường học vùng lân cận cũng không có thầy giỏi, năng lực của thầy cô cũng hạn chế. Phần lớn bọn nhỏ lên tới cao trung thì thôi học, em cùng Cửu Lợi cũng giống như vậy. Không đến mười tám tuổi mà bắt đầu đi làm công.”

Biết được sự tình như vậy, Từ Cửu Chiêu hiểu rằng bước đầu tiên sẽ không được thuận lợi.

Cơm nước xong, không để Từ Cửu Chiêu động thủ thu thập, Ngô viện trưởng liền dọn dẹp mang hộp cơm đi.

Lúc này bọn nhỏ tan học trở về, nguyên bản trong viện mồ côi có vài phần yên lặng lại tràn đầy thanh âm huyền ảo.

Từ Cửu Chiêu đứng ở cửa sổ nhìn xuống, sân chơi trong viện mồ côi không lớn, bọn nhỏ chơi đùa ầm ĩ, phi thường náo nhiệt.

Từ Cửu Chiêu phát hiện ra có ai đó nhìn lên, sợ người quen của nguyên thân thấy được sẽ bắt chuyện, cậu buột lòng phải kéo rèm cửa sổ lại.

Ngồi ngay ngắn ở trước mặt bàn, Từ Cửu Chiêu mở bảng chữ mẫu để luyện chữ. Có thói quen sử dụng bút lông mềm mại nên với độ cứng của bút máy cậu dùng không quen, chỗ nói chỉ là bút lông khi viết chữ là phải nâng cao cổ tay, bút máy lại đem cánh tay để lên bàn mới có thể viết được.

Chính Từ Cửu Chiêu cũng không biết cậu đang có khuynh hướng tiến tới chủ nghĩa hoàn mỹ, cậu chỉ là biết nếu không muốn người ta nhìn ra sơ hở, vậy thì chỉ có thể nỗ lực đạt tới trình độ tốt nhất.

Khẩu âm, bút tích, ký ức đều có thể che lấp, tính cách cũng có thể theo thời gian và sự tình trải qua mà tự nhiên phát sinh cải biến.

Từ Cửu Chiêu mang gương mặt tuổi trẻ ngây ngô nghiêm túc nhìn chăm chăm bảng chữ mẫu, kiên trì luyện từng nét bút.

Ngày thứ hai, khi bọn nhỏ đều đi học, Từ Cửu Chiêu mới từ trong phòng đi ra. Đi tới căn tin ăn bữa sáng đơn giản, Từ Cửu Chiêu liền đi ra bên ngoài viện mồ côi.

Cậu muốn đi vùng phụ cận làm quen một chút với hoàn cảnh xung quanh, còn muốn đi trạm y tế để đổi thuốc.

Vùng ngoại thành điều kiện cũng không cao, mật độ kiến trúc không dày, địa hình cũng không phức tạp. Từ Cửu Chiếu đi hai vòng thì cơ bản nhớ được, sẽ không lạc đường.

Cậu cũng thăm dò chỗ xưởng gốm, chỉ tiếc cách viện mồ côi quá xa, nơi đó nằm phía dưới thị trấn, cùng viện mồ côi không chịu sự quản lý của Nhà nước. Điều này làm cho cậu định nhờ vào mối quan hệ của Ngô viện trưởng với phía trên cũng rơi vào khoảng không.

Từ Cửu Chiếu có chút thất vọng, đứng ở trước cổng ôm cánh tay lẳng lặng suy tư.

Ngô viện trưởng thấy có người đứng ở cửa viện mồ côi, đi tới mới phát hiện là cậu, kỳ quái hỏi rằng: “Cửu Chiếu? Em thế nào lại đứng ở chỗ này ngăn người vậy? Trời lạnh lắm, em mau trở về đi.”

“Em trở lại ngay.” Từ Cửu Chiếu buông cánh tay xuống, hướng phía Ngô viện trưởng nói rằng: “Em chỉ là có điểm nhớ không rõ đường đi tới xưởng gốm, đang thử nhớ lại.”

Ngô viện trưởng lộ ra biểu tình thông cảm: “Ai, rốt cuộc là do bị thương ở đầu, ta đã nói không thể nào dễ dàng tốt lên nhanh như vậy.” Bà vỗ vỗ cánh tay Từ Cửu Chiếu, thân thiết nói rằng: “Thằng nhóc này, có chuyện cũng không nên tự mình phiền não a. Đi theo ta.”

Ngô viện trưởng nói xong đi ở phía trước dẫn đường, Từ Cửu Chiếu không hiểu đi theo phía sau bà đi tới nhà xe của viện mồ côi.

Ngô viện trưởng chỉ vào chiếc xe điện cũ nói rằng: “Trước đây em mỗi ngày đều chạy xe điện đi tới xưởng gốm, cho dù không nhớ đường, em cũng không thể đi tới được đâu. Khoảng cách từ đây tới đó xa lắm.”

Từ Cửu Chiếu nhìn không được lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, may mà Ngô viện trưởng không phát hiện. Cậu vậy mà còn có một tài sản lớn như vậy a!

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, cũng biết đại khái là do Ngô Cửu Lợi lưu lại cho cậu.

Cậu mở miệng nói rằng: “Bởi vì không nhớ ra được vị trí, cho nên em nghĩ rằng đi bộ là có thể đến.”

Ngô viện trưởng thở dài một tiếng: “Em đúng là cố chấp, chỗ xưởng gốm kia làm không được, còn có thể thử chỗ khác. Bằng không đi học xây dựng xem sao? Tuy rằng tiền kiếm được vất vả, nhưng tốt xấu cũng có thể nuôi sống chính bản thân, sau đó mua một căn nhà là tốt rồi.”

Ngô viện trưởng tuy rằng thoát nhìn như một lão thái thái bình thường, nhưng lại nhìn xa trông rộng, viện mồ côi này đã giúp bọn trẻ rất nhiều, nếu không tiếp tục đi học thì bà có thể dựa vào các mối quan hệ đưa vào nhà xưởng hoặc là trường kỹ thuật học nghề.

Từ Cửu Chiếu nghiêm túc: “Cảm ơn người, Ngô viện trưởng. Em muốn trở về thử xem, ngã ở nơi nào, sẽ đứng lên từ nơi đó.”

Ngô viện trưởng thấy Từ Cửu Chiếu chấp nhất như vậy, trong lòng cũng khê động. Khó có được hài tử này có lòng như vậy, bà cũng muốn giúp một tay.

Trước hết, bà phải tìm cách đem Từ Cửu Chiếu đưa vào xưởng gốm lại lần nữa, phải biết rằng đây chính là nhà xưởng tư nhân, nếu như là thuộc về Nhà nước, bằng vào cái mặt già này của bà còn có thể giúp Từ Cửu Chiếu trở lại.

Thế nào mới có thể làm cho Từ Cửu Chiếu trở lại xưởng gốm? Hai người không hẹn mà cùng nghĩ đến vấn đề này.

5. Chương 5

Từ Cửu Chiếu rất nhanh liền phát hiện, việc cấp bách bây giờ là học chạy xe điện. Cậu có thể mượn có té hư đầu óc, quên cách chạy, muốn học lại một lần nữa.

Nghe cậu nói như vậy, Ngô viện trưởng nghi hoặc không thôi, chạy xe coi như là bản năng cơ thể, vậy mà có thể quên sao?

Ngô Cửu Lợi lưu lại một chiếc xe điện cũ cỡ trung, không phải loại xe điện có bàn đạp và moayơ. Thế nhưng cũng không có nghĩa là dễ dàng sử dụng, muốn chạy được phải nắm vững kỹ xảo giữ thăng bằng.

Ngô viện trưởng nghĩ nếu để cho Từ Cửu Chiếu đi xe điện thì có chút nguy hiểm, vì vậy để Từ Cửu Chiếu trước chạy thử xe đạp 26 inch (một loại xe đạp của Trung Quốc) của Lý sư phó một chút.

Xe đạp, cậu nhận ra được a. Bác sĩ khoa hồi phục có cho cậu xem qua hình ảnh, cũng luyện tập viết hai chữ: “Xe đạp”. Cậu biết thứ này vô cùng tiện lợi, giống với trước đây khi xuất môn là cưỡi lừa, thậm chí còn không cần mất công cho ăn.

Từ Cửu Chiếu không rõ vì sao cậu muốn học lái xe điện, Ngô viện trưởng lại bảo cậu chạy chiếc xe đạp của Lý sư phó.

Từ Cửu Chiếu khó hiểu nhưng cũng không có hiện ra mặt, cậu làm một tư thái đương nhiên, cầm tay lái, đem một chân vắt ngang qua gờ xe.

Vừa nhìn dáng vẻ cậu lên xe, Ngô viện trưởng cũng biết cậu quả thực quên mất.

Ngô viện trưởng kêu lên: “Được rồi, không cần thử nữa.”

Từ Cửu Chiếu ngượng ngừng mân môi, Ngô viện trưởng quay đầu nói với chủ xe đạp là Lý sư phó: “Tiểu Lý, cậu dạy Cửu Chiếu chạy xe đạp đi.”

Lý sư phó là một nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, nhưng ông không có dáng vẻ cao lớn thô kệch của một đầu bếp căn tin thông thường, trái lại còn mang theo chút nho nhã, điềm đạm.

Lý sư phó cười nói: “Được, giao cho em. Bảo đảm chỉ một lát thôi là Cửu Chiếu sẽ nhớ lại. Em ấy hiện tại chỉ là nhất thời quên mất, chỉ cần lên xe đạp hai cái, lập tức sẽ nhớ được.”

Chỉ tiếc, ý nghĩ của ông lại không dễ dàng thành hiện thực.

Nói thật, chỉ cần bộ phận giữ thăng bằng cơ thể không xảy ra vấn đề gì, thì học chạy xe sẽ rất nhanh, chớ nói chi là Từ Cửu Chiếu trước đây căn bản là đã chạy được. Cho nên Lý sư phó ngay từ đầu nghĩ rằng Từ Cửu Chiếu sẽ nhẹ nhàng qua được.

Lý sư phó vịn chặt phía sau, để Từ Cửu Chiếu ngồi ở trên yên xe. Từ Cửu Chiếu không yên lòng quay đầu lại nhìn, Lý sư phó hướng cậu cười nói: “Nhìn phía trước đừng nhìn ta, em bắt đầu đạp đi.”

Từ Cửu Chiếu quay đầu lại, làm kiến thiết tâm lý, nắm chặt lấy tay lái, dưới chân dùng sức đạp một cái.

Người chạy xe đạp đều biết, sức lực tay cầm lái phải phân đều hai bên, bằng không tay lái sẽ lay động. Càng nắm chặt thì càng lay động, cho nên phải nhẹ nhàng cầm, đương nhiên lay động hay không lay động cũng được quyết định bởi sự giữ thăng bằng và tốc độ.

Thăng bằng, tốc độ đều không có, hơn nữa lại dùng sức, nên không có gì bất ngờ khi Từ Cửu Chiếu bị té cả. May mà Lý sư phó bắt được phía đuôi xe, mới không làm cho cậu cắm đầu xuống đất.

Tính cách của Từ Cửu Chiếu cũng không chịu thua, cậu không để ý tới việc che giấu bản thân không một chút nào biết chạy xe nữa, chỉ biết thử chạy một lần rồi lại một lần.

Phát hiện cậu đúng là không biết chạy xe thật, Lý sư phó cũng ngạc nhiên vô cùng. Thế nhưng dù sao Từ Cửu Chiếu thương tổn ở đầu phải nằm bệnh viện thậm chí còn phẫu thuật đều không phải là giả, nên Lý sư phó cũng không có nghĩ cậu là tá thi hoàn dương. Chỉ có thể nghĩ là do té hồng đầu óc tạo thành. Não là nơi phức tạp và quan trọng, đập đầu một chút còn có thể chết, quên sự tình trước đây cũng không phải không có khả năng.

Học chạy xe đạp cũng không có gì là khó khăn, luyện tập hơn mười phút, khi Từ Cửu Chiếu có thể nắm giữ được độ mạnh yếu của tay lái, Lý sư phó mới lặng lẽ buông lỏng tay, Từ Cửu Chiếu lại bắt tri bất giác chạy được hơn mười thước.

Học chạy xe đạp ngoại trừ luyện tập thì còn phải can đảm, không sợ té. Để khắc phục chuyện mình không biết chạy xe, Từ Cửu Chiếu liền chịu khó gắng sức luyện tập một phen.

Ngoại trừ thời gian lúc bọn nhỏ đi học, Từ Cửu Chiếu còn tranh thủ lúc buổi tối kí túc xá đã tắt đèn, đem xe ra bên ngoài luyện tập.

Khắc khổ nỗ lực như vậy, ba ngày sau, Từ Cửu Chiếu liền bạo đạn lấy xe điện lên đường.

Trong đầu nhớ lại đường đi mà Ngô viện trưởng đã chỉ, Từ Cửu Chiếu đi tới xưởng gốm ở trấn Phong Diêu cách viện mồ côi hơn ba mươi km.

Nơi học việc của Từ Cửu Chiếu thuộc về tư nhân, tổng cộng cũng chỉ có mười mấy người. Đừng thấy người không nhiều lắm mà xem thường, xưởng gốm này làm ăn và có phúc lợi rất tốt. Không giống với những xưởng gốm chỉ sản xuất một số chậu, chén, đĩa và những vật dụng dùng cho sinh hoạt hằng ngày, nơi đây chủ yếu là chế tác gốm giả cổ (mô phỏng đồ gốm sứ cổ), chuyên cung cấp cho cửa hàng hàng mỹ nghệ, được người mua về làm vật trang trí.

Mặc dù các lò gốm sứ đều tập trung ở Cảnh Đức Trấn, thế nhưng lò gốm danh tiếng ở Hà Nam cũng nhiều vô cùng. Thời đại đổi thay, có những lò gốm đã hoàn toàn biến mất, thế nhưng nghề nung chế tạo gốm sứ lại chưa từng bị mai một.

Trước cũng không biết nơi này chế tác gốm giả cổ, sau khi đi tới nghe ngóng, thì quyết tâm quay lại của Từ Cửu Chiếu càng kiên định hơn. Gốm giả cổ cậu cũng không xa lạ gì, từ thời Tống triều thì gốm giả cổ bắt đầu lưu truyền, tới thời Minh triều lại càng phát triển thịnh vượng, lò Ngự là nơi chuyên môn mô phỏng gốm nhà Tống, thậm chí nơi mà Từ Cửu Chiếu bị bắt trước kia cũng là lò gốm giả cổ.

Từ Cửu Chiếu cũng không có tùy tiện đi vào xưởng gốm, ngược lại ngồi ở sạp trái cây nhỏ đối diện, một bên cùng chủ sạp nói chuyện phiếm, một bên không dấu vết hỏi thăm tình huống.

Ngồi hơn nửa ngày, ngồi tiếp nữa thì sẽ làm người hoài nghi, Từ Cửu Chiếu xách theo trái cây đã mua ly khai.

Tính cách của Từ Cửu Chiếu cũng không bảo thủ, trái lại còn có tâm tư linh hoạt. Nếu như không phải vậy cậu làm sao từ một thợ thủ công xuất thân nghèo nàn lại ở một nơi đầy tranh đoạt như hoàng cung chiếm được vị trí quan trọng, tuổi còn trẻ liền trở thành một ngự điều sư chứ.

Buổi tối, Từ Cửu Chiếu đi thẳng từ kí túc xá sang lầu bên cạnh bãi phóng Ngô viện trưởng.

Gian phòng Ngô viện trưởng tương đối giản đơn mộc mạc, hầu như không có vật phẩm trang trí gì, tất cả gia cụ đều là vật liệu gỗ phổ thông, ở bên ngoài cũng chỉ phủ một lớp sơn lót mà thôi.

“Cửu Chiếu? Có chuyện gì không em?” Ngô viện trưởng kinh ngạc nhìn cậu hỏi.

“Ngô viện trưởng, em mua một ít hoa quả, mời người nếm thử một chút.” Từ Cửu Chiếu xách theo trái cây đi vào phòng.

Ngô viện trưởng không vui nói rằng: “Lãng phí tiền làm gì? Huống chi em bây giờ đang lúc cần bồi bổ thân thể, so với ta càng cần bổ sung dinh dưỡng hơn. Lấy về đi !”

Từ Cửu Chiếu lộ ra biểu tình thành khẩn nói rằng: “Viện trưởng, em đây gặp chuyện không may nằm viện khiến cho mọi người trong viện thêm phiền toái, em hiện tại cũng không có năng lực gì, chỉ có thể dùng những thứ này biểu đạt lời cảm ơn. Mong người hãy nhận lấy.”

Ngô viện trưởng hòa hoãn xuống, lộ ra hòa ái cười nói: “Em là hài tử trong viện chúng ta, ta lại là người giám hộ của em, làm những chuyện này là đương nhiên.” Bà đem lòng bàn tay thô ráp đặt trên tay của Từ Cửu Chiếu nói rằng: “Tâm ý của em ta còn không biết sao? Viện trưởng không ăn, em đem về ăn đi. Ai~”

Từ Cửu Chiếu hơn ngượng ngùng, nói rằng: “Em đây là có việc muốn cầu, người nếu không nhận, em cũng không dám mở lời.”

Ngô viện trưởng lộ ra biểu tình ngoài ý muốn, sau đó nhìn dáng vẻ thấp thỏm bất an của Từ Cửu Chiếu, hiểu rõ vỗ vỗ tay cậu: “Vẫn là vì chuyện quay về xưởng gốm sao ?”

Từ Cửu Chiếu rũ mắt xuống, gật gật đầu: “Em không phải là không có biện pháp. Mặc dù có chút ý tưởng, thế nhưng em sức lực có hạn, không so được với người có đức cao vọng trọng như người.”

Ngô viện trưởng phì cười một tiếng: " Em hài tử này ~ ~ được rồi, ta nhận lấy. Chuyện của em ta sẽ không bỏ mặc đâu." Ngô viện trưởng xoay người vào trong phòng đem hoa quả để lên bàn, cầm vài quả lấy ra, lại kín đáo đưa cho Từ Cửu Chiếu.

Lần này tới phiên Từ Cửu Chiếu bắt ngờ.

Ngô viện trưởng cười híp mắt nhìn cậu nói rằng: "Tâm ý của em ta đã nhận rồi, tâm ý của ta, em cũng nhận đi."

Từ Cửu Chiếu im lặng một chút, chậm rãi lộ ra nụ cười: "Trường giả tứ bất cảm từ." (Trường bối ban thường không dám từ chối).

Ngô viện trưởng lộ ra vui vẻ, gật đầu nói : "Được đấy ~ coi như mấy ngày huấn luyện khôi phục cũng không có uống phí. "

Ngô viện trưởng để cho Từ Cửu Chiếu ngồi xuống rồi mới hỏi: "Nói ta nghe một chút, em có ý tưởng gì?"

Từ Cửu Chiếu nâng đầu lên, tự tin nói: "Đầu kỳ sở hảo." (làm theo sở thích của người khác)

Biện pháp của Từ Cửu Chiếu kỳ thực rất đơn giản.

Ông chủ xưởng gốm Văn Vận là một nam tử trung niên tuổi gần bốn mươi, trong ngày thường cũng không có yêu thích gì đặc biệt, ngoại trừ thích sưu tầm đồ gốm sứ thì còn thích uống rượu.

Đồ gốm sứ hiện tại cậu không có biện pháp, đối phương lại thích rượu nên cũng chỉ có thể lựa chọn tặng rượu. Nhưng mà bây giờ cùng với thời xưa không giống nhau, rượu có ở khắp nơi. Vị này lại có tiền, rượu nào mà chưa từng uống qua?

Như vậy vấn đề là nên tặng rượu gì.

Từ Cửu Chiếu sau khi từ trấn Phong Diêu trở về, lại ngồi xe đi cửa hàng sách trong nội thành, mất một phen công phu mới tìm được tài liệu lịch sử về địa phương này.

Tỉnh Hà Nam nổi danh có rất nhiều rượu ngon: Đỗ Khang tửu, Tống hà lương dịch tửu, Xa điểm tửu, Trương cung tửu, Bách tuyến xuân tửu, Ngưỡng thiêu tửu... Có hơn mười chủng loại, trong đó thậm chí có loại nổi tiếng toàn quốc.

Thế nhưng Từ Cửu Chiếu không muốn những loại rượu này, cậu muốn tìm loại rượu hầu như đã không còn được biết đến, Nghiêu tửu .

Mấy trăm năm trước khi Từ Cửu Chiếu ở lò nung Hà Nam đã từng uống qua loại rượu này, vô cùng mỹ vị.

Nghiêu tửu, là rượu dùng trong lò nung, những lò gốm xưa ở Hà Nam khi đốt lò đều không thể thiếu một bước, đó chính là cúng tế rượu cho thần linh. Mà loại rượu này chính là rượu dùng để tế thần.

Theo sự phát triển của trấn Cảnh Đức, sự tồn tại của Nghiêu tửu càng ngày càng thu hẹp, cho đến thời nay, loại rượu này hầu như là đã thất truyền, nguyên nhân là do nhiều chủ lò gốm đã không còn chú trọng chuyện lương thần cát nhật (chỉ ngày lành tháng tốt), cúng tế thần linh nữa.

Dùng loại rượu này để đả động ông chủ xưởng gốm, Từ Cửu Chiếu cũng chỉ nắm chắc sáu phần, phần còn lại là dựa vào Ngô viện trưởng và sự ứng biến tình huống mà thôi.

"Đầu kỳ sở hảo." Ngô viện trưởng không hiểu nhìn cậu.

Từ Cửu Chiếu gật gật đầu nói: "Xưởng trưởng Trương Văn Chiêu thích uống rượu, em dự định tặng rượu cho ông ấy."

Ngô viện trưởng lông mày nhíu một chút, bà là người sành sỏi, trải đời cũng nhiều, nên không cảm thấy chuyện này có gì phản cảm cả: "Nhưng mà tặng rượu . . rượu ngon thì rất mắc tiền..."

Không phải là bà muốn bác bỏ ý tưởng của cậu, nhưng bây giờ đa số giá cả rượu đều là trên trời, không biết chính xác được. Rượu ngon thực sự thì càng đắt. Một số tiền lớn như vậy, biết kiếm ở đâu?

Từ Cửu Chiếu mỉm cười nói rằng: "Rượu, em sẽ chuẩn bị tốt."

6. Chương 6

Ngày nay nơi còn ủ rượu Nghiêu chỉ có ở thôn làng xa xôi. Từ Cửu Chiếu lấy ra một nghìn đồng mà Ngô Cửu Lợi cho cậu cùng Lý sư phó đi mua rượu.

Ngô viện trưởng lo lắng Từ Cửu Chiếu đi một mình, cho nên mới làm thay việc của Lý sư phó, để ông cùng đi với cậu.

Từ Cửu Chiếu đối với sự chiếu cố của Ngô viện trưởng trong lòng rất cảm động, cậu tới nơi này bất quá cũng chỉ hơn một tháng, nhưng lại gặp được hai người đối với cậu rất tốt.

Tuy rằng hai người này quan tâm cậu là bởi vì nguyên thân trước kia, thế nhưng bản thân Từ Cửu Chiếu cũng thừa nhận phần tình cảm này.

Từ Cửu Chiếu là một người ân oán phân minh, ai đối tốt với cậu, cậu đều nhớ kỹ ở trong lòng.

Vì cảm niệm hai người này đối với cậu thật tốt, nên Từ Cửu Chiếu không muốn lộ ra sơ hở chuyện cậu là tá thi hoàn dương. Nếu bị lộ ra, ngoại trừ khiến hai người tức giận vì thân thể này bị cậu chiếm dụng và bị thương do nguyên thân qua đời thì ngoài ra không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Rượu Nghiêu tuy rằng hiếm gặp, thế nhưng mua nó lại cũng không có tốn bao nhiêu tiền. Thậm chí chỉ dùng một tờ tiền màu đỏ mà thôi.

Lý sư phó sau khi nếm thử cũng khen ngon, sau đó chính mình cũng mua vài cân rượu, đem lão hán chưng cất rượu cười đến không thấy trời đất gì.

Rượu mặc dù ngon, nhưng tiếc là bên ngoài vỏ rượu không đẹp lắm. Từ Cửu Chiếu cũng không có cách nào, miệng vỏ đã bị bịt kín, nếu vì vẻ ngoài mà đổi sang vỏ khác khiến rượu bay hết mùi là chuyện Từ Cửu Chiếu không muốn. Cuối cùng Từ Cửu Chiếu tìm một miếng vải đỏ hình vuông phủ lên miệng bình, cắt một miếng giấy đỏ rồi dùng bút lông mua được chấm mực viết hai chữ “Rượu Nghiêu”.

Từ Cửu Chiếu cau mày, mắt nhìn chăm chăm chữ trên giấy, rất không vừa lòng.

Bút lông không phải loại tốt, nói là bút lông sói nhưng căn bản là không phải. Mực nước là loại pha sẵn, cũng không phải loại dùng thanh mực mài ra, mặc dù cậu đã lắc nhiều lần nhưng mực vẫn không đều. Hơn nữa khi viết hai chữ này, tuy rằng thoát nhìn bút lực mạnh mẽ, tròn trịa, nhưng chỉ có cậu mới biết chữ của mình kém hơn trước rất nhiều.

Không có cách nào cả, ai bảo cậu bị nhốt trong ngục hơn nửa năm, hơn nữa trước đó chỉ lo làm gốm, đã rất lâu chưa luyện chữ.

Từ Cửu Chiếu thở dài một tiếng, đem bàn thu dọn sạch sẽ, chờ mực khô, đem giấy dán ngay ngắn trên vỏ rượu.

Có vải đỏ cùng giấy đỏ kết hợp với chữ màu đen, vỏ rượu lập tức sáng sủa hơn.

Ngày hôm sau, Từ Cửu Chiếu mang theo rượu cùng Ngô viện trưởng tới bãi phỏng Trương Văn Chiêu.

Trương Văn Chiêu khi đó đang ở trong phòng của mình xử lý công việc, nhìn thấy hai người tới cũng không nhiệt tình, không lãnh đạm, thái độ không mặn không nhạt.

Cũng khó trách, Ngô viện trưởng tuy rằng giao thiệp rộng nhưng cùng Trương Văn Chiêu vẫn cách một tầng quan hệ, hơn nữa lúc trước Từ Cửu Chiếu lại gây ra chuyện như vậy, người ta làm sao có thể nhiệt tình với mình được.

Ngô viện trưởng vẫn luôn quan tâm Từ Cửu Chiếu từ khi ở viện mồ côi đến khi cậu tự lập ra ngoài, nên cũng biết Từ Cửu Chiếu lần này phạm phải lỗi lớn.

Tuy bà chưa nói gì, nhưng mà Từ Cửu Chiếu trong khoảng thời gian này có nỗ lực lại hiểu chuyện hơn so với trước đây, trải qua chuyện lần trước, đứa bé này cũng trưởng thành hơn. Qua việc trên chắc hẳn em ấy cũng rút ra bài học kinh nghiệm cho mình để làm việc cho tốt hơn.

Bất kỳ một đứa trẻ nào biết hối cải tiến lên, Ngô viện trưởng đều không bỏ mặc. Cũng có khi bọn nhỏ trong viện đi ra ngoài lại trở thành kẻ vô tích sự hay thành phần tử bất lương. Ngô viện trưởng chứng kiến bọn nhỏ sa ngã lạc lối, vừa đau lòng lại bất lực.

“Ngô viện trưởng tới đây là có chuyện gì sao?” Trương Văn Chiêu giật nhẹ khóe miệng, lộ ra tia cười không hề có thành ý.

Ngô viện trưởng làm như không thấy hắc nhãn đậm, cười híp mắt nói rằng: “Hôm nay chủ yếu là mang theo hài tử này tới bồi tội cậu.”

Trương Văn Chiêu nở nụ cười, chậm rãi nói rằng: “Tôi đây không đảm đương nổi, dù sao cũng là do cách quản lý của chúng tôi có vấn đề, nên mới để Từ Cửu Chiêu xảy ra chuyện.”

Lúc này Từ Cửu Chiêu bước lên phía trước, rất cung kính đem lễ vật đã chuẩn bị đặt ở trên bàn. Ngoại trừ vò rượu, Ngô viện trưởng còn kêu Từ Cửu Chiêu mua thêm một ít quà khác, chỉ có một vò rượu có chút hơi khó coi.

“Trương xướng trưởng, hôm nay cháu đến chính là đặc biệt muốn nói lời xin lỗi ngài. Đầu là do cháu tuổi còn trẻ không hiểu chuyện lại ham chơi. Phá hư quy củ trong xưởng, gây cho ngài phiền phức và tổn thất, mong ngài đại nhân không tính toán với tiểu nhân, tha thứ sai lầm của cháu.” Từ Cửu Chiêu cúi đầu nói.

Trương Văn Chiêu nhấc tay lên nói rằng: “Những thứ này thì không cần, ta...” Còn chưa dứt lời, ánh mắt của hắn rơi vào vò rượu: “... Rượu Nghiêu?”

Không thèm làm ra vẻ nữa, Trương Văn Chiêu vươn tay đem bình rượu bê qua: “Đây là loại rượu tế thần đã thất truyền sao?”

Từ Cửu Chiêu rót cuộc cũng thả tâm xuống bụng, cậu cười nói: “Biết ngài thích uống rượu, cho nên cháu cố ý đi tìm. Rượu này bây giờ ở Hà Nam người ủ rất ít, đi nhiều nơi mới tìm được làng ủ loại rượu này.”

“Đúng đúng đúng! Rượu này rất hiếm thấy, ta còn tưởng rằng loại rượu này đã thất truyền rồi chứ!” Trương Văn Chiêu gặp được thứ mình thích rất kích động, hầu như không chút nghi ngờ liền tin lời Từ Cửu Chiêu. Đầu tiên là hắn tin tưởng Từ Cửu Chiêu phải mất rất nhiều công sức đi tìm loại rượu này, ngay cả hắn đã từng nghe qua loại rượu ngon này nhưng cũng tìm không được.

Thứ hai là bởi vì hắn đặc biệt yêu thích rượu, tuy rằng không phải là rượu nổi tiếng, nhưng người trong nghề như bọn họ đã thêm thưởng loại rượu tế này từ lâu rồi, hôm nay gặp được liền nguyện ý tin tưởng đây là rượu Nghiêu thật.

Nhưng mà Từ Cửu Chiêu tìm tới đây quả thật là rượu Nghiêu, không phải dùng tên giả để lấy lòng hắn.

Trương Văn Chiêu không chút nghi ngờ rút miếng vải đỏ, mở nắp ra, từ bên trong mùi vị tinh khiết chậm chậm bay ra, kích thích nước bọt trong miệng của hắn điên cuồng tiết ra.

Chờ đến khi hắn chạy qua chạy lại tìm ly uống rượu, mới bắt giác hồi phục lại tinh thần.

“A, ha ha...” Trương Văn Chiêu cười khan hai tiếng, hai mắt lưu luyến nhìn theo, dùng miếng vải đỏ trùm lên, đem vò rượu đẩy lại.

Ngô viện trưởng thấy được động tác mất tự chủ hiếm gặp của hắn, thật không nghĩ tới loại rượu này có thể đem người này biến thành dạng như vậy. Tuy rằng trong lòng vô cùng kinh ngạc, thế nhưng bà cũng buông lỏng rất nhiều, thái độ như vậy cũng giảm bớt khó khăn rồi.

Bà cười híp mắt khiến Trương Văn Chiêu ngượng ngùng, thế nhưng tay vẫn lưu luyến không buông vò rượu ra.

Từ Cửu Chiêu đúng thời điểm lộ ra tươi cười cung kính nói: “Rượu này có thể được ngài thích, cũng không phí công.”

Trương Văn Chiêu thấy hắn thất thố cũng không làm cho người chê cười, vẻ mặt cũng tự nhiên lại. Đương nhiên, so với Ngô viện trưởng bọn họ lúc mới vào cửa, thoát nhìn gần gũi hơn.

“Không sợ mọi người chê cười, lão Trương ta đời này không có yêu thích gì khác, ngoại trừ sư tử hầm gỏi cổ cũng chỉ thích rượu ngon.” Trương Văn Chiêu tự giễu xong, nghiêm nghị nói rằng: “Được rồi, lễ vật này ta nhận. Chuyện kia cũng liền bỏ qua, sau này không đề cập tới nữa.”

Rượu này có lẽ ở trong mắt những người khác không đáng giá gì, thế nhưng trong mắt người yêu thích gỏi cổ, tự nhiên sẽ đối với loại rượu tế gần như thất truyền này đều cảm thấy hứng thú. Chớ nói chi là Trương Văn Chiêu là một người thích uống rượu, còn là ông chủ của xưởng gỏi giả cổ. Ngoài ra rượu này còn có ý nghĩa về mặt truyền thống lịch sử thì càng trân quý gấp đôi.

Chiêu “đầu kỳ sở hảo” của Từ Cửu Chiếu thực sự giải đúng chỗ ngứa của Trương Văn Chiêu.

Ngô viện trưởng thấy thái độ của hắn chuyển biến, lập tức nói rằng: “Trương xưởng trưởng, đứa nhỏ này đối với nghề gỏi vô cùng cảm thấy hứng thú, cậu xem có thể hay không để cho em ấy trở về tiếp tục làm học trò?”

Trương Văn Chiêu sững sốt một chút. Nhưng cảm xúc vui sướng khi nhìn thấy rượu Nghiêu vẫn còn trong ngực, khiến tâm tình hắn vui vẻ tăng vọt nói: “Cái này có là cái gì, tiểu Từ cứ trở lại đi. Chỉ là... làm học trò sao?” Trương Văn Chiêu nháy mắt mấy cái: “Tiểu Từ, cháu làm học trò bao lâu rồi?”

Từ Cửu Chiếu nghe được rốt cục có thể trở về còn chưa kịp vui vẻ thì lại cứng người.

Cậu đâu có biết thân thể này làm học trò bao lâu đâu?!

May là Ngô viện trưởng thấy gương mặt cậu do dự nói không ra lời, lo lắng cậu bởi vì chứng tất tiếng không thể trả lời tạo ra tình huống khó xử, ảnh hưởng đến cơ hội lần này, liền thay cậu trả lời: “Được 4 tháng rồi.”

“4 tháng...” Trương Văn Chiêu suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Vậy được rồi, cháu cứ tiếp tục làm học trò đi.”

Làm học trò được bao ăn ở, tiền lương một tháng là 800 đồng.

Ngược lại không phải là Trương Văn Chiêu hà khắc gì, mà do cái nghề này chính là như vậy, học trò cũng không làm việc gì nặng cả, còn phải chỉ dạy cho họ, bao ăn bao ở, một tháng 800 đồng đã là vô cùng nhân nghĩa.

Nếu như Từ Cửu Chiếu làm học trò hơn một năm trở lên, thì Trương Văn Chiêu có thể cho cậu chuyển thành điều công rồi.

Điều công điều kiện hiển nhiên so với học trò thì tốt hơn rất nhiều, không chỉ có tiền lương cơ bản, thậm chí còn có hoa hồng và tiền thưởng.

Từ Cửu Chiếu đối với việc trở về tiếp tục làm học trò cũng không thêm để ý, cậu vui vẻ hướng về phía Trương Văn Chiêu nói lời cảm tạ. Song phương đối với lần gặp này đều vô cùng thoả mãn.

Mang theo tâm tình vui vẻ cùng Ngô viện trưởng rời khỏi xưởng gỏi Văn Vận, đứng ở cửa chính, Từ Cửu Chiếu quay đầu lại sâu kín liếc mắt nhìn xưởng gỏi, khóe miệng vẽ ra một nụ cười.

Trở lại xưởng gỏi là có thể giải quyết vấn đề an thân lập nghiệp, ngoài ra khi cậu đọc tài liệu lịch sử về nơi này, lại càng thêm có lý do đặc biệt khiến cậu vô luận như thế nào cũng muốn quay về đây.

Theo bản ghi chép, trấn Phong Diêu có tên như vậy là bởi vì thời Minh triều có tội quan ở chỗ này mở lò nung, sau đó bị cấm y vệ niêm phong lại.

Bạn đang ?

Từ Cửu Chiếu quay đầu lại cùng Ngô viện trưởng hướng về trạm xe buýt, trong mắt dấy lên ngọn lửa sáng ngời.

Rất có khả năng nơi đó nằm ngay phía dưới lò gỏi bị bỏ hoang kia!

Hơn nữa... cậu suy nghĩ sâu xa, ánh sáng đem cậu đưa vào thân thể “Từ Cửu Chiếu” rốt cuộc là cái gì, cậu cũng muốn biết rõ ràng.

Tất cả đáp án đều nằm trong xưởng gỏi bỏ hoang đó.

7. Chương 7

Trên đường trở về, Ngô viện trưởng thở dài một hơi, ngữ trọng tâm trường (lời nói thâm thía) nói rằng: “Cửu Chiêu, trải qua chuyện lần này, đáng lẽ ta không nên nói nữa. Thế nhưng ta muốn cho em một lời khuyên: Cơ hội không dễ có, phải quý trọng. Biết không?”

Từ Cửu Chiêu dĩ nhiên là gật đầu đồng ý, nói rằng: “Em sẽ, viện trưởng.” Cậu dừng một chút rồi nói: “Chuyện ngày hôm nay còn phải cảm ơn người.”

Ngô viện trưởng hơi mệt mỗi cười: “Kỳ thực không có ta, chính em cũng có thể lo liệu. Chiêu đầu kỳ sở hảo của em rất có hiệu quả.”

Từ Cửu Chiêu lắc đầu nghiêm túc nói rằng: “Nhưng nhất định sẽ bị làm khó nhiều hơn.”

Ngày hôm nay bởi vì có Ngô viện trưởng, Trương Văn Chiêu mới nể tình. Nếu như Từ Cửu Chiêu một mình xuất hiện, không chừng Trương Văn Chiêu sẽ vì chuyện lúc trước mà trong lòng cảm thấy khó chịu, thì ngay cả mặt mũi của ông ta cũng không thể nhìn thấy. Đây không phải vấn đề khoan dung độ lượng, cho dù là ai nhìn thấy kẻ làm hại mình vô duyên vô cớ tổn thất mấy vạn đồng cũng sẽ không vui vẻ gì.

Hai người trở về, vừa lúc gặp phải bọn nhỏ trong viện tan học hợp thành đàn kết bạn tốp năm tốp ba đi về tới.

“Cửu Chiêu! Chờ một chút!” Một thanh âm xa lạ gọi tên Từ Cửu Chiêu.

Từ Cửu Chiêu dừng bước, quay đầu lại nhìn. Những đứa trẻ trong viện mồ côi đều khoảng mười mấy tuổi, cậu chỉ có thể nghe ra đây là tiếng một cậu bé xấp xỉ tuổi với cậu, thế nhưng rốt cuộc là người nào đang gọi cậu, cậu không biết được.

Nhưng lúc này, Ngô viện trưởng ở bên cạnh mở miệng nói rằng: “Có người tìm em, ta đây liền đi về trước.”

Ngô viện trưởng xoay người đi, Từ Cửu Chiêu chỉ có thể tro mắt nhìn người đồng minh duy nhất có thể giúp cậu nhận biết người khác rời đi.

Từ Cửu Chiêu không thể làm gì khác hơn là cố tự trấn định đứng tại chỗ chờ đợi, nhìn xem người nào sẽ đi tới trước mặt cậu.

Kết quả là một thiếu niên cao bằng cậu đi tới trước mặt, hướng cậu nói rằng: “Nghe nói cậu đã trở về, nhưng vẫn không thấy bóng cậu đâu cả, nếu không phải thấy đồ vật của cậu không còn, tôi còn tưởng rằng là tin vịt chứ.”

Từ Cửu Chiêu bất động thanh sắc nhìn người nọ nghe cậu ta nói. Xem ra người này ở cùng một phòng với nguyên thân.

Từ Cửu Chiêu mở miệng nói rằng: “Bởi vì tôi bị thương trên đầu vẫn chưa có lành, trong kí túc xá lại nhiều người, đối với việc khôi phục vết thương không tốt, vì sợ quấy rầy tôi dưỡng bệnh, viện trưởng mới đồng ý cho tôi ở một phòng đơn.”

Thiếu niên kia hâm mộ nhìn cậu nói rằng: “Ở riêng một phòng, chắc là đặc biệt thoải mái nhỉ.”

Từ Cửu Chiêu hỏi: “Cậu kêu tôi có chuyện gì không?”

Thiếu niên kia lúc này mới hồi phục tinh thần, nói chính sự: “Mấy ngày nay cậu có nhìn thấy Cửu Dương không? Tôi đã lâu không có thấy cậu ta.”

Từ Cửu Chiêu trên mặt không có biểu tình gì chớp mắt, cậu ngay cả tên của người trước mặt cũng không biết, chớ nói chi là Cửu Dương!

“Tôi không có thấy.”

Người nọ vẻ mặt kỳ quái: “Phải không? Cậu không phải là có quan hệ tốt với cậu ta sao? Từ khi Cửu Lợi ca rời viện đi làm công, hai người bình thường vẫn luôn sinh hoạt với nhau mà.”

Từ Cửu Chiêu yên lặng đem thông tin “Cửu Dương cùng nguyên thân quan hệ rất tốt, bình thường cùng nhau sinh hoạt” ghi nhớ trong đầu.

Người nọ hỏi tiếp: “Vậy cậu biết tên đó đi nơi nào không?”

Từ Cửu Chiêu cảm thấy kỳ quái nói rằng: “Tôi không biết. Bởi vì tôi bị thương ở đầu, cho nên có một số việc trước đây đều không nhớ nổi. Có chuyện nhớ, có chuyện không, thế nhưng chuyện này tôi không rõ ràng lắm.”

Người nọ miệng lập tức mở ra hình chữ o, giật mình hỏi: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

Từ Cửu Chiêu nghiêm túc nói: “Nghiêm trọng đến mức tôi thậm chí không nhớ nổi tên của cậu là gì luôn.”

Người nọ lộ ra biểu tình khiếp sợ, nhìn cậu giống như người bị bệnh sắp chết cẩn thận hỏi: “Bị mất trí nhớ hả?”

Về sau Từ Cửu Chiêu mới biết còn có loại bệnh mất trí nhớ, có phần hối hận trước đây tại sao không có nghĩ đến chiêu này.

“Không phải, chỉ là nhất thời quên một số chuyện, còn bị chứng tắt tiếng nữa.”

Giải thích một phen chứng tắt tiếng là cái gì, người nọ hỏi một ít chi tiết, sau khi hoàn toàn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mới nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đem chuyện này kể cho những người khác trong kí túc xá, đến lúc gặp mặt lại sẽ chỉ cho cậu tên của từng người.”

Sau đó người kia nói: “Tên của tôi là Trịnh Cửu Thành. Trong viện chúng ta tên con trai chữ lót đều có một chữ “Cửu”, con gái chữ lót là “Hàm”. Còn họ là ngẫu nhiên chọn, có đôi khi lại tùy tiện lấy họ của một nhân viên nào đó trong viện.”

Tùy tiện lấy họ của người nào đó?!

Từ Cửu Chiêu khó tin tròn to hai mắt, họ tên sao có thể quyết định tùy tiện như vậy được, người cổ đại như cậu rất coi trọng việc truyền thừa và nối nghiệp dòng họ, quả thực việc này khó có thể tưởng tượng nổi, nhất thời tam quan của cậu lại bị chấn động một phen.

Trịnh Cửu Thành cười ha ha một tiếng: “Cậu thật là dễ tin a, nói là nói như vậy, nhưng thật ra viện trưởng chúng ta dựa theo bách gia tính (trăm họ TQ) thường dùng để đặt.”

Từ Cửu Chiêu cảm thấy như vậy mới đúng, tên họ là dùng cả đời, làm sao có thể tùy tiện tiện như vậy.

Trịnh Cửu Thành tựa hồ là nhìn thần sắc không dám tin của cậu cảm thấy rất thú vị, tiếp tục nói thêm: “Nhưng trước đây thực sự là tùy tiện lấy họ, về sau khi Ngô viện trưởng làm viện trưởng mới lấy họ từ bách gia tính.”

Từ Cửu Chiêu lần này tò mò hỏi: “Viện trưởng trước kia là ai?”

Trịnh Cửu Thành ngạc nhiên nói: “Ngay cả việc này mà cậu cũng quên?”

Từ Cửu Chiêu lập tức tiu ngẩn nói: “Đúng vậy, cậu không nói, tôi cũng không biết chuyện này.”

Trịnh Cửu Thành mím môi một chút, gật gật đầu nói: “Xem ra đúng là té không nhẹ. Viện trưởng trước kia tên là Thường Cửu, Thường viện trưởng. Cũng bởi vì tên của người có một chữ “Cửu”, cho nên tên của chúng ta đều có một chữ “Cửu”. Lúc Thường viện trưởng còn sống, Ngô viện trưởng chỉ là trợ lí. Mấy năm trước Thường viện trưởng bỗng nhiên bị não tụ huyết nên qua đời, sau này Ngô viện trưởng mới lên làm viện trưởng.”

Từ Cửu Chiêu gật đầu tỏ vẻ hiểu được, sau đó đem trọng tâm câu chuyện trở lại đề tài ban đầu: “Tên đầy đủ của Cửu Dương là gì?” Bạn đang ?

Trịnh Cửu Thành nói: “Dương Cửu Dương, cậu ta ở bên cạnh phòng chúng ta.”

Từ Cửu Chiêu hỏi: “Cậu không thấy cậu ta bao lâu rồi? Trong viện không đi tìm sao?”

Trịnh Cửu Thành lắc đầu nói rằng: “Không ai có thời gian đi tìm cậu ta cả. Hướng chỉ cậu ta cũng không học cao trung, lại ra ngoài làm công, cũng không có xác định rõ là mất tích hay không. Bây giờ nói không chừng lại chạy đi đâu đó làm việc. Nhưng theo lời của bọn trong kí túc xá, trước một ngày cậu xảy ra chuyện còn thấy hai người trò chuyện với nhau, sau khi cậu vào bệnh viện thì không thấy cậu ta đâu cả.”

Sau khi xác thực Từ Cửu Chiếu không biết Dương Cửu Dương ở nơi nào, Trịnh Cửu Thành chỉ đành buông tha.

Lúc một mình quay về phòng, Từ Cửu Chiếu càng nghĩ càng thấy kỳ lạ. Trước khi nguyên thân gặp chuyện không may Dương Cửu Dương vẫn còn ở đây, mà cậu vừa xảy ra chuyện, người này đã không thấy tăm hơi, nói hai sự kiện không có liên quan với nhau, Từ Cửu Chiếu không tin.

Người khác không có nghĩ tới phương diện này, đó là bởi vì thấy Từ Cửu Chiếu chỉ là bị thương, hiện tại người không có việc gì đã xuất viện. Từ Cửu Chiếu cũng chưa từng nói chuyện này có liên quan gì đến Dương Cửu Dương. Chỉ có cậu mới biết, Từ Cửu Chiếu thật sự đã chết. Một người đã chết, người kia thì không thấy đâu, cho dù bây giờ cảnh sát đến điều tra, cũng sẽ thấy người này không biết cái gì, hoặc là căn bản là cùng người chết không có liên quan gì.

Hoặc là cậu ta nhìn thấy Từ Cửu Chiếu té xuống hố, thấy chuyện như vậy, sợ hãi nên mới trốn đi? Hoặc là chính cậu ta hại chết Từ Cửu Chiếu?

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được, Từ Cửu Chiếu nhức đầu tạm thời bỏ qua. Hiện tại không có đầu mối, không có chứng cứ, chỉ có thể chờ người này lộ diện rồi hãy nói.

Ngày thứ hai, Từ Cửu Chiếu trở lại xưởng gốm Văn Vận đi làm.

Trương Văn Chiêu sau khi cậu đi về liền mang rượu ra ném thử, biểu tình vô cùng thoả mãn. Hắn cũng không biết rượu Nghiêu thật sự có hương vị gì, chỉ là nghe nói qua thôi, Từ Cửu Chiếu tặng hắn loại rượu này rất phù hợp với suy nghĩ của hắn. Hắn đối với phần lễ vật này rất hài lòng.

Từ Cửu Chiếu sau khi đến được chính Trương Văn Chiêu dẫn cậu tới khu làm việc.

Trương Văn Chiêu nói rằng: “Ngày hôm qua ta có đi tìm hiểu, trước đó cháu theo đào công trong xưởng học khâu chọn, xử lý và pha chế đất, làm ra được một ít đồ sứ nhỏ, tạo dáng phơi gốm trên bàn xoay, coi như là có cơ sở nhất định. Mặc dù nói là sư phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào bản thân, ý là chủ yếu do nỗ lực cá nhân. Nhưng trước tiên phải có thầy dạy tốt mới được, thầy Cao là nghệ nhân gốm có 30 năm kinh nghiệm, chế tác gốm giả cổ vô cùng khéo tay, ngày hôm nay ta mang cháu qua là để làm học trò ông ấy, về phần ông ta có thu nhận đệ tử không thì phải dựa vào chính cháu thôi.”

Từ Cửu Chiếu trong lòng kinh ngạc, cậu căn bản cũng không có nghĩ tới Trương Văn Chiêu lại cho cậu học tập cùng với nghệ nhân chế tạo gốm chân chính. Học với đào công và học với nghệ nhân gốm hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau một trời một vực.

Tuy rằng trước đó cậu từng được ban cho thân phận ngự điệu sư cũng không cảm thấy thụ sủng nhược kinh, thế nhưng phần hậu đãi lần này lại nằm ngoài dự liệu của cậu nhiều lắm.

Từ Cửu Chiếu nói: “Cám ơn xưởng trưởng.”

Trương Văn Chiêu nguyên bản đang nghiêm túc nói chuyện với cậu, vừa nói xong sắc mặt liền chuyển sang ngượng ngùng: “Tiểu Từ a, rượu Nghiêu cháu tặng ta mua ở nơi nào thế? Ngày hôm qua được rượu kia ta nhất thời rất cao hứng, kêu vài người bạn tới cùng thưởng thức, kết quả là bị họ uống cạn sạch. Ta căn bản không phẩm ra mùi vị gì.”

Lý do “Không phẩm ra vị gì” là nói cho khoa trương thôi, Trương Văn Chiêu được tặng rượu Nghiêu liền đắc ý trong lòng, đem đi khoe một vòng với đám bằng hữu trong nghề của hắn, kết quả là những người đó liền tới rồi đánh cướp sạch sẽ, ngoài ra những bằng hữu nơi khác cũng la hét đòi ném thử, dù rượu đã hết nhưng người ta cũng mặc kệ. Trương Văn Chiêu cũng không có biện pháp, chỉ có thể mặt dày tìm Từ Cửu Chiếu hỏi thăm.

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc, vò rượu đó không ít, vậy mà trong một ngày một đêm liền uống sạch.

Từ Cửu Chiếu nói: “Nếu xưởng trưởng thích, cháu sẽ đưa tới, cái này có gì khó đâu.”

Trương Văn Chiêu cười nói: “Ta với những bằng hữu kia đều yêu rượu, căn bản là vô giúp vui, làm sao có thể để cho cháu tổn kém chứ. Cháu nói cho ta biết nơi mua, ta trực tiếp dẫn bọn họ đi đến là được.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, cậu hiện tại cũng không có nhiều tiền, quả thực gánh vác không nổi, vì vậy liền đem tên thôn làng kia nói cho Trương Văn Chiêu .

Thôn làng kia trên cơ bản là ở vùng hoang vu hẻo lánh, Trương Văn Chiêu là dân trong vùng cũng chưa từng nghe nói qua.

8. Chương 8

Trương Văn Chiêu cảm thấy địa phương khó tìm như vậy mà cũng bị Từ Cửu Chiếu tìm được. Sau đó hắn dẫn người đi vào thôn, đem toàn bộ rượu lão hán đã ủ mua về.

Mặc dù tất cả không tốn bao nhiêu tiền, so với việc hắn bỏ tiền chữa bệnh ra bất quá chỉ chiếm mấy phần, nhưng Trương Văn Chiêu nghĩ hắn vì rượu này để cho Từ Cửu Chiếu trở về cũng đáng giá.

Nơi này quá khó tìm, cũng không biết Từ Cửu Chiếu rốt cuộc tốn bao nhiêu thời gian mới tìm được.

Trương Văn Chiêu trước đây tìm người hỏi thăm đều không tìm được, Từ Cửu Chiếu lại trực tiếp ở nhà sách tìm được trong các ghi chép về lịch sử địa phương, đây hoàn toàn do cách tư duy không giống nhau tạo thành.

Bây giờ là thời đại bùng nổ thông tin, cách lấy được thông tin có rất nhiều, internet hầu như trở thành nơi tìm tin tức được ưu tiên nhất, có chuyện gì trước tiên đều tìm trên web, ngược lại bỏ quên sức mạnh của việc ghi chép truyền thống.

Thầy Cao là một vị tiểu lão đầu hơn sáu mươi tuổi, đen gầy, tóc dài màu đen, nếu như không phải là làn da thô ráp và có nếp nhăn trên mặt, chỉ nhìn một đầu tóc đen này thì ông ta không một chút nào giống với một ông lão đã có tuổi.

“Thầy Cao, em mang Từ Cửu Chiếu tới.” Trương Văn Chiêu dùng giọng điệu tôn kính hướng về phía thầy Cao nói.

Thầy Cao mặc một thân y phục màu đen, trên mặt mang chiếc kính lão gọng vàng. Ông chấp tay sau lưng, đang khom người cúi đầu quan sát người thợ đang làm việc. Nghe được Trương Văn Chiêu nói, chỉ là ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó gạt đầu, cũng không có ngừng tay, trái lại ý bảo Trương Văn Chiêu chờ.

Trương Văn Chiêu cũng không nghĩ mình bị thờ ơ lạnh nhạt, ngược lại bày ra một bộ dạng nên như vậy đứng ở một bên chờ.

Ông đang dạy điêu sư trước mặt trang trí phôi gốm, tay điêu sư đặt tay trên phôi, động tác chậm rãi khắc hoa văn.

Từ Cửu Chiếu đứng ở phía sau Trương Văn Chiêu, cậu thị lực tốt, liếc mắt liền nhìn thấy điêu sư khắc đang hoa văn trên phôi gốm. Cũng nhìn ra đối phương hiện tại đang chế tác tác phẩm mô phỏng theo thời Minh.

Cậu nhìn vào cách chỉ dạy của thầy Cao cùng kỹ thuật vẽ của điêu sư, trên cơ bản có thể suy đoán ra trình độ của xưởng gốm Văn Vận. Tuy rằng thua kém tài nghệ của ngự điêu sư, thế nhưng ở mức độ tư nhân, coi như không tệ.

Thanh âm của thầy Cao mang theo khô ách đặc hữu của tuổi tác, thanh âm nói chuyện cũng không cao, lời ít mà ý nhiều, chỉ nói những điểm quan trọng.

Từ Cửu Chiếu nghe xong âm thầm gạt đầu, có người tay nghề thành thạo tinh xảo nhưng thái độ lại không thích hợp làm thầy, mà có người tuy rằng năng lực chế tác không mạnh, thế nhưng lý luận tri thức phong phú, thích hợp làm thầy dạy hơn. Tay nghề của thầy Cao như thế nào cậu không biết, chỉ ít lúc truyền nghề hoặc giải đáp thắc mắc, trình độ như vậy đã đáp ứng đầy đủ.

Nói về kỹ thuật chế tạo gốm sứ, công nghệ chế tác đã có một bước phát triển rất lớn, trong lòng của Từ Cửu Chiếu cảm thấy rất hăng hái, cậu nhất định sẽ học tập và tiếp thu tinh hoa lưu truyền mấy trăm năm trước cho đến những công nghệ tân tiến ngày nay. Từ Cửu Chiếu tuy rằng giỏi về mặt này, thế nhưng đối với thực tài của thầy Cao trong lòng lúc này tự nhiên sinh ra tôn kính với ông. Qua nửa giờ, điêu sư rốt cục hoàn thành việc khắc hoa văn, thầy Cao cũng cầm lấy khăn lau tay, quay người lại.

“Tính nhẩn nại không tệ.” Thầy Cao mở miệng nói.

Trương Văn Chiêu ngoài ý muốn quay đầu lại, thấy Từ Cửu Chiếu đứng sau hắn đã nửa tiếng, cứ như vậy yên lặng đứng chờ, trên mặt một chút sốt ruột cũng không có, dáng vẻ rất bình tĩnh.

Thầy Cao gật đầu nói: “Muốn học bất luận cái gì, phải biết nhẩn nại. Chỉ có nhẩn nại, mới có thể chân chính kiên định học tiếp cái khác.”

Trong lòng Trương Văn Chiêu vui vẻ, đây là thầy Cao đối với Từ Cửu Chiếu không có hiện ra ý bài xích đi. Tuy rằng hắn là ông chủ trong xưởng, thế nhưng vị này lại là trấn hán chi bảo của xưởng hắn, Trương Văn Chiêu cơ hồ là đem lão gia tử này mà tôn thờ. Lần này đem Từ Cửu Chiếu đưa cho ông làm học trò, nếu như đối phương từ chối, hắn cũng không có biện pháp miễn cưỡng, cũng không dám miễn cưỡng.

Trương Văn Chiêu cười nói: “Hài tử này cái khác không nói, nhưng đối với nghề nung gốm sứ lại vô cùng yêu thích.”

Thầy Cao gật đầu nói: “Ta biết, để nó ở lại chỗ của ta đi. Trước hết học luyện đất [1] đã.”

Trương Văn Chiêu lập tức nói: “Trước đó cậu ấy ở trong xưởng làm học trò được 4 tháng rồi ạ.”

Từ Cửu Chiếu trong lòng dừng một lát, vừa nghe lời này là biết Trương Văn Chiêu chuẩn bị gặp xui xẻo rồi.

Quả nhiên lông mày thầy Cao dựng thẳng lên, hằm hằm giận dữ nói: “Ta mặc kệ trước đó cậu ta đã học bao lâu, dù cho học một năm ở đào công, đến chỗ này cũng phải bắt đầu từ luyện đất!”

Trương Văn Chiêu bị mắng xối xả, không dám nói nữa, gật đầu vâng dạ, loạng choạng xin cáo lui.

Lão nhân này, không thể trêu vào a, chứ không được đánh cũng không được. Đối phương mắng hắn, hắn chỉ có thể nghe, chỉ còn kém luyện được kỹ năng biết chịu đựng nhẩn nại luôn rồi.

Thầy Cao mặt mang sương lạnh, vừa quay đầu lại, Từ Cửu Chiếu liền lưu loát nói: “Luyện đất chính là bước căn bản, chắc chắn sẽ học được rất nhiều điều hay, đa tạ thầy Cao dạy ý chỉ điểm.”

Thầy Cao thấy cậu nhu thuận lại thông suốt như vậy, chuyện bị Trương Văn Chiêu chọc cho không hài lòng liền tan đi.

Thầy Cao hừ một tiếng nói rằng: “Coi như cậu thông minh, không giống du mộc ngật đáp kia (ý nói đồ đầu gỗ, thiếu nhạy cảm, tiếp thu chậm hoặc thần kinh thô), uống phí làm chủ xưởng gốm bao nhiêu năm, nhưng ngay cả điểm này cũng không nhận thức được.”

Thầy Cao vui vẻ lại, tự mình đem Từ Cửu Chiếu dẫn đến một góc có mấy cái bồn lớn, bên trong chứa đất sét đã được lắng, hướng Từ Cửu Chiếu nói: “Cậu không phải là đã học qua sao? Làm cho ta xem thử.”

Từ Cửu Chiếu đáp một tiếng, cúi người xuống, không ngừng dãi đất sét bên trong.

Đồ gốm sứ là sự kết hợp hoàn mỹ của ba loại vật chất: thủy, hỏa, thổ mới có thể cho ra đời một tác phẩm nghệ thuật.

Chất lượng đồ gốm sứ được quyết định theo ba thứ tự quan trọng là nguyên vật liệu, men gốm, lửa nung. Nguyên liệu cơ bản để làm gốm sứ là đất sét, sau đó đem nghiền chung với các chất liệu khác như Bạch đôn tử [2] hoặc là Cao lanh [3] tạo ra bột gốm, trộn với tỉ lệ tro than nhất định, hỗn hợp men lúc này mới xuất hiện.

Bạch đôn tử sau khi nghiền có không ít tạp chất, đá sỏi, vv..., cần phải sàng lọc cẩn thận để loại bỏ, chỉ giữ lại phần bột nhẩn mịn nhất.

Sau khi phối chế theo một công thức nhất định, còn phải không ngừng dùng chân nhào thật kỹ rồi đắp thành từng đồng lớn, thái đi thái lại nhiều lần mới có thể tạo nên đất có độ mịn, dẻo để tạo phôi gốm.

Quá trình này Từ Cửu Chiếu tuyệt không xa lạ, cậu thuần thực không thể thuần thực hơn nữa. Trước đây ở ngự diêu xưởng, cậu cũng bắt đầu từ luyện đất đi lên, sau cùng làm tới diêu sư, người truy cầu hoàn mỹ như cậu đôi khi cũng không yên tâm với thợ phụ, nên tự mình động thủ luyện đất.

Hiện tại làm lại công việc này, Từ Cửu Chiếu có phần hoài niệm.

Thầy Cao là tay nung gốm giả cổ rất tốt, đối với trình tự nung gốm thời cổ gần như là vạch lá tìm sâu. Kỳ thực hiện tại những trình tự luyện đất này sớm đã có máy móc thay thế sức người, một tiểu xưởng như Văn Vận thì còn có thể làm được, chứ xưởng gốm lớn cho ra sản lượng ngàn vạn mà khăng khăng giữ lại truyền thống làm bằng tay, công nhân có làm đến mệt xỉu cũng không cho ra được bao nhiêu phôi gốm.

Cũng chỉ có thầy Cao vẫn gần như cố chấp không dựa theo công nghệ hiện đại, ông cho rằng chỉ có làm hoàn toàn theo truyền thống, mới có thể chế tạo ra gốm giả cổ y như nguyên bản một cách chân thật nhất.

Kỳ thực trong xưởng, đào công cũng không có mấy người thích tự mình hạ thủ luyện đất, vừa nhặt nhều lại còn bẩn, cả người lầy lội, ai cũng không thấy vui.

Thế nhưng Từ Cửu Chiếu không giống như vậy, cậu hầu như vui sướng cho tay cho vào trong nước lạnh, không ngừng tái diễn quá trình sàng lọc, từng chút một đem tạp chất loại bỏ đi.

Thần sắc cậu chăm chú thích thú, khiến thầy Cao rất là ngoài ý muốn, thậm chí vì sự chân thành của đứa bé này mà cảm động.

Ông đâu biết rằng, Từ Cửu Chiếu cam nguyện như thế chẳng qua là ôn lại quá khứ mà thôi.

Thầy Cao kéo qua một cái ghế, ngồi tại chỗ nhìn Từ Cửu Chiếu không ngừng đãi luyện, ông phát hiện ông hầu như không có mở miệng chỉ điểm gì cả, thế nhưng động tác Từ Cửu Chiếu lại thành thạo, không có một chút sai sót.

Thầy Cao ngồi ở một bên, nửa ngày không nói lời nào cảm thấy có phần mất tự nhiên, không thể làm gì khác hơn là mở miệng giới thiệu cho Từ Cửu Chiếu sự khác nhau của đất sét phía Nam và phía Bắc, tỉ lệ thành phần ôxit kim loại khác nhau sẽ ảnh hưởng gì đến chất lượng của gốm sứ.

“Ôxit sắt, nhôm?” Một cổ nhân thuần túy như Từ Cửu Chiếu vừa nghe đến mấy nguyên tố hoá học hiện đại thì hoàn toàn choáng váng.

Thầy Cao thấy cậu một bộ dáng hoàn toàn không hiểu gì, bản tính truyền đạo thụ nghiệp rốt cuộc cũng được thỏa mãn, ông rung đùi đắc ý nói rằng: “Bây giờ mới biết không học tập cho giỏi là có hại đi? Cho rằng nung một đồ gốm sứ cùng những thứ khô khan nhàm chán này không liên quan sao, không học sẽ không có kết quả tốt a.”

Đây chính là oan uổng Từ Cửu Chiếu mà, sắt cậu biết, nhôm cũng đã nghe nói qua. Ôxit sắt, nhôm là vật gì, thì hoàn toàn nghe không hiểu.

Thầy Cao lúc này mới giải thích cho cậu một phen, nguyên lai mấy thứ này chính là những hạt vật chất vô cùng nhỏ bé tồn tại trong bột gốm.

“Hàm lượng ôxit kim loại khác nhau, đồ gốm sứ nung ra màu sắc cũng sẽ không giống nhau. Chẳng hạn như đất sét nếu ít kim loại, nung sẽ cho ra đồ sứ trắng tinh khiết nhất. Nếu lượng oxit sắt thích hợp sẽ nung ra sứ men xanh, nếu hàm lượng nhiều hơn sẽ nung ra gốm màu đen.”

Từ Cửu Chiếu cho tới bây giờ cũng không biết đạo lý này, nhất thời cậu cảm thấy hứng thú, ngay cả động tác trong tay cũng ngừng lại.

Thầy Cao lộ thần sắc hài lòng, cố ý nghiêm mặt nói rằng: “Động tác trên tay không được ngừng, dù là đang nghe ta nói.”

Từ Cửu Chiếu lúc này mới tiếp tục động tác trong tay, lỗ tai chăm chú nghe thầy Cao nói về những phát triển của khoa học kỹ thuật hiện đại, phân tích bí mật màu sắc men đồ sứ.

Từ Cửu Chiếu nghe như mê như say, giống như một kẻ mê võ nghệ bỗng nhiên đạt được bí tịch võ công hay một người đói khát thật lâu đột nhiên trước mặt lại bày một bữa tiệc lớn. Từ Cửu Chiếu hận không thể đem những kiến thức này trong nháy mắt nhét vào trong đầu của mình, chỉ tiếc bởi vì là máy móc học bằng cách nhớ suông, cậu vẫn không thể thông hiểu hết được.

Chưa biết được năng lực thầy Cao ra làm sao, nhưng ít nhất những thứ lý luận tri thức tiên tiến này đã đánh bại Từ Cửu Chiếu. Khiến cậu thật tâm thật ý cùng ông học tập. ?

Mà thầy Cao cũng thấy được điểm này, vô cùng thoả mãn vì sự nhạy bén của học trò mình, cảm thấy trẻ con vô cùng dễ dạy.

9. Chương 9

Luyện đất Từ Cửu Chiếu đã đạt yêu cầu, thầy Cao cũng không có làm khó dễ, rất nhanh liền kiểm tra trình độ các thao tác khác của cậu. Ông ngạc nhiên phát hiện, Từ Cửu Chiếu đối với qui trình chế tạo đồ gốm rất thông thạo.

Đối với lần này, vì không muốn giấu diếm lãng phí thời gian học tập lần nữa, Từ Cửu Chiếu không thể làm gì khác hơn là giả vờ xấu hổ thừa nhận, trong ngày thường cậu luôn quan sát mọi người, cũng thường tự mình đọc một ít sách vở có liên quan.

Thầy Cao bán tín bán nghi, cứ coi như là vậy đi, nhưng đối với một người từ trước tới giờ chưa có tiếp xúc qua kỹ thuật chế tạo hay nung gốm, mà chỉ làm học trò có 4 tháng mà nói, tiến bộ này cũng quá mức thần tốc rồi.

Từ Cửu Chiếu lại nghiêm nghiêm túc túc kể cho ông tên mấy cuốn sách, đều là sách có liên quan đến chế tạo gốm sứ, thầy Cao lúc này mới xua tan hoài nghi, chỉ có thể quy cho Từ Cửu Chiếu thông minh hiểu học, là một thiên tài.

Từ Cửu Chiếu ngược lại cũng không phải ngốc, phát hiện mình không hiểu từ ngữ hiện đại, cậu liền chạy đến nhà sách tìm hiểu rõ ràng.

Nhờ vào nền công nghiệp gốm sứ ở Trịnh Châu [1] phát triển thịnh vượng, đối với sách vở liên quan đến phương diện này, nhà sách nơi đây còn phong phú hơn so với nhà sách nơi khác.

Từ Cửu Chiếu mấy ngày nay đến nhà sách không còn ngồi xe buýt nữa, trái lại đi bằng xe điện.

Một mặt là để tiết kiệm tiền, mặt khác là tránh chen chúc với nhiều người lạ trên xe.

Giờ cao điểm, nhiều người, nhiều xe, khiến đường luôn bị kẹt, Từ Cửu Chiếu là người cổ đại trước đây chưa từng mất nhiều thời gian trong việc ùn tắc giao thông cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Đối với các kỹ thuật truyền thống mà thầy Cao chỉ dạy, Từ Cửu Chiếu giống như là miếng bọt biển hút nước, nhanh chóng tiếp thu kiến thức, tốc độ nhanh đến mức khiến thầy Cao cũng cảm thấy đáng sợ.

Ngay từ đầu thầy Cao đối với thái độ học tập của Từ Cửu Chiếu vô cùng thoả mãn, thậm chí đã động tâm muốn đem Từ Cửu Chiếu thu làm đệ tử nhập môn. Thế nhưng sau khi để cho cậu bắt đầu ở trên phiôi gốm động thủ trang trí hoa văn, mới phát giác cậu rất có linh tính và thông minh, ngay cả bản thân ông cũng không bằng được.

Lúc này thầy Cao mới nghĩ lấy bản lãnh của mình dạy cơ bản thì còn được, nếu thật sự làm thầy ngược lại sẽ làm trệ nãi tài năng và thiên phú của cậu. Nhưng nếu phải buông tha đồ đệ này, ông cảm thấy sẽ tiếc hận suốt đời.

Đối với suy nghĩ của thầy Cao, Từ Cửu Chiếu không hề biết.

Theo dõi phương học tập một khoảng thời gian, thái độ thầy Cao đối với cậu cũng coi như vừa lòng, nhưng ông lại chậm chạp không thu cậu làm đệ tử. Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu không giải thích được cùng không an lòng.

Ở niên đại cậu sống, không được nhập môn thực sự, người bình thường sẽ không đem tay nghề của mình truyền dạy. Cho dù có thu đồ đệ, sư phụ thậm chí còn phải giữ lại một phần tài nghệ của mình, sợ giáo hội đồ đệ chết đói sư phụ (đại khái là nếu người thầy truyền hết tay nghề của mình có thể bị chính học trò mình cướp mất công việc).

Từ Cửu Chiếu lo lắng, nếu thầy Cao không thu cậu làm đồ đệ thì cũng sẽ không chân chính đem sở học của mình dạy cho cậu.

Vừa tan làm, Từ Cửu Chiếu tốn hơn một giờ chạy đến nhà sách trong nội thành cọ sách (đọc chùa) đến khi đóng cửa mới rời đi.

Ban đầu Từ Cửu Chiếu đã dời đến ở trong xưởng gốm Văn Vận, nhưng vì để đọc sách không mất tiền, cậu mỗi ngày không ngại cực khổ chạy tới chạy lui.

Từ Cửu Chiếu bây giờ vì tiết kiệm tiền có thể nói là đạt tới cảnh giới nhất định luôn rồi.

Từ Cửu Chiếu có một quyển sổ ghi nợ, cậu hiện tại thiếu Ngô Cửu Lợi tổng cộng hai vạn bảy ngàn đồng. Mà cậu hiện tại mỗi tháng có 800 đồng, tính ra phải ba năm mới có thể trả hết nợ. Đó là theo trường hợp cậu không ăn không uống gì cả.

Quần áo của nguyên thân trước kia thành thật mà nói đều rất cũ kỹ, thậm chí còn nhỏ nữa, để tiết kiệm, chỉ cần không phải đồ rách không thể mặc được nữa, Từ Cửu Chiếu một món cũng không có bỏ đi.

Ăn ở xưởng gốm, ngủ ở viện mồ côi, đi đi về về nạp điện cũng đều là dùng điện công, cứ như vậy cậu đem hết toàn lực tiết kiệm tiền, tới bây giờ cũng chỉ để dành được một ngàn rưỡi (bao gồm luôn tiền Ngô Cửu Lợi cho cậu).

Từ Cửu Chiếu cũng sốt ruột, trong khoảng thời gian này mặc dù cậu đã hết sức biểu hiện, nhưng thầy Cao vẫn không có dự định thu nhận cậu. Cậu lúc nào mới có thể chính thức trở thành thợ gốm để được tăng tiền lương a?

Có phải cậu cần nỗ lực thêm chút nữa hay không?

Nhưng bây giờ thầy Cao đã gọi cậu là thiên tài, nếu cố gắng thêm một chút nữa bị người ta xem như yêu quái đem đi hỏa thiêu thì làm sao bây giờ?

Từ Cửu Chiếu cảm thấy rất băn khoăn.

Xe trữ điện cũng không nhiều, để bảo đảm có đầy đủ lượng điện chạy trở về, Từ Cửu Chiếu dự định đẩy xe đi bộ một đoạn. Bởi vì tâm tình trầm trọng, chìm vào trong suy nghĩ của mình, cậu cũng không để tâm chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Thời gian gần đây cậu đi trên đoạn đường này rất nhiều lần, coi như là vừa ngăn người vừa đi cũng không thành vấn đề. Vì vậy đợi đến khi cậu chú ý tới, đã có hai người chạy vụt qua bên người cậu.

Hiện tại trời đã rất tối, sắp mười giờ rưỡi, trên đường người không nhiều. Thấy hai người liều mạng chạy trốn, mọi người sợ rước họa vào thân, liên tục không ngừng hướng hai bên né tránh, chỉ có mỗi Từ Cửu Chiếu ngây ngốc đi ở ven đường. Từ Cửu Chiếu thấy tình huống này dường như có điểm không đúng, vì vậy nhảy lên xe muốn nhanh chóng rời đi.

“Đứng lại!!!” Một tiếng hét lớn truyền đến sau thân ảnh của hai người nọ, một người cao lớn chạy thật nhanh hướng tới Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu nghiêng đầu lại, lơ đãng nhìn thấy được khuôn mặt của người này. Nam nhân kia lớn lên mày kiếm mắt sáng, rất là anh tuấn, chỉ là bây giờ mắt hắn lộ ra hàn quang, khuôn mặt tàn khốc. Hắn chạy rất nhanh, trong chớp mắt liền chạy tới bên cạnh Từ Cửu Chiếu.

Phía trước hai người kia đã sớm chạy xa, mất bóng ở ngã rẽ. Tên cao lớn chạy đến bên người Từ Cửu Chiếu, liếc nhìn chiếc xe điện của cậu, đưa tay kéo cậu xuống.

“Cho mượn xe một chút, đang cần gấp!” Tên cao lớn so với Từ Cửu Chiếu cao hơn một cái đầu, tay dài chân dài, khí lực cũng lớn, Từ Cửu Chiếu thành linh bị kéo xuống, bị quay một vòng khiến cậu muốn ngu luôn.

Tên cao lớn từ trong túi áo lấy ra một mảnh giấy nhỏ nhét vào trong tay của cậu: “Tôi sẽ bồi thường cho cậu!”

Vừa dứt lời, tên nam nhân chuyển động tay lái vèo một cái lao ra ngoài, trong chớp mắt liền chạy thật xa.

Sự tình phát sinh quá nhanh, Từ Cửu Chiếu trong tay cầm mảnh giấy, há hốc mồm nhìn tài sản duy nhất của mình bị đoạt đi.

“Xe của tôi!!!” Từ Cửu Chiếu chạy đuổi theo.

Hai người trước phạm vào chuyện gì mà bị truy đuổi, họ không biết. Thế nhưng trước mắt xảy ra một vụ cướp giật, người trốn ở hai bên đường cũng không dám đến gần.

Từ Cửu Chiếu dùng sức chạy theo sau hai nhóm người phía trước, cũng may thân thể này căn bản là dùng được, mới không có hoàn toàn bị bỏ rơi.

Theo hai nhóm người chạy qua vài giao lộ, Từ Cửu Chiếu mệt thở hồng hộc, ngực nóng hừng hực khó chịu, chân cũng bắt đầu phát nặng. Nhưng vì tài sản duy nhất của bản thân, Từ Cửu Chiếu liều mạng tiếp tục đuổi theo.

Chờ đến khi chạy tới một nơi có kết cấu phức tạp, Từ Cửu Chiếu rốt cục chạy hết nổi.

Cậu thả chậm cước bộ, nghĩ chắc không thể tìm được xe rồi.

Một đường đuổi theo khiến Từ Cửu Chiếu ra đầy mồ hôi, khi cậu giơ tay lên lau mới phát giác trong tay mình vẫn còn nắm mảnh giấy nhỏ đó. ?

Từ ngọn đèn đường, Từ Cửu Chiếu thấy rõ bên trên có ba hàng chữ: “Bác Cổ Hiên, Tương Hân.” Hàng thứ ba là một dãy số, đương nhiên người mà đến nay vẫn chưa biết dùng điện thoại di động như Từ Cửu Chiếu sẽ không biết đó là số điện thoại. Cậu chỉ biết đó là các chữ số Ả Rập thôi.

Mảnh giấy làm bằng chất liệu cứng, thiết kế không tẻ, thoát nhìn có một chút phong cách cổ xưa, thế nhưng dù có vẻ đẳng cấp như thế nào đi nữa, mảnh giấy này cũng không phải là tiền a.

Từ Cửu Chiếu đầy bụng oán khí: “Lấy mảnh giấy rách này liền muốn đổi xe của ta? Coi ta là thằng ngốc sao?!”

Rốt cuộc cậu không có ném mảnh giấy đi, mà xem nó như chứng cứ phạm tội, oán hận nhét vào trong túi áo.

Chân mỏi nhừ, không có khí lực, còn đứng ở một nơi chưa từng tới. Từ Cửu Chiếu cảm thấy bị ai trong lòng.

Nội thành có rất nhiều hẻm nhỏ, thậm chí có nơi chỉ có nhà và nhà thôi, nên rất nhanh Từ Cửu Chiếu bị lạc đường.

Vòng tới vòng lui, Từ Cửu Chiếu đột nhiên phát hiện xe điện của mình ở đầu một con hẻm nhỏ!

“Đại Kiện!!” Đúng vậy, chiếc xe điện này ở trong lòng cậu rất có địa vị, thậm chí còn đặt riêng tên thân mật cho nó nữa.

Từ Cửu Chiếu nhàn tình sáng lên, không còn thấy lưng mỗi chân đau nữa, bước mấy bước lớn chạy như bay qua. Dem xe nằm trên mặt đất đỡ lên.

Từ Cửu Chiếu đau lòng nhìn chiếc xe của mình, cái thùng phía sau dùng để đựng đồ vỡ thành nhiều mảnh, bên ngoài xe cũng nứt một khe lớn, tay lái lại càng không hoàn chỉnh, phần tay cầm đã không cánh mà bay, thoát nhìn cực kỳ thê thảm.

“Tên tiểu tặc kia! Đừng để cho ta gặp lại mi!!” Từ Cửu Chiếu giận điên lên.

Hơn mười một giờ, viện mồ côi cũng sắp đóng cửa. Từ Cửu Chiếu nâng đầu xe, đem tay lái đã méo xoay lại, đẩy xe tìm một phương hướng tiếp tục đi, cuối cùng cũng đi ra được đường lớn, tha một vòng rốt cục cũng trở lại con đường cũ. Không dám trì hoãn nữa, Từ Cửu Chiếu nhanh chóng quay trở về viện mồ côi.

Mà cái kẻ cướp xe kia, đang đem hai người chạy trốn ngăn ở một hẻm cụt, đánh hai người mặt mũi bầm dập, nước mắt giàn giụa.

Hai người cuộn tròn trên mặt đất, bị thương cầu xin tha thứ, Tương Hân đáp một cước, trong miệng chàm chọc nói: “Chạy cả một con phố như thế, không phải là rất có khí lực sao? Thế nào giờ lại không được rồi? Đến, đứng lên đánh tiếp. Tao bồi bọn mày.”

Đại gia à, anh coi tụi tui là bao cát sao? Hai người ôm đầu co lại thành một đoàn, chết sống không dám thò đầu ra.

Tương Hân hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng nói rằng: “Rốt cuộc là ai kêu bọn mày đến hại tao? Dám lừa gạt trên đầu tao, lá gan thực sự không nhỏ a.”

Một người trong đó bị đòn ôm đầu, buồn bực khó chịu nói: “Anh hai, anh cũng biết làm nghề này thì phải có chút nhân lực mới được, bị mắc lừa chỉ có thể tự trách anh học nghề không tinh. Anh xem anh cũng không có bị tổn thất gì, làm gì cứ bám theo chúng tôi không tha chứ.”

“Thật coi tao là người mù sao? Lô hàng đó so với bản gốc không giống nhau. Nếu như giả giống đồ thật, bị lừa tao cũng coi như không may, đương nhiên sẽ không tính trên đầu bọn mày.” Tương Hân đáp thêm một phát, hù dọa tên vừa lên tiếng run lên, “Nói, rốt cuộc là ai ở sau lưng sai khiến bọn mày?”

Lần này Tương Hân đến Trịnh Châu để nhận hàng, hoàn toàn là do bên trung gian giới thiệu. Giao dịch thiếu chút nữa là thành công, nếu không phải hắn có tâm nhãn, mấy trăm vạn liền trôi theo dòng nước rồi.

.....

Tác giả có lời muốn nói:

Từ Cửu Chiếu: Bồi thường tiền sửa xe cho tôi!

Tương Hân: Gọi điện thoại a!

Từ Cửu Chiếu: Điện thoại là cái gì?

Tương Hân:...

.....

[1] Trịnh Châu: trước đây gọi là Dự Châu hay Trung Châu, là một địa cấp thị (thành phố trực thuộc tỉnh) và là tỉnh lỵ tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

10. Chương 10

“Đại ca à, chúng tôi cũng chỉ là thu tiền làm việc, người nợ là ai tôi thật không biết.” Một tên trong đó không có cốt khí cơ hồ là nức nở khai ra.

“Nó không biết, mày biết không?” Tương Hân dùng mũi giày đá đá vào quần áo của tên còn lại.

“Tôi cũng không biết, lúc gặp hắn đều che mặt, nghe thanh âm hình như là một người miền Nam. Chúng tôi kỳ thực cũng chỉ gặp nhau mấy lần thôi.”

“Đưa cho tao số điện thoại.”

Lấy được số điện thoại rồi, Tương Hân cũng không làm khó hai tên này nữa, quay người đi.

Khi Tương Hân đi trở về nơi vứt xe điện thì mới phát hiện nơi đó đã trống không, ngay người trong phút chốc. Sau đó hắn liền trấn định lại, đã mất thì cho mất luôn đi, chờ người nợ gọi điện thoại lại, hắn trực tiếp bồi thường một cái xe mới là được.

Theo lý thuyết thì nghề đồ cổ bây giờ kỳ thực có rất nhiều cạm bẫy cũng như hàng giả, hắn cũng không phải là lần đầu tiên gặp phải. Lần này sợ dĩ hấn nắm mãi không tha, đuổi theo mấy con phố, hoàn toàn là do chuyện này rất kỳ lạ, hắn không kiềm được muốn tìm hiểu sâu hơn.

Tương Hân kéo kéo cổ áo, thở ra ngụm khí màu trắng, suy nghĩ sâu xa. Có lẽ hắn biết được kẻ làm chuyện này.

Mặc kệ có vấn đề hay không có vấn đề, chuyện này phải làm cho rõ ràng.

Nghĩ tới bên kia, Tương Hân liền tâm phiền ý loạn. Lần này vốn là vì loại gốm sứ nổi danh mà đến, kết quả lại phát hiện đây là một trò lừa bịp, căn bản chuyện này chỉ là mồi nhử.

Lần đầu tiên kiểm tra lô hàng thì thấy đúng, lần thứ hai cũng đúng, đến khi giao dịch lần thứ ba thì tên cổ vấn đồ cổ lại cố ý có việc tới không được.

Nếu không phải hần phát hiện có điều bất thường, lùi giao dịch lại một ngày tìm người điều tra, thì sẽ không biết tên cổ vấn kia lại bị người ngầm thu mua.

So với kinh doanh đồ cổ, Tương Hân càng thích đầu tư hơn, hần cũng có công ty đầu tư mạo hiểm[1] của riêng mình. Nếu không phải vì ông nội đã cao tuổi yếu sức, hần cũng sẽ không tiếp nhận việc kinh doanh của Bác Cổ Hiên.

Rốt cuộc cũng do bản lãnh của hần vẫn còn yếu kém, Tương Hân ảo não thầm than một tiếng.

Cổ vấn Bác Cổ Hiên không thể dùng được nữa, còn phải tuyển lại người. Thế đạo bây giờ, tìm một chuyên gia giám định gốm cổ đáng tin lại có bản lĩnh rất khó khăn.

Ôm tâm sự nặng nề, Tương Hân đi vào trong màn đêm.

Tuy “Đại Kiện” bị phá hỏng, nhưng Từ Cửu Chiếu cũng không dám trì hoãn việc đi làm, đành phải ngồi xe buýt đến trấn Phong Diêu.

Lúc làm việc bởi vì nghĩ đến chiếc xe, Từ Cửu Chiếu không được yên lòng, ngay cả thầy Cao liếc mắt nhìn cậu cũng không có phát hiện, theo bản năng dựa theo thói quen kiếp trước lưu loát ở trên bình sứ cảnh vẽ ra hoa văn hoa sen quần quanh bình (Lotus Scroll) hoa lệ phức tạp.

“Thật là lợi hại a ~” Một tiếng thán phục khiến Từ Cửu Chiếu hồi thần lại, nháy mắt mấy cái nhìn “kiệt tác” của mình, Từ Cửu Chiếu ảo não cắn môi dưới, nếu như không phải có người nhìn chăm chăm, cậu hận không thể lập tức hủy thi diệt tích.

Tiếng thán phục hiển nhiên không phải là của thầy Cao, mà là người học việc chung với cậu ở chỗ thầy Cao. Ngày đầu tiên Từ Cửu Chiếu đến chỗ này thấy diều sư được thầy Cao hướng dẫn vẽ hoa văn cũng chính là hần.

Người này cũng không tính là đệ tử của thầy Cao, coi như là thầy Cao đào tạo người giữ gìn cho xưởng gốm Văn Vận, dù sao thầy Cao tuổi tác đã lớn, không thể làm việc ở cường độ cao.

“Thầy Cao, tác phẩm này có thể trực tiếp cho vào lò sao?” Người này tên là Phùng Trung Bảo, tuổi chưa tới ba mươi, mắt một cái cũng không nháy nhìn chăm chăm vào trước bàn của Từ Cửu Chiếu.

“Ừ.” Thầy Cao nhìn như miễn cưỡng gật đầu, kỳ thực đã kinh ngạc nói không ra lời.

Hiện giờ trong lòng ông rất phức tạp, trước đây để vẽ trôi chảy những đường hoa văn này, ông không biết đã phải luyện tập biết bao nhiêu năm. Mà thiếu niên trước mắt này luyện tập được bao nhiêu lần chứ, hình như khoảng hơn 13 lần đi?

Thầy Cao cảm khái câu “trò giỏi hơn thầy”, trong lòng nhin không được sinh ra một tia ghen tỵ, thiên phú này...

Thầy Cao trong lòng phức tạp không ai nhìn ra, thế nhưng không có nghĩa là Từ Cửu Chiếu không đoán ra được.

Cậu cũng từng là học trò từng bước một leo lên diều sư, đương nhiên biết luyện được tay nghề khắc hoa tinh xảo cần phải kiên trì bền bỉ luyện tập rất lâu, xưa kia cậu cũng phải luyện tập nhiều năm mới vẽ ra được những hoa văn xinh đẹp như vậy. Nếu chính cậu thấy có người học vẽ vài tháng so với cậu luyện tập vài chục năm vẽ ra hoa văn còn đẹp hơn mình, trong lòng không sinh ra ghen tỵ là không có khả năng.

Nhưng bây giờ có nói cái gì cũng không kịp, chỉ tại nhất thời thất thần lộ ra chân tướng, Từ Cửu Chiếu có chút luống cuống. Lúc này nếu tiếp tục khiêm tốn, không thể nghi ngờ là tăng thêm oán hận, thế nhưng trực tiếp tiếp nhận khen ngợi, như thế nào cũng thấy không hợp.

Đều là do tên cướp xe kia làm hại! Từ Cửu Chiếu giận chó đánh mèo nghĩ. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thầy Cao rốt cuộc cũng là người từng trải sống trải gió, nhân phẩm tâm tính cũng qua nhiều thử thách, rất nhanh liền tiêu trừ chút ghen tỵ kia, nhanh chóng chuyển thành việc có người kế tục mà vui mừng.

Bất quá cùng lúc đó ông cũng hạ quyết tâm, Từ Cửu Chiếu hài tử này thiên phú như vậy, không thể để lỡ trong tay của ông.

Ngược lại Phùng Trung Bảo tuổi vẫn còn trẻ, hăm mộ đồ kị đều hiện ra mặt: “Cậu đây cũng quá đả kích người đi! Ngao ngao ngao!! Cậu đã học bao lâu chứ!! Thực sự là Trường Giang sống sau đê sống trước, khiến sống trước chết dí ở trên bờ mà!”

Thầy Cao cau mày hung ác gõ trên đầu hấn một cái nói rằng: “Đã sớm kêu người sau khi trở về cũng không nên lười biếng, phải chuyên cần luyện tập! Nhìn người xem, rời khỏi nơi này liền như chim sổ lồng, không ai bắt người sẽ không luyện. Nhìn tiểu Từ người ta đi, một khắc cũng không buông lỏng luyện tập.” Nói xong lại quay đầu về phía Từ Cửu Chiếu, tự nhận là rất hiểu rõ cậu hỏi rằng: “Tối về luyện tập không ít đi?”

Từ Cửu Chiếu còn có thể nói gì được chứ? Buổi tối cậu đi cọ sách, không cọ sách thì cũng luyện viết chữ, nhưng không có luyện tập a.

Bất đắc dĩ, Từ Cửu Chiếu chỉ có thể gật đầu.

Thầy Cao một bộ biểu tình “quả nhiên như ta đoán”, chậm rãi nói rằng: “Những trình tự làm việc cơ bản cậu đều đã nắm vững, kế tiếp chúng ta sẽ bắt đầu đưa phôi vào lò nung, tiến hành các bước tiếp theo. Hiện nay khoa học kỹ thuật phát triển, ngoại trừ trước kia dùng củi hay than đá để đốt lò, bây giờ còn có lò nung bằng điện [2]. So với hai loại củi đốt hoặc là nung than đá trước kia, lò điện nhiệt độ cao hơn, nung ra đồ sứ có lớp men căng và bám chặt hơn, mặt men lại ít bọt khí, thế nhưng lại có độ thấu quang tươi sáng hơn, không bằng củi và than khi nung cho ra lớp men nhu hòa ôn nhuận.”

Từ Cửu Chiếu nghiêm túc cẩn thận nghe dạy, bởi vì lúc cọ sách, những nội dung này cậu đã thấy qua. Thế nhưng đọc sách gì đó rốt cuộc cũng không có ấn tượng khắc sâu bằng việc được chỉ dạy và tự mình thực hành.

Xưởng gốm Văn Vận cũng có dùng lò nung điện, không chỉ vậy, còn có máy tạo phôi gốm bằng điện [3] cỡ nhỏ, Từ Cửu Chiếu thậm chí còn chạy tới nhìn một chút.

Ngoại trừ lò nung điện, còn có một lò hình trứng dùng củi đốt.

Loại lò hình trứng này ở Cảnh Đức Trấn rất phổ biến, Từ Cửu Chiếu đã quá quen thuộc với nó.

Thầy Cao nung gốm giả cổ ở nhiệt độ 1200 – 1600 độ, sau khi đưa phôi vào lò cần phải đốt lửa đến nhiệt độ thích hợp, bởi vì các phôi có độ lớn bé và sắc men khác nhau nên toàn bộ quá trình nung yêu cầu 3 – 7 ngày đốt không ngừng.

Sau khi mở lò đốt lửa, thầy Cao đuổi Từ Cửu Chiếu đi, lò nung muốn đến nhiệt độ tốt nhất cần phải tồn một ngày, không cần phải canh giữ ở bên cạnh.

Từ Cửu Chiếu nhân cơ hội đi sửa xe, đẩy xe tới nơi tu sửa, người sửa xe hét giá 500 đồng. Từ Cửu Chiếu quả thực lòng đau như dao cắt, cò kè mặc cả nửa ngày rốt cục trả giá xuống còn 380 đồng.

Từ Cửu Chiếu nghiêng răng, đem tên Tương Hân cơ hồ là mài nhỏ ra.

Tương Hân cũng là oan uổng, hấn cũng không có quýt nợ a. Ai bảo cho tới bây giờ Từ Cửu Chiếu cũng không có hiểu tầm quan trọng của ĐTDD chứ.

Cũng vì do hoàn cảnh, làm cho Từ Cửu Chiếu đối với điện thoại không quá nhạy cảm.

Ngay từ đầu ở phòng bệnh, bác sĩ không cho Ngô Cửu Lợi dùng điện thoại di động, vì vậy Ngô Cửu Lợi không có ở trong phòng bệnh dùng qua một lần nào.

Mà khi quay về viện mồ côi, Ngô viện trưởng cũng không dùng điện thoại di động, bà chỉ dùng điện thoại cố định, bọn nhỏ càng không có điều kiện để dùng .

Chờ đến xưởng gốm, thầy Cao đối với loại sản phẩm công nghệ cao này tuy rằng không thể nói là bài xích, nhưng cũng không thích lắm. Vì vậy lệnh cấm sử dụng điện thoại di động chỉ áp dụng khi đang làm việc, chính ông cũng không mang theo, muốn tìm ông cũng chỉ có thể gọi điện thoại của xưởng hoặc nhờ người truyền lời.

Cứ như vậy, Từ Cửu Chiếu bỏ lỡ thời cơ tìm hiểu về điện thoại di động.

Tuy rằng lúc cậu đi ra đường hoặc ở nhà sách cọ sách cũng thấy có người lăm bắm nói vào một vật gì đó đặt ở bên lỗ tai, chỉ tiếc thời điểm cậu xem hình vẽ ĐTDD trước đó đã là phiên bản cũ, mà bây giờ mọi người cố ý hết lần này tới lần khác dùng đều là điện thoại thông minh.

Càng tai hại hơn là lúc bác sĩ khoa hồi phục dạy cho cậu nhận biết điện thoại di động còn đặt nó chung chỗ với MP4 và các loại sản phẩm điện tử điều khiển từ xa! Chỉ cho biết tên, không giải thích nghĩa, Từ Cửu Chiếu đương nhiên không biết tầm quan trọng của “con” nokia cũ mà cậu giấu trong thùng.

11. Chương 11

Từ trước đến nay chuyện mở lò nung đều là bỏ vốn nhiều thu hoạch ít.

Mỗi lần đốt lò phải tốn khoảng chừng 70 kg củi, đây là cho lò nhỏ, nếu như là lò lớn sẽ phải tốn hơn 100 kg củi đốt.

Bây giờ, muốn than đốt thì dễ, còn muốn dùng củi cây tùng đốt lò, thì vô cùng khó khăn.

Thế nhưng củi tùng lại là vật không thể thiếu để nung ra đồ sứ tốt nhất, chỉ có chân chính đốt bằng củi gỗ mới có thể làm cho phôi sứ cùng mặt men bên ngoài phát sinh phản ứng trong quá trình nung, tạo ra được đồ vật tinh mỹ có thể lưu truyền tới nhiều đời sau.

Không gian trong lò cũng không phải rất lớn, phôi sứ không thể trực tiếp tiếp xúc với lửa, mà phải dùng đất sét chịu lửa chế thành những hộp đất[1] che chắn lại. Những hộp đất này có cái hình vuông, có cái hình tròn, thông thường là dựa vào độ lớn nhỏ của đồ sứ để quyết định quy cách hình dáng của hộp đất.

Để tiết kiệm không gian, tất cả đồ sứ đều được xếp chồng lên nhau đặt trong hộp đất. Bên trong hộp đất còn phải rải lên trên loại đất màu xám nhạt có pha nhiều cát làm nền lót, một mặt dùng để cân bằng bề mặt, mặt khác để tránh cho các phôi sứ bị dính liền với nhau.

Trong lò, từng hàng hộp đất được xếp đặt thật chỉnh tề, thường chỉ có nằm ở vị trí trung tâm mới có thể cho ra tinh phẩm, mà muốn như vậy lại phải xem vận khí. Trên cơ bản, một mẻ phôi sứ bỏ vào lò, chỉ có 60-70% cho ra được thành phẩm. Trong đó nếu có trên mười món tinh phẩm, coi như là thành công.

Thầy Cao đặc biệt nể tình cho đại tác phẩm của Từ Cửu Chiếu đặt ở vị trí trung tâm.

Trở lại đứng trước lò, Từ Cửu Chiếu đứng ở phía sau thầy Cao, nhìn hỏa diễm bốc cháy hừng hực trong lò hình trứng. Thầy Cao chỉ điểm nói: “Thầy người kia không, hẳn chính là bả trang đầu (thợ cả chuyên đốt củi trong lò nung), họ Thiệu. Đi theo phía sau là con trai hắn, mấy người khác có người là đệ tử của hắn, cũng có người là theo học nghề.”

Bả trang đầu thường được gọi là thiêu sư, là nhân vật then chốt quyết định lò có được đốt thành công hay không.

Khi thiêu sư chế tác giao phôi gốm sứ, coi như là hoàn thành nhiệm vụ. Mà đốt lò thì trông cậy vào người có bề dày kinh nghiệm, nắm giữ được nghệ thuật điều khiển ngọn lửa.

Thầy Thiệu dáng vẻ trầm mặc ít nói, ông không nói nhiều, thỉnh thoảng chỉ theo sau lưng con trai chỉ điểm một chút.

Từ Cửu Chiếu nhìn thấy thầy Thiệu cầm trong tay một nhiệt kế đo nhiệt độ của lửa, không khỏi cảm thán công nghệ thời này thật tiên tiến.

Hồi xưa, nơi của cậu làm gì có nhiệt kế, ngay cả thợ phụ có kinh nghiệm cũng chỉ hướng ngọn lửa phun vào một bãi nước bọt, nhìn mức độ bay hơi để phán đoán nhiệt độ.

Trong lò ngoại trừ hộp đất chứa phôi, còn để vài miếng phôi sứ ở gần hỏa nhãn[2], những miếng phôi này còn được gọi là chiếu tử, chuyên dùng để quan sát tình trạng phôi gốm được nung bên trong lò.

Sau 12 tiếng, thầy Thiệu liền bắt đầu cứ cách 2 tiếng đồng hồ móc ra bên trong một chiếu tử, kiểm tra trạng thái phôi và mặt men, để phán đoán tình huống bên trong lò nung. (quá trình này còn được gọi là thí chiếu, có nghĩa là nhìn chiếu tử để biết phôi gốm trong lò đã chín hay chưa, có bị hư gì không)

Sau 38 giờ, thầy Thiệu ngưng đốt lò, bắt đầu hạ nhiệt độ, để nguội tự nhiên.

Quá trình này không thể nóng nảy, để nguội không tốt, mặt men sẽ hoàn toàn đi đời nhà ma, mẻ đồ sứ cũng liền mất trắng.

Quá trình để nguội cũng phải dựa vào thời tiết, cũng may mấy ngày nay vẫn luôn nắng, tuy rằng lạnh và khô, nhưng so với mưa dầm gió lớn thì tốt hơn nhiều.

Kỳ thực trong một năm thì thời gian đốt lò tốt nhất là tháng bảy, tháng tám, tháng chín, mà trong đó tháng chín là tốt nhất. Trong lịch sử các dòng gốm sứ danh tiếng, đại bộ phận đều được nung ra ở tháng chín hoàng kim.

Nhưng mà một năm chỉ có một tháng chín, còn dư lại mười một tháng không lẽ không làm gì?

Đương nhiên sẽ không, các tháng bình thường, thời tiết tốt thì mở lò đốt gốm, đương nhiên đa số là nung một ít sản phẩm cấp thấp, hoặc là nung để thử nghiệm.

Dù sao muốn nung một đồ sứ thành công, phải trải qua nhiều lần thử nghiệm thất bại. Mặt men, khuôn hình, kích cỡ... những thứ này đều là trong ngày thường đốt lò tổng kết ra kinh nghiệm.

Mà bây giờ, thầy Cao lại đem những điều này nói cho Từ Cửu Chiếu.

Từ cổ chí kim, kỹ thuật tạo gốm giả cổ cũng không có bao nhiêu cải biến, mấy thứ này Từ Cửu Chiếu đã sớm thuộc lòng, thậm chí thời điểm nghe ra sai sót, Từ Cửu Chiếu còn muốn cải chính với thầy Cao.

Từ Cửu Chiếu mím môi, nhịn xuống.

Trương Văn Chiếu cũng tới vài lần, đa số đều là hỏi thăm một chút, biết tình huống bình thường liền đi.

Mẻ sứ giả cổ lần này sẽ đưa đến Thượng Hải, mà nhà buôn đồ cổ đến từ Thượng Hải này cũng rất có danh tiếng.

Đợi thêm một ngày đêm, tổng cộng ba ngày ba đêm, cửa lò cuối cùng được mở ra.

Thầy Thiệu cùng trợ thủ của ông đem các hộp đất dời ra ngoài, đặt ở trên đất trống, liếc mắt thoáng nhìn qua chừng hai trăm hộp đất cảm thấy rất hoành tráng.

Phùng Trung Bảo hưng phấn khó nhịn, hần thình thoảng đụng đụng Từ Cửu Chiếu: “Hỏi hộp không?”

Từ Cửu Chiếu bắt đắc dĩ, sao người bên cạnh cậu so với đương sự còn muốn hăng hái hơn vậy?

Phùng Trung Bảo không nghe được câu trả lời thì quyết không bỏ qua, liếc mắt nhìn biểu tình của Từ Cửu Chiếu.

“...” Từ Cửu Chiếu im lặng một hồi, đành phải nói: “Hỏi hộp.”

Phùng Trung Bảo lập tức lộ ra vẻ mặt của người từng trải, vỗ cánh tay của cậu nói rằng: “Đều giống nhau, tác phẩm lần đầu tiên của tôi khi được bỏ vào lò củi tôi cũng khấn trương lắm. Đáng tiếc lần kia đốt không thành, nên thất bại. Hiện tại tuy rằng đã từng đốt rất nhiều lần, nhưng bởi vì xác suất thành công vẫn như cũ nên trong lòng vẫn lo lắng không yên a.”

Từ Cửu Chiếu đem tay dấu ra sau lưng, cầm nâng lên, liếc hần. Thấp thỏm tính là cái gì?! Cậu khi đó đốt không tốt là phải chịu tội, thời điểm nghiêm trọng nhất thậm chí phải rơi đầu.

Nặng nhất là trừ lương bổng, bị ăn hèo. Từ Cửu Chiếu đã sớm quen, nói thật nếu không có áp lực đó, cậu tuyệt không khấn trương, cũng không hiếu kỳ tác phẩm sẽ bị đốt thành cái dạng gì.

Hộp đất được mở ra, thầy Thiệu dẫn trợ thủ công thành lui thân, thầy Cao vung tay lên, các điêu sư, điêu công nhất nhất tiến lên, đem thành phẩm từ trong hộp đất lấy ra.

“Cái này đốt cũng không tệ lắm.”

“Cái này cũng tạm được.”

“Cái này men bị nhòe.”

“Tiêu đời, cái này men bị rạn rồi.”

“Cái này sao lại sụm hoàn toàn, tác phẩm này của người nào vậy?!”

Diêu sư, diêu công hiển nhiên đều rất thích quá trình này, giống như chờ vé xổ số, không chừng trong tay mình liền mở ra một tinh phẩm thì sao.

Thầy Cao không có gọi cậu, hiển nhiên sợ cậu không nhẹ không nặng làm hư đồ sứ. Mà Từ Cửu Chiếu cũng rất tự giác đứng ở một bên đem thu dọn ngăn nắp các hộp đất rỗng, không có chủ động tiến tới.

Vị trí trung tâm, diêu sư, diêu công chủ động để cho thầy Cao tự mình mở, lần này đốt lò cũng có vài món hoàn mỹ, thầy Cao cúi đầu, ông không phải là đang nhìn tác phẩm của mình mà là đang tìm tác phẩm của Từ Cửu Chiếu.

Mai bình[3] dài bốn mươi cm được ông cầm ở trong tay tinh tế quan sát, miệng nhỏ cổ ngắn, vai rộng eo gầy, hình dáng ưu mỹ, đường cong trôi chảy, toàn thân phủ một lớp men màu xanh.

Mặt men hiện lên ánh sáng nhu hòa mà ôn nhuận, có chứa nét đặc trưng của ngọc thạch.

Thầy Cao âm thầm gật đầu, men này do Từ Cửu Chiếu tự mình pha, tuy rằng không phải hoàn toàn là màu thiên thanh, mà có thêm một chút lục sắc, nhưng cũng không tệ.

Lại nhìn trên thân bình được trang trí hình vẽ hoa sen uốn lượn công phu và phức tạp, đường cong tự nhiên uyển chuyển, không có một chút trúc trắc.

Từ Cửu Chiếu dùng nửa mũi dao, vẽ ra một đường sâu một đường nông, nói là đường cong nhưng thật ra chỉ là một nét nghiêng nhàn nhạt. Dùng loại đường nét này khắc hoa khi nung ra ở chỗ sâu men tự nhiên sẽ tập trung lại biến thành lục sắc đậm, mà ở chỗ nông bởi vì men ít đọng lại nên mang theo sắc trắng, tạo nên những họa tiết lập thể vô cùng hiệu quả.

Hoa văn mỹ lệ nhưng lại mang theo nét tự nhiên được khắc trên mai bình màu xanh, hơn nữa những đường nét lại uyển chuyển quấn quanh thân bình, người si mê gốm sứ chỉ cần nhìn hình dáng thôi là không thể tự kiềm chế được.

“Hoàn mỹ.” Về mặt thầy Cao phức tạp.

“Cái gì hoàn mỹ ạ? Thầy Cao, nung ra được tinh phẩm sao?” Phùng Trung Bảo tò mò lại gần, liếc mắt nhìn sang, trợn mắt há mồm: “Đây là..., đây là... ? ! ! Cái này không phải là mai bình của Tiểu Từ Tử sao? Thật xinh đẹp!!”

“Cái gì? Người nào? Tiểu Từ Tử là người nào?” Diêu sư, diêu công xung quanh bị kinh động đều xúm lại, vừa kinh ngạc tán thán vừa bắt quái với nhau.

Tiểu Từ Tử là cách xưng hô kiểu gì vậy?

Đứng bên ngoài, về mặt Từ Cửu Chiếu hắc tuyến.

Xưng hô này giống như cách gọi của tiểu thái giám hầu hạ quan đốc đào hồi trước ấy. Phải biết rằng từ khi Từ Cửu Chiếu bị thái giám hãm hại đến mạng cũng không còn thì không bao giờ nói đến loại sinh vật đáng ghét mang tên “thái giám” này. Nguồn :

Phùng Trung Bảo tấn chức tấn trách bắt quái xong [tận lực nhùi chiến xong =))], những người xúm lại một chỗ đều tránh ra nhường vị trí cho Từ Cửu Chiếu, có khâm phục; hiển nhiên cũng có thêm muốn, đổ kỵ.

Đây không phải là cái tên bị ngã xuống hồ sao, sao trong nháy mắt lại được nhận làm học trò của thầy Cao rồi, nhưng theo học cũng chỉ mới mấy tháng đi? Vậy mà có thể chế tác được gốm giả cổ cấp cao như vậy, có thể nói là cực phẩm trong cực phẩm cũng không quá đáng.

Rõ là vận cứt chó mà. Đám người có lòng độ lượng không cao ánh mắt ghen tỵ đều đổ lên.

Không phải tất cả mọi người đều không tim không phổi, rộng rãi như Phùng Trung Bảo a.

Từ Cửu Chiếu coi nhẹ “bệnh đau mắt” phát tác ở đám diêu sư, diêu công, cậu cho tới bây giờ đều thích đi đường ngay thẳng, những người kia nhìn cậu không thuận mắt, cậu cũng sẽ không chủ động kết giao.

Cậu có thể tự mình hiểu được, không có khả năng ai cũng đều thích cậu cả. Trước đây ở ngự diêu xưởng, cậu cản đường người khác, kẻ đó liền hận không thể lột da uống máu cậu. Vậy mà trên mặt vẫn trưng ra kiểu dáng nịnh nọt, tăng bốc.

Ở đây cũng giống như vậy, cậu chỉ cần Trương Văn Chiêu, thầy Cao, Phùng Trung Bảo đối với cậu không có ác cảm là đủ rồi. A, còn có thêm thầy Thiệu nữa chứ.

12. Chương 12

Từ Cửu Chiêu không sợ hãi chút nào tiêu sái bước qua đám người kia, đến đứng ở trước mặt thầy Cao.

Cậu rũ mắt nhìn mai bình phủ men trắng xanh khắc hoa sen trước mắt.

Cái này ở trong mắt mọi người là một tác phẩm khiến người ta phải thán phục hâm mộ, ở trong mắt thầy Cao có thể nói là kiệt tác, nhưng ở trong mắt cậu thì là một thành phẩm có vô số khuyết điểm.

Phôi sứ quá dày, mặt men không sáng bóng lắm, tổng thể toàn thân có vẻ to lớn thô kệch. Điều khiến Từ Cửu Chiêu không hài lòng nhất chính là hoa văn hoa sen quần quanh kia. Nét vẽ quá nhợt nhạt!

Bởi vì lúc đó cậu thất thần, căn bản là không tập trung tư tưởng để vẽ, đường nét vẽ ra căn bản không có lực độ, nét bút tùy hứng lại không dụng tâm.

Từ Cửu Chiêu quả thực không đành lòng nhìn thẳng vào tác phẩm của mình, hận không thể đem mai bình đoạt lại đem đập vỡ cùng với các thứ phẩm phế thải kia rồi đem chôn đi, mắt không thấy nữa cho thoải mái.

Thầy Cao mặc dù trong lòng tán dương mai bình không dứt, ngoài miệng cũng không có nói trắng ra. Để tránh cho người tuổi trẻ sẽ kiêu căng, chỉ nói là: “Lần này coi như cậu vận khí tốt, đốt một lần liền thành công. Nhưng làm người cũng không thể thấy thỏa mãn mà dừng lại không tiến lên. Có nghe thấy hay không?”

Từ Cửu Chiêu thở phào, nếu như thầy Cao trực tiếp khen cậu, cậu thật sự không biết nên bày ra biểu cảm gì cho đúng. Tâm tình rất phức tạp, thật là quỷ dị mà.

Từ Cửu Chiêu dạ một tiếng, cung kính nói: “Vâng. Em nhất định cẩn tuân theo dạy bảo của người.” Từ Cửu Chiêu mang theo ánh mắt sùng kính nhìn thầy Cao, nghĩ thầm lần này người cũng nên thu cậu làm đồ đệ rồi chứ?

Vậy mà ánh mắt thầy Cao chỉ chạm mắt cậu một cái, rồi coi như không có chuyện gì xảy ra dời mắt đi.

Từ Cửu Chiêu không hiểu nhìn thầy Cao kêu người cất đi mai bình kia, tiếp tục kiểm kê thành phẩm, đem cậu gạt bỏ sang một bên.

Từ Cửu Chiêu cũng không khó chịu, không có lúng túng đứng tại chỗ, xoay người đi tiếp tục thu dọn các hộp đất đã được mở ra.

Bất quá tay cậu làm thì vẫn làm nhưng trong lòng không nhịn được băn khoăn, đây là ý gì? Chẳng lẽ là ngại ánh mắt nhiều người sao?

Cậu nào biết thầy Cao trong lòng cũng rất xoắn xuýt đau khổ ấy chứ, thật là một hạt giống tốt a! Nhưng ông làm sao có thể lòng dạ đen tối, đem Từ Cửu Chiêu thu làm môn hạ chứ.

Kiểm kê hoàn tất, lần này mở lò nung ra tổng cộng 13 món sứ giả cổ tinh phẩm, sứ giả cổ chất lượng trung bình: 56 món, sứ giả cổ loại kém: 67 món, còn lại đa số là đồ sứ tầm thường và có lỗi.

Ngoài mấy món phế phẩm không thể nhìn nổi bị đem đi đập nát để thu hồi lại nguyên liệu ra, tổng cộng có 136 món, đạt xấp xỉ 70% tổng thành phẩm làm cho Trương Văn Chiêu vui mừng cười toe toét.

Đứng ở trong kho hàng, Trương Văn Chiêu nhìn kỹ từng món, tuy rằng mẻ sứ này ông chủ tiệm đồ cổ ở Thượng Hải đã xác định, nhưng giá chốt lại là phải căn cứ vào chất lượng thành phẩm cùng các mặt khác mà tính toán.

Tính luôn mai bình trắng xanh của Từ Cửu Chiêu thì tổng cộng có mười ba món tinh phẩm cao cấp, mỗi một món đều có thể bán ra với giá 2 ~ 3 vạn theo giá sỉ – không sai, mới chỉ tính theo giá bán sỉ mà thôi. Mà loại chất lượng trung bình thì có thể bán mỗi món với giá 8000 ~ 1 vạn, còn những loại cấp thấp có thể bán giá trên 800 đồng/món.

Có lẽ có người muốn nói, sứ giả cổ cao cấp sao mắc vậy, trong tiệm bán đồ cổ bắt quá cũng mấy nghìn đồng thôi, thậm chí chỉ cần bỏ ra một trăm đồng là có thể mua được một cái chén giả cổ cao cấp rồi.

Những thứ giả cổ “cao cấp” kia làm sao có thể so với sứ giả cổ cao cấp nung bằng củi từng ở xưởng gốm Văn Vận chứ! Chẳng qua là treo danh xưng cho dễ nghe mà thôi.

Thieu sai diêu (lò đốt bằng củi từng) cho thành phẩm chất lượng rất cao, so với dùng lò điện đồ gốm sứ khi nung ra càng thêm có nét chân thật, trình tự làm gốm sứ giả cổ hầu như chênh lệch không bao nhiêu, chỉ là tiền thuê nhân công so với dùng dây chuyền sản xuất tự động hiện đại thì cao hơn.

“Món sứ giả cổ này thực sự rất tốt, gần giống như đồ thật ấy.” Trương Văn Chiêu cầm mai bình khắc hoa sen kinh thán không thôi, “Nếu như một người mới vào nghề thấy được vật này, không chừng tưởng là hàng thật mua về luôn đó chứ.”

Loại chuyện này cũng không phải không có khả năng, gốm giả cổ cao cấp cũng không có khắc kí hiệu gì, nếu như ông chủ tiệm bán đồ cổ tâm tính đen tối, nói đồ giả cổ là đồ thật để bán, người ít kinh nghiệm rất dễ bị mắc lừa.

Thầy Cao ngồi ở một bên mí mắt chớp một cái nói rằng: “Vết tích làm mới rõ ràng như vậy cũng không nhìn ra được, uống thuốc cũng là đáng đời.” Uống thuốc là tiếng lóng trong nghề đồ cổ, có nghĩa là bị mắc lừa, cùng “Đóng học phí” hay “Mua giáo huấn” đều như nhau. Đều chỉ người có nhãn lực kém, đem đồ giả nhìn thành đồ thật mua về, kết quả là tiền bị mất nhưng cũng chẳng được gì.

Thầy Cao làm cái nghề này rất lâu rồi. Mấy năm gần đây thị trường sưu tầm nóng lên, khiến công việc của ông cũng tốt hơn nhiều. Bây giờ trên thị trường vàng thau lẫn lộn, 20 năm trước còn có thể tìm trong trăm món có một món hàng thật. Mà bây giờ trong một nghìn, một vạn món có một món là thật cũng coi như không tệ, còn lại tất cả đều là hàng giả.

Rất nhiều người vọng tưởng muốn phát tài, ôm mộng đẹp gia nhập vào hàng ngũ sưu tầm, nhưng ngay cả kiến thức cơ bản cũng không hiểu được, mới học được chút da lông liền mạnh tay. Ngốc như vậy, không bị làm thịt mới là lạ.

Thầy Cao coi như là người có lương tâm, thế nhưng ông cũng không quản được chuyện của người khác. Có người nguyện ý chịu đòn mắc lừa, muốn ngăn cũng ngăn không được.

“Cái mai bình đó người lưu lại cho ta.” Thầy Cao nói với Trương Văn Chiêu đang cầm mai bình yêu thích không buông tay.

Trương Văn Chiêu bất ngờ nhìn ông: “Vì sao?”

Thầy Cao vẽ mặt hung dữ nói rằng: “Hỏi nhiều như vậy làm gì? Bảo người lưu lại thì người liền lưu lại đi!”

Trương Văn Chiêu thấy ông hung dữ như vậy, vẽ mặt đau khổ nói rằng: “Thầy Cao, người muốn lưu lại cũng được, nhưng phải cho em biết lý do chứ.”

Thầy Cao sắc mặt hơi hòa hoãn, không để ý nói rằng: “Ta muốn mang nó cho một lão bằng hữu nhìn thử.”

Trương Văn Chiêu bình tĩnh, tự cho là đã hiểu nói rằng: “Đây là việc nên làm, nên làm.”

Đem đi khoe chứ gì, người nào có thứ gì tốt cũng sẽ không nhịn được hướng bằng hữu khoe khoang a. Chắc giống như khi hắn có được rượu Nghiêu đi. Nghĩ tới rượu Nghiêu, nước bọt của Trương Văn Chiêu liền bắt đầu tự động tiết ra.

Hắn cũng không phải chưa từng uống qua rượu ngon, thế nhưng không có loại nào lại hiệu quả giống như rượu Nghiêu vậy, uống vào liền nung ra được đồ sứ tốt.

Trương Văn Chiêu có chút mê tín, luôn cảm thấy rượu này được chọn làm rượu tế nhất định là có đạo lý của nó.

Lão hán kia lúc nào mới ủ xong mẻ rượu kể tiếp đây nhỉ? Suy nghĩ của Trương Văn Chiêu bay càng lúc càng xa, ngay cả thầy Cao đem mai bình từ trong tay hán mang đi cũng chưa phục hồi tinh thần lại .

Sau khi làm ra sản phẩm, nhân viên xưởng gốm Văn Vận làm việc liên tục mấy ngày được phép nghỉ ngơi.

Từ Cửu Chiêu lái xe điện đã được sửa xong trở về, nhưng không đi viện mồ côi, ngược lại là thừa dịp thời điểm ít người quay trở về xưởng gốm. Cậu quang minh chính đại đi vào bên trong xưởng, hướng lò bỏ hoang phía sau đi đến.

Nhân viên xưởng chỉ nghỉ có một ngày, không thừa dịp lần này thì cũng không biết tới lúc nào mới có cơ hội.

Đi khoảng năm sáu phút mới tới được lò hoang.

Lúc này đã đầu xuân, cây lại ra chồi mới, khắp nơi đều có lá non cỏ nhỏ.

Cái hố này không tính là rất sâu, độ sâu chỉ bằng một người bình thường, miệng hố rất lớn, giáp ranh là sườn núi không dốc lắm, không đến mức khiến cho người bỗng nhiên té xuống được.

Nguyên thân chính là chết ở chỗ này, mà Từ Cửu Chiêu cũng là ở chỗ này sống lại.

Từ Cửu Chiêu đi một vòng quanh hố.

Hố rất bình thường, kỳ thực đây là nơi chôn những đồ phế phẩm mà thôi, hầu như không có bất cứ dị thường nào.

Nơi bị nhuộm máu tươi trước kia, Trương Văn Chiêu sợ xui xẻo đã sớm kêu người lấp đất lên. Bất quá Từ Cửu Chiêu vẫn có thể nhớ được vị trí ban đầu.

Xuống đến đáy hố, Từ Cửu Chiêu đứng vững trên mặt đất, từ trong túi nylông mang theo bên mình xuất ra một cái xẻng nhỏ đã chuẩn bị trước đó. Hướng nơi phát sinh ra tia sáng bắt đầu đào.

Thầy Cao xin nghỉ rồi đi, Trương Văn Chiêu không kịp chờ đợi liền cầm điện thoại di động lên gọi điện cho ông chủ tiệm đồ cổ Thượng Hải, để cho hán đến nhận hàng. Ông chủ Thượng Hải biết được đồ sứ nung chế thành công thì rất cao hứng, ngay tức khắc liền đón chuyển bay gần nhất bay sang.

Ông chủ kia thấy mẻ gốm giả cổ rất là mừng rỡ, bất quá trong lòng phát khổ bởi vì số lượng thành phẩm so với hán dự đoán thì nhiều hơn, nung không hết được a.

Nghĩ một chút, ông chủ kia đành phải gọi điện cho bằng hữu là chủ một tiệm đồ cổ khác đến, hai người liên hợp cùng nhau mua hàng đem về.

Trong lúc chờ người, ông chủ kia ngồi chồm hổm ở một góc lần lượt xem từng món đồ sứ, Trương Văn Chiêu thì đem Phùng Trung Bảo kéo qua một bên.

“Cháu có biết thầy Cao lần này cầm mai bình đi bán phỏng người nào không?” Trương Văn Chiêu nhỏ giọng hỏi.

Phùng Trung Bảo lắc đầu: “Cháu không biết a, thầy đem mai bình cầm đi sao? Vì sao lại mang đi chứ?”

Phùng Trung Bảo là cháu trai bên ngoại của Trương Văn Chiêu, nếu không phải như vậy, Phùng Trung Bảo cũng không có khả năng cả ngày biếng nhác không ai quản.

Mọi người đều nói cậu cháu giống nhau, Trương Văn Chiêu cũng có điểm bất quá (nhiều chuyện), đương nhiên hán chỉ hiểu kỳ với người hán cảm thấy hứng thú thôi.

“Nói là đem cho bằng hữu nhìn một chút.” Trương Văn Chiêu nói rằng: “Biết ông ta nhiều năm như vậy, cũng không nghe nói có bằng hữu gì a.”

Phùng Trung Bảo ngoài ý muốn cực kỳ: “Thầy cầm tác phẩm của Tiểu Từ Tử cho bằng hữu nhìn sao? Có ý tứ gì chứ?”

“Cái gì?!” Trương Văn Chiêu nhin không được hét lớn một tiếng, thiếu chút nữa điếc luôn lỗ tai của Phùng Trung Bảo. “Đó không phải là tác phẩm của thầy Cao sao?”

Phùng Trung Bảo che cái lỗ tai, tránh ra xa, Trương Văn Chiêu tức giận, kéo lỗ tai của hắn hô: “Cháu nói rõ cho ta, mai bình là do ai làm?”

Hắn tại sao không biết trong xưởng còn có một cao thủ làm gốm giả cổ chứ?

Phùng Trung Bảo tội nghiệp duỗi cái cổ nhằm giảm bớt đau đớn trên lỗ tai: “Cậu a ~ mau buông tay! Đau chết mất.” ?

Rốt cuộc cũng là ruột thịt, Trương Văn Chiêu thấy hắn khoa trương kêu đau, hấp tấp bỏ tay ra, còn xoa xoa cho hắn.

“Nói mau.”

Phùng Trung Bảo không dám trì hoãn nữa, vội vàng đem chuyện tác phẩm mai bình là của Từ Cửu Chiêu nói ra.

“Điều đó sao có khả năng được?” Trương Văn Chiêu khó tin.

Phùng Trung Bảo lập tức tinh thần tỉnh táo, ưỡn ngực tự tin nói: “Sao không có khả năng chứ, lúc đó cháu ở bên cạnh Tiểu Từ Tử, tận mắt thấy cậu ta vẽ hoa văn mà!”

Trương Văn Chiêu giật mình thất thần một hồi, thật lâu mới tiếp nhận được đả kích này. Phục hồi tinh thần lại nhìn Phùng Trung Bảo rồi nhớ tới dáng vẻ của Từ Cửu Chiêu, nhất thời giận không có chỗ phát tiết: “Tên tiểu tử khôn kiếp này! Cháu theo học thầy Cao cũng đã mấy năm đi, tại sao tài nghệ còn thua kém một học trò mới học có mấy tháng chứ?! Nói mau, bình thường đều lén lút giở thủ đoạn trốn việc, phải không?!”

Hầu như tất cả mọi người không hẹn mà cùng đem thời gian 4 tháng học nghề trước đó của Từ Cửu Chiêu quên đi, nhưng nếu có nhớ thì cũng khó có thể tiếp nhận được chuyện này.

13. Chương 13

Trương Văn Chiêu tức giận khó tả, Phùng Trung Bảo là cháu trai của hắn, tương lai là người thế chỗ thầy Cao làm chủ nhiệm kỹ thuật của xưởng. Thế nhưng hắn học mấy năm nay lại không tiến bộ chút nào, bảo sao Trương Văn Chiêu không tức giận chứ.

Phùng Trung Bảo kêu oan: “Cháu không có lừa dối! Mỗi ngày đi làm đều thành thật theo thầy Cao học, cháu học cũng không kém, thầy Cao cũng không có bất mãn gì với cháu. Bất quá cháu chỉ là người bình thường, còn Từ Cửu Chiêu là thiên tài a!”

Thiên tài. Đúng vậy, chỉ có từ “thiên tài” mới có thể giải thích được chuyện kỳ lạ này.

Trương Văn Chiêu lặng lẽ đứng ngăn ngở một bên, ngược lại Phùng Trung Bảo nói rằng: “Cậu ơi, một người như vậy cậu không thể bỏ qua a. Mau mau đem cậu ta giữ lại trong xưởng chúng ta đi.” Như vậy hắn sẽ không còn bị ép buộc học tập cực khổ nữa.

Trương Văn Chiêu đảo mắt nhìn hắn, Phùng Trung Bảo còn nói thêm: “Cháu đoán thầy Cao không chừng là cầm tác phẩm của Tiểu Từ Tử chạy đến xưởng gốm khác đó, tài nghệ của cậu ta cao như vậy, làm chủ nhiệm kỹ thuật cũng không phải là không được.”

Trương Văn Chiêu như bị đả kích nặng, càng nghĩ càng thấy việc này có thể xảy ra.

Thái độ làm người của thầy Cao mặc dù không tệ, thế nhưng một xưởng không thể có hai cao thủ gốm giả cổ, rất có thể ông ta sẽ nghĩ biện pháp làm cho Từ Cửu Chiêu rời đi.

Thầy Cao có hai người đồ đệ và một đứa con trai, con trai làm ở đơn vị hành chính, cùng nghiệp gốm sứ không liên quan gì cả. Mà hai người đồ đệ của ông, một người là giáo viên đang dạy ở Học viện gốm sứ, người còn lại là chủ nhiệm kỹ thuật của một xưởng gốm rất lớn. Nói không chừng thầy Cao sẽ sắp xếp đem Từ Cửu Chiêu tới đó.

Phùng Trung Bảo tuy rằng nỗ lực theo thầy Cao học tập, thế nhưng thiên phú lại kém một chút, nếu như Từ Cửu Chiêu có thể ở lại, đợi khi thầy Cao đi rồi thì có thể thay thế ông trấn thủ xưởng gốm, xưởng gốm

của bọn họ sẽ không bị gián đoạn kỹ thuật. Không chừng còn có thể sản xuất ra nhiều loại gốm giả cổ danh tiếng khác nữa chứ.

Danh tiếng xưởng gốm Văn Vận đã có chỗ đứng, Trương Văn Chiêu cũng không muốn vài năm sau xưởng gốm của hắn từ thị trường cấp cao trôi giạt đến thị trường cấp trung đâu.

Trương Văn Chiêu lập tức hỏi: “Cháu có biết phương thức liên lạc với tiểu Từ không? Mau đem cậu ta gọi đến đây đi.”

Phùng Trung Bảo nói rằng: “Cậu ta đang ở trong xưởng, cháu mới vừa rồi còn thấy a.”

Trương Văn Chiêu cũng không nghĩ tới chuyện hôm nay là ngày nghỉ, Từ Cửu Chiếu đến xưởng để làm gì, chỉ kêu Phùng Trung Bảo nhanh đi tìm người.

Phùng Trung Bảo lĩnh mệnh rời đi, bắt đầu tìm Từ Cửu Chiếu khắp xưởng. Mà lúc này Từ Cửu Chiếu đang ngồi xõm ở đáy hố đào đồ vật.

Cậu đào nửa ngày, đem phần phế phẩm đã thanh lý mà Trương Văn Chiêu cho người chôn để qua một bên. Trong lòng đất lộ ra vết máu đã biến thành màu đen của bùn đất, Từ Cửu Chiếu mặt không đổi sắc mang bao tay vào tiếp tục đào sâu xuống.

Từ Cửu Chiếu mặc dù không có kinh nghiệm khai quật, thế nhưng nhờ vào tính cách cẩn thận của cậu, động tác cũng rất là nhẹ. Không có cạy mạnh làm động tác lớn quật đất, ngược lại là từng chút từng chút đem từng khối đất cứng rắn đào lên.

“Tiểu Từ Tử, cậu ở nơi này làm gì vậy?” Phùng Trung Bảo đi một vòng đều không tìm thấy, cuối cùng tìm được Từ Cửu Chiếu ở cái nơi hoang vắng này.

Từ Cửu Chiếu khiêu mi một chút, quay đầu về phía Phùng Trung Bảo đang đứng ở bên trên hố.

Từ Cửu Chiếu: “Anh tìm tôi có việc gì sao?”

Phùng Trung Bảo cẩn thận leo xuống đáy hố, cúi đầu nhìn nơi Từ Cửu Chiếu đào lộ ra đất đai màu đen. Hắn nhất thời hiếu kỳ, ngược lại đem chuyện Trương Văn Chiêu bảo hắn tới gọi người xuống ra sau đầu.

Phùng Trung Bảo khó hiểu: “Cậu tại sao lại tới nơi này? Vừa mới bị té xuống đây mà.”

Từ Cửu Chiếu nhìn vẻ mặt của hắn, chỉ thấy hắn đơn thuần là hiếu kỳ, cũng không có bởi vì cậu trong ngày nghỉ chạy đến xưởng mà không vui. Vì vậy liền nói: “Tôi đến tìm đồ vật.”

“Tìm đồ vật?” Phùng Trung Bảo lập tức tỉnh táo, đi đến bên cạnh cậu, hoàn toàn đem chuyện dẫn người trở về quên đi, “Cậu tìm vật gì vậy, phát hiện ra thứ gì tốt sao?”

Phùng Trung Bảo một chút tự giác cũng không có, vẫn cứ tiến lại gần, Từ Cửu Chiếu bắt đắc dĩ, dù sao vị này cùng ông chủ nơi đây có quan hệ thân thích, Từ Cửu Chiếu cũng không tiện đem người đuổi đi.

Đành phải nói: “Tôi bị rớt đồ, có lẽ vào cái hôm bị ngã xuống đây.”

Phùng Trung Bảo thất vọng: “Không phải tìm vật báu sao? Cậu làm mất cái gì, tôi giúp cậu tìm.”

Đối với sự nhiệt tình của Phùng Trung Bảo, Từ Cửu Chiếu nhúc nhích đầu xoa mi tâm.

Do dự một chút, Từ Cửu Chiếu nói: “Tôi đang tìm mảnh sứ.”

“Mảnh sứ?” Phùng Trung Bảo ngoài ý muốn.

Chỗ này là hố bỏ hoang a, tìm thứ khác thì khó, chứ mảnh sứ thì bên trong có đây.

Điều này Từ Cửu Chiếu đã suy nghĩ kỹ rồi mới nói ra. Cậu biết trong hố đều là mảnh sứ, nói tìm cái đó là cực kỳ hợp lý.

Phùng Trung Bảo thoáng cái không còn hứng thú: “Trong hố đều là mảnh sứ xưởng không cần nên vứt đi, những thứ đó cũng không làm được gì, cậu kiếm về làm chi vậy?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu nói rằng: “Tôi không phải tìm những mảnh sứ của xưởng đem chôn, mà là mảnh sứ thuộc di tích thời cổ.”

“A!?” Phùng Trung Bảo mắt sáng rực lên: “Cậu phát hiện có mảnh sứ cổ ở nơi này sao?”

Hà Nam từng là nơi tồn tại nhiều lò gốm trứ danh, khảo sát thực tế cũng phát hiện ra rất nhiều kiến trúc lò gốm cổ, bình thường cũng có người tới đây đào bảo vật.

Thôn trấn có mấy lò gốm cổ không chịu sự quản lý của Nhà nước, trắng trợn cho thuê địa điểm từng có lò gốm tồn tại, cho thuê theo ngày, để cho người đào bảo vật đi vào bên trong đào mảnh sứ cổ.

Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Những thứ được người đào lên đại đa số đều là mảnh sứ vỡ phẩm chất không được tốt lắm, cũng có người vận khí tốt đào ra được món đồ sứ nguyên vẹn, mua đi bán lại với giá cao, kiếm thêm một khoản thu nhập kha khá.

Chuyện như vậy chỗ nào cũng nghe nói tới, đương nhiên là do Ủy ban nhân dân ở địa phương đó vì muốn người dân trong vùng có thêm thu nhập mà cố ý thả ra. Người làm như vậy không phải là không có, nhưng rất ít, ít đến một phần nghìn luôn, tỉ lệ này chênh lệch rất lớn so với tình hình khó khăn hiện tại.

Mà những người đào bảo vật khí thế ngất trời kia lại không biết được sự tình bên trong, tre già măng mọc chạy đến những chỗ này mà đào bới. Dù sao tiền đào một ngày cũng không đắt, chỉ có 100 đồng, coi như là rèn luyện thân thể.

Cho nên Từ Cửu Chiếu mới nói ở chỗ này phát hiện mảnh sứ cổ của tiền triều, tuy rằng làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng hợp lý.

Dù sao chỗ này trước đây cũng từng có lò gốm.

Kỳ thực Từ Cửu Chiếu có thể giấu diếm việc này rồi tự mình lén đi đào trộm cũng được, nhưng muốn tránh tai mắt của người khác thực sự quá khó khăn. Chính cậu còn không biết bên dưới rốt cuộc có cái gì, kích cỡ bao nhiêu. Thay vì đến lúc đó bị phát hiện không giải thích được, không bằng ngay từ đầu cứ đem việc này nói thẳng ra.

Cậu tò mò cũng vì muốn biết rốt cuộc là vật gì bên dưới phát ra ánh sáng, cậu nghĩ cho dù vật đó có quý giá như thế nào đi nữa, cũng không quý bằng việc cậu có cơ duyên được trở về nhân gian.

“Chắc là ở chỗ này. Không phải tôi bị ngã ở chỗ này sao, lúc đó chính là đến tìm mảnh sứ đó.” Từ Cửu Chiếu hàm hồ nói, cũng không có hướng Phùng Trung Bảo cam đoan là có mảnh sứ cổ. Ngược lại thì Phùng Trung Bảo một lòng nhận định chỗ này thật sự có mảnh sứ cổ, không nói hai lời liền theo cậu bắt đầu đào.

Phùng Trung Bảo hăng hái bừng bừng cùng Từ Cửu Chiếu đào hơn hai tiếng. Mảnh sứ là vật rất nhỏ, động tác dĩ nhiên thoải mái hơn, nhưng lại có khả năng làm bể hoặc là không chú ý bỏ qua mảnh sứ. Phùng Trung Bảo không đủ kiên nhẫn, hai tiếng đồng hồ đã là cực hạn rồi.

Chờ nhiệt huyết biến mất, Phùng Trung Bảo mới nhớ tới chuyện của Trương Văn Chiêu phân phó hẩn làm.

“Chết rồi! Cậu của tôi vẫn còn đang chờ cậu đấy!” Phùng Trung Bảo ném công cụ trong tay, đứng lên.

Từ Cửu Chiếu im lặng nhìn hẩn, loại chuyện này không phải là nên nói ngay từ đầu sao!

Phùng Trung Bảo nhìn cậu không có phản ứng gì, thoáng cái nóng nảy: “Cậu nhất định sẽ mắng chết tôi đó, đi nhanh lên.” Phùng Trung Bảo thành thành thật thật thực hiện quy định của thầy Cao, trường hợp đang làm việc không được mang điện thoại di động. Cho nên điện thoại của hẩn bây giờ đang nằm ở trong tủ treo quần áo.

Vì vậy Trương Văn Chiêu không thể gọi cho hẩn, mà đã hơn nửa ngày trôi qua rồi. Phùng Trung Bảo nghĩ đến cơn thịnh nộ của cậu hẩn, rùng mình một cái.

Từ Cửu Chiếu theo phía sau Phùng Trung Bảo vội vã đi vào phòng làm việc của Trương Văn Chiêu.

Trương Văn Chiêu đợi không thấy hai người rất là tức giận, đi tìm một vòng cũng không thấy đâu, chỉ có thể ngồi ở trong phòng giận dữ. May là lúc này ông chủ Thượng Hải kia rốt cục cũng xem xét xong tất cả thành phẩm, đối với mẻ đồ sứ kì này rất hài lòng, khen ngợi không ngớt, khiến Trương Văn Chiêu tạm thời quên mất chuyện này.

Trương Văn Chiêu cùng ông chủ kia đang trò chuyện sôi nổi với nhau, đúng lúc này hai người Phùng Trung Bảo tiến vào .

Trương Văn Chiêu trong lòng tức giận, đáng tiếc có khách ở đây nên không thể mắng người, đành nén lại trong lòng. Tại sao hắn lại xui xẻo có một đứa cháu như thế này chứ!

Phùng Trung Bảo cười hề hề, sau khi dẫn Từ Cửu Chiêu vào phòng làm việc liền thông minh không lên tiếng. Từ Cửu Chiêu càng tỉnh quái hơn, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim đứng yên một chỗ.

Ông chủ Thượng Hải liếc mắt nhìn hai người, tuôn một hơi tiếng phở thông đậm chất Thượng Hải khiến Từ Cửu Chiêu nghe không hiểu ra sao.

Đúng lúc này trên người ông chủ Thượng Hải vang lên một hồi chuông, hắn xin lỗi một tiếng, cầm điện thoại bước ra ngoài phòng làm việc.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại ba người, Phùng Trung Bảo còn chưa kịp nghĩ cách lấp liếm cho qua thì Trương Văn Chiêu liền nhảy dựng lên xông lại chỗ Phùng Trung Bảo: “Làm gì mà mất dạng hơn nửa ngày hả?! Cậu bảo mày đi tìm người, mày là đi tới nước Mỹ tìm sao?!”

Phùng Trung Bảo vội vàng nịnh nọt cầu xin tha thứ, hết lời ngon ngọt, rốt cục mới xoa tan lửa giận của Trương Văn Chiêu.

Từ Cửu Chiêu đứng ngốc ở một bên, lúc hai người đang âm ỉ lợi hại thì lặng lẽ tránh đi. Thanh quan khó quyết việc nhà, dây vào rất dễ mất lòng hai bên, chạy mới là thượng sách.

Trương Văn Chiêu sờ sờ mái tóc rối, hướng về phía Từ Cửu Chiêu lộ ra nụ cười tự cho là thân thiết: “Tiểu Từ, lần này mở lò cậu cũng có công. Sau khi thận trọng suy xét, ta quyết định đem cháu chuyển thành nhân viên chính thức trước thời hạn.”

Từ Cửu Chiêu mừng rỡ không thôi, cậu hy vọng trở thành đệ tử của thầy Cao là muốn chuyển thành nhân viên chính thức trong xưởng. Không nghĩ tới Trương Văn Chiêu lại ngỏ lời trước, dĩ nhiên là nhờ vào tác phẩm lần này liền cho cậu chuyển thành nhân viên chính thức sớm hơn dự định!

“Chuyển thành điều công sao ạ? Cảm tạ xưởng trưởng đã đề bạt, cháu nhất định sẽ làm tốt!” Từ Cửu Chiêu ánh mắt phát sáng, tinh thần phấn chấn nói.

Hôm nay được chính thức trở thành điều công, chắc chắn rất nhanh cậu sẽ có thể trở thành điều sư, sau đó làm người phụ trách chính cho xưởng. Nung đồ sứ đem bán kiếm thật nhiều tiền, trả hết nợ cho Ngô Cửu Lợi, tìm một chỗ dọn ra ngoài ở. Đương nhiên về sau tốt nhất là còn dư chút đỉnh gửi tiết kiệm, để dành mua một căn nhà cho riêng mình.

Tưởng tượng ra cảnh sau khi có tiền, Từ Cửu Chiêu có chút kích động.

14. Chương 14

Trương Văn Chiêu vung tay lên: “Làm sao lại chuyển thành điều công chứ. Tài nghệ này mà làm điều công cũng giống như nhân tài không được trọng dụng vậy, với kỹ thuật của cháu bây giờ có thể đảm nhiệm được điều sư rồi.”

Trực tiếp được đề bạt thành điều sư sao?

Điều này làm cho Từ Cửu Chiêu cảm thấy ngoài ý muốn, tuy rằng với tài nghệ thật sự của cậu, trực tiếp bắt đầu làm quản lý cũng được. Nhưng mà người khác lại không biết điều này a.

Cho dù cậu có nung chế ra mai bình tinh phẩm mới được trọng dụng, nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi. Tiến quá nhanh, căn cơ lại bất ổn, chỉ sợ té càng đau!

Từ Cửu Chiêu lông mày nhíu một cái, nói rằng: “Xưởng trưởng, chuyện này có phải rất đường đột hay không ạ? Dù sao thời gian cháu học cùng thầy Cao quá ngắn, tài sơ học thiển (tài hèn học ít), sợ rằng chưa đủ tư cách và kinh nghiệm, khó có thể để cho kẻ dưới phục tùng. Làm điều công là được rồi ạ.”

Từ Cửu Chiêu biết mình nên khiêm tốn, cẩn thận, ít nhất cũng phải chờ một năm nữa mới chuyển lên điều sư – tuy rằng như vậy cũng là rất nhanh.

Trương Văn Chiêu đối với Từ Cửu Chiêu còn có thể tỉnh táo suy nghĩ việc này cảm thấy rất bất ngờ, hẳn cho rằng cậu tuổi tác còn nhỏ nên đối với loại cơ hội để bay lên một cách nhanh chóng này liền sẽ vội vàng tiếp nhận rồi chứ.

Trương Văn Chiêu cười híp mắt nói rằng: “Làm sao có thể chứ? Bây giờ xã hội coi trọng năng lực là trên hết. Cháu có năng lực dĩ nhiên là được đi lên, mà kẻ ngồi không ăn bám tự nhiên sẽ bị loại bỏ.”

Nói ngồi không ăn bám cũng quá mức cường điệu hoá rồi. Tìm được việc làm vừa ý cũng không phải là chuyện dễ dàng, rất nhiều người vì cuộc sống và gia đình cũng không dám tùy hứng buông thả. Dù sao đây cũng là xưởng gốm tư nhân, ông chủ chính là người nắm giữ quyền lực tuyệt đối, dùng mách lới ăn cắp thời gian, lừa biếng không siêng năng làm việc dĩ nhiên sẽ bị sa thải.

Điều này cùng ngự điều xưởng có bất đồng rất lớn, kiếp trước có thể nói cậu dốc sức chăm chỉ làm việc. Cho dù như vậy thì vẫn phải chịu đựng ở lì một vị trí vài năm, còn phải đút lót quan trên, trấn an quan dưới, thu nhận thuộc hạ tâm phúc.

Từ Cửu Chiêu mở miệng nói rằng: “Tuy rằng được Trương xưởng trưởng để mắt coi trọng, thế nhưng lần này nung ra mai bình cũng có chút may mắn, nếu bởi vì chuyện đó để cháu trực tiếp chuyển thành điều sư, e rằng những điều công khác trong xưởng tâm tư sẽ bị dao động. Đối với việc quản lý xưởng gốm cũng bất lợi.”

Thấy Từ Cửu Chiêu chân thành phân tích thiệt hơn trong đó, ý nghĩ muốn dùng chức cao để trói chặt Từ Cửu Chiêu của Trương Văn Chiêu bắt đầu dao động.

Trương Văn Chiêu thoáng suy nghĩ một chút, sư phụ làm gốm giả cổ tuy rằng quan trọng, thế nhưng tâm tình của những điều sư khác cũng không thể không quan tâm đến. Hơn nữa nếu chỉ vì một lần nung ra tinh phẩm, liền quyết định để Từ Cửu Chiêu đảm nhiệm điều sư, ngộ nhỡ thật là do may mắn thì sao?

Trương Văn Chiêu suy nghĩ cẩn thận, gật đầu nói: “Vẫn là tiểu Từ suy nghĩ chu đáo, đều do ta nóng lòng quá. Như vậy đi, cháu trước hết làm điều công, chờ một năm trôi qua, khi các sư phụ trong xưởng đã hiểu rõ thực lực của cháu, đến lúc lên làm điều sư sẽ không ai dám có ý kiến nữa.”

Từ Cửu Chiêu khước môi kéo ra một chút, ra vẻ tán đồng nở nụ cười nhưng trong lòng cũng không nghĩ giống như vậy. Người ý kiến bao giờ cũng sẽ có ý kiến, cũng sẽ không bởi vì thời gian dài hay ngắn mà thay đổi. Bất quá đến lúc đó, thế lực của cậu có lẽ cũng sẽ không còn đơn bạc, người có ý kiến cũng chỉ có thể ngậm miệng mà thôi.

Trương Văn Chiêu xoay người từ phía sau trong ngăn kéo lấy ra một phong thư đưa cho Từ Cửu Chiêu, vẻ mặt tươi cười nói rằng: “Đây là tiền thưởng của cháu lần này. Ta mới vừa đi hỏi phòng tài vụ một chút, phát hiện cháu không có thẻ ngân hàng, nên ta liền để cho kế toán trả trực tiếp bằng tiền mặt.”

Mỗi lần nung đốt kết thúc đều sẽ trích phần trăm hoa hồng và tiền thưởng cho điều sư, điều công. Tác phẩm chất lượng loại thường và loại kém sẽ dựa theo tỉ lệ thành phẩm mà trích ra, có nhiều tác phẩm dĩ nhiên là được nhiều tiền hơn, ít tác phẩm tiền cũng liền ít đi.

Mà điều sư nung ra sứ tinh phẩm ngoại trừ hoa hồng còn có tiền thưởng nữa, đây là vì khích lệ bọn họ sau này làm ra nhiều tinh phẩm hơn, càng thêm dụng tâm chăm chỉ làm việc. Hoa hồng sẽ được phát chung với lương tháng, mà tiền thưởng sẽ được phát vào ngày thứ hai sau khi kiểm kê xong thành phẩm.

Trương Văn Chiêu đặc biệt lãnh tiền giùm Từ Cửu Chiêu, lúc này đưa lại cho cậu, đương nhiên là muốn lôi kéo lòng người.

Từ Cửu Chiêu vừa mừng vừa sợ, không nghĩ tới còn có tiền thưởng a!

Cầm lấy phong thư, Từ Cửu Chiêu nhin xuống xung động muốn mở ra đếm ngay tại chỗ.

Phùng Trung Bảo hâm mộ nhìn Từ Cửu Chiêu nói: “Thật tốt a, mỗi lần nung ra sứ tinh phẩm đều có thể nhận được 10% giá bán đấy.”

Trương Văn Chiêu khóe môi vênh lên lộ ra tiểu ý: “Trong đó có 2000 đồng, cháu mở ra nhìn một chút đi.” 2000?! Từ Cửu Chiếu kinh ngạc tròn to hai mắt, đây chính là bằng 3 tháng tiền lương làm học trò của cậu đó.

Trương Văn Chiêu hảo tâm nói rằng: “Trả tiền lương và tiền thưởng vào thẻ thì vẫn an toàn hơn. Ta biết ai được trả một xấp tiền cũng rất cao hứng, nhưng thỉnh thoảng một lần thì còn được, về sau có lúc sẽ không tránh khỏi sơ hở bị mất hoặc bị trộm, một hoặc nhiều tháng làm việc khổ cực sẽ bị uổng phí. Vẫn là nên để tài vụ trực tiếp chuyển khoản cho cháu, thao tác cũng thuận tiện dễ dàng. Tốt hơn hết là cháu nên đi làm một thẻ ngân hàng đi.”

Thẻ ngân hàng?

Từ Cửu Chiếu dựa vào lời của Trương Văn Chiêu suy đoán, chắc là vật dùng để lưu trữ tiền ở tiền trang [1] đi. Ngân hàng chắc là tiền trang rồi, còn thẻ chắc là ngân phiếu. Nhắc đến nơi có liên quan đến tiền, Từ Cửu Chiếu hồi tưởng lại cái phòng nhỏ hẹp mà Ngô Cửu Lợi từng đi vào.

Phùng Trung Bảo cực kỳ nhiệt tình, trực tiếp nói: “Cậu còn chưa trưởng thành, trước đây cũng chưa từng làm qua thẻ ngân hàng phải không? Dù sao lát nữa cũng không có việc gì, tôi sẽ dẫn cậu đi ngân hàng một chuyến. Có chứng minh thư không?”

Từ Cửu Chiếu rất biết nghe lời đáp ứng: “Có, tôi có mang ở trên người. Cảm ơn anh trước nha.”

Hiện nay 16 tuổi là có thể căn cước, Từ Cửu Chiếu dĩ nhiên là có rồi. Mà Từ Cửu Chiếu càng biết tấm thẻ căn cước này có quan hệ trực tiếp với hộ tịch, là giấy chứng nhận rất quan trọng trong thời đại này. Dĩ nhiên là phải để ý cẩn thận, luôn mang theo bên mình.

Phùng Trung Bảo hắc hắc cười nói: “Không cần cảm ơn, miễn là đến lúc đó cậu phát hiện được cái gì cho anh xem là được.” Hắn không có kiên nhẫn tiếp tục đi đào nữa đâu.

Trương Văn Chiêu nghe không hiểu gì, đang muốn hỏi chuyện, lúc này ông chủ Thượng Hải nghe điện thoại ở bên ngoài đã quay lại, hắn đành phải đi đón người.

Đến lúc hai người đi vào, thấy nam nhân đứng ở bên người ông chủ Thượng Hải, Từ Cửu Chiếu trong nháy mắt mở to hai mắt, người kia không phải là ai khác, chính là kẻ cướp xe của cậu!

“Tặc tử!!” Từ Cửu Chiếu bật thốt lên, khí thế hung hăng đi nhanh tới trước mặt của Trương Hân.

Trương Hân cũng trở tay không kịp, kinh ngạc mở to mắt.

Ông chủ Thượng Hải khá cảnh giác, lập tức làm ra dáng vẻ phòng bị, trong miệng nói ngôn ngữ phương Bắc khiến Từ Cửu Chiếu nghe không hiểu gì cả.

Từ Cửu Chiếu vốn đang khí huyết dâng trào, muốn đem cái tên bại hoại này dạy dỗ một trận, kết quả là bị ông chủ Thượng Hải cản lại, Từ Cửu Chiếu liền dừng bước.

Cậu cười lạnh một chút, người này dù sao cũng đang ở trên địa bàn của cậu (coi là vậy đi), hắn có chạy cũng không thoát được.

Trong nháy mắt hai bên nổi lên xung đột, Trương Văn Chiêu thấy ông chủ Thượng Hải cùng Từ Cửu Chiếu mặt đối mặt, nhanh chóng đi lên kéo Từ Cửu Chiếu: “Làm sao vậy hả? Có chuyện gì từ từ nói, tiểu Từ, cháu không nên nóng nảy a.”

Ông chủ Thượng Hải không vui nói mấy câu, Từ Cửu Chiếu trừng mắt nhìn chăm chăm Trương Hân, vẫn như cũ không có nghe hiểu được.

Trương Văn Chiêu tiến lên đi tới trước người của Từ Cửu Chiếu, mơ hồ bảo vệ cậu, chậm rãi nói rằng: “Nhân viên của tôi không phải là người lỗ mãng, chắc hẳn trong này có hiểu lầm. Nếu là hiểu lầm, cứ nói ra là được, ông chủ Trịnh hà tất phải nổi giận chứ.”

Trương Văn Chiêu có ý bao che khuyết điểm rõ ràng, ông chủ Trịnh cũng không có thái độ mạnh mẽ nữa, khí thế cũng giảm đi.

Tương Hân lúc này ở phía sau cười một tiếng: “Không có gì đâu, chú Trịnh. Đây là hiểu lầm, để cháu nói đi.”

Trương Văn Chiêu lúc này mới thở phào, cười nói: “Đúng vậy, coi như nếu có mâu thuẫn, chúng ta cũng có thể giải quyết mà. Đi đi đi, vào trong phòng ngồi a. Trung Bảo, đi rót nước mau.”

Phòng Trung Bảo như thường lệ đến phòng làm việc của Trương Văn Chiêu, rất nhanh liền đem trà lên, bởi vì lo lắng cho Từ Cửu Chiêu nên liền ngồi bên cạnh cậu.

“Tiểu Từ, bây giờ có thể nói cho chúng ta biết rồi chứ? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Trương Văn Chiêu mở miệng hỏi.

“Hay là để tôi nói đi, vị nhân viên này cũng không biết rõ ràng đâu.” Tương Hân nói.

Tương Hân dĩ nhiên biết lấy góc độ của Từ Cửu Chiêu mà nói, việc làm của hắn chẳng khác gì một tên cướp giật cả, nếu có đền bù thì vẫn phải tốn một phen giải thích mới được.

Vì vậy, Tương Hân liền đem quá trình từ người trung gian dẫn mối đến Trịnh Châu nhận hàng, kết quả là thiếu chút nữa bị người gài bẫy đánh tráo hàng giả. Sau đó hắn đuổi theo đám người kia, mắt thấy đuổi không kịp, rơi vào đường cùng, trùng hợp gặp phải xe điện của Từ Cửu Chiêu nên “mượn đỡ”. Sau khi giải thích, Từ Cửu Chiêu mới biết nguyên nhân sự việc.

Tương Hân nhìn Từ Cửu Chiêu nói: “Thật xin lỗi, người anh em. Vốn là dự định chờ cậu gọi điện thoại tới để bồi thường, kết quả là cậu cũng không gọi tới. Giờ tôi còn có việc, cậu đi về trước đi, tôi sẽ bồi thường sau.”

Từ Cửu Chiêu cũng không còn tức giận nữa, thản nhiên nói: “Tương lai không bằng hiện tại, bây giờ anh bồi thường cũng được.”

Tương Hân trái lại cũng không có ghét bỏ thái độ của đối phương không tốt, dù sao hắn là người có lỗi trước, đem xe người ta vứt bỏ, hắn gật đầu nói: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CẬU CHO TÔI BIẾT SỐ TÀI KHOẢN CỦA CẬU ĐI, TÔI DÙNG MOBILE BANKING CHUYỂN TIỀN CHO CẬU.”

Bạn đang ?

Từ Cửu Chiêu căn bản nghe không hiểu gì cả, thẻ ngân hàng cậu biết nhưng lại không có.

“Không cần, anh trực tiếp trả tiền mặt là được rồi, 380 đồng.”

“Bao nhiêu?” Những người còn lại không có bình tĩnh như vậy, giật mình trăm miệng một lời. 380 đồng chỉ mua được hai bình ắc-quy cũ a.

“380 đồng ănn.” Từ Cửu Chiêu bình tĩnh nhìn Tương Hân: “Xe của tôi không có mất, tôi tìm được nó ở nơi anh vứt liền dắt đi. Nên anh không cần đền toàn bộ, chỉ cần trả lại cho tôi phí sửa chữa là được.”

Tương Hân nhìn đôi mắt đen trong suốt của Từ Cửu Chiêu, chậm rãi nở nụ cười, cậu nhóc này, rất thú vị.

Cuối cùng Tương Hân đưa cho Từ Cửu Chiêu 500 đồng, ngoại trừ tiền sửa chữa, còn lại xem như là phí an ủi. Từ Cửu Chiêu cũng không từ chối, lông mày không nhíu một cái liền nhận lấy.

Chuyện của cậu đã giải quyết xong nên cũng không làm lỡ chuyện làm ăn của bọn họ. Từ Cửu Chiêu đứng lên rời đi, Tương Hân ngẩng đầu hứng thú nhìn cậu hỏi rằng: “Tôi là Tương Hân, cậu tên là gì?”

“Từ Cửu Chiêu.” Từ Cửu Chiêu đi được hai bước, quay đầu lại nhìn hắn trả lời.

Lần thứ hai gặp mặt, bọn họ rốt cục đã trao đổi tính danh.

.....
[1] Tiền trang: tên gọi ngân hàng sơ khai ở Trung Quốc ngày xưa, người dân đem tiền gửi vào các tiền trang để lấy lãi, và các tiền trang sẽ đem tiền huy động được để cho vay (đương nhiên là cho vay nặng lãi). Ngoài ra, tiền trang còn làm nhiệm vụ phát hành ngân phiếu cho khách hàng, để thuận tiện khi mang đi đường, do ngày xưa, hay dùng vàng, bạc làm tiền tệ, nên nếu mang số lượng lớn thì rất nặng.

15. Chương 15

Phùng Trung Bảo dẫn Từ Cửu Chiếu đi ngân hàng duy nhất ở trấn Phong Diêu – Ngân Hàng Tiết Kiệm Bưu Điện làm thủ tục mở tài khoản ngân hàng. Không chỉ giúp Từ Cửu Chiếu làm thẻ ngân hàng cùng sổ tiết kiệm, còn vô cùng tốt bụng dạy cậu cách sử dụng máy rút tiền.

Đến khi hai người bọn họ xong xuôi, sắc trời đã tối đen, Từ Cửu Chiếu không để cho Phùng Trung Bảo đi, ngược lại lôi kéo hắn tìm một tiệm cơm có không gian thoáng nhìn khá ổn mời hắn ăn một bữa.

Phùng Trung Bảo tuy không yêu rượu giống như cậu hắn, nhưng lại là một tên cật hóa (tham ăn). Trong lúc hắn đang ăn vui vẻ, Từ Cửu Chiếu liền hỏi hắn về các phương pháp sử dụng thẻ ngân hàng, ví dụ như: Phone Banking, Mobile banking, Online banking. Phùng Trung Bảo còn nói cho cậu biết, hiện nay đi ra ngoài trên người không cần mang nhiều tiền mặt, trực tiếp đi cà thẻ là có thể chi tiêu rồi.

Mà ngân hàng cũng có rất nhiều loại, thế nhưng bàn về sự thuận tiện thì phải kể đến Ngân Hàng Tiết Kiệm Bưu Điện mà ở mỗi thành phố, thị trấn, làng quê đều có ít nhất một phòng giao dịch.

Đương nhiên, nếu như chỉ tiêu ở thành phố lớn dùng thẻ ngân hàng thì nhanh chóng và thuận tiện hơn.

Lúc Từ Cửu Chiếu hỏi xong, rốt cuộc cậu cũng biết điện thoại di động là cái gì và sự tiện lợi mà nó đem lại. Ăn cơm tối xong, Phùng Trung Bảo liền lôi kéo cậu đi cửa hàng bán ĐTDĐ ở trấn trên nhìn một chút.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu một dòng điện thoại thông minh cao cấp cho 2 người. Chỉ tiếc Từ Cửu Chiếu chỉ nghĩ tới cái nokia cũ mà cậu đặt ở trong hộp bánh trung thu kia, nên hai người nhìn hồi lâu cuối cùng rời đi dưới ánh mắt khó chịu của nhân viên.

Hai người chia tay ở cửa xưởng gốm, Từ Cửu Chiếu lái xe điện trở lại viện mồ côi.

Từ trong thùng lấy ra hộp bánh trung thu, Từ Cửu Chiếu đem hơn mười tờ tiền màu đỏ nhét vào trong túi, đợi ngày mai đi trấn trên gửi tiết kiệm.

Từ Cửu Chiếu cầm lấy cái điện thoại di động, nhìn trái nhìn phải, dựa vào quan sát ở tiệm điện thoại tìm nút khởi động máy.

Bị bỏ mặc trong thời gian dài như vậy, điện thoại đã sớm hết pin tự động tắt máy. Sau khi khởi động, tiếng chuông hệ thống nhắc nhở sạc pin cùng tiếng chuông tin nhắn không ngừng vang lên.

Từ Cửu Chiếu đi tìm cục sạc mà Ngô Cửu Lợi đưa, cắm vào ổ điện.

Cậu ngồi ở trên giường, tò mò nghịch điện thoại.

Lúc Ngô Cửu Lợi đưa cho cậu, điện thoại đã được khôi phục lại cài đặt gốc, sim cũng là sim mới, bên trong cũng chỉ lưu mỗi số điện thoại của Ngô Cửu Lợi.

Trong hộp thư đến có hơn 10 tin nhắn, một số là của nhà mạng, một số là thư rác, còn lại là tin nhắn của Ngô Cửu Lợi.

Lúc đầu là ân cần thăm hỏi tình huống thân thể của cậu, về sau là hỏi cậu tại sao lại không nghe điện thoại, cuối cùng bắt đầu nói cậu khi nào khởi động máy thì gọi lại cho hắn.

Từ Cửu Chiếu đọc tới đây, trong lòng rất cảm động, vội vàng điều khiển điện thoại gọi cho Ngô Cửu Lợi.

“Alô? Cửu Chiếu, cậu rốt cục cũng nhớ gọi điện thoại cho anh a!” Ngô Cửu Lợi nhận điện thoại, không đợi Từ Cửu Chiếu lên tiếng liền không ngừng oán trách.

Từ Cửu Chiếu đem điện thoại để ở bên lỗ tai, lớn tiếng hướng phía điện thoại nói rằng: “Để cho anh lo lắng rồi, em bên này không có chuyện gì, tại vì mới vừa quay trở lại làm việc ở xưởng gốm, nên đem chuyện điện thoại di động quên mất.”

“...” Bên kia Ngô Cửu Lợi khả nghi trầm mặc một hồi, sau đó mới nghe được thanh âm vô lực của hắn: “Cậu nhỏ giọng một chút, lỗ tai của anh cậu không có điếc đâu.”

Từ Cửu Chiếu ngay lập tức đỏ mặt xấu hổ, ho nhẹ hai tiếng, thanh âm giảm thấp xuống một chút, không được tự nhiên nói rằng: “Như vậy được chưa?”

“Được rồi, cậu nói tiếp đi.”

“Anh ở bên kia làm việc thế nào, sau khi trở về đốc công không có làm khó anh chứ?”

Đối với người nhìn thấy đầu tiên sau khi tỉnh lại, Từ Cửu Chiếu tự nhiên có một phần cảm giác thân thiết.

“Anh rất tốt, bên này đốc công sao dám làm khó anh chứ, cho hần hai lá gan cũng không dám!” Ngô Cửu Lợi hào khí nói.

“Vây là tốt rồi.” Từ Cửu Chiếu thoáng nở nụ cười, nói tiếp: “Đúng rồi, em quay về xưởng gốm làm lại từ đầu, hiện tại đã thành nhân viên chính thức. Lần này mở lò em được thưởng 2000 đồng, anh nói cho em biết số tài khoản của anh đi, em sẽ chuyển tiền qua.”

Bên kia Ngô Cửu Lợi không vui nói rằng: “Cậu làm cái gì vậy? Anh không phải đã nói không cần trả gấp sao? Thương thế của cậu vừa mới khỏi, dưỡng thân thể mới là trọng yếu. Hơn nữa sang năm cậu thành niên, cũng nên chuẩn bị một chút gì đó khi dời ra ngoài ở. Đồ dùng trong nhà thứ nào lại không tốn tiền chứ?! Cậu vẫn còn trẻ, mấy vi tính gì đó cũng nên mua một cái đi? Cái điện thoại anh cho cậu cũng cũ rồi, tiết kiệm chút tiền đổi sang điện thoại thông minh đi.”

Từ Cửu Chiếu lại nói: “Đổi điện thoại thông minh làm gì, điện thoại này còn rất tốt. Em dùng cái này là được rồi. Đồ dùng trong nhà em tìm thợ mộc bảo họ làm cho một cái giường, một cái tủ và một bàn học là đủ dùng rồi, mấy vi tính hay đồ điện gia dụng gì đó trên cơ bản em cũng không cần, trong phòng đốt một cái đèn chiếu sáng là được.”

Ngô Cửu Lợi im lặng hồi lâu, sau đó nói: “Cậu đúng là bị ngã hư đầu mất rồi, sao một chút chí tiến thủ của người tuổi trẻ cũng không có thế? Lại giống như một tiểu lão đầu cổ hủ vậy. Cửu Chiếu, chúng ta đang ở trong xã hội hiện đại, không tận hưởng sự tiện lợi của thiết bị điện, còn được gọi là người hiện đại sao? Nghe lời anh, không cần vội vã trả lại tiền. Cậu cứ giữ lại mua sắm đồ đạc dùng trong nhà đi.”

Từ Cửu Chiếu bị Ngô Cửu Lợi nói một phen liền thẹn thùng, cậu quả thật là người cổ đại mà.

Ngô Cửu Lợi ở bên kia nói tiếp: “Đừng có gánh nặng tâm lý quá lớn, dù sao đi nữa bên này anh cũng không cần tiền gấp, tới lúc cần tự nhiên sẽ nói với cậu.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu mới nhớ tới đối phương nhìn không thấy, liền nói: “Em đã biết, Cửu Lợi ca.”

“Ừ, cứ quyết định vậy đi.”

Sau đó hai người lại nói một chút rồi cúp điện thoại.

Tay cầm điện thoại của Từ Cửu Chiếu nóng lên khiến cho cậu bình tĩnh nghĩ lại, cậu không thể bởi vì tình trạng kinh tế hiện tại mà tiết kiệm đến như vậy. Ngày hôm nay được nghe Phùng Trung Bảo giải thích một số việc, cậu nghĩ không cần phải cố chấp sống như vậy nữa.

Từ Cửu Chiếu so với người bình thường không giống nhau, đối với cậu mà nói điều này rất có ý nghĩa.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, vật dụng trong nhà tìm người làm giúp là được rồi, nhưng lúc dọn ra riêng cũng không thể không mua một món đồ điện gia dụng nào, chí ít... cũng phải mua một cái TV chứ nhỉ.

Thoải mái quyết định chuyện này xong, Từ Cửu Chiếu viết vài trang bảng chữ mẫu, đi tắm rồi ngủ một giấc.

Sáng sớm hôm sau đi tới xưởng gốm, từ xa Từ Cửu Chiếu đã nhìn thấy ông chủ Trịnh cùng Tương Hân và Trương Văn Chiếu đứng ở cửa kho trò chuyện.

Từ Cửu Chiếu không có nhìn nhiều, trực tiếp đi tới nơi làm việc của thầy Cao.

Bởi vì thầy Cao không có ở đây, Phùng Trung Bảo liền giống như dê thả rông, người cũng không đến chỗ làm, cũng không biết chạy đến chỗ nào vui mừng rồi. Từ Cửu Chiếu một mình ở chỗ này cũng không biết phải làm cái gì, dứt khoát cầm lấy cái xẻng chạy tới cái hồ bỏ hoang tiếp tục đào.

Dù cậu có lười biếng trốn việc nhưng cũng không ai quản cả. Thường ngày vào thời gian này, điều sư, điều công đều bận rộn chuẩn bị một chút đất làm gốm.

Mẻ sứ kì này là làm theo đơn đặt hàng của ông chủ Thượng Hải, Văn Vận không phải lúc nào cũng có đơn đặt hàng. Bình thường không có đơn đặt hàng thì xưởng trưởng bảo họ làm đồ mô phỏng mà hần chỉ định, lần này Trương Văn Chiêu còn chưa nói gì, điều sư, điều công cũng tự mình bắt đầu chuẩn bị trước.

Một lượng lớn bạch đôn tử được bỏ vào trong máy nghiền nghiền thành bột phấn, khu xưởng vốn yên lặng lại vang lên thanh âm ầm ầm của máy móc làm việc.

Thanh âm kia truyền tới hồ bỏ hoang, tiếng động rất nhỏ. Từ Cửu Chiếu đưa đầu nhìn về khu làm việc, phát giác không ai tới gọi cậu, dứt khoát tiếp tục đào.

Cậu đã đào được một khoảng rất sâu rồi, nơi sâu nhất trong hồ cũng xấp xỉ 2m, ngày hôm qua cậu đào được mấy tiếng, động tác lại cẩn thận, cũng đào được 1m.

Đào sâu được 3m, Từ Cửu Chiếu rốt cục thấy được thứ cậu muốn tìm.

Là một mảnh sứ vỡ.

Từ Cửu Chiếu tinh thần chấn động, tháo bao tay xuống, cẩn thận đem đất vệt ra hai bên.

Mảnh sứ này không giống với những mảnh sứ mà xưởng đã chôn trước đó, liếc mắt cũng biết đó là đồ cổ thật sự.

Bởi vì bị vùi lấp trong thời gian dài, mặt ngoài mảnh sứ dính đầy bùn, mang theo một mùi hôi của đất. Từ Cửu Chiếu cầm mảnh sứ lên, dùng ngón tay vuốt đất xuống.

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu chăm chú, vốn là đạt mục tiêu mà lộ ra biểu tình vui sướng nhưng ngay tức khắc mặt của cậu liền cứng ngắc lại.

Mảnh sứ không lớn, dài chừng 3 cm, rộng khoảng 1,5 cm, cao khoảng 2,5 cm.

Bề mặt mảnh sứ lộ ra chất phơi nhẵn mịn, trên mặt phủ một lớp men trong suốt như ngọc lưu ly. Sau khi phủi hết bùn đất, mặt sứ nơi tay ngón tay cọ vào hiện ra vẻ ôn nhuận, không biết có phải là ảo giác hay không, Từ Cửu Chiếu cảm giác có một thứ tình cảm ấm áp từ ngón tay truyền vào trong thân thể của cậu.

Màu sắc của mảnh sứ là màu thiên thanh, xinh đẹp giống như là màu bầu trời sau cơn mưa vậy. Mặc dù bị vùi trong đất mấy trăm năm, thế nhưng vừa ra khỏi lòng đất, mảnh sứ này ở dưới ánh mặt trời lại tỏa ra vàng sáng như ngọc, long lanh trong suốt.

“Vũ quá thiên tình vân phá xử, (Mây tan mưa tạnh trời xanh ngát,)

Giả bàn nhan sắc tác tương lai.” (Màu ấy về sau cứ vậy làm)

(Đây là 2 câu thơ khi nói về màu sứ Sài diêu của vua Thế Tông).

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu phức tạp nhìn mảnh sứ nhỏ trong tay, trong lòng có bi thương, có vui mừng, có chua xót cũng có kinh động.

Mảnh sứ này nếu như vẫn còn ở trên thân thể nguyên vẹn của nó, nhất định càng thêm mỹ lệ như huyền. Từ Cửu Chiếu căn bản không tưởng tượng cũng biết cảnh sắc xinh đẹp đó có thể khiến cho người mê say cỡ nào.

Bởi vì mảnh sứ này là do chính tay cậu nung ra.

Mà bên dưới hồ cũng đúng như cậu dự liệu, nơi đây chính là tàn tích lò gốm ở Hà Nam mấy trăm năm trước mà cậu bị Đào Kim và ân sư lừa gạt đi tới.

Nhất thời một nỗi đau xót từ trong tim cậu tràn ra, nước mắt bất tri bất giác liền rơi xuống.

Nguồn :

Suốt cuộc đời cậu chỉ đam mê dòng gốm sứ màu thiên thanh này, đối với việc nghiên cứu cách mô phỏng sứ Sài diêu và Nhữ diêu[1] gần như là đạt tới tình trạng mất ăn mất ngủ. Nhưng cũng chính vì như vậy, mới khiến cho cậu bị nhốt trong lao ngục để rồi cuối cùng chết oan chết uổng không nói, còn làm liên lụy tới vợ con, người thân trong nhà phải sung quân lao dịch.

Sứ Sài diêu rất trân quý, trên đời rất khó gặp. Người đời thường nói về sứ Sài diêu như vậy: “Xanh như bầu trời, sáng trong như gương, mỏng như tờ giấy, tiếng như khánh”, so với vàng còn quý hơn nhiều. Chỉ là một mảnh sứ nhỏ, nhưng giá trị cũng là nghìn vàng.

Từ Cửu Chiếu hoàn toàn là thông qua các tác phẩm Nhữ diêu mô phỏng theo sứ Sài diêu để tìm ra cách chế tạo sứ Sài diêu trân phẩm, quý giá này. Đào Kim cho người dẫn cậu đi tới Hà Nam cũng là để cậu làm những thành phẩm mô phỏng sứ Sài diêu, sau đó đem vào cung thay thế cho những trân phẩm Sài diêu chân chính.

Vì để cho cậu mô phỏng giống y hệt sứ Sài diêu, thậm chí Đào Kim còn tìm về cho cậu vật phẩm bằng sứ Sài diêu thật sự để làm mẫu.

Bởi vì có sẵn mẫu, tác phẩm của Từ Cửu Chiếu khi nung ra giống sứ Sài diêu như đúc.

Khi đó Từ Cửu Chiếu rất kiêu ngạo và tự hào. Lúc ấy cậu có bao nhiêu đắc ý thì khi vào trấn phủ ty lại có bấy nhiêu hối hận.

.....
Tác giả có lời muốn nói: Điều Từ Cửu Chiếu hối hận nhất là làm liên lụy người nhà.

Quảng bom trước: Từ Cửu Chiếu kiếp trước không phải là thái giám, cho nên cậu có lập gia đình.

.....
[1] Sài diêu và Nhữ diêu:

– Sài diêu: Tương truyền Sài diêu là ngự diêu của vua Thế Tông đời hậu Châu (954 – 959) tên Sài Vinh nên gọi tên lò là Sài diêu. Người đời xưng tụng màu men sứ xanh (thanh từ dứ) của Sài diêu là “Vũ quá thiên thanh” (màu xanh từ trời sau cơn mưa). Trong dân gian có truyền tụng câu “Phiến Sài trị thiên kim” (Một mảnh Sài diêu đáng giá ngàn vàng). Di vật và di chỉ lò Sài diêu đến nay vẫn chưa được phát hiện ra.

-Nhữ diêu: Sứ Nhữ Diêu hay còn gọi là sứ “Ru”, là một trong năm loại sứ nổi tiếng nhất nhà Tống, ngày nay thuộc một vùng thôn Thanh Lương Tự, huyện Bảo Phong, tỉnh Hà Nam, thời Tống thuộc vùng Nhữ Châu, tên gọi sứ Nhữ cũng bắt nguồn từ đó.

16. Chương 16

Sau khi khóc một hồi, Từ Cửu Chiếu cũng phát tiết hết hối hận đè nặng trong lòng, chậm rãi chỉnh đốn tâm tình.

Hiện tại cậu có thể khẳng định, thứ phát ra ánh sáng chính là mảnh đồ sứ bị vùi lấp ở nơi bỏ hoang này. Có lẽ bởi vì mảnh sứ này do chính cậu nung ra lúc còn sống, nên cậu mới có được cơ hội trở về dương gian.

Từ Cửu Chiếu không biết mảnh sứ đó rốt cuộc tại sao lại xuất hiện hiện tượng thần kì này, nhưng bởi vì nó đã gọi lên đau đớn trong lòng cậu, cậu cũng không muốn tìm tòi nghiên cứu nữa.

Đã biết dưới đất rốt cuộc vùi lấp cái gì, Từ Cửu Chiếu liền lấp đất lại.

Nhưng mà thực tế phát triển cũng không như cậu muốn, Phùng Trung Bảo bị Trương Văn Chiêu phát hiện hấn trốn việc, điện thoại gọi hấn đến xưởng gốm. Phùng Trung Bảo cảm thấy buồn chán, đi tìm Từ Cửu Chiếu, vừa lúc phát hiện cậu hình như đang đào cái gì đó.

“Đó chính là mảnh sứ cậu phát hiện trước đó sao?” Phùng Trung Bảo hưng phấn không thôi, thoáng cái trực tiếp từ trên hố nhảy xuống.

Từ Cửu Chiếu vội vã xoa khóe mắt, che giấu dấu vết cậu vừa khóc qua.

Phùng Trung Bảo mắt nhìn chăm chăm vào mảnh sứ trong tay cậu, tất cả lực chú ý cả đều bị mảnh sứ xinh đẹp này hấp dẫn.

“Có thể cho tôi nhìn một chút không?” Phùng Trung Bảo mong đợi nhìn cậu.

“Được chứ.” Từ Cửu Chiếu gạt đầu, trực tiếp đem mảnh sứ đặt vào tay của hắn.

“Ai ~ vật này cũng không thể trực tiếp đưa cho tôi như vậy.” Phùng Trung Bảo thận trọng cầm mảnh sứ, “Theo quy tắc chơi đồ cổ, những loại đồ cổ giống như thế này, không thể trực tiếp đưa cho người khác được. Cậu phải đặt ở dưới đất hoặc là trên bàn, để cho người khác tự mình đi lấy. Bằng không vạn nhất xuất hiện va chạm, ai đền cho cậu?”

Từ Cửu Chiếu giương mắt nhìn hắn một chút, gạt đầu nói: “Tôi biết rồi.”

Lúc bọn họ chuyển giao đồ vật quan trọng cũng là làm như vậy, bất quá mảnh sứ là do chính tay Từ Cửu Chiếu tạo ra, nhưng chỉ là mảnh nhỏ, nên cậu không có để ý chi tiết này.

“Mảnh sứ thật mỏng a ~ mặt men rất bóng, nhu hòa như ngọc. Chất phối cũng rất tinh tế, cũng không có xuất hiện vết rạn.” Phùng Trung Bảo nhìn xung quanh, không dám tin tưởng nói: “Không biết có phải là Nhữ điều không ta?”

Nhữ điều có nguồn gốc ở Hà Nam, cho nên trong lòng đất nơi đây có nhiều đồ sứ Nhữ điều là chuyện đương nhiên. Huống hồ cũng không ít tác phẩm Nhữ điều ở thời Tống mô phỏng theo Sài điều, làm giả giống như đúc, Phùng Trung Bảo nhất thời nhận sai cũng không kỳ lạ.

Người xưa chính là kỳ quái như thế, luôn luôn cảm thấy vật cổ quý báu đã thất truyền mới là tốt nhất, không ngừng truy tìm kỹ thuật chế tác của tổ tiên. Thời nhà Đường đã bắt đầu xuất hiện đồ giả cổ, bất quá khi đó chỉ là giả theo đồ đồng xưa. Đến thời nhà Tống lại xuất hiện nhiều đồ giả mô phỏng theo sứ Sài điều thời Hậu Chu, sau đó nhà Minh lại mô phỏng theo đồ nhà Tống, nhà Thanh lại bắt chước nhà Minh, Trung Hoa dân quốc lại mô phỏng theo đồ nhà Thanh.

“Cái này không phải là Nhữ điều đâu, có thể là sứ đời Minh phỏng theo Tống hoặc phỏng theo sứ Sài điều thôi.” Từ Cửu Chiếu đứng ở một bên bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Phùng Trung Bảo kinh ngạc quay đầu lại nhìn cậu, “Tại sao? Nhìn biểu hiện của mảnh sứ rõ ràng là Nhữ điều mà.”

Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ không biết làm sao, đây chính là cậu tự mình nung ra, sao lại không rõ chứ ?

Phùng Trung Bảo nổi lên tính cố chấp, hắn kiên trì cho rằng mảnh sứ này là Nhữ điều thời Tống. Vì vậy Phùng Trung Bảo cầm mảnh sứ chạy đi tìm Trương Văn Chiêu.

Từ Cửu Chiếu thấy hắn chạy đi, cũng không có đứng dậy, trái lại ngồi xổm xuống lấp đất lại. Ở trong mắt cậu, mảnh sứ đó cũng giống như những mảnh sứ mà xưởng Văn Vận vứt đi, đều không có giá trị gì cả – tuy rằng mảnh sứ đó bây giờ có thể bán được mấy trăm đồng.

Khi mảnh sứ được đem tới trước mặt Trương Văn Chiêu, lập tức dẫn tới chú ý của ba người ở đây.

Trương Văn Chiêu là người yêu thích sưu tầm gốm sứ, mà ông chủ Trịnh cùng Tương Hân hai người vốn là ông chủ tiệm đồ cổ, đối với việc này vô cùng nhạy cảm.

“Trung Bảo, mảnh sứ này ở đâu ra vậy?” Trương Văn Chiêu hưng phấn cầm kính lúp tinh tế quan sát.

“Chính là phát hiện trong hố bỏ hoang a. Tiểu Từ Từ mới vừa đào lên, cậu không thấy vẫn còn dính đất sao.” Phùng Trung Bảo nói.

“Có thật không?” Trương Văn Chiêu ngẩng đầu nhìn hắn, rõ ràng muốn lập tức đi tới chỗ đó nhìn một chút, bất quá mảnh sứ trên tay hắn còn chưa có nhìn đủ đâu.

Ông chủ Trịnh không nhẫn nại được nói rằng: “Trương xưởng trưởng, có thể cho tôi xem qua một chút được không?”

Trương Văn Chiêu chuyển động thân thể, nhường ra vị trí nói rằng: “Ngài đến xem đi.”

Ông chủ Trịnh sau khi xem xong, Tương Hân cũng tới nhìn một chút.

Phùng Trung Bảo mong đợi nhìn bọn họ: “Thế nào? Có phải là Nhữ điều không?”

Ba người nhìn nhau, khiêm tốn nhún nhường cho nhau một phen, lấy tư cách là chủ nơi này Trương Văn Chiêu bèn mở miệng trước: “Theo phán đoán của tôi, đây là một mảnh Sài diêu!”

Ông chủ Trịnh không tự chủ được gật gật đầu nói: “Phẩm chất hoàn hảo, toàn thân mảnh sứ có chứa đặc điểm của Sài diêu rất rõ ràng. Tươi sáng, tinh tế, có màu xanh như ngọc! Màu sắc thiên thanh làm cho lòng người cảm thấy vui vẻ thoải mái, trầm ổn yên tĩnh, u nhiên tĩnh nhuận. Ở góc độ chiếu sáng khác nhau cho ra các màu sắc khác nhau do những đường nét nông, sâu được khắc rất rõ ràng, từ trắng xám từ từ nhạt dần sau cùng biến đổi thành màu xanh của ngọc lục bảo. Rõ ràng là đặc trưng thường thấy của Sài diêu. ‘Mở rộng cửa’ chân chân chính chính không thể nghi ngờ!”

“Mở rộng cửa” cũng là thuật ngữ trong nghề đồ cổ, ý chỉ là hàng thật là không thể tranh cãi. Cũng giống như câu tục ngữ “Liếc mắt là biết”, cách nói “mở rộng cửa” càng tăng thêm độ xác thực không thể nghi ngờ.

Nghe được ông chủ Trịnh và Trương Văn Chiêu đều nói như vậy, Phùng Trung Bảo tuy rằng đối với phán đoán sai lầm của mình có chút thất vọng, thế nhưng ngay sau đó hắn càng thêm hưng phấn.

Nhữ diêu mặc dù là trân phẩm hiếm thấy, thế nhưng Sài diêu lại càng hiếm thấy hơn! Sỡ dĩ nói như vậy, Nhữ diêu tuy khó có thể định giá, nhưng mà Sài diêu lại là bảo vật vô giá.

Ông chủ Trịnh quay sang Tương Hân ra hiệu: “A Hân, cháu muốn nói gì sao?”

Tương Hân khoanh tay vững vàng đứng ở một bên, hắn cười một chút nói rằng: “Cháu gia nhập nghề này chưa lâu, lần này coi như được mở mang kiến thức thôi.”

Tương Hân tuy rằng kinh doanh đồ cổ, thế nhưng hắn đối với việc lần này cũng không thông thạo, hướng hồ so với gốm sứ mà nói hắn đối với đồ bằng ngọc và sưu tầm các thứ lật vật khác thì hiểu biết hơn một chút. Đây cũng là lí do vì sao khi giám định gốm sứ nhất định phải có cổ vấn.

Ông chủ Trịnh gật đầu một cái, quay đầu về phía Trương Văn Chiêu nói rằng: “Ông chủ Trương, tôi có một yêu cầu quá đáng, mảnh Sài diêu này có thể đổi hay không?” Trong kinh doanh đồ cổ, khi giao dịch không thể nói mua được, chỉ có thể nói đổi.

Trương Văn Chiêu lắc đầu: “Ngài cũng không phải không biết, cuộc đời tôi có hai sở thích – một là uống rượu, hai chính là sưu tầm gốm sứ. Mảnh Sài diêu này tôi dự định coi như là trấn trạch chi bảo, làm đồ gia truyền cho đời sau.”

Ông chủ Trịnh tiếc nuối không thôi, biết là không thể đem đồ về trong tay rồi.

Phùng Trung Bảo lúc này mới nói xen vào: “Cậu a, cậu cũng nên ý thức một chút. Cái này cũng không phải là của cậu đâu! Đây là của Tiểu Từ Từ khổ cực đào hai ngày đó.”

Đúng rồi, cái hồ!

Vừa nghe đến đó ông chủ Trịnh mắt liền sáng rực lên, ngay cả Tương Hân cũng chuyên chú lên. Nếu trong hồ có thể đào được một mảnh sứ, nói không chừng còn có thể lại đào ra được ba, bốn, năm, sáu mảnh sứ khác a!

Cất xong mảnh sứ, bốn người lập tức tới cái hồ bỏ hoang. Mà lúc này, Từ Cửu Chiêu cũng đã đem chỗ đào lấp đất xong.

“Tiểu Từ, cháu chính là ở đây phát hiện mảnh Sài diêu đó sao?” Trương Văn Chiêu động tác linh hoạt từ trên bờ nhảy xuống đáy hồ.

“Sài diêu?” Từ Cửu Chiêu dừng một chút mới nói rằng: “Đúng là cháu phát hiện nó ở chỗ này, bất quá mảnh sứ đó không phải sứ Sài diêu đâu ạ, mà là đồ nhái của nhà Minh.”

“Hàng nhái? Cậu căn cứ vào đâu mà nói vậy?” Ông chủ Trịnh cũng chen lấn qua đây.

Tương Hân không có đi xuống, cái hồ kia không gian không lớn, ba người đứng thì vừa vặn, nếu như hắn xuống nữa thì có vẻ chật hẹp. Hắn đứng ở trên cao nhìn xuống, đem về mặt trầm ổn kiên định của Từ Cửu Chiêu nhìn nhất thanh nhị sở.

Từ Cửu Chiêu: Chính tay tôi nung ra có tính là căn cứ không?

Đáng tiếc lời này không thể nói ra, Từ Cửu Chiêu suy nghĩ một chút mới nói rằng: “Trước đây vì tìm rượu Nghiêu nên cháu có đọc qua một số ghi chép về nơi này, biết được hơn 300 năm trước, nơi đây đã từng là một khu vực chuyên nung gốm giả cổ mô phỏng theo thanh từ (sứ men xanh).”

Sau đó bởi vì có liên quan đến tranh đấu trong triều đình nên bị niêm phong lại. Đây cũng là nguồn gốc của tên trấn Phong Diêu. Bởi vậy có thể thấy được, chỗ này hẳn là tàn tích diêu tràng (khu vực chuyên nung gốm) xưa kia.”

Từ Cửu Chiêu nói rất là hợp lý, ung dung tự tin, vô cùng có sức thuyết phục.

“Điều đó không có khả năng đi?” Trương Văn Chiêu không dám tin tưởng, nếu quả thật là như vậy, giá trị mảnh sứ có thể bị giảm đi rất nhiều.

“Nhưng từ biểu hiện của mảnh sứ cho thấy là Sài diêu chính phẩm không thể nghi ngờ. Trên ghi chép chỉ nói nơi đây có tàn tích, thế nhưng cũng không có nghĩa là mảnh sứ đó có xuất xứ từ lò gốm bị niêm phong đó.” Ông chủ Trịnh phản bác lại.

Từ Cửu Chiêu ôn hoà nhã nhặn nói: “Chuyện này có nói nữa cũng không rõ được, như vậy đi, chúng ta tiếp tục đào. Nếu như đào được mảnh sứ khác hoặc là đào ra những thứ có liên quan, vậy có thể chứng minh cháu nói đúng hay sai rồi, đúng không ạ?”

Ông chủ Trịnh lông mày nhíu lại, trong lòng hẳn luôn hi vọng đây là mảnh Sài diêu chân chân chính chính, tuy không thể mang về, nhưng đã thấy qua, cũng coi như là có một nửa. Trong nghề đồ cổ này, có câu thường nói: “Xem qua tức có được.” Ý nói đồ cổ cũng không phải nhất định phải là của mình, thật sự thấy tận mắt cũng là một loại thoả mãn. Dù sao đồ cổ số lượng cũng không có nhiều, nhưng người sưu tầm lại rất nhiều, cũng không có khả năng mỗi người đều có.

Nếu quả thật đúng như lời thiếu niên này nói mảnh sứ đó có từ đời Minh — tuy rằng là đồ nhái, thế nhưng bằng vào tài nghệ mô phỏng của người xưa, mảnh sứ đó giá trị cũng không thấp — như vậy cũng bớt đáng tiếc đi phần nào. Truy cập fanpage s:// .face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Tương Hân vuốt cằm nói rằng: “Nếu đã như vậy, liền đào đi. Thế nhưng cũng không thể cứ đào như vậy được, chúng ta nên mời nhân viên khảo cổ chuyên nghiệp đến đào.”

Trương Văn Chiêu và ông chủ Trịnh đều quay lại nhìn hẳn, Từ Cửu Chiêu cũng không hiểu nhìn hẳn, không phải ai đào cũng như nhau sao?

Tương Hân mỉm cười tiêu sái, một tay dứt vào túi nói rằng: “Mọi người còn chưa hiểu sao, nếu nơi đây chính là diêu tràng của đời Minh mô phỏng thanh từ, mà trước đây nơi này chưa từng phát hiện qua tàn tích nào, thì dựa vào tiêu chuẩn của mảnh sứ đó, so với Nhữ diêu thì không kém chút nào. Căn cứ vào thống kê, ngày nay số lượng Nhữ diêu còn tồn tại trên toàn thế giới không vượt quá 200 món. Mà số lượng tác phẩm ở diêu tràng này còn chưa biết là bao nhiêu đâu? Nhữ diêu vì sao có giá trị cao như vậy? Ngoại trừ sắc men, hình thể bên ngoài càng là do khan hiếm. Cho nên cần phải có dụng cụ chuyên môn thì tốt hơn! Mọi người nói đến lúc đó cần phải có chuyên gia khảo cổ tiến hành phục hồi lại, đúng không? Thay vì đến lúc đó mới tìm người, không bằng ngay từ đầu đem chuyện này giao cho người chuyên nghiệp thì hơn.”

Ông chủ Trịnh con mắt dờ ra, lẩm bẩm nói: “Đầu óc của cháu sao lại nghĩ xa tới như thế chứ? Nếu đúng như những gì cháu vừa nói, những xuất phẩm từ diêu tràng kia rất có thể sẽ trở thành đồ gốm sứ trong truyền thuyết a!”

17. Chương 17

Trở thành đồ sứ trong truyền thuyết là ý gì chứ? Từ Cửu Chiêu khó hiểu suy đoán ý của Tương Hân.

Tương Hân mỉm cười, nụ cười đó mang theo mười phần hào hứng, tràn đầy tự tin: “Tại sao mọi người luôn theo đuổi tìm kiếm Sài diêu chứ, chính là bởi vì trên đời khó gặp. Đối với loại gốm sứ vừa mới phát hiện này có phẩm chất không kém Nhữ diêu cùng Sài diêu nhất định sẽ khiến cho người đời chú ý. Mà đến lúc

đó, di chỉ điêu tràng và đồ sứ thuộc nơi này sẽ khiến cho lịch sử gốm sứ phải viết lại, đó là tăng thêm một chủng loại mới nữa.”

Mấy người khác nghe xong lời này liền nhiệt huyết sôi trào, trước mắt mọi người dường như hiện ra cảnh tượng long trọng đó qua lời miêu tả sống động của Trương Hân. Đến lúc đó, bọn họ chính là người tham dự sửa lại lịch sử a.

Từ Cửu Chiếu càng nghe thì trong lòng càng như có lửa nóng. Ai không khát vọng được lưu danh sử sách chứ?

Cho dù đến lúc đó sẽ không ai biết những đồ sứ đó là chính cậu nung ra, nhưng mà những đồ sứ do cậu tạo thành một lần nữa lại thấy ánh mặt trời, lưu danh trong lịch sử cũng là việc tốt.

Từ Cửu Chiếu thoáng cái tích cực lên. Nhưng mà Từ Cửu Chiếu có tích cực cũng không cần đích thân cậu phải đi đào nữa. Lấy tư cách là người chủ trì, Trương Văn Chiêu lập tức gọi điện thoại tìm người.

Trong hai năm qua người yêu thích sưu tầm càng ngày càng nhiều, nhưng cũng không được xem là người của giới cổ ngoạn chân chính. Người của giới cổ ngoạn có tính bài ngoại, nếu như không có người mang vào, cho dù có lẫn lộn như thế nào đi nữa cũng chỉ là lác lư ở vòng ngoài. Còn chân chính tiến vào trong, cần phải có được nhiều mối quan hệ trong các ngành nghề khác nhau.

Nơi Trương Văn Chiêu liên lạc là một vị giáo sư thuộc Hiệp hội khảo cổ trong vùng. Giáo sư kia nghe được chuyện này lập tức hưng phấn, ngay tức khắc liền liên lạc với các giáo sư có thâm niên về ngành khảo cổ, sau đó liền tổ chức một đội gồm 20 người đi tới trấn Phong Diêu.

Trương Văn Chiêu nếu đã bạo dạn đem chuyện này trực tiếp nói ra, tự nhiên sẽ có biện pháp đem các vật phẩm có giá trị khi khai quật ra giữ lại một phần. Mà vừa lúc tham gia chuyện này, ông chủ Trịnh và Trương Hân liền đóng gói hết mẻ sứ đã đặt trước đó, kêu người đưa về cửa hàng Thượng Hải, bản thân thì lưu lại đây, chú ý sự việc phát triển, đồng thời tìm kiếm cơ hội. Đối với thương nhân đồ cổ mà nói, một loại gốm sứ không biết tên, không biết xuất xứ rất có giá trị. Tuy rằng bọn họ có thể giả mạo thành tác phẩm Nhữ điều để bán đi, thế nhưng người mua cũng không ngu, chỉ cần cầm đi làm một chút giám định C14 (Là phương pháp xác định niên đại tuyệt đối của di vật hay di tích khảo cổ dựa trên cơ sở khoa học – Định tuổi bằng đồng vị phóng xạ), niên kỷ của món đồ đó lập tức sẽ bị vạch trần, lúc đó chẳng khác nào tự tay đập vỡ bằng hiệu của mình.

Nếu chờ khi loại gốm sứ này thực sự xác lập là loại mới, đem đồ sứ đã phục hồi tốt đặt trong cửa hàng, không chỉ là mặt mũi được nâng lên, còn có thêm danh tiếng nữa.

Ông chủ Trịnh lúc này tâm tư vẫn còn cầu một chút may mắn, mong đợi bên dưới là di chỉ lò nung Sài điều hoặc là một số tác phẩm Sài điều.

Chung quanh phạm vi mười thước hồ bỏ hoang đã được thiết lập rào chắn, cấm người không có liên quan đi vào.

Khu vực hồ bỏ hoang cách xưởng Văn Vận hơn 20m, dựa vào vị trí hồ để phán đoán hướng của diêu chỉ (vị trí lò cổ xưa), vừa lúc là hướng ngược lại xưởng gốm. Cho nên xưởng gốm cũng không có bị ảnh hưởng, vẫn có thể tiến hành công tác sản xuất bình thường.

Đài truyền hình tỉnh và đài truyền hình thành phố mũi vô cùng nhạy, cơ hồ là ngay tại thời điểm rào chắn được dựng lên, bọn họ liền lên xe chạy tới, ngay ngày hôm đó liền đưa tin tức phát hiện di chỉ điêu tràng ở trấn Phong Diêu.

Bởi vì còn chưa có kết luận chính xác, Truyền hình Trung ương Trung Quốc ngược lại không có động tĩnh gì, bọn họ muốn chờ kết luận chính thức rồi mới bắt đầu đưa tin.

Vị dẫn đội khảo cổ đến là người quen của Trương Văn Chiêu, họ Hồ, đỉnh đầu ông ta không có tóc, phần tóc còn lại tất cả đều bạc trắng. Giáo sư Hồ kiến thức rộng rãi, miệng cũng rất kín, biết cái gì có thể nói thì nói, chuyện gì không có tin tức xác thật thì không nói.

Khí trời đã bắt đầu âm trở lại, giáo sư Hồ mặc một chiếc áo khoác, trong tay cầm mảnh sứ hương Trương Văn Chiêu nói rằng: “Căn cứ vào tình huống phán đoán sơ bộ, điêu tràng này thuộc về đời Minh hẳn là

không có gì nghi vấn. Huống hồ ta vừa cho người xem qua tư liệu lịch sử trong vùng, nguồn gốc của điều chỉ cũng đã rõ ràng rồi.”

Ông chủ Trịnh thất vọng, mặt mày đều rũ xuống.

“Bất quá căn cứ vào mảnh sứ được phát hiện này, điều tưởng sản xuất ra nó có thể là quan điều!” Giáo sư Hồ nâng mảnh sứ lên, kích động khẳng định.

“Cái gì?!” Trương Văn Chiêu khắc chế không nổi mở to hai mắt nhìn, hai con mắt của ông chủ Trịnh cũng muồn trợn trắng, chỉ có Trương Hân híp mắt một cái, môi nhếch lên một chút.

Quan điều là khái niệm gì? Chính là đồ gốm sứ chỉ dành cho hoàng thất cung đình và được ban cho các quan viên đại thần sử dụng! Một khi xác định tác phẩm là quan điều, ngay lập tức giá trị gốm sứ sẽ tăng lên gấp bội.

Giáo sư Hồ cũng nói thêm: “Mọi người cũng nhìn thấy phẩm chất mảnh sứ này vô cùng hoàn mỹ, cho dù có một chút tỳ vết cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc mua bán. Nhưng cũng chính vì như vậy nên nó đã bị đập vỡ và chôn vào lòng đất (đây là cách để bảo đảm bí kíp chế tác. Không ai có quyền tiếm dụng các món đồ này, dù chỉ giữ lại để làm kỷ niệm). Bất kể phí tổn để có được gốm sứ có chất lượng hoàn mỹ, cũng chỉ có quan điều mới có thể làm được. Cho nên có thể nói, những đồ sứ thuộc điều tràng này, theo nghĩa rộng là dành cho quan điều, mà theo nghĩa hẹp là lò quan!”

Nghĩa hẹp ý chỉ đến những lò nung chuyên biệt, chỉ cung cấp gốm sứ cho hoàng thất. Mà theo nghĩa rộng là chỉ triều đình lập ra tiêu chuẩn, dân điều (chỉ những lò nung tư nhân) sau khi nung ra thành phẩm, triều đình sẽ lựa chọn những thành phẩm hợp quy cách, không đạt chuẩn thì trả về, sau đó cũng cung cấp cho các đại thần sử dụng. Sau khi “Cung ngự kiểm thoái” (triều đình đã chọn xong) ở điều dân, phần còn thừa lại thì được tiêu thụ ở dân gian.

Lấy tư cách là người đầu tiên phát hiện, Từ Cửu Chiếu được đứng ở một bên dự thính, nghe giáo sư Hồ phân tích xong, mắt cậu ảm đảm xuống.

Cũng chính bởi vì tiêu chuẩn nghiêm khắc, lúc đó Từ Cửu Chiếu không có chút nào hoài nghi, cho là thật sự nung tạo gốm giả cổ cao cấp cung cấp cho hoàng thất. Đồ sứ ở nơi đây sau khi nung thành vốn là phải chuyển về triều đình, nói là quan điều cũng không sai.

Quan điều, còn là điều tràng mới được phát hiện nữa chứ! Ngoại trừ Từ Cửu Chiếu, trái tim mọi người đều kịch liệt đập thành thịch.

20 nhà khảo cổ có kinh nghiệm cho học trò của mình tạo thành đội ngũ, đến hiện trường đào với tốc độ nhanh vô cùng, trong hố bỏ hoang phần lớn là những mảnh sứ vụn, ngoài ra còn có hộp đất, khuôn đúc, vật kê^[1] đều được đào ra .

Những người khác đều tiếc nuối, hiện trường đào ra toàn bộ đều là mảnh sứ vụn, không có một cái đồ sứ hoàn chỉnh nào hết.

Toàn bộ phạm vi tổng thể của điều tràng rất cuộc cũng hiện ra, lò chính là một lò hình trứng kích thước không lớn, toàn bộ điều chỉ tính cả hố bỏ hoang, lò hình trứng, khu làm việc, nhà kho, khu sinh hoạt, tổng cộng khoảng chừng hơn ba trăm mét vuông.

Mọi người vì phát hiện điều tràng này mà kinh thần không thôi, Từ Cửu Chiếu nghi hoặc, tuy rằng một nhóm đồ sứ phẩm chất hoàn mỹ nhất đã được vận chuyển đi, thế nhưng vẫn còn lại một ít đồ kém hơn lưu tại trong kho phòng. Từ Cửu Chiếu nhớ rõ, vào ngày cậu bị bắt, những thứ đó cất ở trong kho phòng đều được giữ nguyên.

Những đồ sứ còn lại kia đã đi nơi nào chứ?

Kế tiếp là công việc đào móc điều tràng phi thường nhàm chán và vô vị, vài người không còn hứng thú nhìn nữa, bọn họ đều tập trung chú ý đối với việc lựa chọn những mảnh sứ.

Có hơn mười loại mảnh sứ vụn bị trộn lẫn vào nhau, phải đem từng loại giống nhau lựa ra, sau đó mới tiến hành phục hồi.

Từ Cửu Chiếu đối những thứ này không có hứng thú, trực tiếp quay trở về khu làm việc.

Mà lúc này thầy Cao rời đi bốn ngày đã trở về!

“Sao lại ầm ĩ như vậy!” Thầy Cao không vui hỏi: “Tiểu Phùng chạy đi nơi nào rồi? Có phải mấy ngày nay ta không có ở đây hẳn lại lười biếng không đến làm phải không? Tiểu Từ, em đến trả lời đi, mấy ngày nay tiểu Phùng đều không đến có đúng hay không?”

Từ Cửu Chiếu đứng lên, hướng về phía ông trả lời: “Phùng diêu sư mấy ngày nay đều có đến ạ.” Thầy Cao nhướn mày nhìn cậu: “Em đừng có bao che cho nó đó.”

Từ Cửu Chiếu tính khí tốt nói rằng: “Hoàn toàn không có bao che cho anh ta đâu ạ, mấy ngày nay anh ấy thực sự đều có đến làm. Hồ bỏ hoang bên kia phát hiện tàn tích diêu tràng thời kỳ Đại Minh, mấy ngày nay đang tiến hành khai quật, anh ấy mỗi ngày sau khi đến đều đi quan sát hiện trường khai quật.”

Thầy Cao hai ngày nay ở bên ngoài, không có để ý tới tin tức trong vùng, nghe vậy liền kinh hãi .

Thầy Cao lập tức muốn đi tìm hiểu tình huống một chút, ông đi được hai bước, tựa như nhớ tới cái gì dừng lại ngay bên bàn làm việc của Từ Cửu Chiếu nói rằng : “Tiểu từ, em đi chọn một ít nguyên liệu đem đi đãi, rửa rồi nghiền cho tốt. Lần này tự em một mình làm từ đầu tới đuôi, để cho ta nhìn xem bây giờ đối với kỹ thuật chế tác gốm sứ em đã nắm giữ được bao nhiêu rồi.”

Từ Cửu Chiếu tuy bất ngờ, nhưng cũng đáp ứng. Từ Cửu Chiếu đi theo phía sau thầy Cao hướng về khu nghiền vật liệu.

Thầy Cao nhìn bóng lưng của cậu, hồi tưởng lại tình cảnh lúc ông tới thăm lão bằng hữu.

Lúc đó ông cố ý thừa nước đục thả câu, đem mai bình của Từ Cửu Chiếu tới Hàm Đan, tỉnh Hà Bắc cho nghệ nhân gốm sứ Trâu Hành Tân giám định.

Lúc đó Trâu Hành Tân cơ hồ là dùng ánh mắt soi mói để xem xét, còn tưởng rằng là tác phẩm của bạn mình, chờ khi ông chỉ ra những khuyết điểm nhỏ nhất không đáng kể, thầy Cao mới tiết lộ chân tướng sự việc, nói cho ông biết đây là tác phẩm của một thiếu niên chỉ có nửa năm học tập chế tác gốm sứ làm ra.

Lão đầu kia kinh sợ đến nỗi cảm thiếu chút nữa là rớt ra, thầy Cao thoả mãn nhìn bộ dạng đó giống như mình lúc trước.

“Cao Đại Toàn! Cái lão ôn đản này, người chính là cố ý tới tìm ta khoe khoang phải không?” Ánh mắt của Trâu Hành Tân đỏ lên vì tức khi bị thầy Cao trêu đùa.

Cao Đại Toàn – tên thật của thầy Cao – khó nén đắc ý, bưng chén trà thổi thổi, ung dung uống.

“Bích loa xuân (một loại trà xanh) tốt nhất của ta không để cho cái ôn đản như người uống.” Trâu Hành Tân dùng sức một chút, đứng lên đề chén trà lại.

“Người thật là không có thú vị gì cả!” Cao Đại Toàn trừng mắt, nương theo tay Trâu Hành Tân buông chén trà xuống. Ông mới không đi tranh với lão ta, lão nhân này so với ông lớn tuổi hơn, đã 70 tuổi rồi. Nếu thật đem lão chọc giận, ông không giải quyết được a.

“Hừ!” Trâu Hành Tân đem chén trà kéo về phía mình.

Cao Đại Toàn giống như đang xem trò cười, thông thả ung dung nói rằng: “Ai ~ thực sự là lòng tốt không được báo đáp mà, vốn là ta muốn đưa đồ đệ tới cho người, kết quả là người ta không cảm kích thì thôi, ngay cả chén trà cũng không cho uống, thực sự là tổn thương lòng tự trọng a, đã thế thì ta đành đi về vậy.”

Cao Đại Toàn lập tức đứng lên, xoay người đi. Trâu Hành Tân há hốc mồm ngẩn đầu nhìn ông, người giúp việc đứng bên cạnh thấy vậy che miệng cười không ngừng.

Hai người này, một người 60, một người 70, tuy kém nhau 10 tuổi nhưng tình cảm lại tốt vô cùng. Cao Đại Toàn nếu muốn tìm một người thầy dạy để không làm lỡ tài hoa của Từ Cửu Chiếu, đầu tiên là nghĩ ngay tới vị này. Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

.....

Tác giả có lời muốn nói: Cao Đại Toàn () so với Cao Đại Thượng () chỉ có kém nhau vài nét...

Phùng Trung Bảo: Thầy Cao, có phải người còn có một người em tên là Cao Đại Thượng không?

Thầy Cao:[giơ tay đánh bay]

Ngoài ra, bây giờ tiểu công tiểu thụ chưa có chính thức thành lập quan hệ, cho nên tiểu công hiện tại lúc này vẫn chỉ là người qua đường thôi.

18. Chương 18

Trâu Hành Tân là ai chứ?

Ông hiện nay là một trong những bậc thầy gốm sứ nghệ thuật có tiếng, là chủ tịch danh dự của Hiệp hội gốm sứ nghệ thuật ở Trung Quốc. Ngoài ra ông còn là Thạc sĩ kiêm Kỹ sư cao cấp ngành Thủ công mỹ nghệ, kỹ sư hạng nhất quốc gia. Ông còn được mời tới thỉnh giảng nghệ thuật tạo hình ở Học viện gốm sứ cũng kiêm nhiệm luôn chức viện trưởng viện nghiên cứu trường Cao đẳng gốm sứ nghệ thuật trứ danh.

Trâu Hành Tân cau mặt một chút, sau đó buông chén trà ra, thân thể dựa về phía sau một chút: “Lòng tốt của người là tới để đỡ đỡ cho ta sao?”

Cao Đại Toàn thấy trâu chọc bạn chí cốt đủ rồi, xoay người ngồi xuống: “Cuối cùng người cũng không có già đến nỗi gốc a.”

Trâu Hành Tân liếc mắt nhìn ông: “Người có gốc thì ta cũng sẽ không gốc.”

Cao Đại Toàn hết sức thản nhiên đem chén trà kéo trở lại, bưng lên uống một hớp: “Người không si gốc là được, nói đi, đồ đệ này người cảm thấy thế nào? Có muốn thu nhận không?”

Trâu Hành Tân không có trả lời ngay, ngược lại là tràn ngập băn khoăn nói rằng: “Người cũng biết ta mấy năm nay chưa từng nhận đồ đệ, dù sao tuổi tác cũng đã lớn. Huống hồ một khi ta thu nhận tên đồ đệ này thì coi như là đệ tử cuối cùng rồi, bất luận sau này cậu ta có đạt được thành tựu gì hay không, dựa vào cái thân phận này là có thể lẫn lộn cả đời. Ta không có khả năng nhận một người còn chưa biết rõ mà chỉ thông qua câu nói của người được.”

Cao Đại Toàn cười nhạo một chút: “Rốt cuộc người cũng thừa nhận là mình già rồi sao, ta cho rằng người cả đời cũng sẽ không chịu nhận chứ.”

Trâu Hành Tân cảm khái thở dài một tiếng: “Năm tháng không buông tha người nào, gần đây ta tinh lực cũng không bằng trước kia. Người không phải không biết, 3 năm qua ta chưa hề làm ra một tác phẩm nào cả.”

Cao Đại Toàn để chén trà xuống nói rằng: “Ta đã nói với người rồi, do người không có tận mắt nhìn thấy đứa bé kia thôi, thực sự là giống như miếng bọt biển vậy, dạy cái gì đều tiếp nhận rất mau. Không chỉ có tốc độ học tập nhanh chóng, ngay cả làm việc cũng rất nhanh! Ta dạy vẽ hoa văn, nhìn cậu ta vẽ thử một lần, lúc đó hình dạng không tốt lắm. Chờ qua hai ngày nhìn lại, ôi ~ ~ động tác vẽ như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động! Đôi tay kia rất vững vàng, tính khí cũng rất bình tĩnh. Tính cách lại kiên định, không kiêu căng nóng nảy.”

Trâu Hành Tân trong lòng khẽ động, chớp chớp con mắt.

Ông biết mình đã già, cũng không còn giống như ở thời điểm thịnh vượng, ngang bướng, nhanh nhẹn đều giảm xuống. Chừng mười năm đã không có thu đồ đệ rồi, một mặt là bởi vì những năm tuổi trẻ tính tình táo bạo, nóng nảy, cũng không có tâm tư tìm học trò. Mặt khác là do không gặp được người thích hợp, ông cũng không muốn dạy cho những người ông không hợp ý.

Cao Đại Toàn là người ông nhận thức mấy thập niên, hai bên đều hiểu rõ nhau, nếu như không phải là người có thiên phú đặc biệt cao, phẩm tính tốt, ông ta cũng sẽ không tự mình đi tiến cử.

Trâu Hành Tân suy nghĩ trong đầu, tuy rằng hần già rồi, tính tình có điểm không giống lúc còn trẻ, nhưng mà có liên quan đến lĩnh vực hần am hiểu nhất là nghệ thuật gổm sứ thì yêu cầu của hần vẫn là vô cùng nghiêm khắc.

Người thì ông không muốn bỏ qua, nhưng cũng không thể qua loa như thế được.

Ánh mắt của Trâu Hành Tân nhìn mai bình trắng xanh có khắc hoa sen quần quanh đặt ở trên bàn trà, cuối cùng nói rằng: “Như vậy đi, người cứ đi về trước, chờ ta thu xếp vài ngày, đi tới tận nơi xem một chút.”

Cao Đại Toàn ngoài ý muốn nói rằng: “Tay chân của người như vậy mà chạy lung tung cái gì? Người muốn nhìn đồ đệ thì cũng có thể gọi tiểu Từ đến chỗ người, cũng không thể cho người tự mình đi a.”

Trâu Hành Tân cau mũi nói rằng: “Quên đi, vẫn là ta tự mình đi nhìn mới được. Người cũng không cần nói giùm cho đứa bé đó, vạn nhất đến lúc đó tình hình không có như ta tưởng tượng, không phải là làm cho ta đây thất vọng sao. Ta tận mắt nhìn chưa chắc đã nhận, người lại cố ý kêu người đến, nhìn cũng không thật.”

Cao Đại Toàn thấy ông thái độ nghiêm túc như vậy, biết ông đã đem chuyện này đặt ở trong lòng rồi, lúc này mới thả lỏng thân thể tựa vào ghế sa lon: “Được rồi, ngày mốt ta sẽ lên đường trở về. Sau khi trở về ta để cho cậu ta tự mình động thủ từ đầu tới đuôi nung ra một tác phẩm để cho người xem tài nghệ thật sự của tên nhóc đó.”

Trâu Hành Tân vội vàng nói: “Làm gì ngày mốt mới về, ngày mai người đi đi.”

Cao Đại Toàn thổi râu mép trừng mắt nói: “Ta đi xe lửa cả một ngày không mệt chắc? Sao người lại ác như vậy chứ? Ngay cả thời gian nghỉ ngơi một ngày cũng không cho?”

Trâu Hành Tân có chút khinh thường nói: “Thôi đi, người bớt gạt người a, cho là ta không xem tin tức hả? Hiện tại từ Trịnh Châu đến Hàm Đan có tàu cao tốc, hơn một giờ đã đến rồi. Lấy đâu ra mệt mỏi như vậy, nói người lười thì người chính là lười.”

Cao Đại Toàn vặn lại: “Bộ chỉ cần ngồi tàu cao tốc thôi sao? Không cần phải chuyển xe à? Ngồi xe không mệt hả? Ta còn phải mang một mai bình lớn như vậy, tại sao người không nói đến?!”

“Dù sao người chính là muốn ở nhờ một ngày...”

“Ta chính là muốn ở nhờ chỗ của người thì thế nào?”

“...”

Nếu xem nhẹ đoạn đối thoại không có dinh dưỡng trên, Cao Đại Toàn tiến cử coi như là thành công viên mãn, ông biết chỉ cần Trâu Hành Tân gặp được Từ Cửu Chiếu, tám chín mười phần là có thể thành.

Cao Đại Toàn thở dài một tiếng, nếu không phải ông chỉ chuyên tâm ở phương diện mô phỏng gổm sứ cao cấp, đối với sáng tạo nghệ thuật không hề am hiểu, sợ làm trễ nãi năng lực thần kỳ của Từ Cửu Chiếu, ông mới sẽ không đem Từ Cửu Chiếu chấp tay nhường ra.

“Hai người các người đều phải cảm ơn ta đó!” Cao Đại Toàn nghĩ đến cảm thấy có chút ghen tị.

Cao Đại Toàn đi xem náo nhiệt ở hồ bỏ hoang, Từ Cửu Chiếu lại không biết dụng ý của ông, tự mình suy nghĩ.

Từ Cửu Chiếu rũ mắt không ngừng lựa tạp chất từ trong bột nghiền ra, lần này thầy Cao để cho cậu tự mình động thủ toàn bộ quá trình, chẳng lẽ là muốn khảo nghiệm cái gì sao?

Từ Cửu Chiếu mím môi suy nghĩ sâu xa, thầy Cao yêu cầu cũng quá mức nghiêm khắc đi, mai bình đó mặc dù là sơ ý để lộ ra chút chân tướng, thế nhưng cũng có thể so với tiêu chuẩn của điêu sư. Vậy mà vẫn không thể lọt vào mắt thầy Cao sao?

Mặc dù bây giờ cậu đã chính thức trở thành điêu công, không cần phải làm đồ đệ thầy Cao nữa, nhưng mà theo kinh nghiệm từng trải cho cậu biết, căn cơ bất ổn, thời điểm chưa tới thì không thể tự hủy thành lũy của mình được.

Thầy Cao là một chỗ dựa vững chắc rất tốt, Từ Cửu Chiếu chỉ có thể nghĩ mọi cách làm hợp ý của ông, không thể làm trái lại.

Như vậy, lần này cậu có cần phải biểu hiện tốt hơn một chút hay không đây?

Xưởng gồm Văn Vận nung đốt phần lớn đều là sứ đơn sắc, rất ít nung sứ vẽ màu và sứ men màu.

Gốm sứ có thể chia làm sứ men xanh (thanh từ), sứ men trắng (bạch từ), sứ vẽ màu và sứ men màu. Sứ đơn sắc chủ yếu là sứ men xanh và sứ men trắng, mà sứ vẽ màu nổi danh nhất chính là sứ Thanh Hoa, sứ men màu thì gồm có men đen, men hoa, men lam, men đỏ, men hồng.

Từ Cửu Chiếu khi ở ngự diêu xưởng chủ yếu là phụ trách sứ vẽ màu, cậu làm sứ Thanh Hoa rất tốt. Mà sứ men xanh là do yêu thích cá nhân nên mới học. Sau đời nhà Tống, mỗi một thủ phủ đều có diêu tràng mô phỏng sứ men xanh cao cấp, Từ Cửu Chiếu học được cách nung sứ men xanh ngoại trừ đi theo học trộm diêu sư chuyên môn phụ trách còn lại là do tự mình khắc khổ nghiên cứu ra.

Từ Cửu Chiếu cùng diêu sư diêu tràng sứ men xanh hợp tác, nung ra đồ sứ màu thiên thanh phẩm chất rất tốt, lúc đó mới bị ân sư tiến cử cho quan đốc đào – đại thái giám Đào Kim xem xét chọn người.

Cũng do cậu lúc đó đặc ý vênh váo, cảm thành phẩm chạy đến trước mặt ân sư thỉnh ông đánh giá!

Tuy rằng lần này Từ Cửu Chiếu thập phần muốn bày ra một chút kỹ thuật nung sứ Thanh Hoa, đáng tiếc thầy Cao căn bản không có dạy cậu kiến thức về phương diện này. Cậu không thể biểu hiện quá mức khoa trương được, cũng không thể dùng việc đọc sách để lừa dối nữa.

Cho nên vẫn là nung sứ men xanh đi.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, mai bình lần trước bởi vì là luyện tập, chất thai có chút dày, đồ án hoa văn miễn cưỡng vừa mắt. Thầy Cao cũng đã thấy kỹ thuật của cậu, như vậy lần này hình dạng và chất lượng toàn bộ cậu cần phải làm tốt hơn.

Quyết định xong, Từ Cửu Chiếu liền bắt đầu làm công tác chuẩn bị.

Thầy Cao nhìn xong náo nhiệt, vẻ mặt rất hớn hờ. Ông cũng hiểu được, trong vùng phát hiện diêu tràng mới, đối với phát triển kinh tế địa phương và đô thị sẽ có ảnh hưởng nhất định. Quê nhà của mình có cơ hội tốt, làm sao không vui được chứ, huống chi đây cũng là cơ hội cho xưởng gốm Văn Vận phát triển hơn.

Thầy Cao thấy Trương Văn Chiếu tích cực chiếu cố trước sau như vậy, cũng biết hẳn có tính toán gì. Cái khác không nói, chứ xây dựng nhà triển lãm di chỉ bốn địa nhất định là hẳn tham dự rồi.

Tuy rằng đây là phát hiện lớn, thế nhưng đối với Cục di vật văn hoá quốc gia mà nói cũng không có chi nhiều tiền để quản lý, điều này cho Trương Văn Chiếu có cơ hội.

Cá nhân bỏ vốn xây dựng nhà triển lãm văn hóa bản địa, chính phủ cũng không có cự tuyệt. Song phương hợp tác, di vật văn hoá và di chỉ thuộc về quốc gia, mà làm chủ và quản lý nhà trưng bày thì thuộc về cá nhân.

Mà đến lúc đó Trương Văn Chiếu có thể lấy tư cách giao lưu trao đổi di vật văn hoá, đem đồ sứ đã phục hồi tốt trao đổi ra ngoài, sau đó thu lại nhiều loại gốm sứ khác, về sau nhà trưng bày có thể nhanh chóng trở thành viện bảo tàng! Giao lưu di vật văn hoá là chuyện bình thường, ngay cả trình tự có trái quy tắc cũng không sao cả.

Mà trong lúc trao đổi sẽ phát sinh ra giao dịch ngầm cũng đủ để Trương Văn Chiếu kiếm cả bọn tiền.

Gian thương, đúng là gian thương mà. Cao Đại Toàn hừ hừ hai tiếng.

Hiện trường khai quật làm việc khí thế ngất trời, ngay cả buổi tối cũng mở đèn cỡ đại, đêm làm cũng như ngày. Từ Cửu Chiếu lúc đi về còn nghe được tiếng ồn ào bên kia.

Trở lại viện mồ côi, sau khi ăn xong cơm tối, Từ Cửu Chiếu từ trong túi móc ra một mảnh sứ. Mảnh sứ vốn là ở chỗ Trương Văn Chiếu, sau lại lấy lí do làm vật kỷ niệm trả lại cho cậu.

?

Trương Văn Chiêu có nói qua với cậu, chờ sau khi xác định vị trí diêu tràng kia, mảnh sứ có thể bán đi với giá cực cao.

Từ Cửu Chiêu tâm tình phức tạp nhìn mảnh sứ một hồi, sau đó khom lưng đem hộp bánh trung thu dưới giường kéo ra, đem mảnh sứ bỏ vào.

Khí trời dần dần trở nên ẩm áp, Từ Cửu Chiêu đem mở thùng lấy quần áo dài tay mặc vào, sau đó đem quần áo không mặc đến sắp xếp ngăn nắp bỏ vào trong thùng.

Lúc đem cái thùng đẩy vào trong, Từ Cửu Chiêu thấy được vài thùng khác chưa được mở ra.

Những thứ này là lúc Ngô Cửu Lợi dọn dẹp chuyển tới cho cậu, Ngô Cửu Lợi không cho cậu thu dọn, đẩy vào bên trong gầm giường, mà cái thùng chứa quần áo thì bị hất đặt ở vị trí bên ngoài.

Ngày hôm nay Từ Cửu Chiêu vô tình nhìn thấy, tiện tay kéo ra ngoài. Cái thùng rất nặng, Từ Cửu Chiêu vừa mở ra đã kinh ngạc.

Trong thùng tất cả đều là sách!

19. Chương 19

Từ Cửu Chiêu nhất thời nói không ra lời. Cậu chưa từng nghĩ đến nguyên thân vậy mà lại có nhiều sách như vậy.

Mặc dù bây giờ sách không có đắt như thời xưa, thế nhưng sách nhiều như vậy, đối với một người mới làm việc có bốn tháng mà nói thật sự là không đủ sức để mua.

Từ Cửu Chiêu đưa tay đem sách từ trong thùng lấy ra, sách là sách màu, một quyển giá quy định là hơn mười đồng.

Đây là một quyển sách có liên quan đến gồm sứ, tên là Trăm Cách Giám Định Gồm Sứ. Từ Cửu Chiêu mở ra nhìn thử, bên trong là hình ảnh và văn bản giới thiệu cận kề trên trăm trường hợp thực tế giám định gồm sứ.

Sách cũng không phải là sách mới, bên góc có vết tích mài mòn, trang sách cũng bởi vì xem nhiều lần mà cong lên.

Từ Cửu Chiêu rũ mắt cúi đầu, đưa tay đem từng cuốn sách lấy ra, phát giác bên trong đại bộ phận đều là sách có liên quan đến sưu tầm và giám định gồm sứ.

Nhất thời Từ Cửu Chiêu tâm tình phức tạp, suốt đời của cậu rất đam mê nung chế đồ gồm sứ, mà nguyên thân lại yêu thích sưu tầm đồ gồm sứ sao?

Từ Cửu Chiêu ngồi xổm hơi lâu, chân bắt đầu run lên, cậu đứng lên hoạt động một chút. Cầm một quyển phía trên cùng ngồi ở trên giường mở ra tỉ mỉ đọc.

Quyển giám định này giới thiệu bốn phương pháp giám định gồm sứ: phương pháp trực quan, phương pháp dùng kính hiển vi, phương pháp so sánh màu sắc, phương pháp giám định mật độ.

Phương pháp giám định mật độ toàn là công thức toán học, Từ Cửu Chiêu căn bản xem không hiểu. Ngoại trừ phương pháp đó ra, ba phương pháp còn lại đều đối lập so với sự hiểu biết của cậu về gồm sứ, cũng không giống với quan điểm và trình tự lí giải về kiến thức gồm sứ.

Từ Cửu Chiêu nhất thời rất hứng thú lật xem quyển sách này.

Có thể thấy nguyên thân rất nghiêm túc khi xem quyển sách này, bên trên có rất nhiều chỗ đánh dấu tỉ mỉ.

Từ Cửu Chiêu xem rất say mê, cũng đọc rất cẩn thận.

Một lát sau, Từ Cửu Chiêu dừng lật sách lại. Đọc một phần ba sách là tới đoạn nói về Sài diêu, hình ảnh Sài diêu được phóng to làm lớp mặt màu thiên thanh vừa tươi đẹp vừa duyên dáng so với mảnh sứ cậu để trong hộp bánh trung thu chênh lệch không bao nhiêu.

Mà ở trang này cũng bị nguyên thân dùng một ký hiệu tam giác đánh dấu lên.

Từ Cửu Chiếu bỗng nhiên ý thức được cái gì, cậu đem mấy cái thùng còn lại kéo ra ngoài bắt đầu tìm kiếm, ý định là tìm kiếm manh mối. Rất cục cậu tìm được một quyển bút ký màu đen khá dày trong cái thùng để đồ linh tinh.

Chủ nhân bút ký cũng không phải là nguyên thân, mà là viện trưởng tiền nhiệm viện mồ côi – Thường Cửu. Bên trong quyển bút ký kể lại những nghiên cứu gồm sứ và những lĩnh hội tâm đắc của ông, quan trọng nhất là trong đây có đề cập tới các lò nung nổi tiếng ở vùng lân cận Trịnh Châu, còn có ghi nhận lại các cuộc đi khảo sát và phát hiện điều chỉ của ông trong nhiều năm qua, trong đó bao gồm luôn cả suy đoán về vị trí của Sài diêu. Ở trang bút ký này có một bút tích ngây ngô nổi bật không giống với bình thường viết là: “Mình tìm được rồi!!”

Lòng của Từ Cửu Chiếu trầm xuống một chút, cậu chậm rãi khép lại quyển bút ký màu đen, chuyển động cái cổ đã cứng ngắc.

Thu thập xong đồ đạc ở góc ngang, Từ Cửu Chiếu ngồi bên cạnh bàn, thở một hơi thật dài.

Cậu đại khái có thể hiểu được ngọn nguồn chuyện này rồi.

Viện trưởng tiền nhiệm -Thường Cửu là một người yêu thích nghiên cứu lịch sử gồm sứ giống như học giả vậy(người chuyên nghiên cứu, có tri thức khoa học sâu rộng), có lẽ lúc còn sống ông đã từng giảng dạy cho “Từ Cửu Chiếu”. Mà sau khi Thường Cửu chết, ông để lại sách và bút ký giao cho “Từ Cửu Chiếu” kế thừa.

Rất có khả năng “Từ Cửu Chiếu ” do yêu thích sưu tầm và giám định gồm sứ nên sau khi học tập thì bắt đầu muốn tự mình thử nghiệm tìm kiếm sưu tầm vật phẩm. Không biết cậu ta làm thế nào lại tìm được hồ bả hoang ở xưởng gốm Văn Vận, ngộ nhận nơi đó là di chỉ Sài diêu, có lẽ còn đến khai quật tìm mảnh sứ cổ nữa.

Từ Cửu Chiếu nung tạo sứ mô phỏng cao cấp rất giống với Sài diêu chân chính, nếu như nguyên thân thực sự lấy được một mảnh sứ như thế rồi cho nó là Sài diêu, rất có thể vì chuyện này mà tự chuốc lấy tai hoạ!

Sài diêu thực sự quá trân quý, tuy chỉ là một mảnh nhỏ nhưng có giá trị trăm vạn.

Liên hệ với chuyện Dương Cửu Dương mất tích sau khi nguyên thân gặp chuyện trước đó, Từ Cửu Chiếu suy đoán nguyên thân có phải do không cẩn thận để lộ chuyện mảnh sứ ra không?

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, cảm thấy cậu không thể bị động chờ Dương Cửu Dương xuất hiện được.

Nếu như Dương Cửu Dương thực sự có liên quan đến việc nguyên thân té xuống hồ, nói không chừng còn liên quan đến chuyện thấy hơi tiền liền nổi máu tham. Chuyện này không chỉ đơn giản là tranh chấp xung đột nữa rồi, mà là phạm tội giết người chiếm đoạt tài sản.

Vì Từ Cửu Chiếu tá thi hoàn dương, khiến cho chuyện này không phát triển trở thành án mạng, thế nhưng thân là hung thủ, Dương Cửu Dương cũng không vì vậy mà an tâm, trái lại không chừng vì sợ bị vạch trần ngồi tù mà bất an nên có thể sẽ làm hại Từ Cửu Chiếu lần nữa.

Cho dù đối phương không có loại ý đồ này, Từ Cửu Chiếu cũng sẽ không vì thay thế nguyên thân chết oan chết uổng mà tha thứ cho đối phương được!

Đã như thế, Từ Cửu Chiếu nhất định sẽ chống lại Dương Cửu Dương.

Từ Cửu Chiếu sau khi suy nghĩ rõ ràng liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Ngô Cửu Lợi.

“Làm sao lại gọi điện thoại cho anh vào lúc này, đã trễ thế này mà cậu còn chưa ngủ sao? Ngày mai còn phải đi làm, đừng nghỉ ngơi muộn như vậy chứ.” Ngô Cửu Lợi không đợi cậu mở miệng, liền liên tiếp nói.

Từ Cửu Chiếu tâm tư nặng nề bởi vì hấn lo lắng mà trở nên ảm áp, trên mặt cũng không nhận được mỉm cười: “Em cũng chuẩn bị ngủ đây.”

“Cậu gọi điện thoại cho anh có chuyện gì không? Cậu là tên nhóc keo kiệt, chắc chắn sẽ không có việc gì mà gọi điện thoại cho anh, nếu không cậu sẽ tiếc tiền điện thoại mất.” Ngô Cửu Lợi trêu ghẹo nói.

Từ Cửu Chiếu không biết làm sao, cậu có ấn tượng xấu với người khác như vậy sao? Cậu keo kiệt chỗ nào chứ?

“Anh đây là đang bêu xấu em đó.” Từ Cửu Chiếu hừ hừ nói, Ngô Cửu Lợi so với Từ Cửu Chiếu tuổi còn nhỏ hơn, thể nhưng hẳn rất xứng đáng với chức anh cả này, ngay cả Từ Cửu Chiếu cũng vô tình tiếp nhận người anh này, “Em có một việc muốn hỏi anh, Dương Cửu Dương gần đây ở nơi nào? Anh có biết không?”

“Dương Cửu Dương? Không biết.” Ngô Cửu Lợi không hiểu hỏi lại: “Cậu làm sao lại hỏi tới cậu ta? Cậu ta bị làm sao vậy?”

Từ Cửu Chiếu liền đem chuyện Dương Cửu Dương mất tích kể lại, cậu nói: “Bởi vì bị ngã nặng, em nhất thời không nhớ ra được người này. Thế nhưng em nghĩ, bình thường em cùng cậu ta có quan hệ tốt như vậy, em bị thương cậu ấy cũng nên đến thăm chứ. Nhưng cố tình ngày hôm sau lại không thấy người đâu cả.”

“Cậu là hoài nghi cậu ta có quan hệ với chuyện cậu bị té sao?” Ngay tức khắc thanh âm của Ngô Cửu Lợi trở nên nghiêm túc.

“Em không dám khẳng định, bắt quá chuyện khi đó em không nhớ rõ. Cũng sợ oan uổng người tốt.” Từ Cửu Chiếu không có cứng rắn nói.

Bên kia Ngô Cửu Lợi phát ra tiếng động, hình như là có vật gì bị rút: “Được rồi, anh đã biết. Chuyện này cậu chớ xen vào, anh ở bên ngoài quen biết nhiều người hơn so với cậu, người trong viện mồ côi đi ra ngoài sống ở rất nhiều nơi, anh sẽ nghĩ mọi cách đi tìm. Em cứ đợi tin của anh là được rồi.”

Trong lòng Từ Cửu Chiếu buông lỏng, thật tâm thật ý nói: “Cửu Lợi ca, cảm ơn anh.”

“Khách sáo cái gì chứ? Cậu là em của anh, chăm sóc em là chuyện đương nhiên.” Ngô Cửu Lợi không để ý lắm nói rằng: “Có vấn đề gì thì không được tự mình gánh chịu, vạn lần nhớ kỹ phải gọi điện thoại cho anh đó.”

“Dạ.” Từ Cửu Chiếu thấp giọng trả lời.

Cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu lại luyện một trang chữ rồi mới đi ngủ.

Những gì cần làm cậu đã làm hết sức rồi, chỉ hy vọng tương lai sẽ không rơi vào thế bị động.

Ngày thứ hai đi đến xưởng gốm, Từ Cửu Chiếu tâm trầm khí tĩnh tập trung tinh thần làm công việc của mình, mắt diếc tai ngơ đối với náo nhiệt bên ngoài.

Cậu ở đây yên lặng làm việc, còn các điều sư, điều công và người học việc khác ngược lại thì tâm tình rộn ràng lên. Trong phòng Từ Cửu Chiếu ngoại trừ đèn điện và điện thoại di động ra thì không có dùng đồ điện khác, cho nên cậu không biết ngày hôm qua Truyền hình Trung ương Trung Quốc đã chính thức đưa tin phát hiện điều tràng mới ở trấn Phong Diêu.

Dựa vào lai lịch và sự kiện lịch sử, còn có vị trí phát hiện nên điều tràng được đặt tên là Phong Diêu. Mà các đồ sứ khai quật được ở trong Phong Diêu cũng xác định được tên gọi, được gọi là sứ Phong Diêu, tên gọi tắt trong ngành là Phong Khí.

Phát hiện này được cho là phát hiện to lớn trong việc viết lại lịch sử gốm sứ, không chỉ là việc trọng đại trong giới khảo cổ lịch sử, đồng thời cũng là việc trọng đại đối với giới sưu tầm đồ cổ.

Thứ nhất là Từ Cửu Chiếu không có xem ti vi hay máy vi tính gì cả, thứ hai là điện thoại di động của cậu không thể lên mạng được. Cho nên cậu không biết bởi vì tin tức phát ra mà dẫn tới chấn động trong dư luận.

Truyền hình Trung ương Trung Quốc cũng không phải đưa một tin chung chung rồi kết thúc, ngược lại là khởi tạo hàng loạt số phát sóng liên tục sau đó. Mà chuyện này đã chậm rãi nổi lên ảnh hưởng sâu sắc, rất lâu sau đó Từ Cửu Chiếu mới có thể hiểu rõ được.

Điều sư, điều công và người học việc sôi nổi thảo luận làm ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc, Trương Văn Chiếu gặp việc vui nên tinh thần thoải mái, trách mắng mấy lần sau đó thì liền mặc kệ bọn họ.

Chỉ có Từ Cửu Chiếu một mình nán lại làm việc, dựa vào phương pháp phối chế của bản thân pha chế bần gồm.

Lần này cậu không đơn thuần chỉ sử dụng bần gồm mà xương cung cấp, mà còn dựa vào kinh nghiệm của mình bổ thêm men vôi[1].

Lúc đầu cậu muốn dựa theo phương pháp của triều đại trước cho thêm một loại tro thực vật, lại phát hiện loại thực vật này đã không còn thấy nữa.

Từ Cửu Chiếu không biết là ở nơi này kiếm không thấy hay là thời nay loại thực vật đó đã hoàn toàn tuyệt chủng rồi.

Từ cổ chí kim, vì sao có một số loại đồ sứ không có cách nào tái hiện lại đầy đủ trọn vẹn như xưa? Ngoại trừ phương pháp nung tạo đã thất truyền ra thì còn do các khoáng sản, thực vật đã tuyệt tích có quan hệ rất lớn.

Từ Cửu Chiếu đối loại tình huống này trong lòng cũng biết rõ, mặc dù thiếu sót loại thực vật này mà cảm thấy tiếc nuối, nhưng Từ Cửu Chiếu cũng không có nản lòng.

Nguồn :

Cậu nghĩ nếu đã được trở về dương gian, thì không thể chỉ hài lòng với thành tích trong quá khứ được, cho dù không có đầy đủ vật liệu thì thế nào. Cậu vẫn có thể giống như hồi xưa, không ngừng học tập thử nghiệm, bỏ cũ tạo mới, sáng tạo lại một lần nữa, sau đó cậu sẽ nung chế ra sắc men càng thêm hoàn mỹ, tạo ra đồ vật càng thêm xinh đẹp, tay nghề càng thêm tinh xảo!

Từ Cửu Chiếu nội tâm tràn đầy khát vọng, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra bình thường, bất động thanh sắc yên lặng làm việc.

Cậu trầm ổn bình tĩnh như vậy khiến thầy Cao càng thêm hài lòng, hận không thể lập tức để cho Trâu Hành Tân tới nhìn, nhìn thật kỹ viên đá quý mà ông đã phát hiện ra.

Trâu Hành Tân không cần ông thúc giục, sớm rên gió cuốn đi tới, hơn nữa hiện nay trấn Phong Diêu vừa phát hiện ra điều tràng mới, Trâu Hành Tân không kịp chờ đợi liền lên đường.

Cùng lúc đó, cũng có một vị tóc hoa râu khác leo lên máy bay, không bao lâu nữa là đến Trịnh Châu .

Từ Cửu Chiếu không biết rằng, các lão nhân có ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc đời cậu rốt cục cũng đã xuất hiện đầy đủ.

[1] Men vôi: tên chính xác là men tro vôi. Theo phương pháp truyền thống là dùng vôi sống vẩy nước vào cho tan ra thành vôi chết, đoạn rắc vôi bột ấy xuống mặt đất một khoảng rộng bằng chiếc chiếu, xong rồi để trên mặt vôi một lớp cây phơi khô(chưa biết rõ tên của cây này, có người nói là cây đuôi chồn hoặc là cây dương xỉ, ngoài ra còn có thể sử dụng cây sơn tra tử), trên lớp cây lại rắc vôi và trên lớp vôi lại xen kẽ nhiều lớp cây, khi thấy đống cây khô đã cao thì nổi lửa đốt và thu lấy mớ tro cây có trộn vôi bột, càng đốt nhiều thì chất tro-vôi càng thêm tốt, sau đó đem đi ngâm tro pha với thạch cao, cuối cùng là để lắng rồi lọc ra ta sẽ được men tro vôi.

20. Chương 20

Từ Cửu Chiếu hoàn thành điều phối bần gồm, bắt đầu tiến hành xoa nắn, thái đập, đem bần gồm nhào nặn thành phôi.

Trình tự làm việc này cậu chế luyện tương đối tinh tế, chờ cậu hoàn thành xong khâu này, Trâu Hành Tân cũng dần xếp xong xuôi chạy tới trấn Phong Diêu.

Trần Phong Diêu mặc dù có khách sạn, nhưng điều kiện ở trọ cũng không thích hợp với một lão nhân 70 tuổi như ông. Hơn nữa thầy Cao cũng không có khả năng lãnh đạm để bạn tốt đi tới nơi của ông mà không chỗ ở.

Nhà Cao Đại Toàn ở phía ngoài trấn Phong Diêu, là một căn nhà nhỏ có hai tầng, Trâu Hành Tân cùng người giúp việc được mời vào ở trong nhà ông.

Chờ ông nghỉ ngơi đầy đủ, Trâu Hành Tân liền theo Cao Đại Toàn hướng xuống gồm Văn Vận đi đến.

Mấy ngày nay trấn Phong Diêu người đến xe đi tấp nập, người ở lại chột tăng lên, làm cho mấy chủ nhà trọ nhỏ ở trấn Phong Diêu hết sức vui vẻ.

Ngoại trừ thương nhân đồ cổ ở xa tới, còn có người dẫn mối chuyên nghiệp ở khắp hang cùng ngõ hẻm cũng tụ tập lại đây, cộng thêm những kẻ không có tiền lại không có khả năng mở cửa hàng nhưng lại hiểu thị trường chạy đến đây mua hàng sau đó bán lại cho các cửa hàng đồ cổ, những kẻ đó được gọi là “du kích” – cũng được gọi là đất xẻng (thuật ngữ trong đồ cổ). Ngoại trừ những người chơi đồ cổ chuyên nghiệp tới tìm cơ hội ra, còn có những kẻ sưu tầm đồ cổ có kiến thức nửa vời cũng nhiệt tình chạy tới góp vui.

Nơi này ngư long hỗn tạp, thành phần gì cũng có. Bởi vì hiện trường khai quật bị phong tỏa, bọn họ chỉ có thể ở bên ngoài nhìn hoặc là tìm lối khác, dẫn đến bên ngoài cửa xuống gồm bị người vây kín.

Từ Cửu Chiếu bên này cũng có vài nhóm người tới đây, cậu không muốn phiền phức nên trực tiếp đem cửa bên trong khóa lại, ngay cả thầy Cao đi vào cũng chỉ có thể gọi mở cửa.

“Tiểu Từ, mở cửa.” Thầy Cao chống lại ánh mắt chế nhạo của Trâu Hành Tân, gõ cửa phòng làm việc của mình.

Một lát sau, Từ Cửu Chiếu mở cửa phòng ra: “Thầy Cao.”

“Ừ.” Thầy Cao uy nghiêm cất bước đi vào nơi làm việc, đối với Từ Cửu Chiếu nói: “Vị này chính là bạn cũ của ta, Trâu Hành Tân, em trực tiếp gọi Trâu lão là được rồi.”

Từ Cửu Chiếu chuyển mắt về phía Trâu Hành Tân, không giống với Cao Đại Toàn có dáng dấp đen gầy, vẻ mặt lại chung sống không tốt, Trâu Hành Tân có vóc người mập mạp, do ông được chăm sóc tương đối tốt nên trên mặt hồng nhuận sáng bóng. Trâu Hành Tân có mái tóc hoa râm, mấy người lớn tuổi tóc đều rất thưa thớt, ông cũng không ngoại lệ. Bất quá không giống với người khác không thể nào xử lý kiểu tóc cẩn thận tỉ mỉ, tóc của Trâu Hành Tân được cắt sửa rất có phong độ.

Trâu Hành Tân lúc còn trẻ cũng là một vị mỹ nam tử, lão mập đó khi già rồi cũng là một lão đầu đẹp trai.

Từ Cửu Chiếu nhìn thoáng qua cái trán trơn bóng của ông, hiển nhiên cái kiểu đầu tóc được cho là thời thượng của ông lại khiến Từ Cửu Chiếu không đỡ được.

“Trâu lão, người khỏe.” Từ Cửu Chiếu yết hầu chuyển động, thẩm giọng một cái.

Trâu Hành Tân đối với Từ Cửu Chiếu có ấn tượng tương đối hài lòng, đứa nhỏ này lớn lên mặt mũi đoan chính, lông mày rậm, mắt to, sống mũi cao, còn là mắt hai mí nữa chứ. Đôi mắt kia được mí mắt tôn lên, miền bàn có bao nhiêu trong trẻo a.

Ánh mắt trong suốt, thái độ trầm ổn, tầm nhìn ngay thẳng, lời nói không kiêu ngạo, không siểm nịnh. Là một người trẻ tuổi thận trọng hiếm thấy, quả nhiên như lời Cao Đại Toàn nói là một người chừng chạc.

Trâu Hành Tân cười híp mắt nói rằng: “Cậu cũng tốt a, cậu có làm gì thì cứ đi làm đi, hai lão già chúng ta ở đây trò chuyện là được rồi.”

Từ Cửu Chiếu đáp một tiếng nhưng không có thực sự bỏ đi ngay, ngược lại là trước mang trà sau đưa hoa quả cho hai lão nhân, đến lúc xác định hai người này thực sự không cần gì nữa cậu mới ngồi vào bàn tiếp tục công việc của mình.

“Thế nào? Nhân phẩm không tệ chứ?” Cao Đại Toàn thì thầm, đắc ý nói.

“Cũng được.” Trâu Hành Tân cũng không muốn cho Cao Đại Toàn thêm đắc ý, giả bộ không để ý lắm trả lời.

“Hừ.” Người còn giả bộ sao, cho là ta không thấy người len lén nhìn người hả!

Từ Cửu Chiếu lúc mới bắt đầu còn phân tâm chú ý động tĩnh của hai người, về sau lại chuyên tâm chìm đắm công việc trên tay. Cậu thật ra không có suy nghĩ nhiều, dù sao hai ngày qua có rất nhiều người tìm đến, vị này chắc cũng là tới xem náo nhiệt thôi.

Thầy Cao theo đuổi là quy trình làm gốm sứ như thời cổ, khi thực hiện chưa hề sử dụng bất kỳ công nghệ hiện đại nào, cho nên, ở nơi này việc kéo phôi hoàn toàn tiến hành bằng tay.

Thời đại hiện nay đa số đồ sứ đều là dùng vữa lỏng làm ra, mà trên thị trường nếu nói đồ sứ chất lượng tốt thì cũng là sản phẩm của vữa lỏng thôi, chẳng qua là nguyên vật liệu tốt hơn một chút.

Giá thành vữa lỏng vô cùng thấp, chỉ cần sử dụng khuôn đúc là có thể sản xuất ra các sản phẩm giống nhau như đúc, căn bản cũng không cần thợ tạo hình dùng nhân lực để phán đoán có đều hay không.

Còn tác phẩm gốm sứ nghệ thuật chân chính thì đều là do thợ tạo hình và các dụng cụ kéo phôi tạo ra. Bất quá người ta dùng là bàn xoay điện, mà Từ Cửu Chiếu thật vất vả mới hoàn thành đi tới hiện đại, cho nên cậu muốn dùng phương thức tạo phôi bằng sức người.

Trước mặt cậu là mâm xoay, bên dưới có một trục xoay, bên trên trục xoay có một cái lỗ nhỏ xuyên vào một cái trụ, thỉnh thoảng phải chuyển động trục, mâm xoay trên này mới có thể chuyển động.

Tạo hình thủ công chính là dùng cường độ lao động vô cùng lớn, hơn nữa còn cần tự mình chuyển động, trong chốc lát Từ Cửu Chiếu liền ra một thân mồ hôi.

Mọi khi trong phòng đều có một học trò ở bên cạnh chuyên môn phụ trách xoay trục, mà sau khi Từ Cửu Chiếu đến, thầy Cao trực tiếp đem học trò kia điều chuyển đi, bình thường trong lúc tạo phôi sẽ để cho Từ Cửu Chiếu và Phùng Trung Bảo hai người hỗ trợ lẫn nhau. Chuyện này được lấy lý do rất hay là: Để có kinh nghiệm sâu sắc hơn.

Đáng lẽ ngày hôm nay Từ Cửu Chiếu cùng Phùng Trung Bảo đã bàn bạc tốt rồi, bất quá thầy Cao đột nhiên trở về lại mang theo bạn bè tới, điện thoại di động của Từ Cửu Chiếu lại đặt ở khu thay đồ, cậu cũng chỉ có thể thay Phùng Trung Bảo – cái người chạy đến nơi khảo cổ bên kia nhìn việc lạ nói một câu là: “tự mình cầu phúc đi.”

Thầy Cao lông mày cau lại, nhìn cậu quả thực rất khó khăn, dứt khoát ngồi ở chỗ kia thay cậu chuyển động trục xoay.

Từ Cửu Chiếu vội vàng nói: “Thầy Cao, như vậy là sử bất đắc!”(không được) Cậu sốt ruột liền nói ra một ngạn ngữ cổ, may mà bây giờ ông chỉ cảm thấy cậu nói theo cổ văn Trung Quốc, sẽ không cho là thân thể này linh hồn đã bị đổi.

Thầy Cao gương mặt nói rằng: “Ta còn chưa tới mức già không động được!”

Trâu Hành Tân lặng lẽ cười một tiếng, không phải chính Cao Đại Toàn cũng không chịu mình già sao.

Bất quá Cao Đại Toàn thân thể khoẻ mạnh, không có gì bệnh tật gì lớn, chuyển động cái trục cũng không có vấn đề gì. Xoay trục bằng sức người bao giờ cũng thua kém máy chạy bằng điện, hơn nữa cũng có vận tốc quay không đều đặn, nhưng chính vấn đề nhỏ này đã tạo sức hấp dẫn nghệ thuật bất đồng so với máy chạy bằng điện.

Từ Cửu Chiếu thấy ông kiên trì, không thể làm gì khác hơn là tinh thần căng chặt ngồi ở trước mâm xoay, từ thùng nước bên cạnh thấm chút nước, làm động tác tạo hình phôi.

Đầu tiên cậu dùng hai tay ôm lấy trụ thể, không ngừng đẩy nặn phần chính giữa, phôi bị cậu đè ép, nhanh chóng uốn mình lên thật cao, sau đó Từ Cửu Chiếu dùng ngón cái từ phía trên tạo ra một cái lỗ ở giữa, từ từ ép xuống.

Dựa vào hình dạng phôi lúc này, Trâu Hành Tân liếc mắt là có thể nhìn ra, Từ Cửu Chiếu là đang làm một cái chén tròn. Gốm sứ hình tròn mặc dù không có quy định tiêu chuẩn kiểu mẫu và hình dạng cao thấp, thể nhưng so với các loại được sản xuất bây giờ, chỉ có cái chén trong tay Từ Cửu Chiếu là phù hợp. Tuy rằng bây giờ hình dáng phôi vẫn còn lớn.

Thế nhưng thời gian đốt phôi sẽ phải thu hẹp lại, thường thường khi các phôi đã hoàn thành, làm thế nào để nắm chắc được cách nung đốt để không làm hư thành phẩm, những thứ này đều cần thông qua học tập và kinh nghiệm tích lũy.

Trâu Hành Tân cũng không biết Từ Cửu Chiếu có kinh nghiệm phong phú, chỉ có thể cho là cậu thông qua học tập tự học thành tài. Điều này làm cho ông dâng lên ngạc nhiên thú vị, thông thường muốn kéo phôi cần phải học 2, 3 năm mới có thể xuất sư, thế nhưng đứa nhỏ này mới học nửa năm, nửa năm a!

Từ Cửu Chiếu đem cái lỗ nâng cao, tay trái đi sâu vào bên trong, tay phải ở bên ngoài. Bốn ngón tay đối lập nhau nặn kéo phôi, thỉnh thoảng hướng về phía trước hoặc là mở rộng ra phía ngoài, khiến cho cái lỗ giãn ra và dần mỏng đi.

Ngón tay Từ Cửu Chiếu ở trên phôi chuyển động nhẹ nhàng, theo động tác của cậu phôi càng ngày càng mỏng, thân chén cũng biến đổi, viền chén cũng càng ngày càng thấp xuống.

Thầy Cao ngoài ý muốn khiêu mi một cái, ông cho rằng Từ Cửu Chiếu chế tác một cái chén nhỏ, kết quả lại là một cái chén nông miệng rộng sao?

Loại chén này so với chén miệng nhỏ yêu cầu kỹ thuật cao hơn.

Cái chén trong tay Từ Cửu Chiếu dần dần thành hình, có vẻ tròn trịa mập lùn khả ái, miệng chén bị lật lại hướng ra phía ngoài mang một chút tinh xảo. Thầy Cao âm thầm gật đầu, trên cơ bản cái chén đã hoàn thành không sai biệt lắm.

Xoay nửa ngày, thầy Cao bên ngoài tuy rằng mạnh miệng, thế nhưng kỳ thực đã cảm thấy mệt mỏi.

Khi ông cho rằng đã kết thúc, không nghĩ tới Từ Cửu Chiếu lại thấm thấm nước, dùng bốn đầu ngón của hai bàn tay tiếp tục hướng về phía cái chén ép xuống tiếp.

Đây là?!

Hai lão nhân đều thất kinh.

Động tác trong tay thầy Cao không tự chủ được dừng lại, theo quán tính trước đó, mâm quay từ từ ngừng lại, mà Từ Cửu Chiếu đang hoàn toàn chuyên chú ở phôi gốm lúc này mới hồi phục tinh thần.

“...” Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu mờ mịt nhìn ông, sao lại ngừng rồi, cậu kéo phôi chưa xong mà. Cậu hoàn toàn không nghĩ đến hồi nãy do quá chuyên chú nên đã để lộ ra ý đồ.

Trâu Hành Tân cùng thầy Cao liếc mắt nhìn nhau, đối với ý đồ của Từ Cửu Chiếu cảm thấy kinh ngạc, động tác mới vừa rồi hai người tuyệt đối không có nhìn lầm. Từ Cửu Chiếu là muốn tiếp tục làm thành chén mỏng hơn!

Hiện nay cái chén được làm ra, thành chén đại khái chỉ dày có 2.5 – 3 li, mà mỏng hơn nữa sẽ chạm vào giới hạn. Thành chén mỏng này hoàn toàn được làm bằng tay đó, không phải chỉ có nửa năm học tập ngắn ngủi là có thể làm được đâu, thậm chí cũng không phải học tập 2, 3 năm là có thể làm được, điều này cần có tay nghề chừng mười năm trở lên! Bạn đang ?

Trâu Hành Tân chột chột thầy Cao, lời này ông không nên mở miệng hỏi.

Thầy Cao bị ông chột liền liếc mắt một cái, mang theo một chút khó tin và thận trọng hỏi: “Tiểu Từ, em còn muốn tiếp tục kéo phôi sao?”

Từ Cửu Chiếu không rõ cho nên gật đầu: “Dạ.”

Lúc này cậu dự định muốn phô bày kỹ thuật tạo thai gốm, thai gốm mai bình trước đó hơi dày, lần này để cậu biểu hiện một chút tài nghệ làm mỏng đi.

“Ha ha”. Thầy Cao cười gượng một chút nói rằng: “Ta xem chén này em kéo rất trôi chảy, kế tiếp có ý nghĩ gì chưa?” Ý tứ của thầy Cao chính là hỏi cậu dự định kéo cho mỏng nữa sao, dù sao cũng nên chuẩn bị tâm lý trước, miễn cho bị yêu nghiệt này làm hoảng sợ!

Thế nhưng Từ Cửu Chiếu lại hiểu sai ý, cậu lúc này mới phát giác rằng có phải cậu biểu hiện hơi quá không. Không lẽ cậu không nên biểu hiện loại kỹ thuật này sao? Hay là chỉ kéo đến mức độ hiện giờ là được rồi?

Nhưng là bây giờ càng nói sẽ làm cho người khác thấy kỳ quái. Có lẽ cậu nên nói thẳng ra thì hơn.

“... ” Mím môi, Từ Cửu Chiếu không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói rằng: “Em đều là dựa vào cảm giác để kéo ra, em cảm thấy còn thiếu chút nữa.”

Đáp án này lại khiến cho hai người mắt nổ đom đóm, triệt để choáng váng, chỉ dựa vào cảm giác mà kéo phôi thành như vậy, mà còn dự định tiếp tục kéo cho mỏng nữa.

Yêu nghiệt này chẳng lẽ là muốn nghịch thiên sao?!

21. Chương 21

Người ngành khác nếu nói dựa vào cảm giác, chỉ có thể để cho người ta cười ha hả.

Thế nhưng nếu kiểm tra nhiệt độ theo phương pháp truyền thống là dùng nước bọt, cảm giác là vô cùng trọng yếu!

Kinh nghiệm, chính là dựa vào cảm giác và trí nhớ tích lũy mà tạo thành. Mà sáng tạo, cũng chính là dựa vào tìm kiếm cảm giác và thử nghiệm mà có được. Hai lão nhân nhìn thấy được, Từ Cửu Chiếu đã đi đúng hướng.

Thầy Cao cảm giác cổ họng mình phát khô, Trâu Hành Tân cũng cảm thấy có vật gì đó ngăn ở yết hầu, nếu như không phải vì bảo trì hình tượng với đồ đệ tương lai trước mặt, ông thực sự muốn lớn tiếng ho khan.

Thầy Cao hắng giọng, vụng trộm chuyển động phần eo và cánh tay đau xót của mình.

Ông không phải là không làm được, mà là sợ làm lỡ Từ Cửu Chiếu kéo phôi thôi. Thầy Cao sĩ diện nghị.

May mà vào lúc này Phùng Trung Bảo trở về, hần nhiên biết Từ Cửu Chiếu đem cửa khóa lại, lúc này giống như con chuột — thầy Cao cho là như thế — lén lút gõ cửa, nhỏ giọng kêu lên: “Tiểu Từ Tử, mau mở cho tôi.”

Thầy Cao ánh mắt sáng lên, cười lạnh một tiếng, sải bước đi tới mở khóa kéo cửa ra .

Thấy người mở cửa là thầy Cao, Phùng Trung Bảo sợ mất hồn mất vía: “Thầy Cao, em em em...”

“Em cái gì mà em?! Càng ngày càng tệ không tưởng tượng nổi! Ta mới rời đi một lát người lại dám trắng trợn bỏ bê công việc!” Thầy Cao dồn nén cảm tức đã lâu, lúc này phát tác ra hết, nhắm vào Phùng Trung Bảo mắng một trận: “Người đừng tưởng rằng tiểu tâm tư kia của người ta không rõ ràng! Có phải nghĩ tiểu Từ tới đây, có hần rồi là người có thể lười biếng, sau này người cũng không cần khổ cực, trực tiếp hô đồ chờ ăn chờ chết có đúng hay không?!”

Phùng Trung Bảo bị thầy Cao quát không thương tiếc, bộ dạng phục tùng xấu hổ, rũ mắt cúi đầu xuống, ấp a ấp úng nói không ra lời.

“Người xem tiền đồ của người kìa! Thực sự là tức chết ta mà!” Thầy Cao lấy hơi thở mạnh, trực tiếp đem Phùng Trung Bảo xách vào, tuy rằng không phải là đệ tử nhập môn của ông, thế nhưng thời gian học đã lâu, thầy Cao đối với Phùng Trung Bảo không có tiến bộ rốt cục cũng không nhìn được nữa.”Nếu người không phải là cháu của Trương xưởng trưởng, ta đã sớm đem người đuổi đi rồi!”

Phùng Trung Bảo cũng oan ức a, nếu hần không phải là cháu của cậu hần, sao lại bị ép gánh vác trọng trách này chứ? Phùng Trung Bảo tính cách lười nhác, qua loa cho xong chuyện, tự cảm thấy làm một điều sư là có thể nuôi sống mình cả đời, không nhất định phải đi làm chủ nhiệm kỹ thuật gì đó, trấn giữ xưởng đồ sứ. Bây giờ có Từ Cửu Chiếu tới, để cho cậu ta làm chủ nhiệm không tốt hơn sao.

“Mau chóng dẹp ngay tâm tư đó cho ta, ta cho người biết, chỉ cần có ta ở đây, người đừng nghĩ suốt ngày làm biếng!” Thầy Cao trung khí mưởi phần quát chói tai: “Qua giúp tiểu Từ kéo phôi mau!”

Phùng Trung Bảo uể oải đi tới ngồi xuống, trong tay cầm trục bắt đầu xoay.

Kỳ thực Phùng Trung Bảo cũng không phải phạm lỗi không thể tha thứ được, ngày thường, hần tuy rằng lười nhác, thế nhưng lúc làm việc, hần vẫn rất nghiêm túc. Chỉ là do mấy ngày nay náo nhiệt quá khiến

Phùng Trung Bảo hiểu kỳ, bầu không khí trong xưởng cũng thoải mái, cậu hấn quản lý cũng không nghiêm ngặt, cho nên Phùng Trung Bảo mới nhân lúc thầy Cao không có mặt, chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Tuy rằng Phùng Trung Bảo đi xem náo nhiệt, thế nhưng cũng biết ngày hôm nay Từ Cửu Chiếu phải kéo phôi, nên hai người đã giao hẹn thời gian, đợi Phùng Trung Bảo xem xong rồi sẽ quay về giúp cậu một tay.

Nhưng không ngờ thầy Cao mang theo bằng hữu trở về, Từ Cửu Chiếu cũng không thể nằm dài ngồi chờ Phùng Trung Bảo được. Như vậy sẽ cho người khác ấn tượng không tốt, người ta không biết còn tưởng rằng cậu muốn nghe trộm bọn họ nói chuyện ấy chứ. Cho nên Từ Cửu Chiếu chỉ có thể tự mình vừa xoay trục vừa kéo phôi.

Từ Cửu Chiếu cho Phùng Trung Bảo một ánh mắt thông cảm, hải tử này không may bị cậu không cẩn thận làm hại. Đáng tiếc Phùng Trung Bảo quá mức chán nản đắm chìm trong hối tiếc nên không có thấy được.

Phùng Trung Bảo nội tâm đang rối rít, nếu như hấn dứt khoát không trở lại, chỉ ít ngày hôm nay cũng sẽ không bị mất a.

“...không được thất thần, tập trung lực chú ý!!” Thầy Cao giống như ôn thần đứng ở phía sau Phùng Trung Bảo, thanh âm nghiêm nghị vang lên.

Phùng Trung Bảo vội vàng tập trung tinh thần, đều đặn xoay cái trục.

Đáng tiếc hôm nay thầy Cao yêu cầu phá lệ nghiêm ngặt, một hồi “Nhanh lên!”, một hồi “Chậm lại!” hành hạ Phùng Trung Bảo muốn khóc thét lên.

Từ Cửu Chiếu từ lúc mâm quay chuyển động thì không để ý đến chuyện bên ngoài, cậu như đắm chìm trong thế giới của mình, phôi chén ở trong tay của cậu càng ngày càng mỏng.

Chất phôi mỏng dính là đặc trưng của sứ Sài diêu, Từ Cửu Chiếu đối với kéo phôi mỏng tay nghề rất thành thạo, bất quá bởi vì bị giam giữ một khoảng thời gian dài và sau khi sống lại cũng không hề động thủ cho nên lúc này cậu có chút khẩn trương.

Trên trán Từ Cửu Chiếu toát ra mồ hôi, Trâu Hành Tân bắt động thanh sắc đứng ở một bên quan sát. Ở góc độ của ông, ông có thể cảm giác được Từ Cửu Chiếu đã cố hết sức, đồng thời bởi vì vận tốc mâm quay không đều nên ảnh hưởng đến mặt ngoài của phôi.

Nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng gì cả, hiện tại phôi gốm vẫn còn ở trạng thái phôi nước, chờ sau khi hoàn thành còn phải phơi nắng. Khi lượng hơi nước dư thừa bốc hơi hết đi là thu được phôi khô. Đến lúc đó phôi khô còn phải đặt lại ở trên mâm quay, tiến hành gọt sửa lại, đem phần dư thừa trên phôi gọt đi. Có câu “Ba phần kéo bảy phần gọt”, có thể thấy được tầm quan trọng của giai đoạn tu chỉnh đối với phôi gốm.

Từ Cửu Chiếu rốt cục cũng đại khái hoàn thành được phôi chén, giương tay chuyển động thất lưng, mà cái người bị thầy Cao răn dạy – Phùng Trung Bảo cũng thấy một cái chén mỏng miệng rộng được hoàn thành dưới sự nỗ lực của hấn, tâm tình cũng không khỏi vui vẻ.

“Tiểu Từ Tử, cái chén này kéo thực sự rất đẹp!” Phùng Trung Bảo không có chút đồ kỵ nào chân thành khen ngợi. Hấn thấy, cái chén này hoàn mỹ cực kỳ, căn bản cũng không cần tu chỉnh. Có thể trực tiếp cho vào lò nung luôn.

Từ Cửu Chiếu hoạt động cái cổ, hướng về phía hấn cười: “May mà có Phùng diêu sư xoay trục rất tốt a.”

Phùng Trung Bảo lập tức đem khổ ép ban nãy quên không còn một mảnh, còn có chút ngượng ngùng nở nụ cười.

Từ Cửu Chiếu dùng một sợi dây nhỏ xuôi theo dưới đáy mép phôi từ từ cắt phôi ra khỏi mâm quay.

Thầy Cao hướng phía Trâu Hành Tân hắt cằm, dùng ánh mắt hỏi: “Thế nào?”

Trâu Hành Tân rõ ràng trong lòng đã hài lòng vô cùng, thế nhưng hết lần này tới lần khác không muốn để cho Cao Đại Toàn chê cười, làm một biểu tình miễn cưỡng đồng ý.

Thầy Cao chế nhạo cười một tiếng, liếc mắt một cái, lão già kia đúng là khẩu thị tâm phi.

Từ Cửu Chiếu đem phôi đã tách trên bàn xoay để xuống, ở mép chén sử dụng công cụ tạo ra mấy cái viên tròn, cậu đang chuẩn bị phần tạo hình sau cùng.

“Chén miệng hình hoa?”[1] Phùng Trung Bảo kinh ngạc nói.

“Ừ, chính là chén miệng hình hoa.” Từ Cửu Chiếu dùng ánh mắt chăm chú nhìn cái chén, tính toán sau khi phơi khô sẽ tu chỉnh ra sao.

Cao Đại Toàn và Trâu Hành Tân cuối cùng cũng không dùng ánh mắt và vẻ mặt phân cao thấp nữa, hai người nghiêm chỉnh đi tới xem chén miệng hình hoa.

Chén này phôi gốm rất mỏng, đường cong vô cùng ưu mỹ, miệng chén lộ ra tinh xảo, sau khi được tạo thành hình dạng như cánh hoa khiến cho cái chén càng lộ vẻ tinh mỹ thanh quý.

Cao Đại Toàn âm thầm gật đầu, chỉ cần sắc men không kém, giá trị cái chén này không thấp được.

Trâu Hành Tân hỏi rằng: “Sắc men của chén cậu dự định thế nào?”

Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Trâu Hành Tân, cung kính nói: “Cháu định dùng phương pháp nhúng men.”

“Nhúng men!” Trâu Hành Tân gật đầu, trên mặt rốt cục cũng lộ ra thần sắc tán thưởng: “Không sai, nhúng men có thể làm toàn bộ cái chén từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều đồng bộ một màu, cũng làm nổi bật lên vẻ đẹp của sắc men.”

“Ha ha.” Thầy Cao không nhịn được cười một chút.

Trâu Hành Tân bắt đầu nhìn ông một cái nói rằng: “Được rồi, hôm nay cứ như vậy đi.”

Cao Đại Toàn ngoài ý muốn nhìn ông, Trâu Hành Tân liếc ông một cái nói rằng: “Chờ trở về rồi hãy nói.”

Tên đồ đệ này ông đã đồng ý nhận rồi, thế nhưng không lẽ lại thu đồ đệ ở đây khi Từ Cửu Chiếu đang trong tình trạng cả người dính đầy bùn sao?!

Như vậy là không được, rất qua loa, không phù hợp với phong cách của ông.

Cao Đại Toàn thở dài một chút, Trâu Hành Tân hầm hừ tức giận đi ra ngoài, Cao Đại Toàn ngược lại hướng phía Từ Cửu Chiếu vẻ mặt ôn hòa nói rằng: “Buổi tối đến nhà của ta ăn cơm, tiểu Phùng biết nhà của ta ở đâu, đến lúc đó để cho nó dẫn em qua.”

Phùng Trung Bảo bị bắt làm chân sai vặt, trợn tròn cặp mắt hỏi: “Em cũng tới đó ăn cơm luôn sao ạ?”

Thầy Cao tức giận đối với hắn nói rằng: “Người cũng có thể không ăn mà trực tiếp rời đi luôn cũng được!”

Phùng Trung Bảo tới cũng không sao, ông phải hảo hảo dạy lại cái tên trứng thối lưỡi biếng này mới được.

Từ Cửu Chiếu trong lòng vui vẻ, xem ra thầy Cao rốt cục cũng bị cậu đả động.

Từ Cửu Chiếu cố gắng khống chế vẻ mặt của mình để không lộ ra vẻ khác lạ, bình tĩnh nói: “Dạ, thầy Cao”.

Mà vào lúc này có một lão nhân, đi đường mệt nhọc lại không chịu nghỉ ngơi, đang ở hiện trường khai quật quan sát, khen ngợi đồ sứ Phong Diêu tinh mỹ.

Lúc này các giáo sư khảo cổ đã lựa chọn ra được một số bộ phận, thế nhưng cũng chưa tạo được đồ sứ hoàn chỉnh, bất quá coi như là vậy cũng có thể nhìn ra được vẻ tinh mỹ khi những thứ đồ sứ này ở thời điểm còn nguyên vẹn.

“Ông nội, mấy thứ ở nơi này không chạy thoát được đâu. Người không cần thiết lúc xuống xe liền trực tiếp chạy tới đây, nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai trở lại cũng được.” Tương Hân bắt đầu đi theo phía sau lão nhân khuyên bảo.

“Ông không chờ lâu được như vậy, thấy sớm một chút để hóa giải nghi hoặc trong lòng ông.” Tương Vệ Quốc mắt không chớp nhìn chăm chăm kính lúp, còn nói: “A Hân, cháu không cần lo lắng, cơ thể của ông trong lòng ông biết rất rõ. Không có vấn đề gì đâu.”

Tương Hân không biết phải làm sao, vị này hiện tại hoàn toàn là dựa vào tinh thần chống đỡ mới không cảm thấy mệt mỏi, tuy ông nội của hắn không coi ra gì nhưng Tương Hân lại không thể để ông tùy ý được.

Tương Hân liên tục nỗ lực khuyên bảo, Tương Vệ Quốc nhìn những mảnh sứ nhỏ này chưa được phục hồi thành hình trái lại càng nhớ nhung.

Tương Hân không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cho Trương Văn Chiêu, thương lượng với hắn có thể hay không tạm thời mượn trước một mảnh để Tương Vệ Quốc mang về nơi ở quan sát.

Trương Văn Chiêu nghe xong chuyện này, biết ông nội của Tương Hân là Tương Vệ Quốc, ngay tức khắc liền chạy tới.

Tương Vệ Quốc trong giới cổ ngoạn chính là nhân vật được mọi người kính trọng, cuộc đời ông là một truyền kì đầy màu sắc, là bậc tiền bối mà bọn tiểu bối như Trương Văn Chiêu tranh nhau muốn kết giao nhưng lại cầu mà không được.

Vì vậy Trương Văn Chiêu làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

22. Chương 22

Mặc dù bây giờ người phụ trách hiện trường khảo cổ là một vị viên chức do Cục di vật văn hoá cử xuống đảm nhận, thế nhưng toàn bộ hạng mục khảo cổ quan trọng lại do giáo sư Hồ phụ trách, tạm thời thương lượng cho mượn một mảnh sứ cũng không khó khăn gì.

Không những đồng ý cho mượn mà Giáo sư Hồ cùng Trương Văn Chiêu còn tự mình đến gặp lão nhân gia này.

Tương Vệ Quốc đã lớn tuổi, trên mặt có nhiều nếp nhăn, mi tâm lộ vẻ nghiêm nghị. Hai bên tóc mai đều bạc trắng, vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình cứng nhắc khiến người ta không tự chủ được cảm thấy kính nể.

Giáo sư Hồ cùng Trương Văn Chiêu hồ hồ như là muốn cúng bái vị này, dùng ánh mắt sùng kính nhìn lão nhân gia, Tương Vệ Quốc tuy rằng vẻ mặt thoát nhìn nghiêm túc, khó gần, thế nhưng thái độ cũng không cự tuyệt người ngoài, lời nói rất là khách khí, làm hai người thụ sủng nhược kinh.

Tương Hân không dấu vết kéo trọng tâm câu chuyện, giáo sư Hồ và Trương Văn Chiêu đang hưng phấn bỗng hiểu được, nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Trần Phong Diêu cách nội thành hơn một giờ chạy xe, Tương Vệ Quốc cũng không như những người trẻ tuổi khác có thể tới tới lui lui, chỉ có thể ở trọ lại nơi này. Thế nhưng lúc này các khách sạn đều đã chật ních, hơn nữa hoàn cảnh ồn ào phức tạp cũng không thích hợp với giấc ngủ của lão nhân gia.

Một đêm trước, Tương Hân biết Tương Vệ Quốc đến đây, lập tức tự mình thu xếp chỗ ở cho ông. Nhanh chóng tìm được một gia đình có điều kiện coi như tốt, thương lượng trả cho chủ nhà một số tiền để họ tạm thời dọn ra.

Cả đêm dọn dẹp nhà cửa, tới hừng đông Tương Hân còn phải đi tới cửa hàng bán vật dụng trong nhà ở nội thành dựa theo thói quen và sở thích của ông nội mua vài món đồ dùng cùng vật dụng hằng ngày.

Gia gia của hắn tới nơi này, bất kể là ở mấy ngày, mà cho dù là chỉ ở một ngày, Tương Hân cũng không thể để cho người thân nhất trên thế gian của hắn chịu bất kỳ ủy khuất gì.

Ăn xong cơm tối, Tương Vệ Quốc mang kiếng lão, đặt mảnh sứ ở trên sàn nhà bằng gỗ, còn mình thì ngồi trên ghế thưởng thức. Ánh đèn chiếu xuống khiến mảnh sứ màu thiên thanh càng thêm tươi sáng, khả ái chọc người.

“Ông nội, người đã đáp ứng cháu rồi, tối hôm nay phải nghỉ ngơi sớm một chút.” Tương Hân ngữ khí mềm nhẹ nhưng thái độ lại cương quyết nói, đưa tay đến trước mặt Tương Vệ Quốc.

Tương Vệ Quốc chậm một nhịp mới phản ứng, theo phản xạ nhanh chóng cầm lấy mảnh sứ thu vào trong ngực. Ông ngược mắt nhìn cháu trai dáng dấp thật cao to đang khom người, ánh mắt thâm thúy dưới mày kiếm thẳng tắp kiên định nhìn ông.

Tương Vệ Quốc môi muốn chuyển động, Tương Hân không đợi ông nói liền lắc đầu: “Không được, mảnh sứ phải đặt trong kết sắt, không thể để cho ông mang về phòng.”

Tương Vệ Quốc tiếc nuối tháo kiềng lão xuống xoa bóp sống mũi, Tương Hân thân thủ nhẹ nhàng đem mảnh sứ lấy đi, bỏ vào trong kết có gắn thiết bị an toàn chuyên biệt.

Lúc này cả người Tương Vệ Quốc liền dâng lên uể oải, Tương Hân biết ông đã mệt mỏi, thế nhưng vẫn thúc giục ông đi ngâm nước nóng, ngâm nước nóng có thể hóa giải được mệt mỏi a.

Nhà vệ sinh rất lớn, bên trong đặt một thùng tắm bằng gỗ vừa được mua mới, Tương Hân đỡ Tương Vệ Quốc đi vào, được ngâm mình ở trong nước nóng 42 độ, Tương Vệ Quốc thoải mái thả dãi một hơi.

Sau đó ông chỉ ngón tay vào Tương Hân nói rằng: “Cháu đứa trẻ phá của này, vật dụng trong phòng là cháu đặt mua phải không? Đúng là phung phí.”

Tương Hân không để ý nói rằng: “Sao gọi là phung phí được chứ, cháu kiếm tiền chính là để cho ông được sống tốt hơn mà.”

“Nguy hiểm.” Tương Vệ Quốc không vui nói: “Ông ở chỗ này ngốc được mấy ngày chứ, cháu đây không phải là lãng phí sao?! Đừng cho là ông không biết những vật này là do cháu đặc biệt chuẩn bị cho ta.”

Đừng thấy Tương Vệ Quốc cứng nhắc, thế nhưng đối với người cháu này rất là thương yêu và quan tâm. Tôn tử vì ông hao hết tâm lực, Tương Vệ Quốc ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng cũng vui vẻ vô cùng.

“Làm sao lãng phí chứ?” Tương Hân giương mắt, trong tay cầm ca nước hương trên vai Tương Vệ Quốc giới xuống, “Sau này cháu cho người gửi vận chuyển về nhà chúng ta.”

Tương Vệ Quốc lúc này mới không nói nữa, an tĩnh hưởng thụ Tương Hân hiếu thuận.

Trong ngày thường Tương Hân cũng không có hầu hạ ông tắm đến mức khoa trương như vậy, nhưng bởi vì phòng vệ sinh ở đây không thể so với trong nhà có tay vịn chuyên dụng cho người già, đây là Tương Hân để ngừa Tương Vệ Quốc ngoài ý muốn bị té ngã.

Không dám để Tương Vệ Quốc ngâm nước quá lâu, sau một khắc đồng hồ, Tương Vệ Quốc liền lau khô sạch sẽ, đổi lại áo ngủ.

Để ông nội uống thuốc xong, hần mới đưa ông vào phòng ngủ. Tương Hân đang định mở ti vi xem một lát, đột nhiên nhận được điện thoại của ông chủ Trịnh. Ông chủ Trịnh nói cho hần biết có một chuyện rất hay ho, hỏi hần có muốn đi xem hay không, cơ hội rất khó gặp a.

Sau khi Tương Hân nghe xong, không nói hai lời liền đứng lên cầm lấy áo khoác rời đi.

Buổi tối ông chủ Trịnh đi theo Trương Văn Chiêu và giáo sư Hồ cùng nhau ăn cơm, đàm luận tiến độ phục hồi đồ sứ.

Ba người vừa ăn vừa nói, đột nhiên Phùng Trung Bảo mang theo giọng nức nở gọi điện thoại cho Trương Văn Chiêu, mở miệng liền hô lên: “Cậu a! Cậu a! Cậu mau tới đây đi! Tiểu Từ Từ nhà chúng ta sắp bị đoạt đi rồi, bị đoạt đi rồi đó! Quân địch quá mức cường đại, quân ta lại vô năng, cháu thực sự bất lực. Ngăn cản không được a!” Trương Văn Chiêu vừa nghe xong, căn bản không hiểu gì, tiếng kêu la của Phùng Trung Bảo xuyên qua ống nghe truyền ra thanh âm nho nhỏ, dẫn tới ánh mắt tò mò của ông chủ Trịnh cùng giáo sư Hồ.

Trương Văn Chiêu lúng túng nghiêng người, mang theo tức giận nói: “Cháu tốt nhất nói cho đảng hoàng, trời còn không có sụp xuống đâu! Cho dù trời sụp xuống thì cũng có người chống!”

Câu này làm cho Phùng Trung Bảo lập tức bình tĩnh lại, hần hít hít cái mũi, nhanh chóng đem chuyện đã xảy ra kể lại.

Tối hôm nay, Phùng Trung Bảo dẫn Từ Cửu Chiêu đi đến nhà Cao Đại Toàn, bữa cơm tương đối thịnh soạn, Phùng Trung Bảo ăn đến mặt mày rạng rỡ.

Cơm tối xong, Cao Đại Toàn, Trâu Hành Tân cùng Từ Cửu Chiếu, Phùng Trung Bảo ngồi ở trong phòng khách, Cao Đại Toàn liền đem tính toán của ông nói cho Từ Cửu Chiếu.

“Mấy ngày nay biểu hiện của em ta đều nhìn ở trong mắt, ông trời cho em tài năng hơn người, mà bản thân em cũng rất chăm chỉ.” Cao Đại Toàn thở dài một cái, nói rằng: “Em là hạt giống rất tốt, theo lý mà nói ta nên thu nhận em, nhưng vẫn không có tổ thái độ, em nhất định rất nghi hoặc đi.”

Từ Cửu Chiếu tuy rằng trong lòng cũng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng cũng chưa hề hỏi đến.

Cao Đại Toàn nhìn bạn tốt của mình giả vờ bình tĩnh, liếc mắt nói rằng: “Tay nghề của ta, tự ta rõ ràng, ta làm một thợ thủ công thì được, nhưng cũng không được gọi là một nghệ thuật gia.”

Lúc này Trâu Hành Tân mở miệng nói rằng: “Đại Toàn, người đừng tự coi nhẹ mình, hiện tại người nào lại không biết người là bậc thầy mô phỏng Sài điêu cao cấp ở miền Bắc chúng ta chứ.”

Cao Đại Toàn tự giấu cười: “Người cũng biết cái danh đó mang theo hai chữ mô phỏng, là mô phỏng đó, dù có mô phỏng như thế nào đi nữa, thì đó cũng là bắt chước người khác, không phải là của mình!”

Từ Cửu Chiếu trong lòng khê động, như nhận ra điều gì đó.

Cao Đại Toàn nói tiếp: “Tiểu Từ, em có tài hoa, còn có linh khí, ta dạy vỡ lòng cho em thì tạm được, nhưng nếu để cho em theo ta học tiếp nữa, chỉ có thể làm trẻ nãi tài ba của em thôi.”

Từ Cửu Chiếu vẻ mặt nghiêm nghị, không tự chủ điều chỉnh lại tư thế ngồi.

“Đó là lí do mà ta lo lắng, vẫn là giới thiệu cho em một lão sư gồm nghệ thuật nghiêm chỉnh mới không làm trẻ nãi em a.”

Phùng Trung Bảo trong lòng kinh hãi, trước đó hẳn cũng suy đoán là thầy Cao muốn đem Từ Cửu Chiếu đi, nên cũng bản tiếng bên tai Trương Văn Chiêu, thế nhưng lại không nghĩ rằng thầy Cao thực sự làm như vậy còn không nói, mà còn làm mạnh mẽ vang dội như thế.

Từ Cửu Chiếu trong lòng chấn động còn hơn cả Phùng Trung Bảo.

Cậu tính toán làm đồ đệ thầy Cao trong đó có yếu tố hiệu quả và lợi ích, lại hoàn toàn không nghĩ tới thầy Cao có một tấm lòng hết sức chân thành vì cậu tính toán.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu trong lòng xấu hổ không ngớt, cho tới nay bởi vì bị hãm hại bán đứng nên cậu đối với người đời vẫn ôm chặt cảnh giác và giữ khoảng cách, sau khi được hoàn dương lại liên tiếp không ngừng gặp được người tốt đối đãi nên cuối cùng cũng bị cảm hóa.

Lúc này nói cái gì, Từ Cửu Chiếu đều cảm thấy vô dụng, Vì vậy cậu đứng dậy, trịnh trọng hướng về phía thầy Cao cúi đầu làm lễ: “Thầy Cao, trước đây em đối với người có nhiều hiểu lầm, xin người hãy tha thứ.”

Ở thời đại ngày nay mà nói, mọi người rất ít cúi đầu khom lưng. Lễ tiết này quá mức trịnh trọng, khiến Cao Đại Toàn và Trâu Hành Tân kinh ngạc.

Cao Đại Toàn đứng dậy nói: “Em cũng không cần lễ lớn như thế. Mau đứng lên, đứng lên a.”

Trâu Hành Tân hâm mộ nhìn Cao Đại Toàn được tôn kính như vậy, thế nhưng sau đó nghĩ tới thiếu niên này phẩm hạnh xuất chúng, tài hoa không thấp tức khắc sẽ trở thành học trò của mình, lại cảm thấy vui vẻ trong lòng.

Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu, Cao Đại Toàn nói rằng: “Vị Trâu Hành Tân này, Trâu lão, chính là một trong những bậc thầy gồm sứ thủ công mỹ nghệ có tiếng hiện nay, có hẳn đến dạy em, tuyệt đối có thể khiến cho em không cần đi nhiều đường vòng, trực tiếp giúp em nhanh chóng hiểu rõ mỹ thuật tạo hình gồm sứ nghệ thuật hiện đại.”

Từ Cửu Chiếu vốn là lời từ chối đi tới bên mép, lại ngừng một chút, yên lặng nuốt trở về. Cậu đưa ánh mắt chuyển dời đến trên người của Trâu Hành Tân, Trâu Hành Tân bụng tròn, mắt phát sáng nhìn cậu.

Nói lời tự khen mình, Trâu Hành Tân không tiện nói ra khỏi miệng. Chỉ có thể nói: “Con yên tâm, nếu nhận con làm đệ tử, thì con chính là đệ tử cuối cùng của ta, ta hiện tại cũng không có chuyện gì, có thể toàn tâm toàn ý dạy bảo con.”

Lúc đầu Từ Cửu Chiếu tính toán, cậu chỉ cần một sư thầy danh tiếng như thầy Cao làm lá chắn, là chỗ dựa vững chắc cho cậu, là bắp đùi cho cậu ôm,. Tuy rằng cậu biết thế giới này kỹ thuật lớn mạnh vượt bậc, nhưng đáy lòng lại khó tránh khỏi mang theo tâm cao khí ngạo của bậc thầy kiếp trước.

Dựa vào chính cậu, cũng có thể tự học được.

Thế nhưng câu nói kia của thầy Cao khiến cậu xúc động, cho dù mô phỏng, cũng là bắt chước người khác mà thôi, không phải là của mình. Kiếp trước cậu đã phỏng chế ra đồ sứ rất giống Sài diêu, có thể nói là hoàn thành ước vọng ngay lúc đó. Nhưng mà, chỉ như vậy cậu liền thoả mãn sao?

Không.

Từ Cửu Chiếu tuy là yêu thích dòng gốm sứ màu thiên thanh, thế nhưng cậu vẫn chưa đủ tài nghệ để vượt qua tác phẩm của người xưa, rõ ràng cậu đã tá thi hoàn dương, ông trời cho cậu cơ hội tốt như vậy, chẳng phải là muốn cậu sáng tạo ra thứ thuộc về mình, vượt qua đồ sứ Sài diêu sao?

Từ Cửu Chiếu ánh mắt kiên định lên, sáng rực nhìn chăm chú vào Trâu Hành Tân.

“Được hai tiền bồi yêu thích, nếu như em còn một mực từ chối cũng quá làm người khác lạnh tâm.” Từ Cửu Chiếu mỉm cười, “Con, Từ Cửu Chiếu nguyện ý làm học trò của Trâu lão.”

Song phương tất cả đều vui mừng, chỉ có Phùng Trung Bảo khóc không ra nước mắt, hần vội vàng chạy vào trong phòng vệ sinh gọi điện thoại cầu cứu Trương Văn Chiêu.

Cho nên mới xảy ra chuyện Tương Hân được ông chủ Trịnh gọi đi xem náo nhiệt.

Thời điểm Tương Hân đi tới nhà thầy Cao, đã thấy vật dụng dư thừa trong phòng khách bị kéo sang một bên, ở chính giữa phòng hé ra một người ngồi trên sô pha.

Mà Từ Cửu Chiếu vẻ mặt cung kính, bưng chén trà đoan đoan chính chính quỳ gối trước mặt Trâu Hành Tân dâng trà cho ông.

23. Chương 23

Tương Hân đến thăm khiến thầy Cao vô cùng kinh ngạc, thế nhưng sau đó Tương Hân nói rằng : “Gia tổ Tương Vệ Quốc cùng Trâu lão có giao tình với nhau, nghe nói Trâu lão thu đệ tử mới, làm tiểu bối cũng nên đến chúc mừng một phen. Chỉ tiếc lúc nghe được gia tổ đã ngủ, cháu không tiện đánh thức, ngày mai gia tổ sẽ tới chúc mừng sau.”

Cao Đại Toàn cũng biết Tương Vệ Quốc cùng Trâu Hành Tân có giao tình, đại danh Tương Vệ Quốc ông cũng biết đến. Vì vậy Tương Hân cứ như vậy tiến vào, đúng lúc thấy được cảnh quan trọng.

Ở hiện đại, cổ lễ bá sự đã không còn thấy nhiều. Nếu có cũng chỉ còn tồn tại một ít khi thầy truyền nghề cho trò.

Nhưng nếu có còn tồn tại, trải qua giáo dục hiện đại thời nay, các thanh niên khi quỳ trên mặt đất tuân theo cổ lễ dâng trà, tư thái luôn lộ ra vẻ không được tự nhiên, trong ánh mắt cũng tràn đầy khó chịu, chỉ sợ làm không tốt chỗ nào.

Thế nhưng Từ Cửu Chiếu lại không như vậy, từ bên trong cậu lộ ra một phong thái cổ xưa, động tác lưu loát tự nhiên, ánh mắt ôn hoà kính cẩn. Trong giây lát đó, Tương Hân dường như thấy nơi đây không còn là phòng khách hiện đại nữa, mà phẳng phất hương vị thời xưa.

Trâu Hành Tân vẻ mặt nghiêm nghị ngồi ngay ngắn ở trên ghế sa lon, Từ Cửu Chiếu hai tay bưng chén trà nâng lên qua đầu, Trâu Hành Tân đưa tay nhận trà, nhấp môi một chút, sau đó vẻ mặt đang kéo căng đột nhiên lộ ra tươi cười: “Được rồi, mau dậy đi, trên mặt đất rất lạnh đấy.”

“Dạ, sư phụ.” Lúc bá sự, thái độ Từ Cửu Chiếu càng thêm cung kính.

“Hiện tại không còn phổ biến gọi là sư phụ nữa, con gọi ta là thầy là được rồi.” Trâu Hành Tân cười híp mắt nói.

Trâu Hành Tân vốn là đã vừa lòng rồi, lần này Từ Cửu Chiếu lại cung kính làm lễ bái sư khiến cho ông càng thêm thoả mãn. Bây giờ hài tử biết làm cỗ lễ cũng không còn nhiều, vừa nghĩ tới ban đầu Từ Cửu Chiếu định bái Cao Đại Toàn làm thầy nhưng lại bị ông chiếm tiện nghi, trong lòng Trâu Hành Tân thật vui vẻ.

Trâu Hành Tân kiểm chế khoe miệng nhếch lên, Cao Đại Toàn trái lại không có suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ nói là: “Ngày hôm nay chỉ là để cho hai thầy trò làm lễ bái sư đơn giản thôi. Chờ khi tất cả mọi người có thời gian, đặc biệt mở một tiệc rượu cho em.”

Từ Cửu Chiếu nói: “Không cần phiền phức như vậy đâu ạ.”

Trâu Hành Tân nói rằng: “Phải làm chứ, không chỉ là đem con chính thức giới thiệu với các sư huynh đồng môn, mà còn phải lên tiếng chào hỏi với người trong giới, coi như là lễ chính thức ra mắt của con, không thể tiết kiệm được.”

Trâu Hành Tân nghiêng đầu hướng người giúp việc ra hiệu, người giúp việc tiến lên đưa cho ông một cái túi vải.

Trâu Hành Tân đem túi vải đưa cho Từ Cửu Chiếu nói: “Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí (Người thợ muốn làm ra sản phẩm tốt thì tất phải có dụng cụ tốt trước đã – trích trong Luận ngữ của Khổng Tử). Bộ dao điêu khắc này thầy tặng cho con làm lễ gặp mặt, hy vọng con có thể phát huy tác dụng của nó thật tốt.”

Từ Cửu Chiếu hơi kinh ngạc giương mắt, sau khi tiếp nhận túi vải liền nói tiếng cảm ơn.

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc không phải là được quà gặp mặt của Trâu Hành Tân, mà không ngờ lễ vật lại là dao điêu khắc. Mặc dù lúc đắp nặn, điêu sư cũng có sử dụng dao khắc, thế nhưng không có ai đi chuẩn bị riêng cho mình nguyên bộ dao khắc cả. Dù sao bọn họ không phải là thợ điêu khắc tượng gỗ đá, có dao cần bản là không dùng tới.

Trâu Hành Tân rõ ràng nhìn thấu vẻ mặt của cậu, đối với cậu nói rằng: “Trong mỹ thuật tạo hình hiện đại, không thể thiếu việc sửa chữa điêu khắc, đương nhiên đây không phải là nói chuyện này không phổ biến, mà là đã bị mỹ thuật tạo hình phương Tây ảnh hưởng đến, gồm sứ nghệ thuật hiện đại dung hợp với mỹ học phương Tây, cách thể hiện tư tưởng và hình thái cũng thay đổi nhiều. Có một bộ đạo cụ là điều cần thiết, nói là thiết yếu cũng không quá đáng.”

Từ Cửu Chiếu sau khi nghe, lúc này mới chợt hiểu.

Cao Đại Toàn mang theo chút chua nói rằng: “Được rồi, biết người khẩn cấp không kịp chờ đợi, thế nhưng cũng không cần phải bây giờ liền bắt đầu giảng đạo truyền nghề. Không thấy khách tới sao?”

Mấy người ông chủ Trịnh, Trương Văn Chiêu, Trương Hân lục tục đi tới. Trâu Hành Tân cũng không tiện lạnh nhạt bọn họ, ông cùng Từ Cửu Chiếu đi ra tiếp đón.

Bởi vì có tầng quan hệ với Trương Vệ Quốc, Trương Hân tiến lên phía trước nói: “Chúc mừng Trâu lão thu được đệ tử tốt a.”

“Tốt tốt, cảm ơn nhiều, Trương Hân. Nghe nói gia gia cháu cũng tới Trịnh Châu?” Trâu Hành Tân nhìn thấy Trương Hân cười một tiếng, hỏi.

“Đúng vậy ạ, nghe nơi này phát hiện ra điều trảng quan diêu đời Minh, gia gia liền muốn tự mình đi xem, cháu khuyên như thế nào cũng khuyên không được.” Trương Hân có chút bất đắc dĩ nói.

“Ha ha, tính tình của lão rất bướng bỉnh a.” Trâu Hành Tân cười ha ha một tiếng, “Vừa lúc hấn tới nơi này, ngày mai gặp mặt cùng nhau ăn một bữa cơm đi, lâu rồi cũng chưa thấy hấn. Ai ~ những bạn già càng ngày càng ít.”

“Nhưng Trâu lão vẫn là càng già càng dẻo dai.” Trương Hân nói.

“Thân thể của ta so với ông cháu chỉ khỏe hơn một chút mà thôi, không có bệnh tật gì lớn, bất quá cũng đã già, chạy hết nổi rồi.” Trâu Hành Tân thốn thức.

Ông chủ Trịnh cũng bày tỏ ý chúc mừng, sau đó Trương Văn Chiêu đi tới ngoài miệng tuy rằng nói chúc mừng, nhưng gương mặt lại miễn cưỡng vui cười.

Thầy Cao nhất thời mất hứng nói rằng: “Người khóc không khóc cười không cười là có ý tứ gì hả?”

Biểu tình của Trương Văn Chiêu lập tức thay đổi, mạnh mẽ cười nói: “Đâu có ạ, em đây rất là vui vẻ! Vui vẻ a!”

Phùng Trung Bảo cũng không có thông minh như Trương Văn Chiêu, trực tiếp thò tay giặt giặt áo của cậu hần, thầy Cao ánh mắt sắc bén, liếc mắt liền thấy động tác nhỏ này.

Thầy Cao cười lạnh một tiếng nói rằng: “Tiểu Phùng, người qua đây.”

Ngày hôm nay ông để cho Phùng Trung Bảo tới đây là muốn tìm cách giáo dục hần, cho nên hiện giờ là muốn gõ hần một phen.

Phùng Trung Bảo cười so với khóc còn khó coi hơn, rốt cục thầy Cao cũng nhin được không sử dụng bạo lực, mắng: “Hôm nay là ngày vui của tiểu Từ, làm gì mà bày ra bộ dáng cha mẹ đã chết như vậy hả!”

Lời nói này dẫn tới những người có mặt ở đây đều âm thầm trợn trắng mắt, cha mẹ người ta vẫn còn sống đó, miệng của lão gia hỏa này đúng là không để lại chút gì.

Thầy Cao tiếp tục khiển trách: “Bây giờ đã sáng mắt chưa, trong ngày thường kêu người học cho tốt, người lại không học, bằng không người cũng đã sớm bái danh sư rồi.”

Phùng Trung Bảo miệng giặt giặt, nếu để cho hần bái lão đầu hung ác này làm thầy, hần cơ hồ có thể dự đoán được cuộc sống nước sôi lửa bỏng sau này, như thế còn không bằng duy trì hiện trạng như bây giờ.

Thầy Cao một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Phùng Trung Bảo lại kiên trì nói rằng: “Tiểu Từ Từ bái lão sư, em đương nhiên là cao hứng. Thế nhưng vấn đề là Tiểu Từ Từ còn 2 năm hợp đồng phải làm sao bây giờ? Không lẽ không làm ở xưởng gốm nữa?”

Uổng phí mất đi một nhân tài, không chỉ có Trương Văn Chiêu đau lòng, Phùng Trung Bảo lại càng thất vọng không ngớt. Chủ yếu là không có người gánh trách nhiệm giùm hần a!

Lúc này thầy Cao mới hiểu được vì sao sắc mặt của Trương Văn Chiêu lại khó coi như vậy. Quả thực thiên phú tài hoa của Từ Cửu Chiêu so với Phùng Trung Bảo thì xuất sắc hơn nhiều, nếu như tương lai ở lại xưởng gốm, so với thầy Cao cũng không kém chút nào.

Thế nhưng cá nhân thầy Cao lại cho rằng tương lai Từ Cửu Chiêu ở xưởng chỉ như cá trong ao, không phát triển gì được. Từ Cửu Chiêu tiền đồ rộng lớn, ai biết lúc nào cậu sẽ một bước lên trời chứ.

Thế nhưng Từ Cửu Chiêu là do Trương Văn Chiêu tự mình dẫn đến làm học trò của ông, coi như có chút giao tình... Ông lại không nói tiếng nào mà còn cho người khác đến đào góc tường, như vậy cũng không phúc hậu lắm. Cao Đại Toàn chần chờ quay đầu nhìn Phùng Trung Bảo, không lẽ ông ... phải thực sự nhận Phùng Trung Bảo làm đệ tử nhập môn sao?

Nhưng nhìn Phùng Trung Bảo như vậy, Cao Đại Toàn liền dâng lên một cỗ không vừa mắt, đứa nhỏ này thực sự không phù hợp với tính tình của ông! Hơn nữa, chỗ tốt cũng bị Trâu Hành Tân chiếm lấy, dựa vào cái gì ông phải chịu tội chứ.

Cao Đại Toàn điềm nhiên như không, ra vẻ không liên quan gì nói: “Cái này có khó gì đâu, dù sao Trâu Hành Tân tạm thời cũng không đi được, kêu tiểu Từ vừa học vừa làm đi, tiện thể để cho Trâu lão chỉ dạy tiểu Phùng một chút. Ông ấy cũng có cách dạy thích hợp với một người kém như vậy, hơn nữa có tiểu Phùng ở bên cạnh nhắc nhở, coi như là có thêm người sai vặt, bên xưởng gốm có cái sân trống đó, cứ dọn qua ở rồi đóng tiền thuê cũng được.”

Lời này quả thực có thể nói là ngang như cua.

Trâu Hành Tân thối râu mép trừng mắt, sao ông lại có một tên bạn độc địa như thế! Sao tất cả chuyện gì cũng đều đổ lên người của ông chứ, ông cùng Cao Đại Toàn không phải là chung chí tuyến sao! Sao ông ta không tự giải quyết chứ, đúng là...

Bạn đang ?

Ngược lại với Trâu lão, Trương Văn Chiêu cảm thấy vui mừng hơn là kinh sợ.

Phùng Trung Bảo có thể theo Trâu Hành Tân học tập, coi như chỉ là một học trò bình thường, nhưng sau này lại càng thêm vẻ vang.

24. Chương 24

Trong lòng Từ Cửu Chiếu cũng muốn ở lại cái trấn nhỏ này khoảng hai năm nữa. Hơn mấy trăm năm đã qua, không chỉ triều đại thay đổi, ngay cả lễ giáo pháp luật cũng có chỗ bất đồng, chớ nói chi là khoa học công nghệ đang nhanh chóng biến chuyển từng ngày.

Tuy cậu hiếu học, nhưng năng lực tiếp thu mỗi ngày cũng có hạn.

Từ Cửu Chiếu sợ lộ ra sơ hở bị xem như yếu quái đem đi thiêu chết, cho dù hiện tại không có hình pháp thiêu chết, nhưng đối với loại chuyện thần bí dị đoan này, người ta cũng có thể nghĩ ra cách đối phó khác.

Cho nên đối với việc tạm thời ở lại trấn Phong Điều vừa làm công vừa học tập, cậu tự nhiên là tán thành, ngoài miệng cung thuận nói: “Dĩ nhiên là nghe theo thầy phân phó.”

Trâu Hành Tân bị Cao Đại Toàn cứng rắn nhét người, cũng rất bất đắc dĩ. Bất quá cũng không có biện pháp, bất cóc nhân tài của người ta, ông cũng không tiện từ chối, không thể làm gì khác hơn là để cho Phùng Trung Bảo cùng theo học tập, còn học được bao nhiêu thì phải xem chính hắn.

Trâu Hành Tân xuất thân từ Học viện, phương thức giảng dạy đều chú trọng lời nói, làm việc lại mẫu mực, không giống như Cao Đại Toàn.

Ông đem các hệ thống lý thuyết đã được chọn lọc và lịch sử nguồn gốc gồm sử Trung Quốc từ giai đoạn phát triển đến thời kì hưng thịnh cho đến thời đại ngày nay, tất cả đều nói qua một lần. Sau đó lại giải thích rõ ràng từng giai đoạn trong lịch sử.

Phùng Trung Bảo vò đầu bứt tai, đối với loại chuyện khô khan này hắn thực sự nghe không lọt, còn không bằng bị thầy Cao quát mắng dạy học kỹ thuật.

Thế nhưng đối với Từ Cửu Chiếu mà nói, cậu hiện tại chính là cần những hệ thống lý luận tri thức này.

Trâu Hành Tân vừa thu được đồ đệ mới cho nên hứng thú tăng cao, giảng dạy thao thao bất tuyệt. Ông tri thức uyên bác, kiến thức vững chắc, các loại thí dụ đều miêu tả trôi chảy sống động, khiến cho Từ Cửu Chiếu gặt hái được lợi ích không nhỏ, thậm chí quá đã. Hai thầy trò học tập mê say, chỉ có Phùng Trung Bảo là đứng ngồi không yên.

“Lão Trâu, chúc mừng ngươi thu được đồ đệ mới a.” Tương Vệ Quốc mở cửa đi vào, cười nói.

“Ha ha! Tương lão đệ! Đến đến đến! Mau vào đi!” Trâu Hành Tân cao hứng đứng lên.

“Ta tới quấy rầy ngươi dạy học đi.” Tương Vệ Quốc đi theo phía sau Tương Hãn, hai người cùng đi vào phòng khách của Cao gia.

Người giúp việc của Trâu Hành Tân rất có nhãn lực bưng trà nóng lên cho hai người, chủ khách chia ra ngồi hai bên hàn huyên một phen.

“Thật không nghĩ tới gặp ngươi ở nơi này.” Trâu Hành Tân cảm khái nói một câu.

Tương Vệ Quốc nói rằng: “Đều là do duyên phận. Nếu không phải bởi vì phát hiện điều trảng mới, ta cũng sẽ không sang đây xem thử. Bị kinh động không chỉ có ta và người đầu, không biết có bao nhiêu lão nhân gia đều nhìn chăm chăm bên này đây.”

“A?” Trâu Hành Tân thân thể hướng về phía ông nói rằng: “Nhưng ta không có đi tới nhìn nơi khai quật, ngươi nói cho ta nghe một chút tình hình đi.”

Tương Vệ Quốc nghe ngóng cũng không nhiều lắm, thế nhưng ông thập phần biết cách nói chuyện, đối với việc đi hiện trường quan sát và các tâm đắc khi nghiên cứu mảnh sử ngày hôm qua, vừa lúc muốn cùng với người khác trao đổi một chút.

Hai người bên này trò chuyện sôi nổi, nhưng ba tiểu bối đã bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Tương Hân hướng Từ Cửu Chiếu, Phùng Trung Bảo cười cười: “Thế nào rồi? Học cả một ngày, có mệt hay không?”

Từ Cửu Chiếu và Phùng Trung Bảo hai người – một gật đầu, một lắc đầu, phản ứng hiển nhiên là trái ngược nhau. Khiến Tương Hân nhất thời cũng không đoán ra được cảm giác chính xác của hai người.

Tương Vệ Quốc nâng chén trà lên uống một hớp, nâng mắt hướng về phía ba người nói rằng: “Ta biết các người không kiên nhẫn nghe những thứ này, dù sao cũng đã học một ngày, các người cũng nên nghỉ ngơi đi. A Hân, mang cậu nhóc này... Tiểu Từ, đi dạo xung quanh một chút. Thư giãn đầu óc cho tốt, vừa rồi tai ta cũng nghe được, lão Trâu à, người dạy cũng quá cẩn thận tỉ mỉ rồi, không nên tự làm mình mệt như vậy.”

Trâu Hành Tân cười híp mắt sờ sờ cằm nói rằng: “Ta đây chỉ là hệ thống kiến thức cho Cửu Chiếu lần này thôi, còn lại dĩ nhiên là để cho chính nó đọc sách, không biết có thể hỏi lại ta. Dù sao những lý luận này tìm hiểu một chút là được rồi, chi tiết cụ thể lúc thực hành sẽ nói tỉ mỉ lại.”

Tương Vệ Quốc gật đầu nói: “Đúng là nên như vậy.”

Trâu Hành Tân giương mắt nhìn đồng hồ, hướng về phía 3 người nói rằng: “Được rồi, hai chúng ta ở lại trò chuyện, các người giải tán đi. Cửu Chiếu, sáng mai 8 giờ con qua đây, ta sẽ chuẩn bị cho con một ít sách để con xem. Tiểu Phùng, nếu cậu muốn đọc thì cũng tới đọc chung đi.”

Từ Cửu Chiếu bắt ngờ, cậu gật đầu đáp ứng.

Hoá ra thời nay đều phổ biến chuyện sư phụ tặng sách sao? Thường Cửu cũng cho nguyên thân rất là nhiều sách a.

Trước đây ân sư truyền nghề cho Từ Cửu Chiếu chỉ là đem cậu đến thư phòng của người rồi mở ra cho cậu nhìn, bao nhiêu đó thôi cũng đủ để cho Từ Cửu Chiếu vô cùng cảm kích .

Ba người tạm biệt hai lão nhân, Phùng Trung Bảo như được đại xá, đứng ở cửa nhà thầy Cao lên tiếng chào tạm biệt rồi chuồn mất.

Tương Hân nghiêng đầu nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Từ Cửu Chiếu, hỏi: “Cậu muốn đi dạo ở đâu?”

Lông mày Từ Cửu Chiếu cau lại một chút nói rằng: “Anh có chuyện thì cứ đi trước đi, không cần để ý đến tôi đâu, tôi tự mình đi là được rồi.” Hơn nữa Tương Hân là người nơi khác đến đây, để anh ta dẫn cậu đi dạo? Sao có đạo lý này được chứ.

Tương Hân từ chối cho ý kiến, gia gia hắn phân phó để cho hắn mang thiếu niên này đi dạo một chút, Tương Hân dĩ nhiên sẽ cố gắng hoàn thành: “Tôi đúng là có việc thật, tôi phải đi đào nhà cũ, cậu có muốn đi không?”

“Đào nhà cũ?” Từ Cửu Chiếu không hiểu nhìn hắn.

Tương Hân thấy cậu có hứng thú liền giải thích: “Đào nhà cũ là tiếng lóng trong nghề đồ cổ, kỳ thực chính là đến ở nơi nông thôn hẻo lánh tìm mua đồ cổ.”

Người xưa có câu: Loạn thế hoàng kim, thịnh thế cổ đồng. (thời loạn thì người ta chuộng vàng (để dễ cất giấu), còn thời hoà bình vững mạnh thì đồ cổ lên ngôi)

Mỗi năm người thích sưu tầm đồ cổ tăng lên vô cùng nhiều, phải nói là đạt tới trạng thái phồn thịnh. Có thể nói, đại bộ phận đồ cổ đều tập trung trong tay của người sưu tầm ở dân gian, những thứ đồ cổ này hoặc là bị hủy bởi chiến loạn, hoặc là qua tay nhiều người lưu truyền tới nay, hoặc bị để lẫn lộn trong vật dụng trong các nhà dân bình thường. Có vật được coi là truyền gia chi bảo, nhưng cũng có vật bị người đời sau không nhận biết được đem bỏ ở xó nào đấy, dẫn đến vật quý không được trọng dụng. Hoặc bị người có mắt nhìn chiếm tiện nghi mua rẻ đi.

Đào nhà cũ ở nông thôn, không thua gì việc đi tìm bảo vật cả, trong đó quá trình tìm kiếm phát hiện rất là mạo hiểm kích thích, rất đáng giá mong đợi.

Tương Hân vừa giới thiệu như vậy, Từ Cửu Chiếu nhất thời cũng có chút tính toán.

Hồi xưa giao thông bất tiện, giao dịch đồ cổ đều là do lái buôn dẫn mối, nhưng tự mình “xuống núi nhập hương tìm bảo” cũng chưa nghe nói qua.

Từ Cửu Chiếu sinh ra và lớn lên ở Cảnh Đức Trấn, nếu như không phải là do Đào Kim và ân sư, cậu căn bản sẽ không phải xa xứ, ly khai cố hương của mình. Nhờ vào địa vị gồm sứ Cảnh Đức Trấn lúc đó, các nơi trong cả nước thậm chí thương nhân nước ngoài đều vội vàng đánh xe, dong thuyền tới nơi này, tất cả đều tụ tập ở đây mua buôn bán các loại hàng hóa, trao đổi đồ sứ chở về bán lại kiếm lời.

Ngoại trừ tiểu thương, còn có đại phú hào ở các nơi vì hâm mộ tiếng tăm mà đến, những người này chuyên môn thu mua các chế tác của ngự diêu sứ bị lên lút đem ra ngoài.

Ngự diêu xưởng chuyên cung cấp đồ sứ cho triều đình dĩ nhiên là không cho phép truyền ra ngoài, thế nhưng vật là chết, người là sống, ngự diêu sứ tự nhiên muốn kiếm thêm một khoản thu nhập, thỉnh thoảng cũng sẽ dựa vào quan hệ cá nhân đến làm khách ở dân diêu, bí mật nung một, hai món đồ sứ, những tác phẩm này thường thường không truyền ra ngoài, mà bị chiếm làm của riêng.

Lúc đó tác phẩm của Từ Cửu Chiếu có giá trị bách kim, mỗi khi xuất lò đều có thể khiến cho những phú hào giàu có thích khoe của kia tranh đoạt.

Nhờ chiếm làm của riêng, Từ Cửu Chiếu sở hữu rất nhiều loại gốm sứ khác nhau của tiền triều, tuy rằng cậu tự cho là mình không yêu thích sưu tầm, thế nhưng đối với việc tìm kiếm và phát hiện bảo vật, bất kể người nam nhân nào cũng không thể cự tuyệt được.

Từ Cửu Chiếu động lòng, cậu nhìn Tương Hân: “Chỗ đó có xa không?” Nguồn :

Tương Hân thấy cậu có ý muốn đi cùng, cười nói: “Cũng không gần lắm, dù sao những nơi có giao thông thuận tiện đã sớm bị người đào qua không biết bao nhiêu lần rồi, nên cũng chỉ còn những nơi giao thông chưa phát triển mới có đồ cổ thôi.”

Từ Cửu Chiếu nghiêm túc nói: “Không thể về quá muộn a, ngày mai tôi còn phải dậy sớm.”

Tương Hân nhìn bộ dáng nghiêm túc của cậu, tự nhiên muốn đưa tay xoa xoa đầu cậu, thế nhưng nhớ tới người này trước đây khí thế hung hăng giống như một con cạp nhỏ vậy. Nếu như đường đột mạo phạm, nhất định hắn sẽ bị răng nanh con cạp này cắn te tua mất.

Tương Hân xoa bàn tay một chút nói rằng: “Yên tâm, nếu đã dẫn cậu đi, chắc chắn sẽ không để lỡ thời gian trở về nghỉ ngơi của cậu. Đi theo tôi!”

Tương Hân dẫn Từ Cửu Chiếu đến nhà đang ở tạm kia, từ trong sân đẩy ra một chiếc xe mô-tô dung tích lớn.

“Đây là loại xe chạy bằng xăng sao?” Từ Cửu Chiếu mắt không chớp nhìn “đại gia hỏa” này.

“Cậu ngồi phía sau tôi đi, mau đội nón bảo hiểm vào.” Tương Hân ngồi ở phía trước, đem nón bảo hiểm màu xanh nhạt đưa cho Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu ôm nón ngập ngừng, Tương Hân quay đầu không hiểu nhìn cậu: “Làm sao vậy? Đường núi không dễ đi, đi xe hơi không thuận tiện bằng xe hai bánh đâu.”

Từ Cửu Chiếu mím môi, nói rằng: “Tôi đi bằng xe điện là được rồi.” Cậu có Đại Kiện, không nhất thiết phải ngồi chung với người khác đi?

Tương Hân cười phì, nói rằng: “Xe điện nhỏ của cậu chạy trên đường lớn tráng nhựa thì còn được, nếu như đi đường đất, chỉ hai ngày là hư liền, cậu không đau lòng sao?”

Từ Cửu Chiếu lông mày vừa nhíu, đường đất sao... Vậy thì quên đi.

Cậu đành tùy cơ ứng biến vậy.

Từ Cửu Chiếu buồn buồn làm xong kiến thiết tâm lý, bước lên ngồi phía sau xe mô-tô, dưới sự thúc giục lần thứ hai của Tương Hân, đem nón bảo hiểm đội lên đầu.

Cái này cậu cũng đã thấy người khác đội qua, lúc đó chỉ cảm thấy nó giống như mũ giáp chiến đấu, lại không nghĩ rằng đội lên đầu lại khó chịu như thế.

“Nếu như cậu sợ, có thể ôm tôi.” Tương Hân hảo tâm nói một câu.

Từ Cửu Chiếu trừng mắt sau ót của hân, lá gan của cậu đầu nhỏ như vậy!

Thế mà khi xe chuyển động nhanh như chớp, Từ Cửu Chiếu thực sự sợ choáng váng.

Tốc độ kia, tuyệt đối không phải là chiếc xe điện của cậu có thể so sánh được, ngay cả thiên lý mã cũng không bằng.

Tới đây lâu như vậy, Từ Cửu Chiếu trên cơ bản chưa từng ngồi phương tiện giao thông nào vượt quá 80 dặm (1 dặm = 1,609 Km), cậu cũng từng đi xe buýt nhưng mà không giống như bây giờ, tốc độ thoáng cái liền tăng lên 120 dặm.

Từ Cửu Chiếu sắc mặt tái xanh cứng ngắc, hai tay vươn ra dùng sức túm lấy hông của Tương Hân.

Xe mô-tô rời đường lớn quẹo vào khúc cua, chạy vào đường đất đá, đường xá không tốt lắm, Từ Cửu Chiếu bị xóc nảy thiếu chút nữa bị hất ra. Từ Cửu Chiếu lần này cũng không dám cựa mạnh nữa, gắt gao ôm lấy thắt lưng Tương Hân.

25. Chương 25

Lúc đi hai người cũng không có mặc nhiều quần áo, cũng chỉ mặc thêm áo khoác dày thôi.

Xe mô-tô tốc độ rất nhanh, gió cũng lớn, may mà phía trước có Tương Hân chắn lại, nên Từ Cửu Chiếu mới không có bị đông lạnh.

Từ Cửu Chiếu ra sức ôm, cậu chịu đựng sợ hãi, ngay cả Tương Hân run lên một cái cũng không có phát giác ra.

Phần eo Tương Hân tuy rằng không có thấy nhột, nhưng bị Từ Cửu Chiếu ôm như thế, hân có chút hơi mất cảm.

Tương Hân khước miệng vĩnh lên, tốc độ xe cũng không có giảm bớt chút nào. Nếu đi chậm lại, trời tối bọn họ sẽ trở về không được!

Lần này Tương Hân cũng không phải đi mù quáng như thế, dù sao hân cũng không quen ai ở nơi này, coi như là muốn đi đào nhà cũ cũng phải tìm hiểu trước mới được.

Mấy ngày nay trấn Phong Diêu xuất hiện đủ loại mối lái, xéng đất đi đi về về không cố định, thân là một thương nhân đồ cổ, Tương Hân cũng có tiếp xúc với họ một chút. Nhưng bởi vì trước đó thiếu chút nữa bị lừa, nên lần này hân cẩn thận hơn rất nhiều, tìm hiểu rõ ràng đường đi, tính toán tự mình đi nhìn thử, đi thu đồ, nhân tiện giải trí luôn. Dĩ nhiên, mang theo Từ Cửu Chiếu hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Những thứ cần dùng khi xuống nông thôn đào nhà cũ đầu tiên là phải có xe mô-tô, hai là phải có sức khỏe tốt, cuối cùng là phải ăn mặc đơn giản một chút.

Mặc đồ đơn giản xuống nông thôn thu hàng sẽ dễ dàng hơn, mặc khoa trương quá sẽ bị người khác “làm thịt” mất.

Chạy gần hai canh giờ, chờ lúc cánh tay của Từ Cửu Chiếu đã mỏi nhừ, cả người đều cứng ngắc thì Tương Hân mới dừng lại.

Lúc này đã hoàn toàn cách xa thành phố ồn ã, đi sâu vào vùng núi non trùng điệp.

Xung quanh Trịnh Châu đồi núi rất nhiều, phần lớn núi ở đây đều cao hơn 1000m so với mặt biển. Địa thế chập chễ phức tạp, điều này khiến cho giao thông không quá thuận tiện.

Mặt đường được tráng xi măng miềng cứng, càng vào bên trong đường xá càng tệ, cuối cùng chỉ còn đường đất cứng rắn, rải một số viên đá coi như là làm đường.

Sau khi đi vào sâu, Tương Hân không dám chạy nhanh, cứ như vậy lúc đến thôn, mặt trời đã bắt đầu lặn rồi.

Tương Hân đem nón bảo hiểm cất xong, khóa kỹ xe mô-tô, đối với sắc mặt trắng bệch, tay chân cứng còng của Từ Cửu Chiếu hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Từ Cửu Chiếu liếm liếm môi, nghiêm mặt nói rằng : “Không có việc gì, đi thôi.”

Sau đó cậu dẫn đầu đi vào trong thôn, Tương Hân cất chìa khóa xe, cười nhạt, đi theo phía sau cậu.

Thôn không lớn, người xa lạ lui tới sẽ làm cho người khác chú ý, nên trước đó Tương Hân đã hỏi thăm kỹ càng, hai người dưới sự chỉ dẫn của người dân đi thẳng tới một gia đình ở phía đông thôn.

Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu nhìn gia đình này, so với tắc đất tắc vàng trong thành thị, cái nhà này diện tích không nhỏ. Bất quá cũng chỉ là nhà ngói ba gian lớn, một đại viện bằng tường gạch mà thôi. Từ khung cửa sổ trên bức tường gạch, Từ Cửu Chiếu dựa vào kinh nghiệm của mình suy đoán tình trạng kinh tế gia đình này.

Không phải là quá tốt. Có lẽ đã từng khá giả, thế nhưng thời gian rất lâu không có tu sửa, tổng thể có vẻ hơi đổ nát.

Từ Cửu Chiếu lông mày cau lại, yên lặng đi tới phía sau Tương Hân, nghe hần cùng chủ nhà nói chuyện với nhau.

“... Nếu không phải là năm ngoái mùa màng không tốt, chúng tôi cũng không nỡ bán vật lưu lại của tổ tiên. Trong nhà lại có người bệnh, còn con gái tôi học đại học ở bên ngoài, cũng không thể để cho nó ăn không ngon mặc không tốt được. Ra bên ngoài sống, cái gì cũng đều dùng tiền cả.” Ông cụ họ Lô đã hơn năm mươi tuổi, bởi vì quanh năm ra đồng làm việc, da vừa đen vừa khô, mặc một áo khoác bông dày, chân mang một đôi giày có chút đen.

Lão hướng Tương Hân đưa 1 điều thuốc, Tương Hân cười uyển chuyển từ chối.

Lôi lão ho khan một cái, nói rằng: “Không hút thuốc lá là tốt, không hút thuốc là tốt rồi. Tôi đây cả đời bỏ không được cái thứ này.”

Ánh mắt Tương Hân quan sát ngón tay đang kẹp thuốc của ông ta, sau đó lộ ra một ý tứ hàm xúc không rõ.

Từ Cửu Chiếu ở phía sau nghe, biết được nhà này là vì tạo điều kiện cho con học ở trường nơi khác, lúc này định đem bảo vật trong nhà bán đi.

Từ Cửu Chiếu mắt rũ xuống, nhìn trong khoảng sân mọc đầy cỏ xanh. Bất kể ở triều đại nào, đi học đều là việc quan trọng, cậu khi đó thậm chí còn vay tiền mang nợ, thắt lưng buộc bụng để được đi học. Nhà nghèo, chính là khổ như vậy.

Tương Hân không dấu vết ngắt lời Lôi lão đang không ngừng kể chuyện xưa, giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Thời gian cũng không còn sớm, trễ nữa đường núi không dễ đi, ông có thể cho chúng tôi xem qua vật đó được không?”

Lôi lão luống cuống lấy tay xoa ở trên y phục, chợt nói: “Đúng đúng đúng, xem tôi này, cứ mãi lo nói chuyện. Mau vào trong đi.”

Đường đi từ bên ngoài đi vào trong nhà đều không có đèn.

Trong nhà điều kiện cũng không được tốt lắm, vật dụng trong nhà khá cũ kỹ, trong phòng có đặt một cái TV 22 inch.

“Bà nó ơi, đưa cái chìa khóa cho tôi.” Lôi lão đi vào gian phòng có treo rèm cửa bên cạnh, trong phòng truyền đến vài tiếng ho khan, dường như chính là người vợ sinh bệnh của lão.

Một lát sau, Lôi lão cầm một chùm chìa khóa được cột bằng một sợi dây đỏ đi ra, kêu hai vị khách nhân cùng lão đi qua một gian phòng khác.

Gian phòng này là nơi để tạp vật, nông cụ, máy cán bột, cối xay nhỏ, gia cụ cũ, túi lương thực,.....

Lôi lão mở đèn lên, ngọn đèn màu vàng cũng không quá sáng, chỉ chiếu sáng một góc tường tối đen trong gian phòng.

“Đến đây, cậu xem đi, vật đó được để ở trong này.”

Lôi lão đem đồ trên bàn dọn đi, đem một hộp gỗ dài 50cm, rộng 30cm, cao 20cm đặt lên bàn.

Tương Hân từ trong túi móc ra một đôi bao tay màu trắng đeo lên, hai tay đề tay lão Lôi lại, ý bảo để tự hắn mở ra.

Lôi lão chà xát tay: “Cậu xem một chút đi, vật này là cổ vật của Minh triều, là đồ thật đó.”

Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Từ Cửu Chiếu mâu quang lóe lên, Minh triều sao. Cậu tiến lên, nhìn vào trong hộp đã bị mở ra.

Bên trong lộ ra một pho tượng đồng mạ vàng.

Tương Hân cẩn thận đem tượng đồng mạ vàng ôm ra để lên bàn, Từ Cửu Chiếu liếc mắt một cái liền biết kiểu mẫu tượng đồng mạ vàng này là một trong những kiểu mẫu phổ biến trong thời Minh.

Tên đầy đủ của nó là... “Tượng đồng Vi Đà Bồ Tát [1] trong tư thế đứng.” Tương Hân nói ra tên của tôn tượng.

Chỉ thấy, Vi Đà Bồ Tát mặc trang phục Trung Quốc cổ đại, thân thể to lớn hùng vĩ, thần tình uy vũ kiên nghị, đầu đội mũ giáp có tua, đôi mắt mở to. Trên người của Ngài mang mũ chiến đấu, áo giáp sắt, quần chiến, ô hài, hình dáng khấn choàng như đang bay lên, khăn quần vòng quanh vai xuống, càng tăng thêm cho vị thần tượng này vẻ võ dũng khoẻ mạnh, khí thế bức người.

Dưới ánh đèn màu vàng, tôn tượng như được phủ lên một tầng sáng quang mang, nhìn giống như có phật quang vậy.

Từ Cửu Chiếu cũng không nhịn được hoa mắt thần mê, tạo hình rất có khí thế, rất tinh xảo. Nếu như trở về thời của cậu, vật này chắc chắn sẽ khiến cho các phú hào tranh cướp bể đầu.

Tương Hân tay cầm tôn tượng nhìn một chút, từ trong túi áo lấy ra một kính lúp nho nhỏ, dưới ánh đèn cẩn thận nhìn hoa văn phục sức.

“Thế nào? Đúng là đồ thật phải không? Tổ tiên của tôi khi chạy nạn tới nơi này đã đem bán các cổ vật gia truyền đổi lấy tiền, cuối cùng chỉ còn sót lại vật này, tổ tiên tin Phật nên mới lưu lại đến bây giờ.” Lôi lão cẩn thận quan sát biểu tình của Tương Hân.

Tương Hân nét mặt bình tĩnh, vô hi vô bi, ánh mắt thả lại nhiên không gợn sóng, làm cho Lôi lão trong lòng thấy bất ổn.

Lão nhìn không được quay đầu nói với Từ Cửu Chiếu: “Chú em, cậu cũng xem một chút đi, vật này rất tốt đó.”

Từ Cửu Chiếu âm thầm gật đầu, dựa vào mắt nhìn của cậu, vật này đúng là rất tốt.

Tương Hân khước miệng vênh lên, quay đầu nói với Từ Cửu Chiếu: “Cậu cũng muốn xem sao?”

Từ Cửu Chiếu do dự, gật đầu: “Ừ, tôi muốn xem một chút.”

Tương Hân lại lấy ra một bộ bao tay đưa cho cậu, Từ Cửu Chiếu kỳ quái nhìn hắn một cái, không biết hắn lấy thứ này từ đâu ra thế?

Khi nhìn gần tôn tượng thì thấy không có hoàn mỹ tinh xảo như nhìn từ xa, cũng không có cách nào cả, dù sao thời đó tài nghệ cũng có hạn.

Từ Cửu Chiếu khom lưng nhìn tôn tượng qua kính lúp, nếu tính chênh lệch giá tiền đời Minh so với hiện đại, đoán chừng tôn tượng này có giá trị khoảng 20 vạn.

“Cậu nghĩ thế nào?” Tương Hân ôm cánh tay tựa vào ở một bên.

“Ừm... Tôi nghĩ cũng tạm được.” Từ Cửu Chiếu hỏi lại: “Anh thấy thế nào?”

Vậy mà Tương Hân nâng đầu lên nhẹ nhàng nói rằng: “Tôi thấy không được.”

Từ Cửu Chiếu lấy làm kinh hãi.

“Thấy không được” có ý gì ở phía sau, Từ Cửu Chiếu đương nhiên là biết. Khi nhìn hàng, nếu cho rằng vật đó không được hoặc là có vấn đề, người bình thường cũng sẽ không nói ra trắng ra như vậy, chỉ nói mơ hồ là: Xem không rõ, nhìn không chính xác, uyển chuyển biểu đạt ý tứ rằng đồ vật đó có bất thường.

Từ Cửu Chiếu nhìn lại pho tượng Vi Đà Bồ Tát kia, vật này có vấn đề sao?!

26. Chương 26

Lôi lão cũng không có thời gian dò tìm suy nghĩ của cậu, lão nhất thời nóng nảy: “Sao lại nhìn không được chứ, vật này ở trong nhà tôi đã mấy thập niên qua, tuyệt đối là đồ cổ a!”

Tương Hân mỉm cười nói rằng: “Ông đừng có gấp, ông còn vật khác không, chỉ cần vật đó là đồ cổ thật thì vật gì cũng được.”

Lôi lão kinh nghi bất định nhìn hân, mắt thấy sinh ý này thực sự không được, lúc này mới vội vàng vàng đi tìm trong phòng.

Từ Cửu Chiếu nhìn tới nhìn lui, cũng không biết có cái gì không đúng, trong lòng cậu nghi hoặc không thôi, ánh mắt không tự chủ hướng đến trên mặt của Tương Hân.

Tương Hân thấy cậu đang tròn mắt hoang mang nhìn mình, trong lòng không khỏi vui vẻ, tiến tới thấp giọng nói rằng: “Lát nữa đi ra ngoài sẽ nói cho cậu biết.”

Hân chợt lại gần, cơ thể mang theo khí tức ấm áp phả vào mặt, trên mặt Từ Cửu Chiếu liền nóng lên, không được tự nhiên lui về phía sau một bước nhỏ: “Ừm.”

Động tác Lôi lão có phần cấp bách, lúc tìm kiếm chạm ngã một hộp kẹo, năm mới chưa qua được mấy tháng, bên trong đại khái là đồ ăn còn dư lại, rơi đầy trên đất.

Tương Hân lông mày cau lại, nói rằng: “Không cần nóng nảy đâu, ông cứ từ từ tìm. Để tôi giúp ông thu dọn, ông trước cứ đi tìm đồ đi.”

Lôi lão quay đầu lại nhìn hân một cái, gật đầu nói: “Vậy cũng được, tôi đi tới nhà lớn tìm một chút, tôi nhớ vẫn còn một cái dọc tẩu [1] cổ.”

“Cứ thông thả.” Từ Cửu Chiếu ngồi xổm xuống, nhặt từng món trên mặt đất. Tương Hân cũng ngồi xuống, Từ Cửu Chiếu nghiêng đầu nhìn Lôi lão đã đi ra ngoài, thấp giọng nói rằng: “Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết được rồi, vật kia không đúng chỗ nào sao?”

Tương Hân nâng mắt lên nhìn cậu một cái, vừa cười vừa nói: “Cậu nói cho tôi nghe cậu thấy thế nào trước đi.”

Từ Cửu Chiếu suy tư một chút nói rằng: “Tôn tượng đúng là bằng đồng mạ vàng, kiểu dáng đúng là kiểu dáng phổ biến đời Minh, tỉ lệ cũng không có cái gì không đúng.”

Tương Hân ừ một tiếng, nói rằng: “Cậu đây là nhìn ở góc độ bên ngoài, quan trọng nhất là cậu bỏ quên một điểm. Vật này mới được làm giả gần đây, nên bên trên có một lớp sáng bóng, nếu là đồ Minh triều lưu truyền, bên ngoài cũng phải có một lớp oxy hóa chứ? Cậu nói thử xem.” Tương Hân đem vốc hạt dưa cuối cùng bỏ vào, đập nắp lại, hai cái tay xem xét hình dáng của hộp kẹo này.

Từ Cửu Chiếu lúc này mới chợt hiểu, thì ra cậu bỏ quên điều này.

Lúc ở Minh triều, cậu luôn là theo bản năng dùng ánh mắt phán đoán, trái lại bỏ quên chuyện nếu một vật lưu truyền đã mấy trăm năm, làm sao có một tầng huỳnh quang như vậy, đáng lẽ nên có phản ứng ô-xy hoá chứ.

Từ Cửu Chiếu ảo não cắn môi, thấp giọng nói: “Tại tôi không nhìn kỹ vật cổ đó, chỉ là...”

Tương Hân khoé miệng kéo lên nói rằng: “Biết cậu là nghệ thuật gia, nhìn sự vật tự nhiên là nhìn theo quan điểm mỹ thuật rồi.”

Đây là châm chọc cậu sao? Từ Cửu Chiếu bắt mắt trừng mắt nhìn hắn.

Tương Hân cười ha ha nói: “Không đùa cậu nữa, do cậu ít thấy qua thôi, nếu thấy nhiều dĩ nhiên là sẽ có kinh nghiệm hơn. Hơn nữa, nếu pho tượng đồng mạ vàng này quả thật là đồ cổ, ông ta làm sao có thể thoải mái yên tâm đi ra ngoài như vậy chứ?” Hắn đem hộp kẹo để ở một bên trên bàn, mà pho tượng bảo bối của Lôi lão cứ như vậy bị đặt ở đây, cất cũng không cất, thu cũng không thu.

Từ Cửu Chiếu rũ mắt, rốt cuộc là vẫn cần có tay nghề giám định a, trước đây cậu cũng nhìn qua không ít đồ cổ, sao bây giờ lại không phân biệt được chứ. Mà lúc này cậu đã quên một chuyện là từ hồi trước tới giờ cậu chỉ toàn xem qua đồ gốm sứ mà thôi.

“Cậu xem, cái này được không?” Lôi lão mang theo gió lạnh cất bước đi vào.

Tương Hân để hộp kẹo cầm trong tay qua một bên, đeo bao tay tiếp nhận dọc tẩu cổ của Lôi lão.

Lôi lão nhìn Tương Hân có vẻ kén chọn, ngượng ngùng nói: “Món đồ này thực sự là đồ cổ đó, tôi lúc nhỏ có thấy ông nội dùng qua.”

Tương Hân cầm dọc tẩu nhìn qua ở mọi góc độ, dọc tẩu này bề ngoài hơi bẩn. Thế nhưng trừ cái đó ra, thật đúng là một vật cổ.

Cần hút thoát nhìn là màu đen, nhưng thật ra là được làm bằng bạc nguyên chất, bên trên dùng khắp tỉ pháp lang [2] trang trí, phương pháp này sử dụng cách ẩn họa tiết dưới lớp men, sau đó đưa vào lò nung đốt nhiều lần mới ra được sản phẩm. Bên trên men trang trí còn có chữ viết “Ý túc nhưng sướng tự u tình”, phía dưới có hai chữ “Giáp Tuất”. Miệng tẩu được mài nhẵn, thoát nhìn là được làm bằng ngọc bích, nhưng do không biết cách bảo dưỡng, một bên thì sáng loáng, một bên thì bám đầy bụi khói.

Theo nhận định ban đầu của Tương Hân, đây là một dọc tẩu được chế tạo vào thời Gia Khánh năm thứ mười chín (niên hiệu của vua Nhân Tông thời nhà Thanh, Trung Quốc, 1796-1820) .

Trên mặt của Tương Hân thực sự không nhìn ra nửa điểm thần sắc vừa lòng, điều này làm cho Lôi lão cũng cảm thấy ngượng ngùng. Lão cũng biết gia vật này không tốt, tuy rằng là vật cổ không giả, thế nhưng cũng phải nhìn có tốt hay không, giữ gìn như thế nào.

Tương Hân miễn cưỡng nói rằng: “Vật này đúng là vật cổ, thế nhưng nó cũng quá bẩn thỉu rồi, không chính lý lại là không có biện pháp bán cho người khác đâu.”

Lôi lão trong lòng vui vẻ, vội vàng nói: “Các người đều là người làm ăn lớn, đến lúc đó tu bổ lại một tí, mua đi bán lại thế nào cũng có lãi mà.”

Tương Hân từ chối cho ý kiến, giương mắt nói rằng: “Muỗi nhỏ cũng là thịt, ông cho một cái giá đi.”

Đây là ý tứ muốn giao dịch đây mà. Lôi lão cao hứng nở nụ cười, sau đó suy nghĩ phải ra giá bao nhiêu thì cảm thấy khó khăn.

Nhiều hơn, không dám nói; ít đi, lại sợ thua thiệt.

Do dự mãi, Lôi lão vươn tay: “5000.”

Tương Hân không vội vàng cũng không hoảng hốt nói: “2000. Khi về còn phải chỉnh sửa lại, tôi còn chưa bán ra được với giá 5000 đâu.”

Cái trán Lôi lão bắt đầu đổ mồ hôi, lý sự cố gắng nói: “Thứ này như thế nào đi nữa thì chế tác thoát nhìn cũng không tệ lắm. Hàng thủ công sẽ không chỉ có giá 2000 đâu.”

Tương Hân đứng đưa dọc tẩu trong tay nói rằng: “Chế tác tuy không kém, nhưng cũng phải nhìn phẩm cấp chứ. Vật này cũng không phải là tác phẩm sưu tầm lưu truyền xuống, mà là làm vật dụng sử dụng hàng ngày sau đó mới lưu lại. Hư hại rất nhiều, giá trị đương nhiên là phải giảm xuống rồi.”

Lôi lão biết Tương Hân nói có lý, thế nhưng trong bụng không cam lòng nhả ra như vậy, cắn răng nói rằng: “Như vậy đi, tôi nhường một bước, 4000.”

Lông mày Tương Hân nhướng lên, bình tĩnh nhìn Lôi lão.

Lôi lão nhất thời áp lực tăng lên, Tương Hân chậm rãi hít thở, ở trong gian phòng an tĩnh này, tiếng hít thở kia cũng đủ khiến cho thần kinh người khác căng thẳng.

Ánh mắt Tương Hân quét một vòng trong phòng nói rằng: “3500, ngoài ra tôi còn muốn 2 thứ khác trong căn phòng này.”

Lôi lão ngoài ý muốn, mắt dạo qua một vòng trong phòng, còn có cái gì có thể vào mắt vị lão bản này a?

Tương Hân giơ tay lên, chỉ về phía cái bàn đặt tôn tượng: “Tôi muốn cái bàn đó, nó cũng là đồ cổ từ thời dân quốc. Mặc dù có hư hại, thế nhưng vật liệu làm ra không tồi, mang về tu bổ một chút là có thể bán được.”

Đây chính là vui mừng ngoài ý muốn, Lôi lão nhìn thoáng qua cái bàn sơn màu đen, thật không nghĩ tới một vật sắp bị chẻ ra làm củi đốt lại có giá trị như vậy.

“Vậy được, bán cho cậu...” Lôi lão suy nghĩ một lát rồi nói rằng: “Bán cho cậu 800 đó.”

Tương Hân thờ ơ gật gật đầu nói: “Hai năm qua thị trường đồ cổ cũng tương đối nóng, cái giá tiền này chỉ ít còn kiếm được nhiều hơn so với dọc tầu.”

Lôi lão toét miệng cười, sau đó nhìn Tương Hân nói rằng: “Cậu nói còn có một vật nữa, là vật nào thế?”

Tương Hân tựa hồ rất do dự, thần sắc ghét bỏ, sau đó nói: “Hộp kẹo kia cũng là vật cổ, chỉ có điều cái đó bán ra kém hơn, tôi mua giá 200, ông cũng không nên cảm thấy ít a.” Bọn đang ?

Lôi lão nhìn cái hộp kẹo được sơn màu đen càng lộ ra vẻ bẩn thỉu, nhìn không ra hình dạng gì, vật này đúng là đồ cổ, lão đã dùng từ lúc nhỏ cho đến bây giờ.

“Được rồi, 200+800+3500...” Lôi lão ở bên kia tính toán, bên này Tương Hân đã trực tiếp đưa ra con số: “Tổng cộng là 4500. Trên người tôi cũng không có mang nhiều tiền mặt như vậy, ông có tài khoản ngân hàng không?”

Lôi lão gật đầu như bầm tỏi, nói rằng: “Có có.” Sau đó lão vô cùng lưu loát nói ra một chuỗi chữ số.

Tương Hân gật đầu, sau đó gọi điện thoại, chẳng bao lâu sau, trên người Lôi lão vang lên một hồi tin nhắn.

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn Lôi lão từ trong túi áo lấy ra một cái điện thoại di động, mở tin nhắn nhìn một chút, vui vẻ ra mặt nói: “Nhận được rồi.”

Tương Hân nói rằng: “Vậy được rồi, cái bàn này ngày hôm nay chúng tôi không mang đi được nên sẽ để nó ở đây một đêm, sáng mai tôi sẽ kêu xe sang đây chở về.”

Lôi lão gật đầu, sau khi Tương Hân giao dịch hoàn thành, cũng không đợi thêm nữa. Lôi lão lấy một túi nylon màu đen cỡ lớn, đem dọc tầu và hộp kẹo bỏ vào đưa cho Tương Hân, Tương Hân cầm lấy rồi cùng Từ Cửu Chiếu ly khai Lôi gia.

Sau khi đi ra, thấy khuôn mặt Từ Cửu Chiếu phức tạp, Tương Hân kỳ quái hỏi cậu: “Cậu làm sao vậy?”

Từ Cửu Chiếu từ từ nói rằng: “Tôi không nghĩ tới ông lão kia lại có thể nhớ được số tài khoản.”

Đến bây giờ cậu cũng không thể nhớ được số tài khoản ngân hàng của mình, Từ Cửu Chiếu đối với chữ số không quá nhạy cảm, cậu cũng chỉ nhớ được số chứng minh thư và số điện thoại di động của cậu mà thôi.

Tương Hân cười ha ha nói rằng: “Không chừng trong đầu lão ta còn thuộc rất nhiều số tài khoản ấy chứ, chưa tới thời điểm mấu chốt sẽ không để lộ ra ngoài đâu.”

Từ Cửu Chiếu kỳ quái nhìn hần, Tương Hân thần bí cười cười, đợi đến khi hai người đi cũng đủ xa rồi, hần mới thấp giọng nói rằng: “Không lẽ cậu cho rằng lời nói của ông ta là thật sao? Lão nhân gia này, kỹ xảo biểu diễn có thể so với cấp bậc ảnh đế luôn rồi!”

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn, lời này là có ý gì?

27. Chương 27

Cuộc sống đôi khi so với nghệ thuật còn ly kỳ gấp trăm lần, chớ nói chi là mọi người vì tồn tại mà rèn luyện được đủ loại năng lực nguy trang, đôi khi so với diễn viên chuyên nghiệp thì càng chuyên nghiệp hơn.

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nói rằng: “Ý của anh là bọn người kia là kẻ lừa đảo sao? Chúng ta bị gạt rồi hả?”

Tương Hân thấy cậu đứng tại chỗ, vươn cái tay không có cầm đồ lôi cậu đi, vừa đi vừa nói chuyện: “Tên lừa đảo này cũng không gạt chúng ta toàn bộ đâu, lần này là chúng ta gặp phải kẻ chôn mìn thôi.”

“Chôn mìn?” Từ Cửu Chiếu khó hiểu.

“Ừ.” Tương Hân trầm thấp lên tiếng trả lời, trong cổ họng mang theo tiểu ý nói rằng: “Chôn mìn chính là chỉ những kẻ chuyên mang hàng giả cất dấu ở trong nhà, chờ chúng ta tới cửa đào nhà cũ, nếu nhãn lực không tốt vậy cũng chỉ có thể chịu thiệt mắc lừa thôi.”

Khi Lôi lão đưa cho hắn điều thuốc, Tương Hân liền nhìn ra tình trạng kinh tế gia đình này tuyệt đối không phải là nghèo khổ như vậy. Thuốc lá không tính là quý giá gì, nhưng cũng không phải là vật để người có kinh tế quá kém chịu bỏ tiền ra mua.

Khuôn mặt Từ Cửu Chiếu đỏ lên, ghen ra một câu: “Đây là lừa bịp rồi còn gì?!”

“Bọn họ chính là người của đường dây lừa đảo, nhưng chuyện này coi như cũng là khảo nghiệm ánh mắt người đi đào bảo.” Tương Hân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Cửu Chiếu bắt đầu đỏ lên, phát giác khi cậu tức giận rất giống với con hổ con, “Ngư long hỗn tạp trên đời rất nhiều, khó tránh khỏi loại oai môn tà đạo này. Tuy rằng cảnh vật chung quanh chưa tính là cố ý sắp đặt, thế nhưng điều kiện mờ tối, cộng thêm ánh sáng không rõ, căn bản là không muốn để cho người khác xem tí mĩ rõ ràng.”

Từ Cửu Chiếu cực kỳ bức mình, vậy mà cậu còn đồng cảm với họ nữa chứ.

Tương Hân đương nhiên biết được cậu là người đơn thuần chưa trải qua việc đời, vì vậy mở miệng nói rằng: “Bọn họ chỉ là kẻ dưới trướng mà thôi, bên trên còn có đường dây chuyên môn làm đồ giả. Những người này đều đã trải qua quá trình tỉ mỉ chọn lựa, chuyện xưa trong nhà có thể là thật, hoặc cũng có thể là bịa đặt, nói chung cũng có chút cơ sở, không đến mức tất cả đều là giả đâu.”

Từ Cửu Chiếu dừng lại một chút, lo lắng nghiêng đầu dò xét cái túi ny lon trong tay hắn: “Vậy anh mua những cái này là thiệt hay giả, không có bị mắc lừa chứ?”

Tương Hân cười híp mắt nhìn dáng vẻ lo lắng của cậu, nói rằng: “Cậu yên tâm, không nắm chắc tôi sẽ không nhận đâu. Hai thứ đồ này tuy rằng bán ra kém, thế nhưng sửa chữa lại cũng kiếm được lãi lớn. Nói trắng ra là, lần này chúng ta đi đào bảo xem như là nhặt được đồ tốt.”

“Nhặt được đồ tốt?” Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên giương mắt nhìn hắn: “Là hai vật bấn thủ này sao?”

“Ừ.” Nói tới chỗ này, Tương Hân rốt cục nhin không được đắc ý ở trong lòng, đem hộp kẹo hình hoa hải đường có 9 ô lấy ra, “Nhìn xem.”

Từ Cửu Chiếu đem cái hộp đặt ở trong tay, cái hộp cũng không nhỏ, cao 10 cm, đường kính 50 cm. Toàn bộ hộp đã nhìn không ra màu sắc ban đầu, chỉ có thể nhìn loáng thoáng trên mặt có thọ văn. Vì bị để lâu năm, ngay cả thọ văn và hoa văn đều không nhìn ra được.

“Đây là một cái hộp thọ văn có chín ô...” Nhìn hồi lâu, Từ Cửu Chiếu rốt cục công nhận sự thật này, tâm tình của cậu phức tạp nói rằng: “Bà chủ nhà này thật là lười, cũng không biết lau sạch sẽ hộp sơn mài màu son[1] này.”

Đối với việc Từ Cửu Chiếu có thể chuẩn xác nói ra từ sơn mài, Tương Hân kinh ngạc lông mi khiêu lên một cái.

Sơn mài màu son là một trong những màu sơn mài có tiếng nhất. Loại kỹ thuật này được hoàn thiện vào thời Tống và được phát triển rộng rãi ở hai thời Minh – Thanh. Từ Cửu Chiếu sống ở thời điểm đó, làm sao không nhận ra được chứ.

Loại sơn mài màu son này thường dùng gỗ, kim loại làm thai cốt, ở trên thai cốt quét một lớp sơn sống màu son, đến khi có độ dày tương đối thì làm khô một nửa, sau đó sẽ chạm trổ hoa văn. Hoa văn phổ biến là hoa văn thỏ cảm, hoa văn ẩn, làm tăng thêm cảm giác hoa mỹ trắng lẹ cho sản phẩm.

Giống như cái hộp thọ văn có 9 ô trong tay Từ Cửu Chiếu vậy, đừng xem trên mặt hiện tại hầu như nhìn không ra văn lộ gì cả, chờ khi Tương Hân trở lại để cho người ta rửa sạch cái bản, bề mặt hộp hiện ra tuyệt đối là trắng lẹ, hoa cảnh rực rỡ vây quanh hộp, đủ để làm cho người khác lóa mắt.

“200 đồng mua được một hộp sơn mài màu son này, đây đúng là nhặt được.” Từ Cửu Chiếu gạt đầu, đem hộp trả lại, hiện tại còn ở trong thôn, lại là nơi xa lạ, không phải là lúc lấy ra để thưởng thức.

Tương Hân khó nén đắc ý nói: “Sau khi chỉnh lý sạch sẽ, cái hộp này sẽ đặt ở Bác Cổ Hiên, bán mấy vạn đồng là chuyện không thành vấn đề.”

Từ Cửu Chiếu đối với việc Tương Hân trong nháy mắt kiếm được lãi gấp trăm lần tuy là hâm mộ nhưng cũng không ghen tỵ. Đây là do bản lĩnh cùng mắt nhìn của người ta. Cậu am hiểu cũng không kém, tuy rằng kiếm không được nhiều tiền, nhưng cũng đủ để duy trì cuộc sống.

Bất quá Từ Cửu Chiếu phải thừa nhận, nhiều người thích đi đào bảo không phải là không có đạo lý. Trong nháy mắt liền kiếm được một số tiền lớn, quả thật làm cho người ta có cảm giác kích thích.

Tương Hân đem đồ vật cất xong, cùng Từ Cửu Chiếu song song đi từ từ, đối với cậu nói rằng: “Dọc tẩu phẩm cấp không tốt, nhưng cũng có thể bán với giá 7, 8 ngàn. Còn cái bản kia, giá bán thấp nhất là 4, 5 ngàn, cũng không tệ a.”

Từ Cửu Chiếu cười cười: “Tương tiên sinh lần này thu hoạch rất tốt, chúc mừng anh.”

“Cậu trực tiếp gọi tên tôi là được rồi, ông nội tôi cùng Trâu lão có giao tình, chúng ta cũng không cần phải ... xa lạ như vậy.”

Tương Hân nhấp môi dưới, liếc mắt nhìn biểu tình bình tĩnh của Từ Cửu Chiếu, đối với việc cậu lãnh tĩnh rất là thưởng thức. Khó có được người trẻ tuổi thấy loại chuyện một đêm liền phát tài vẫn có thể không đổi sắc mặt, đúng là một đối tượng đáng giá để kết giao.

Chỉ có điều, vận khí hôm nay quả thật không tệ, đây là lần đầu tiên hắn một mình đến nông thôn đào nhà cũ, còn có thể thu vào tay ba món coi như là không tồi.

Bác Cổ Hiên là một cửa hàng lớn, có một bộ phận chuyên biệt đi tìm nguồn hàng cung ứng, nên cũng không cần Tương Hân – thân là ông chủ tự mình xuống nông thôn thu hàng, đơn giản là muốn giải trí thôi. Đây là Tương Hân lần đầu tiên đem những kiến thức học được ở ông nội ứng dụng vào thực tế khi đến đào nhà cũ. Tương Hân thích hình thức mua thấp bán cao, đầu tư nhỏ thu về lớn, cuối cùng đối với việc bị ép buộc tiếp nhận kinh doanh Bác Cổ Hiên liền dâng lên hứng thú.

Từ Cửu Chiếu quay đầu lại nhìn Tương Hân, thấy bên môi hắn mang theo độ cong, phát giác tâm tình của hắn rất tốt, suy nghĩ một chút nói rằng: “Vậy tôi gọi anh là A Hân nhé?”

Tương Hân ngược lại không muốn đối phương gọi theo kính xưng, dù sao hắn cho là mình cũng còn trẻ, cùng Từ Cửu Chiếu không có sự khác biệt gì cả: “Được.”

Thôn rất dài, hai người đi mấy phút cũng chỉ đi được một nửa đoạn đường.

Từ Cửu Chiếu nói: “Nói như vậy, gia đình kia cũng không nói dối toàn bộ. Chỉ ít nhà bọn họ quả thực đã từng có điều kiện, sau đó mới trở nên khó khăn.”

Tương Hân ừ một tiếng nói rằng: “Vật dụng bên trong có vài món là đồ cổ, nói không chừng đây là nguyên nhân khiến bọn chôn mìn tìm tới nhà này. Bất quá những người đó mắt thật là vụng về, vật cổ dưới mí mắt mà cũng không nhìn ra.”

Từ Cửu Chiếu lẳng lặng nói rằng: “Đối với bọn lừa đảo mà nói, chỉ có bọn họ mới thấy được thôi. Những người khác căn bản cũng không đem những tiểu tiết ấy để ở trong lòng.”

Tương Hân suy xét một chút, cái pho tượng bằng đồng mạ vàng kia nếu như là đồ thật, giá thu mua sẽ không dưới 30 vạn đâu, căn bản cũng không giống như tính toán của Từ Cửu Chiếu, 20 vạn là có thể mua được.

Xe mô-tô của bọn họ để trước tiệm tạp hóa nhỏ ở ngay cổng vào thôn vì nơi đó có một mảnh đất trống. Lúc bọn họ đi tới, người trong thôn đứng ở nơi đó tán gẫu, có một người đang ngồi ở trên xe, có thể là vừa làm việc trở về, khoa tay múa chân nói rất là náo nhiệt.

Tương Hân có điểm nghe không hiểu tiếng địa phương, thế nhưng Từ Cửu Chiếu lại nghe hiểu, cậu thoáng cái dừng bước, kéo Tương Hân lại.

Tương Hân lập tức dừng bước, phản xạ có điều kiện bảo vệ cái túi: “Làm sao vậy?”

“Chờ chút...” Từ Cửu Chiếu cau mày, nhìn về phía đám người đang tụ tập kia.

Lúc này Tương Hân cẩn thận nghe người ngồi ở trên xe nói chuyện, nguyên lai là phát hiện ra đồ cổ!

Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu liếc mắt nhìn nhau, từ trong mắt đối phương đều thấy được kinh ngạc, sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Nhưng nghe xong một hồi, hai người biết được chuyện này là trùng hợp ngẫu nhiên thôi, không phải là bầy rập hay gì đó như thế. Tương Hân lập tức mừng rỡ, đem túi nylông trong tay kín đáo đưa cho Từ Cửu Chiếu, chen vào trong đám người.

Một lát sau, cũng không biết hắn giao thiệp làm sao, đem những người đang tán dóc giải tán hết, nam nhân chạy xe máy quay đầu xe lại, xem chừng là muốn dẫn bọn họ đi nơi nào đó.

“Làm sao vậy?” Từ Cửu Chiếu không hiểu nhìn Tương Hân.

Tương Hân vẻ mặt hưng phấn nhảy qua ngồi vào trên chiếc xe của bọn họ: “Tôi đã hỏi rõ ràng rồi, anh bạn này là thợ xây nhà. Ngày hôm nay mới vừa giúp người ta phá bỏ nhà cũ đi, kết quả là lúc đào nền phát hiện một cái rương gỗ lớn, mở ra bên trong tất cả đều là đồ cổ. Chúng ta vừa vặn gặp phải, thừa dịp tin tức này còn chưa có truyền ra, nhanh chóng đi nhìn xem có vật gì tốt không!”

Từ Cửu Chiếu uốn người sải bước ngồi lên xe, nghe vậy nhíu mày giương mắt nhìn mặt trời đã hoàn toàn xuống núi. Lúc này chạy đi thôn khác, buổi tối chẳng lẽ phải qua đêm ở đây sao?

Quả nhiên Tương Hân không quay đầu lại nói rằng: “Cơ hội này không thể bỏ qua được, chúng ta đi qua nhìn một chút, nếu như quá muộn thì gọi điện thoại cho gia gia tôi, để cho ông chuyển lời đến Trâu lão. Miễn cho ông ấy trách tội cậu.”

Từ Cửu Chiếu còn làm được gì nữa, chỉ có thể vươn cánh tay ôm lấy hông của Tương Hân, nhanh như chớp chạy đến thôn không biết tên kia.

Chờ đến cái thôn đó, sắc trời đã hoàn toàn tối đen, ông anh thợ xây đã nhận thù lao của Tương Hân liền trực tiếp dẫn người đến ngôi nhà phát hiện được đồ cổ.

Gia đình kia họ Lý, là một nhà giàu trong thôn, thấy bọn họ đến thì vô cùng kinh ngạc.

“Các người tin tức cũng quá linh thông đi. Vật đó chúng ta còn chưa nhìn kỹ là gì nữa.” Lý đại ca vuốt đầu cười ngốc nghếch: “Người tới là khách, mọi người mau vào đi.”

28. Chương 28

Lý đại ca vô cùng hiếu khách, vào cửa liền đem ba người kéo lên bàn ăn cơm tối. Từ Cửu Chiếu ngược lại đã quen loại mô thức này, chỉ có Tương Hân là không được tự nhiên thôi.

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn hắn, người sống trong thành phố không có thói quen tới lui giao thiệp như thế này sao? Vì vậy, Từ Cửu Chiếu ở trên bàn cơm dẫn dắt trọng tâm câu chuyện, đem sự tình hỏi rõ.

Lý đại ca tên là Lý Hải, đi làm ăn xa kiếm được một khoản tiền, định đem nhà cũ đập ra xây lại thành một căn nhà có hai tầng hiện đại. Trong thôn có nơi chuyên môn nhận thầu xây nhà, vì thế hắn mời họ đến nhận luôn cả việc phá và xây dựng nhà. Kết quả là lúc đào móng, lại đào ra một cái rương lớn.

Cái rương quả thực không nhỏ, mấy người thợ thấy vậy liền đem đồ vật giao lại cho Lý Hải, Lý Hải làm người rất cẩn thận, mặc cho mọi người ồn ào cũng không có mở rương ngay tại chỗ, ngược lại nhanh chóng kéo rương vào trong nhà ở hiện tại.

Đội xây nhà cảm khái, người này là tới số phát tài rồi.

Tương Hân lúc này nói rằng: “Cũng do đúng dịp nghe được tin tức này, chúng tôi mới chạy tới nhìn thử.”

Ăn uống no đủ, Lý Hải lau miệng, gạt đầu nói: “Được rồi, dù sao cũng phải bán những thứ trong rương mà.”

Nam nhân dẫn họ đến đã sớm rời đi, vợ Lý Hải đi dọn dẹp bàn ăn, còn đứa con của hắn chạy đi làm bài tập, chỉ có một mình Lý Hải dẫn hai người đi nhìn đồ vật.

Cái rương được đặt ở trong phòng ngủ của Lý Hải, mở đèn trong phòng lên, trong một môi trường sáng trưng, cái rương gỗ mang theo mùi đất dễ làm người khác chú ý.

Tương Hân cẩn thận khom lưng, ngón tay quét qua cái rương: “Cái rương này làm bằng gỗ cây long não, chất lượng rất tốt.”

Lý Hải nở nụ cười trên môi. Cái rương này dùng gỗ long não chế tác ra, có thể tưởng tượng vật bên trong cũng không kém a.

Tương Hân mở cái rương ra, bên trong được phủ vải lụa, Lý Hải cùng nhau động thủ, đem vải lụa chậm rãi lấy ra. Trong rương đều là những đồ vật lớn, tuy số lượng không nhiều lắm, nhưng lại làm cho người chú ý.

Trong rương có một pho tượng tê giác bằng đồng, một lư đốt trầm hình sư tử bốn chân, một bức tranh bằng sứ có khung làm bằng gỗ đàn hương, một món trang sức Phúc-Thọ làm bằng ngọc.

Bốn món đều đặt ở bên trên, phía dưới còn có một cái cái rương nhỏ.

Chỉ riêng bốn món này đã là rất tinh xảo rồi, cái nào cũng có giá trị cả, Lý Hải vui mừng đến si ngốc. Hắn chưa từng nghĩ đến trong nhà mình lại cất giấu một khối tài sản lớn như vậy.

Tương Hân vẻ mặt nghiêm túc mang theo cái bao tay tinh tế quan sát và kiểm tra, Từ Cửu Chiếu tò mò ngồi xổm ở một bên cầm kính lúp của Tương Hân mà đùa nghịch.

Lý Hải nhìn hai người này, ý niệm trong đầu xoay chuyển vòng vo, sau đó cười nói: “Phía dưới còn có một cái rương khác, cùng nhau mở ra nhìn thử đi.”

Tương Hân nhẹ nhàng để món trang sức bằng ngọc xuống, nói rằng: “Không cần vội, thứ tốt luôn luôn phải từ từ thưởng thức.”

Lý Hải tựa như không nghe thấy, đem rương mở ra.

Sau khi miếng lụa màu vàng kim được lấy ra, Tương Hân và Từ Cửu Chiếu thoáng cái ngây ngẩn cả người.

Thấy vật trong rương, hai người đồng thời thất kinh.

Tương Hân là vì sự xuất hiện của vật này, mà Từ Cửu Chiếu lại ngạc nhiên vì sao món đồ này lại xuất hiện ở đây!

Vật này không xa lạ gì, đó chính là một trong những món đồ sứ do Từ Cửu Chiếu tự tay nung tạo lưu lại kiếp trước nhưng tìm không thấy, đó là một bình sứ màu thiên thanh mô phỏng Sài điêu.

“Tại sao nó lại ở chỗ này?” Từ Cửu Chiếu nhin không được thất thanh nói.

Tương Hân nhất thời hoảng thần, cũng không nghe được trong giọng nói của Từ Cửu Chiếu có chỗ không đúng.

Hắn chỉ là lẩm bẩm nói: “Đúng vậy, tại sao ở chỗ này lại xuất hiện một món Phong Khí chứ, không thể tin được.”

Vật này có đặc điểm của đồ sứ Sài diêu rất rõ ràng, khiến cho người ta thoáng cái liên liên tưởng đến diêu chỉ mới được phát hiện gần đây.

Tương Hân không hề nghĩ ngợi, cũng biết đây là đồ sứ Phong Diêu rồi.

Lý Hải không hiểu nhìn bộ dáng khiếp sợ của hai người, luôn miệng truy vấn: “Làm sao vậy? Vật này có cái gì không đúng sao?”

Lúc này vợ Lý Hải đã thu dọn sạch sẽ chén đĩa rồi đi qua bên đây, trên gương mặt tròn của cô ta nặn ra một nụ cười: “Đều là mới vừa đào lên, chúng tôi trước đó cũng chưa từng nhìn qua đâu.” Sau đó cô ta lại kéo kéo Lý Hải, Lý Hải âm thầm lắc đầu.

Tương Hân thở ra một hơi dài nói rằng: “Điều này rất kỳ lạ.”

Lý Hải trừng mắt nhìn, rất dứt khoát nói rằng: “Những vật khác thì thế nào? Không có vấn đề gì chứ?”

Tương Hân dừng một chút, quay đầu nhìn cặp vợ chồng trung niên này: “Không có vấn đề gì, mấy món này đều là đồ cổ, phẩm cấp rất tốt, bảo quản cũng rất tốt.”

Lý Hải thở phào, mang theo nhàn nhạt sốt ruột nói rằng: “Vậy cậu muốn mua không?”

Tuy rằng trong lòng Tương Hân thấy kỳ quái vì sao hắn ta lại gấp gáp như vậy, nhưng vẫn vui vẻ nói rằng: “Những thứ này đều rất tốt, tôi muốn mua hết.”

Hắn lần lượt chỉ vào từng món nói rằng: “Anh ra giá đi.”

Lông mày Lý Hải cau lại, nói rằng: “Tôi cũng không hiểu biết nhiều về mấy chuyện này.... ” Theo lý mà nói, quả thực là do người bán đến định giá, nhưng Lý Hải bọn họ là nông dân, đối với giá đồ cổ trên thị trường không hề rõ ràng, so với Lôi lão trước đó còn không dám ra giá.

Tương Hân bỏ một tay vào túi, nói rằng: “Như vậy đi, để tôi giới thiệu đơn giản về mấy vật này, anh nghĩ giá bao nhiêu là hợp lý thì cứ nói ra.”

Hắn xoay người chỉ vào bốn món nói rằng: “Tượng tê giác này là vật trang trí cuối nhà Minh, lư hương trầm hình sư tử là vật của triều Thanh, hai cái này đều là vật thuộc về cuối nhà Thanh.”

Lý Hải do dự một hồi, mãi không ra được giá, nhưng vợ hắn lại cắn răng nói rằng: “Tổng cộng 40 vạn!”

Nói xong câu đó, vợ chồng hai người đều lo lắng đề phòng nhìn Tương Hân.

Lông mày Tương Hân rất rõ ràng cau lại một chút, sau đó hắn nói rằng: “Cao quá. Tê giác và lư hương trầm tổng cộng chỉ có 25 vạn, hai vật kia cũng không có giá cao đến như vậy.”

Vợ Lý Hải mím môi nói rằng: “Như vậy hai vật kia cậu định giá bao nhiêu?”

Tương Hân nhìn bức tranh sứ và trang sức bằng ngọc nói rằng: “Một món khoảng 8, 9 vạn.”

Ánh mắt Lý Hải nhìn lướt qua cái rương nói rằng: “Cái rương này cũng không ít tiền phải không? Còn có cái bình này nữa, tuy rằng cậu nói kì lạ, thế nhưng nó cũng ở chung với mấy vật kia, chắc cũng là đồ cổ a, cậu cứ mua hết đi, tiết kiệm việc tìm thêm một nhà như chúng tôi nữa.”

Lần này ngay cả Từ Cửu Chiếu cũng thấy bọn họ kỳ quái, cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào bán đồ lại gấp gáp như vậy.

Tương Hân tự nhiên là có thể sẽ kỳ kèo thêm chút nữa, thế nhưng đối phương đáng vẻ nóng nảy không rõ khiến cho hắn cũng bất an, không thể làm gì khác hơn là nói rằng: “Vậy được rồi, tôi mua toàn bộ với giá 40 vạn.”

Thương nghị xong giá cả, Tương Hân hỏi số tài khoản của Lý Hải, chỉ chốc lát sau liền có tiếng chuông tin nhắn, nhắc nhở đối phương tiền đã được chuyển vào trong thẻ.

Lý Hải tựa như thỏ phào nhẹ nhõm, một bộ dạng an tâm khi tiền đã rơi vào túi. Trời cũng đã rất tối, Lý Hải tự nhiên là mời bọn họ ở lại. Cái rương bị dời đến trong phòng của Từ Cửu Chiếu và Tương Hân, giao cho họ tự mình trông giữ.

Đúng vậy, tạm thời ở lại một đêm, nên hai bạn trẻ của chúng ta tự nhiên là phải ngủ ở cùng một phòng và....cùng trên một cái giường.

Vợ Lý Hải đi ra ngoài lấy hai cái chăn có mùi mốc nhàn nhạt đưa cho họ, trong phòng của Tương Hân và Từ Cửu Chiếu có thiết bị sưởi ấm nên mặc dù trời có lạnh cũng rất là ấm áp, ngủ cũng không khó khăn.

Vợ Lý Hải xin lỗi nói rằng: “Cũng không biết tối hôm nay sẽ có khách, chăn cũng chưa được phơi nắng.”

Từ Cửu Chiếu rất khách khí nói: “Không sao, là chúng tôi làm phiền gia đình mà.”

Vợ Lý Hải chà xát tay nói rằng: “Buổi tối đi vệ sinh có thể đi bên ngoài, cũng có thể dùng xô. Đèn pin ở bên cạnh, giấy vệ sinh cũng để ở chỗ này cho hai người.”

Sau khi sắp xếp xong thì đã là 12 giờ rồi, sau khi vợ Lý Hải đi ra, rốt cục hai người bọn họ cũng có thể nằm vào trên giường.

Tương Hân nhéo nhéo cái chăn, ghét bỏ vén lên một góc, Từ Cửu Chiếu quay đầu nhìn hắn nói rằng: “Anh tốt nhất vẫn là đắp lên đi, bây giờ buổi tối còn có chút lạnh đó.”

Mùi mốc gì gì đó, đối với Từ Cửu Chiếu đã từng bị giam trong trần phủ ty mà nói hoàn toàn không thành vấn đề.

“Đúng rồi, anh gọi điện thoại nói cho gia gia anh biết chưa?” Từ Cửu Chiếu hỏi.

“Đã nói rồi. Thuận tiện đem chuyện phát hiện Phong Khí nói cho gia gia luôn, ông rất là cao hứng, nếu không phải đã quá muộn, không chừng là muốn tự mình sang đây tận mắt nhìn mới yên tâm đó chứ.” Tương Hân đem cánh tay gối sau đầu, quay đầu nhìn mặt của Từ Cửu Chiếu.

Phát hiện khoảng cách của hai người hơi gần, Từ Cửu Chiếu không dấu vết xê dịch về phía sau một chút.

“Cũng báo tin cho thầy của tôi rồi chứ?”

“Ừ, họ nói chúng ta cứ an an ổn ổn chậm rãi trở về, không nên gấp gáp.” Tương Hân nở nụ cười, Trâu lão còn cố ý đặc biệt căn dặn hắn không chỉ đem đồ vật an toàn trở về, mà còn phải chăm sóc tốt đồ đệ của ông nữa chứ.

Hắn phát hiện Từ Cửu Chiếu đúng là trời sinh có vận may rất vượng, nếu không thì sao chỉ cùng hắn đi ra ngoài một lần, lại có thu hoạch lớn như vậy chứ.

Thứ khác đều là thứ yếu, quan trọng nhất chính là bình sứ Phong Diêu kia, có thể cường điệu nói rằng đến tận bây giờ trên thế giới chỉ có duy nhất bình sứ này là hoàn chỉnh nhất.

“Tôi thấy rất kỳ quái, bình sứ đó sao lại xuất hiện ở nơi đây chứ?” Từ Cửu Chiếu trầm mồi không thể giải được.

“Tôi cũng không biết, chuyện này trở về rồi nghiên cứu tiếp, mà thái độ hai vợ chồng Lý Hải có điểm kỳ lạ, buổi tối lúc ngủ phải để ý một chút.” Tương Hân nói. Nguồn :

Từ Cửu Chiếu nâng đầu lên nhìn hắn: “Có cần thay phiên nhau canh gác không?”

Tương Hân phì cười: “Không cần đâu.” Hắn đưa tay sờ sờ mái tóc hơi dài của Từ Cửu Chiếu: “Cậu cứ ngủ đi, thân thể còn đang trong giai đoạn phát triển a.”

Từ Cửu Chiếu không được tự nhiên tránh tay hắn, cậu đã quên bèn chuyện nguyên thân còn chưa trưởng thành.

Qua ngày hôm sau, Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu bị một trận gà bay chó sủa làm tỉnh giấc, mà hai người rốt cuộc cũng biết vì sao vợ chồng Lý Hải lại đem đồ vật bán đi gấp như vậy.

Nghe tin đào được cổ vật dưới nền nhà, tất cả người con của nhà họ Lý đã ra ở riêng đều chạy trở về, tạo thành một cuộc chiến tranh giành tài sản.

29. Chương 29

Trận đại chiến này đánh từ đầu thôn tới cuối thôn, thiếu chút nữa ngay cả Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu cũng bị liên lụy tới.

Cũng may Tương Hân phản ứng nhanh, thuê tiểu đội xây nhà kia bảo vệ bọn họ cùng cái ruộng rời khỏi thôn. Dù sao đồ vật cũng đã bán, tiền cũng đã trả cho Lý Hải, hẳn ta có nguyện ý chia hay không thì cũng là chuyện riêng của gia đình họ.

Ngồi trên xe máy cày, Tương Hân im lặng thổn thức: “Toàn là chuyện quái quỷ gì đâu không.”

Từ Cửu Chiếu bắt đầu nói: “Bất ngờ có một số tiền lớn như vậy, ai mà không muốn được chia phần chứ.”

Tương Hân ôm cánh tay lạnh lùng nhìn những người Lý gia hùng hùng hổ hổ đã bị ngăn ở bên ngoài: “Dù cho là muốn chia, cũng phải nhìn chủ sở hữu có đồng ý hay không đã chứ.” Đường như đối với việc vô tình bị Lý Hải kéo xuống nước, Tương Hân rất là khó chịu.

Từ Cửu Chiếu như có điều suy nghĩ nhìn Tương Hân.

Căn nhà cũ này đã trải qua mấy thập niên, nhà Lý Hải đang ở hiện giờ cũng không phải trong đây. Không biết vì sao căn nhà cũ đó lại được chia cho Lý Hải, nhưng Từ Cửu Chiếu cũng không có ý định đi xen vào việc của người khác.

Lúc hai người đi đến là chạy bằng xe mô-tô phân khối lớn, giống như là cưỡi tuấn mã ngày đi ngàn dặm vậy, mà bây giờ lại phải ngồi ở trên xe máy cày, giống như là ngồi xe bò.

Cưỡi tuấn mã so với ngồi xe bò hiển nhiên là hai đẳng cấp khác nhau, Từ Cửu Chiếu nhớ lại chuyện đã xảy ra không tới một ngày nay, cảm thấy rất vui vẻ.

Tương Hân không có cảm thấy mất mặt, ngược lại rất có kiểu cách giữ tay lái máy cày chạy trong âm thanh ồn ào phát ra từ ống khói xe.

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu rất tinh, thấy trên mu bàn tay Tương Hân bị rách một lớp da, rịn ra tơ máu.

“Anh bị chảy máu sao?” Từ Cửu Chiếu đứng lên đi tới bên người của hắn.

“Sao?” Tương Hân bất ngờ cúi đầu nhìn, không thêm để ý nói: “Không có việc gì, không đau đâu. Chắc là ban nãy không cẩn thận quệt vào đâu đó.”

Người của Lý gia tràn lên muốn kéo họ lại, Tương Hân che chở cái ruộng lùi về phía máy cày, đoán chừng là bị trầy da khi đó.

“Hay là trước băng bó một chút đi.” Từ Cửu Chiếu cau mày, vết thương trên mu bàn tay Tương Hân không nhỏ đâu.

Tương Hân vừa nghĩ đang ở giữa đường làm sao băng bó được, thì lại thấy Từ Cửu Chiếu từ trong người rút ra một cái khăn tay của nam nhân, khăn tay bằng vải bông màu xanh mang theo ấm áp của nhiệt độ cơ thể được quần ở trên tay hắn.

“Cậu vậy mà mang theo khăn tay bên người sao?” Tương Hân khó tin nhìn Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu nâng mí mắt lên, không hiểu hỏi: “Cái này có cái gì kỳ quái đâu chứ? Tôi không thích dùng khăn giấy.”

Cổ đại cũng không giống với hiện đại, có thể thuận tiện tìm mua khăn giấy, chỉ có thể sử dụng khăn tay thôi. Mặc kệ là nam hay nữ, ai cũng đều có một chiếc khăn, điểm khác biệt chẳng qua là vật liệu làm nên thôi, nữ nhân có lẽ còn dùng loại có hương thơm nữa.

Từ Cửu Chiếu cũng có thói quen này, tất nhiên hiện nay mang theo khăn giấy thì đơn giản hơn. Nhưng Từ Cửu Chiếu thấy khăn giấy không thể sử dụng nhiều lần, nên vẫn thích khăn tay hơn, điều này làm cho cậu tìm được một ít điểm tương đồng với cuộc sống trước đây, cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

Hai chân Từ Cửu Chiếu chuyển hướng, vững vàng đứng ở trên máy cày, cậu quay lưng ngược lại với hướng gió, cúi đầu xuống, nhẹ nhàng đem khăn tay làm thành một nút thắt thông lọng.

Lực bấm bó trên tay có độ mạnh yếu vừa phải, không quá chặt cũng không quá lỏng, rất là vừa vặn, khăn tay của Từ Cửu Chiếu mang theo một mùi chanh thơm mát, hô hấp của cậu tựa hồ như lướt trên mu bàn tay của Tương Hân, khiến hắn hơi ngứa một chút.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu vào mái tóc xù của Từ Cửu Chiếu trông có vẻ vừa ôn nhu vừa đáng yêu.

Một cái khăn tay, một hơi thở, một độ ấm, lại thêm ánh dương quang rất đẹp, khiến ánh mắt Tương Hân nhìn cậu không dứt ra được.

Hồngбет rồi, đứa nhỏ này hình như chưa thành niên mà? Sao hắn lại có ý nghĩ cầm thú như vậy với cậu chứ...

Tương Hân không được tự nhiên liếc mắt về phía hai bên đường trống trơn.

Từ Cửu Chiếu hồn nhiên chưa phát giác ra Tương Hân xoắn xuýt, ngoài miệng thoải mái nói rằng: “Được rồi, chỉ ít sẽ không làm cho vết thương nhiễm trùng thêm. Trở về khử trùng, bôi chút thuốc là được.”

“Ừm.” Tương Hân liếc mắt ngẩng nhìn đường nét gương mặt của cậu vẫn còn mang theo một chút trẻ con, đúng là chưa thành niên sao?!

Máy cày chở bọn họ đi tới thôn hôm qua, đem cái bàn kia chở đi luôn, đi tới nửa đường tình hình giao thông có vẻ tốt hơn, Tương Hân liền đổi qua xe vận tải nhỏ, không tới hơn một giờ liền trở về trấn Phong Diêu.

Chỗ trấn Phong Diêu, Tương Vệ Quốc còn có giáo sư Hồ, cộng thêm Trâu Hành Tân đã ở đây chờ rất lâu.

“Hai đứa không sao chứ? Có bị thương tổn gì không?” Ánh mắt Trâu Hành Tân dò xét trên người của hai tiểu bối một phen, phát hiện không có sứt mẻ hay bệnh tật gì thì yên tâm.

Nhưng Từ Cửu Chiếu lại tiếp lời: “Không có tổn thương lớn, nhưng A Hân... ca, trên mu bàn tay bị trầy.”

Từ “Ca” được nói rõ rệt như vậy, khiến trong lòng Tương Hân cảm thấy khác thường.

“Trên mu bàn tay bị trầy sao?” Tương Vệ Quốc nhăn mặt, nghiêm túc nhìn qua.

Trên mu bàn tay vẫn còn mang theo độ ấm của khăn tay làm hắn nhớ lại tình trạng động tâm lúc nãy, trên mặt Tương Hân cảm thấy khô nóng, cố gắng nhịn xuống biểu tình ngu ngốc này.

“Chỉ là rách da một chút, lau chút cồn i-ốt là được.” Tương Hân giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Ừ, cháu tự mình chú ý là tốt rồi.” Tương Vệ Quốc thở dài, xoay người đi nhìn cái rương lớn đã được mang xuống.

Tương Hân đứng một lát, nhìn tóc mai hoa râm của gia gia, sờ sờ mũi, rồi chen vào.

Tương Hân không có khoe khoang thành tích, chỉ kể lại đơn giản, trọng tâm câu chuyện chính là bình sứ Phong Diêu màu thiên thanh kia.

“Quả nhiên là đồ sứ Phong Diêu, hoàn mỹ, rất hoàn mỹ!” Giáo sư Hồ không nhịn được kinh ngạc tán thán.

Bình sứ mô phỏng Sài diêu hình dáng không nhỏ, miệng rộng, cổ dài, đường nét lưu loát, độ cong ưu mỹ. Đây không phải là bình sứ dạng tròn, mà là dùng từng mảnh sứ ghép lại thành bình tứ giác[1], loại bình hình dạng này lại càng hiếm thấy và trân quý.

Từ Cửu Chiếu đứng bên ngoài, ánh mắt vi diệu nhìn bình sứ kia, những người khác đều tầm tã tán thưởng, chỉ có cậu mới biết cái bình này so với Sài diêu chân chính thua kém ở nơi nào, vì sao lại không hợp quy cách.

Mấy người đi vào phòng, vây quanh một chỗ thưởng thức cái bình nửa ngày, giáo sư Hồ lúc này mới nhớ tới hỏi: “Tại sao đồ sứ Phong Diêu lại được phát hiện ở một chỗ như vậy? Đây cũng quá trùng hợp đi.”

Tương Hân lúc này mới nói: “Nói là trùng hợp, thế nhưng cũng không tính là trùng hợp.”

Tương Vệ Quốc lông mày nghiêm túc nhíu lại: “Có vấn đề gì sao?”

Tương Hân nhìn theo cái rương bên cạnh, đứng thẳng người lên nói rằng: “Đêm qua cũng không có nhìn kỹ, bên trong cái rương này còn có một bản chép tay.”

“Có bản chép tay sao?” Giáo sư Hồ là người thứ nhất nhin không được, đi tới nói: “Cho ta nhìn một chút.”

Giáo sư Hồ cơ hồ là đọc nhanh như gió, sau đó mới biết vì sao đồ sứ Phong Diêu lại xuất hiện ở trong một cái thôn nhỏ hẻo lánh như vậy.

Bản chép tay này ghi lại cận kê tổ tiên Lý gia thời Minh triều có chút tài sản, là đại địa chủ thời đó.

Bởi vì gia chủ đam mê đồ sứ, cho nên khi những người đấu tranh bị bắt lại, diêu chỉ bị niêm phong thì len trộm đi đồ sứ chưa bị tiêu hủy.

Người nhà này sau khi trộm đồ thì liên tục trốn vào trong rừng sâu, sau vài thập niên bởi vì chiến loạn, một phần đồ vật thì bị hư hại, một phần thì bị bán đi lấy tiền. Cuối nhà Thanh, để tránh né chiến loạn, bọn họ lại di chuyển tới chỗ xa hơn, lúc này mới đi tới ở tại cái thôn đó cho tới bây giờ.

Bản chép tay ngoại trừ ghi lại việc lấy trộm đồ sứ, còn lại đều là lịch sử của gia tộc này, cùng đồ sứ không có quan hệ gì, nhưng vẫn nói rõ lai lịch bình sứ Phong Diêu.

“Tốt! Tốt!” Giáo sư Hồ vui mừng không kìm được, vỗ tay một cái nói rằng: “Đây chính là tư liệu sử học chân chính, ta muốn lấy vật này.”

Giáo sư Hồ nhìn bình sứ hoàn hảo kia mà ganh tỵ, thế nhưng ông cũng biết, căn bản không có khả năng lấy được từ trong tay Tương Hân.

Tương Hân cũng rất trực tiếp, hiện tại đồ sứ Phong Diêu như lửa nóng vậy, đương nhiên là phải nhanh chóng mang về trưng bày tại các gian hàng triển lãm đồ cổ ở Thượng Hải, dùng nó để hấp dẫn người xem, làm sống lại thương hiệu của Bác Cổ Hiên.

Từ Cửu Chiếu ôm cánh tay nghe những người khác tính toán xử lý cái bình tứ giác này, cậu yên lặng đi tới, chạm ngón tay vào bình sứ màu thiên thanh.

Ngày hôm qua đến bây giờ, Từ Cửu Chiếu cũng không có tiếp cận nó, lúc này lại phải chia ly, ngón tay của Từ Cửu Chiếu nhẹ nhàng vuốt lên cái bình.

Có lẽ là do ảo giác, một cảm giác ấm áp theo ngón tay chảy vào trong thân thể của cậu.

Bởi vì cái bình quá mức trân quý nên Tương Hân phải tự mình xử lý chuyện này, mà Tương Vệ Quốc đã có một vật sứ Phong Diêu hoàn chỉnh, đương nhiên cũng sẽ không lưu lại nơi này nữa.

Rất nhanh hai ông cháu Tương gia liền rời đi Trịnh Châu, cuộc sống của Từ Cửu Chiếu quay về trạng thái bình thường, bắt đầu theo Trâu Hành Tân từng bước học tập.

Từ Cửu Chiếu dưới sự chỉ đạo của Trâu Hành Tân lại làm vài kiểu dáng phối gốm rất tốt, nhưng bởi vì phải chờ những điều sư khác, cho nên còn chưa được bỏ vào lò nung.

Tháng tư khí trời hoàn toàn trở nên ấm áp, Ngô Cửu Lợi đã quay trở lại.

Từ Cửu Chiếu vẫn ở tại trong căn phòng đơn kia, lúc Ngô Cửu Lợi tiến vào làm cho cậu giật mình.

“Em cũng quá khoa trương đi.” Ngô Cửu Lợi nói không ra lời, hấn dùng tay lật vở luyện chữ, mỗi một trang đều viết đầy chữ, mỗi một bản mẫu đều đã dùng qua, “Mới chỉ có một vài tháng, em viết được bao nhiêu bản rồi?”

Kiểu chữ của Từ Cửu Chiếu đã hoàn toàn thay đổi, Ngô Cửu Lợi cũng nhìn không ra một tia vết tích ban đầu, bất quá chữ này quả thực luyện rất tốt, cực kỳ hợp quy cách mà lại đẹp nữa.

Nguồn :

“Em không có đếm kỹ.” Từ Cửu Chiếu quay đầu nhìn một chút, không quá chắc chắn nói rằng: “Đại khái có thể hơn sáu mươi bản đi?”

“Sáu mươi bản...” Ngô Cửu Lợi ghen cứng không nói gì, tuy rằng hâm mộ chữ viết Từ Cửu Chiếu xinh đẹp, thế nhưng số lượng cũng quá lớn đi, hầu như một hai ngày là viết hết một quyển, tay chắc bị liệt luôn quá.

Ngô Cửu Lợi vuốt mặt, sau đó bắt đầu nói chính sự: “Anh đã hỏi thăm rồi, Dương Cửu Dương hai tháng trước đã từ Thẩm Quyển đi Hương Cảng, sau đó lại từ Hương Cảng xuất ngoại.”

“Xuất ngoại?” Từ Cửu Chiêu kinh ngạc tròn tròn mắt.

30. Chương 30

“Ừ, xuất ngoại.” Ngô Cửu Lợi sắc mặt u ám, “Dựa vào điều này chứng minh tên đó có vấn đề.”

Không phải là hẳn xem thường xuất thân của mình, mà sự thật là như vậy. Một đứa trẻ không cha mẹ lại vừa thành niên, tách khỏi viện mồ côi đi làm thuê, tiền ở đâu mà xuất ngoại chứ?

Từ Cửu Chiêu cùng Ngô Cửu Lợi đều có ý nghĩ như nhau, vô luận là thế nào, nếu không có tiền, không ai lại rời xa quê hương. Không có tiền là đi không được, đơn giản vì lộ phí không đủ!

Ngô Cửu Lợi lấy điện thoại ra, từ trong album tìm ra một tấm hình đưa cho Từ Cửu Chiêu nhìn. Trong hình là một đứa trẻ mà Từ Cửu Chiêu không biết, đáng dấp rất gây, da trắng nõn, quần áo rất model, thần thái rất hào hứng.

“Đây là?” Từ Cửu Chiêu mắt không chớp nhìn chăm chăm vào bức ảnh, suy đoán thân phận của người này: “Dương Cửu Dương?”

“Em cũng không nhận ra được, đúng không?” Ngô Cửu Lợi trượt ngón tay, bên trên liên tiếp hiện ra vài tấm hình, nhân vật chính đều là cậu bé xa lạ đó, “Nếu không phải là bạn bè trong viện thì sống thì chết, anh cũng không nhận ra được!”

Từ Cửu Chiêu nhìn Dương Cửu Dương, buông mắt nói rằng: “Cậu ta từ đâu có tiền chứ?”

Ngô Cửu Lợi hừ lạnh một tiếng: “Không biết, miệng của tên đó rất chặt. Chỉ nói là phát tài, ở phía nam tiêu xài phung phí một trận, sau đó từ Hương Cảng đi tới nước Mỹ rồi.”

Từ Cửu Chiêu không lên tiếng, cau mày suy tư.

Ngô Cửu Lợi kéo cái ghế ngồi ở trước mặt bàn: “Em nghĩ tiền này có quan hệ gì với chuyện của em sao?”

Từ Cửu Chiêu hít sâu một hơi, trầm giọng: “Em không dám khẳng định, đều là suy đoán của em thôi.” Ánh mắt của cậu nhìn quyển sách Trăm Cách Giám Định Gồm Cổ ở trên bàn, nhớ lại dòng chữ “Mình tìm được rồi!”

Ánh mắt Từ Cửu Chiêu khiến Ngô Cửu Lợi tò mò, hẳn đảo mắt liền thấy cuốn sách bên cạnh, dò hỏi: “Làm sao vậy?”

Từ Cửu Chiêu trong lòng ra quyết định, ánh mắt kiên định nhìn Ngô Cửu Lợi: “Cửu Lợi ca, có thể cho người hỏi thăm một chút không, có phải Dương Cửu Dương đã từng bán một mảnh sứ Sài điều hay không?”

Lực chú ý của Ngô Cửu Lợi lập tức bị dời đi, hỏi tới: “Mảnh sứ? Đây là nguyên nhân khiến em té xuống phải không? Là do tên đó muốn đoạt mảnh sứ của cậu nên mới đem cậu đẩy xuống hồ sao?”

Từ Cửu Chiêu khẳng định gật gật đầu nói: “Em không có trí nhớ khi đó, nếu như không có lý do khác, thì cũng chỉ có lý do này. Sứ Sài điều vô cùng quý giá, bất kỳ người nào có chút thạo nghề đều có thể bán ra với giá cao.”

Ngô Cửu Lợi một mặt trong lòng thầm hận Dương Cửu Dương dám làm hại anh em của hắn, một mặt lại tò mò hỏi: “Vật đó có thể bán bao nhiêu tiền?” Một mảnh sứ có thể có giá trị bao nhiêu chứ, đến nỗi đem bạn cùng nhau lớn lên đẩy xuống hồ?

Từ Cửu Chiêu đánh giá một chút, không quá khẳng định nói: “Ít nhất là 200 vạn trở lên.”

“Bao nhiêu tiền?!” Ngô Cửu Lợi thở hắt vì kinh ngạc, thoáng cái đứng lên, cái ghế ngã trên mặt đất phát ra một tiếng vang thật lớn. “200 vạn?!” Ngô Cửu Lợi rống to hơn.

Từ Cửu Chiêu bình tĩnh nhìn hắn: “Không sai, 200 vạn là ít nhất. Nếu như mảnh sứ đó thực sự là Sài điều.”

“Ông trời của tôi... 200 vạn...” Ngô Cửu Lợi cũng không có bình tĩnh như Từ Cửu Chiếu, thì thào thì thầm tính toán hẳn phải đào nương trong thời gian bao lâu mới có thể kiếm được số tiền này chứ.

Một lát sau, Ngô Cửu Lợi phản ứng kịp nói rằng: “Em nói mảnh sứ đó có giá cao như vậy sao?”

Từ Cửu Chiếu đáp một tiếng gật đầu nói: “Về sau em lại đi tới chỗ hổ bỏ hoang đó, phát hiện một mảnh sứ mới. Trong khoảng thời gian này TV cũng đưa tin tức, đó là loại sứ giống Sài diêu thôi, không phải là Sài diêu thật sự, mà là hàng nhái.”

Lúc này trong lòng Ngô Cửu Lợi mới thoải mái, hần cười nói: “Vậy ông chủ mua mảnh sứ đó không phải là bị lừa sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Đúng vậy, nếu như ông chủ kia xem qua tin tức, nhất định sẽ biết vật này không phải là sứ Sài diêu thật.”

Ngô Cửu Lợi đâm tay vào nhau, hưng hân nói: “Rất tốt, chỉ mong ông chủ kia có thể bắt được Dương Cửu Dương ra sao, một lát sau dạy dỗ một trận.”

Ngô Cửu Lợi hăng hái bừng bừng bàn luận tình cảnh ông chủ kia trừng trị Dương Cửu Dương ra sao, một lát sau đã tới buổi trưa, hai người đi ra ngoài ăn cơm.

Vừa ăn cơm, Ngô Cửu Lợi vừa nói: “Em tìm được nơi nào tốt chưa? Lần này anh trở về thuận tiện giúp em dọn nhà luôn.”

Từ Cửu Chiếu cảm kích nhìn Ngô Cửu Lợi: “Em định dọn lên trấn trên Phong Diêu, đã tìm phòng xong rồi, 300 đồng một tháng.”

Ngô Cửu Lợi gật đầu: “Ở trấn trên 300 một tháng cũng tạm được.”

Từ Cửu Chiếu nói: “Chỗ đó là do Trương xưởng trưởng giới thiệu, có sẵn luôn một vài vật dụng trong nhà.”

Ngô Cửu Lợi nói rằng: “Vậy em đem tiền mua thêm chút thiết bị điện gì khác đi, mùa hè trời rất nóng, em cũng nên có một máy điều hòa a.”

Từ Cửu Chiếu từ chối cho ý kiến, từ cổ đại xuyên qua đây nên cậu không biết hiện tượng El Niño (tình trạng nước biển nóng lên) ngày càng xảy ra thường xuyên và ác liệt hơn, cho rằng giống như trước đây, mùa hè chỉ cần mặc một cái áo mỏng là được rồi.

Ngô Cửu Lợi giúp Từ Cửu Chiếu dọn dẹp đồ đạc còn lại, nhìn những cuốn sách được Từ Cửu Chiếu lấy ra đặt thật chỉnh tề ở trên giá sách, sợ hãi than: “Ngày cả sách Thường viện trưởng cũng đưa cho em sao?”

Từ Cửu Chiếu cẩn thận lau bụi, đối với hắn nói rằng: “Anh cũng biết sao?”

Ngô Cửu Lợi tiện tay rút ra một quyển lật xem: “Biết a, thế nhưng không nghĩ tới lại nhiều như vậy. Em bây giờ học tập chế tác gốm sứ, những sách này chắc cũng không dùng tới đi.”

Từ Cửu Chiếu trầm mặc một hồi: “Em dự định giữ gìn thật tốt những cuốn sách này, cũng định tìm hiểu về phương diện giám định một chút, coi như là sở thích cũng được, cũng không phụ lòng người lưu lại những cuốn sách này.”

Ngô Cửu Lợi nói rằng: “Cũng tốt, học nhiều không hại thân đâu.”

Ngô Cửu Lợi cho rằng Từ Cửu Chiếu đang nói về Thường viện trưởng, nhưng không biết ở đây còn bao hàm luôn nguyện vọng của “Từ Cửu Chiếu”.

Ngô Cửu Lợi trở về làm việc, Từ Cửu Chiếu tiếp tục theo Trâu Hành Tân học tập.

Cuối tháng tư khí trời vô cùng sáng sủa, vào một ngày đẹp trời, Từ Cửu Chiếu đem chén miệng hoa cùng những thứ khác bỏ vào lò nung.

Ngoại trừ có một ít sai sót, đa số đốt ra coi như là thành công.

Nhất là chén miệng hoa kia, lúc đốt ra có màu xanh đậm ôn nhuận khả ái, lộ ra vẻ vừa thanh quý tinh xảo, lại vừa tao nhã.

“Không tệ, đốt rất tốt.” Trâu Hành Tân vô cùng hài lòng.

Từ Cửu Chiếu đứng ở một bên khiêm tốn rũ tay, ánh mắt cũng nhìn những thứ khác. Mấy cái này đối với cậu mà nói, quả thực chính là khiêu chiến thần kinh của cậu.

Trâu Hành Tân đối với kỹ thuật truyền thống hiểu rất rõ, khích lệ cậu nên buông lỏng nội tâm, giải phóng tư tưởng. Ông cho là cậu đang bị cái gì đó ràng buộc.

Từ Cửu Chiếu không thể lý giải được, mấy món này tạo hình rất ổn, mà nội tâm và tư tưởng có quan hệ gì với tạo hình sao. Mặc dù không thể hiểu được, Từ Cửu Chiếu vẫn tiếp tục thử nghiệm mới trong việc tạo hình và hoa văn.

Kết quả là....có thêm mấy vật trước mắt này đây. Tạo hình của mấy món này đều đạt tiêu chuẩn, hình dáng và hoa văn mà cậu nghiên cứu trước đó được cậu táo bạo áp dụng lên những vật này. Bởi vì sử dụng những loại vật liệu chưa từng dùng qua trước đó, cho nên khi đốt ra ngoài màu sắc không tươi sáng như mong đợi.

Thế nhưng, Trâu Hành Tân lại rất hài lòng: “Con vẫn còn ngần ngại, không suy nghĩ cẩn thận... Bất quá, không có việc gì, từ từ rồi sẽ làm được.”

Cao Đại Toàn trong tay cầm một quyển tạp chí, vừa nhìn vừa cười nhạo: “Người xem trong tạp chí nói này, lão Trâu người nếu không lên tiếng sẽ bị người khác đá vào bùn mắt.”

Trâu Hành Tân rất bình tĩnh nói: “Cũng chỉ là những ồn ào để hấp dẫn ánh mắt người đọc thôi, để ý đến làm chi.”

Cao Đại Toàn cảm khái lật trang giấy: “Chỉ còn kém chỉ vào lỗ mũi mắng người ăn trên ngồi trốc, kêu người nhanh chóng cuốn gói đi thôi. Còn chế giễu bóng gió, chỉ cây dâu mà mắng cây hòe...”

Lông mày Trâu Hành Tân cau lại, đi tới giật lấy cuốn tạp chí .

Cao Đại Toàn và Trâu Hành Tân đọc là một quyển nguyệt san nghệ thuật tên là Nghệ Thuật Ngày Nay , bài viết chiếm diện tích cũng không lớn.

Cao Đại Toàn nói Trâu Hành Tân bị người trong tạp chí này chỉ cây dâu mắng cây hòe không phải là lần một, lần hai, nhưng Trâu Hành Tân kiểm chế rất tốt, không đứng ra tranh cãi, nhưng lần này ông không thể chịu đựng hơn được nữa.

Chỗ nào có người thì chỗ đó có chuyện, nhất là người của giới nghệ thuật, đại đa số đều háo danh.

Người ở trong tạp chí phát ngôn bữa bãi nói Trâu Hành Tân mấy năm nay tay nghề suy giảm, trắng trợn chiếm chức danh hội trưởng nhưng lại không có đóng góp tích cực gì cả, còn chặn đường cản trở lớp trẻ tiến lên. Lời nói này muốn có bao nhiêu kỳ quái thì có bấy nhiêu.

Người này là đồng hương với Từ Cửu Chiếu, là hội trưởng hiệp hội thủ công mỹ nghệ tỉnh Giang Tây – Mã Tú Sơn.

Trâu Hành Tân cũng là hội trưởng hiệp hội mỹ thuật tạo hình, nhưng hiệp hội này thuộc phạm vi toàn quốc. Cho nên ông là cấp trên của Mã Tú Sơn, nếu Trâu Hành Tân vẫn còn ngồi chiếc ghế đó, Mã Tú Sơn cũng chỉ nằm yên với chức hội trưởng hiệp hội địa phương mà thôi, không thể trở thành hội trưởng toàn quốc được, điều này làm sao có thể khiến cho Mã Tú Sơn cảm thấy thoải mái được chứ?

Tượng đất còn có ba phần nóng tính, lần này Trâu Hành Tân cũng bị ngôn luận quá đáng của Mã Tú Sơn chọc giận.

“Lão tử còn chưa có chết đâu!” Trâu Hành Tân cảm tức nói.

Cao Đại Toàn còn kích động thêm: “Phải không, đáng lẽ người phải sớm phản kích lại, bằng không người này được trợn cứ đâm lên mặt mũi của người, tên Giang Tây này đúng là không biết thân biết phận suốt ngày cứ nhảy nhót lung tung. Ăn ở không cứ đi gây sự, muốn đem người đá xuống phía dưới.”

Trâu Hành Tân trầm ngâm một hồi, nâng đầu lên, hướng về phía Từ Cửu Chiếu nói: “Để ta tự thân xuất mã cũng quá đề cao hân đi, chỉ cần đồ đệ này của ta là có thể đánh cho mặt của hắn đều nở hoa.”

Thần kinh Từ Cửu Chiếu căng thẳng, hai mắt nhìn chăm chú vào Trâu Hành Tân.

“Tiểu Từ, con mang theo chén miệng hoa này cùng ta đi Thượng Hải!” Ánh mắt Trâu Hành Tân phát sáng nói: “Con đi tham gia triển lãm toàn quốc liên kết giữa thủ công mỹ nghệ và mỹ thuật tạo hình, đoạt lấy giải quán quân mang về cho ta!”

31. Chương 31

Thượng Hải là thành phố lớn nhất của Trung Quốc và cũng là một thành phố thần bí. Đối với các nghệ thuật gia mà nói, đây là một nơi để phát triển rất tốt. Trâu Hành Tân lúc còn trẻ cũng không ít lần tới thành phố này để tham gia các loại hoạt động giao lưu.

Thành phố lớn nên có sự phát triển rất mạnh mẽ, kiểu tranh đấu gì cũng đều có.

Lần này Trâu Hành Tân chỉ đích danh Từ Cửu Chiếu tham gia thi đấu triển lãm liên kết toàn quốc giữa mỹ thuật tạo hình và thủ công mỹ nghệ chính là bao gồm thi đấu nghệ thuật gốm sứ, thư pháp, điêu khắc... trong phạm vi rộng rãi. Được Trâu Hành Tân giới thiệu một phen, Từ Cửu Chiếu mới hiểu được tham gia cuộc thi này là điều cần thiết.

Loại thi đấu này trên thực tế giống như mấy cuộc thi mang tính chất cá nhân mà trước đây Từ Cửu Chiếu tham gia, mục đích là dùng để nâng cao tên tuổi.

Triển lãm liên kết cũng không phải mang tính chất quốc tế, phạm vi thi đấu chỉ ở trong nước, thế nhưng đối với những nghệ thuật gia mới vào nghề mà nói, đây là một bước đệm rất tốt.

Tạp chí Nghệ Thuật Hôm Nay đưa tin toàn bộ quá trình cuộc thi, giám khảo tham dự hội nghị đều là những nghệ thuật gia và những nhà bình luận nổi tiếng, mà tác phẩm đoạt giải thưởng ở trên thị trường cũng sẽ có giá nhất định, lợi nhuận tăng lên khoảng gấp ba.

Thời đại bây giờ không còn là “rượu tốt không sợ hèm sâu” nữa (Ý nói các ý tưởng hoặc sản phẩm hay cái gì đó dù có tốt mà không làm tiếp thị, quảng cáo thì cũng rất khó khăn để người khác tìm thấy). Coi như có tay nghề xuất chúng thì cũng phải tuyên truyền quảng bá tác phẩm của mình.

Trâu Hành Tân là xuất phát từ lo lắng này nên mới kêu Từ Cửu Chiếu đi tham gia triển lãm liên kết. Dù sao tuổi của ông không còn trẻ nữa, không thể so sánh với tiểu đồ đệ được, thừa dịp hiện tại ông còn có thể qua lại nhiều nơi, nên chuẩn bị cho Từ Cửu Chiếu càng sớm càng tốt.

Lần này đi Thượng Hải tham gia tranh tài, không phải là ngây ngô một hai ngày, cho nên là phải tìm chỗ ở cho tốt.

Tương Vệ Quốc và Trâu Hành Tân là bạn lâu năm, Trâu Hành Tân đến Thượng Hải tự nhiên sẽ đi tìm ông. Người già khi lớn tuổi thì thích cùng bạn bè tụ tập một chỗ, nói chuyện giải buồn.

Tương gia là một trong những ngôi nhà cổ được xếp vào danh sách bảo vệ, ngôi nhà có kiến trúc phương Tây cổ điển thời dân quốc, bên trong kết hợp trang trí giữa Trung Quốc và phương Tây, vừa ưu nhã tinh xảo, lại vừa có phong cách cổ xưa trang trọng ý nhị. Bởi vì là kiến trúc cần được bảo vệ, cho nên mặc dù ở vị trí trung tâm thành phố, nhưng không có ồn ào, trái lại có vẻ rất an tĩnh.

Tương Hân cũng không biết Trâu Hành Tân mang theo Từ Cửu Chiếu đến chào hỏi Tương Vệ Quốc. Cho nên khi thấy thiếu niên từng làm hấn động tâm đột nhiên xuất hiện ở nhà mình, hấn dĩ nhiên gây ngạc nhiên.

“Ngớ ra đó làm gì hả?” Tương Vệ Quốc thấy Tương Hân phản ứng ngơ ngác như khúc gỗ, rất không cao hứng.

“Trâu lão... Cửu Chiếu a, hoan nghênh mọi người tới Thượng Hải.” Tương Hân kéo ra một khuôn mặt tươi cười chào hỏi.

Trâu Hành Tân cười ha hả nói: “Trong khoảng thời gian này làm phiền mọi người rồi.”

Tương Vệ Quốc không vui nói: “Đừng khách sáo, mọi người tới vừa lúc cho ta giải buồn, thằng cháu này cả ngày không có ở nhà, cũng không biết bận bịu cái gì nữa?”

Tương Hân oan uổng nói rằng: “Sao lại không bận bịu gì chứ, ông đem Bác Cổ Hiên giao cho cháu, cháu phải làm việc cần cù thận trọng, chỉ sợ làm hỏng tên tuổi của ông thôi.”

Tương Hân dựa vào mấy món đồ sứ Phong Diêu trước đó, còn có bình sứ tinh phẩm, ở Bác Cổ Hiên mở một cuộc triển lãm nho nhỏ khiến ở trên giới cổ ngoạn rất là nổi danh, kéo theo danh tiếng Bác Cổ Hiên lại sáng lên một lần nữa.

Gần đây kim ngạch mua bán so với hai năm trước tăng lên, Tương Hân bận rộn chân không chạm đất, ngay cả công ty riêng của mình cũng không để ý, một hần còn bị bạn học hùn vốn làm ăn liên tục đuổi theo hần la hét, nói hần bóc lột nhân công.

Nhìn thấy Từ Cửu Chiếu, trong lòng Tương Hân rất là vui vẻ, coi như không có khả năng phát triển thêm cái gì, nhưng đối tượng là người hần có hảo cảm, nên hần tình nguyện tiếp xúc.

“Lần này tới Thượng Hải là vì công việc hay là du lịch?” Tương Hân cả người uể oải, tựa vào ở trên ghế sa lon cùng Từ Cửu Chiếu nói chuyện.

“Tôi tới tham gia triển lãm liên kết.” Từ Cửu Chiếu nói.

“A?” Tương Hân nhãn tình sáng lên, đối với cậu khen ngợi: “Cậu vậy mà đã có tác phẩm tham gia triển lãm liên kết sao? Đúng là tuổi trẻ tài cao a!”

Trâu Hành Tân đang cầm chén trà nói rằng: “Muốn nổi tiếng thì phải tranh thủ, tuổi trẻ chính là ưu thế!”

Lần này Trâu Hành Tân dẫn người đi ghi danh, Từ Cửu Chiếu vừa mới thành niên nhưng cũng không phải là người trẻ tuổi nhất tham gia triển lãm, thế nhưng Trâu Hành Tân có thể khẳng định cậu sẽ là người trẻ tuổi nhất giành được giải thưởng.

Trâu Hành Tân hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ trình độ tham gia triển lãm liên kết càng ngày càng kém, vàng thau lẫn lộn rất nhiều!”

Triển lãm liên kết là dựa vào bằng cấp phải thật là tốt, rất nhiều người có trình độ bình thường cũng được tham gia, chỉ cần đóng 200 đồng lệ phí tham gia triển lãm mà thôi. 200 đồng liền chiếm được một chỗ trong triển lãm, ai mà không vui chứ?

Trâu Hành Tân là chủ tịch hiệp hội nghệ sĩ toàn quốc, cấp bậc tương đối cao, ông lớn tuổi rồi nên không muốn qua lại hoạt động nhiều. Năm rồi mời ông nhưng ông không đến, năm nay không mời nhưng ông lại trực tiếp tới. Vừa nhìn những tác phẩm tham gia triển lãm năm nay, lão nhân gia trực tiếp cho kiểm tra lại toàn bộ, đánh rớt rất nhiều tác phẩm, đa số là của những người đóng 200 đồng lệ phí, không cho những người này có cơ hội lộ mặt.

Điều này làm cho các nhà tổ chức khổ não vô cùng, đánh rớt hơn phân nửa, loại hết những người không có đủ tư cách tham dự, lần sau người tham gia triển lãm sẽ giảm bớt, ảnh hưởng tới thu nhập a.

Huống hồ vị này năm nay tới đây, mười hai vị trí giám khảo phải nhường cho Trâu Hành Tân một chỗ? Đây cũng là chuyện đắc tội với người khác a.

Trâu Hành Tân mặc kệ, phàn là chuyện ông không vừa mắt, liền mắng cho một trận, mắng cho mấy người tổ chức khóc không ra nước mắt, nhưng cũng không dám nói cái gì.

“Tài nghệ như vậy quay về luyện thêm đi rồi hãy trở lại. Đồ chơi này mà bày ra chỉ khiến người ta nhìn thấy tài nghệ những người tuổi trẻ bây giờ càng ngày càng kém, mấy người không thấy mất mặt hả? Toàn bộ đều thấp hơn tiêu chuẩn toàn quốc a!”

Ở hiện trường mấy giám khảo cũng bị ông trực tiếp giữa cho một trận, lần này Mã Tú Sơn chính là một trong những giám khảo về gốm sứ, Trâu Hành Tân không cần chỉ cây dâu mắng cây hòe, trực tiếp đem người mắng cho xám mặt.

Tương Vệ Quốc đối với Trâu Hành Tân nói rằng: “Những người này cần phải quản thật tốt, nếu không sẽ làm cho chương khí mù mịt. Tác phẩm tốt của người tài nhưng lại không có tiền, không có quan hệ thì không được xuất hiện. Cuộc thi này mở ra là để tạo cơ hội cho người trẻ tuổi, vậy mà lại thành công cụ kiếm tiền của một số người. Ta nói này, lần này người cần phải xuất hiện gỡ những người này một chút a.”

Về mặt Trâu Hành Tân nghiêm túc, ông cũng không nghĩ tới tình hình lại nghiêm trọng đến trình độ này: “Lát nữa ta liền gọi điện thoại cho tiểu nhị, nói cho nó biết chuyện này.”

“Tiểu nhị là ai thế?” Từ Cửu Chiếu hỏi Tương Hân.

Tương Hân nói rằng: “Là nhị đồ đệ của Trâu lão, tên là Lưu Tân Hoa, là một trong những uỷ viên hiệp hội nghệ sĩ toàn quốc, đồng thời cũng là đại biểu đại hội nhân dân toàn quốc.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc khiêu mi, Tương Hân nói rằng: “Trâu lão có ba đệ tử, cậu là người thứ tư, cũng là người cuối cùng. Đại đồ đệ đã qua đời rồi, tam đồ đệ hiện nay ở nước ngoài phát triển. Ngoại trừ đồ đệ ra, Trâu lão còn có hai người con gái, đều ra sống riêng cả, con gái lớn năm nay mới vừa lên chức bà ngoại, con gái thứ hai đến bây giờ vẫn chưa lập gia đình, là một nữ cường nhân.”

Gia đình này quan hệ quá mức phức tạp, Từ Cửu Chiếu thật lâu mới tiêu hóa xong.

Buổi trưa cơm nước xong, Tương Hân đặc biệt chủ động dẫn Từ Cửu Chiếu đi tham quan Thượng Hải .

Chỉ tiếc vừa đi ra đường, người đến người đi như nước lũ khiến cho Từ Cửu Chiếu quáng mắt. Không có biện pháp, Từ Cửu Chiếu không thể làm gì khác hơn là yêu cầu Tương Hân đi tới nơi ít người một chút.

Liên tục vài ngày, Tương Hân đều tranh thủ sáng sớm liền mang theo Từ Cửu Chiếu ra khỏi cửa, thừa dịp thời điểm ít người đem mấy địa điểm nổi tiếng đi du lãm một phen, nếu thấy người đông, hai người liền rút lui.

Đại đô thị hiện đại hoá gây cho Từ Cửu Chiếu chấn động to lớn, hơn nữa khu vực đại sứ quán mang theo một loạt các kiến trúc kỳ lạ, càng làm cho Từ Cửu Chiếu mở rộng tầm mắt.

Sáng sớm hôm nay vừa thăm thú xong một danh lam, vừa đúng lúc đi tới khu phố gần Bác Cổ Hiên, Tương Hân liền hỏi: “Bác Cổ Hiên ở trong Antique centre phía trước, có muốn qua nhìn một chút không?”

Từ Cửu Chiếu gật đầu nói: “Được.”

Bởi vì Từ Cửu Chiếu thấy người nhiều là sợ, cho nên mấy ngày nay Tương Hân đều cố ý né đi khu chợ đồ cổ nổi tiếng ở Thượng Hải.

Antique centre là một tòa kiến trúc có diện tích đạt đến một vạn m², có khoảng hai trăm cửa hàng. Trong đó kinh doanh đa dạng các chủng loại như đồ cổ, tranh chữ, gia cụ,..., thậm chí còn có đủ loại vật phẩm cổ quái hiếm lạ khác.

Bác Cổ Hiên nằm ở lầu hai, cửa hàng ngay sát thang máy, diện tích kinh doanh rất lớn, người quản lý bên trong thấy ông chủ tới, lập tức đi ra chào hỏi.

Từ Cửu Chiếu vừa vào cửa đã nhìn thấy bình sứ màu thiên thanh của cậu được đặt ở trên một cái bục, bên ngoài được bao phủ bởi lồng thủy tinh.

“!” Từ Cửu Chiếu trợn to hai mắt, bình tứ giác miệng rộng được đặt trên bục, phía trên có đèn rọi xuống, càng tăng thêm sự xa hoa, mộng ảo mỹ lệ.

“Không tệ chứ.” Tương Hân ôm cánh tay thưởng thức: “Bình tứ giác Phong Diêu này có thể nói là vật “độc” nhất Thượng Hải.”

Bạn đang ?

Quản lí cũng lấy lòng nói rằng: “Cũng do ông chủ có bản lĩnh, hiện nay ở bên ngoài đồ sứ được phục hồi cũng không thấy được một món, nên đồ sứ chí tôn này đặt ở tiệm chúng ta hấp dẫn không ít người nước ngoài tới xem.”

“Chí tôn?” Từ Cửu Chiếu không hiểu nhìn Tương Hân.

Tương hân giải thích: “Chí tôn là cách nói về đồ cổ chính tông, bởi vì có bản chép tay kia, lai lịch của cái bình này rất rõ ràng, cho nên nói nó là đồ sứ chí tôn.”

Từ Cửu Chiếu cái hiểu cái không gật đầu, cụm từ này cậu vẫn là lần đầu tiên nghe được, cậu nói: “Nghe rất khí phách.”

Quản lí cười một cái nói: “Không chỉ là nghe khí phách đâu, nó cũng rất khí phách, ngày hôm nay có người ra giá đến 1000 vạn để mua đấy.”

Tính theo chênh lệch giá, Từ Cửu Chiếu kinh ngạc tròn to hai mắt: “1000 vạn, đồ không được hoàng cung chọn cũng có giá đó sao?”

Tương Hân nhìn cậu nói rằng: “Chuyện này không giống với triều đình chọn đồ từ dân diêu hay quan diêu đâu, đây là xét theo nơi nung ra nó. Thời gian tồn tại của Phong Diêu vô cùng ngắn, căn cứ theo điều tra khảo cổ, trước sau tổng cộng chỉ tồn tại khoảng hai năm, tổng số lần đốt tạo không tới mười bảy lần. So với thời gian tồn tại của Nhữ diêu còn ngắn hơn, số lượng rất thưa thớt, chỉ có vật này là còn nguyên vẹn. Do tôi không muốn bán đi thôi, nếu như đưa lên bán đấu giá, 1000 vạn căn bản là chỉ là con số nhỏ mà thôi.”

Từ Cửu Chiếu khó có thể tin nhìn cái lồng thủy tinh, vậy coi như cuộc đời cậu đã tạo nên một tác phẩm có giá đắt nhất rồi.

“Đặt ở trong lồng thủy tinh như vậy an toàn không?” Từ Cửu Chiếu không khỏi lo lắng hỏi.

“Đây không phải là thủy tinh thông thường đâu, mà là thủy tinh cường lực chống trộm cắp.” Tương Hân chỉ vào cái bọc nói rằng: “Trên bọc cũng có hệ thống bảo vệ vô cùng nghiêm mật, chỉ cần có lực tác động từ bên ngoài hoặc là sức nặng không bình thường, chuông báo động sẽ vang lên.”

Phát hiện vị này chính là bạn của ông chủ, quản lí cũng nói: “Cậu cứ yên tâm, buổi tối lực lượng bảo vệ ở đây đẳng cấp có thể nói là số một số hai a.”

“Vậy là tốt rồi.” Từ Cửu Chiếu nói.

Đối với người sưu tầm mà nói, mặc kệ trả giá bao nhiêu cũng nguyện ý mua được vật mình thích.

Tiền có đôi khi có giá trị, nhưng cũng có lúc chỉ là những con số mà thôi.

Cũng trong lúc đó, ở bang Alaska, nước Mỹ.

Lúc này vừa mới sáng sớm, các sông bạc nổi tiếng ở Hoa Kỳ vừa mới tiến vào mộng đẹp, trên đường phố người rất thưa thớt, không gian rất yên tĩnh. Trong một khu sông bạc sâu trong ngõ hẻm, chính là Dương Cửu Dương da thịt trắng nõn hiện tại đang bị đánh mặt mũi bầm dập kêu cha gọi mẹ.

“Đại ca, tôi sai rồi! Tôi thực sự sai rồi!” Dương Cửu Dương ngã lộn nhào cố gắng ôm lấy bắp đùi của một người đàn ông, vệ sĩ đứng ở một bên phát giác ý đồ của hắn, tung chân đá hắn lộn mấy vòng.

“A, cậu sai rồi? Cậu sai ở nơi nào?” Một nam nhân dáng dấp âm nhu, cả người tràn ngập hàn khí nhẹ giọng chậm rãi hỏi hắn.

“Tôi không nên nhất thời bị ma quỷ ám, không nên đem đồ giả bán cho anh.” Dương Cửu Dương khóc nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Hừ — ” Nam nhân âm nhu không tỏ rõ ý kiến.

Dương Cửu Dương khóc nức lên: “Tôi sẽ trả lại tiền cho anh, trả lại tiền cho anh mà. Xin anh...”

Nam nhân âm nhu tự tiểu phi tiểu nhìn hắn nói rằng: “Nhưng ta nghe nói, cậu gần đây luôn bị thua tiền. Còn thua không ít nữa chứ, lấy cái gì mà trả cho ta?”

Dương Cửu Dương cứng người lại, hắn chôn đầu quỳ rạp trên mặt đất, cả người run bần bật.

Vệ sĩ tiến lên nắm tóc Dương Cửu Dương kéo ra, nam tử âm nhu lãnh khốc nói: “Tiền, ta không quan tâm. Cậu có thể dùng những thứ khác để trả a.”

Dương Cửu Dương run run nói: “Anh muốn cái gì?”

Nam tử âm nhu âm trầm mà nhẹ nhàng nói: “Ta cảm thấy hứng thú với người đã phát hiện ra mảnh sứ Phong Diêu này, cậu biết người đó là ai không?”

Dương Cửu Dương không chút do dự khai ra: “Tôi biết tên của cậu ta, tên là Từ Cửu Chiếu! Cậu ta cũng ở trong viện mồ côi như tôi, cậu ta còn có rất nhiều sách khảo cổ, mảnh sứ đó cũng là do cậu ta tìm được!”

Nam tử âm nhu ra hiệu vệ sĩ buồng Dương Cửu Dương ra, trong miệng niệm niệm tên Từ Cửu Chiếu, trong mắt lộ ra một ý tứ hàm xúc không rõ.

32. Chương 32

Từ Cửu Chiếu ở trong Bác Cổ Hiên cũng lâu, Tương Hân vô cùng hào hứng đem từng món đồ cổ trong Bác Cổ Hiên giới thiệu với cậu.

Hắn nói: “Bác Cổ Hiên là cửa hiệu lâu đời từ thời dân quốc, trăm năm qua, vị trí cửa hàng đã di chuyển ba lần. Lần này chuyển đến Antique Centre cũng là như vậy, chỉ có điều bên kia đường Đông Đài (DongTai), cửa hiệu cũ kia vẫn tiếp tục kinh doanh, còn cửa hàng hiện tại này coi như là cửa hàng chính.”

Từ Cửu Chiếu nói: “Thời kì dân quốc —— nói như vậy, Bác Cổ Hiên là một cửa hàng có trăm tuổi rồi.”

Biểu tình Tương Hân nhìn không ra vui buồn nói: “Mặc dù được xưng là cửa hàng trăm tuổi, thế nhưng ngày xưa đã từng bị đóng cửa chừng hai mươi năm.”

Từ Cửu Chiếu không hiểu nhìn hắn, Tương Hân đang muốn giải thích cặn kẽ cho cậu, đột nhiên từ bên ngoài có hai người tiến vào. Từ Cửu Chiếu còn tưởng là khách tới, quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Tương Hân quay đầu nhìn người vừa tới, sắc mặt đột nhiên lạnh xuống, nhưng không nói lời nào.

Người đi đầu chừng năm mươi tuổi, mặc tây trang mang giày da, vóc người vừa phải, khuôn mặt hình vuông, Tương Hân bên này không nói lời nào, hắn cũng không quan tâm, ngược lại chủ động cười nói: “A Hân, đang có khách sao? Mấy ngày nay tiếng tăm Bác Cổ Hiên truyền khắp hai bờ sông Giang Nam, bác ở Thẩm Quyền cũng thường xuyên nghe người ta nhắc tới. A Hân thực sự là tài giỏi, trách không được gia gia cháu đem chuyện Bác Cổ Hiên giao cho cháu xử lý...”

Khóe miệng Tương Hân nâng lên một chút, chậm rãi đứng lên: “Bác hai, sao hôm nay lại có thời gian đến nơi nhỏ này của tôi vậy.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc khiêu mi, nguyên lai người nọ là bác của Tương Hân, vừa nghe nói như vậy, Từ Cửu Chiếu thấy gương mặt của đối phương lớn lên cũng có nét giống Tương Vệ Quốc. Bác của Tương Hân không cho là đúng nói rằng: “Xem cháu nói kia, dù sao đi nữa Bác Cổ Hiên cũng là tổ nghiệp của Tương gia, bác là bác hai của cháu, đến xem cũng là chuyện nên làm mà.”

Thần sắc Tương Hân càng lạnh hơn, bác Tương Hân làm như không nhìn thấy, hắn nói với người sau lưng: “Chung Đào, tới gặp con trai duy nhất của em trai ta đi. A Hân, tiểu Đào là cháu trai bên ngoài của bác hai gái cháu, theo lý cháu phải gọi một tiếng anh họ đó.”

Tương Hân giật nhẹ khóe môi, không có tình cảm gì nói: “Tôi không dám trèo cao. Anh họ cái gì chứ, suy cho cùng cũng không có liên hệ máu mủ gì, người khác không biết còn tưởng rằng người Tương gia chúng tôi muốn nịnh bợ người nào đó, gắng sức lôi kéo quan hệ a!”

Sắc mặt bác hai Tương Hân cứng đờ, rốt cục cười không nổi nữa, trên mặt hắn xấu hổ, tuy trong lòng không hài lòng, nhưng ngoài miệng lại không dám nói hung ác: “Đứa nhỏ này, sao lại nói như thế chứ, bây giờ đều là thân thích cả mà.”

Chung Đào giải vây cho bác Tương Hân: “Không sao, không sao, mỗi người đều có lí của mình cả.”

Từ Cửu Chiếu vẫn lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở một bên quan sát, xem ra tình huống trong Tương gia so với bên ngoài còn phức tạp hơn nhiều.

Tương Vệ Quốc đã hơn bảy mươi sắp tám mươi tuổi rồi, bên người lại không có con cái chăm sóc, chỉ có một đứa cháu trai, người cháu này cũng không phải là con trai trưởng hay cháu trai trưởng. Dựa theo lẽ thường mà nói, cũng không thể vượt qua chú bác trực tiếp truyền sản nghiệp tổ tiên cho cháu trai được, quan hệ của gia đình này thấy thế nào cũng không bình thường lắm.

Hơn nữa trong khoảng thời gian quen biết nhau, Từ Cửu Chiếu biết được thái độ làm người của Tương Hân rất là vui vẻ, hiền hoà, thông minh cơ trí, lại cực kỳ hiếu thuận với gia gia của hắn. Đối với cậu cũng rất chiều cố, săn sóc chu đáo.

Cho tới bây giờ Từ Cửu Chiếu cũng chưa từng thấy qua hần có một mặt băng lãnh bén nhọn như thế, cả người như con nhím xù lên các gai sắc bén.

Tương Hân bên này vẫn lãnh lãnh đậm đậm, tuy ông chủ lãnh đậm như vậy, nhưng quản lý cũng không dám đối đãi với bác của Tương Hân như thế, dù sao đi nữa tới cửa cũng là khách. Bằng không người bên ngoài đi ngang qua nhìn vào, còn tưởng bọn họ ý là cửa hàng lớn bắt nạt khách đi.

“Tương tiên sinh, Chung tiên sinh mời vào trong ngồi.” Quản lý đành đứng ra tiếp đãi hai người này.

“Lâu rồi không gặp Triệu quản lý, nét mặt ngày càng có hồng quang a, có thể thấy kinh doanh không tồi nhỉ.” Bác Tương Hân trêu ghẹo nói.

“Ha ha.” Triệu quản lý bưng nước lên, cười cười không nói chuyện.

Bác Tương Hân thấy hần không tiếp lời, mắt mặt quay đầu đối với Tương Hân nói rằng: “Gia gia cháu gần đây vẫn khỏe chứ?”

Tương Hân lạnh nhạt nói: “Chỉ cần ông không xuất hiện, thân thể ông nội vẫn luôn tốt.”

Bác Tương Hân bị hần nói cho nghẹn khuất, không nhin được nói: “A Hân, cháu là tiểu bối, có một số việc cháu cũng không hiểu đâu, có mấy lời cũng không phải cháu có thể nói. Mâu thuẫn giữa người lớn với nhau, cháu không nên tham gia vào, dù sao đi nữa bác cũng là bác của cháu. Gia gia cháu bình thường không có dạy cháu cách nói chuyện với bề trên sao?”

Tương Hân mặt vô biểu tình, trên thực tế đối với Tương Bình Khang cây già lên mặt mượn cố giáo huấn rất là chán ghét.

Hần nói: “Tôi chỉ biết là trên làm dưới theo, thượng bất chính hạ tắc loạn. Tấm gương phía trước không tốt, cũng khó trách phía sau bắt chước theo.”

Ánh mắt của hần tựa như mũi tên nhọn ở trên người Tương Bình Khang và Chung Đào đâm xuyên qua, Tương Bình Khang cả người run lên, đối với đứa cháu trai đã trưởng thành này kiêng kỵ càng sâu hơn.

Tương Bình Khang giả vờ thờ dài bất đắc dĩ: “Bác biết cháu đối với bác có thành kiến quá sâu, thế nhưng dù sao chúng ta cũng là người một nhà, một cây bút không thể viết ra hai chữ giống nhau, đúng không? Tương gia chúng ta gia đại nghiệp lớn, nên giúp đỡ lẫn nhau mới đúng, người ngoài đâu thể so với thân thích nhà mình được.”

“Thân thích cái gì? Chung Đào sao?” Tương Hân liếc mắt nhìn Chung Đào trầm ổn ngồi ở một bên, “Hần là thân thích của ông, không phải thân thích của tôi.”

Tương Bình Khang sắc giọng: “Nó không phải là thân thích của cháu, vậy bác cũng không phải sao?”

Tương Hân không nhin được hần vòng vèo như thế, nói: “Ông có chuyện gì cứ nói thẳng đi, tôi đây còn có khách.”

Tương Bình Khang không rõ Từ Cửu Chiếu là ai, thế nhưng có thể để cho Tương Hân tự mình tiếp đãi, hần là không giàu thì quý. Cho dù không thể kết giao, hần cũng không muốn lưu lại ấn tượng xấu, để ngừa sau này lúc khó khăn, có thể giữ được một cơ hội.

Tương Bình Khang cười nói rằng: “Thằng nhóc này từ nhỏ đến lớn chính là tính tình nóng nảy, được rồi, nói chính sự. Cháu cũng biết bác ở phía nam mở công ty bán đấu giá tác phẩm nghệ thuật đi, hiện tại phía nam cạnh tranh vô cùng kịch liệt, bác suy nghĩ, tiện nghi cho người ngoài không bằng cấp cho người trong nhà...” Nói đến đây ánh mắt của hần chuyển tới cái bọc trong cửa hàng, giống như vừa mới nhìn thấy: “Đây là bình tứ giác Phong Diêu đang rất nổi danh sao? Màu sắc thực sự là tươi non, mỹ lệ như sau cơn mưa vậy. Không bằng đem cái bình này giao cho bác bán đấu giá đi, bác sẽ tổ chức cho cháu thật tốt, cam đoan cháu sẽ kiếm một khoản lớn a.”

Rốt cục Tương Bình Khang cũng lộ ra ý đồ, hần quả nhiên là hướng về đồ sứ Phong Diêu mà tới, Tương Hân trong thâm tâm nghiêng răng nghiêng lợi.

Tương Hân nhắc lên khoe miệng, lộ ra nụ cười châm chọc: “Nói như vậy, nguyên lai ông là vì chuyện này mà đến. Nhưng rất đáng tiếc, cái bình Phong Diêu này, Bác Cổ Hiên cũng không tính bán ra.”

Tương Bình Khang vùng tay nói: “Cháu đừng tưởng bác ngu dốt, bác còn không biết hay sao. Cháu cũng không phải là gia gia của cháu, thật lòng đem đồ sứ này coi như là vật quý mà cất giấu đi, bất quá là chờ giá cao mà thôi.”

Tương Hân nghe hần nhắc tới gia gia, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ lửa giận không nhẫn nại được, hần thở hổn hển hai cái nói: “Ông nói không sai, tôi là không có ý định đem đồ sứ này làm vật sưu tầm, thế nhưng đây là vật gia gia ưa thích. Chỉ cần là gia gia thích, tôi tự nhiên sẽ lưu lại. Tôi cũng không thể bất hiếu với gia gia a? Ông nói có đúng không, bác hai?”

Khóe miệng Tương Bình Khang co quắp, lời này đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải. Thầm mắng một tiếng đồ ranh con, Tương Bình Khang nói rằng: “Như vậy đi, nếu không bán đấu giá, cháu cho bác mượn cũng được. Tuy rằng không thể bán đấu giá, thế nhưng ở phía nam mở một triển lãm cỡ nhỏ cũng có thể mời chào không ít người a.”

Ánh mắt Tương Hân sắc bén, lưng thẳng lên, thẳng tắp nhìn chăm chú vào Tương Bình Khang, tự tiểu phi tiểu nói rằng: “Ông đây là đại diện công ty bán đấu giá cùng tôi bàn việc công, hay là lấy thân phận bác hai nói việc tư với tôi?”

Bạn đang ?

Tương Bình Khang sợ hãi nhìn Tương Hân, hần suy nghĩ một chút nói rằng: “Nói việc công thì như thế nào? Nói việc tư thì lại thế nào?”

Ngón tay Tương Hân búng một cái trên y phục không hề có bụi bặm, nói rằng: “Dĩ nhiên là hai cách thức khác nhau. Nếu như muốn nói chuyện công, mặc dù bây giờ còn chưa có chuyện công ty tới thương lượng để mượn vật triển lãm, thế nhưng về sau cũng không phải không có khả năng.”

Tương Bình Khang nghe vậy thì mừng rỡ, không đợi hần cười ra, Tương Hân liền nói tiếp: “Dựa vào thủ tục thông thường, cho mượn vật triển lãm cần phải mua bảo hiểm cho vật đó, tôi cũng không cần nhiều, 500 vạn là được rồi.”

“500 vạn? Sao mà không đi cướp luôn đi?!” Tương Bình Khang nhin không được buột miệng mắng.

Tương Hân hừ lạnh: “Sao ông không nghĩ, 500 vạn có thể nhiều hơn so với chính khí (ý chỉ đồ vật còn hoàn chỉnh, nguyên vẹn) Phong Điều duy nhất trên thế giới hiện nay sao?”

Sắc mặt Tương Bình Khang âm tình bất định, hần biết đồ sứ này trân quý, thế nhưng cũng không nghĩ tới phí bảo hiểm lại nhiều như vậy.

Tương Hân thông thả ung dung nói rằng: “Phí bảo hiểm nếu tính ít lại, vậy phải có vật thế chấp tương đương a. Bác hai, hay là ông đem công ty bán đấu giá làm phí thế chấp đi?”

Tương Bình Khang bị Tương Hân chọc giận, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, Chung Đào thấy sắc mặt hần bất thường, nhanh chóng bưng nước cho hần uống.

Tương Bình Khang tay run run uống một ly nước, chờ cơn giận qua đi, thấy Tương Hân vẫn mắt lạnh nhìn hần, nhất thời giận không chỗ phát tiết: “Mày rốt cuộc có coi tao là bác của mày không? Cho mày tiện nghi thì mày liền đẩy ba kéo bốn.”

Tương Hân lạnh nhạt nói: “Nếu không xem ông là bác hai, ông cho là ngày hôm nay ông có thể bước vào cửa Bác Cổ Hiên sao?”

Tương Bình Khang lấy hơi nói rằng: “Vậy mà nói đi! Rốt cuộc phải thế nào mà mới bằng lòng đem bình tứ giác cho tao mượn.”

Khóe miệng Tương Hân nhếch lên một độ cung xinh đẹp, nói rằng: “Chẳng phải trước đó tôi hỏi ngài là dự định dùng danh nghĩa công ty hay là lấy thân phận cá nhân đó sao?”

Tương Bình Khang cho rằng lời này của Tương Hân là đồng ý, lập tức an tâm nói: “Nếu việc công phiền toái như vậy, vậy lấy danh nghĩa cá nhân mượn đi. Còn phí thế chấp sao, đều là người trong nhà nên mua bảo hiểm đương nhiên sẽ không cho keo kiệt với mày, nhưng 500 vạn thì quá nhiều, 50 vạn là được rồi.”

Tương Bình Khang tự quyết tự nói đến sung sướng, Tương Hân cười nhạt, hướng phía Triệu quản lý hắt cằm. Triệu quản lý đã làm nhiều năm ở Bác Cổ Hiên, tự nhiên biết ý tứ của ông chủ, hơn nữa hắn đã sớm nhìn Tương nhị tiên sinh không vừa mắt, rất nghe lời từ trong ngăn kéo sau quầy mở khóa lấy ra một cuốn sổ kế toán.

Tương Hân đi tới đem sổ sách cầm ở trong tay, tựa ở quầy, tư thái rất ung dung nói: “Nếu lần này ngài dự định lấy danh nghĩa riêng để mượn, vậy trước tiên đem những đồ vật mượn trước đó trả lại đi đã. Sổ sách không rõ ràng, sau này sẽ khó truy cứu trách nhiệm, ông nói đúng không? Bác hai?”

Tương Bình Khang không dám tin nhìn sổ sách trong tay hắn: “Mày có ý gì hả?”

“Có ý gì sao?” Tương hân đứng lên đi tới đem sổ sách đưa đến trước mũi đối phương, tàn khốc nói: “Hai năm trước ông không có sự cho phép của gia gia, dám từ Bác Cổ Hiên lấy đi tổng cộng 16 món đồ sứ, 7 món đồ bằng ngọc, 12 cuộn tranh chữ, 4 món bằng đồng, 8 món văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên)! Lúc đó nói là mượn, hiện tại ông cũng nên trả đi chứ?”

Bắp thịt trên gương mặt của Tương Bình Khang không được tự nhiên co rúm giật giật, già mồm át lệ phải: “Lúc đó cũng không có nói mượn trong thời gian bao lâu, mấy vật phẩm đó bây giờ chưa trả được!”

Tương Hân cười nhạt: “Tôi nghe nói mấy thứ đó đều bị ông đem bán đấu giá hết rồi mà, chưa trả được? Ông lấy cái gì mà trả? Hay là muốn dùng tiền trả lại?”

Tương Bình Khang bị chất vấn vô cùng khó chịu, hắn đứng lên, nâng cằm, hếch mũi nhìn khuôn mặt anh tuấn của Tương Hân, khinh miệt nói rằng: “Tao không trả thì thế nào? Mấy thứ này đều là của lão gia tử, đó là của cha tao, nói không dễ nghe, chứ khi ông chết thì mấy vật đó còn không phải đều thuộc về anh em chúng tao. Tao chỉ là lấy trước một phần thì thế nào?”

Không biết xấu hổ! Từ Cửu Chiếu tức giận trừng mắt nhìn Tương Bình Khang.

Tương Hân hiển nhiên là đã sớm biết hắn không biết xấu hổ, rất lạnh nhạt cầm cuốn sổ phẩy phẩy, tựa hồ là đang cầm cái gì dơ bẩn vậy.

Hắn nói: “Vấn đề là gia gia vẫn còn sống, chưa có chết a! Ông nếu như đã lấy phần của mình, thì ông chết tâm với bình tứ giác Phong Diêu đi, lần này vô luận như thế nào cũng đừng nghĩ tới cho ông mượn.”

Tương Bình Khang tức giận khó nén, trên mặt hiện lên một trận đỏ ửng, hắn cả giận nói: “Mày là một thằng ranh con! Còn chưa tới phiên mày làm chủ Tương gia đâu!”

Tương Hân giễu cợt nói: “Rất đáng tiếc, hiện tại chủ Bác Cổ Hiên là tôi, gia gia đã chính thức đem nó đứng tên của tôi. Tương gia tôi không làm chủ được, thế nhưng Bác Cổ Hiên vẫn là do tôi quyết định. Tôi nói không cho mượn chính là không cho mượn! Bây giờ ông có thể đi được rồi, không tiễn!”

Tương Bình Khang tức giận đến khó thở, hắn cầm hận chỉ tay vào Tương Hân, bỏ lại một câu: “Mày đừng đắc ý! Sớm muộn gì cũng có lúc mày phải cầu xin tao.” Sau đó dẫn Chung Đào rời đi.

“Thật là xui xẻo.” Tương Bình Khang đi rồi, Tương Hân nhất thời như trút được gánh nặng, toàn bộ tinh thần đều bị rút sạch ngồi phịch ở trên ghế: “Phiền nhất chính là nói chuyện với ông ta.”

33. Chương 33

“Ông chủ, uống nước cho bớt giận, tranh chấp với người như thế không đáng đâu.” Triệu quản lý lấy cho hai người ly nước mới.

Tương Hân bưng ly nước lên cười khổ, nói với Từ Cửu Chiếu: “Để cho cậu chê cười rồi.”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Người bất hiểu như thế, quả thực không xứng là người.”

Bách thiện hiếu vi tiên, Trung Hoa mấy nghìn năm đến nay, hiếu kính cha mẹ đều là đặt ở vị trí trên đầu. Nhất là người làm quan, chỉ cần có một câu bất hiếu, hay đức hạnh có vết nhơ, con đường làm quan có thể chấm dứt ở đây.

Mặc dù lúc trước Từ Cửu Chiếu cũng có nghe qua chuyện con cái khất khe, hung dữ với cha mẹ, thế nhưng ít nhiều đều là che che giấu giấu, sợ bị người khác mắng. Hôm nay cậu lần đầu mới thấy có người trắng trợn như vậy.

“Ngày hôm nay tôi mới biết được, nguyên lai song thân anh đều mất a.” Ánh mắt Từ Cửu Chiếu ôn hòa nhìn Tương Hân, dường như an ủi đau xót của hắn.

Tương hân bị nhìn rất không được tự nhiên, nhưng trong lòng rất cảm động. Nhưng mà Từ Cửu Chiếu so với hắn còn nhỏ tuổi hơn đi? Hơn nữa nghe nói đối phương còn là một cô nhi kia mà, ánh mắt như vậy là có ý tứ gì?

Tương Hân để ly nước trong tay xuống, gật đầu nói: “Đúng vậy, ba mẹ của tôi đã mất sớm.”

“Nén bi thương..” Từ Cửu Chiếu nói.

“Không có việc gì, đã sớm không sao rồi.” Tương Hân khoát khoát tay, nói rằng: “Hồi này là đang kể với cậu Bác Cổ Hiên trước đây đã từng đóng cửa hơn hai mươi năm phải không? Khi đó bởi vì một số chuyện trong quá khứ, nhà tôi trôi qua đặc biệt gay go, bởi vì thuộc giai cấp không tốt nên bị đánh kích rất lợi hại.”

Biến động mười năm trước, vì Tương gia là một gia tộc tư bản lớn, cả ngày bị người ta lôi ra làm nhân vật tiêu biểu. Khi đó tình huống rất nghiêm trọng, cuộc sống khi đó người của thời đại ngày nay khó có thể tưởng tượng ra, thậm chí có gia đình bởi vì giai cấp đối phương mà trở mặt ly hôn, e sợ bị liên lụy đến.

Tương gia chính là vào lúc đó chia năm xẻ bảy, con trai cả trốn đi chạy tới nông thôn, vợ Tương Vệ Quốc mang theo con trai thứ hai cùng đứa con gái ly hôn trở về nhà mẹ đẻ, khi đó chỉ còn lại người con trai thứ ba mới vừa bắt đầu hiểu chuyện chết sống không chịu rời khỏi Tương Vệ Quốc.

Tương Vệ Quốc cùng đứa con thứ ba sống nương tựa lẫn nhau, cùng nhau ở tại nhà kho kế bên bãi rác thải, chật vật vượt qua được mười năm. Cũng chính mười năm đó, hai cha con vì chịu nhiều đau khổ nên thân thể cũng bắt đầu chuyển xấu đi.

Đến cuối thập niên bảy mươi, Tương Vệ Quốc được sửa lại án sai, tuy rằng nhà nước để cho bọn họ chuyển về căn nhà ban đầu, thế nhưng khi đó tất cả đồ vật trong nhà đều bị mất sạch, chỉ còn lại gian nhà trống không và mấy gia đình xa lạ chen chúc nhau ở trong ngôi nhà nhỏ đó.

Tuy rằng biến động kết thúc, thế nhưng vết rách lại không có biến mất, gia đình ông rốt cục cũng bị chia ly, phân tán ra.

Tương Vệ Quốc không có công việc chính thức, lúc đầu cửa hàng bị giam bế, Tương Vệ Quốc không rõ tình hình nên cũng không dám tiếp tục kinh doanh Bác Cổ Hiên, chỉ có thể làm công việc đổ rác, kiểm lấy vài đồng tiền lương còm.

Tuy rằng cuộc sống trôi qua rất khổ sở, thế nhưng Tương Vệ Quốc vẫn dạy dỗ đứa con thứ ba Tương Bình An thành tài. Tương Bình An thi đậu đại học, sau khi tốt nghiệp thì cùng bạn học cũng là mẹ Tương Hân kết hôn.

Tương Bình An được trường giữ lại làm việc, Tương Vệ Quốc rốt cục không cần làm việc ở chỗ đổ rác nữa. Mặc thấy cuộc sống sau này sẽ khá lên, lại không nghĩ rằng bệnh tật thoáng cái tập kích gia đình này, Tương Bình An mắc bệnh ung thư. Lần tai họa này đột ngột như sấm sét giữa trời quang, làm cho mẹ Tương Hân bị đả kích lớn ngoài ý muốn sanh non, càng họa vô đơn chí khiến người ta đau xót.

Tương Vệ Quốc buộc lòng lại phải đứng ra chống đỡ gia đình. Bác Cổ Hiên là tổ nghiệp Tương gia tồn tại từ thời kì dân quốc. Thế hệ Tương gia nhiều đời kinh doanh đồ cổ, Tương Vệ Quốc nghe quen tai, nhìn quen mắt, cũng am hiểu giám định và sưu tầm đồ cổ. Khi Tương Vệ Quốc sinh sống và làm việc ở chỗ đổ rác, không ít lần lợi dụng kiến thức của mình đem những món đồ cổ mà người ta không biết vứt đi đem về nhà, nhưng mấy thứ này không thể đem ra bán được.

Vừa vặn vào lúc này quốc gia trả lại các vật cổ trong nhà Tương Vệ Quốc, mấy thứ này vẫn bị khóa ở trong kho đầy bụi, tới bây giờ mới kiểm kê, trả về cho nguyên chủ.

Tương Vệ Quốc quang minh chính đại bán của cải lấy tiền mặt chữa bệnh cho con trai, Tương Bình An sống thêm được 2 năm mới mất, để lại người vợ đang mang thai lần thứ hai, sau đó Tương Hân được sinh

ra, lúc Tương Hân 5, 6 tuổi bà cũng vì sầu não mà qua đời.

Tuy rằng hai vợ chồng Tương Bình An đều mất đi, nhưng cũng để lại một tôn tử cho Tương Vệ Quốc. Lão gia tử cố nén bi thương đem cháu trai nuôi nấng trưởng thành, Bác Cổ Hiên mở cửa trở lại, ông cố gắng đặt tâm trí vào công việc, Tương Vệ Quốc cũng thấy vui vẻ trở lại.

Dựa vào đồ vật mà quốc gia trả về và những món đồ tích góp từng tí một trong mười năm, Bác Cổ Hiên lại mở cửa một lần nữa, sinh ý phát triển không ngừng, lợi nhuận càng tăng lên.

Nghèo hèn giữa phố không người hỏi, giàu sang rừng thẳm có khách tìm, danh tiếng Tương Vệ Quốc và Bác Cổ Hiên truyền vào trong tai Tương Bình Khang. Vì vậy hần liền kêu em gái Tương Bình Lệ dựa vào ký ức khi còn bé, tìm lại ngôi nhà đó.

Lúc này những người trong ngôi nhà đều đã dời đi, toàn bộ căn nhà lại thuộc về quyền sử dụng của Tương Vệ Quốc.

Lúc con trai thứ hai cùng con gái tới cửa, Tương Vệ Quốc đã hơn sáu mươi tuổi rồi, người già đặc biệt dễ cô độc, dù sao cũng là con ruột, ông làm sao có thể không nhớ nhung chứ. Mặc kệ bọn nhỏ là thế nào tìm tới cửa, Tương Vệ Quốc cùng con trai thứ hai và con gái khôi phục lại quan hệ.

Vài năm sau, đứa con cả cũng bắt đầu mang theo con cái tới thăm Tương Vệ Quốc, có con trai, con gái, cháu ngoại vờn quanh bên người, thân thể Tương Vệ Quốc đã khá lên nhiều.

Khi Tương Hân đến nơi khác đi học, Tương Bình Khang liền bắt đầu ra vào nhà Tương Vệ Quốc và Bác Cổ Hiên nhiều lần, mỗi lần tới cũng đều hỏi thăm chuyện đồ cổ.

Dù sao cũng là nghiệp gia truyền, con thứ hai đối với đồ cổ cảm thấy hứng thú, Tương Vệ Quốc rất là vui mừng, vì vậy dốc lòng truyền thụ. Chỉ tiếc là, Tương Bình Khang chỉ thích giá trị của mấy món đồ cổ đó, mà không phải muốn kế tục lịch sử truyền thừa của gia tộc.

Tương Vệ Quốc thương tiếc Tương Hân từ nhỏ cha mẹ đều không còn, tất cả tài sản của ông, bao gồm căn nhà này và Bác Cổ Hiên, cộng thêm mấy món đồ cổ quý giá trong nhà đều dự định để lại cho người cháu này.

Khi Tương Bình Khang biết quyết định này, trong lòng vừa cảm giận bất bình lại vừa lo lắng. Bất quá hần ngoài mặt lại không có lộ ra, ngược lại là từ từ gây xích mích ly gián. Mấy năm Tương Hân không quay về Thượng Hải, Tương Bình Khang đã bắt ở điểm ấy không tha, nói Tương Hân không hiểu chuyện này nọ.

Tính cách Tương Vệ Quốc nghiêm túc, thái độ làm người lại cứng nhắc, Tương Hân khi đó chính là bởi vì vấn đề tính hướng mà trốn tránh về nhà, trở thành kẻ nổi loạn. Tương Vệ Quốc bị Tương Bình Khang khích bác chia rẽ nên đối với tôn tử sinh ra tâm tình bất mãn.

Bất quá, dù không vừa lòng như thế nào đi nữa, Tương Vệ Quốc cũng không có thay đổi suy nghĩ đem toàn bộ gia sản để lại cho người cháu này.

Ngoại trừ yêu thương người cháu này ra, ông đối với việc vợ trước mang theo hai đứa con cùng đứa con cả nhiều năm không về trong lòng luôn luôn cho rằng nếu đã ly hôn thì hai đứa con thuộc về gia đình phía bên kia, còn đứa con lớn cũng trở thành người nhà khác rồi. Tuy rằng bọn họ còn là cha con, thế nhưng cũng đã là hai nhà khác nhau. Mà tài sản của ông hần là phải để lại cho đứa con thứ ba và con của nó đang cùng sống với ông.

Mặt khác là do những đồ cổ này ngoại trừ quốc gia trả về ra, phần lớn đều là do hai người Tương Vệ Quốc và Tương Bình An cất dấu đi. Ở trong lòng của Tương Vệ Quốc, những đồ cổ này nên thuộc về đứa con thứ ba, ông bất quá chỉ là giúp bảo quản giùm mà thôi.

Nhưng Tương Bình Khang không biết ý nghĩ trong lòng Tương Vệ Quốc, chỉ đơn thuần nghĩ lão gia tử thiên vị đứa con trai nhỏ của ông.

Hai người Tương Vệ Quốc và Tương Hân mâu thuẫn càng lúc càng lớn, lễ mừng năm mới Tương Hân cũng không về nhà, Tương Bình Khang nghĩ thời cơ đã đến, hần tính toán xin vào ở trong nhà, lấy lí do là để chăm sóc ông.

Thế nhưng Tương Vệ Quốc làm sao có thể để cho con trai thứ đến ở nơi sau này sẽ thuộc về Tương Hân chứ, ông tuy rằng già rồi, nhưng cũng không hồ đồ, phải biết rằng thỉnh thần thì dễ tiễn thần thì khó a.

Tương Vệ Quốc không đồng ý, Tương Bình Khang không thể làm gì khác hơn là thay đổi sách lược, hấn ra chiêu thứ hai, muốn đem lão gia tử về chỗ hấn ở.

Lần này Tương Vệ Quốc thật sự cảm động, mặc dù không có đồng ý, nhưng thái độ đối với Tương Bình Khang cũng thân thiết hơn rất nhiều.

Tương Bình Khang tranh thủ rên sất khi còn nóng nên liền nghỉ việc, kéo một khoản đầu tư mở công ty bán đấu giá. Lúc này tình cảm của Tương Vệ Quốc đối với hấn còn đang nóng, thấy con mở công ty, ông cũng giúp rất nhiều, vừa tiến cử người làm mỗi, vừa giới thiệu nguồn cung cấp.

Thế nhưng không nghĩ tới Tương Bình Khang lại đánh chủ ý vào đám đồ cổ quý giá kia.

Tương Vệ Quốc có chút hơi khó xử, Tương Bình Khang đau khổ cầu xin, hấn còn nói tất cả gia sản của hấn đều đầu tư vào đây, hấn không muốn tất cả tiền tích góp đều trôi theo nước, muốn trận bán đấu giá đầu tiên này nhất định phải một phát mà vang.

Tương Vệ Quốc cũng không đành lòng nhìn Tương Bình Khang thất bại, vì vậy đành phải lấy ba bức tranh chữ mà ông trân quý nhiều năm được nhà nước trả lại đưa cho Tương Bình Khang.

Có ba bức tranh chữ làm chủ đạo nên lần bán đấu giá đầu tiên rất thành công.

Thế nhưng phạm vi đồ cổ không lớn, đồ cổ chân chính cũng không phải dễ tìm như vậy, nếu gặp được hàng tốt, công ty nhỏ của Tương Bình Khang lại không có bản lãnh để mang về.

Tuy rằng Tương Bình Khang được Tương Vệ Quốc giới thiệu nguồn cung cấp, nhưng đồ cổ đem bán đấu giá cũng không thuộc hàng quá đẳng cấp, nên Tương Bình Khang ba lần bốn lượt đến cầu sự giúp đỡ của Tương Vệ Quốc.

Một lần hai lần thì có thể, ba lần bốn lần thì Tương Vệ Quốc không đáp ứng. Tương Bình Khang muốn kinh doanh đồ cổ phải tự mình tích lũy gom góp, chỉ biết dựa vào người khác mà không có bản lĩnh gì, sớm muộn gì cũng miệng ăn núi lở.

Đợt bán đấu giá mới, vì không tìm được hàng tốt khiến cho Tương Bình Khang thấp thỏm bức bối, nên muốn nhờ ông giúp một lần nữa.

Lần này có nói cái gì Tương Vệ Quốc cũng đều không đồng ý, Tương Bình Khang thiếu kiên nhẫn nên liền đem ý nghĩ Tương Vệ Quốc thiên vị đứa con thứ ba oán giận nói ra.

Điều này làm cho trong lòng Tương Vệ Quốc không dễ chịu, tuy rằng ông đúng là thiên vị, thế nhưng dù sao cũng bởi vì hai người sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm qua, ông thiên vị cũng là điều nên làm. Hơn nữa đứa con thứ ba cũng không còn sống, nếu ông không thiên vị nó, vậy còn có ai nghĩ cho nó đâu.

Còn Tương Bình Khang không quan tâm đến ông nhiều năm như vậy, lúc này đến oán giận ông thiên vị, nó có tư cách gì và lập trường gì mà đến oán giận chứ?

Có lẽ ý nghĩ của Tương Vệ Quốc có chút thiên vị, thế nhưng lão nhân gia ông trong mắt không chứa nổi một hạt cát, Tương Bình Khang oán giận thoáng cái kéo xuống phần hảo cảm của ông đối với hấn.

Tương Bình Khang căn bản không có phát giác biến hóa trong lòng Tương Vệ Quốc, ngay sau đó còn to gan oán giận việc Tương Vệ Quốc tương lai muốn đem tất cả gia sản đều lưu lại cho Tương Hân, còn phần của anh cả, hấn, còn có em gái hấn thì như thế nào? Ông đặt bọn họ ở chỗ nào? Bọn hấn cũng đều con của ông, ông làm vậy không cảm thấy bất công sao?

Lời này vừa nói ra liền chọc giận Tương Vệ Quốc.

Thì ra ba đứa con này đều là vì gia sản của ông mới trở về thăm hỏi ông!

Tương Vệ Quốc liền một gậy lật đổ luôn một con thuyền, mặc kệ con cả, con gái út nghĩ như thế nào, Tương Vệ Quốc cảm thấy ba đứa con này đều có tâm tư hiểm ác đáng sợ.

“Đồ vật là của tổ tông tao lưu lại, sự nghiệp là tự tao tạo nên, lão tử muốn cho người nào thì cho người đó!” Tương Vệ Quốc gầm quát, “Mày muốn kiếm tiền, đừng nghĩ lấy ở lão tử một xu nào! Tao cho mày biết, lão tử cũng không có nghĩa vụ phải nuôi mày. Chưa nói đến việc mẹ mày đã ly hôn với tao, còn mày được giao cho bà ta nuôi, nếu có giao cho tao thì bây giờ mày cũng đã trưởng thành, hẳn là phải phụng dưỡng lại tao a!”

Nét mặt Tương Vệ Quốc nghiêm khắc, Tương Bình Khang bị ông bạo phát sợ cứng ở tại chỗ nói không ra được lời nào.

“Tao tưởng mày là vì tình cảm, không ngờ là vì tiền, tao còn chưa nói đến lỗi lầm khi xưa của mày đâu!” Tương Vệ Quốc hùng hổ dọa người, trợn tròn đôi mắt: “Lão tử vốn cũng không trông cậy vào mày sẽ phụng dưỡng tao, tao có tôn tử, tôn tử tự nhiên sẽ quản tao.”

Tương Bình Khang đang bị dọa sợ, nghe Tương Vệ Quốc nhắc tới Tương Hân theo phản xạ liền nói bậy để gây xích mích: “Tương Hân không phải là người bình tĩnh, tính tình cũng xấu, cha xem lễ mừng năm mới nó cũng chưa trở về, thái độ kiểu này mà cha vẫn trông cậy vào sao?”

“So với loại người rình rập tài sản của tao như mày thì tốt hơn nhiều!!” Tương Vệ Quốc trung khí mười phần quát: “Mày cút cho tao! Sau này không cho phép mày bước vào cửa nhà tao nữa bước!”

Lúc này Tương Bình Khang mới thấy không ổn, vội vàng nói bù lại: “Con nhất thời nói lấy, chúng ta là cha con, nào có phải kẻ thù đâu, phải không?”

Tương Vệ Quốc thở một hơi bình tĩnh lại: “Về sau không chỉ có mày, còn toàn bộ gia đình của mày nữa, ngay cả anh cả, em gái của mày cũng không cần đến đây. Ít thấy bọn mày, tao còn có thể sống lâu thêm hai năm nữa.”

Tương Bình Khang hết lời xin lỗi, nhưng Tương Vệ Quốc trực tiếp đem người đuổi ra ngoài.

Tương Bình Khang bị đuổi ra khỏi nhà, sau khi trở về càng nghĩ càng thấy phiền muộn, sao hẳn không giữ bình tĩnh chút, lại đem ông ta chọc giận.

Cho tới bây giờ hẳn cũng không có cảm giác suy nghĩ của mình có vấn đề gì, hẳn cho rằng cha hẳn có bốn người con, coi như là chia đều ra thì hẳn cũng được chia không ít thứ tốt, mấy thứ này đủ để hẳn sống thoải mái đến đời sau.

Bất kể như thế nào cũng không thể để cho cha hẳn đem tài sản lưu lại cho Tương Hân, ít nhất hẳn cũng phải lấy phần thuộc về mình.

Tương Bình Khang cũng biết tính cách nóng nảy, cương trực của Tương Vệ Quốc. Nếu không phải như vậy, Tương Vệ Quốc và vợ trước của ông cũng sẽ không mỗi người một hướng. Động loạn mười năm trước cũng có người ly hôn rồi hợp lại, dù sao khi đó là thời kì đặc biệt, ly hôn cũng là bất đắc dĩ, vì để bảo toàn người nhà không bị khổ sở mà chủ động ly hôn cũng không phải số ít.

Thế nhưng Tương Vệ Quốc lại không nghĩ như vậy, đã tan thì tan luôn, tuyệt đối sẽ không tìm người trở về.

Tương Bình Khang chạy tới Bác Cổ Hiên, pha trò mê hoặc Triệu quản lí, đem những đồ cổ tinh phẩm đặt ở Bác Cổ Hiên lúc đó lấy đi.

Tương Vệ Quốc cho rằng việc xấu trong nhà không truyền ngoài, cho nên chuyện phát sinh ở trong nhà không có truyền ra, nào nghĩ tới Tương Bình Khang lại tuyệt tình như thế.

Lúc đó Triệu quản lí đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, thế nhưng bị Tương Bình Khang quần quít lấy không phân thân ra được, chờ khi hẳn gọi điện thoại hỏi Tương Vệ Quốc, muốn can đã can không kịp nữa.

Tương Vệ Quốc lúc cãi nhau thì không bị sao, nhưng lúc biết Tương Bình Khang làm chuyện kia, ông liền tức giận đến ngã bệnh.

Dưới tình huống như vậy, Tương Hân đành trở về.

Tương Vệ Quốc thấy hẳn liền chảy nước mắt, nói xin lỗi hẳn, nói đồ vật mà ông giữ lại cho hẳn bị bác hai lấy đi rồi.

Tương Hân từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp qua gia gia yếu ớt như vậy, nhất thời đau lòng, chiến tranh lạnh của hai người nhất thời tan biến, bệnh cũng không cần thuốc mà tự khỏi.

Tương Hân luôn luôn hầu hạ ở trước giường Tương Vệ Quốc, an ủi ông, làm bạn với ông.

So với mấy thứ kia, Tương Hân càng quan tâm Tương Vệ Quốc hơn. Tiền, hắn có thể tự mình kiếm, cho dù Tương Vệ Quốc không lưu cho hắn chút gì mà tất cả tài sản đều phân cho bác và cô của hắn, hắn cũng không có ý kiến. Thế nhưng chuyện đó phải được ông cam tâm tình nguyện mới được, không thể chưa được sự đồng ý của ông mà ngang ngạnh “mượn” đi như thế!

Tương Hân muốn báo cảnh sát, thế nhưng Tương Bình Khang cũng khôn khéo, chỉ nói là mượn, còn làm sổ sách nữa chứ.

Bị mất đi lượng lớn đồ cổ tinh phẩm như vậy, Bác Cổ Hiên thiếu chút nữa đóng cửa vì không thể tiếp tục kinh doanh.

Tương Vệ Quốc nản lòng thoái chí, đem những đồ vật còn dư lại để cho Tương Hân bán đi để giải quyết chuyện cửa hàng. Tương Hân biết những thứ kia là vật gia gia yêu quý, đương nhiên không đồng ý làm như vậy.

Tương Hân đến Bác Cổ Hiên nhận cục diện rối rắm, Tương Vệ Quốc rút kinh nghiệm xương máu, quyết tâm không để cho bạch nhãn lang có thêm cơ hội. Dứt khoát đem tất cả bất động sản, cửa hàng chuyển sang tên Tương Hân, bản thân thì giữ lại một ít gửi ngân hàng để dưỡng lão, hai ông cháu đều thống nhất việc này.

Bác Cổ Hiên phát sinh biến cố lớn căn bản là không thể giấu giếm được, toàn bộ giới đồ cổ đều biết chuyện này.

Thái độ làm người của Tương Bình Khang bị chỉ trích, thế nhưng hắn sẽ không vì bị làm khó dễ mà không kiếm được tiền, dựa vào những món đồ cổ tinh phẩm đó, công ty bán đấu giá tác phẩm nghệ thuật của hắn cũng có chân đứng ở phía nam.

Hắn biết mình chọc Tương Vệ Quốc, lão nhân không nguôi giận, hắn cũng không dám tự mình tới cửa, sau khi vợ hắn mang theo con đến cũng bị đuổi ra ngoài, hắn dứt khoát không tới nữa.

Lần này hắn ưỡn ngực nghiêm mặt tới cửa đánh chủ ý tới cái bình tứ giác Phong Điều, Tương Hân làm sao có thể cho hắn sắc mặt tốt được .

Bạn đang ?

Tương Hân muốn trừng trị Tương Bình Khang một trận, nhưng nếu vì loại người như thế mà mang trên lưng tiếng xấu là đánh trưởng bối, loại chuyện ngu này hắn mới không làm. Coi như là muốn giáo huấn đối phương, cũng phải đánh vào chỗ hiểm của hắn, chỉ một lần nhưng làm cho đối phương phải nhớ suốt đời.

34. Chương 34

Cho dù Tương Hân đem những món đồ đó lấy lại, Tương Vệ Quốc cũng không cảm thấy vui vẻ.

Tương Vệ Quốc ngoại trừ thấy cảm tình bị phản bội ra, còn có cảm giác uy nghiêm bị giảm lên, tự tôn bị làm cho nhục nhã, cộng thêm bởi vì những món đồ cổ lưu lại cho cháu trai bị người đoạt đi, khi đối mặt với Tương Hân cũng cảm thấy hổ thẹn.

Các loại tình cảm này đan vào một chỗ, khiến Tương Vệ Quốc xấu hổ, buồn bực không vui, trong thời gian thật dài không muốn ra cửa.

Tương Bình Khang sở tác sở vi làm cho Tương Vệ Quốc thân là bề trên cảm thấy xấu hổ. Thế nhưng, Tương Bình Khang là con trai của ông, dù ông có tức giận như thế nào đi nữa, cũng không muốn nhìn thấy cháu của mình và Tương Bình Khang bởi vì chuyện này mà đấu với nhau.

Tương Vệ Quốc chính miệng nói qua với Tương Hân, chuyện này coi như mất ông bị mù, cũng thấy rõ bộ mặt thật của đứa con thứ hai, sau này cả đời sẽ không qua lại với nhau nữa.

Vì muốn gia gia của mình thoải mái nên Tương Hân ngoài mặt đáp ứng, nhưng kêu hân dè xuống cơn tức này, bỏ qua cho Tương Bình Khang căn bản là không thể nào.

Tương Hân biết Tương Vệ Quốc bị Tương Bình Khang làm tổn thương, nếu như hân công khai đối phó với Tương Bình Khang, chỉ càng làm sâu thêm vết sẹo của Tương Vệ Quốc, cho nên hân chỉ có thể từ từ tính toán, từ từ lập kế hoạch.

Tương gia tình huống phức tạp truyền tới bên ngoài, cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, thay vì để Từ Cửu Chiếu nghe nói từ người khác, còn không bằng chính miệng hân nói cho đối phương biết.

Từ Cửu Chiếu sau khi nghe xong trong lòng đối với nhân phẩm của Tương Bình Khang càng thêm khinh bỉ: “Anh yên tâm, tôi đã biết thái độ làm người của ông ta, sau này cũng không cùng ông ta lui tới đâu.”

Tương Hân nhàn nhạt gật đầu, sau đó cổ quái nhìn Từ Cửu Chiếu: “Cậu gần đây xem phim cổ trang sao, nói chuyện có chút vị cổ xưa a.”

Từ Cửu Chiếu hơi kinh hãi, lúc này mới nhớ lại cậu vừa vô ý thốt dùng giọng điệu trước kia nói chuyện.

Cậu giả vờ ngượng ngùng rũ mắt xuống nói rằng: “Không phải xem ti vi, chỉ là đọc một ít sách cổ do thầy chỉ định, có một chút bị tẩy não.”

Tương Hân cười một tiếng: “Cậu cũng thật lợi hại, sách như vậy mà cũng có thể xem.” Sau đó hân vòng vo chuyển trọng tâm câu chuyện nói rằng: “Trong nhà tôi cũng có rất nhiều sách về phương diện gốm sứ, đều là do gia gia tôi sưu tầm. Như là Tuyên Hòa phụng sứ Cao ban đồ kinh của Từ Cánh, Trà Lục của Thái Tương, Lão Học Am Bút Ký của Lục Du, còn có bộ Đào Ký của Tương Hân mà gia gia tôi dùng tên của đại tác giả này đặt tên cho tôi đấy.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc: “Tương lão tiên sinh dùng tên của vị này đặt tên cho anh sao?”

Tương Hân gật đầu: “Đúng vậy, rất hay phải không. Gia gia tôi nói, quyển Đào Ký này không chỉ là bộ sách đầu tiên ghi lại lịch sử gốm sứ Trung Quốc, đồng thời cũng là bộ ký lục về gốm sứ được xuất bản sớm nhất trên thế giới.”

Từ Cửu Chiếu cảm thán nói: “Tương lão tiên sinh thật rất thích nghiên cứu những mấy tư liệu lịch sử này a.”

Hai người ở Bắc Cổ Hiên thêm một lát, liền trở về nhà. Bởi vì đã được dặn trước, Từ Cửu Chiếu một câu cũng không để lộ chuyện gặp phải Tương nhị tiên sinh.

Tương Hân du ngoạn thêm vài ngày nữa thì đi xử lý đồng công việc bị dồn lại.

Tiếp qua hai ngày, triển lãm liên kết đưa ra kết quả bầu chọn, Từ Cửu Chiếu và Trâu Hành Tân còn có người chịu trách nhiệm chính của triển lãm liên kết toàn quốc lần này là Lưu Tân Hoa cùng nhau đi tới.

Lưu Tân Hoa tuổi tác cũng không nhỏ, chừng bốn mươi tuổi, dáng dấp nho nhã, mang theo một bộ kính mắt gọng vàng.

Trên người hân mang theo khí tràng đặc hữu của người làm quan, Từ Cửu Chiếu lúc đầu cho là hân khó ở chung, thế nhưng trên thực tế Lưu Tân Hoa đối với tiểu đệ tử tràn ngập tài hoa của thầy mình nghe tiếng đã lâu, đối với cậu trái lại rất hoà khí.

Thậm chí còn hài hước nói: “Cậu trực tiếp gọi Lưu sư huynh là được rồi, nghìn vạn lần đừng gọi là nhị sư huynh.”(Nhị sư huynh = Trư Bát Giới)

Tuy rằng Từ Cửu Chiếu căn bản không thể hiểu được lời này buồn cười ở chỗ nào, nhưng vẫn nghe lời cẩn thận tỉ mỉ kêu một tiếng: “Lưu sư huynh.” Ngược lại làm cho Lưu Tân Hoa có ấn tượng rằng tiểu sư đệ này nói năng thận trọng, không có tế bào hài hước a. (chưa chắc đâu =))

Hân là cán bộ chuyên phụ trách quản lý các hoạt động của Hiệp hội nghệ sĩ trong phạm vi toàn quốc, do đó cũng là người chịu trách nhiệm chính trong việc tổ chức triển lãm lần này.

Trước đó thư kí gọi điện thoại cho Lưu Tân Hoa, nói là lần này do bằng cấp trộn lẫn với nhau nên khiến bầu không khí triển lãm liên kết nhất thời biến đổi, nhưng bởi vì bị Trâu Hành Tân chặn ngang lại làm cho

tâm tư của những người này bị phá hủy, về sau lại chưa từ bỏ ý đồ định chạy tới càn quấy nhưng biết Lưu Tân Hoa ra mặt thì ý định đó ngay tức khắc liền biến mất không thấy.

Hôm nay Trâu Hành Tân tới là để thực hiện trách nhiệm của một giám khảo. Đăng ký triển lãm liên kết đã hết hạn, bây giờ có thể bắt đầu tiến hành đánh giá tác phẩm được rồi.

Trâu Hành Tân đi tới đại sảnh triển lãm, phát hiện tổ gồm sứ bên kia đang nhao nhao ầm ĩ, Trâu Hành Tân cau mày, không vui nhìn đám người đem đại sảnh vốn nên an tĩnh lại ồn ào như cái chợ vậy.

Lưu Tân Hoa nhìn sắc mặt của thầy mình, thấp giọng nói: “Để em đi qua nhìn một chút.”

Trâu Hành Tân nhàn nhạt đáp một tiếng, đứng bất động ở nơi này, ông không muốn cùng những người đó chen chúc nhốn nháo gây mất trật tự a.

Từ Cửu Chiếu đương nhiên ở bên cạnh làm bạn với ông, Trâu Hành Tân nghiêng đầu nói rằng: “Con đi xung quanh sảnh triển lãm xem thử tác phẩm của những người khác làm ra như thế nào, học hỏi thêm một số ý tưởng thiết kế cũng tốt.”

Từ Cửu Chiếu đáp một tiếng, không yên lòng nhìn Trâu Hành Tân, Trâu Hành Tân cười hướng cậu làm cử chỉ đuổi người đi, Từ Cửu Chiếu lúc này mới an tâm đi qua tham quan các sảnh triển lãm.

Lần này triển lãm liên kết tổ chức tương đối lớn, tổng thể được chia làm 4 đại sảnh: sảnh đông một, sảnh đông hai, sảnh tây một, sảnh tây hai.

Tương ứng với 4 loại hình triển lãm: Gốm sứ, hội họa, thư pháp, điêu khắc.

Từ Cửu Chiếu đầu tiên đi vào sảnh đông một đang trưng bày các tác phẩm gốm sứ, đủ các loại tạo hình gốm sứ vô cùng kì quặc đang trưng bày ở trên đài.

Nào là gốm sứ hình vuông, tròn, dẹt, hình động vật, hình người, đủ kiểu hình dạng làm cho Từ Cửu Chiếu sửng sốt.

Cậu im lặng đứng ở nơi đó nửa ngày, trách không được Trâu Hành Tân nói là tư tưởng của cậu không thả lỏng, nếu như so sánh với những tác phẩm gốm sứ của những người này, cậu cũng không muốn thả lỏng đầu, cậu tình nguyện phong bế tư tưởng của mình a!

Những đồ sứ này phần lớn đều là tạo hình theo công nghệ hóa.

Việc gốm sứ càng về sau càng tách rời tính chất làm đồ vật dùng hằng ngày trở thành vật dùng để trưng bày thưởng thức cậu không phải là không biết, thế nhưng vật cổ quái này cậu thật sự không cho rằng có thể thưởng thức a!

Những người này hoàn toàn không chú ý tới cái gọi là nét đẹp cân đối cả, toàn bộ khí hình bốn phía vụn vẹo, Từ Cửu Chiếu cúi đầu xuống nhìn thấy tác phẩm tên là “Giọt Nước”.

Từ Cửu Chiếu: Ha ha.

Đây không phải là hoàn toàn làm bằng sứ, chỉ có một nửa là sứ, nửa kia là vật liệu gỗ biên chế thành, mà trên thân bình còn có mấy cái lỗ, viền xung quanh lại sử dụng kim loại để khảm nạm.

Trừ những tác phẩm khiến Từ Cửu Chiếu hoàn toàn không thể chịu đựng nổi, vẫn có một ít tạo hình truyền thống được trưng bày, nhưng mà vừa nhìn tới Từ Cửu Chiếu cảm thấy bị tổn thương mất a.

Tuy màu sắc trắng mịn xinh đẹp, nhưng mà độ phản quang trên mặt sứ quá chói mắt, hơn nữa do phản xạ từ ánh đèn, Từ Cửu Chiếu nghĩ hai mắt của mình đều muốn mù luôn rồi.

Vì sao trăm ngàn năm qua mọi người vẫn truy phủng màu thiên thanh của Sài diêu và hệ thống lò chuyên men màu thiên thanh chứ?

Màu thiên thanh chính là màu đại biểu cho phẩm cách của tầng lớp tri thức ngày xưa: khiêm tốn, hàm súc, có nội hàm.

Về sau lại lưu hành sứ màu, màu sắc phối hợp tuy rằng mềm mại, không cứng nhắc, nhưng ít nhất thoát nhìn cũng thú vị dạt dào, diễm lệ sinh động.

Màu sắc tươi đẹp nhưng trầm ổn, trang trọng mà đơn giản, như vậy đặt ở trong phòng mới phù hợp.

Nhưng mà hai cái tai bình thì màu lam nhạt, còn màu sắc ở mặt men phản xạ thoát nhìn quá mức chói mắt, ngay cả màu sắc hoa văn trên bình cũng đối lập với màu của bình, không chút nào tuân theo khái niệm bổ sung lẫn nhau theo quan niệm truyền thống cả.

Từ Cửu Chiếu bị những thứ gốm sứ hiện đại này làm chần động, sắc mặt trắng bệch, cậu nhắm mắt, xoa xoa thái dương, yên lặng đi tới đài tiếp theo.

Đặt ở bên cạnh cái bình đó chính là chén miệng hoa màu xanh đậm của Từ Cửu Chiếu.

Trong một đám đồ sứ lóa mắt, cái chén này lại thanh quý tinh xảo, trong suốt như ngọc, màu sắc khả ái, tạo hình ưu nhã lại làm cho mắt của người xem như được gột rửa.

Từ Cửu Chiếu không biết thẩm mỹ người khác như thế nào, nhưng xem ra đồ sứ của cậu tuy có truyền thống một chút, bảo thủ một chút, nhưng thai gốm và mặt men đều là xuất sắc hơn người, tạo hình cũng tốt hơn hẳn.

Coi như không có đối thủ nào có thể so sánh được.

Từ Cửu Chiếu an tâm, lần này sẽ không làm cho thầy thất vọng đâu nhỉ.

Từ Cửu Chiếu lại đi đến các sảnh khác nhìn các tác phẩm tham gia triển lãm, cuối cùng kết luận được một điều: So với nghệ thuật hiện đại, cậu vẫn thích nghệ thuật cổ điển hơn.

Nhìn xong toàn bộ cũng mất hơn một tiếng, Từ Cửu Chiếu nghĩ cậu bỏ đi có hơi lâu, lo lắng Trâu Hành Tân đi tìm cậu, liền nhanh chóng đi đến chỗ các giám khảo.

Đến lúc cậu tới đó, không ngờ phát giác bên này vẫn còn đang không ngừng tranh luận, mà lúc này Trâu Hành Tân đang mặt lạnh đứng ở giữa đám người đó.

Từ Cửu Chiếu lông mày cau lại, nhưng không có tùy tiện xông qua mà đứng tại chỗ cẩn thận quan sát, thấy được những người này mơ hồ là chia làm hai nhóm. ?

Người bên này vừa nói xong, người bên nhóm kia lập tức tiếp lời, hai bên không ai nhường ai, bên nào cũng giữ vững chủ trương của mình.

Lưu Tân Hoa ôm cánh tay đứng bên cạnh Trâu Hành Tân, nhưng xét từ vị trí của hắn, chính là tạo ra ranh giới giữa hai nhóm.

“... Ta vẫn là câu nói kia, triển lãm tổ chức ra chính là cho các nghệ thuật gia trẻ tuổi trong nước có một sân chơi để thể hiện mình, đề cao kỹ thuật gốm sứ nghệ thuật quốc nội.” Một người đứng ở bên tay trái Trâu Hành Tân nhấn mạnh hai chữ “quốc nội”.

“Người đây là mang tư tưởng chủ nghĩa cá nhân, rất có thể vì tình riêng mà làm việc a.” Mã Tú Sơn chậm rãi nói, “Nói như thế nào đi nữa, tác giả Tam Nguyệt Hoa Đào cũng là nghệ thuật gia trẻ tuổi của nước chúng ta, mặc dù bây giờ cậu ấy đang cư trú ở nước ngoài, nhưng cũng là người Trung Quốc. Giải vàng trao cho cậu ấy sao lại không thích hợp chứ?”

Người kia phản bác lại: “Thế nhưng trong mắt của ta, từ khí hình đến mặt men mà nói thì chén miệng hoa màu xanh đậm kia mới xứng đáng đoạt được giải vàng a.”

Mã Tú Sơn châm chọc cười một tiếng: “Dựa theo ý tứ của người, tác phẩm Tam Nguyệt Hoa Đào thì đấu quốc tế thì giành được giải thưởng tác phẩm xuất sắc, còn ở triển lãm liên kết chúng ta lại bị một tiểu bối vô danh đánh bại. Để truyền thông nước ngoài biết được, sẽ không nói người đâu, chỉ biết nói giám khảo chúng ta nội tình đen tối a!”

35. Chương 35

Từ Cửu Chiếu bất động thanh sắc đứng ở một bên nghe hồi lâu, dựa vào lời nói của bọn họ, từ từ mới hiểu rõ được sự việc.

Nguyên lai vào ngày cuối cùng đăng kí, có một nhà thiết kế gốm sứ trẻ tuổi từ nước ngoài trở về muốn tham gia triển lãm liên kết toàn quốc lần này. Lúc đầu chuyện này cũng không có gì, triển lãm liên kết toàn quốc có tính chất dung nạp rất mạnh, không có bất cứ rào cản gì đối với ngoại quốc. Thế nhưng lúc hắn đem tác phẩm tham gia triển lãm giao lên, thì có người ngay tại chỗ kinh hô: “Đây không phải là tác phẩm Tam Nguyệt Hoa Đào giành được giải tác phẩm xuất sắc ở Châu Âu năm nay sao?”

Nhà thiết kế gốm sứ kia tên là Lý Nham Tùng, hẩn mắt tự nhiên cười nói: “Không sai, chính là tác phẩm này. Sao vậy? Lễ nào triển lãm liên kết toàn quốc không cho phép tác phẩm đã từng tham gia thi đấu quốc tế đến tham gia triển lãm sao?”

Nhân viên công tác lập tức lắc đầu nói rằng: “Không có, chỉ cần là tác phẩm sáng tác trong vòng một năm, cho dù đã từng tham gia cuộc thi trong năm đều có thể đăng ký tham gia triển lãm.”

Đây cũng là sự khác nhau trong giới nghệ thuật so với các nghề nghiệp khác, tuy có rất nhiều nghệ thuật gia nhưng sản phẩm hàng năm lại vô cùng thấp, thậm chí người có năng lực hai năm mới cho ra một tác phẩm.

Nên tác phẩm của bọn họ không bị hạn chế số lần tham gia thi đấu.

Cái này giống như tác phẩm điện ảnh vậy, tham gia lễ hội điện ảnh trong nước còn có thể đi tham gia lễ hội điện ảnh nước ngoài, cần quét tất cả giải thưởng trong và ngoài nước mới gọi là bản lĩnh.

Nhưng mà riêng cá nhân nhân viên công tác này cảm thấy rất kinh ngạc, không nghĩ tới vị này ở Châu Âu có năm tháng đạt được giải thưởng tác phẩm xuất sắc sẽ đem tác phẩm này đưa đến triển lãm liên kết bọn họ dự thi.

Cũng không phải hẩn tự coi nhẹ mình, sinh ngoại, coi trắng ở nước ngoài mới là tròn (ý nói đồ ngoại mới tốt), mà là do tình trạng phát triển gốm sứ nghệ thuật trong nước hiện nay chính là như vậy.

Tuy rằng Trung Quốc là cái nôi gốm sứ, từ thời Đường đã bắt đầu xuất khẩu lượng lớn gốm sứ đến các nơi trên thế giới. Sau đó Cảnh Đức Trấn trở thành thủ đô của gốm sứ, đến hai đời Minh – Thanh lại càng phát triển huy hoàng.

Thế nhưng người xưa đã nói, thịnh cực tất suy, vật cực tất phản.

Từ cuối nhà Thanh, ngành sản xuất đồ sứ ở Cảnh Đức Trấn bắt đầu xuống dốc, dưới sự ảnh hưởng của kinh tế lúc đó, ngành sản xuất gốm sứ trong nước đều xuất hiện tình trạng trì trệ không tiến, thậm chí còn có dấu hiệu thụt lùi.

Cho đến khi chiến tranh kết thúc, chính quyền mới được thành lập, loại tình trạng trên mới bắt đầu từ từ chuyển biến tốt đẹp. Nhưng cũng giống như những ngành nghề khác, công nghệ trong nước đã có khoảng cách so với các quốc gia phát triển khác.

Mặc dù sau đó gắng sức đuổi theo, nhưng khi đó chỉ có Trâu Hành Tân là bậc thầy tiêu biểu trong gốm sứ nghệ thuật, còn thế hệ tiếp theo cũng không hy vọng phát triển gì được.

Đến khi Từ Cửu Chiêu xuyên qua hiện tại, các tác phẩm nghệ thuật cùng kỹ thuật mô phỏng gốm sứ truyền thống đều bị bỏ quên, chiếm toàn bộ thị trường hàng gốm sứ tiêu dùng cao cấp là đến từ I-ta-li-a, Đức, Anh quốc, Nhật Bản. Tuy rằng trong nước cũng có đơn đặt hàng xuất khẩu gốm sứ, đồ sứ sản xuất ra cũng có thiết kế tinh xảo, chế tác hoàn mỹ, thế nhưng trên thị trường phần lớn đồ sứ đều là loại kém chất lượng.

Bây giờ Cảnh Đức Trấn có bốn năm nghìn cơ sở chế tạo gốm sứ tại gia quy mô nhỏ, thoát nhìn thì thấy phát triển rất mạnh mẽ, phồn thịnh, thế nhưng chỉ chiếm được thị trường cấp thấp, không thể cạnh tranh được với thị trường cao cấp.

Gốm sứ có nguồn gốc từ Trung Quốc, nhưng hiện tại lại thuộc về toàn thế giới.

Khi gốm sứ trong nước trì trệ không phát triển, thì đồ sứ ngoại quốc lại có tiến bộ rất lớn và phát triển không ngừng, không chỉ có phát minh và ứng dụng các kỹ thuật mới và nguyên liệu mới, còn có đủ kiểu tổ chức thi đấu độc đáo, kích lệ sáng tạo nghệ thuật.

Đến lúc trong nước chậm rì rì tiếp nhận những nghệ thuật đến từ phương tây, thì các nghệ thuật gia lão thành cùng với lớp trẻ bấy giờ lại “gà mờ ” đối với toàn bộ tinh hoa từ truyền thống cho đến hiện đại, kết quả là hoàn toàn lúng túng không hiểu rõ bản chất và ý nghĩa của chuyện này.

Điều này cũng trách không được Từ Cửu Chiếu thấy tất cả tác phẩm hiện nay đều là không ổn, làm tổn thương mắt người xem.

Triển lãm trong nước rõ ràng thua kém triển lãm nghệ thuật quốc tế về quy mô và uy tín, nhất là hai năm qua tổ chức triển lãm liên kết vì mục đích kiếm tiền lại càng làm thêm vàng thau lẫn lộn, chướng khí mù mịt.

Cho nên mặc dù Mã Tú Sơn nói có phần khó nghe, nhưng vẫn chiếm được rất nhiều người ủng hộ.

Tam Nguyệt Hoa Đào chiếm được giải tác phẩm xuất sắc ở Châu Âu, đối với tác phẩm đạt được giải thưởng đẳng cấp quốc tế mà không được trao giải vàng thì cũng giống như một vận động viên lấy được giải ba ở thể vận hội quốc tế nhưng khi tham gia đại hội thể dục thể thao cấp tỉnh trong nước lại không vào được vòng chung kết thì không hợp với lễ thưởng. Bọn họ vì sợ truyền thông bên ngoài chỉ trích, cho nên cực lực kiên trì muốn đem giải vàng trao cho Lý Nham Tùng.

Nhưng bên nhóm phản đối lại cảm thấy tính nghệ thuật và cách nung tạo của chén miệng hoa màu xanh đậm lại hơn hẳn Tam Nguyệt Hoa Đào , đương nhiên phải được trao giải vàng, mà không phải là giải bạc.

Trâu Hành Tân cùng Lưu Tân Hoa vẫn không phát biểu ý kiến, nếu như hôm nay người trong cuộc không phải là Từ Cửu Chiếu, bọn họ nhất định sẽ đem giải vàng trao cho người làm ra cái chén này, bọn họ mới không sợ truyền thông bên ngoài chất vấn đâu.

Thế nhưng cố tình lại là tác phẩm của Từ Cửu Chiếu bị cuốn vào trong đó, hai người vì tránh bị tị hiềm, chỉ có thể im lặng.

Ba tổ khác quyết định tác phẩm đoạt giải rất nhanh, duy chỉ có tổ gồm sứ quyết định mãi mà không được, cho nên tất cả các giám khảo đều tập trung về đây.

Bởi vì trước đó Trâu Hành Tân chiếm vị trí của một thư pháp gia, cho nên người đó cũng không phải giám khảo chính thức trong tổ gồm sứ mà chỉ là ủy viên, khi Mã Tú Sơn cứ khẳng khẳng muốn Tam Nguyệt Hoa Đào là giải vàng, mà hai người giám khảo một tán thành một phản đối, ba người âm ỉ một trận, vô pháp thuyết phục đối phương, nên mới đề nghị tất cả giám khảo và ủy viên cùng nhau quyết định.

Tranh luận tròn một ngày, phần lớn các giám khảo đều là người lớn tuổi nên đều thấy mệt mỏi, chỉ có thể để ngày mai bàn tiếp.

Sau khi trở về, Trâu Hành Tân liền nổi giận đùng đùng.

“Hắn nhất định là cố ý! Hắn nhất định là trả thù việc ta làm cho hắn khó chịu nên mới làm như vậy! Quá vô sỉ, quá hèn hạ.” Trâu Hành Tân tức giận không thôi.

Lưu Tân Hoa cũng theo trở về, mắt thấy Trâu Hành Tân tức giận đỏ mặt tía tai, Lưu Tân Hoa khẩn trương kêu người giúp việc đi lấy thuốc.

Từ Cửu Chiếu sợ hết hồn, cậu là lần đầu tiên nhìn Trâu Hành Tân nổi giận lớn như vậy, mặt đỏ rần, tình trạng thoát nhìn không tốt.

Từ Cửu Chiếu sợ ông bức bối ảnh hưởng đến thân thể, khi người giúp việc cầm thuốc tới, Từ Cửu Chiếu vội vàng bưng nước để Trâu Hành Tân uống thuốc.

“Thầy, xin người bớt giận.” Từ Cửu Chiếu nói lỏng cổ áo của Trâu Hành Tân, cầm một cây quạt quạt cho ông.

Trâu Hành Tân ngược phập phồng, ông nắm tay của Từ Cửu Chiếu nói rằng: “Em yên tâm, tuyệt đối sẽ không để tính toán của hắn thực hiện được!”

Nguồn :

Từ Cửu Chiếu đầu óc mơ hồ, không hiểu hỏi lại: “Người đang nói người nào vậy ạ?”

Trâu Hành Tân mím môi, bộ dạng không muốn nói đến tên của người đó, Lưu Tân Hoa đành tiếp lời: “Là Mã Tú Sơn.”

Từ Cửu Chiếu kỳ quái nói: “Chuyện này cùng Mã Tú Sơn có quan hệ sao ạ?”

Lưu Tân Hoa gật đầu: “Ta nghe bọn họ nói, Lý Nham Tùng chỉ là tạm thời về nước, không có ý định tham gia triển lãm liên kết lần này, bởi vì mắt thấy chén miệng hoa của đệ giành được giải vàng lần này, không biết Mã Tú Sơn làm cách nào lay động được Lý Nham Tùng, vào ngày cuối cùng đăng kí, cậu ta mới mang theo tác phẩm đến tham gia triển lãm.”

Từ Cửu Chiếu híp mắt lại: “Nói như vậy, là hướng về phía đệ?”

“Không sai, chính là là cố ý nhằm vào đệ.” Lưu Tân Hoa gật đầu nói tiếp: “Tuy rằng triển lãm liên kết toàn quốc lực ảnh hưởng chỉ ở phía nam, thế nhưng giải bạc vẫn kém giá trị hơn so với giải vàng. Giải thưởng triển lãm liên kết không có tiền thưởng, chỉ có giấy chứng nhận, thế nhưng tác giả đoạt được giải thưởng có thể nâng cao giá trị tên tuổi. Trước giờ đệ chưa từng tham gia bất kỳ trận đấu nào, cũng chưa có tác phẩm bán ra, nếu lần này đạt được giải vàng, giá trị tác phẩm tối thiểu không dưới 7 vạn, nếu như là giải bạc, giá trị tác phẩm sẽ xuống dưới 5 vạn.”

Trâu Hành Tân sau khi trở lại bình thường cũng nói vào: “Chén miệng hoa đó giá khoảng chừng 10 vạn, nếu thấp xuống thì không xứng với sức của em bỏ ra. Một khi bị định là giải bạc, cao lắm cũng chỉ có 5 vạn.”

Từ Cửu Chiếu lông mày cau lại, chén miệng hoa đó cậu tốn hao tâm tư nhiều hơn hẳn so với mai bình khác hoa sen kia, từ nguyên liệu men, thai gốm đến khí hình đều tốn rất nhiều công sức. Mai bình kia còn bán được với giá 2, 3 vạn thì chén miệng hoa này giá trị cũng phải gấp hai ba lần trở lên chứ.

Mã Tú Sơn đứng là làm cho người ta ngọt ngào mà, quả thực tức chết người không đền mạng.

Lưu Tân Hoa còn nói thêm: “Hắn tính toán không chỉ là như vậy, một khi giá trị chén miệng hoa bị định xuống, sẽ ảnh hưởng đến giá trị những tác phẩm sau này của tiểu sư đệ.”

Giá khởi đầu bị đè thấp xuống, giá sau này sẽ rất khó tăng lên.

Trâu Hành Tân nghiêng răng nghiêng lợi: “Tuyệt đối sẽ không để cho hắn được như ý!”

Nhưng mà nói là nói như vậy, Trâu Hành Tân một chút biện pháp cũng không nghĩ ra được. Ông cũng biết, chỉ cần ông đứng ra ủng hộ Từ Cửu Chiếu thì Mã Tú Sơn sẽ đạt được mục đích. Hắn sẽ không nói Trâu Hành Tân là “cửu hiền bất tị thân” (ý nói là người tài vẫn nên được công nhận không được thiên vị người nhà), mà sẽ chụp cho ông cái mũ vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.

Mã Tú Sơn cả ngày chửi chớ mắng mềo, muốn đem Trâu Hành Tân kéo xuống ngựa, lần này bắt được nhược điểm còn không vui mừng giày vò ông sao.

Ngay cả Lưu Tân Hoa cũng bởi vì đồng dạng nguyên nhân mà không nhúng tay vào được.

Tương Vệ Quốc sau khi nghe xong, đại khái hiểu được là xảy ra chuyện gì: “Nếu như Trâu lão đệ bất tiện lên tiếng, không bằng các ngươi tìm một người phân lượng cùng tên đó không sai biệt lắm đứng ra nói chuyện.”

Lưu Tân Hoa lắc đầu: “Trong mười hai vị giám khảo, cấp bậc của thầy là cao nhất. Người đồng ý đem giải vàng trao cho tiểu sư đệ không phải số ít, thế nhưng những người này uy tín lại kém hơn Mã Tú Sơn, nói chuyện cũng không tiện.”

Từ Cửu Chiếu ngồi ở một bên rũ mắt, trong đầu xoay chuyển cách đối phó, ngay cả ý tưởng hất nước bắn vào Mã Tú Sơn cũng nghĩ tới. Bất quá bởi vì thời gian khẩn cấp, loại kế hoạch hao tổn này chỉ có thể từ bỏ.

Từ Cửu Chiếu không phải là một người bị động chịu đòn không biết đánh trả, nhưng do không hiểu rõ tình hình hiện tại, cậu cũng không dám tùy tiện phản kích.

“Nếu như tổ chức bỏ phiếu ẩn danh, thì có bao nhiêu người ủng hộ thầy ạ?” Từ Cửu Chiếu ngẩng mặt lên hỏi.

“Không khả quan lắm.” Trâu Hành Tân lắc đầu thở dài nói, “Số giám khảo cùng Mã Tú Sơn có quan hệ chiếm hơn phân nửa, trong thời gian bỏ phiếu, nếu như Mã Tú Sơn lại lén lút tìm thêm người, bỏ phiếu quyết định nói không chừng sẽ thiên về bên hắn.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút nói rằng: “Nếu đổi giám khảo hoặc là tăng thêm nhân số thì sao?”

Lưu Tân Hoa khiêu mi nói rằng: “Ta nghĩ điều đó không có khả năng, nhân số giám khảo hiện tại không thể thay đổi, hơn nữa cũng không thể làm trái quy trình được.”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu nói rằng: “Nếu giám khảo tranh chấp không ra được quyết định, không bằng đem quyết định này giao cho người tham quan triển lãm đi.”

Trâu Hành Tân hứng thú nhìn cậu: “Em có ý tưởng gì sao?”

Từ Cửu Chiếu cẩn thận nói ra: “Hôm nay em đi vào sảnh thấy có rất nhiều người đến tham quan, trên tay bọn họ đều cầm vé vào cổng, không bằng đặt hai thùng gỗ ở trước hai tác phẩm. Bọn họ thấy tác phẩm nào tốt hơn, sẽ bỏ vé vào cổng cho tác phẩm đó.”

Trâu Hành Tân nhân tình sáng lên: “Chủ ý này hay!”

36. Chương 36

Nhưng Lưu Tân Hoa lại không đồng ý: “Chủ ý này không ổn thoả.”

Trâu Hành Tân, Từ Cửu Chiếu và Tương Vệ Quốc đều nhìn hắn.

Từ Cửu Chiếu khiêm tốn hỏi: “Vì sao?”

Lưu Tân Hoa tỉnh táo phân tích: “Đầu tiên là ban tổ chức sẽ không cho phép chuyện người tham quan bỏ phiếu quyết định giải thưởng xuất hiện. Đây chẳng phải là nói giám khảo bọn họ vô năng sao?” Lưu Tân Hoa hoàn toàn là từ quan điểm chính trị mà suy ra, tuy Từ Cửu Chiếu cũng từng tranh đấu, nhưng chưa từng trải qua các dạng mưu mô như thế này.

Lưu Tân Hoa nói tiếp: “Mặt khác nếu như bỏ phiếu, cũng không thể bảo đảm là số phiếu của tiểu sư đệ nhiều hơn hay Lý Nham Tùng nhiều hơn. Như vậy không chỉ không giúp ích gì, trái lại còn tăng thêm rủi ro.”

Từ Cửu Chiếu nghe xong, hồi lâu mới gật đầu: “Lưu sư huynh nói rất đúng.”

Ban đầu Từ Cửu Chiếu còn chắc chắn thành công là rất lớn, thế nhưng khi nghe Lưu Tân Hoa nói như vậy, trong lòng cậu cũng không nắm chắc lắm.

Dù sao theo thẩm mỹ của cậu, dĩ nhiên là truyền thống càng phù hợp với sở thích của cậu hơn. Thế nhưng ba bốn trăm năm trôi qua, ai biết thẩm mỹ của người thời đại ngày nay như thế nào chứ, biết đâu người ta lại thích cái kiểu như Lý Nham Tùng thì sao?

Tuy rằng cậu nhìn không quen mắt, thế nhưng Lý Nham Tùng có thể ở Châu Âu giành được giải tác phẩm xuất sắc, nhất định là phù hợp với sở thích thẩm mỹ của người thời nay.

Từ Cửu Chiếu trong thâm tâm bình tĩnh, đúng là cậu có điểm sơ suất, đồng thời bởi vì không phù hợp với thẩm mỹ của mình mà vô thức coi thường đối phương. Cậu tự hào là ngự điệu sư, nhưng nếu để phát triển biến hoá thành kiêu ngạo, thì cuối cùng chỉ hại chính mình thôi.

Trâu Hành Tân lúc này mới mở miệng: “Chưa hẳn, nếu như tiến hành loại hình thức bỏ phiếu này, ta nghĩ tỷ lệ Cửu Chiếu đạt được thắng lợi so với Lý Nham Tùng thì cao hơn nhiều.”

Mặc dù Tương Vệ Quốc không có tự mình đi nhìn trực tiếp, nhưng cũng đã thấy qua chén miệng hoa kia. Ông nói: “Người dựa vào đâu mà chắc chắn như thế?”

Trâu Hành Tân đã hoàn toàn bình tĩnh lại, ông lãnh tĩnh phân tích: “Dựa vào những người đến tham quan triển lãm. Triển lãm liên kết toàn quốc không phải là triển lãm mang tính đại chúng đặc biệt gì, lần này người tới xem triển lãm đại bộ phận đều có trình độ nghệ thuật nhất định, bọn họ có thể dựa vào học thức

của mình để phán đoán, hai tác phẩm rốt cuộc tác phẩm nào mới tốt hơn. Dù sao từ thai gồm đến mặt men còn có giá trị nghệ thuật mà nói thì chén miệng hoa của Cửu Chiếu so với tác phẩm kia vượt trội hơn. Những người này đến tham quan triển lãm chiếm số lượng rất nhiều, còn lại chính là người dân bình thường do tình cờ đi vào triển lãm, những người này dù sao đối với gốm sứ nghệ thuật hiện đại hiện nay cũng không hiểu rõ. Dựa vào sở thích cá nhân, tỷ lệ bỏ phiếu có thể chia ra phân nửa cho hai người, như vậy, tỷ lệ chiến thắng của chén miệng hoa vẫn tương đối lớn.”

Lưu Tân Hoa ngược lại không có xét đến phương diện này, hần suy nghĩ một chút gật gật đầu nói: “Vẫn là thầy suy tính chu toàn.”

Trâu Hành Tân tiếp tục nói: “Cứ làm như vậy đi, tìm cách để cho các giám khảo chấp nhận phương án này. Kỳ thực chuyện khán giả bỏ phiếu ngay tại chỗ bây giờ cũng vô cùng phổ biến, có rất nhiều tiết mục nghệ thuật cũng để cho khán giả bỏ phiếu bình chọn đấy thôi. Thậm chí còn có gói nhấn tin quyết định thắng bại, chúng ta không cần phiền phức như vậy, cứ để cho bọn họ trực tiếp dùng vé vào cổng quyết định đi.”

Sau khi nghe Trâu Hành Tân phân tích, trong lòng Từ Cửu Chiếu hơi chút yên ổn. Vì vậy cậu nói tiếp: “Nếu muốn có số phiếu chính xác thì phải phòng ngừa đối phương sử dụng thủ đoạn bỉ ổi, cho nên em nghĩ màu sắc của hai thùng bỏ phiếu nên khác nhau, đồng thời phải có người ở chỗ đó trông coi. Nếu như không có người canh giữ thì phải được niêm phong lại, để tránh cho đối phương gian lận.”

Lưu Tân Hoa tán thưởng nhìn Từ Cửu Chiếu: “Tiểu sư đệ suy tính rất toàn diện.”

Bốn người thương lượng thật lâu, xác định toàn bộ qui trình không có một chút sai sót mới ngừng lại.

Đến ngày hôm sau, quả nhiên có mấy người hôm qua còn ủng hộ chén miệng hoa thì hiện giờ đã thay đổi ý định.

Lưu Tân Hoa không đợi những người này mở miệng, trực tiếp liền nói: “Hiệp hội nghệ sĩ cũng như triển lãm nghệ thuật của chúng ta nếu muốn phát triển thì phải biết lắng nghe ý kiến của quần chúng. Nghệ thuật gia sáng tạo tác phẩm, không chỉ là để thỏa mãn bản thân, đồng thời cũng phải phục vụ người dân...”

Lưu Tân Hoa đột nhiên văn chương kiểu cách, giọng điệu cấp trên, làm cho các giám khảo có mặt ở đây không hiểu ra sao.

Thế nhưng hần là cán bộ chuyên quản, người phụ trách bên dưới không đồng ý cũng phải hòa theo.

Sau khi Lưu Tân Hoa hoàn tất một phen diễn thuyết đầy màu sắc, lại đổi đề tài nói rằng: “Tôi thấy hiện tại có rất nhiều trận thi đấu để khán giả bỏ phiếu bầu chọn cũng rất tốt a. Hình thức bỏ phiếu này phản ánh đúng sở thích của dân chúng, cũng như để cho các nghệ thuật gia chúng ta làm việc không xa rời thực tế, phải phù hợp với mong muốn của dân chúng.”

Trong lòng Mã Tú Sơn liền căng thẳng.

Đêm qua khi hần trở về, nhân lúc không có ai liền dựa vào quan hệ thuyết phục những người bất đồng ý kiến, cũng làm động tác phòng ngừa việc bỏ phiếu. Không nghĩ tới Trâu Hành Tân lại giáo hoạt hơn, trực tiếp bỏ qua khâu giám khảo bỏ phiếu, đổi thành dân chúng bỏ phiếu!

Trong lòng Mã Tú Sơn lo lắng, chính mắt hần cũng thấy, chén miệng hoa kia ngoại trừ tư tưởng nội hàm còn khiêm khuyết một chút, những phương diện khác đều hơn hần Tam Nguyệt Hoa Đào .

Mã Tú Sơn suy đi nghĩ lại, trong khoảng thời gian ngắn lâm vào suy nghĩ của chính mình.

Các giám khảo nghị luận âm ỉ, những người này trong lòng cũng không có tâm tư như Mã Tú Sơn, bọn họ thực sự không muốn gánh tiếng xấu trên lưng, lo lắng truyền thông chất vấn, mà nếu như để dân chúng tham gia bỏ phiếu, bọn họ có thể thoải mái nói mình trong sạch a.

“Pháp bất trách chúng” mà. (có nghĩa là khi một hành động có số lượng người làm theo nhiều hoặc sử dụng phổ biến, ngay cả khi đó hành động có chứa một số yếu tố bất hợp pháp hoặc bất hợp lý thì rất khó để trừng phạt theo pháp luật)

Dân chúng mắt sáng như tuyết, giám khảo bọn họ không cần phải thiên vị gì cả.

Mà người ủng hộ hai tác phẩm này, lại đều tràn đầy lòng tin, cho là tác phẩm mình ủng hộ nhất định có thể giành được thắng lợi.

Vì vậy, quyết định của Lưu Tân Hoa chiếm được phần lớn người tán thành.

Mất thấy đề nghị này sẽ được thông qua, Mã Tú Sơn phục hồi tinh thần lại vội vàng chen một câu: “Chờ một chút.”

Lưu Tân Hoa tự tiểu phi tiểu nhìn hắn, Mã Tú Sơn trong lòng thoáng cái run rẩy, hắn có loại cảm giác đang bị dã thú hung mãnh để mắt tới, hắn cố nặn ra một nụ cười nói: “Biện pháp này tốt vô cùng, tôi cũng tán thành.”

Lưu Tân Hoa kinh ngạc khiêu mi, nói rằng: “Vậy ông còn ý kiến gì nữa?”

Mã Tú Sơn cuộn chặt tay thành quả đấm, nói rằng: “Tôi là nghĩ, nếu như thời gian bỏ phiếu chỉ giới hạn trong vòng một ngày có phải quá ngắn hay không. Đối thành ba ngày thì thế nào? Kết quả cuối cùng sẽ được đưa lên Nghệ Thuật Hôm Nay đó, chỉ một ngày thì số lượng phiếu rất khó coi a, ba ngày bỏ phiếu không chỉ có thể khiến cho kết quả càng thêm đáng tin cậy, cũng để cho số liệu cuối cùng đẹp hơn một ít.”

Nhất thời Lưu Tân Hoa không nghĩ ra được Mã Tú Sơn có chủ ý gì, nhưng mà thời gian bỏ phiếu một ngày quả thực rất ngắn, hắn cũng không tìm được lý do phản bác.

Cuối cùng thời gian cũng được quyết định, cả ngày hôm nay phải làm công tác chuẩn bị, để ba ngày kia tiến hành bỏ phiếu.

Hết thấy đều làm theo quy định đã được đề ra, hai thùng bỏ phiếu có kiểu dáng giống nhau như màu sắc lại bất đồng, có người đứng canh ở đài trưng bày để phổ biến quy tắc bỏ phiếu cho du khách. Trước cửa triển lãm dựng lên một tấm biển, có tấm biển này, người đi vào xem triển lãm càng nhiều hơn.

Rất nhiều người tụ tập ở trước hai cái đài cao nhất, dùng ánh mắt bắt bẻ nhìn hai vật phẩm đang trưng bày.

Dù sao nếu như không được giải thích rõ ràng, những người tham quan cũng chỉ thấy hai vật phẩm này giống như những vật trưng bày khác thôi, nhiều lắm là cảm thấy đẹp mắt hơn một tí, mà không phải là nghiêm túc thưởng thức giống như bây giờ.

Điều này dẫn đến tình trạng có rất nhiều thành tựu nghệ thuật có trình độ không cao, mọi người cũng không quá chú ý đến chất lượng tác phẩm, đến khi thấy tấm biển nói rõ như vậy trái lại để ý những điểm này nhiều hơn.

Tuy rằng lượng người tăng thêm mang đến một chút biến động nhưng ảnh hưởng không lớn. Kết quả giống như là Trâu Hành Tân nói vậy, mặc dù không có mở thùng bỏ phiếu ra, thế nhưng chỉ cần hỏi hai người canh giữ ở bên cạnh là có thể biết tác phẩm nào được nhiều phiếu hơn.

Nên không có gì ngạc nhiên khi chén miệng hoa tạm thời dẫn đầu.

Đây cũng là điều hiển nhiên, người có năng lực thưởng thức tự nhiên nhìn ra được vật nào có phẩm chất cao hơn, mà không có năng lực thưởng thức lại chỉ dựa vào thẩm mỹ của mình để phán đoán. Những người này tự nhiên là thích phong cách hiện đại của Tam Nguyệt Hoa Đào nên đã bỏ phiếu cho nó, vấn đề là triển lãm lần này là gốm sứ, cũng không có phân chia ra gốm sứ truyền thống hay gốm sứ hiện đại gì cả.

Nếu không phải là người trong giới thì căn bản không ý thức được sự khác biệt giữa gốm sứ truyền thống và gốm sứ hiện đại, tự nhiên là dựa theo phong cách nào gây cho người ấn tượng mạnh mà bỏ phiếu. Trong hai tác phẩm, đương nhiên là chén miệng hoa phù hợp hơn với hình ảnh gốm sứ nước mình. Nguồn :

Trâu Hành Tân, Lưu Tân Hoa đối với quá trình bỏ phiếu rất quan tâm, luôn luôn cảnh giác, lo lắng Mã Tú Sơn lại gây thêm rắc rối.

Thế nhưng Từ Cửu Chiếu ngược lại là bình tĩnh, không phải cậu không quan tâm kết quả, mà là ở cái giai đoạn này cậu nghĩ cũng không có thể làm gì được nữa. Chỉ có thể giao quyết định cho người tham quan đến nghiệm chứng giá trị tác phẩm của cậu mà thôi.

Buổi tối trở về, Trâu Hành Tân cùng Lưu Tân Hoa đều cảm thấy rất kỳ lạ, Tương Vệ Quốc cũng chú ý hỏi tiến triển sự việc hôm nay.

“Rất kỳ quái a, Mã Tú Sơn bên kia một chút động tĩnh cũng không có.” Lưu Tân Hoa cau mày, “Ngày đó hẳn đề ra ba ngày kỳ hạn, không giống như là kẻ giãy dụa sắp chết, nhất định là có hậu chiêu.”

Mấy người nhất thời không nghĩ ra, lúc này người giúp việc trong nhà Tương Vệ Quốc đem báo chiều trong ngày cầm đi vào.

Tương Vệ Quốc mở tờ báo ra, đột nhiên nói rằng: “Ta biết ý định của hắn rồi.”

Trâu Hành Tân nhanh chóng tiến tới cúi đầu nhìn, Tương Vệ Quốc đem tờ báo đưa cho hắn, Lưu Tân Hoa và Từ Cửu Chiếu cũng đi đến bên thầy mình.

Trên báo chiều hôm nay xuất hiện một đoạn phỏng vấn riêng Lý Nham Tùng, chiếm cả nửa trang báo!

Trong đoạn phỏng vấn Lý Nham Tùng, có giới thiệu những điểm nổi bật trong cuộc sống cũng như học tập của hắn, còn có cả quá trình khổ cực sống ở nước ngoài để nghiên cứu học hỏi. Trừ cái đó ra, không thể thiếu việc đề cập tới thành tựu nghệ thuật của hắn, tác phẩm giành được giải tác phẩm xuất sắc ở Châu Âu: Tam Nguyệt Hoa Đào !

Phóng viên báo chiều ngược lại không có thói phồng hân, chỉ nói là hiện nay có thể ở đấu trường quốc tế đạt được thành tích như vậy, Lý Nham Tùng chính là người trẻ tuổi nhất. Phóng viên không khen ngợi tác phẩm, ngược lại là cực lực tán thưởng Lý Nham Tùng là một tài năng trẻ tuổi, trong tương lai sẽ rất phát triển.

Cuối phỏng vấn, dường như hơi hợt nói ra một câu Tam Nguyệt Hoa Đào hiện đang được trưng bày ở Thượng Hải, hoan nghênh độc giả đến thưởng thức và cảm thụ.

“...” Từ Cửu Chiếu nháy mắt mấy cái, nửa ngày không nói tiếng nào.

“Nước cờ này rất hay.” Lưu Tân Hoa lắc đầu, “Mã Tú Sơn tay này chơi rất đẹp. Ấn tượng ban đầu luôn giữ vai trò chủ đạo, người ta sẽ vì hâm mộ tiếng tăm mà đến, ngày mai số phiếu của Lý Nham Tùng chắc chắn sẽ tăng.”

Tương Vệ Quốc hừ lạnh một tiếng: “Bất quá chỉ là mảnh khoé làm tăng phiếu lên, ai không biết chứ!”

Trâu Hành Tân thần tình phức tạp lắc đầu nói rằng: “Hắn có thể làm chuyện này, nhưng chúng ta làm không được.”

Từ Cửu Chiếu ngược lại hiểu ý tứ của ông, đối phương có thể tự hào, bọn họ bên này lại không thể.

Lý Nham Tùng so với Từ Cửu Chiếu thì xuất đạo sớm hơn, mà Từ Cửu Chiếu hiện tại là người vô danh không tiếng tăm, lại không có chút thành tựu nào. Cho dù có cho người viết về cậu, căn bản là không thể sánh bằng đối phương.

Trong phòng một trận ảm đạm mù sương, khiến Tương Hân vừa tăng ca trở về bị dọa cho giật mình.

“Làm sao vậy?” Tương Hân kỳ quái hỏi .

Hai ngày này hắn trở về muộn, không gặp được người trong nhà, căn bản cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Từ Cửu Chiếu thở dài, đem sự tình căn kể lại cho hắn.

“A? Mã Tú Sơn thực sự làm như vậy?” Tương Hân khiêu mi, khom lưng đem tờ báo cầm lên nhìn một chút .

Tương Hân sau khi xem xong, cười một cái nói: “Tác phẩm của người này so sánh với chén miệng hoa của Cửu Chiếu thì ai hơn?”

Trâu Hành Tân trầm giọng nói rằng: “Lấy ánh mắt những lão gia hỏa chúng ta, nhất định là chén miệng hoa tốt hơn.”

Tương Hân hiểu rõ, sau đó ung dung nói rằng: “Không phải là dùng dư luận để kéo thêm phiếu sao, cái này đơn giản, giao cho cháu đi!”

Từ Cửu Chiêu ngạc nhiên nhìn hắn: “Anh có biện pháp sao?”

Tương Hân thần bí cười cười, lấy điện thoại di động ra soạn tin nhắn rồi gửi đi, quay sang Từ Cửu Chiêu nói: “Tạm thời giữ bí mật.”

Tương Hân đối với người mình quan tâm luôn luôn vô ý thức đặt ở trong phạm vi bảo vệ của mình, hôm nay hắn lại rung động với Từ Cửu Chiêu, tự nhiên là đem phạm vi bảo hộ phóng đến trên người của đối phương rồi.

Dám khi dễ Từ Cửu Chiêu, hắn đánh chết kẻ đó!

37. Chương 37

Tương Hân thần thần bí bí, nói mấy người ở đây cứ an tâm, chuyện còn lại hắn sẽ xử lý tốt, cam đoan sẽ không để cho bên mình chịu thiệt.

Trâu Hành Tân và Lưu Tân Hoa bán tín bán nghi, nhưng Từ Cửu Chiêu thấy hắn có bộ dáng đã định liệu trước thì có phần tin tưởng, vì vậy tới ngày thứ hai khi thấy thùng phiếu của Tam Nguyệt Hoa Đào gần đây, cậu vẫn bình tĩnh.

Trâu Hành Tân là người lười đời, Lưu Tân Hoa lại là người có kinh nghiệm quan trường, nên hai người không có chút nào nôn nóng là điều hiển nhiên, nhưng ít có người trẻ tuổi nào như Từ Cửu Chiêu cũng có thể bình tĩnh như vậy, khiến cho các giám khảo ở đây âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Mã Tú Sơn đề xuống khoe mắt vui vẻ, lăm lét nhìn du khách bên trong triển lãm.

Sau khi được báo chiều đưa tin, hôm nay người tới tham quan quả nhiên tăng lên, những người này đa số đều hướng về Tam Nguyệt Hoa Đào mà tới, đến khi người tham quan phát hiện ở đây đang tiến hành chương trình bỏ phiếu bình chọn, căn bản là không tìm hiểu gì hết, trực tiếp liền đem vé vào cổng bỏ cho Tam Nguyệt Hoa Đào.

Trong lòng Mã Tú Sơn từng đột khoái ý, không ủng công hắn sai người đưa tiền tìm phóng viên báo chiều đưa tin về Lý Nham Tùng.

Kỳ thực hắn làm như vậy đối với hắn cũng không có lợi ích gì, thế nhưng hắn nuốt không trôi việc bị Trâu Hành Tân ở trước người nhiều như vậy lại chửi mắng hắn như đang răn dạy tôn tử vậy. Chỉ cần Trâu Hành Tân khó chịu, hắn liền thấy thống khoái.

Dựa vào cái gì Trâu Hành Tân có thể giẫm lên mặt của Mã Tú Sơn chứ? Không phải Trâu Hành Tân chỉ là lớn tuổi hơn hắn một chút, tư lịch so với hắn chỉ hơn một chút thôi sao, ngoài mấy cái đó ra ông ta còn có cái gì? Một lão bất tử, muốn ngồi ở cái ghế chủ tịch danh dự của Hội nghệ sĩ toàn quốc ngay ngỏ bao lâu thì mới lần xuống chứ.

Mấy năm gần đây Mã Tú Sơn càng không có tính kiên nhẫn. Tính tình trở nên vội vàng xao động, hắn cũng không muốn nhẫn nại nữa. Người khác khi sáu mươi tuổi, tinh lực đều bắt đầu giảm xuống, riêng hắn thì dục vọng quyền lợi lại càng bành trướng.

Hội nghệ sĩ toàn quốc chỉ có một chủ tịch danh dự, nhưng cũng không xử lý công việc hàng ngày mà giao cho một phó chủ tịch thường vụ, người này mới là người chân chính xử lý các sự vụ trong hội.

Chức chủ tịch danh dự thật ra mà nói chỉ là một danh hiệu vẻ vang, cũng không phải chức vị có thực quyền gì. Thế nhưng trong mắt của Mã Tú Sơn, đó chính là mục tiêu phấn đấu của hắn.

Giáp chi mặt đường, ắt chi thạch tín[1] chính là loại đạo lý này.

Lần này Trâu Hành Tân dắt đệ tử bé môn tới tham gia triển lãm liên kết, ra về giải vàng là vật trong túi của họ, nên Mã Tú Sơn hắn nhất định không để cho Trâu Hành Tân được như nguyện!

Lúc qua buổi trưa, trên Weibo bỗng nhiên xuất hiện một bài bình luận về hai hình ảnh được một Big -V [2] có tiếng đăng tải, sau đó lượng truy cập vào bài viết này liên tục tăng lên, rất nhanh liền thành một trong những bài đứng đầu trên Weibo.

Hai hình ảnh một là chén miệng hoa màu xanh đậu, ảnh còn lại là một cái bình khảm hoa có hai tai. Hai hình ảnh đều là hình có độ phân giải cao, chén miệng hoa có vẻ trong suốt ngọc nhuận, còn cái bình tuy rằng cũng đẹp, thế nhưng màu sắc và hoa văn quá đối lập nên có vẻ quá mức nổi bật, thiếu ổn trọng.

Bài viết không có bình phẩm lung tung về hai đồ sứ này, mà chỉ nói rằng hai tác phẩm này đang được bỏ phiếu bình chọn ở triển lãm liên kết Thượng Hải. Một người là thợ làm gốm sứ truyền thống không tên tuổi, người còn lại là nhà thiết kế gốm sứ có danh tiếng cư trú ở nước ngoài vừa đạt được giải thưởng.

Về phần hai tác phẩm vì sao lại phải bỏ phiếu bình chọn thì người này lại không nói, chỉ nói là hiện nay gốm sứ quốc nội phát triển thấp thì không thấp, cao cũng không cao, vì hòa theo trào lưu quốc tế, rất nhiều nhà thiết kế bây giờ vứt bỏ truyền thống, ngược lại đi tiếp nhận yếu tố phương tây. Tác giả nói rằng tiếp nhận yếu tố phương tây cũng không phải là không tốt, nhưng cũng không thể vứt bỏ tinh hoa của chúng ta được.

Sau đó vị này liền bắt đầu kể chuyện về lịch sử gốm sứ quốc gia có bao nhiêu huy hoàng rực rỡ, là thủ đô gốm sứ của thế giới, các quốc gia lân cận đều phải nhập khẩu đồ sứ của nước ta.

Bàn từ lịch sử sản xuất gốm sứ đến khí hình chủng loại, rồi nói về sự phát triển của sắc men, rồi từng đạt tới đỉnh cao ra sao. Sau đó lại nhắc tới trên thị trường gốm sứ bây giờ tất cả đều là đồ sứ cao cấp nhập khẩu từ nước ngoài về.

Vậy đồ sứ cao cấp của Trung Quốc đi nơi nào rồi?

Tác giả bày tỏ sự tiếc nuối, hiện nay người còn kiên trì học tập và chế tác gốm sứ theo truyền thống càng ngày càng ít, ngay cả gốm sứ tham gia trận đấu lấy được giải thưởng đa phần đều không phải là gốm sứ truyền thống. Phải chăng không gian sinh tồn của gốm sứ truyền thống càng ngày càng ít?

Cuối cùng tác giả đề xuất ra ý kiến, kêu gọi mọi người hãy cùng nhau giữ gìn nghề gốm sứ truyền thống.

Big-V này cũng nói rằng, hiện nay ngành sản xuất gốm sứ cần phải kế thừa truyền thống, bỏ cái cũ tạo cái mới để tạo ra con đường phát triển riêng, ngay cả tinh hoa của tổ tiên còn chưa học được mà còn muốn tiếp thu nghệ thuật của phương tây, cái này cũng giống như đi còn chưa cứng, liền vội vã muốn chạy, sớm muộn gì cũng té đau.

Tiếp tục vài blogger nổi tiếng khác cũng tham gia bình luận, rất nhanh bài viết trên liền lan tràn trên Weibo.

Qua 1, 2 giờ sau, một blogger có tiếng khác cũng có bài viết trên Weibo. Bài viết này chỉ nói về tên của chén miệng hoa, tên là Xuân Giang Thủy Noãn (sông xuân ấm áp), lấy ý tưởng từ câu thơ “Xuân giang thủy noãn áp tiên tri”. Blogger nói tên này có nghĩa là phần khởi vui mừng, vì cái chén này làm cho người khác nhớ lại tiết trời xuân về hoa nở, nước sông xanh biếc. Hắn nói hắn đã rất nhiều năm không nhìn thấy tác phẩm gốm sứ nào có thi tình họa ý như thế.

Blogger này là người trong giới sưu tầm, rất nhanh các bạn của blogger này đều quan tâm đến bài viết.

Những người này đều ngâm tụng đôi câu thơ Từ (cũng gọi là Trường Đoản Cú, thể loại văn vần thời Đường, Tống ở Trung Quốc), sau đó chia sẻ một hai bức ảnh gốm sứ truyền thống, cùng nhau tạo nhóm thi đấu làm thơ.

Đến khi người trong giới sưu tầm càng lúc càng hăng say, lúc này blogger mới nói rằng Xuân Giang Thủy Noãn không phải vật cổ, mà là một tác phẩm mới.

Việc này đưa tới một trận chấn động, đặc điểm tác phẩm gốm sứ nghệ thuật cổ xưa bọn họ cũng biết rõ, mà kiểu chén này bọn họ lại chưa từng thấy qua.

Big-V liền nói ra một câu, đây là tân tác phẩm tham dự triển lãm liên kết năm nay, người nung chế là một vị đệ tử bề môn của một đào nghệ (người chế tác gốm sứ) nổi tiếng, mà người này lại không nói chi tiết, chỉ nói nếu muốn biết có thể trực tiếp gửi tin nhắn cho hắn.

Liền tiếp hai blogger đều nhắc tới triển lãm liên kết Thượng Hải, sau lại có người như vô tình nói: Trăm nghe không bằng mắt thấy, dù sao cũng cách không xa, không bằng tự mình đi nhìn xem. Câu này là của một ID 1, 1 0 0 8 6....

Những chuyện phát sinh ở trên internet, Từ Cửu Chiếu cũng không biết do điện thoại cậu không có chức năng kết nối mạng, cậu chỉ phát giác từ đầu giờ chiều dòng người đến càng lúc càng đông, phiếu bỏ cho cái chén từ từ nhiều hơn, so với Tam Nguyệt Hoa Đào chỉ kém một chút.

Ngày thứ hai chấm dứt, hai cái thùng đều bị niêm phong cất vào trong phòng làm việc của người quản lí.

Khi cậu trở về nhà đã thấy Tương Hân ở đó rồi.

Từ Cửu Chiếu tò mò hỏi hân: “Anh rốt cuộc đã làm gì thế?”

Tương Hân nhìn cậu cười hỏi: “Số phiếu của cậu thay đổi sao?”

“Ừm.” Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Cuối buổi chiều trên cơ bản là ngang hàng với Tam Nguyệt Hoa Đào.”

Trâu Hành Tân ngồi qua một bên, cười ha hả nói: “Lão Tương, A Hân nhà ông thực sự là tài giỏi!”

Tương Vệ Quốc mặt đang nghiêm túc nghe vậy mỉm cười một cái, sau đó nghiêm mặt nói rằng: “Nó cũng chỉ khôn vặt thôi.”

Lưu Tân Hoa tin tức linh thông, lúc này đã biết Tương Hân làm cái gì.

Buổi tối lúc ăn cơm, Lưu Tân Hoa nói rằng: “Tương Hân ở trên internet làm quảng cáo tuyên truyền rất đúng lúc, cũng rất có hiệu quả, xế chiều hôm nay lượng người đến tăng lên, nhưng không làm số phiếu chênh lệch đi, trái lại giúp chúng ta từ từ rút ngắn khoảng cách.” Hơn nữa cách làm cũng rất thông minh, không có khen người, ngược lại là trực tiếp khen tác phẩm.

Tương Hân lại nói tiếp: “Cách này có tác dụng trong thời gian ngắn, so với báo chí thì nhanh hơn nhiều, hướng chỉ xem báo phần nhiều là người lớn tuổi hoặc là những bà nội trợ gia đình, không thì là người của đơn vị hành chính, những người này đi nhìn triển lãm dù sao chỉ là số ít. Mà những người lên mạng đại đa số đều là thanh niên, số lượng rất lớn. Ngày mai lại là thứ bảy, chỉ cần bọn họ cảm thấy hứng thú, nhất định sẽ đi xem triển lãm.”

Lông mày Trâu Hành Tân cau lại: “Sẽ không có vấn đề gì chứ? Không chừng những người này đến lại bỏ phiếu cho Tam Nguyệt Hoa Đào a.”

Tương Hân rất có tự tin nói rằng: “Khả năng không lớn, dù sao trên internet rất ủng hộ Xuân Giang Thủy Noãn của Cửu Chiếu, những người này trừ phi là thực sự đặc biệt thích Tam Nguyệt Hoa Đào, nếu không thì sẽ không bỏ phiếu cho nó đâu.”

Từ Cửu Chiếu cười hỏi: “Xuân Giang Thủy Noãn? Là tên do anh đặt sao?”

Tương Hân gật đầu: “Ừ, là tôi gợi ý cho bọn họ sử dụng cái tên này. Tác phẩm đối phương có tên gọi, mà tác phẩm của cậu không có tên sẽ không gây được ấn tượng với người khác, cho nên tôi mới cố ý tạo một cái tên như thế. Trước đó không có thương lượng với cậu, cậu sẽ không để tâm chứ?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Không đâu, tôi cảm ơn anh còn không kịp đấy, hướng chỉ còn là một cái tên dễ nghe như thế.”

Từ Cửu Chiếu tuy rằng hiểu biết chữ nghĩa, cũng hiểu thi họa, thế nhưng đối với thơ Từ gì gì đó cũng không phải rất am hiểu, cậu cũng không có thói quen đặt tên đồ sứ do mình nung.

Ngự diêu sư bọn họ khi nung tạo một đồ sứ đều là cùng nhau làm, thường thường những món đồ sứ này đều là dựa theo khí hình, đồ án hoa văn và sắc men để đặt tên, không có diêu sư có thói quen tự mình đặt tên tác phẩm.

Hướng chỉ, danh sách chế tạo cũng có người chuyên quản, thường thường những người này tuyệt bút vung lên chính là ra văn hay chữ tốt, cho tới bây giờ cũng không hỏi qua ý kiến của bọn họ.

Tối hôm đó bầu không khí trong nhà rất thoải mái vui vẻ, mà Mã Tú Sơn bên này lại không thể dễ chịu, nhờ tên phóng viên nhận tiền có hảo tâm gọi một cú điện thoại cho hân, nói cho hân biết có người ở trên web quảng cáo trận đấu của hai tác phẩm.

Mã Tú Sơn vừa tức vừa sốt ruột, thế nhưng hắn có thể tìm người đút lót cho phóng viên báo chiều đã là cực hạn rồi, hắn cũng nghĩ tới lên ti vi làm chương trình, chỉ tiếc người không có thời gian, hết thấy cũng không kịp.

Dù sao Thượng Hải cũng không phải là địa bàn của hắn.

Ngày thứ ba triển lãm vừa mở cửa, số phiếu của Xuân Giang Thủy Noãn liền vượt lên dẫn đầu, mãi cho đến khi đóng cửa, kết quả đã quá rõ ràng.

Sau khi làm công tác thống kê, kết quả là Xuân Giang Thủy Noãn được số phiếu gấp đôi Tam Nguyệt Hoa Đào, giải vàng không nghi ngờ gì nữa là thuộc về Từ Cửu Chiếu.

Tuy rằng được giải thưởng, Từ Cửu Chiếu trong lòng cũng không vui vẻ. Không phải cậu mất hứng, mà là trải qua dư luận lần này, làm cho cậu thấy hoang mang, không chắc chắn.

Kết quả này và giải thưởng này là chân thật sao? Cậu đã vượt qua được khảo nghiệm này sao?

Từ Cửu Chiếu hoài nghi bản thân cũng không lâu lắm, vì giấy chứng nhận vừa được đưa đến tay thì đã có người gọi điện thoại đến ban tổ chức triển lãm liên kết, hỏi tác phẩm lấy được giải thưởng Xuân Giang Thủy Noãn có bán hay không.

Không chỉ là một người, mà là nhiều người, giá đưa ra lại không thấp. Làm Mã Tú Sơn tức giận lập tức phẩy tay áo bỏ đi.

Cái chén mặc dù là do Từ Cửu Chiếu đốt, thế nhưng cậu cũng không có quyền sở hữu, đến bây giờ Xuân Giang Thủy Noãn là thuộc về xưởng gốm của Trương Văn Chiêu.

Lập tức Từ Cửu Chiếu gọi điện thoại cho Trương Văn Chiêu, có người mua, Trương Văn Chiêu tự nhiên sẽ bán.

Cuối cùng, cái chén đó được bán cho ông chủ bất động sản lớn ở phía nam với giá mười một vạn.

Trải qua triển lãm liên kết lần này, Từ Cửu Chiếu chính thức ở giới nghệ thuật bộc lộ tài năng, đồng thời với giá mười một vạn cho tác phẩm đầu tiên ra mắt của cậu, từ nay về sau sẽ là tiền đề tạo nên giá trị tác phẩm cũng con người của cậu!

.....

[1] Giáp chi mật đường, ất chi thạch tín: nghĩa là một thứ đối với bạn có thể là đẹp là ngọt ngào nhưng đối với người khác lại là độc hại, gây tổn thương, giống như đường mật đối với người bình thường là ngọt ngào nhưng đối với người bị bệnh tiểu đường lại là chất độc.

[2] Big -V: blogger có số lượng fan nhiều trên Weibo

38. Chương 38

Sau khi triển lãm liên kết kết thúc, Xuân Giang Thủy Noãn được người của ông chủ kia tới lấy đi, hoa hồng với tiền thưởng lần này cũng được Trương Văn Chiêu nhanh chóng chuyển qua tài khoản Từ Cửu Chiếu.

Lần đó cùng đi với Phùng Trung Bảo làm thẻ ngân hàng, Từ Cửu Chiếu đã bắt đầu sử dụng chức năng tin nhắn thông báo, lúc này dĩ nhiên là cậu nhận được tin nhắn khi tiền được chuyển tới.

Lần này hoa hồng là 1,1 vạn, cộng với 2000 tiền thưởng, còn có thêm mấy tháng tiền lương, tiền trong sổ tiết kiệm đã hơn 1,5 vạn rồi.

Cứ như vậy, cậu rất nhanh đã có thể góp đủ tiền trả lại cho Ngô Cửu Lợi. Hiện tại người thiếu tiền không thể như đại gia được, lưng mang nợ nần luôn luôn khiến lòng Từ Cửu Chiếu nặng nề.

“Nhìn cái gì mà cười vui vẻ vậy?” Trương Hãn bưng một chén trà ô mai đi vào trong phòng của Từ Cửu Chiếu, “Uống chút trà đi.”

Từ Cửu Chiếu để điện thoại di động xuống, nhận lấy cái chén trong tay hắn: “Cám ơn anh.”

Tương Hân cũng không phải là muốn biết cậu vừa mới cười cái gì, đây bắt quá chỉ là một loại phương thức giao tiếp thôi. Từ Cửu Chiếu cũng hiểu nên không nói thêm gì.

Khí trời dần trở nên nóng bức, chính xác mà nói hiện tại đã vào mùa hè. Thượng Hải bên này cũng không lạnh, người ở đây đã thật sớm bỏ quần áo tay dài, đổi sang mặc áo T-shirt ngắn tay, còn phụ nữ vì muốn đẹp hơn cũng vội vã đổi sang váy ngắn.

Nên khi cùng Tương Hân du ngoạn các nơi, ánh mắt của Từ Cửu Chiếu hoang mang không biết để vào đâu.

Thật là thời đại sau này càng đòi phong bại tục mà.

Nhưng trên mặt Từ Cửu Chiếu che giấu rất tốt, lúc tham quan chỉ chuyên chú nhìn phong cảnh phía trước cho nên Tương Hân không phát hiện gì hết.

Nhưng có một lần băng qua đường, Từ Cửu Chiếu vì ngại nhìn nên suýt tí nữa bị một chiếc xe quẹt vào, lúc này cậu hoảng sợ nên không thèm để tâm tới những người đang phóng khoáng lộ đùi, lộ ngực, lộ vai, lộ cánh tay kia nữa.

So với những chuyện kì cục này, mạng nhỏ của mình vẫn quan trọng hơn.

Từ Cửu Chiếu uống một ngụm trà ô mai chua ngọt, ánh mắt quan sát Tương Hân đang mặc một cái áo T-shirt ngắn tay với quần jean thanh thản dựa ở trên bàn.

Tương Hân có vóc dáng cao lớn, tay chân lại dài, trên người không có mỡ thừa, thể nhưng cũng không phải loại vai u thịt bắp, nói chung rất có đường cong. Thắt lưng hẹp vai rộng, y phục lại vừa người, nhìn rất đẹp.

“Cậu đang luyện bút lông sao?” Tương Hân cúi đầu nhìn bàn học của Từ Cửu Chiếu, bên trên phủ tấm vải nỉ, phía trên để giấy và bút mực, lọ mực, nghiên mực, giá bút, “Mấy vật này dùng thuận tay không?”

Tương Hân nhìn nghiên mực bằng đá, chế tác rất tốt, đưa tay sờ thử, bề mặt đá cũng rất nhẵn nhụi. Bên trong nghiên mực là mực nước đã được nghiền tốt, vô cùng đều, khi ngửi còn có mùi thơm của cây cỏ nữa. Sau đó hắn cầm lấy thỏi mực ở bên cạnh nhìn một chút, quay đầu nói với Từ Cửu Chiếu: “Xem ra cậu rất thích những thứ này.”

Ngày đó từ Bác Cổ Hiền đi ra, Từ Cửu Chiếu thấy một cửa hàng chuyên kinh doanh đồ sưu tầm dùng trong thư phòng, vì vậy tò mò đi vào.

Cửa hàng này chuyên sưu tầm văn phòng tứ bảo: nghiên mực, bút chấm mực, giá bút, đồ chặn giấy vân... vân.

Từ Cửu Chiếu nhìn các thỏi mực trong quầy trưng bày, những thỏi mực này đều là vật lưu truyền của Minh triều, Thanh triều, còn có của dân quốc nữa.

Những thỏi mực ở đây đều là đồ tốt, thời gian càng dài, thỏi mực lại càng tốt.

Từ Cửu Chiếu tuy không phải là văn nhân thi họa, nhưng bởi vì khi làm gốm phải viết chữ trên thai gốm để trang trí nên ngày thường cũng có luyện tập qua. Hiện tại cậu không muốn bỏ bê hoang phí, tự nhiên là muốn luyện thêm nữa.

Nhưng cậu lại thấy nản với bút lông sói giả, mực nước có mùi gay mũi đã mua trước đó. Lúc này thấy bút tốt, mực tốt dĩ nhiên là có điểm muốn mua.

Thế nhưng đồ vật trong này đại đa số đều là đồ sưu tầm, một khối mực giá thấp nhất cũng hơn mấy trăm đồng. Từ Cửu Chiếu không mua nổi, tự nhiên toát ra biểu tình thất vọng.

Tương Hân nhìn nhìn mặt cậu, biết cậu muốn mua để luyện chữ, liền kéo cậu ra khỏi cửa tiệm kia.

“Không cần phải mua mấy thứ sưu tầm này đâu.” Tương Hân dẫn Từ Cửu Chiếu đi tới một cửa hàng chuyên kinh doanh văn phòng phẩm.

Tiệm này bán đều là đồ dùng thư phòng hiện đại, đồ đặc cũng không đắt, bút, mực loại tốt, loại thường hay loại kém đều có đủ.

Từ Cửu Chiếu thật cao hứng, ngay lập tức liền mua giấy, bút mực cộng thêm nghiền mực bằng đá, lọ mực, giá bút, tấm trải bàn bằng vải nỉ, tổng cộng chỉ tốn hơn hai trăm đồng.

“Những thứ này dùng rất tốt, nhất là mực viết.” Từ Cửu Chiếu tự đáy lòng nói.

Bút cũng tốt, nghiền mực là cậu chọn, giấy Tuyên Thành là do chủ tiệm giới thiệu, mực là theo đề nghị của Tương Hân mua 2 thỏi từng yên mặc (mực làm từ than cây tùng) do của HuKaiwen sản xuất. Những vật khác đều là thấy thuận mắt thì mua.

Khi còn dùng mực nước, Từ Cửu Chiếu còn tưởng rằng hiện nay những thỏi mực kiểu này không còn được sản xuất nữa, không nghĩ tới thỏi mực của HuKaiwen được làm rất tinh tế, mực mài ra mang theo một mùi thơm, so với mực nước thì tốt hơn rất nhiều.

Ngày hôm nay Từ Cửu Chiếu đang luyện Quán các thể, những con chữ nhỏ đang nằm chỉnh tề ở trên giấy.

Điều này làm cho Tương Hân cảm thấy kinh ngạc, hần nói: “Cậu luyện tập là Quán các thể thư pháp sao?”

Từ Cửu Chiếu bất động thần sắc nhìn biểu tình ngạc nhiên của hần: “Làm sao vậy? Loại tự thể này không thể luyện sao?”

Tương Hân lắc đầu: “Không phải, nhưng Quán các thể hiện tại so với Tổng thể đều được in ấn như nhau, nên khi viết ra thì giống nhau như đúc, người bình thường khi luyện tập viết chữ đa số đều học theo các thư pháp gia nổi tiếng như Nhan Chân Khanh, Triệu Mạnh Phủ, Vương Hy Chi, Đồng Kỳ Xương.”

Từ Cửu Chiếu nói: “Bởi vì hồi trước tôi viết chữ không đẹp, cho nên mới thích loại thể chữ có quy cách này.”

Cậu có thể nói thời của cậu sống lưu hành thể chữ này sao? Huống chi hoàng đế lúc phê tấu chương đều là dùng thể chữ này, Quán các thể tương đương với Quan văn tất thể, là thể chữ chính thức khi đó.

Khi bọn họ đề lạc khoản ở dưới đáy đồ sứ, đa số là dùng loại tự thể này. Một người yêu thập toàn thập mỹ như Từ Cửu Chiếu, dĩ nhiên là muốn đem loại tự thể này luyện thật tốt mới có thể hài lòng.

Tương Hân cười cười, ngược lại còn nói: “Cậu luyện chữ đã bao lâu rồi, bút lực không tệ a.”

Từ Cửu Chiếu mím môi một cái, điểm này thì không thể che giấu được, dù sao đã hình thành thói quen, hơn nữa cậu chỉ có thể luyện tốt hơn, không thể ngày dài tháng rộng mà giả bộ không thạo, như vậy trái lại càng luyện càng hư, lợi bất cập hại.

“Luyện một đoạn thời gian rồi.” Từ Cửu Chiếu hời hợt nói.

Một đoạn thời gian có thể là mấy tháng hoặc cũng có thể là mấy năm. Từ Cửu Chiếu cũng không muốn nói dối để che giấu, nếu như đối phương không phát hiện thì tốt, nếu như phát hiện nguyên thân trước đây căn bản chưa từng luyện tập thư pháp, vấn đề bút lực căn bản không phải một câu “thiên tài” là có thể giải thích được, việc này nhất định phải qua quá trình chăm học khổ luyện mới có thể tạo thành.

Nghe cậu nói như vậy, Tương Hân tự động hiểu thành mấy năm.

“Không tệ, rất có nghị lực.” Tương Hân khích lệ.

Bây giờ người kiên định học thư pháp càng ngày càng ít, nhất là những người trẻ tuổi như Từ Cửu Chiếu, điều này khiến Tương Hân càng thêm yêu thích Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu là người chăm chỉ, có nghị lực, tính cách lại trầm ổn, khó trách tuổi còn trẻ lại có thể đạt được thành tựu mà người bình thường khó có thể đạt được.

Tương Hân nói rằng: “Buổi trưa hôm nay, cậu theo tôi ra ngoài đi dạo một chút.”

Từ Cửu Chiếu nghi hoặc nhìn hần: “Còn chỗ nào du ngoạn sao?” Cậu cho rằng Tương Hân lại muốn dẫn cậu đi ra ngoài chơi.

Tương Hân lắc đầu nói rằng: “Không phải, xế chiều hôm nay dẫn cậu đi ra ngoài mua quần áo.”

“Mua quần áo?” Từ Cửu Chiếu ngớ ngẩn.

Tương Hân nghiêm túc: “Cậu bây giờ đang ở tuổi phát triển, cậu không phát hiện quần áo hiện giờ không phù hợp với cơ thể của mình sao?”

Tương Hân là một người ái chi dục kỳ sinh, ác chi dục kỳ tử [1], tính cách cực đoan này biểu hiện cực kỳ rõ ràng. Nếu hắn có cảm tình với Từ Cửu Chiếu dĩ nhiên là sẽ quan tâm cậu, Tương Hân vô cùng tỉ mỉ chu đáo, hắn đã sớm nhìn ra tình trạng kinh tế của Từ Cửu Chiếu không tốt lắm, quần áo trên người cậu cũng không được đẹp.

Không chỉ bị sờn cũ, hơn nữa có chút không phù hợp với thân thể.

Trong khoảng thời gian Từ Cửu Chiếu tá thi hoàn dương được chăm sóc rất tốt, hơn nữa cậu đang ở giai đoạn sinh trưởng phát dục, tuổi mười bảy, mười tám chính là lúc thân hình phát triển, tốc độ rất nhanh, quần áo cũng chật đi.

Trâu Hành Tân biết cậu xuất thân từ viện mồ côi, cho nên dù đệ tử mặc không đẹp, ông cũng sẽ không nói gì, chỉ sợ chạm đến lòng tự trọng của đối phương.

Thế nhưng Tương Hân lại không thể làm ngơ mặc kệ được.

Từ Cửu Chiếu cúi đầu túm túm quần áo của mình, hậu tri hậu giác phát hiện, ông quần quả thật ngẩn hơn một chút.

Từ Cửu Chiếu gật gật đầu nói: “Vậy thì cảm ơn A Hân.... ca.”

Tương Hân luôn cho rằng Từ Cửu Chiếu là một đứa nhỏ thành niên, mà Từ Cửu Chiếu cũng cho rằng Tương Hân là một người trẻ tuổi, hai người đều cho rằng đối phương so với mình thì nhỏ tuổi hơn nên có loại tâm tình phải chiếu cố đối phương. Cho nên Từ Cửu Chiếu xưng một tiếng “ca” đối với Tương Hân, thấy không được tự nhiên lắm.

Tương Hân thấy tim mình nhảy dựng lên, lúc nào tiếng “ca” từ trong miệng Cửu Chiếu nói ra cũng đều khiến cho hắn sung sướng mê ly.

Bất quá hắn cũng thấy được đối phương miễn cưỡng, Tương Hân không thêm để ý cười nói: “Kêu không quen cũng không cần kêu đâu, cứ gọi A Hân là được rồi.”

Từ Cửu Chiếu cũng không cự nự khó xử, rất nghe lời nói cảm ơn.

Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu hai người nói với Trâu Hành Tân một tiếng liền trực tiếp đi ra cửa.

Tương Hân tự nhiên biết tình trạng kinh tế của Từ Cửu Chiếu, nên không có dẫn cậu đến nơi cao cấp, mà là đi đến chỗ bình dân. Khi Tương Hân đã qua thời kì nổi loạn của tuổi dậy thì thì không còn làm những hành động thiếu suy nghĩ tổn hại đến tự tôn của người khác nữa. Nếu như hắn trả tiền giùm Từ Cửu Chiếu, không chừng đối phương sẽ không cảm thấy hắn tốt bụng, ngược lại sẽ thấy khó chịu.

Từ Cửu Chiếu chưa bao giờ đi mua quần áo cả, trước đây hoặc là cậu mặc quần áo của mẫu thân làm, hoặc là của thê tử Ngô thị làm, còn Từ Cửu Chiếu chỉ chuyên tâm phấn đấu sự nghiệp thôi, đối với loại việc vặt này, cho tới bây giờ cậu không hề để ý tới.

Từ Cửu Chiếu cùng Ngô thị là do cha mẹ hai bên mai mối, trước khi kết hôn hai người cũng chưa từng gặp mặt nhau. Sau khi kết hôn Từ Cửu Chiếu đem tất cả tâm tư đặt ở sự nghiệp, cho tới bây giờ cậu chỉ chu cấp tiền, việc khác cũng không quản. Bởi vì cậu ở ngự điều dưỡng, cho nên nguồn kinh tế trong nhà chủ yếu đều dựa vào cậu, nỗ lực kiếm tiền nuôi gia đình mới là chuyện cậu cần làm.

Từ Cửu Chiếu cũng có chút chủ nghĩa nam tử, tuy rằng cậu không quản, nhưng người trong nhà cũng phải phối hợp nghe theo lời cậu. Không thể để cậu ở bên ngoài cố gắng kiếm tiền mà còn phải lo lắng việc ở hậu viện nữa.

Cậu là một người gặp mạnh thì cường, gặp nhược thì yếu. May là Ngô thị là một người dụ ngoan không nóng nảy, trong nhà đương gia vẫn là mẫu thân của Từ Cửu Chiếu, Ngô thị phụng dưỡng cha mẹ chồng cũng vô cùng tận tâm, vì vậy Từ Cửu Chiếu đối với nàng cũng rất dễ dãi, hai người trôi qua bình thường cũng hòa thuận.

Từ lúc nhập vào thân thể này, Từ Cửu Chiếu hoàn toàn thành người cô đơn, chuyện gì cũng đều tự mình sắp xếp, mặc dù cậu đã rất chú ý, nhưng đôi lúc vẫn có chỗ không được.

Từ Cửu Chiếu đối với việc chọn quần áo rất đau đầu, lại không có kiên trì thử từng cái, nên cậu rất là sáng khoái đem chuyện này giao cho Tương Hân đang nhiệt tâm đề nghị: “Anh quyết định là tốt rồi.”

Lúc đầu dẫn cậu đi mua quần áo cũng có dự định tư vấn vài thứ cho cậu, mà giờ Từ Cửu Chiếu lại hoàn toàn uỷ quyền cho hắn, Tương Hân càng nổi lên hứng thú với trang phục của cậu.

Dựa theo phẩm vị và ánh mắt của Tương Hân, hắn chọn lựa mấy bộ quần áo rồi ướm thử ở trên người Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu thành thành thật thật đưa cánh tay ra, để cho hắn thử từng cái một cho cậu.

Hình như hình ảnh này cậu tựa hồ đã thấy qua ở đâu rồi thì phải – Từ Cửu Chiếu trì độn thầm nghĩ.

.....

[1] Ái chi dục kỳ sinh, ác chi dục kỳ tử : có nghĩa là khi yêu ai thì luôn muốn người sống thật tốt thật lâu, khi ghét ai rồi thì luôn luôn muốn người đó chết đi.

39. Chương 39

Tương Hân lấy cho Từ Cửu Chiếu mấy bộ quần áo phù hợp, cuối cùng hắn không có tự quyết định, mà để cho Từ Cửu Chiếu tự chọn lấy cái cậu thích.

Nhất thời Từ Cửu Chiếu cảm thấy cậu mắc chứng trở ngại trong lựa chọn, không biết cái nào xấu tốt cả.

Từ Cửu Chiếu nghĩ nghĩ, dù sao cậu đang trong giai đoạn phát triển, quần áo trước kia đoán chừng không thể mặc được nữa, áo đa số là kiểu lỗi thời mà mặc cùng quần kiểu mới rất không phù hợp. Sau đó liền đem mấy bộ quần áo tất cả đều gọi lại.

Tương Hân thấy cậu đem quần áo do hắn chọn mua hết, khoe miệng liền vênh lên vui vẻ. Hắn vô cùng chủ động giúp Từ Cửu Chiếu cầm một nửa đồ đạc, sau đó nói: “Đi thôi, tôi dẫn cậu đi sửa sang lại một chút, tóc của cậu dài rồi.”

Từ Cửu Chiếu dùng tay sờ sờ sợi tóc, quả thật có chút dài.

Tóc Từ Cửu Chiếu dài qua cổ, bây giờ thì không sao nhưng khi trời nóng lên sẽ cảm thấy phía sau cổ rất khó chịu.

Nhưng mà Từ Cửu Chiếu từ trước đến nay đều theo quan niệm truyền thống rằng thân thể là do cha mẹ cho, tóc dài thì có thể chải thành búi tóc, nếu không thì dùng khăn bọc ghim lên cũng được, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới cắt ngắn.

Từ Cửu Chiếu chần chờ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu: “Được.”

Về mặt do dự khiến người luôn nhìn chăm chú vào cậu như Tương Hân không thể bỏ qua, Tương Hân nói rằng: “Sao vậy? Cậu muốn để tóc dài sao?” Giữ lại cũng không phải là không được, nghệ thuật gia để tóc dài rất bình thường. Nhưng tạo hình ... Có thể tạo hình sao?

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Quên đi, cắt thành tóc ngắn thì tốt hơn, gọn gàng cho thoải mái, tóc dài lúc tắm rất phiền phức.”

Ít tóc khi tắm thuận tiện hơn nhiều. Dù sao triều đại cũng thay đổi, cậu cũng nên nhập gia tùy tục, quan niệm truyền thống trước kia nên vứt bỏ thì hơn.

Tương Hân nghe cậu nói vậy, liền phá lên cười, dẫn Từ Cửu Chiếu đi về phía bãi đậu xe.

Tương Hân mang cậu tới một salon tóc, hắn thường xuyên đến nơi này nên có quen thợ cắt tóc ở đây.

Đem Từ Cửu Chiếu đặt tại trên ghế, Tương Hân nói với thợ cắt tóc: “Anh thiết kế cho cậu ấy một kiểu tóc đơn giản gọn gàng. Không cần mỗi ngày phải sấy hay dùng keo để chăm sóc tạo kiểu gì hết. Ngoài ra khi cắt lại lần nữa cũng có thể cắt sửa dễ dàng.”

Yêu cầu này rất phức tạp, hẳn là vì Từ Cửu Chiếu sau này khi trở lại trấn Phong Diêu cũng có thể kêu thợ ở đó cắt theo kiểu đầu tiên này.

Thường thì thợ cắt tóc sẽ đề nghị khách cắt theo kiểu của mình, loại yêu cầu trên không có nơi nào đáp ứng cả. Nhưng mà đây chính là salon cao cấp, mặc kệ khách nhân đưa ra dạng yêu cầu gì họ đều phải tận lực thỏa mãn.

Thợ cắt tóc nở nụ cười đáp ứng, Tương Hân ngồi chờ ở một bên.

Thợ cắt tóc gọi đầu cho Từ Cửu Chiếu trước, sau khi sấy khô một nửa mới cầm cây kéo bắt đầu cắt.

Thấy cây kéo cứ ở trên đầu mình bay qua lượn lại, Từ Cửu Chiếu thấp tha thấp thỏm sợ thợ cắt sẽ sơ ý đâm vào, thế là cậu gắt gao nhìn chăm chăm thợ cắt tóc trong gương.

Tương Hân thấy cậu vừa bắt đầu cắt, trong một lúc cũng không cắt xong được, hẳn đi tới khom lưng cúi đầu nói với Từ Cửu Chiếu: “Cậu ngồi ở đây cắt nhé, tôi đi ra ngoài một chút, sau đó sẽ trở lại đón cậu.”

“Ừm.” Từ Cửu Chiếu mắt không chớp nhìn thợ cắt tóc, nghe vậy chỉ đáp một tiếng.

Tương Hân ngồi dậy, quay đầu nhìn thợ cắt tóc, sau đó lại nhìn Từ Cửu Chiếu. Quả nhiên Từ Cửu Chiếu mắt một cái cũng không nháy cứ nhìn chăm chăm thợ cắt tóc, điều này làm cho Tương Hân có chút ghen tị: Tên kia không đẹp trai bằng tôi, có cái gì tốt để nhìn chứ?

Tương Hân khó chịu nhìn chòng chọc thợ cắt tóc, thợ cắt tóc bị hai người nhìn chăm chăm, cảm thấy áp lực rất lớn.

Thấy Tương Hân vẫn đứng ở bên cạnh, rốt cục Từ Cửu Chiếu cũng chuyển mắt ở trong gương nhìn hẳn: “Anh không phải nói đi ra ngoài sao? Sao còn chưa đi?”

Tương Hân thấy cậu không nhìn tên thợ cắt tóc nữa, lúc này mới rời đi.

Kỳ thực chính hắn cũng biết, Từ Cửu Chiếu là thẳng nam, không giống như hắn, từ tác phong của đối phương là hẳn là có thể nhìn ra. Cho nên mặc dù Tương Hân có cảm tình với cậu, nhưng cái gì cũng chưa làm.

Người trong giới này mà thích một thẳng nam thì thường không có kết quả tốt. Nhưng nói thì dễ làm thì rất khó.

Hắn không còn ở cái thời trẻ tuổi lông bông mà cố tình làm bậy nữa, hẳn phải có trách nhiệm của một người trưởng thành, nên sẽ không dễ dàng vì sở thích của mình mà kéo một người vô tội xuống nước.

Đó là lí do mặc dù hiện tại hắn có chút thích Từ Cửu Chiếu, nhưng vẫn duy khoảng cách tình cảm với đối phương.

Làm bạn bè là tốt rồi, thích cũng không nhất định phải trở thành người yêu. Tương Hân tự nhủ như thế.

Khi tóc thừa bị cắt bỏ, khuôn mặt của Từ Cửu Chiếu hiện ra rõ ràng. Cậu có dáng dấp rất tốt, kiểu tóc phù hợp làm nổi bật đường nét khuôn mặt của cậu, thoát nhìn có thêm vài phần anh khí.

Nhìn kiểu tóc của mình, Từ Cửu Chiếu có cảm giác kỳ lạ, bất quá sau khi cắt sửa xong thì mát mẻ hơn nhiều.

Lúc này Tương Hân vừa trở về, từ trong gương trực tiếp đối mặt. Từ Cửu Chiếu thấy hẳn rõ ràng cũng sốt một chút, cậu bất an nhìn hẳn: “Có phải rất là kỳ quái không?”

Tương Hân hoàn hồn, nháy mắt nói: “Không có, không kỳ quái, rất đẹp mắt.” Có vẻ càng thêm thành thực, càng thêm đẹp trai.

Ngay từ đầu Từ Cửu Chiếu xử sự không giống như một thiếu niên mới lớn, tựa hồ như là một ông cụ non vậy.

Vì kiểu tóc và quần áo trước kia làm cho trên người cậu có một chút trẻ con, còn bây giờ với kiểu tóc và quần áo mới lại làm cho cậu thay đổi hẳn đi, cứ như một người lớn vậy.

Từ Cửu Chiếu thở phào, đứng dậy: “Vậy là tốt rồi.”

Tương Hân lại nhìn cậu, cuối cùng lấy điện thoại di động ra nói rằng: “Để chụp cho cậu một tấm làm kỉ niệm nhé?”

Từ Cửu Chiếu bất ngờ, sau đó cười nói: “Được thôi.”

Chuyển động một cái, Từ Cửu Chiếu đứng ở bên cạnh cái ghế cắt tóc, hơi nghiêng thân thể, nhìn về camera điện thoại của Tương Hân.

Nhìn tấm hình, Tương Hân thoả mãn không ngớt, sau đó hất cất điện thoại vào túi, nói với Từ Cửu Chiếu: “Đi thôi.”

Thấy Tương Hân trực tiếp đi ra cửa, Từ Cửu Chiếu đi phía sau hân kỳ quái hỏi: “Không cần tính tiền sao?”

Tương Hân cong cong mắt, vừa cười vừa nói: “Tôi có thẻ hội viên nơi này, họ trực tiếp thanh toán trên thẻ là được rồi.”

Từ Cửu Chiếu khẽ chau mày, sau đó nói rằng: “Vậy để tôi mời anh ăn cơm tối nhé.”

Tương Hân cười khê: “Được chứ.”

Ở salon cắt một tí tóc liền tốn mấy trăm đồng, Tương Hân cũng không muốn Từ Cửu Chiếu biết. Nếu như cậu biết lần này cắt tóc mất vài trăm đồng, với tính cách của cậu chắc là khó có thể tiếp nhận.

Thượng Hải khắp nơi đều có nhà hàng mỹ thực, Tương Hân lái xe đi thẳng tới một nhà hàng bán thức ăn ngon nhưng không đắt tiền.

“Tôi đây nhiều ngày như vậy, chắc cậu cũng nhớ mùi vị quê nhà hả?” Tương Hân hướng cậu nháy mắt, cầm trong tay một cái túi nhỏ, tắt máy xuống xe.

Từ Cửu Chiếu chỉ cười không nói, theo xuống xe, cậu làm sao có thể nói quê quán của cậu là ở Cảnh Đức Trấn – Giang Tây kia chứ, nếu nhớ thì cũng là nhớ những món ăn “Cám” thôi. (Giản xưng của Giang Tây là Cám (), dựa theo tên sông Cám chảy từ phía nam lên phía bắc tỉnh rồi đổ vào Trường Giang)

Bất quá tấm lòng của Tương Hân cậu vẫn nhận, rất mau mắn chuẩn bị tư thế hưởng dụng bữa cơm.

Nhân viên phục vụ thêm nước trà, hai người bưng lên uống.

Lúc này Tương Hân từ bên trong cái túi nhỏ lấy ra một cái hộp dài: “Tặng cho cậu, chúc mừng cậu lần này thu được giải vàng của triển lãm liên kết, trận chiến mở màn giành thắng lợi là một khởi đầu tốt.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc mở to hai mắt, mắt hai mí mở to tròn xoe, khiến Tương Hân cảm thấy bộ dáng kinh ngạc của cậu vô cùng khả ái.

Dùng danh nghĩa chúc mừng để tặng quà, không nhận hình như không thích hợp. Từ Cửu Chiếu chần chờ đem quà tặng nhận lấy, Tương Hân khóe môi nhếch lên cười một tiếng: “Mở ra nhìn xem có thích không?”

Từ Cửu Chiếu mở hộp ra, bên trong là một cái đồng hồ đeo tay cho nam nhân.

Tương Hân nhìn cậu nhẹ giọng nói: “Tôi thấy cậu không thích mang điện thoại di động bên mình, như vậy lúc ở bên ngoài muốn nhìn thời gian rất bất tiện. Cho nên chọn đồng hồ đeo tay để tặng cậu.”

Tâm tình Từ Cửu Chiếu phức tạp cầm đồng hồ đeo tay, không biết nên biểu đạt tâm tình bây giờ của cậu như thế nào.

Nghĩ đến việc Tương Hân khắp nơi vì cậu lo nghĩ, chuyện gì cũng luôn nghĩ cho cậu trước. Nhận được quà tặng, cậu không phải là không vui vẻ, thế nhưng vui vẻ đồng thời lại có chút... thụ sủng nhược kinh?

Cậu đã thật lâu không có được cảm giác cái gì cũng đều không cần suy nghĩ, không cần phải để ý, mọi chuyện đều có người thu xếp tốt. Làm cho cậu vô tình có điểm hoài niệm.

Nhưng mà làm chuyện này không phải là người nhà trước kia của cậu, mà là một người không quen thuộc lắm. Nếu cậu thản nhiên tiếp nhận.... hình như có điểm không đúng, thế nhưng từ chối không nhận... lại có chút hiềm nghi với người tốt.

Vô sự hiền ân cần, không trộm thì cũng cướp, thế nhưng Từ Cửu Chiếu cậu hiện tại có cái gì đáng giá chứ? Từ Cửu Chiếu hoang mang ngược mắt nhìn Tương Hân, vì sao hắn đối với cậu tốt như vậy?

Thấy biểu hiện của Từ Cửu Chiếu cũng không phải là nhận được quà tặng mà kinh ngạc vui mừng, điều này làm cho nụ cười trên môi của Tương Hân từ từ biến mất.

Hắn bắt đầu bất an: “Cậu không thích sao?” Đồng thời trong lòng lại ảo não, rõ ràng hắn đã không chọn loại đắt tiền, chỉ chọn loại phù hợp với cậu. Lẽ nào cái đồng hồ mấy trăm đồng này cũng không hợp mắt cậu sao? Nếu lấy loại thấp hơn nữa thì chất lượng thực sự là bỏ đi, thà không tặng thì hơn.

Từ Cửu Chiếu lắc đầu, nói thật: “Không phải, đồng hồ đeo tay rất hữu ích, cảm ơn anh.”

Trong lòng Tương Hân buông lỏng, cười nói: “Cậu thích là tốt rồi.”

Từ Cửu Chiếu lại nói tiếp: “Ngày hôm nay cảm ơn anh đã dẫn tôi đi mua quần áo, hớt tóc, còn tặng quà cho tôi nữa. Tình hình của anh, tôi vô cùng cảm kích —— “

Từ Cửu Chiếu trịnh trọng hướng hắn gật đầu một cái, khiến cho Tương Hân cũng nghiêm túc lên.

“Nhưng mà —— ” Từ Cửu Chiếu nghi hoặc nói: “Rõ ràng chúng ta mới nhận thức không có bao lâu, quan hệ cũng không có thân thiết, vì sao anh lại tốt với tôi như vậy?”

Tốt đến nỗi khiến người ta cảm thấy quá mức chu đáo.

Nếu như Từ Cửu Chiếu là một thiếu niên thực sự, nhất định sẽ cảm động vì đối phương đối xử tốt với mình, mà sẽ không nghĩ phức tạp như thế. Thế nhưng Từ Cửu Chiếu dù sao cũng là người chết một lần, kiếp trước cũng là người từng trải.

Nếu như có thể, cậu cũng không muốn hỏi thẳng như vậy đâu. Vấn đề là cậu không có hỏi thăm nơi khác được, chỉ có thể lấy đáp án từ đương sự. Hiện giờ thân thể là một người trẻ tuổi, thẳng thắn hỏi ra nghi hoặc như vậy cũng không có gì kỳ quái.

Nụ cười của Tương Hân liền cứng ở bên mép.

Hắn làm hơi quá rồi sao?

Rõ ràng hắn đã tỉ mỉ lựa chọn quà tặng phù hợp với đối phương, để tránh cho đối phương cho là hắn cố ý vũ nhục, làm cho đối phương khó chịu. Rõ ràng hắn đã tìm lí do để tặng quà, để tránh cho đối phương cho là hắn không đầu không đuôi lại đi tặng quà, cứ như đang bao nuôi tình nhân ấy. Rõ ràng hắn cũng chỉ là làm vài ba chuyện thôi, không có nhúng tay vào tất cả mọi chuyện, quản lí từ đầu đến chân, để tránh đối phương cho rằng mất đi tự do thân thể và quyền lựa chọn, chỉ có thể bị ép tiếp nhận.

Hắn đã khắc chế rất nhiều rồi, sao lại thất bại chứ?

Hắn chính là một người khi quan tâm đối phương sẽ đem hết khả năng đối tốt với người đó, trời sanh tính hắn đã thế, sửa không được.

Thế nhưng bây giờ lại làm cho người ta chán ghét, so với những dự tính ban đầu đều trái ngược lại là sao chứ?

Tương Hân uể oải gục đầu xuống, buồn bã ỉu xìu xin lỗi: “Xin lỗi, khiến cho cậu không thoải mái rồi.”

Sao kết quả lại thành thế này? Từ Cửu Chiếu đối với Tương Hân đột nhiên nói xin lỗi thì khó hiểu, không biết hắn đây là đang suy luận cái gì vậy.

Bất quá thấy đối phương chán nản như mèo mắc mưa, mắt sụp xuống bộ dạng không có tinh thần, khiến Từ Cửu Chiếu nhìn cũng không đành lòng.

Cậu nhanh chóng giải thích: “Không phải đâu, tôi không có khó chịu! Tôi rất thích anh lo lắng chu đáo như vậy, thật đó!”

Tương Hân ngẩng đầu nhìn cậu, đôi mắt gần như ướt át.

Lực sát thương quá mạnh mẽ, Từ Cửu Chiếu bị ánh mắt như thể nhìn vào, cậu liền rụt cổ trở về.

P/s: Tương Hân – anh quá vô sỉ rồi =)))

40. Chương 40

Đến lúc Từ Cửu Chiếu lui trở lại mới phát giác, khó hiểu tại sao cậu muốn lùi bước chứ?

Tương Hân chính là ý vào cậu là người hiền lành nên sẽ vô pháp kháng cự ánh mắt này của hắn nên mới dùng cách này, Từ Cửu Chiếu kiên trì nói rằng: “Tôi không có nói xạo để an ủi anh đâu.”

Tương Hân nháy mắt mấy cái, cuối cùng không dùng nhãn thần có lực sát thương cường đại nhìn cậu nữa, hắn cẩn thận ngồi thẳng người: “Cậu thật cảm thấy như vậy chứ? Không cảm thấy chán ghét sao, không nghĩ là tôi xen vào việc của người khác, xâm phạm việc riêng tư của cậu sao?”

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên: “Thế nào là xen vào việc của người khác?” Xâm phạm việc riêng tư là cái gì? Cậu nói: “Dù sao tôi cũng không cảm thấy chán ghét, hơn nữa đúng lúc tôi cũng thiếu một người để quản những chuyện vụn vặt này, anh như vậy còn giúp tôi chuyên tâm nghiên cứu học tập đó chứ.”

Tuy cậu nói đùa, nhưng ý tứ trong lời nói trên cũng là ý nghĩ chân thật trong lòng cậu.

Xử lý sự tình các loại, nhất là mấy chuyện vặt này, thực sự là lãng phí thời gian, lại cứ lặp đi lặp lại nhàm chán, khiến cho người ta cảm thấy phiền toái nhưng bắt buộc phải làm.

Từ Cửu Chiếu là một người có khuynh hướng chủ nghĩa hoàn mỹ. Đã làm việc thì phải làm cho tốt, tuy rằng cậu không thích làm những chuyện này, thế nhưng cậu không làm thì cậu sẽ sống trong đồng rác, nên cậu không thể không làm.

Trước đây, Từ Cửu Chiếu cũng làm không ít loại việc khô khan này: chỉnh lý đồ đạc, tắm cho Xuyên Xuyên (chắc là tên con vật nuôi nào đó). Về sau được thăng cấp thành điều sư nên cậu có đồ đệ và thủ hạ để sai sử, những chuyện này đều vứt cho người khác đi làm.

Tuy rằng lười biếng cũng không tốt, thế nhưng cậu quả thực hy vọng ngay tức khắc liền xuất hiện một người đến quản lý tất cả mọi việc sinh hoạt cho cậu.

Tương Hân sắc mặt rất chu đáo, cậu thấy nghi hoặc vì sao đối phương làm như vậy thôi, không có nghĩ đối phương có ý đồ xấu, ngược lại chuyện này là quả thực rất hợp tâm ý của cậu.

Bất quá đối phương là người quản lý Bác Cổ Hiên, cả ngày bề bộn nhiều việc. Xét về thân phận và quan hệ của hai người, Từ Cửu Chiếu cũng không có biện pháp khiến cho đối phương hạ mình đến quản lý cuộc sống của cậu được.

Chờ sau này có tiền, cậu mời một người phụ tá chuyên giúp việc sinh hoạt là được rồi, Từ Cửu Chiếu nghĩ như vậy.

Tương Hân nghe Từ Cửu Chiếu nói đùa, liền cười theo cậu, tâm tình đang đi vào ngõ cụt của hắn cũng trở lại bình thường.

Vừa rồi hắn có phần nghĩ hơi quá, Từ Cửu Chiếu chắc không phải là ý đó, là do hắn thần hồn nát thần tính thôi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tương Hân liền giải thích với Từ Cửu Chiếu: “Tuổi của cậu so với tôi nhỏ hơn, cậu lại là đệ tử bề môn của Trâu lão, ông nội tôi cùng Trâu lão lại là bạn tri kỷ, về tình về lý tôi dĩ nhiên phải chiều cố cậu. Huống chi tính tình của cậu cũng rất hợp khẩu vị của tôi, cho nên ... chúng ta làm bạn vong niên nhé?”(bạn thân không kể tuổi tác)

Chỉ cần Tương Hân nói rõ lý do là Từ Cửu Chiếu có thể yên tâm.

Từ Cửu Chiếu không hiểu rõ lắm tác phong xử sự của người hiện đại, cũng chỉ có thể cho rằng Tương Hân là một người trượng nghĩa. Vào thời của cậu, loại tình huống này cũng không phải là không có, giống như kiểu mới quen đã thân, ý hợp tâm đầu gì gì đó. Thậm chí còn khoa trương tặng bạc, tặng nhà cửa, tặng thê thiếp...

Nghĩ như vậy, Tương Hân cũng không tính là khác người đi.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ cẩn thận, trong lòng cũng an định lại, cậu cười một tiếng: “Được chứ, vậy chúng ta liền làm bạn bè ngang hàng.”

Vốn là hai người không ngang vai vế, cậu là đệ tử của Trâu Hành Tân, Tương Hân là cháu của Tương Vệ Quốc, nên không cùng thế hệ. Nhưng trước đó hai người ai cũng không phân chia bối phận này ra.

Bây giờ nói là cùng vai phải lứa luận giao, ý tứ căn bản chính là bình đẳng luận giao, Từ Cửu Chiếu bỏ xuống thân phận người nghèo xuất thân từ viện mồ côi, Tương Hân cũng bỏ đi thân phận cao sang, có sự nghiệp thành công. Tuy rằng hai người không để ý đến thân phận, thế nhưng sau khi thẳng thắn nói ra thì nói chuyện với nhau cảm thấy thoải mái hơn.

Tóm lại, hai người trò chuyện với nhau thật vui, đồng thời ăn một bữa thật ngon, sau đó thật cao hứng trở về.

Hai người đi ăn cơm sớm, cũng không uống rượu nên ăn rất nhanh, khi về nhà chỉ mới 7 giờ.

Trong lầu chỉ có Tương Vệ Quốc và Trâu Hành Tân đang ngồi ở trong phòng khách xem tin thời sự, người giúp việc đang thu dọn bàn ăn, Lưu Tân Hoa thì không thấy bóng dáng đâu cả.

Từ Cửu Chiếu kỳ quái hỏi: “Thưa thầy, Lưu sư huynh tối nay không có tới à?”

Mấy ngày nay Lưu Tân Hoa tuy rằng ở khách sạn, nhưng mỗi ngày đều tới đây làm bạn với Trâu Hành Tân, sau khi cùng nhau dùng xong cơm tối, liền phụng bồi ông xem tin tức rồi mới trở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Trâu Hành Tân nhìn bộ dáng mới của cậu, nói: “Nhị sư huynh của con nó trở về Bắc Kinh rồi, chuyện công tác nó không phân thân ra được. Bên này triển lãm liên kết cũng đã kết thúc, không cần để nó tới phụng bồi ta làm lỡ công việc. Quần áo mới rất hợp với con, kiểu tóc cũng gọn gàng. Không tệ!”

“Nhị sư huynh...” Tương Hân nuốt xuống tiểu ý đang dâng lên.

Trâu Hành Tân dĩ nhiên hiểu hẩn vì sao lại vui vẻ, liếc mắt nhìn hẩn, bất động thanh sắc nói rằng: “Tân Hoa là lão nhị trong các sư huynh đệ, không phải là nhị sư huynh.”

Mặc dù đại đồ đệ đã mất, Trâu Hành Tân cũng không vì vậy mà cải biến thứ bậc. Ông biết bởi vì Tây Du Ký, nên khi vừa nhắc tới nhị sư huynh mọi người liền nghĩ đến Trư Bát Giới tham ăn háo sắc kia nên thấy buồn cười.

Coi như là như vậy, nhưng nhị sư huynh chính là nhị sư huynh, cũng không có thể vì vậy mà trống đi một nhị sư huynh, trở thành Tam sư huynh được.

Vẫn là tiểu đệ tử của mình tốt hơn, vẻ mặt bình tĩnh, không lộ thanh sắc. Trâu Hành Tân âm thầm kiêu ngạo, lại căn bản không biết rằng Từ Cửu Chiếu không rõ buồn cười ở chỗ nào.

“A.” Từ Cửu Chiếu tỏ ý đã hiểu, cậu giơ cái túi trong tay lên ý bảo: Con muốn đi lên cất đồ đạc a.

Trâu Hành Tân ừ một tiếng: “Đi đi, cất xong rồi đi xuống đây, thầy có lời muốn nói với con.”

Tương Hân muốn giúp cậu cầm lên, Từ Cửu Chiếu từ chối, đã để cho người ta xách giùm nửa ngày, buổi tối còn để cho người ta đưa trở về, đây cũng quá phiền người khác rồi.

Tương Hân đành phải thôi, ngồi ở một bên xem tin tức.

Chờ Từ Cửu Chiếu xuống, Tương Hân ngoắc ngoắc: “Cửu Chiếu, ngồi bên này nè, chỗ này mát mẻ hơn.”

Người già thường yếu người, chịu không được mấy lạnh lâu, cho nên khi Tương Vệ Quốc ở phòng khách, ông không mở máy điều hòa, chỉ mở quạt máy thôi.

Nhưng ở đây có cây xanh tạo bóng mát, nên buổi tối không quá nóng.

Từ Cửu Chiếu ngồi xuống bên cạnh Tương Hân, Trâu Hành Tân nói rằng: “Ngày hôm nay có người liên hệ với thầy nói muốn phỏng vấn con, thầy từ chối rồi. Con cũng không nên mất hứng, thầy làm như vậy là suy nghĩ cho con thôi.”

Nói xong, Trâu Hành Tân chờ phản ứng của cậu.

Từ Cửu Chiếu sững sốt: “Báo nào muốn phỏng vấn ạ?”

Tương Vệ Quốc đoán: “Chắc là phóng viên của tạp chí Nghệ Thuật Hôm Nay đi?”

Trâu Hành Tân gật đầu: “Không sai, chính là tạp chí đó. Toàn bộ quá trình triển lãm liên kết đều do tạp chí này đưa tin, cho phỏng vấn người đạt giải thưởng dĩ nhiên là phóng viên của tạp chí này. Đương nhiên còn có một ít tạp chí khác, ta đều từ chối hết.”

Từ Cửu Chiếu một chút cũng không có chấn động, không có vui vẻ, cũng không tức giận.

Cậu chỉ đơn thuần tỏ vẻ “con đã biết chuyện này”, nhàn nhạt “Dạ” một tiếng, cũng không nói thêm gì khác.

Điều này làm cho Trâu Hành Tân không thể bình tĩnh được nữa, đứa bé này tố chất tâm lý thật tốt quá, lại cực kì chín chắn.

Từ Cửu Chiếu không hiểu được sức mạnh của phương tiện truyền thông hiện đại, thậm chí còn không biết truyền thông là cái gì. Tiếng tăm được nâng cao, cũng sẽ chỉ làm cho “nhân tuần thủ cự” (người không có sáng tạo, không có phát triển gì), chỉ có kẻ bảo thủ mới cảm thấy danh tiếng được truyền miệng là phi thường.

Tương Hân không giữ được bình tĩnh như Từ Cửu Chiếu – người được đưa vào phạm vi bảo vệ của hân, hân trầm giọng nói: “Không được phỏng vấn đưa tin, việc này đối với thanh danh của người mới vào nghề có trở ngại gì không ạ?”

Trâu Hành Tân thấy rốt cục cũng có người nhận ra ý của ông, nói rằng: “Không có, không phỏng vấn không có nghĩa là không được đưa tin. Dù sao tin tức tác phẩm đạt giải vàng được một phú thương ra giá cao mua đi vẫn có giá trị. Triển lãm liên kết sẽ không bỏ qua cơ hội tuyên truyền này. Nhưng mà khi đưa tin chỉ sẽ xuất hiện tên Cửu Chiếu và tác phẩm thôi, không có thông tin cũng như hình ảnh của tiểu Từ. Dù sao nó bây giờ còn chưa có nhiều thành tựu, căn cơ bất ổn, tác phẩm cũng ít, trình độ cũng vừa tầm.”

Lời này là giải thích cho Từ Cửu Chiếu, Trâu Hành Tân coi như là dụng tâm lương khổ, dù sao Từ Cửu Chiếu xuất phát so với người cùng nghề cũng quá thành công rồi, trên thế giới này người ghen tị không phải số ít, nhưng không đáng để lo.

Cái Trâu Hành Tân lo là Từ Cửu Chiếu bị “phủng sát” (quá nhiều lời khen ngợi sẽ dẫn đến sự tự mãn, trì trệ, thậm chí tụt về phía sau và thất bại), chỉ có danh tiếng phù phiếm, không có thực lực và tác phẩm chống đỡ, một mai gặp phải đả kích, té xuống còn muốn đứng lên lại, so với trước đây còn trắc trở hơn gấp trăm lần.

Tương Vệ Quốc cũng ủng hộ cách làm của bạn mình, cũng hiểu được tâm tư của ông. Ông nghiêm túc phân tích thiệt hơn cho hai tiểu bối, Tương Hân lúc này mới có thể tâm bình khí hòa.

Từ Cửu Chiếu cảm kích Trâu Hành Tân vì cậu nhóc lòng như thế, cậu chân thành nói rằng: “Thầy, để cho người phỉ tâm rồi.”

Trâu Hành Tân trong lòng nóng lên, nhịn không được lộ ra nụ cười. Ông là vì tiểu đồ đệ suy nghĩ, chỉ sợ không được người hiểu cho, còn bị oán giận.

Trâu Hành Tân chậm thanh nói rằng: “Con cũng không cần lo lắng, chờ sang năm con thành niên, hai thầy trò ta cùng nhau tham gia triển lãm liên kết, lúc đó chính thức cho con tạo dựng danh tiếng.”

Tương Vệ Quốc kinh ngạc trừng mắt: “Người muốn xuất sơn sao?”

Bởi vì sức khỏe Trâu Hành Tân không tốt, nhiều năm qua không hề động tay, thậm chí mọi người đều nói, rất có thể ông sẽ không sáng tạo thêm tác phẩm nào mới nữa.

Hiện tại vì bảo vệ đệ tử bé môn, Trâu Hành Tân dự định sẽ cho ra tân tác phẩm, có thể thấy được ông rất yêu mến Từ Cửu Chiếu.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu cảm động sâu sắc: “Thưa thầy, đệ tử có tài đức gì chứ? Người không cần vất vả như vậy.”

Trâu Hành Tân vừa cười vừa nói: “Con nếu nhận ta làm thầy, đương nhiên thầy sẽ phụ trách tới cùng, cũng không phụ lòng Cao lão đệ nhin đau bỏ thứ yêu thích nhường lại cho thầy. Hơn nữa lấy thiên phú của con, sớm muộn cũng sẽ thành danh, thầy chỉ là rút ngắn quá trình làm cho nó tới sớm hơn mà thôi.”

“Thầy...” Từ Cửu Chiếu mũi chua xót, Trâu Hành Tân ơn nặng như núi, làm cho cậu sinh ra một loại cảm xúc tôn kính ông như cha mẹ vậy.

Như vậy mới là lương sư, mới là người thầy đáng giá để cậu kính yêu, một lòng nghe theo người. Vì “ân” sư trước kia không bằng một phần mười Trâu Hành Tân.

Từ Cửu Chiếu cảm động và tôn kính ông, Trâu Hành Tân đều nhìn ở trong mắt, trong lòng vui mừng. Trong lúc đó tình cảm hai thầy trò liền tiến thêm một bước sâu hơn.

Trâu Hành Tân nói rằng: “Nếu như vậy, chúng ta chuẩn bị trở về trấn Phong Diêu, chuẩn bị tác phẩm tham gia triển lãm năm sau, con cũng không nên buông lỏng, lần này thầy sẽ nghiêm nghị dạy dỗ con.”

Lời hứa Trâu Hành Tân đáng giá nghìn vàng, nếu đã đáp ứng Từ Cửu Chiếu trong lúc cậu còn hợp đồng sẽ dạy học ở Trịnh Châu, thì nhất định sẽ tuân thủ ước định. Hơn nữa ông cũng đáp ứng dạy tiểu diêu sư Phùng Trung Bảo rồi.

Từ Cửu Chiếu rùng mình, nghiêm nghị gật đầu: “Cẩn tuân theo chỉ thị của thầy.” Cậu có thói quen trau chuốt câu chữ, lâu dần thành nét riêng của mình, ba người nghe mãi cũng quen.

Tương Hân vì Từ Cửu Chiếu gặp được lương sư mà vui vẻ thay cậu, lại vì cậu sắp rời đi mà cảm thấy không vui. Cát giấu nỗi buồn trong lòng, hẩn nhìn chằm chằm Từ Cửu Chiếu không tha.

Mắt thấy hai người quyết định ngày rời đi, lúc này Tương Vệ Quốc mở miệng nói rằng: “Đừng vội. Ngày mai có một người trong giới sưu tầm mở hội giao lưu, thập phần khó có được, không bằng các người đi với ta khai mở nhân giới. Nhất định đến lúc đó có không ít tác phẩm nghệ thuật trân phẩm được bày ra, nhìn nhiều cũng tốt cho tiểu Từ, giúp nó tích góp thêm tư liệu nghệ thuật a.”

Trâu Hành Tân hơi bất ngờ nhìn ông, sau lại nhìn Từ Cửu Chiếu và Tương Hân, suy nghĩ một chút mới nói: “Cũng được.”

Tương Hân liền vui vẻ, trong lòng âm thầm gờn ngón cái cho gia gia của mình, hô “ông làm tốt lắm!”

41. Chương 41

Lần này hội giao lưu được mở ra, Tương Hân tất nhiên là phải đi theo. Vì vậy buổi tối trở về phòng, hẩn liền dùng Wechat đem tin tức tàn khốc này gửi cho bạn của hẩn, báo cho đối phương biết hẩn sẽ nghỉ làm.

Wechat vừa gửi đi, lập tức đám bạn thân liền nổi điên.

—— Đường Tiểu Ất: Cậu là Hoàng Thế Nhân! (Hoàng Thế Nhân là một nhân vật địa chủ giàu có và gian ác, chuyên bóc lột áp bức nông dân trong “Bạch Mao Nữ”)

—— Diên Điều Nhân: Đồ tàn nhẫn! Cậu đây là cố tình gây sự!

—— Tán Đạt Xích: Ha ha, unfriend.

Chỉ có một người nói vào trọng tâm câu chuyện.

—— Ni Mã: Cho tớ một lý do để không đánh chết cậu.

Tương Hân đang len lén xem ảnh chụp của Từ Cửu Chiếu: Quả nhiên người đẹp ảnh chụp cũng đẹp a... Mặc cho đám bạn trong Wechat gào khóc thảm thiết.

Hẩn đang âm thầm phiền não một cách ngọt ngào: Không biết dùng làm Screen Savers hay để làm hình nền chính mới tốt đây? Hay là dùng ảnh này cài đặt cho cả hai luôn?

Do dự một chút, hẩn vẫn đem hai thứ này đều cài đặt giống nhau.

Sau đó hắn thầm dùng ngón tay quét vòng quanh ở trên màn hình, tiếc nuối một chút rồi đem cài đặt đổi trở lại như ban đầu. Dù sao có một đám bạn bè trâu bò như vậy, ngộ nhỡ không cẩn thận bị bại lộ, không chừng những tên đó lại kéo cả bầy đến ồn ào cho coi.

Wechat vang lên âm thanh nhắc nhở không ngừng, Tương Hân rốt cục cũng mở lòng từ bi trả lời một câu.

—A Hân: Sẵn sàng phụng mệnh.

—Đường Tiểu Át: Có phải cậu không vậy? Sao lại lưu luyến gia đình như thế?

—Ni Mã: Ông cụ bên nhà làm sao vậy?

—A Hân: Không có việc gì, chính là gia gia muốn cùng một lão hữu đi tham gia hội giao lưu, nhiều người lại loạn, sợ gặp chuyện không may —Tán Đạt Xích: Cảm động quá, đúng là nhân vật đại biểu tuyệt vời của Trung Quốc, đúng là đệ nhất tôn tử hiếu hiền thời nay! Ương thị không chọn cậu, quả thực mất bị mù mà —Diện Điều Nhân: Nếu như vậy, tớ sẽ làm giùm cậu. Tớ sẽ đem tài liệu sửa sang xong, chờ cậu đến rồi có thể trực tiếp dùng —A Hân: Cậu khổ cực rồi, chốc nữa phát cho cậu tiền thưởng.

—Đường Tiểu Át: Của tớ đâu? Trước đó làm công tác online tuyên truyền, tớ đã làm rất tốt đó —A Hân: Không thiếu phần của cậu đâu.

Bốn người này, có người là cấp dưới tâm phúc của hắn, có người là bạn hợp tác của hắn, tất cả đều biết tình huống trong nhà Tương Hân khá rõ ràng, cũng hiểu tính cách của hắn, vì người thân cận nhất nên hắn mới có thể bỏ xuống công việc.

Tương Vệ Quốc tuổi tác đã cao, thân thể không tốt, bạn bè và cấp dưới đều hiểu được.

Cũng vì có mấy người này, Tương Hân mới có thể làm ở hai nơi, vừa quản lý chấn hưng Bác Cổ Hiên, đồng thời lại điều khiển công việc từ xa đối với công ty của mình.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Tương Hân liền thức dậy thật sớm, tinh thần rất hăng hái, sửa soạn cho thật đẹp rồi mới mở cửa phòng đi xuống lầu .

Tương Vệ Quốc đang ở phòng khách xem báo, thấy hắn thì bất ngờ, tháo kiếng lão xuống nói rằng: “Sao lại dậy sớm như vậy?”

Tương Hân cười hì hì nói: “Cháu đây không phải là làm tài xế cho mọi người sao?”

Tương Vệ Quốc bình tĩnh nhìn hắn, nhìn Tương Hân thiếu chút nữa không chịu nổi lộ ra biểu tình chột dạ. Sau đó Tương Vệ Quốc nói rằng: “Cháu không cần cẩn thận như vậy, gia gia cháu cũng không phải là pha lê, không phải là đi tham gia một hội giao lưu thôi sao. Tự ông có thể đi được, chúng ta cũng không phải là không có xe khác, tài xế khác. Để cho tiểu Hà lái xe chở chúng ta đi là được rồi, cháu cứ đi làm việc của mình đi.”

Tương Hân làm việc này bốn phần là vì gia gia, sáu phần là hướng về phía Từ Cửu Chiếu, muốn ở chung với cậu nhiều hơn nữa, về mặt hắn thay đổi nói thật: “Cháu biết loại hội giao lưu này ông đã đi không biết bao nhiêu lần, nhưng nếu thấy đồ cổ gì hợp ý, ông sẽ mua về, có đúng không?”

Hiện tại Tương Vệ Quốc đã không còn bản lĩnh như xưa nữa, trên cơ bản đa số đều là giám thưởng một chút thôi. Bởi vì đồ sưu tầm của ông trên danh nghĩa đều cho tôn tử, Tương lão gia tử cũng sẽ không dự định lại tự mình đi mua thêm đồ vật mới.

Bất quá nếu như ông thấy thích hợp, vẫn sẽ mua cho Bác Cổ Hiên.

Tương Hân cũng là minh bạch điểm này, nên mới nói như vậy. Hắn làm sao có thể để cho gia gia móc tiền đường lão của ông mua đồ vật cho Bác Cổ Hiên chứ.

“Ông là vốn là người già nên được phụng dưỡng, ông cứ giữ tiền lại đi. Cháu đi chính là đại biểu cho Bác Cổ Hiên, ông xem cái gì hợp mắt thì cứ trực tiếp nói cho cháu biết, cháu sẽ tính vào sổ sách Bác Cổ Hiên.”

Tương Vệ Quốc thở dài lắc đầu: “Được rồi, được rồi, dù sao bây giờ cháu là đương gia.”

Ông run run mở tờ báo, đem kiếng lão gác lại ở trên sống mũi, tiếp tục đọc báo.

Tương Hân nhẹ nhàng thở ra, ngồi ở trên bàn cơm ăn điểm tâm, thỉnh thoảng nhìn cầu thang, từ từ nhai nuốt.

Tương Vệ Quốc không biết tính hướng của cháu mình, Tương Hân cũng không dám kích thích ông, cho tới bây giờ cũng chưa từng nói đến đề tài này.

Lúc sơ trung năm thứ ba, Tương Hân biết được tính hướng của mình, hắn phát hiện bản thân không thích con gái, chỉ thích con trai. Khi đó Tương Hân rất là bi quan tuyệt vọng.

Sống ở Thượng Hải phát triển, hắn đối với đồng tính luyến ái không xa lạ gì, gần trường học của hắn có một người đồng tính luyến ái mở cửa hàng. Thiếu niên trung học chính là độ tuổi tò mò, thậm chí có học sinh còn tổ chức thành đoàn thể lặn lội đến xem.

Tương Hân trốn bạn học, len lén cùng đối phương tiếp xúc, chính thức biết đến thế giới này.

Đó là một Gay tốt bụng, tính cách cũng rất mềm mại, hắn nói rất nhiều chuyện của giới này cho Tương Hân. Bởi vì khi đó Tương Hân mới 15 tuổi, chính là thời gian trưởng thành, tuy rằng người nọ dẫn hắn tiếp xúc vào giới này, nhưng cũng khuyên bảo hắn không nên tiếp xúc quá sớm những thứ ngổn ngang kia.

Bởi vì người trong giới đều theo kiểu được ngày nào hay ngày ấy, chỉ biết mua vui, đánh một thương đổi một người là chuyện bình thường, chỗ nào cũng có. Phần lớn những người này chưa từng hy vọng xa vời có thể tìm được tình yêu suốt đời, trôi qua ngày hôm nay nhưng không có ngày mai, sống mơ mơ màng màng.

Khi đó Tương Hân tuổi còn trẻ, ngây ngô không biết việc đời, cơ hồ là bị quần ma loạn vũ trong cái vòng này dọa cho lui bước. Có một đoạn thời gian, hắn đối với thế giới này tràn đầy ác ý, thấy tương lai mình u ám, cả người đều u buồn.

Tương Vệ Quốc không hiểu tôn tử đang ở thời kỳ trưởng thành, tâm tư rất nhạy cảm, thái độ của ông luôn nghiêm chỉnh rập khuôn, quần giáo cháu trai rất nghiêm khắc. Tương Hân cũng không dám tưởng tượng, nếu như bị gia gia phát hiện, không biết trong nhà trời long đất lở tới mức nào.

Nếu như gia gia vì thế giận dữ, đến lúc đó hắn chẳng phải là không nhà để về, lưu lạc đầu đường sao?

Kết quả nào cũng bi thảm cả. Thay vì đến lúc đó bị mất mặt đuổi ra ngoài, còn không bằng hiện tại hắn bỏ đi trước. Vì vậy Tương Hân quyết tâm rời nhà trốn đi, giấu diếm tính hướng của mình.

Nhưng bởi vì trong ngày thường Tương Hân cũng ngoan ngoãn, nên khi rời nhà ba ngày không trở về, Tương Vệ Quốc cũng chỉ cho là hắn đến nhà bạn học chơi.

Lần rời nhà trốn đi đó là một hành động cực kỳ thất bại, khiến Tương Hân hiểu được tài chính quyết định tất cả.

Bất quá để bảo vệ bí mật của mình, Tương Hân chủ động nói muốn ở nội trú tại trường. Tương Vệ Quốc lúc đó không đồng ý, Tương Hân liền lấy đủ các loại lý do, từ việc rèn đức được tính tự lập đến việc lấy giáo viên ra làm bia đỡ, thành công thuyết phục Tương Vệ Quốc cho hắn ở lại Bắc Kinh học cao trung.

Rời khỏi nhà, tinh thần Tương Hân nhất thời nhẹ đi, cũng không thấy chán nản nữa. Mấy năm học ở trường trôi qua rất suôn sẻ, hầu như không có gặp trở ngại gì.

Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nếu không phải Tương Bình Khang làm ra chuyện phiền lòng, Tương Hân vẫn còn muốn trốn tránh tiếp nữa, tránh tới khi nào hắn tạo ra được không gian an toàn cho mình thì thôi.

Tương Vệ Quốc cũng đã từng hỏi qua bạn bè của hắn, Tương Hân lấy cớ công việc bận quá, hắn còn trẻ gì đó làm lý do thoái thác.

Cho nên khi ở nhà, Tương Hân đều tận lực thu liễm hành vi của mình, không cho bất luận kẻ nào phát giác được dị thường.

Khoảng 7 giờ, hai người thầy trò Từ Cửu Chiêu cùng Trâu Hành Tân đi xuống, sau khi ăn xong điểm tâm, Tương Hân liền lái xe đón ba người, hướng về hội giao lưu lái đi.

Khi đến hội giao lưu, thời gian đã xấp xỉ 9 giờ, hội giao lưu cũng bắt đầu.

Mở hội giao lưu ở Thượng Hải hay ở các tỉnh xung quanh đều do cá nhân tự tổ chức, hàng năm tổ chức một lần, đã tổ chức qua nhiều năm. Địa điểm mỗi năm không cố định, đôi khi ở Thượng Hải, đôi khi ở các tỉnh lân cận.

Bởi vì do cá nhân tổ chức, không có thư mời căn bản là không được vào.

Bởi vì Tương Vệ Quốc là lão tiền bối trong giới cổ ngoạn, hàng năm cũng sẽ có người gửi thư mời cho ông, Tương Vệ Quốc ngoại trừ là ông chủ Bác Cổ Hiên tiền nhiệm ra, càng làm cho người xem trọng chính là sự nghiệp sưu tầm huyền thoại của ông.

Lúc Tương Vệ Quốc lấy ra thư mời, còn dẫn theo ba người, người giữ cửa cũng không hỏi liền cho bọn họ tiến vào.

Trâu Hành Tân mặc dù là đại sư gốm sứ nghệ thuật, thế nhưng không hề quen với người của giới đồ cổ, đối với việc sưu tầm cũng không hiểu lắm.

Ông đối với việc chế tạo gốm sứ thì rõ như lòng bàn tay, thế nhưng đối với việc giám định niên đại đồ sứ, ông lại mù tịt.

Lần này hoàn toàn là theo chân xem náo nhiệt, Tương Vệ Quốc cũng rất hăng hái, dẫn lão hữu cùng hai tiểu bối cùng tham quan từng món một.

Bởi vì là tư cách cá nhân, nơi triển lãm cũng không quá lớn, nơi để cho người sưu tầm trưng bày cũng nhỏ, một vị trí chỉ có thể để được ba vật triển lãm. Có vị trí bày đủ cả ba, cũng có vị trí chỉ bày một vật lẻ loi.

Những vật đang được bày ra đều là của người sưu tầm có ý định bán ra hoặc là trao đổi, đương nhiên cũng có số rất ít thuần túy chính là khoe khoang, bất quá những người này sẽ trực tiếp ra một cái giá khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Tương Vệ Quốc kiến thức rộng rãi, trí nhớ lại tốt, rất nhiều đồ cổ ông đều có thể nói ra lai lịch điển cổ, ba người đi theo bên người của ông, vừa đi vừa tham quan, một bên nghe ông bình phẩm cũng cảm thấy hứng thú.

Khi được ông truyền dạy kiến thức, những từ trong nghề bị người nghe được, người có tâm lập tức nhận ra vị này chính là Tương lão tiên sinh.

“Nguyên lai là Tương lão, mấy năm không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?” Một nam tử trung niên trắng mập nói giọng địa phương đang chen lấn sang đây.

Tương Vệ Quốc quay đầu lại, nghi hoặc nhìn hắn: “Cậu là...?”

Nam nhân trắng mập ra một thân mồ hôi, hắn lấy khăn tay lau mồ hôi trên mặt, hướng về phía Tương Vệ Quốc cười lấy lòng: “Ngài thật là quý nhân hay quên, ngài không nhớ sao? Bốn năm trước ở Bác Cổ Hiên, ngài đã mua của tôi một bình bạch ngọc cổ đời Thanh đó.”

Nhìn người, Tương Vệ Quốc không có nhận ra, thế nhưng vừa nói đến đồ cổ, Tương Vệ Quốc lập tức nhớ lại.

Sắc mặt của ông chìm xuống, không phải là vì người này, mà là ông nghĩ đến vật đó có phẩm cấp tốt như vậy, lại bị thằng con bất hiếu lấy đi mất.

Bất quá những chuyện kia cũng không liên quan đến nam nhân trắng mập trước mắt này, Tương Vệ Quốc cũng không có giận chó đánh mèo, vì vậy chậm rãi thở ra, nói: “Nguyên lai là cậu, nhớ lúc đó cậu tựa hồ không có béo như bây giờ, cho nên nhất thời không có nhận ra.”

“Ha ha.” Nam nhân trắng mập cười khan một tiếng, lúc đó bán bình ngọc được số tiền lớn, bốn năm vui chơi tiệc tùng nên mới thành như vậy, “Tương lão, tôi đây mang đến một món đồ chất lượng tốt vô cùng, ngài có hứng thú xem qua không?”

Tương Vệ Quốc sao cũng được, người này nếu đã từng quen biết, cùng hắn đi xem cũng không sao.

“Vậy thì mời dẫn đường.”

Tương Vệ Quốc dẫn ba người cùng nhau theo nam nhân trắng mập xuyên qua mấy cái đài triển lãm, đi thẳng tới nơi của nam nhân trắng mập.

Lúc này có một người đàn ông khác cũng đang ở nơi đó, thấy nam nhân trắng mập dẫn người trở về, tò mò nhìn bọn họ.

“Lão Mã, vị này chính là Tương lão của Bác Cổ Hiên.” Nam nhân trắng mập xoay người giới thiệu, hẩn nhìn những người phía sau Tương Vệ Quốc, nói thêm: “Tôi họ Điền, mọi người gọi lão Điền là được rồi.”

Tương Hãn hướng hẩn cười cười không nói, không có hứng thú giới thiệu tên của mình.

Tương Vệ Quốc vừa qua tới liền chăm chú nhìn tôn tượng ngọc Quan Âm.

42. Chương 42

Lão Điền cũng không cần biết rõ tên mấy người Tương Hãn, hẩn chỉ tập trung lực chú ý ở Tương Vệ Quốc.

Lão Điền thấy Tương Vệ Quốc chuyên chú nhìn ngọc Quan Âm, ân cần giới thiệu: “Đây là do đại sư chạm ngọc cuối nhà Thanh dày công làm ra, làm bằng ngọc Tân Cương Hoà Điền [1] chính cống đấy. Vật này cùng với bình bạch ngọc kia đều là của tổ tiên nhà tôi lưu truyền xuống, bởi vì gần đây kinh doanh không hiệu quả, cho nên mới đem vật này đến hội giao lưu để thử vận khí một chút.”

Tương Vệ Quốc rũ mắt nhìn ngọc Quan Âm, nghe vậy không nói gì, ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên.

Trâu Hành Tân tò mò tiến lên, khom lưng nhìn tôn tượng bạch ngọc Quan Âm.

Ngọc Quan Âm có hình dáng ngồi xếp bằng, bó cao kè, hai mái tai dài xuống vai, khuôn mặt hiền lành, mắt vẽ màu xanh lục bảo, hai mắt hé mở, môi màu đào. Ngọc Quan Âm thần thái tự nhiên, quần áo phiêu dật. Trước chân đặt bình nước, tay phải nâng cổ linh chi, tay trái tụ ở trước ngực, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, ngũ chỉ xoè ra, làm động tác Vô úy ấn[2].

Ngọc được chạm có lớp lang rõ ràng, tinh tế nhẵn mịn, đúng là một tác phẩm chạm trổ phi thường sinh động .

“Thoạt nhìn không tệ a.” Trâu Hành Tân không khỏi khen ngợi.

Lão Điền cười toe toét, nói rằng: “Tượng bạch ngọc Quan Thế Âm này cao 14 cm, dày 8 cm, dựa vào vật liệu làm ra thì nó có giá khoảng 3, 4 trăm vạn.”

Trâu Hành Tân sợ hãi mở to hai mắt: “Mắc như vậy sao?!”

Lão Điền nhất thời không vui, nói rằng: ” Sao có thể nói mắc chứ, bây giờ giá cả ngọc Hoà Điền không ngừng tăng lên. Một khối ngọc thô 7, 8 kg đã gần 8, 9 trăm vạn! Nên tượng ngọc này giá sẽ không dưới 300 vạn, hơn nữa nó được đại sư chạm ngọc làm vào cuối nhà Thanh, giá cũng phải 1000 vạn.”

Trâu Hành Tân vừa nghe giá tiền này, nhất thời đứng thẳng người lên, thần sắc trên mặt cũng phai nhạt xuống: “Ha ha, cái giá tiền này, ta nghe đã cảm thấy choáng váng đầu rồi.”

Từ Cửu Chiếu tiến lên, đỡ lấy cánh tay Trâu Hành Tân: “Thưa thầy, bằng không con điu thầy đi hóng mát một chút?”

Lão Điền liếc liếc mắt lão đầu đang giả bộ, đảo mắt thấy Tương Vệ Quốc vẫn trầm mặc không nói, thấp giọng nói rằng: “Tương lão, chúng ta cũng có giao tình, tôn tượng bạch ngọc Quan Thế Âm này tôi bán cho ngài với giá 880 vạn, ngài thấy thế nào?”

Tương Vệ Quốc nhìn hẩn một cái, trên mặt không có biểu tình gì, vẫn là vẻ mặt nghiêm nghị.

Từ vẻ mặt của ông thật sự là nhìn không ra cái gì, lão Điền trong lòng thấp thỏm nhìn Tương Vệ Quốc. Tương Vệ Quốc lắc đầu nói rằng: “Món đồ này ta xem không tốt.”

Lời này ngay cả Từ Cửu Chiếu cũng hiểu, ý là nói vật này bất thường .

Sắc mặt lão Điền nhất thời biến đổi, hần cố chấp thấp giọng nói rằng: “Ngài nói cái gì, đây chính là ngọc Hòa Điền chân chính do đại sư làm ra, tôi không có lừa già gạt trẻ a. Nếu ngài không tin, tôi sẽ tìm cơ quan giám định đến giám định thử!”

Tương Vệ Quốc mi tâm cau lại, một chữ xuyên () khắc sâu liền xuất hiện, làm cho sắc mặt của ông thoát nhìn càng thêm nghiêm khắc: “Vật liệu đúng là ngọc Hòa Điền, chạm ngọc quả thực là bút tích của đại sư, nhưng niên đại của vật này là khi nào.... cái này không cần ta ở nơi đây nói tỉ mỉ chứ?”

Đánh người không đánh vào mặt, vạch trần không cần nói rõ khuyết điểm. Trừ phi là có cừu oán hoặc là người lỗ mãng thì mới có thể ở trước mắt bao người đem đồ cổ có chỗ không đúng lớn tiếng cãi nhau, như vậy không chỉ là không tốt, còn xúc phạm người bán, trên thị trường người cùng nghề khi cùng người như thế buôn bán, trong lòng sẽ có khúc mắc.

Vẫn đứng ở phía sau, lão Mã đưa tay kéo lão Điền sang một bên, hần vừa cười vừa nói: “Ngài là người đức cao vọng trọng, đại nhân đại lượng. Chúng ta cũng biết Bác Cổ Hiên gia đại nghiệp lớn, chướng mắt tiểu đồ vật của chúng ta. Ngài nhìn lại một chút, nhìn lại một chút.”

Tương Vệ Quốc chân mày giãn ra, nghiêng đầu nhìn cháu của mình, sau đó nói với lão Mã và lão Điền còn không cam tâm: “Đồ vật cũng không tệ lắm, giá trị cũng không nhỏ, trong này người có ý xấu không ít, các người nên cất vào đi.”

Lão Mã thở phào, cúi người hướng về phía Tương Vệ Quốc nói lời cảm tạ: “Phong thái Tương lão thật là làm cho người bội phục, rất vinh dự được ngài chỉ dạy.”

Tương Vệ Quốc hơi gật đầu, xoay người rời đi, trở lại vị trí ban đầu, tiếp tục đi dạo.

Tương Hân mím môi, cười khê thấp giọng nói: “Hai người này thật không biết là gan lớn hay là ngu ngốc nữa.”

Tương Vệ Quốc khoe miệng vểnh lên, thanh âm không lớn nói: “Gan lớn no đủ, nhát gan chết đói. Hai người này vừa nhìn cũng biết là không phải là người trong giới.”

Bằng không cũng sẽ không ân cần thăm hỏi ông mấy năm này thân thể có khỏe không, trong giới cổ ngoạn, người nào lại không biết chuyện phiền lòng của nhà ông khiến Tương Vệ Quốc ở trong lý trong nhà một đoạn thời gian thật lâu.

Trâu Hành Tân đung đung Tương Vệ Quốc: “Là sao?”

Tương Vệ Quốc nói rằng: “Họ Điền kia trước đó hần là đã hết giá hù dọa không ít người rồi, vừa nhìn thấy ta liền trực tiếp kéo qua. Lúc hần vào Bác Cổ Hiên chắc là do vận khí, chứ cũng không biết rõ ràng về ta.”

Tương Vệ Quốc giám định đồ cổ rất tốt, thế nhưng ông lại chuyên về ngọc khí và một số đồ linh tinh khác, chút bản lĩnh của Tương Hân đều là học được từ ông. Lão Điền cùng lão Mã nếu như biết sở trường của ông chính là ngọc khí, cũng sẽ không dám ở trước mặt ông “múa riu qua mắt thợ” như vậy đâu.

Tương Hân mở miệng nói rằng: “Họ Điền kia há mồm liền ra giá 1000 vạn, cái giá tiền này vừa nói ra, khẳng định hù dọa không ít người phải bỏ chạy.”

Tương Vệ Quốc nói rằng: “Nếu như vật đó thật sự là của đời Thanh, 880 vạn cũng được. Bất quá vật đó là đồ mới làm, cũng quả thực xuất từ tay đại sư. Thật đáng tiếc.”

Trâu Hành Tân kỳ quái nhìn ông: “Cái gì đáng tiếc?”

Tương Hân nói rằng: “Bởi vì có vết tích cổ ý làm cũ đi, khiến giá trị của ngọc Quan Âm giảm xuống.”

Tương Vệ Quốc nếu không phải vì muốn giữ lại cho Tương Hân một mối quan hệ tốt, cũng sẽ không nói một câu như vậy. Hai người kia cũng có chút tài năng, bình bạch ngọc trước kia cũng là vật tốt, hôm nay lưu lại một chút tình cảm, ngày sau nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn a.

Vật trưng bày trong đây đại bộ phận đều được bán ra, cho nên khi hai bên giao dịch xong, người bán sẽ đứng ở phía trước đài triển lãm của mình một tấm bảng nhỏ, đại biểu rằng đồ vật này đã thuộc về người mua. Những người khác chỉ có thể nhìn một chút hoặc là tìm người mới mua đó để mua lại.

Bất quá lúc này hội giao lưu mới vừa bắt đầu, nhiều người nhìn, ít người mua. Tới đây đều là người trong giới sưu tầm, những người chân chính vùng tiền như rác dù sao cũng là số ít, cho nên bọn họ cũng phá lệ cẩn thận hơn.

Ở nơi này cơ hội “nhặt” được đồ tốt không nhiều lắm, phần lớn vật sưu tầm đều được người sưu tầm tìm hiểu rất rõ ràng, cho nên những người này đều giống như Bác Cổ Hiên, nếu như mua bán không có lợi nhuận thì thà không làm còn hơn.

Tương Vệ Quốc đứng ở trước một đài triển lãm không người hỏi thăm, khom lưng cúi đầu nhìn ba vật trên đài.

Một cái chiết phiến (quạt giấy), một tấm vé xem hí kịch, cái còn lại là một vật gì đó đen thui.

Ngồi ở sau đài là một nam tử hơn ba mươi tuổi đang nghịch điện thoại di động, thấy có người nhìn vật trưng bày của mình liền thu hồi điện thoại đứng lên.

Vật sưu tầm trong hội giao lưu không chỉ có đồ cổ, mà cũng có hiện ngoạn. Cổ ngoạn là chỉ đồ vật sưu tầm thời cổ xưa, tên như ý nghĩa, còn hiện ngoạn chính là loại sưu tầm bắt đầu xuất hiện vào giữa thế kỷ 19.

Chủng loại hiện ngoạn rất phong phú, hầu như toàn bộ các đồ vật gì mới xuất hiện đều có thể làm vật sưu tầm. Chẳng hạn như: Tem, thuốc lá, hình vẽ trên hộp diêm, phiếu đóng thuế, giấy gói kẹo, truyện tranh.... Chỉ cần mình thích, bất luận vật nào đều có thể trở thành vật sưu tầm, trở thành một phần hiện ngoạn.

Những vật của nam tử này, ngoại trừ vật đen thui nhìn không ra kia, chiết phiến coi như là đồ cổ, còn tấm vé hí kịch này chính là hiện ngoạn.

Nam tử hơn ba mươi tuổi đứng yên ở nơi đó, cũng không tiến lên bắt chuyện. Dù sao cũng không phải là dân chuyên nghiệp, bắt chuyện với người khác vẫn có chút ngại ngùng xấu hổ.

Tương Hân đành chủ động nói trước: “Những thứ này đều là vật sưu tầm của anh sao?”

Nam tử kia lắc đầu nói rằng: “Không, không phải của tôi, là của cha tôi. Cha tôi mất rồi, mấy thứ này ở trên tay tôi cũng không được giữ gìn tốt, thậm chí vợ tôi còn ghét bỏ những thứ này chiếm diện tích. Cho nên tôi muốn đem bán ra, cũng tìm một chỗ tốt hơn cho tụi nó.”

Nam tử cũng chỉ biết những thứ này cha hắn lúc sinh tiền rất quý trọng, chính hắn nghĩ cũng không có giá trị gì, để bụi bặm rồi quảng đi thì tiếc. Bán ở chợ đồ cổ giá lại không cao, còn không bằng ở nơi này tìm một giá bán thích hợp.

Tương Vệ Quốc trong lòng âm thầm thở dài một tiếng, người sưu tầm thế hệ trước khi qua đời, con cái có rất ít người sẽ kế thừa di chí truyền thừa tiếp, phần lớn mọi người sẽ chọn cách bán đi.

Người sưu tầm cũng không phải người người đều có thể được người nhà ủng hộ, bởi vì không biết lúc nào sẽ bị “uống thuốc”, táng gia bại sản chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Trâu Hành Tân lại gần nhìn thì thấy tấm vé hí kịch: “Ồ, không ngờ là vé xem vở kịch Minh Mạc Di Hận a.”

Minh Mạc Di Hận là tiết mục kinh kịch kinh điển, kể về Sầm vương Lý Tự Thành đã lãnh đạo cuộc khởi nghĩa nông dân vào cuối thời Minh cho đến khi bức tử hoàng đế Sùng Trinh tự thắt cổ ở núi Mối Sơn.

Trâu Hành Tân không có yêu thích gì khác, chỉ thích nghe hí kịch, không có việc gì lại tự mình hát lầm bầm đôi câu. Thấy tấm vé này, Trâu Hành Tân thoáng cái động lòng.

Trâu Hành Tân ngẩng đầu nhìn nam tử kia hỏi: “Ta có thể nhìn một chút được không?”

Nam tử nói rằng: “Người cứ xem đi.”

Lông mày Tương Vệ Quốc cau lại rồi giãn ra, dáng vẻ yêu thích của lão hữu là điều tối kỵ. Lúc đi dạo ở chợ đồ cổ, nhìn thấy thứ mình thích, nghìn vạn lần không nên biểu lộ ra. Một khi để người bán biết người rất vừa ý món đồ này, sẽ chờ người tới làm thịt.

Bất quá Trâu Hành Tân cũng không phải là người của giới sưu tầm, nam tử đối diện cũng không tính là người biết buôn bán, hai người này thật ra cũng giống nhau thôi.

Tương Hân lấy ra một bộ bao tay, để cho Từ Cửu Chiếu đưa cho thầy của cậu, Trâu Hành Tân thấy vậy mới dời ánh mắt đi.

Trâu Hành Tân đeo bao tay vào, nhẹ nhàng cầm tấm vé đặt ở khoảng cách thích hợp cẩn thận ngắm nhìn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tấm vé được làm bằng giấy, chữ được in ngang. Mặt trước là hình diễn viên đoàn kịch và giới thiệu tóm tắt nội dung vở kịch, cùng với tên gọi của 14 hồi diễn, mặt sau tấm vé là quảng cáo nhà hát Hoàng Kim [3]. Trên tấm vé còn có bảng giờ diễn xuất, danh sách diễn viên chính, giới thiệu vở kịch mới.

“Ôi chào, không ngờ Chu Tín Phương là nam chính của vở kịch này, ông ấy trước đây đã từng đảm nhiệm chức viện trưởng Học Viện Hý Kịch Trung Ương, tấm vé này rất có ý nghĩa kỷ niệm.” Trâu Hành Tân tấm tắc nói, ông giương mắt hướng về phía nam tử nói rằng: “Con trai, cái này cậu bán bao nhiêu tiền? Nếu không quá mắc, lão nhân ta sẽ mua.”

Tương Hân quả thực dở khóc dở cười, nghe lời này là biết người này không phải là người lẫn lộn trong giới, còn không bằng một lính mới nữa.

Trâu Hành Tân cũng đã hơn bảy mươi, gọi một câu “con trai”, thanh niên kia chỉ có thể đáp lời: “A, thưa bác, thứ này cháu cũng không biết cụ thể là giá bao nhiêu, người có thể trả cháu bao nhiêu ạ?”

Trâu Hành Tân có điểm phiền não, vấn đề là ông cũng không biết thứ này có giá trị bao nhiêu tiền cả.

Ông bèn nhìn Tương Vệ Quốc nhờ giúp đỡ, Tương Vệ Quốc bất đắc dĩ lắc đầu nói rằng: “Ta biết rồi.” Sau đó ông nói với người trẻ tuổi kia: “Cứ thông thả đi, mấy thứ khác ta còn chưa có nhìn qua a.”

Dứt lời, ông từ trong túi áo móc ra một bộ bao tay màu trắng, cầm chiết phiến lên quan sát.

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên nháy mắt mấy cái, trách không được Tương Hân luôn mang bao tay trên người, nguyên lai là do di truyền! (=|||)

43. Chương 43

Tương Vệ Quốc từ trước đến nay đều là nghiêm túc, cho nên từ trên mặt ông luôn nhìn không ra ý nghĩ nội tâm của ông.

Cái này khiến cho người khác đoán không được ông đang nghĩ gì, lúc này chủ của mấy món đồ kia cũng như vậy. Cho tới tận trưa, mấy đồ triển lãm này không ít người nhìn, nhưng một người hỏi đến cũng không có, chỉ có Trâu Hành Tân là có hứng thú với những vật này.

Thế nhưng giao dịch có thành hay không, còn phải nhìn vẻ mặt của vị này.

Tương Vệ Quốc cầm chiết phiến mở ra, mặt quạt được trang trí bằng cảnh sơn thủy, bên cạnh có hiệu đề. Xem ra chiết phiến có niên kỷ không ngắn, bất quá bởi vì giữ gìn không thích đáng, đã xuất hiện vết tích tu bổ. Tương Vệ Quốc trong lòng âm thầm lắc đầu, trên mặt lại bình tĩnh đem chiết phiến khép lại để xuống.

Sau đó ông cầm lấy vật thể màu đen không biết là làm bằng vật liệu gì. Món đồ này lộ ra hình trụ nón, không phải vàng, không phải gỗ, cũng không phải đá, dài 12,3 cm, cao 55 cm, lấy tay ước thử, xấp xỉ 3 kg.

Tương Vệ Quốc trong mắt lóe lên một đạo thần sắc nghi hoặc, sau đó ông cẩn thận xem xét phần đầu có hình nón.

Nhìn hai ba phút, Trâu Hành Tân nhin không được gọi ông, Tương Vệ Quốc mới đem đồ vật để xuống.

“Cậu có biết lai lịch hay tên gọi của ba món đồ này là gì không?” Tương Vệ Quốc âm điệu nhẹ nhàng hỏi.

Nam tử lắc đầu nói rằng: “Không biết ạ, mấy thứ này đều do cha cháu tự mình cất giữ, cháu rất ít thấy.” Cha của hắn là người có tính tình cổ quái, từ trước đến giờ cũng không cho phép con cái động vào vật của ông.

Hắn vẫn cho là bảo bối gì, kết quả sau khi cha hắn qua đời, vừa nhìn tới mấy thứ này, căn bản cũng không phải là đồ cổ quý báu. Bất quá nhà bọn họ đều là tầng lớp công nhân, cũng không có nổi thứ quý giá gì.

Tương Vệ Quốc như có điều suy nghĩ gật đầu, trên tay cầm bao tay vừa tháo xuống, nói rằng: “Tấm vé hí kịch đó thuộc thời dân quốc, coi như là vật sưu tầm có giá trị, nhưng mà bởi vì là hiện ngoạn, nên giá cả cũng không cao lắm. Ta xem 3000 là vừa giá. Nếu như Chu Tín Phương không phải là vai chính thì không được cái giá tiền này đâu.”

Nam tử vừa nghe giá tiền này, nhất thời có chút thất vọng, nhưng vẫn trong phạm vi tiếp thụ được, hẳn ở đây nửa ngày cũng biết cái gì gọi là hiện ngoạn. Cũng không phải tất cả vật phẩm sưu tầm đều có giá trị cao, số lượng tồn tại lại lớn, cũng rất phổ biến, niên đại của mấy thứ này lại ngắn, giá chỉ khoảng từ 1000 đến 6000.

Tương Vệ Quốc nói tiếp: “Ta xem món đồ này cũng có chút ý tứ. Ta ra giá ba vạn, nếu như cậu thấy thích hợp, chúng ta liền thành giao.”

Ba vạn?!

Đây là giá cao khó có thể tưởng tượng, hẳn nghĩ thứ đáng giá nhất chính là chiết phiến, thứ nhì là tấm vé hí kịch, thứ ba mới là vật đen thùi lù này. Thế nhưng chiết phiến căn bản là không có người nhìn ở trong mắt, vé kịch giá là 3000, ngược lại đáng giá tiền nhất là món đồ chơi đen thùi lù này!

Nam tử có phần hối hận, hẳn không biết vật này rốt cuộc có giá trị bao nhiêu, nói không chừng đây không phải là giá cao nhất. Nhưng hẳn phải biết rõ ràng đây rốt cuộc là vật gì thì mới có thể ra một giá tốt được.

Bất quá lúc này cũng không tiện thay đổi giá cả. Nam tử cẩn thận nhìn về mặt Tương Vệ Quốc, sau đó bình tĩnh lại, biểu tình Tương Vệ Quốc thực sự không giống như là quyết tâm mua, tựa hồ sao cũng được.

Nam tử trong lòng quyết định, cắn răng nói rằng: “Được, cháu chấp nhận giá tiền này.”

Hai con chim trong bụi không bằng một con chim trong tay[1]. Thứ này chính hẳn ở nhà cũng nghiên cứu không ít thời gian, nhưng thực sự không phát giác ra thứ gì đáng tiền cả.

Tương Vệ Quốc gật đầu, để tay xuống, Tương Hân phi thường chủ động đi lên phía trước tính tiền cho nam tử kia.

Nam tử vẫn có chút chưa từ bỏ ý định nói rằng: “Cái chiết phiến này là vật cuối nhà Thanh, tôi hỏi trên web có người nói là do danh gia chế tác, mọi người không muốn mua sao?”

Tương Hân khước môi nhếch lên cười nói: “Chiết phiến này nếu như vẹn toàn không tổn hao gì quả thực có ý nghĩa, nhưng đã động tay qua rồi thì không bán được nữa.” Tương Hân đây là nói uyển chuyển, trong ba món thì chiết phiến có giá trị thấp nhất, một nghìn đồng cũng đã là thông cảm, nhiều hơn nữa thì không có khả năng.

Đây là sự khác biệt giữa người chuyên nghiệp với lính mới, căn bản là không biết rõ được cái nào mới có giá trị.

Nam tử thất vọng, đành phải chấp nhận kết quả này. Hắn nói số tài khoản ngân hàng của mình cho Tương Hân, Tương Hân liền chuyển tài khoản, hai kiện vật trưng bày trên đài không thuộc về nam tử nữa. Nhưng bây giờ không thể mang đi được, phải chờ tới hội giao lưu chấm dứt, người mua mới có thể đem đồ vật lĩnh đi.

Kế tiếp, bốn người lại tiếp tục đi dạo.

Lúc này mọi người đã đem tất cả vật triển lãm nhìn qua một lần, rất nhiều người mua cùng chủ nhân triển đài trò chuyện với nhau, bên cạnh còn mấy người vây quanh xem xét món đồ.

Tới tham gia triển lãm, người sưu tầm đều lấy ra vật sưu tầm tâm đắc nhất của mình, thế nhưng những thứ này cũng không phải tất cả mọi người đều mua, bởi vì có những thứ thuộc loại ít người để ý. Chẳng hạn như bàn tính, chiếc đĩa, bưu thiếp, bình rượu...

Người xem tương đối cao chính là ở các triển đài đồ cổ, bốn người Tương Vệ Quốc đi tới một triển đài có tiếng nghị luận làm người khác chú ý.

Tương Hân thấy nhiều người, sợ chen đến hai lão nhân, vì vậy nói với Từ Cửu Chiếu: “Cậu với tôi mỗi người che chở một bên.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu, đỡ cánh tay thầy mình.

Đến khi thấy được vật triển lãm trên đài, bốn người cũng không nhận được lấy làm kinh hãi.

Đó là một huân lô ba chân màu trắng xanh, dưới đáy được tạo hình hoa sen nở rộ, miệng lô theo dạng lá sen, 2 đầu miệng lô có quai nắm, trên thân lô là hai con rồng ngũ trảo ngẩng đầu há mồm gào thét. Từ đầu rồng dọc theo thân rồng là lân phiến tinh mịn cùng vây rồng. Trên miệng huân lô còn có một cái nắp được tạo hình tựa như đài sen, mặt trên có các lỗ nhỏ tròn trịa giống như những hạt sen, vừa làm lỗ thông khí, lại có tác dụng trang trí.

“Đó là Thanh Bạch Từ [2], thật là xinh đẹp.” Trâu Hành Tân mắt nhìn không chớp, trực tiếp hướng phía trước đi đến, Từ Cửu Chiếu cũng che chở ông đi về phía trước, nghe nói như thế, Từ Cửu Chiếu nhận không được nói rằng: “Có lẽ đây không phải là Thanh Bạch Từ đâu ạ, mà là Ảnh Thanh Từ [3] thời Nguyên Tống.”

Tương Vệ Quốc vốn đang mê mẩn nhìn, nghe được Từ Cửu Chiếu một hơi kết luận niên kỷ của đồ sứ này, không khỏi kinh ngạc nhìn cậu. Không nghĩ tới Từ Cửu Chiếu tuổi còn nhỏ vậy mà lại hiểu biết về gốm sứ cổ như thế, nhìn thoáng qua là có thể kết luận.

Từ Cửu Chiếu chạy tới chỗ Tương Hân, tự nhiên không biết kinh nghi của Tương Vệ Quốc.

Trâu Hành Tân cũng không có suy nghĩ nhiều, lập tức liên tin phán đoán của đệ tử, nói rằng: “A, bạch trung thiểm thanh (trắng chuyển sang xanh), quả nhiên là Ảnh Thanh Từ.”

Tương Vệ Quốc cùng Tương Hân cũng chen vào trong đám người, lúc này mọi người đang náo nhiệt thảo luận, những tiếng tranh luận truyền vào trong tai bốn người bọn họ.

“Chất thai không trắng hoàn toàn, bạch trung thiểm thanh, nhất định là Ảnh Thanh Từ thời Nguyên Tống. Người xem rồng ngũ trảo bên trên này, nhất định là ngự cống phẩm, là quan điều không thể nghi ngờ.”

“Chất thai không phải là không trắng, mà là xám vàng! Nếu là ngự cống phẩm, tại sao chất thai lại có màu xám vàng, rồng ngũ trảo càng là sơ hở lớn nhất! Nếu đây không phải là rồng ngũ trảo mà là rồng tam trảo, nói không chừng mới có thể làm cho người khác tin tưởng đây là Ảnh Thanh Từ thời Nguyên Tống a!”

“Người có biết thưởng thức không? Đúng là tức cười, cốt thai bị vàng là do sắt ôxit chảy ra khi đốt!”

“Ai tức cười chứ? Nếu là hàng thật thì dưới đáy bị rỉ sắt ra đó là tự nhiên, nhưng người xem những bộ phận khác cũng có màu xám vàng, không lẽ cũng là do rỉ sắt sao? Hơn nữa những chỗ đó bị đồng dày như vậy, có vẻ mất tự nhiên, căn bản không phải là do rỉ sắt. Hơn nữa bọt khí lại ít, căn bản cũng không giống như được nung bằng lò củi, ngược lại thì giống như được nung từ lò gas hay lò điện vậy.”

“Bọt khí tuy ít, thể nhưng lớn nhỏ khác nhau, phân bố rời rạc, phù hợp với đặc điểm của Ảnh Thanh Từ thời Tống Nguyên.”

“Bọt khí có lẽ là ta xem không chính xác, thể nhưng Ảnh Thanh Từ thời Nguyên Tống cách nay cũng hơn 700 năm? Thời gian dài như vậy mặt men đã sớm bị phá hủy, làm thế nào mà đồ sứ này một chút vết tích cũng không có? Giữ gìn hoàn hảo cũng không được như vậy.”

“Cái này...”

Lại gần nhìn mới thấy huân lô ba chân hoa sen long thú là một khối liền nhau, toàn thân hiện ra màu bạch ngọc, chỉ có một số nơi men là màu xanh, dưới ánh đèn chiếu xuống càng hoàn mỹ giống như ngọc khí vậy. Nhưng mà hoàn mỹ như vậy lại làm cho lòng người không xác định được, coi như là cất vào hầm kín cũng không có khả năng một chút vết tích thời gian cũng không có? Chỉ cần tiếp xúc với không khí, ít nhiều sẽ tạo thành những vết rạn.

“Được rồi, các người đừng tranh chấp nữa.” Đứng ở sau đài là một vị lão giả tóc trắng, ông chậm giọng nói: “Vật của ta là ‘hàng Đông Bắc’, từ trong tay cha ta truyền xuống, ta có thể cam đoan món đồ này là thật, không phải là làm giả.”

“Hàng Đông Bắc?” Từ Cửu Chiếu không hiểu.

Tương Hân giải thích cho cậu: “Hàng Đông Bắc chính là chỉ những di vật của hoàng đế cuối cùng thời kì đầu dân quốc – vua Phổ Nghi khi trốn từ Bắc Kinh đã mang theo hơn 1000 món từ cổ cung, lúc đó mấy

thứ này đều được đem tới Trường Xuân rồi tới Ngự hoàng cung, về sau những di vật này từ từ bị truyền ra ngoài. Bởi vì tất cả đều truyền ra từ phía Đông Bắc, cho nên được gọi là hàng Đông Bắc.”

“À.” Từ Cửu Chiếu gật đầu tỏ ý đã hiểu. Bạn đang ?

Lão giả còn nói thêm: “Nếu không phải vì thay con trai ta trả nợ ngân hàng, ta cũng sẽ không đem huân lô này bán ra. Huân lô ba chân ta ra giá 1500 vạn, xin không trả giá, có thể chấp nhận thì mua, không thì thôi.”

Cái giá tiền này so với bạch ngọc Quan Thế Âm trước đó còn muốn dọa người hơn.

Dù sao đối với người sưu tầm ở hội giao lưu, mấy trăm vạn cũng đã cao rồi. Nên đồ sưu tầm ở đây đều nằm trong vòng trăm vạn. Lão Mã, lão Điền là tới bấy người, mà vị lão giả này lại tuyên bố cái giá “ngựa theo không kịp”, nếu không phải là ông nói thay con trai trả nợ, còn tưởng rằng ông cố ý đem người dọa lui.

Trâu Hành Tân sau khi thu hoạch được vé hí kịch nên đối với những thứ này nhất thời có hứng thú, ông đùng đùng Tương Vệ Quốc nói rằng: “Món đồ này không sai a, có thể đặt ở Bắc Cổ Hiên làm trấn điểm chi bảo.”

Tương Hân quay đầu nói rằng: “Lấy giá trị mà nói thì bình tứ giác Phong Diêu cao hơn một chút. Cháu nghĩ huân lô ba chân này so ra kém hơn cái bình đó.”

Trâu Hành Tân đối với chuyện này cũng hơi bối rối, ông không giải thích được nói: “Cái này không phải là có rồng ngũ trảo sao? Là quan diêu đó.”

Tương Hân cười nói: “Phong Diêu cũng là quan diêu, hơn nữa theo tồn lượng mà nói, so với Ảnh Thanh Từ thì quý hiếm hơn.”

Nghe được Tương Hân coi trọng tác phẩm của mình như vậy, Từ Cửu Chiếu thấy thật vui vẻ.

Tương Vệ Quốc như có điều suy nghĩ nói rằng: “Ta nhớ giáo sư Hồ có nói qua, người đầu tiên phát hiện Phong Diêu chính là tiểu Từ. Khi đó Trương Văn Chiêu còn nói lúc bọn họ cho rằng mảnh sứ đó là Sài diêu, kết quả cháu phi thường khẳng định đó là đồ giả cổ cao cấp đời Minh.” Ông không giải thích được nói: “Cháu tuổi còn nhỏ, học nung gốm sứ thì không nói, vậy mà cũng tinh thông giám định đồ gốm sứ? Đây cũng là tự học sao?”

Nghe Tương Vệ Quốc hỏi như vậy, Tương Hân và Trâu Hành Tân cũng tò mò nhìn cậu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Từ Cửu Chiếu chuyển suy nghĩ thật nhanh, cậu phải trả lời thế nào mới không khiến người để ý đây?

Cũng trong lúc đó, Từ Cửu Chiếu với tư cách là người đầu tiên phát hiện Phong Diêu cũng bị một số người chú ý đem ra bàn luận, bất quá Tương Vệ Quốc bọn họ chỉ là hiếu kỳ, còn những người này là có dụng ý xấu với Từ Cửu Chiếu.

“Ông chủ, Từ Cửu Chiếu hiện đang ở Thượng Hải, các huynh đệ không tiện hạ thủ.” Bảo tiêu có dáng vẻ khỏe mạnh đang khom lưng báo cáo với một người dáng dấp âm nhu khí chất hàn lãnh.

44. Chương 44

Nam tử kia ngồi ở trên một cái ghế lớn, cúi đầu xem văn kiện trong tay. Trong phòng làm việc không khí yên tĩnh, bảo tiêu cảm thấy mồ hôi lạnh đang tuôn ra.

“Mồ hôi không nên rơi vào trên bàn của ta.” Nam tử cũng không ngẩng đầu lên nói, “Không phải cậu không biết hậu quả.”

Bảo tiêu vội vàng đứng ra xa một chút.

Lúc này nam tử thản nhiên nói: “Cậu ta rồi cũng sẽ trở về, không cần nóng nảy.” Trên tay hắn là tư liệu và hình chụp của Từ Cửu Chiếu, còn có ảnh Xuân Giang Thủy Noãn .

Quay lại hội giao lưu ở Thượng Hải, mấy người đối với huân lô có nghi vấn vẫn ở chỗ cũ thảo luận, mà ở phía sau bọn họ, Từ Cửu Chiếu đối diện với ba khuôn mặt nghi hoặc, trấn định trả lời: “Cháu đối với gốm cổ có hiểu biết đều là từ viện trưởng viện mồ côi – Thường Cửu.”

“Viện trưởng trước kia còn hiểu những thứ này sao?” Trâu Hành Tân bất ngờ.

Tương Vệ Quốc lại cảm thấy cái tên này rất quen tai: “Thường Cửu...” Ông cố hồi tưởng lại, sau đó một người từ từ xuất hiện ở trong đầu ông: “A! Ta biết rồi! Nguyên lai là hần!” Tương Vệ Quốc hiếm khi lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, ông nói: “Hoá ra cháu là đệ tử của hần!”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc: “Người biết Thường viện trưởng à?” Những cuốn sách kia đều là của Thường Cửu cho nguyên thân, nghiêm chỉnh mà nói Thường Cửu đúng là thầy của nguyên thân, ông nói như vậy cũng không sai.

Về mặt Tương Vệ Quốc “không tưởng tượng được” nhìn Từ Cửu Chiếu, thổn thức nói: “Ta biết hần cũng là do cơ duyên xảo hợp, Thường Cửu người này vốn là học giả nghiên cứu của Viện khảo cổ học, sau lại bị tước quyền điều xuống bên dưới. Sau khi chấm dứt biến động, hần cũng không có trở về chức vụ ban đầu, tung tích không rõ, nguyên lai là đi làm viện trưởng viện mồ côi.”

“Ngược lại đây là một nhân vật hiếm có a.” Tương Vệ Quốc nói rằng: “Mấy năm nay hần còn tiến hành nghiên cứu khảo cổ nữa không?”

“Thường viện trưởng mấy năm trước đã qua đời rồi ạ, bất quá khi sinh tiền người vẫn một mực tiến hành nghiên cứu khảo cổ gốm sứ. Sau khi qua đời, người lưu lại cho cháu rất nhiều sách liên quan, khi còn tại thế cũng thường xuyên chỉ điểm cháu một ít kiến thức giám định đồ gốm sứ.” Từ Cửu Chiếu nói.

Tương Vệ Quốc gật đầu: “Thì ra là thế. Xem ra cháu có thể trở thành là người đầu tiên phát hiện Phong Diêu không chỉ là dựa vào vận khí.”

Trâu Hành Tân vỗ vỗ vai Từ Cửu Chiếu nói rằng: “Con đã hiểu được giám định đồ sứ, thì nói cho thầy nghe một chút về huân lô này đi. Con thấy thế nào?”

Tương Vệ Quốc cũng một bộ chăm chú lắng nghe, ánh mắt Tương Hần càng sáng quắc nhìn cậu, Từ Cửu Chiếu ngượng ngùng sờ mũi một cái: “Con mới vừa nghe người ta nói, đồ sứ này còn có chỗ nghi hoặc, có lẽ cần đến trước mặt nhìn một chút.”

Tương Hần chủ động nói rằng: “Vậy chúng ta đến phía trước nhìn đi.”

Nói xong hần liền trực tiếp xuyên qua đám người, chen đến phía trước, trong chốc lát phía trước liền mở một lối đi, Tương Vệ Quốc, Trâu Hành Tân và Từ Cửu Chiếu cùng đi đến phía trước.

Mấy người đứng ở trước nhất thấy họ, nghiêng nửa người, hướng về phía Tương Vệ Quốc ân cần thăm hỏi: “Tương lão, ngài khỏe.”

Tương Vệ Quốc gật đầu xem như là chào hỏi, mấy người này cũng không cho là bị lãnh đãi, thân phận và địa vị Tương Vệ Quốc tại nơi này, làm cho bọn họ không dám có một điểm oán hận.

“Tương lão, ngài kinh doanh Bác Cổ Hiên có kiến thức rộng rãi, ngài đến xem huân lô ba chân này rốt cuộc là thật hay giả.” Một người tranh chấp ban nãy nói với Tương Vệ Quốc.

“Được, để ta tới xem thử.” Tương Vệ Quốc đi tới trước đài.

Chủ nhân huân lô cũng là người trong giới sưu tầm, bất quá thanh danh của ông không nổi bật lắm, lúc này nhìn thấy Tương Vệ Quốc là người có tiếng tăm trong giới cổ ngoạn, cũng khá bất ngờ. Sau khi hàn huyên một chút, biểu đạt một phen ngưỡng mộ, chủ nhân mới mời Tương Vệ Quốc bắt đầu.

Tương Vệ Quốc mang bao tay vào lại gần huân lô, Tương Hần đem kính lúp nhỏ của mình lấy ra đưa cho Tương Vệ Quốc, chính mình cũng lại gần xem.

Tương Vệ Quốc khom lưng nhìn mấy phút, sau đó ông nhường lại vị trí, thập phần tự nhiên đem kính lúp đưa cho Từ Cửu Chiếu: “Cháu cũng nhìn đi.”

Lúc này chủ nhân triển khai lực chú ý đều đặt ở Tương Vệ Quốc, phát giác động tác Từ Cửu Chiếu cẩn thận, cũng không có từ chối.

“Bác Cổ Hiên đối với huân lô ba chân cổ này có nhận xét gì không?”

Tương Vệ Quốc tinh thông ngọc khí và hạng mục phụ ông cũng có nghe qua, quả nhiên Tương Vệ Quốc cũng không phát biểu rõ ràng, không có nói là thật, cũng không có nói là giả.

Tương Vệ Quốc cũng không tính là mơ hồ, giám định gốm cổ không phải là điểm mạnh của ông, trong kinh doanh đồ cổ, rất nhiều người bị lừa cũng bởi vì nhất thời đi vào ngõ cụt, đối với thứ mình không biết lại tỏ vẻ, lâm vào tình trạng vì sĩ diện che mắt nên bị hãm hại táng gia bại sản.

Từ Cửu Chiếu dùng kính lúp của Tương Hân quan sát mặt men của huân lô, đối với việc ông không nói rõ kết luận thì đặc biệt chú ý.

Phát hiện được một chi tiết cực kỳ tầm thường, Từ Cửu Chiếu khoe môi khom khom, cậu thu hồi kính lúp, cẩn thận nâng huân lô lên nhìn thì thấy dưới đáy quả thật có màu xám vàng như những người kia nói. Từ Cửu Chiếu dùng ngón tay sờ sờ dưới đáy thì thấy không có lớp men, trong lòng cũng có kết luận.

Cậu để huân lô xuống, giương mắt thấy lỗ nhỏ trên nắp huân lô, cậu vươn tay, đem nắp mở ra. Ngoài dự liệu của cậu là huân lô này cũng không phải có chất thai mỏng như loại Ảnh Thanh Từ, vách thai dày đến 5, 6 li.

Điều này làm cho cậu cảm thấy ngoài ý muốn.

Theo như cậu biết, Ảnh Thanh Từ làm ngự cống phẩm cũng không có độ dày này. Ảnh Thanh Từ mỏng nhất chỉ có 1 li, 5, 6 li có thể nói là dày. Tuy rằng độ dày không ảnh hưởng đến tính thấu quang, bất quá ngự cống phẩm thời xưa thì phải chọn loại mỏng đưa lên.

Từ Cửu Chiếu mất chuyển qua cái nắp, đây không phải là một cái nắp đơn thuần, thoát nhìn thì giống như là một cái nắp nhưng hình thù lại giống như đài sen.

Từ Cửu Chiếu dùng ngón tay cầm cái nắp lên, nhìn những lỗ nhỏ bên trên như có điều suy nghĩ.

“Cậu trai trẻ, nhìn ra cái gì không?” Chủ nhân huân lô nói với Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu đem nắp trả về, ngồi dậy nói rằng: “Đúng là một huân lô ba chân vô cùng tốt.”

Chủ nhân huân lô nghe lời này, chỉ mỉm cười không nói, hiển nhiên không cho rằng Từ Cửu Chiếu là một người còn trẻ như thế có thể nói ra cái gì.

Từ Cửu Chiếu trở lại bên người Tương Hân, nhẹ nhàng hướng hân gạt đầu, Tương Hân ánh mắt lóe lên, một cách tự nhiên mang theo mấy người từ từ lui về phía sau mấy bước.

“Cậu xem thế nào?” Tương Hân lặng yên hỏi.

“Là thật.” Từ Cửu Chiếu khẳng định nói.

“A?” Tương Vệ Quốc cũng thấp giọng nói rằng: “Bọn họ mới vừa rồi đều nói hết những lập luận về đồ thật và đồ giả, vậy cháu bắt đồng ý kiến với những người nói là đồ giả sao?”

Từ Cửu Chiếu thập phần tự tin nói: “Đối với việc bọn họ phát hiện dưới đáy có màu xám vàng, cháu nghĩ cháu đã biết là chuyện gì xảy ra. Cũng không phải từ thai thể rỉ sắt ra, cũng không phải vết tích của vật kê để lại, mà là trong hộp đất có thêm một vật khiến mặt ngoài của thai phản ứng trong quá trình nung đốt.”

Nếu như không phải là trong khoảng thời gian này cậu học đủ loại kỹ thuật phân tích gốm sứ cổ đại, Từ Cửu Chiếu cũng không có khả năng ngắn ngủn mấy phút liền cho ra phán đoán này.

“Trong hộp đất có thêm vật gây phản ứng sao?” Tương Vệ Quốc không có nghĩ tới đáp án lại là như vậy.

“Bây giờ khi đốt đồ giả cổ người ta cũng sẽ rắc trong hộp đất một ít tro phòng ngừa vật kê và đồ sứ dính liền với nhau. Nhưng hiện nay người ta sẽ không chọn lựa các loại tro có khoáng vật để tránh phát sinh phản ứng khi nung đốt, chỉ có người xưa mới sử dụng hỗn hợp của tro thực vật và tro khoáng vật thôi. Nên đôi khi sẽ xuất hiện loại tình huống này.” Từ Cửu Chiếu giải thích cặn kẽ.

Những chi tiết nhỏ này rất khó được người thời nay biết đến, nếu không phải là điều sư thường xuyên nung sứ bằng lò củi, căn bản là nghĩ không ra điểm này.

Tương Vệ Quốc bình tĩnh, âm thầm gật đầu, ban nãy ông cũng không có chú ý điểm này, mà dựa vào phán đoán từ phương diện khác mà kết luận đồ sứ này là hàng thật.

Tương Hân nói rằng: “Màu xám vàng dưới đáy thai đã biết là chuyện gì xảy ra rồi, vậy không có vết rạn thì giải thích như thế nào?”

Từ Cửu Chiếu cùng Tương Vệ Quốc nhìn nhau, rất rõ ràng Tương Vệ Quốc cũng phát giác ra.

“Điểm này chắc hẳn Tương lão cũng phát hiện. Cháu trước xin tung gạch nhử ngọc, mong Tương lão tra lậu bỏ khuyết (bổ sung chỗ thiếu hụt).” Từ Cửu Chiếu tôn kính nói với Tương lão.

Tương Vệ Quốc khó được lộ ra một nụ cười: “Được.”

Từ Cửu Chiếu sắc mặt nghiêm túc nói rằng: “Có phải khi nhìn dưới ánh đèn, mọi người thấy huân lô có một chút phản xạ, cũng chính là vết lốm đốm phải không?”

Tương Hân suy nghĩ một chút về vết lốm đốm đó, không nghĩ ra có chỗ nào không đúng cả.

“Do phản xạ nên ta chỉ thấy là vết lốm đốm. Thế nhưng vết lốm đốm đó không chỉ có một, mà là do rất nhiều lốm đốm nhỏ tạo thành.” Từ Cửu Chiếu chậm rãi nói, mắt lóe sáng, khóe miệng vểnh lên, hiển nhiên cậu đối với sự phát hiện này cũng cảm thấy rất hưng phấn, “Cái này nói lên mặt ngoài huân lô không bằng phẳng!”

Tương Vệ Quốc tán thưởng nhìn Từ Cửu Chiếu, gật đầu nói: “Không sai, là bởi vì trong quá trình đốt, mặt men cùng thai thể phát sinh bất đồng tạo thành các nếp. Bởi vì là rất nhỏ, thai thể biểu hiện ra ngoài mặt chỉ tạo thành những đường vân nhỏ. Loại vân này không thể nhận ra, nhờ sự co rút này dẫn đến mặt ngoài đồ sứ sẽ không xuất hiện hiện tượng rạn, cho dù tồn tại nhiều năm, mặt ngoài cũng giống như vừa mới nung vậy.”

Trâu Hành Tân cảm khái nói rằng: “Cửu Chiếu, con thực sự rất thận trọng, ngay cả một điểm nhỏ như thế cũng chú ý tới.”

Tương Vệ Quốc gật đầu phụ họa: “Không sai, làm giám định đồ cổ thì thận trọng là một trong những phẩm chất trọng yếu nhất. Cháu cũng không có cô phụ chỉ bảo của Thường Cửu, đã có thể xuất sư rồi.”

Lấy tiểu giành đại, chỉ từ điểm này có thể đoán được trình độ giám định gốm sứ cổ của Từ Cửu Chiếu, Tương Vệ Quốc nghĩ nghĩ, Bác Cổ Hiên hiện tại không phải là thiếu khuyết một vị cổ vấn giám định gốm cổ đáng tin sao?

Cái ý niệm này chỉ là lóe lên trong đầu ông, liền bị Tương Vệ Quốc tạm thời bỏ quên, ông quay đầu nói với tôn tử rằng: “Giá 1500 vạn vẫn có lợi nhuận, Bác Cổ Hiên vốn lưu động có đủ hay không? Nếu như thiếu, ông có thể trợ giúp một ít.”

Tương Hân làm sao đồng ý để cho gia gia động đến tiền dưỡng lão, lúc này nhẹ giọng nói: “Ông yên tâm, cháu đã hai năm kinh doanh làm cho Bác Cổ Hiên khởi tử hồi sinh, xuất ra 1500 vạn không thành vấn đề. Nhưng mà.... ” Tương Hân chần chờ nói rằng: “Gia gia, Ảnh Thanh Từ thời Tống Nguyên tuy rằng hiếm thấy, mấy trăm vạn thì không nói, 1500 vạn có phải quá cao hay không?”

Ý của Tương hân là muốn hỏi Tương Vệ Quốc có thể đem giá giảm xuống hay không.

Tương Vệ Quốc lại nói: “Quan điều Ảnh Thanh Từ Tống Nguyên tồn lượng cũng không nhiều, hơn nữa nếu như đây là đồ thật thì chỉ riêng rồng ngũ trảo cũng sẽ có người tranh mua, lúc đó chủ nhân huân lô nhất định sẽ tăng giá.”

Tương Hân lúc này mới gật đầu, tiến lên thương lượng. Lúc đầu mọi người còn đang tranh chấp huân lô là thật hay giả, thấy có người muốn mua, cây cân từ từ nghiêng về kết luận huân lô là đồ thật.

Tham gia hội giao lưu không chỉ có Bác Cổ Hiên, cũng không chỉ riêng bọn họ có tiền, mắt thấy có người đi trước, những người khác liền tức khắc khẩn trương tiến đến triển đài trước mặt.

“Huân lô ba chân này ta mua với giá 1550 vạn!” Một nam tử trung niên béo mập đem tay đặt tại bên đài, sợ chủ nhân huân lô không nhìn thấy hẳn.

Chủ triển đài dừng lại một chút, nhưng không có quay đầu nhìn hẳn, mà là tiếp tục cùng Tương Hãn nói chuyện.

Người xem hai bên náo nhiệt cười nhạo: “Tên nhà quê này từ đâu tới thế, có hiểu quy củ không vậy, bên này giao dịch còn chưa nói xong, liền muốn chặn ngang, muốn ăn đòn sao.”

Quy củ này trong giới cổ ngoạn đều được ngầm thừa nhận, khi người bán và người mua đang giao dịch, người tới sau không thể đến cạnh tranh, trừ phi hai người trước thương lượng không thành thì người sau mới có thể đi giao dịch với người bán.

Bất quá cũng phải nhìn nhân phẩm của người bán, có thương gia vì kiếm tiền sẽ không theo quy tắc này, mặc kệ tới trước hay tới sau, ai trả giá cả cao hơn thì bán cho người đó.

Người này nhất thời đỏ mặt tía tai cãi lại: “Không thể nói như thế được, đây cũng không phải là chợ đồ cổ, mà là hội giao lưu. Coi như là ở chợ đồ cổ, cũng chú trọng người trả giá cao hơn chứ? Bằng không sao lại có cách nói ‘chặn một đạo.’” (mình không biết dịch câu này sao hết: ,theo mình hiểu là người sau sẽ dựa theo giá người trước để cho ra một cái giá có lợi hơn cho mình, pạn nào biết câu trên chỉ giùm mình)

Chủ nhân huân lô hơi dừng lại một chút, Tương Hãn cùng chủ nhân huân lô đồng thời nhìn về phía hẳn.

45. Chương 45

Hội giao lưu quả thực có xuất hiện chuyện người mua đấu giá với nhau, coi như là người mua trước đang thương lượng thì người mua sau cũng có thể yêu cầu cạnh tranh.

Chủ nhân huân lô chần chờ. Huân lô ba chân là vật quý mến của ông, nếu như không phải là vạn bất đắc dĩ, ông sẽ không lấy ra bán đi. 1500 vạn cũng đủ giúp ông chống đỡ được, đương nhiên nếu có thể nhiều hơn một chút, cũng giúp con ông có thêm chút vốn.

“Muốn nói thứ tự đến trước sau, ta so với bọn họ tới trước đúng không?” Người nọ vô liêm sỉ nói: “Còn nữa, hội giao lưu xuất hiện chuyện người mua đấu giá với nhau là rất bình thường, mới vừa rồi còn không phải chỉ có một khối ngọc Độc Sơn mà có rất nhiều người tranh mua sao? Đều là hàng tham gia triển lãm, ngọc Độc Sơn có thể, thì đương nhiên huân lô cũng có thể.”

Ánh mắt Tương Hãn lạnh lùng nhìn nam nhân mập mạp nhà giàu mới nổi kia, sau đó lại nhìn về phía chủ nhân huân lô. Có đấu giá hay không không phải do hẳn định đoạt, hiện tại hẳn chỉ có thể bị động chờ người khác quyết định.

Lão nhân kia trong lòng xoắn xuýt một phen, cuối cùng đối với việc có thêm tiền chiếm lợi thế. Ông không dám nhìn Tương Vệ Quốc và những người sư tầm khác, cố nén xấu hổ trong lòng nói rằng: “Bác Cổ Hiên vừa rồi cũng chưa thương lượng xong, nếu hai người đều muốn huân lô ba chân, vậy người nào trả giá cao thì ta bán cho người đó.”

Tương Hãn trong lòng dâng lên tức giận, Tương Vệ Quốc tiến lên hai bước dè dặt vai của hẳn xuống, tỉnh táo nói: “Cũng được.” Nói xong ông cầm lấy cánh tay Tương Hãn kéo hẳn qua một bên: “Giới cổ ngoạn tốt xấu lẫn lộn, khó tránh khỏi gặp phải loại tình huống này, không đáng để tức giận. Ông định giá 1800 vạn, vượt qua giá này thì cháu không cần đấu giá nữa, không có lời a.”

Tương Hãn hít sâu một hơi gạt đầu, tự nói với mình phải bình tĩnh, sau đó đi tới triển đài. Tương Vệ Quốc đành cả đời tìm hiểu đồ cổ nên ông sành sỏi hơn, hẳn chỉ mới gia nhập hai năm, còn phải học nhiều lắm.

Từ Cửu Chiếu lo lắng nhìn Tương Hãn, cậu phát hiện Tương Hãn cuộn tay thành nắm đấm, nghĩ lúc này trong lòng của hẳn nhất định là không có bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài.

Cậu quay đầu lại nhìn thấy mình cùng Tương lão tiên sinh đang đứng ở một bên, suy nghĩ một chút rồi chủ động đi tới bên người Tương Hãn, im lặng tăng thêm thanh thế cho hẳn.

Nhưng mà vóc người của cậu vẫn chưa có hoàn toàn trưởng thành, nên không có tính uy hiếp gì cả.

Thấy chủ nhân huân lô đồng ý, Tương Hân và người nọ đều đứng ở trước triển đài, Tương Hân bình tĩnh ngẩng đầu nhìn người vây xem chung quanh, cao giọng nói rằng: “Còn có vị nào muốn đấu giá không? Cứ bước lên đi, không nên một hồi lại tự nhiên nhô ra chen ngang phá đám, làm lỡ thời gian của mọi người.”

Nhà giàu mới nổi điệu bộ lạnh nhạt quay đầu nhìn, giống như người mà Tương Hân nói đến một chút quan hệ với hắn cũng không có.

Người xung quanh cũng chỉ muốn xem náo nhiệt thôi, người có tiền cũng không phải là không có, bất quá đồ vật này thực sự vượt qua phạm vi tiếp nhận bọn họ. Cũng có người tương đối tỉnh táo, đối với việc tranh chấp còn nghi ngờ, sợ bị lừa uống thuốc, tuy rằng bọn họ có tiền, thế nhưng tiền cũng không nhiều.

Tương Hân thấy không có người nói chuyện, quay đầu nói rằng: “Tôi ra 1600 vạn.”

Người nọ hiển nhiên biết Tương Hân muốn cạnh tranh, cho nên không ngạc nhiên chút nào, hắn theo sát nói theo: “1650 vạn!”

Tương Hân thanh âm bình tĩnh: “1700 vạn!”

Người nọ: “1750!”

Tương Hân tiếp tục tăng giá: “1800 vạn!”

Người kia nhìn Tương Hân cười nhạo một chút, hất cằm lên: “2000 vạn.”

Tiếng nói vừa dứt, nhất thời khiến cho mọi người ồ lên, chủ huân lô trong lòng cũng không bình tĩnh nổi. Cái giá tiền này đã vượt qua mong muốn của ông nhiều lắm.

Tương Hân ngực phập phồng, sau đó hắn chậm rãi khống chế hô hấp của mình, ý tứ khiêu khích của gã mập kia quá mức rõ ràng rồi.

Tương Hân lại là một người chính trực huyết khí phương cương, đầu hắn liền nóng lên. Cũng may hắn vẫn nhớ lời gia gia căn dặn, mới không có bị kích động.

Lúc hắn đang điều hòa hơi thở, Từ Cửu Chiếu đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn, mượn thân thể che đi ánh mắt của mọi người, ở góc độ người khác không nhìn thấy, cậu đưa tay cầm lấy bàn tay của hắn, sau đó buông ra. Lòng bàn tay ấm áp của cậu thoáng qua làm cho lòng của Tương Hân nóng lên, phiền muộn, khó chịu nhất thời tan thành mây khói.

Nhưng mà không chờ Tương Hân sinh ra tâm tư vui vẻ, Từ Cửu Chiếu liền tiến đến bên tai của hắn nói rằng: “Tiếp tục tăng giá, giá trị huân lô này không chỉ là như vậy đâu.”

Tương Hân bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy đôi mắt đen của Từ Cửu Chiếu kiên định nhìn hắn.

Từ Cửu Chiếu khẳng định hướng hắn khẽ gật đầu: “Trở về sẽ giải thích với anh, anh cứ tin tưởng tôi.”

Tim của Tương Hân từ từ đập ổn định lại, hắn nhấp môi dưới, hướng về phía Từ Cửu Chiếu nháy mắt một cái, sau đó quay đầu lại nói rằng: “2100 vạn!”

Động tác khiêu khích của gã mập kia rõ ràng như vậy, người chung quanh cũng không phải người mù nên tự nhiên thấy rõ, mà Tương Hân trong nháy mắt tức giận cũng bị người để ở trong mắt. Lúc này Tương Hân lại bắt đầu nâng giá, mọi người tự nhiên cho là đầu óc hắn bị mê muội, muốn phân cao thấp với tên nhà giàu mới nổi.

Người tuổi trẻ dễ xung động, thích tranh đua, cũng không làm cho người ta bất ngờ. Bất quá người vây xem một câu khuyên nhủ cũng không có, tất cả đều ôm tâm tư xem trò vui. Muốn nhìn thử xem giá huân lô này cuối cùng có thể cao đến bao nhiêu.

Tương Vệ Quốc cũng không có thấy mờ ám giữa hai người, cũng cho rằng tôn tử bị kích động. Nhưng lúc này ông cũng không tiện nói, ngược lại tính toán cách giải quyết tốt hậu quả cho tôn tử. Tiền gởi ngân hàng của ông rất nhiều, có thể trả được.

Người nọ thấy Tương Hân tăng thêm một trăm vạn, lấy làm kinh hãi. Lúc này hắn tăng thêm hai trăm vạn là tính dọa lui Tương Hân. Hắn không biết trong lòng Tương Hân muốn nâng giá lên bao nhiêu nữa, nếu cứ 50 rồi lại tăng thêm 50, thì sẽ vượt qua giá hắn có thể tiếp nhận.

Người nọ cắn răng, nặn ra một câu: “2300 vạn!”

Cái này đưa tới tiếng ồn ào lớn hơn, thậm chí chủ nhân huân lô thân thể lay động một cái, sắc mặt đỏ lên vì kích động.

Tương Hân do dự một chút, Từ Cửu Chiếu đã nói món đồ này có giá hơn 2000 vạn, thế nhưng giới hạn cụ thể là bao nhiêu?

Từ Cửu Chiếu vươn năm ngón tay, cầm năm ngón tay của hắn, ngón tay của hai người quấn quít cùng một chỗ, sau đó Từ Cửu Chiếu dùng sức nắm chặt lại.

Tương Hân nhất thời ngẫm hiểu, mặt không thay đổi nói: “2500 vạn!” Hắn cũng hất cằm lên, dùng ánh mắt khinh miệt liếc nhìn nam nhân mập nọ với bộ dáng phải đấu tới cùng.

Người nọ bị hắn làm vẻ ta đây làm cho sững sờ, hơi hồi hận vì bản thân khiêu khích trước. Nếu không phải là bởi vì khiêu khích của hắn, người trẻ tuổi này sao lại cố ý tăng giá gây khó dễ cho hắn chứ?

Hiện tại giá cả đã vượt qua tâm lý của hắn, nhiều hơn nữa sẽ bị thâm tiền mất. Nghĩ tới bà vợ la sát trong nhà, nam nhân mập không có can đảm đấu tiếp, cuối cùng chỉ có thể ủ rũ từ trong đám người chen lấn đi ra ngoài.

Cuối cùng Tương Hân lấy 2500 vạn kết thúc chuyện khôi hài này, giá này cao hơn chừng 1000 vạn khiến người chung quanh cười trộm. Cháu trai Tương Vệ Quốc là một người coi tiền như rác sao? Thực sự là cười chết người, Tương Vệ Quốc coi như là “Hổ (tổ) phụ sinh cầu (tôn) tử.”

Người chung quanh đàm tiếu cùng vui sướng khi người gặp họa cực kỳ chói tai, Tương Vệ Quốc liền đen mặt. Trâu Hành Tân thấy vậy cũng không tiện nói cái gì, chỉ có thể vỗ bả vai của lão hữu an ủi: “Được rồi, A Hân hiện tại đã lớn, người nói nó cũng đã nghe lời đấy thôi. Bất quá chỉ là nhất thời bị kích động, thanh niên mà. A Hân có khả năng như thế, rất nhanh thì có thể kiểm lại.”

Nhưng mà nhất thời bị kích động liền tốn 1000 vạn, ông là ngoại nhân cũng thay lão hữu đau lòng.

Từ Cửu Chiếu nghe xung quanh tràn đầy ngôn ngữ chê cười Tương Hân, nhất thời có điểm không biết làm sao. Cậu đề nghị Tương Hân đem huân lô mua là vì muốn giúp đỡ hắn hưởng lợi, nếu như hại Tương Hân bị người nhạo báng, danh tiếng bị hao tổn trái lại không tốt a.

Tương Hân bất vi sở động tiến lên cùng chủ nhân huân lô tiến hành thanh toán. Lão giả lúc này tâm tình kích động không thôi, ông mới mặc kệ Tương Hân có phải vì tranh hơn thua mới đem giá tăng cao như vậy không, đến lúc xác nhận Tương Hân quả thực đem tiền chuyển tới tài khoản của con trai ông, vẻ mặt liền nhẹ nhõm.

Người vây xem xung quanh thấy không còn náo nhiệt nữa, từ từ giải tán. Tương Vệ Quốc đi tới, sắc mặt âm trầm đáng sợ.

Từ Cửu Chiếu giành nói trước: “Tương lão, người không nên trách A Hân, là cháu kiên trì muốn anh ấy mua huân lô.”

Tương Vệ Quốc nghe vậy thì bất ngờ, ngược lại không tức giận nữa. Chuyện ông để ý là Tương Hân nhất thời xung động không nghe lời căn dặn của ông, nếu như Tương Hân là bởi vì nguyên nhân khác mà làm như vậy, Tương Vệ Quốc sẽ không tức giận.

“Cửu Chiếu, vì sao con làm như vậy?” Trâu Hành Tân không hiểu nhìn cậu.

Từ Cửu Chiếu nhìn chủ nhân huân lô, thấy ông đang cầm điện thoại gọi cho con trai, mới lên tiếng: “Trước đó vì thời gian quá ngắn, con chỉ xem mặt men, chưa kịp xem miệng lô. Nhưng vừa lại gần, con lại phát hiện có điều bất ngờ ở miệng lô. Nắp lô hẳn là có huyền cơ khác. Để cho con nói thì không rõ lắm, chỉ có thể thử cho mọi người xem.”

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Vệ Quốc rồi hướng Tương Hân dò hỏi: “Có thể trực tiếp thử ở chỗ này không?”

Tương Hân thấy Từ Cửu Chiếu trưng cầu ý kiến của hắn, có chút ngoài ý muốn. Sau đó thấy Từ Cửu Chiếu nhú lông mày lại, mắt nhìn mấy người xung quanh còn vây quanh bọn họ chế giễu quét một vòng, liền hiểu ý đồ của cậu.

Từ Cửu Chiếu đây là muốn xóa đi danh tiếng coi tiền như rác của hắn, muốn chứng minh ánh mắt của hắn không có vấn đề.

Tương Hân thấy cậu để ý thanh danh của hắn như thế, trong lòng một trận vui vẻ cảm động, khóe miệng lộ ra tiểu ý: “Tốt, tôi mới không thêm để ý. Cứ ở chỗ này thử đi, đừng ngại, cũng để cho người khác nhìn trình độ Bác Cổ Hiên chúng ta một chút.”

Tương Hân cứ như vậy quang minh chính đại đem Từ Cửu Chiếu trở thành người của Bác Cổ Hiên.

Lão giả nói chuyện điện thoại xong, biết bọn họ muốn điểm hương tại đây, cũng không có phản đối. Huân lô là của gia đình ông lưu truyền cho tới nay vẫn tỉ mỉ giữ gìn, đừng nói là dùng nó xông hương, bình thường vẫn để bên trong tủ kiếng, để ý vô cùng cẩn thận. Dù sao hiện tại huân lô đã thuộc về bọn họ, họ thích thế nào thì làm thế đó. Cho dù đập bể nó ngay tại đây, ông cũng không có quyền xía vào.

Rất nhanh Tương Hân liền tìm được hương xông.

“Điều kiện có hạn, tôi chỉ tìm được đàn hương.” Tương Hân vẻ mặt tiếc hận nói.

Từ Cửu Chiếu tiếp nhận đàn hương: “Đàn hương là được rồi.”

Từ Cửu Chiếu đốt đàn hương, mở nắp lô, đem đàn hương bỏ vào.

Thấy động tác của Từ Cửu Chiếu, người vừa tản đi lại tò mò vây quanh.

“Đây là làm gì thế?” “Thử bếp lò sao? Tôn tử của Tương lão cùng bằng hữu của hắn thật có ý tứ a.” “Người quản được người khác sao, là người ta tự nguyện đó.” “Ha ha, đây cũng là...có tiền nên tùy hứng đi.”

Từ Cửu Chiếu mắt diếc tai ngơ, đàn hương đốt cháy toát ra khói màu lam nhạt, lượn lờ trong không khí, tức khắc mùi thơm liền phiêu tán ra, thấm vào tâm can của mọi người.

Từ Cửu Chiếu lấy tay nhẹ nhàng để nắp lên miệng lô, khói xanh theo các lỗ nhỏ trên đài sen bay ra, đồng loạt tạo thành từng cột khói, thoát nhìn hài hước giống như vòi hoa sen phun nước tắm vậy.

Nhất thời có người cười phá lên.

Khi Tương Vệ Quốc thấy cậu cầm cái nắp để lên, lông mi khiêu một chút. Tương Hân thì không có nghĩ gì cả, chỉ say mê nhìn dáng vẻ chuyên chú nghiêm túc của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu tự tin điều chỉnh vị trí nắp lô, từ từ di chuyển xung quanh.

Cậu từng chút từng chút chuyển động nắp lô, đến khi cậu chuyển tới vị trí chính xác để đặt nắp lô, lập tức các cột khói xanh đang bay lên nhất thời biến đổi, các cột khói nghiêng qua giao nhau vào một chỗ, xen vào nhau thành tầng tầng lớp lớp, một tầng đè một tầng tạo ra hình dạng cánh hoa, nghiêm nhiên là một đóa hoa sen nở rộ!

Người vây xem xung quanh thoáng cái sợ ngây người. Có người phản ứng kịp liền kinh hô thành tiếng, chỉ thấy trong miệng hai con rồng ngựa mặt lên trời rít gào trên thân lô cũng chậm rãi nhả ra hai làn khói xanh uốn lượn, mới vừa nhìn tựa như du long xuất động vậy, làm cho người ta cảm thấy thần kỳ kinh diễm!

Từ Cửu Chiếu thở phào, cong cong đôi môi. Cậu biết huân lô này không đơn giản như vậy mà!

46. Chương 46

Hoa sen từ từ thay đổi biến lớn, khói từ miệng rồng lượn lờ làm cho du long giống như ẩn hiện trong mây.

Kỳ cảnh như vậy khiến mọi người ở nơi đây đều nhìn không rời mắt, trong miệng liên tục kinh hô thần kỳ, thần kỳ.

Chủ huân lô thấy vậy thì điện thoại đang cầm trên tay thoảng cái rơi xuống, nỗi hối hận vô hạn dâng lên trong lòng ông, nếu sớm biết huân lô thần kì như vậy, ông sẽ không bán!

Hối hận điên cuồng gặm nhấm tim của ông, nhưng con trai ông chắc đã chuyển tiền trả nợ cho ngân hàng rồi, không có khả năng đổi ý nữa. Lão giả ngựa mặt lên trời thở dài một tiếng, đây đều là mệnh a. Huân lô này được giữ trong gia đình ông vài thập niên nhưng không có ai phát hiện ra tính năng tuyệt vời này, nhưng người khác chỉ nhìn mấy lần liền phát hiện ra, chỉ có thể trách bản thân tu hành chưa tới thôi.

Bên này xôn xao giống như một cục đá ném vào trong nước, từ từ toàn bộ hội trường đều biết, càng ngày càng có nhiều người xúm lại. Tương Hân và Từ Cửu Chiêu vội vã che chở hai lão nhân lui về phía sau triển đài.

Tương Vệ Quốc ngạc nhiên hỏi Từ Cửu Chiêu: “Tiểu Từ, sao cháu lại biết miệng lô có cơ quan tạo thành loại kỳ quan này vậy?”

Từ Cửu Chiêu trấn định nói rằng: “Ban nãy khi cháu quan sát những lỗ nhỏ trên nắp lô đã cảm thấy có điểm kỳ quái, nếu như là làm hình dạng đài sen thì làm mấy cái lỗ lớn là được rồi. Nhưng trên đài sen có chừng bốn mươi chín lỗ, con số này có chút kỳ lạ. Trong miệng lô cháu thấy hình như có đường vân, sau đó suy nghĩ một chút, cơ quan trên huân lô nhất định là được biểu hiện ở trên huân hương.”

Trâu Hành Tân bất khả tư nghị nói rằng: “Làm sao con khẳng định được cơ quan này nhất định có thể tạo thành hoa sen du long chứ?”

Từ Cửu Chiêu: “Em không dám khẳng định là hoa sen du long, thế nhưng đã có cơ quan, nhất định sẽ là một loại kỳ quan người thường khó gặp. Thật ra dưới đáy huân lô bị vàng xám, kỳ thật không đủ tiêu chuẩn làm ngự cống phẩm, theo lý thuyết hẳn là phải bị đập nát tiêu hủy đi. Nhưng lại không có, điều này nói rõ huân lô nhất định có chỗ không tầm thường.”

Kỳ thực Từ Cửu Chiêu nắm chắc như vậy cũng bởi vì cậu đã từng nghe qua những chuyện tương tự như thế. Nhưng không phải là huân lô làm bằng sứ, mà là huân lô đồng.

Mấy vật chuyên phục vụ hoàng thất nên lưu thông cũng nhanh hơn một chút.

Nơi chế tạo đồng khí dựa theo cổ thư lưu truyền đã từng muốn tái hiện lại loại đồng khí có thể tạo ra huân yên có đồ án tinh xảo mang điềm lành này, nhưng lại thất bại.

Từ Cửu Chiêu cũng từng ở trong thư phòng Nhâm sự phụ tiền nhiệm xem qua các bút ký quốc chi trọng bảo, chỉ có điều bởi vì quá mức thần kì, Từ Cửu Chiêu vẫn cho rằng chỉ là suy tưởng của người xưa. Lại không nghĩ rằng mấy trăm năm sau cậu lại được tận mắt thấy ví dụ chân thật.

Rồng ngũ trảo trên huân lô chỉ có thể là ngự khí được hoàng đế sử dụng, những người khác sử dụng chính là làm trái tổ chế. Hơn nữa loại cơ quan tinh xảo này càng làm cho Ảnh Thanh Từ Nguyên Tổng trở thành báu vật của quan điều.

Hiện nay huân yên có khả năng tạo thành đồ án chỉ có cái này, tiềm năng rất lớn. Ngay lập tức người sưu tầm xúm lại rồi rít kêu la muốn mua.

“Huân lô ba chân này có bán hay không a? Tôi ra 3000 vạn!”

Mới vừa rồi còn chế nhạo ông chủ nhỏ của Bác Cổ Hiên là kẻ ngu si, trong chớp mắt liền ra giá đắt gấp hai lúc ban đầu.

Những người khác cũng không cam chịu tỏ ra yếu kém.

“Tôi ra 3500 vạn!” “4000 vạn! Tôi ra 4000 vạn!” “4500 vạn! 4500 vạn chia cho tôi đi!”

Đến khi có một người cao giọng kêu giá đến 5000 vạn, cuộc phân tranh này mới ngừng lại.

Bất quá trong nháy mắt, Tương Hân bỏ ra 2500 vạn để mua liền tăng giá lên gấp đôi. Bác Cổ Hiên lần này kiếm được lớn rồi, người vây xem đều thở dài.

Đừng xem con số này là lớn, nếu như ở phiên đấu giá, huân lô ba chân này bán đấu giá ra hơn 10000 vạn cũng không thành vấn đề.

Thấy mọi người tranh nhau đỏ mặt tía tai, Tương Hân giơ tay lên, sắc mặt bình tĩnh nói: “Các vị, thỉnh yên lặng một chút.” Chờ mọi người an tĩnh lại, Tương Hân nói rằng: “Huân lô này Bác Cổ Hiên hiện không có ý định bán lại, Bác Cổ Hiên định trưng bày một khoảng thời gian, sau đó sẽ phát thư mời, nếu ai có hứng thú với huân lô có thể đợi đến lúc đó đấu giá.”

Tương Hân mới không ngốc như vậy mà bán ngay lập tức, đương nhiên phải vận dụng tốt một phen, sau đó mới đem huân lô ba chân du long dài sen chào hàng.

Hắn là người kinh doanh đầu tư, không phải là người sưu tầm chân chính, nên không có ý định đem tất cả cổ vật tinh phẩm giấu ở trong tay.

Người sưu tầm có mặt ở đây vừa nghe vậy, đều tự thở dài. Cường hào đã ra mặt, căn bản cũng không có chuyện của bọn họ. Cá lớn nuốt cá bé, cá nhỏ ăn con tôm, bọn họ là tôm tép cũng chỉ có thể đứng sang một bên.

Mất thấy không có duyên với báu vật, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn cho đã nghiền.

Sắc mặt chủ huân lô không tốt, vẫn là Tương Vệ Quốc hảo tâm để cho người đi cùng lão giả vội vàng đưa người rời khỏi. Tương Vệ Quốc để Tương Hân gọi điện thoại cho quản lý Triệu, bảo hắn tạm đóng cửa đi sang đây.

Trong lúc chờ đợi, bọn họ cũng không thể đi ra, chỉ có thể đứng ở phía sau triển đài.

Một lát sau, Tương Hân nói rằng: “Gia gia, cháu đi ra cửa đón người.”

Tương Vệ Quốc gật đầu, đem thư mời cho Tương Hân, Tương Hân rời đi triển đài, lưu lại Từ Cửu Chiếu cùng hai lão nhân.

Tương Hân nói là đi đón người, kỳ thực còn có dự định khác. Hắn đi tới trước triển đài của lão Mã, lão Điền, bạch ngọc Quan Thế Âm có vết tích cổ ý làm cũ vô cùng tự nhiên, chỉ có điều người đến hội giao lưu tuy nhiều người nhìn nhưng ít người mua.

Người mua đối với giao dịch trên trăm vạn vẫn tương đối cẩn thận, nhưng vì lão Điền, lão Mã hai người là lần đầu tiên lấy được thư mời tham gia lại hết giá quá cao, đại đa số mọi người nhìn rồi liền đi.

Trước đó Lão Mã đã cảm thấy mình tính sai, thế nhưng đến lúc trong hội trường thành công một khoản giao dịch 2500 vạn trái lại kiên định ở lại tới cùng, không chừng bọn họ may mắn đụng phải một tên đầu gổ nào đó thì sao.

Lúc thấy Tương Hân, nhân tình lão Mã sáng lên: “Ông chủ nhỏ, chúc mừng, chúc mừng.”

Tương Hân mỉm môi cười: “Cảm ơn, nguyên lai vừa rồi ông cũng tới xem náo nhiệt.”

Lão Mã cảm khái nói rằng: “Huân lô thần kì như vậy, không nắm lấy cơ hội mở mang kiến thức không phải rất đáng tiếc sao. Dù sao chúng ta cũng có hai người.”

Tương Hân gật đầu, đổi đề tài nói rằng: “Thế nào? Có ai xem trọng Quan Thế Âm không?”

Lão Mã cười khổ nửa đùa giỡn nửa oán trách nói rằng: “Người tới hội giao lưu không có nhiều tiền a.”

Tương Hân không lên tiếng, hội giao lưu vốn là mang tính chất quần chúng, cổ ngoạn, hiện ngoạn đều có mặt, cũng có một ít loại sưu tầm khác, hi kỳ cổ quái gì đều có cả.

Thời đại hiện nay, không sợ bị coi là khác người, thậm chí có người còn chuyên thu thập nội y.

Lão Mã cười híp mắt nói rằng: “Lần này Bác Cổ Hiên được rạng danh, sau này xin ông chủ nhỏ điu dắt nhiều hơn.”

Tương Hân tự tiểu phi tiểu: “Nếu như vậy liền để lại số điện thoại đi.”

Lão Mã có chút ngoài ý muốn, hắn bất quá là muốn lôi kéo tình cảm, sau đó thu được hảo cảm để gia tăng thêm một nguồn tiêu thụ cố định thôi. Tuy rằng bất ngờ, nhưng lão Mã vẫn thống khoái cùng Tương Hân trao đổi số điện thoại.

Nói xong, Tương Hân liền rời đi, đứng ở một góc không có người cúi đầu nhắn tin cho Đường Tiểu Ất.

Đường Tiểu Ất vừa là bằng hữu của hắn, vừa là người môi giới đồ cổ mà hắn đặc biệt bồi dưỡng, mạng giao thiệp rất rộng, có những chuyện Tương Hân đều giao cho hắn làm.

Khi thấy bạch ngọc Quan Thế Âm, Tương Hân liền nảy ra một chủ ý, ngọc Quan Âm được làm đối cực kì cao tay, dùng để bày ông bác cận bã của hắn thì không tệ.

Bất quá chuyện này hắn tự mình làm thì không tốt, chỉ có thể giao cho Đường Tiểu Ất đi làm. Về phần Tương Bình Khang có bị lừa hay không thì phải dựa vào trình độ giám định của công ty ông ta, còn có bản lãnh của lão Điền, lão Mã nữa.

Gửi xong tin nhắn, Tương Hân như không có chuyện gì xảy ra bỏ tay vào túi quần rồi đi, cũng không có một chút cảm giác làm chuyện xấu.

Hắn đứng ở lối vào, mắt ở các triển đài gần đó quét một vòng, thấy một nghiên mực không tự chủ được đi tới.

Lúc đi vào, nghiên mực đã được gia gia hắn nhận xét qua, tuy rằng không phải là nghiên mực quý giá, nhưng cũng là nghiên mực bằng đá chính tông Thanh triều, sở ôn nhuận nhẵn nhụi, tạo hình quả dưa vô cùng thú vị.

Tương Hân cầm lấy nghiên mực quan sát một phen, cảm thấy hơi vừa lòng. Từ Cửu Chiếu hình như thích viết bút lông, như vậy tặng cậu nghiên mực cậu nhất định sẽ rất thích.

Tương Hân tốn mấy vạn đồng mua nghiên mực, trong lòng tính toán dù sao lần này mua huân lô ba chân Từ Cửu Chiếu cũng ra không ít lực, dựa theo luật lệ cũng nên chia phần cho cậu, nghiên mực này coi như là tạ lễ vậy.

Lần này tới hội giao lưu thu hoạch rất phong phú, Bác Cổ Hiên lại một lần nữa được rạng danh, liên đới Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu cũng được người chú ý, khen họ tuổi trẻ tài cao.

Chờ về đến nhà tẩy đi một thân mệt mỏi, Trâu Hành Tân mới tò mò hỏi: “Vật mua cùng vé hí kịch rốt cuộc là cái gì vậy?”

Tương Vệ Quốc đem kiếng lão lấy ra mang trên sống mũi nói rằng: “Ta cũng không biết, chỉ là dựa vào trực giác phán đoán, ta nghĩ cũng là một món đồ cổ gì đó, nhưng bởi vì trước đây không có giữ gìn tốt, bên ngoài mới dính vết bẩn, trở nên đen như vậy, chỉ có thể đem bề ngoài rửa sạch sẽ, ta mới có thể biết rốt cuộc là vật gì.”

Tương Hân ngồi ở một bên, vừa cười vừa nói: “Gia gia xuất thủ tất có thu hoạch.”

Tương Vệ Quốc giương mắt, trừng hắn nói rằng: “Chỉ biết nịnh nọt thôi.”

Tương Hân ủy khuất nói: “Cháu không có. Đây là lời thật lòng đó.”

Tương Vệ Quốc chẳng ừ hử gì cả, nói rằng: “Trong khoảng thời gian huân lô ba chân được trưng bày, ông muốn ở cửa hàng trấn giữ, cháu cứ đi làm việc của cháu đi.”

Tương Hân ngạc nhiên nhìn gia gia: “Ông muốn đi sao?”

Từ khi phát sinh chuyện kia, Tương Vệ Quốc không còn đi Bác Cổ Hiên nữa.

Tương Vệ Quốc ừ một tiếng nói rằng: “Huân lô cuối cùng cũng phải bán đi, ông phải nắm chặt thời gian thưởng thức mới được.”

Tương Hân gật đầu nói tốt, sau đó như không có chuyện gì xảy ra nói rằng: “Nếu như vậy, cháu sẽ đưa Trâu lão trở về.”

Trâu Hành Tân giương mắt nói rằng: “Không cần đâu, có Cửu Chiếu rồi mà.”

Tương Hân nói rằng: “Không được, lần này dù thế nào đi nữa cháu cũng phải đưa hai người trở về. Lần này mọi người tới giúp đỡ không ít, làm sao có thể để cho mọi người trở về như vậy được.”

Tương Vệ Quốc lúc này cũng nói: “Ngươi để A Hân đưa trở về đi, nhiều người phụ một tay cũng tốt.”

Khi tới không mang theo vật gì, lúc trở về Từ Cửu Chiếu xách cả một túi hành lý, chỗ nói chi là còn có những thứ khác do mua thêm mà có.

Tuy rằng Trâu Hành Tân dọc đường đi có người giúp việc chiếu cố, nhưng bọn họ mang theo hành lý cũng không ít, có Tương Hân thì dễ dàng hơn nhiều.

Cuối cùng dưới sự kiên trì của tổ tôn Tương gia, Tương Hân cùng bọn họ trở lại trấn Phong Diêu, Trịnh Châu.

47. Chương 47

Tàu xe mệt nhọc, Trâu Hành Tân dù sao tuổi cũng đã lớn, liền trở về nhà Cao Đại Toàn nghỉ ngơi.

Tương Hân giúp Từ Cửu Chiếu đem hành lý xách vào trong phòng của cậu.

Đây là lần đầu tiên Tương Hân tới phòng thuê của Từ Cửu Chiếu. Từ Cửu Chiếu ở tại một gian trong tứ hợp viện nằm ở trung tâm thị trấn. Cậu ở gian phòng phía tây, ba gian phòng phía bắc là chỗ ở một nhà ba người của chủ nhà, còn phía đông là phòng bếp và chứa đồ vật. Tứ hợp viện không có WC, chỉ có thể dùng nhà vệ sinh công cộng bên ngoài.

Tương Hân vừa tiến vào lòng mây liền cau lại, điều kiện sống quá sơ sài rồi.

Tứ hợp viện này có lịch sử hơn hai mươi năm, mặt tường đã biến thành màu đen, cửa sổ là cửa gỗ theo thời xưa, trong phòng cũng không sáng lắm. Trên nóc nhà treo một bóng đèn tiết kiệm năng lượng.

Tương Hân quay đầu nhìn bốn phía, đồ dùng trong phòng cũng không tốt lắm, chỉ có một bàn học, một tủ quần áo, một giường đôi 1m6, một cái khay trà, một xô pha cũ. Mấy thứ này không phải là mua mới, đều là vật đã được dùng qua. Dễ thấy nhất là một cái kệ sách không lớn lắm bị chất đầy sách, tất cả đều là sách tra cứu gồm sử.

Từ Cửu Chiếu lấy khăn trải phủ lên trên giường, cầm lấy cái chổi nhỏ quét một vòng, quay đầu nhìn Tương Hân còn đang cau mày, liền nở nụ cười: “Điều kiện quá kém đúng không? Anh đừng đụng vào, tới ngồi trên giường đi.”

Tương Hân đau lòng vô cùng, nói rằng: “TV, máy vi tính cũng không có, lúc bình thường cậu giải trí bằng cái gì?”

Từ Cửu Chiếu khoe môi lộ ra nụ cười, vui vẻ nói rằng: “Tôi viết chữ a, luyện thư pháp chính là giải trí của tôi.”

Tương Hân không cách nào tưởng tượng được, viết chữ là trò giải trí gì chứ. Nhưng mà Từ Cửu Chiếu đúng là Từ Cửu Chiếu, ngay cả giải trí yêu thích cũng thanh cao như vậy.

Từ Cửu Chiếu mở hành lý đem quần áo bên trong ôm ra đặt vào trên giường. Tương Hân nhìn thoáng qua thì không thể nhận được. Quần áo Từ Cửu Chiếu hầu như đều bị vo lại cùng một chỗ, vô cùng nhăn nhó. Như vậy mặc lên người cũng quá nhếch nhác.

“Chờ chút, trước đừng bỏ lung tung, những quần áo này phải xếp chỉnh tề, bằng không khi lấy mặc bên trên sẽ có nếp nhăn đó.” Tương Hân nhìn không được nói.

Từ Cửu Chiếu lộ vẻ khó xử, bất quá Tương Hân đã nói như vậy, bèn ngồi ở bên giường bối rối cầm quần áo lên.

Chẳng lẽ Cửu Chiếu không biết gấp quần áo sao?

Tương Hân căn bản cũng không có nghĩ tới việc thiếu niên xuất thân viện mồ côi làm sao lại không biết xếp quần áo, trong lòng chỉ tràn đầy khuôn mặt u sầu của cậu thôi.

“Tôi giúp cậu gấp quần áo, cậu đi làm những thứ khác đi.” Tương Hân nhận lấy quần áo từ trong tay cậu, rất lưu loát gấp lại ngay ngắn.

Trên mặt Từ Cửu Chiếu đều là biểu tình “được cứu rồi”. Động tác của Tương Hân vừa nhanh chóng vừa lưu loát, đem từng món một gấp chỉnh tề rồi xếp chồng lên với nhau. Từ Cửu Chiếu thấy hân am hiểu như thế liền thoải mái ném việc gấp quần áo cho hân, bản thân thì đi xử lý những thứ đồ khác.

Hành lý khác là sách, giấy và bút mực cùng vật dụng được mua trước đó. Từ Cửu Chiếu lấy từng món một đặt trên bàn sách.

Lúc sắp xếp, cậu lấy ra nghiên mực quả dưa thời Thanh triều của Tương Hân tặng đặt ở trên bàn sách, đó chính là nghiên mực mà hân đã mua trước đó. Nghiên mực này là trước đem đi về Tương Hân đưa cho cậu, nói là tạ lễ.

Tương Hân còn đưa cho cậu một tờ chi phiếu, nhưng lại bị Từ Cửu Chiếu uyển chuyển từ chối.

Theo lý mà nói, nếu cậu thực sự là cố vấn, hân là có một chút hoa hồng làm thù lao.

Thế nhưng trong lúc đó cậu cùng Tương Hân không phải là quan hệ chủ thuê và cố vấn, Từ Cửu Chiếu sợ dĩ làm như vậy là vì muốn đền đáp những quan tâm của Tương Hân trước đó. Huống hồ hiện tại hai người là bằng hữu bình đẳng tương giao, cậu giúp đỡ bạn bè mà còn muốn tiền thù lao, đây cũng quá không tượng nghĩa rồi.

Từ Cửu Chiếu nhận món quà khiến Tương Hân vui vẻ, nhưng cậu cự tuyệt nhận chi phiếu lại khiến Tương Hân buồn bã. Biết vậy hân sẽ không tặng quà, chỉ đưa chi phiếu có bảy chữ số này cho cậu.

Trong mắt của Tương Hân, Từ Cửu Chiếu như vậy cũng rất tốt, điều này cũng thể hiện cậu có nhân phẩm rất tốt. Dù sao, hân cũng không làm sai, sai là do cách suy nghĩ của bản thân.

Tương Hân chung quy cảm thấy nếu hân không làm vậy, nói không chừng Từ Cửu Chiếu sẽ nhận lấy chi phiếu coi như là tạ lễ, mà không phải chọn nghiên mực rẻ tiền đó.

Tương Hân ảo não a, hân sao lại không tặng cậu một nghiên mực nổi tiếng chứ?!

Tương Hân nhanh nhẹn gấp hết quần áo, đứng lên đi tới tủ quần áo trước mặt kéo cửa tủ ra, muốn đem quần áo bỏ vào. Kết quả hân vừa mở ra, quần áo bên trong giống như tuyết lở chảy ào ra bên ngoài.

“...” Tương Hân nhìn một đồng lộn xộn trong tủ, quần áo và đồ dùng hàng ngày đều để lung tung. Ngoài mặt mang vẻ mặt bất hạnh nhận mệnh, trên thực tế thì trong lòng lại rất vui vẻ đem tất cả quần áo lấy ra sắp xếp lại.

Lúc này Từ Cửu Chiếu đã đem sách và đồ vật cất xong, nhìn thấy Tương Hân đang sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày, vội vàng bước lên phía trước ngăn cản.

“Tôi tự mình làm là được, anh tới làm khách, sao lại để cho anh làm những thứ này được chứ.” Từ Cửu Chiếu quả thực xấu hổ vô cùng.

Mặc dù đối với việc thu xếp công việc vật không có kiên nhẫn, nhưng vì chất lượng cuộc sống nên Từ Cửu Chiếu vẫn làm. Chỉ có điều sắp xếp quần áo và đồ dùng hàng ngày cậu thực sự không am hiểu, chỉ có thể miễn miễn cưỡng cưỡng xếp thành một đồng.

Từ Cửu Chiếu bị Tương Hân nhẹ nhàng đẩy ra: “Để tôi làm cho, tôi làm nhanh hơn mà.”

Từ Cửu Chiếu cũng không tiện cùng hân tranh chấp, Tương Hân cũng là tốt bụng thôi. Thế là Từ Cửu Chiếu ngồi ở một bên vừa nhìn vừa học, nhìn Tương Hân cầm quần áo lên, hai ba cái liền đem quần áo xếp lại rất tốt.

Từ Cửu Chiếu động tác chậm rì rì gấp được một cái, Tương Hân đã xếp được một chồng quần áo rồi.

Cuối cùng, Tương Hân không chỉ có đem quần áo của cậu sửa sang lại, thậm chí còn dựa theo mùa đem quần áo và đồ dùng hàng ngày phân ra, đặt ở trên kệ trong tủ quần áo.

“Chờ lúc đổi mùa cậu cứ trực tiếp lấy ra là được, không mặc thì bỏ vào lại.” Tương Hân dặn dò.

Từ Cửu Chiếu gật đầu, kèm chế khô nóng trên mặt.

Nửa năm này Từ Cửu Chiếu đã cao hơn một đoạn, quần áo cũ không thể mặc được nữa. Những y phục này tuy rằng đã cũ, thể nhưng đều rất hoàn hảo, vứt bỏ thì hơi đáng tiếc, Từ Cửu Chiếu liền dự định đưa về viện mồ côi giao cho Ngô viện trưởng.

Tương Hân đem những y phục này đóng gói lại, xách ở trong tay nói rằng: “Đi thôi.”

Từ Cửu Chiếu bất ngờ mở to hai mắt: “Đi đâu?”

Tương Hân nói: “Đương nhiên là đi đến viện mồ côi a.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc: “Anh muốn đi sao? Không cần đâu, hôm khác tôi tự mình đi là được rồi.”

Tương Hân đứng lên nói rằng: “Không có việc gì, vừa lúc tôi cũng muốn nhìn nơi cậu đã ở trước đây.”

Tương Hân cũng là nói thật tâm, vừa lúc có cơ hội này, Tương Hân làm sao có thể bỏ qua chứ.

Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đem Đại Kiện của mình lau sạch sẽ, rồi để Tương Hân ngồi ở phía sau.

Tương Hân vừa khấn trương vừa thoải mái, vươn cánh tay ôm lấy bên hông Từ Cửu Chiếu. Eo cậu thật sự là nhỏ gầy a.

Tương Hân lặng lẽ nhắm tính một chút, đại khái khoảng 63 cm.

Từ Cửu Chiếu bị Tương Hân ôm đến đổ mồ hôi, dù sao đã đến giữa hè, Tương Hân cao lớn như vậy mà còn dính sát lại, Từ Cửu Chiếu cảm thấy giống như đang ở trong lò lửa vậy.

Xe điện tốc độ chậm hơn xe máy nhiều, không lẽ cũng cần ôm thắt lưng sao?

Từ Cửu Chiếu chần chờ một chút, nhưng vẫn không có để Tương Hân buông cậu ra.

Có lẽ là xuất phát từ lí do an toàn đi, dù sao cậu cũng không có nón bảo hiểm cho Tương Hân đội vào mà.

Từ Cửu Chiếu lần đầu tiên chở người, không khỏi có chút khấn trương, bắt quá xe chạy được một lúc, cũng liền từ từ an tâm.

Xe điện chạy hơn một giờ, Tương Hân cũng liền vụng trộm thoải mái, vui vẻ hơn một giờ.

Từ khi dời ra khỏi viện mồ côi, Từ Cửu Chiếu đã một tháng chưa ghé qua.

Một mặt là bởi vì học tập căng thẳng, mặt khác là do tham gia triển lãm liên kết ở Thượng Hải trong một thời gian dài.

Vào viện mồ côi, Từ Cửu Chiếu nhanh chóng cảm giác được bầu không khí bất đồng so với ngày thường.

Bình thường ban ngày bọn nhỏ đều đi học, chỉ có một ít bọn nhỏ chưa tới tuổi đi học ở lại, có các nhân viên viện mồ côi ở một bên trông chừng.

Hôm nay mặc dù bọn nhỏ cũng ở trong sân, thể nhưng lại không có hoạt bát như mọi khi, ngược lại là thỉnh thoảng hướng về nhìn các nhân viên.

Mấy nhân viên vẻ mặt nghiêm túc nặng nề đứng chung một chỗ trò chuyện, bầu không khí nặng nề như vậy, khó trách bọn nhỏ cũng bị ảnh hưởng.

Từ Cửu Chiếu lo lắng, bước nhanh đi tới.

“Lý sư phó, trong viện đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Từ Cửu Chiếu hỏi.

“Cửu Chiếu đã trở về rồi a.” Lý sư phó thấy cậu, miễn cưỡng nở nụ cười.

Những nhân viên khác thấy cậu cũng đều gật đầu hoặc là bắt chuyện. Từ Cửu Chiếu đối với những người này đều đã nhớ rõ tên, nhưng cậu quan tâm đến tình huống trong viện hơn nên không có tí mĩ nói chuyện: “Em xem bầu không khí trong viện không thích hợp, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Sắc mặt của Lý sư phó thoáng cái ảm đạm, giọng nói nặng trĩu: “Trong viện có đứa bé tên là Triệu Hàm Mộng, bị bệnh bạch cầu đang nằm bệnh viện.”

“Bệnh bạch cầu? Rất nghiêm trọng sao ạ?” Từ Cửu Chiếu không hiểu hỏi.

Lý sư phó thở dài, gật đầu.

Tương Hân nghe tên bệnh, sắc mặt thoáng cái cũng trầm xuống, nói: “Bệnh bạch cầu tuy rằng không phải vô thuốc khả y, thế nhưng bệnh nhân phải chịu khổ không nhỏ, chi phí trong quá trình trị liệu cũng rất lớn.”

Tương Hân có thể hiểu gì sao trong viện mồ côi bầu không khí lại ngưng trọng như vậy, loại bệnh này gia đình bình thường đều phải tốn phí cực lớn, chứ nói chi là nơi phải nuôi nấng nhiều đứa trẻ như vậy.

Tuy rằng các đứa trẻ của viện mồ côi có bảo hiểm y tế, thế nhưng gặp phải bệnh tật nghiêm trọng, quỹ phúc lợi trong viện cũng là bất lực. Chính phủ chi cấp cũng như muối bỏ biển, chỉ có thể trông cậy vào các cơ quan từ thiện và sự đóng góp từ cộng đồng.

Hiện nay trong nước, bệnh bạch cầu trị liệu đều là Trung Tây y kết hợp, nhưng mà trị liệu như vậy căn bản cũng không có thể trị tận gốc, phương pháp trị liệu tốt nhất chính là ghép tủy xương. Không nói đến giai đoạn trước trị liệu, để ghép tủy xương phù hợp với bệnh nhân ít nhất là tốn 15 vạn.

Nhưng đâu phải một lần là thành công.

Ghép tủy xác suất thành công chỉ có 50 %, trong đó 20 % có khả năng tái phát lại. Cùng với việc điều trị sau phẫu thuật, toàn bộ quá trình trị liệu ít nhất phải tốn 20, 30 vạn, cao nhất cũng hơn 70 vạn.

Tương Hân sử dĩ biết rõ ràng như vậy, hoàn toàn là do khi hắn học cao trung có một bạn học bị loại bệnh này.

Nghe Tương Hân nói xong, Từ Cửu Chiếu trong nháy mắt sững sờ, bây giờ tiền tiết kiệm của cậu cũng chỉ hơn hai vạn, cậu còn tưởng rằng không ít, nhưng không ngờ ngay cả một lần điều trị cũng không đủ.

Lý sư phó thấy cậu dường như bị đả kích nặng nề, cho là cậu quen Triệu Hàm Mộng: “Em cũng không cần lo lắng quá mức, viện trưởng đã nghĩ ra biện pháp. Trước đó huyện đã cho 5 vạn, giai đoạn trước trị liệu vẫn có thể chống đỡ. Gần đây Ngô viện trưởng cũng đang liên hệ khắp nơi, trong viện bọn nhỏ ra ở ngoài cũng đều góp không ít.”

Nghe được người thành niên ly khai viện mồ côi đều quyên tiền, cậu thoáng cái liền nghĩ đến thời gian cậu nằm viện Ngô Cửu Lợi đã tận tâm tận lực chiếu cố như thế nào, còn vô tư giúp cậu trả tiền thuốc men.

Còn có lúc cậu từ bệnh viện xuất viện, nghĩ đến Ngô viện trưởng đã giúp đỡ và chiếu cố mình. Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo, hiện tại không phải là lúc cậu quay về báo đáp lại cho viện mồ côi sao?

Từ Cửu Chiếu nhìn Lý sư phó: “Em xin góp 2 vạn.”

Tương Hân sững sốt một chút, lời nói muốn gánh vác chi phí đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Lông mày Tương Hân cau lại, ý niệm trong đầu vòng vo chuyển đổi rồi nói rằng: “Tôi cũng muốn góp sức, tôi góp 20 vạn.”

Từ Cửu Chiếu chớp mắt, cậu cũng biết Tương Hân là người có ái tâm. Chính cậu quyên tiền, tự nhiên không thể ngăn người khác quyên tiền.

Nhưng mà, 20 vạn cũng quá nhiều.

Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân nói rằng: “Có phải hơi nhiều lắm không? Trước đó Bác Cổ Hiên vừa tốn nhiều tiền mua đồ, tiền vốn có đủ không?”

Tương Hân nói rằng: “Không cần lo lắng, tôi có chừng mực mà. Quyên tiền hiến ái tâm là làm chuyện tốt, thế nhưng tôi cũng sẽ lượng sức.”

Từ Cửu Chiếu lúc này mới yên tâm.

Mấy người cùng Lý sư phó nín thở nghe hai người nói chuyện, lần này đều ngạc nhiên hô lên: “Thật tốt quá! Cảm ơn cậu! Kết hợp với những nơi góp tiền khác, nếu như thuận lợi chắc là sẽ đủ ạ.”

Từ Cửu Chiếu: “Không cần cảm ơn đâu ạ, đây là việc cần làm mà.”

Tương Hân trực tiếp đem tiền chuyển vào tài khoản chuyên quyền tiền, Từ Cửu Chiếu đem quần áo cũ giao cho bác gái trong viện rồi cùng Tương Hân rời khỏi viện mồ côi.

“Lần này lại phải tiết kiệm lại rồi.” Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân nở nụ cười.

Tương Hân nói rằng: “Cậu giám định gốm sứ cổ tốt như vậy, không bằng làm cổ vắn cho Bác Cổ Hiên đi?”

48. Chương 48

Tương Hân nói như vậy là đã suy nghĩ chu toàn luôn cho cả công và tư.

Từ nửa năm trước thiếu chút nữa bị gài bẫy, Bác Cổ Hiên vẫn luôn tìm kiếm cổ vắn giám định gốm sứ xuất sắc. Chỉ có điều Tương Hân là người mới gia nhập, mạng giao thiệp vẫn chưa rộng, mà người quen biết Tương Vệ Quốc nếu không phải là tuổi quá lớn thì lại là những người sẵn trộm nhân phẩm không tốt. Mà Từ Cửu Chiếu giám định gốm sứ cổ phi thường xuất sắc, có thể bổ khuyết chỗ trống này.

Trước giờ Từ Cửu Chiếu vẫn chỉ ở trấn Phong Diêu học tập gốm sứ, nên Tương Hân không tìm được lí do để gặp cậu. Nếu như cậu làm cổ vắn của Bác Cổ Hiên, như vậy thì có thể thỉnh thoảng hẹn cậu đi ra ngoài gặp mặt.

Hiện tại Tương Hân càng lún càng sâu, trước đó hẳn còn có thể thuyết phục mình bảo trì khoảng cách, chỉ lấy vị thế là bằng hữu đến chăm sóc Từ Cửu Chiếu. Thế nhưng chính hắn lại bất tri bất giác vượt qua giới hạn đó, càng ngày càng tiến sâu vào tình cảm.

Giống như là hiện tại, còn chưa có xa nhau mà đã bắt đầu luyến tiếc, liền lập kế hoạch cho lần gặp mặt kế tiếp.

Từ Cửu Chiếu nghe hắn nói thì sửng sốt, nhưng mà cậu không có lập tức từ chối, ngược lại suy tư một chút.

Kĩ thuật đốt tạo đồ sứ của cậu rất vững vàng, chỉ cần học tập thêm một ít yếu tố nghệ thuật hiện đại nữa là được, nếu hiểu rõ lý thuyết mà Trâu Hành Tân dạy cho cậu, sau này học tập sẽ không quá nặng, còn lại chính là ‘sự phụ dẫn vào cửa, tu hành dựa vào bản thân’.

Làm cổ vắn cho Tương Hân cũng không phải là không thể được, Từ Cửu Chiếu biết rõ ở Thượng Hải đã có Tương Vệ Quốc và quản lí Triệu trấn giữ, cái Tương Hân cần đại khái là một người có thể cùng hắn vào Nam ra Bắc cổ vắn mua hàng.

Mà Từ Cửu Chiếu vừa lúc cũng muốn đi tìm loại thực vật thời Minh triều mà hiện nay khó tìm thấy để tăng thêm nguyên liệu chế tạo, hai người cùng một chỗ vừa lúc Tương Hân có thể làm bạn với cậu.

Từ Cửu Chiếu gật gật đầu nói: “Cũng tốt.”

Tương Hân mừng rỡ, bất quá nét mặt vẫn thận trọng duy trì thái độ thản nhiên.

Khóe miệng hắn cong lên, nói: “Nếu đã làm cổ vắn chính thức, cậu không được từ chối nhận thù lao đâu đấy.”

Từ Cửu Chiếu bình tĩnh, còn có chuyện tốt như thế sao. Cậu thật vất vả mới có 2,5 vạn gửi ngân hàng nhưng thoáng cái đã quyền đi mất hai vạn, vốn là sắp góp đủ tiền trả cho Ngô Cửu Lợi nhưng lại trở về vạch xuất phát ban đầu. Làm cổ vắn Bác Cổ Hiên coi như là một cách để tăng thu nhập a.

Cho tới bây giờ Từ Cửu Chiếu cũng chưa có người bạn thân nào nên không có khái niệm làm việc chung, cũng chưa từng có xung đột lợi ích và chưa từng có bất đồng gì. Nhưng cậu tự tin nếu chính mình làm cổ vắn Bác Cổ Hiên, nhất định sẽ làm việc chăm chỉ.

Từ Cửu Chiếu: “Bất quá tôi phải nói trước, tôi chỉ tương đối am hiểu phân biệt đồ sứ Nguyên Tống và Minh triều thôi, còn trước Nguyên Tống cùng Thanh triều đến Dân quốc thì tôi không nắm chắc quá đâu.”

Triều Minh thì cậu đã từng sống ở đó, cho nên rất quen thuộc. Lúc trước cậu cùng mấy người khác đã tận mắt thấy không ít các loại gốm sứ tinh phẩm, hoặc là từng được người khác tặng hoặc là tự tay cậu nung ra rất nhiều chủng loại gốm sứ.

Năm tháng trôi qua, những loại gốm sứ này có thể thay đổi ở các mức độ khác nhau, nhưng nhìn kiểu dáng và hoa văn cậu vẫn có thể biết được đó có phải là đồ Minh triều hay không.

Mà thời Nguyên Tống cậu cũng hiểu biết rất nhiều, cũng đồng dạng là do người thời đó sưu tập không ít tinh phẩm Nguyên Tống, đối với đặc điểm của gốm sứ Nguyên Tống cậu cũng có hiểu biết nhất định.

Còn đối với gốm sứ nhà Hán và nhà Đường thì cậu hiểu rõ không bằng thời Nguyên Tống, kiến thức về gốm sứ nhà Hán – Đường cùng nhà Thanh là do cậu học được từ những cuốn sách của Thường viện trưởng để lại. Phần này thì cậu chỉ biết lý thuyết thôi.

Tương Hân hiểu được gật gật đầu nói: “Cậu còn chưa có trưởng thành, hiểu biết gốm sứ của ba triều đại đã vô cùng không dễ dàng rồi.” Sau đó hần đổi đề tài, nói: “Như vậy đi, sau này cậu thấy cái nào nắm chắc thì cứ nói ra, không có nắm chắc thì chúng ta sẽ xem xét lại.”

Từ Cửu Chiếu: “Ừm.”

Sau khi hai người quyết định xong, Từ Cửu Chiếu thấy thời gian không còn sớm, liền nói: “Tối hôm nay quay về trấn Phong Diêu hay anh muốn đi vào nội thành?”

Tương Hân lắc đầu nói rằng: “Không được, buổi tối tôi còn có chuyến bay, lát nữa ăn một chút gì đó rồi ra sân bay luôn.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc: “Anh đi nhiều sẽ rất mệt mỗi a, nghỉ lại một đêm đi.”

Buổi sáng hôm nay bọn họ ngồi máy bay trở về, buổi trưa đến trấn Phong Diêu. Sau đó ở nhà cậu mới có mấy tiếng lại chạy đến viện mồ côi, trong ngày Tương Hân còn muốn ngồi máy bay trở lại, Từ Cửu Chiếu nghĩ người này sắp xếp hành trình cũng quá chặt chẽ rồi.

Lúc đến Thượng Hải, Từ Cửu Chiếu lần đầu tiên đi máy bay. Cái từ “máy bay” này cậu đã được bác sĩ dạy, sau lại cũng bởi vì hiếu kỳ nên ở tiệm sách cũng xem qua hình ảnh.

Cho nên lúc ngồi máy bay cậu hưng phấn nhiều hơn là khẩn trương, bay lên trời là chuyện cậu cảm thấy bất khả tư nghị, đây không phải là chuyện chỉ có thần tiên mới có thể làm được sao.

Bởi vì tinh thần căng thẳng cao độ, lúc xuống máy bay chung quy cũng có cảm giác mệt mỏi, cho nên khi Tương Hân nói buổi tối hần còn muốn đi máy bay trở lại Thượng Hải, Từ Cửu Chiếu cũng cảm thấy mệt giùm hần.

Tương Hân cũng muốn ở lại lâu một chút, chỉ tiếc hần còn có việc phải xử lý, chỉ có thể tiếc nuối nói: “Vé máy bay đã đặt được rồi.”

Vừa nghe vậy, Từ Cửu Chiếu chỉ có thể nói: “Vậy tôi đưa anh vào nội thành nhé?”

Tương Hân không chút do dự nói: “Được chứ.” Lại có thể ôm được eo nhỏ của Từ Cửu Chiếu, nếu có thể cùng nhau ăn một bữa cơm thì thật tốt.

Chờ vào nội thành, Tương Hân được như ý nguyện lôi kéo Từ Cửu Chiếu ăn cơm tối.

Từ Cửu Chiếu còn muốn đưa Tương Hân ra sân bay, nhưng Tương Hân kiên trì từ chối.

Hai người chào tạm biệt ở cửa tiệm cơm, Từ Cửu Chiếu cũng không phải loại người lưu luyến dây dưa, rất dứt khoát xoay người đi về khu vực gửi xe.

Quán cơm ở khu vực này dành cho mọi tầng lớp, so với tiệm cơm đèn đuốc sáng trưng, chỗ đậu xe bên này có chút tồi tàn, chỉ có một miếng che không quá lớn.

Từ Cửu Chiếu đang cúi đầu khởi động xe, đột nhiên phía sau có vài tiếng bước chân nhẹ nhàng mà nhanh chóng hướng về đây, cậu còn chưa có phản ứng đã bị người bùm miện lại.

“Không được lên tiếng!” Người kia thấp giọng quát lên.

Từ Cửu Chiếu theo phản xạ giãy dụa thì lập tức bị một người khác đè xuống.

Tình huống đột ngột như vậy làm cậu hơi ngẩn ra, một lúc sau cậu hiểu được giấy dựa chỉ phí công thôi. Cậu tỉnh táo cố gắng nhìn xem rốt cuộc có mấy người, đáng tiếc trên cổ cậu bị một cánh tay kẹp chặt, khiến cậu không thể động đậy.

Những người này chắc đã tính toán tốt, không có lên tiếng nhưng động tác lại ăn ý đem Từ Cửu Chiếu kéo về chỗ tối.

Mấy kẻ này muốn cướp tiền hay muốn mạng của cậu đây?

Từ Cửu Chiếu trong đầu điên cuồng vận chuyển, suy nghĩ làm sao mới có thể an toàn thoát thân.

Một người cố định phần trên của cơ thể của Từ Cửu Chiếu, người còn lại cúi người xuống nâng chân Từ Cửu Chiếu lên, hai người nhanh chóng chạy về khu vực đậu xe.

Từ Cửu Chiếu chớp mắt vài cái, sau đó mắt thích ứng với bóng tối, mơ hồ thấy phía sau tiệm cơm có đậu một chiếc minivan.

Thấy phương tiện di chuyển này, Từ Cửu Chiếu không biết thế nào lại liên tưởng đến từ “Nghịch tử thi”.

Từ Cửu Chiếu liều mạng giãy giụa, ở nơi này bị người đem đi lại không có ai phát giác, gập lại lần nữa chắc cậu chỉ còn là cái xác.

Từ Cửu Chiếu đang im lặng đột nhiên lại giãy giụa, người giữ thân trên của cậu thiếu chút nữa giữ không được, còn không chờ hấn tức giận quát Từ Cửu Chiếu, đột nhiên có một bóng người tiến lại thật nhanh giờ bình chữa cháy hướng về phía đầu của hấn đập xuống.

“Aaaa!”

Người kia thoáng cái buông tay ôm lấy đầu của mình ngã xuống, người đang ôm chân của Từ Cửu Chiếu vừa ngẩng đầu lên đã bị đá ngã xuống đất.

“Chạy mau!” Tương Hân kéo Từ Cửu Chiếu đang ở trên mặt đất lên, hai người xoay người chạy về cửa tiệm cơm.

“Mẹ nó!” Người bị đá nọ nhanh chóng bò dậy, trong tay lấy ra một vật màu đen chĩa về sau lưng hai người.

“Hừ —— “

Một viên đạn sượt qua cánh tay Tương Hân, khiến hấn cảm giác giống như mình bị cắn một cái .

Đối phương có súng, càng làm cho hấn không dám dừng lại.

Người nọ hướng phía cửa tiệm cơm nổ vài phát súng, Tương Hân căn bản cũng không dám chạy tới cửa tiệm cơm nữa, chỉ có thể chạy qua con đường bên cạnh.

Đây là một con đường cũ, độ chiếu sáng không tốt lắm, người qua lại cũng không phải rất nhiều, máu trên cánh tay Tương Hân dưới ngọn đèn chiếu xuống phá lệ chói mắt, người qua đường kinh hô một tiếng vội vã né tránh.

Từ Cửu Chiếu bị lôi kéo chạy thỏ hồng hộc: “Anh buông tôi ra đi, tự tôi có thể chạy, anh nên tiết kiệm sức lực a.” Tương Hân đang chảy máu, cứ như vậy nữa thì sẽ không còn khí lực mất.

Tương Hân mím môi: “Không được, người bọn họ muốn bắt chính là cậu.”

Tương Hân chân dài chạy đặc biệt nhanh, Từ Cửu Chiếu dựa vào tuổi trẻ cùng thân thể tốt cũng nhanh chóng tăng tốc độ.

Phía sau người nọ một truy hai căn bản không chiếm được thượng phong, thế nhưng rất nhanh đồng bọn liền tiếp ứng khởi động xe đuổi theo.

Mắt thấy trong chốc lát sẽ bị đuổi kịp, Tương Hân vừa quẹo vào khúc cua liền lôi kéo Từ Cửu Chiếu chạy vào trong hẻm nhỏ.

Con hẻm vô cùng chật hẹp, một chiếc minivan cũng không thể chạy qua.

Người cầm súng cũng theo sát mà quẹo vào. Hẻm nhỏ địa hình rất phức tạp, bảy tám khúc quanh, khắp nơi đều có ngã rẽ, hai bên đều là nhà trệt.

Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu đều không quen thuộc nơi này, chỉ có thể cầu khẩn đây không phải hẻm cụt. Không biết có phải thần phạt phù hộ hay không, hai người thuận lợi đi qua đoạn đường phức tạp này.

Vừa nhìn nơi này liền thấy quen mắt.

Từ Cửu Chiếu nhìn kỹ, đây không phải là nơi cậu tìm được xe điện bị Tương Hân cướp sao.

Tương Hân hiển nhiên cũng nhận ra được, nhãn tình sáng lên, lôi kéo Từ Cửu Chiếu chạy tới một nơi ẩn núp, cúi người xuống.

Chỗ này vô cùng bí mật, là do nhà kia ở nơi này xây một phòng nhỏ, hai bên trái phải có một ít đồ tạp nham. Tương Hân lôi một tấm nhựa bần thủ phủ lên trên người của hai người.

Từ Cửu Chiếu cũng kéo lại che cho đều, hai người tựa ở góc tường dán sát vào cùng một chỗ.

Góc tường này vừa tối vừa nhỏ, ngay cả tiếng tim đập lúc này cũng lớn bất khả tư nghị.

Tương Hân kiệt lực nhả hơi thở dốc, miệng bình ổn hô hấp, đầu của hắn bị choáng, đây là do mất máu quá nhiều tạo thành.

Hô hấp Tương Hân phun ở trên cổ Từ Cửu Chiếu, khiến cậu không được tự nhiên rụt cổ lại, thế nhưng Tương Hân đã cứu cậu, hiện tại nguy hiểm tứ phía, cậu không được tự nhiên cũng không thể né tránh như vậy được.

Trong bóng tối Tương Hân di chuyển cánh tay đem Từ Cửu Chiếu ôm vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “Cậu không nên cử động, chúng ta vừa mới chạy như vậy sẽ có người báo cảnh sát, kiên trì một chút.”

Từ Cửu Chiếu rúc cái cổ vùi đầu vào trong ngực của hắn, nhẹ giọng “Ân” một tiếng .

Qua chốc lát, người cầm súng cũng từ ngõ hẻm chạy ra, theo sát hắn là tên lái xe.

Chợt nghe một người lớn tiếng nói rằng: “Mày quen thuộc đường này, tại nó đã chạy hướng nào hả?”

Một người nói rằng: “Tao không biết, tao lái xe mới vừa xuống tới, không thấy tại nó đâu cả.”

“Mày đúng là vô tích sự mà!” Tên lớn tiếng hiển nhiên chính là kẻ cầm súng một mực đuổi theo phía sau bọn họ, thanh âm của hắn cao nhất, nói rằng: “Trên mặt đất có vết máu! Đem đèn pin tới đây.”

Tương Hân thầm kêu một tiếng không tốt, bên này tối như vậy, không nghĩ tới bọn chúng lại mang theo đèn pin.

Tương Hân chạy rất nhanh, khoảng cách vết máu trên đất rất lớn, bọn bắt người lần theo vết máu chạy tới.

Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu càng lúc càng khẩn trương.

Lại không nghĩ rằng bọn bắt người lướt qua luôn chỗ ẩn náu của bọn họ, đi sâu vào phía bên kia.

Chuyện gì xảy ra thế? Tương Hân không hiểu nghiêng đầu, trong lúc vô tình môi hắn chạm phải cái trán của Từ Cửu Chiếu.

“Mẹ kiếp! Cảnh sát tới, đi nhanh lên!” Tên lớn tiếng thấp giọng quát.

Tiếng bước chân của hai tên kia vang lên trong ngõ hẻm, chẳng được bao lâu lại xuất hiện tiếng bước chân của nhiều người khác.

Từ Cửu Chiếu len lén xốc tấm vải nhựa lên, phát giác là cảnh sát tới, lúc này mới bỏ xuống tấm vải nhựa bần thủ nhìn không ra hình dạng.

“A Hân! Anh thế nào rồi?” Từ Cửu Chiếu ngồi xổm xuống bên cạnh Tương Hân đem hắn đỡ lên .

Cảnh sát thấy bên này xuất hiện hai người, nhanh chóng đi về phía bọn họ.

Máu trên cánh tay Tương Hân không còn chảy nữa, hắn lắc đầu nói: “Không nghiêm trọng đâu, chỉ là có chút choáng váng.”

Cảnh sát phát giác trên người Tương Hân có thương tích, thấy hắn đối đáp coi như rõ ràng, cũng hiểu không có vấn đề gì lớn.

Chẳng được bao lâu người của 120 cũng tới, bắt quá xe bọn họ không vào được, chỉ có thể cho nhân viên y tế mang cáng cứu thương tiến vào, Tương Hân kiên định không muốn nằm cáng, bác sĩ đành nhanh chóng băng bó lại cho hắn.

Có mấy nhân viên cảnh sát đã bắt đầu chụp ảnh hiện trường, đèn lớn chiếu sáng cả một vùng.

Đuôi mắt Từ Cửu Chiếu phát hiện cách chỗ ẩn thân bọn họ còn có vết máu, cậu tò mò lần theo, rốt cục thấy cuối ngõ hẻm có một cái hộp giấy, nhìn vào bên trong liền phát hiện ra nguyên nhân.

Trong đó là một con mèo bị thương ở chân.

“Meo meo.” Con mèo cảnh giác, không thân thiện hướng về phía Từ Cửu Chiếu kêu lên.

“Nguyên lai là mày đã cứu tui tao.” Từ Cửu Chiếu ngồi xuống trước mặt con mèo, mỉm cười với nó.

49. Chương 49

Con mèo này đã có ân cứu mạng Từ Cửu Chiếu, đương nhiên cậu không thể bỏ mặc nó được, dưới sự kiên trì của cậu, một nữ cảnh sát trẻ đành đem con mèo đến bệnh viện thú y gần đó.

Từ Cửu Chiếu lúc này còn phải đi theo Tương Hân tới bệnh viện, mặc dù Tương Hân nói hắn không có gì đáng ngại, thế nhưng hắn mất máu không ít, vẫn nên nằm viện quan sát một thời gian, tiến hành kiểm tra thêm.

Do có Tương Hân bảo hộ nên Từ Cửu Chiếu không có chút phiền da nào. Hơn nữa cậu là mục tiêu bắt cóc, cảnh sát cũng muốn hỏi về bọn bắt người đó.

Tiếc là lúc đó ánh sáng quá mức mờ mờ, mặc dù có camera, nhưng hình ảnh không được rõ ràng. Mà bây giờ Từ Cửu Chiếu cũng biết vì sao tên đó lại dùng súng đem ép bọn họ chạy qua bên này, vì ở đây không có camera theo dõi.

Tên bị Tương Hân dùng bình chữa cháy đập chảy máu đã sớm không thấy bóng dáng đâu. Nhưng cũng may lúc bọn họ bỏ chạy người chứng kiến không ít, vẫn có thể đem hình dạng tên cầm súng miêu tả lại.

Bởi vì không ít người thấy nên chuyện này rất nhanh được đưa lên tin tức địa phương. Lãnh đạo thành phố lập tức thành lập tổ chuyên án, quy định kỳ hạn phá án, đồng thời khởi động một cuộc truy quét tội phạm.

Cũng tại bọn bắt cóc quá kiêu ngạo, quá cả gan làm loạn, nên đã chọc giận cảnh sát địa phương.

Tương Hân nằm viện, Trâu Hành Tân, Cao Đại Toàn cũng vội vàng chạy tới.

“Cửu Chiếu, con không sao chứ?” Trâu Hành Tân nhìn cậu, sau lại nhìn Tương Hân đang nằm trên giường truyền dịch: “A Hân, cháu thế nào rồi?”

Từ Cửu Chiếu nói: “Con không sao.”

Tương Hân cũng ngẩng đầu nói rằng: “Trâu lão, chuyện này trước đừng báo cho gia gia cháu biết.”

Trâu Hành Tân nghiêm túc gật đầu: “Bác sĩ nói như thế nào?”

Từ Cửu Chiếu đứng ở cuối giường nói: “Viên đạn chỉ sượt qua, ngoại trừ mất máu, còn lại không có gì đáng ngại cả.”

Cao Đại Toàn nghiêm nghị nói rằng: “Cảnh sát nói như thế nào? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hai đứa đem đem chúng ta hù chết.”

Từ Cửu Chiếu áy náy nhìn hai vị tuổi tác không nhỏ trước mặt, nói rằng: “Em xin lỗi, để cho mọi người lo lắng rồi.”

Trâu Hành Tân lắc đầu nói rằng: “Ai nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện này chứ, nhưng tại sao lại có người muốn bắt cóc con?”

Tương Hân tựa ở trên giường bệnh, nói: “Cũng không biết nữa, hiện nay cảnh sát đang truy tra ba người kia.”

Từ Cửu Chiếu bị bắt cóc, chuyện này làm cho mọi người thấy rất lạ lùng, khó tin. Từ Cửu Chiếu là một cô nhi, không có chỗ ở cố định, tiền gửi ngân hàng lại ít ỏi, căn bản cũng không có tài sản giá trị hay tiền bạc gì cả. Nói bắt cóc Tương Hân hoặc là Trâu Hành Tân đòi tiền chuộc thì còn có lí hơn.

Gương mặt Tương Hân âm trầm, nếu không phải là vì tài vật vậy thì chỉ do ân oán cá nhân thôi. Nếu không phải khi đó hấn lưu luyến muốn tiền cậu nên mới quay lại thì không biết Từ Cửu Chiếu sẽ có kết quả gì nữa, hấn nghĩ lại cũng thấy sợ hãi.

“Cửu Chiếu, em suy nghĩ thử xem em có đắc tội với ai không?” Cao Đại Toàn hỏi.

Từ Cửu Chiếu nghiêng đầu nhìn Tương Hân nói rằng: “Nếu như nói đắc tội, em nghĩ là lúc tham gia triển lãm liên kết, vì em lấy được giải vàng nên Lý Nham Tùng lại bị đổi thành giải bạc, còn có chủ nhân của huân lô nữa. Mặt khác, em cũng có xích mích với một người trong viện mồ côi. Vừa rồi cảnh sát có hỏi qua, em cũng đã nói cho bọn họ biết.”

Cao Đại Toàn thở phào: “Vậy là được.”

Tương Hân nói rằng: “Cháu nghĩ bọn này hấn không phải là vì tiền mà bắt cóc Cửu Chiếu, nếu là như vậy trừ phi là bắt được người đứng phía sau, nếu không Cửu Chiếu vẫn chưa được an toàn.”

Cao Đại Toàn gật đầu nói: “Không sai, trong khoảng thời gian này tiểu Từ không nên đi lại một mình, phải có một người ở với em.”

Trâu Hành Tân gật gù đầu nói: “Không phải còn có một đứa tên là Phùng Trung Bảo sao, để cho nó ở cùng với con đi.”

Từ Cửu Chiếu cười gượng, Phùng Trung Bảo cũng không phải là Tương Hân, chỉ là một nhóc chíp bông, gặp phải nguy hiểm không biết ai phải bảo vệ ai nữa.

Cao Đại Toàn nói: “Trong khoảng thời gian này em cũng không cần ở phòng trọ nữa, trước cứ đến ở trong kí túc xá của xưởng gốm đi. Tuy rằng điều kiện không tốt lắm, thế nhưng cũng có người chiếu ứng.”

Từ Cửu Chiếu chưa bao giờ cậy mạnh, cậu cũng biết trước khi bắt được hung thủ thì không thể tùy hứng, vì vậy đáp ứng lời đề nghị của Cao Đại Toàn.

Nguyên thân trước kia cũng từng ở trong kí túc xá, nhưng mà làm học trò phải ở chung với 7 người khác trong một gian phòng. Nguyên thân chỉ có một cái giường trong kí túc xá, để khi không muốn quay về viện mồ côi, buổi tối có thể ngủ lại ở bên này.

Từ Cửu Chiếu nghĩ nhiều người ở chung thì rất phức tạp, nên mới thuê phòng ở một mình. Hiện tại cũng không thể ghét bỏ điều kiện không tốt, vì an toàn vẫn nên ở chung thôi.

Tương Hân nghe vậy liền cau mày, điều kiện kí túc xá không cần tận mắt nhìn là có thể biết nơi đó không tốt rồi, có điều hấn không có bất kỳ lập trường gì mà phản đối hết.

Buổi tối hôm đó Từ Cửu Chiếu ở lại bệnh viện, ngày hôm sau người giúp việc của Trâu Hành Tân đem điểm tâm thịnh soạn tới cho hai người.

Hơn chín giờ, một nam nhân mặc áo sơmi, mang mắt kiếng nhả nhận đi vào phòng bệnh Tương Hân.

“Tương Hân, cậu sao rồi?” Nam nhân lo lắng nhìn Tương Hân.

“Cậu đã đến rồi, tớ không sao cả.” Tương Hân trả lời, đang muốn ngồi dậy, Từ Cửu Chiếu thấy vậy liền nhanh chóng nâng hấn lên.

“Tôi không sao, cũng không bị thương nặng đâu.” Có lẽ chính Tương Hân cũng không biết bây giờ giọng nói của hấn có bao nhiêu dịu dàng, ánh mắt nhìn Từ Cửu Chiếu có bao nhiêu mềm mại, “Cậu cũng mệt mỏi cả đêm rồi, không cần phải để ý đến tôi đâu.”

Từ Cửu Chiếu mím môi lắc đầu, cậu đứng thẳng người lên nói rằng: “Tôi đi lấy nước, hai người trò chuyện nhé.”

Từ Cửu Chiêu chu đáo đem không gian lưu lại cho hai người, bản thân thì mang theo ấm nước đi ra ngoài. Biết Từ Cửu Chiêu trong chốc lát có lẽ sẽ không trở lại, Tương Hân phiền muộn nhìn cửa phòng.

“Cậu có cần phải khoa trương như vậy không, người ta chỉ đi ra ngoài một chút liền muốn chết muốn sống rồi.” Nam nhân nhả nhận có nickname là “Diện điều nhân” tên là Lưu Duệ chế nhạo nói, “Nhìn bộ dáng của cậu, không lẽ người này là tình yêu mới của cậu sao? Cậu rốt cục cũng thoát khỏi bóng ma trước kia, mở ra một mối quan hệ mới a, tớ nên nói tiếng chúc mừng rồi.”

Tính cách bạn tốt kiêm cấp trên của bọn họ thì đám bạn bè đều biết rõ, trước đó thấy hần vẫn thần thần bí bí, chỉ biết là có chuyện gì thú vị thôi.

Tương Hân trở mình liếc mắt một cái: “Biến, đừng có nói bậy. Cậu ấy còn chưa trưởng thành đâu, hơn nữa cậu ấy là thẳng nam, chúng tớ căn bản cũng không khả năng.” Khi nói ánh mắt hần cũng ảm đạm đi, người cũng thấy mất mát.

Nhìn ra Tương Hân đang buồn bã, Lưu Duệ thông minh dời đi trọng tâm câu chuyện, nói với hần chuyện công tác.

“Những hạng mục này tớ đã nói với những người khác rồi, nhưng có rất nhiều văn kiện cần cậu tự mình xử lý.” Lưu Duệ khép lại máy vi tính trong tay.

Tương Hân nghiêng rằng: “Cho tớ thêm mấy ngày nữa đi, đến lúc đó tớ sẽ từ bên này trực tiếp đi Bắc Kinh luôn.”

Lưu Duệ gật đầu nói: “Tối đa là năm ngày.”

Lông mày Tương Hân cau lại một chút, nói rằng: “Được.”

Lưu Duệ giải quyết xong chuyện liền rời khỏi bệnh viện, hần bề bộn nhiều việc, Tương Hân lại ở đây trêu chọc ‘người tình nhỏ bé’, làm hần càng thêm sốt đầu mề trán, hận không thể có thêm ba đầu sáu tay.

Tại phòng tổng thống trong một khách sạn sang trọng, người đứng sau màn bắt cóc vẽ mặt âm u nhìn tên thuộc hạ đang run rẩy: “Đồ vô dụng, chút chuyện này cũng làm không xong!”

Tên thuộc hạ lúc này rúc cái cổ lại nơm nớp lo sợ: “Tụi em cũng thật không ngờ mấy tên đó lại đem chuyện này làm ra như vậy. Ông chủ, dù sao đó cũng không phải là địa bàn của mình, chỉ có thể ủy thác anh em ở đó đến làm. Cũng không biết chúng nó truyền lời làm sao mà lại nháo thành như vậy.”

Nam nhân khấp người tỏa ra hàn khí mặc áo choàng tắm ngồi ở trên ghế sa lon: “Cái đám ở khu đó đúng là đủ phách lối, sớm muộn gì cũng bị người ta tiêu diệt. Được rồi...” Nam nhân âm nhu sắc bén nhìn chăm chăm tên thuộc hạ: “Sẽ không tra được trên người chúng ta chứ?”

Tên thuộc hạ lắc đầu: “Sự việc làm rất sạch sẽ, cho dù bị cảnh sát bắt được, cũng không tra được trên người chúng ta đâu.”

Nam nhân ngửa đầu tựa vào ở trên ghế sa lon: “Vậy là tốt rồi, chờ chuyện này lắng xuống rồi lại nghĩ biện pháp.”

Thấy tên thuộc hạ muốn nói lại thôi, nam nhân âm nhu liếc mắt nhìn hần: “Có gì cứ nói thẳng ra.” Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Ông chủ, mảnh sứ kia khiến ngài tổn thất không ít, nhưng đầu sỏ gây nên chính là tiểu tử họ Dương kia. Tuy rằng nó đem tiền tiêu hết, thế nhưng nó vẫn còn ở đây, cứ đem mảnh sứ đó bán lại, chí ít cũng kiếm được một chút. Việc gì mà lúc nào ngài cũng phải nhìn chăm chăm Từ Cửu Chiêu?” Mặc dù tên nhóc đó là người phát hiện ra mảnh sứ Phong Điều.

Nam nhân lạnh lùng nói: “Hiện tại không động tới Dương Cửu Dương là bởi vì nó còn có giá trị. Hơn nữa, người nghĩ rằng ta nhất định phải bắt được Từ Cửu Chiêu là vì mảnh sứ đó sao?”

Chẳng lẽ không đúng? Tên thuộc hạ trợn to hai mắt.

Cười lạnh một tiếng, nam nhân kia nói: “Ta đúng là vì Từ Cửu Chiếu! Cậu ta mới 17 tuổi lại có thể tự mình phát hiện ra di tích khảo cổ, khám phá ra một điều trằng hầu như không có dấu vết trong lịch sử. Chắc chắn cậu ta đối với các loại điều trằng ở Hà Nam rõ như lòng bàn tay.”

Nam nhân đứng lên, tựa hồ là khó có thể khống chế hưng phấn đi tới cửa sổ trước mặt: “Như vậy một ngày nào đó, nhất định cậu ta sẽ có thể tìm được vị trí của Sài điều, một mảnh sứ tính là cái gì chứ, đến lúc đó còn chưa biết có bao nhiêu đâu?”

Môi của hắn lộ ra nụ cười quỷ dị: “Nói thật, cái ta muốn chính là vật trong đầu cậu ta!”

Tên thuộc hạ nhìn ông chủ tỏa ra âm khí, khó khống chế liền run lên một cái.

Tương Hãn chỉ bị trầy da, quan sát một đêm là có thể xuất viện. Làm thủ tục xong, Tương Hãn cùng Từ Cửu Chiếu liền rời bệnh viện.

Lúc này Từ Cửu Chiếu nói muốn đến xem “công thần” cứu mạng hai người đêm qua.

Gọi điện thoại hỏi địa chỉ bệnh viện, hai người liền đi thẳng tới bệnh viện thú y.

Lúc nhân viên bệnh viện nghe bọn họ muốn xem con mèo kia, nhất thời nở nụ cười: “Nguyên lai là Miêu đại gia a.”

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên nhìn Tương Hãn: “Cái gì Miêu đại gia?”

Nhân viên công tác cười nói: “Con mèo kia rất có kiểu cách, vừa vào bệnh viện đã..., đúng là giỏi thật... chân bị thương mà cũng không thành thật, còn gào lên làm các con mèo khác trong phòng phải sợ nó luôn.”

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên nói: “Lợi hại như vậy sao?”

Hai người nghe xong thì tò mò vô cùng, theo nhân viên công tác đi vào trong phòng dành cho mèo.

Gian phòng này ba mặt đều là lồng sắt chứa mèo, bất quá bây giờ chỉ có bên trong lồng tre mới có mèo, còn đối với lồng sắt đại bộ phận đều là trống không, chỉ có một lồng tre có nhốt một con.

Chính là con mèo kia, bởi vì nó quá bá đạo, ngang ngược, nên phải tách rời với mấy con mèo khác. (mèo mà cũng bá đạo???)

Từ Cửu Chiếu cùng Tương Hãn đến gần, chỉ thấy tứ chi con mèo duỗi thẳng nhàn nhã nằm ở trong lồng, thấy Từ Cửu Chiếu và Tương Hãn đi vào liền ngẩng đầu lên cao ngạo kêu “meo meo”.

Phong thái của nó rất oai phong, cũng rất trầm ổn. Đương nhiên nếu như bỏ qua cái vòng Elizabeth trên cổ nó để phòng ngừa con mèo liếm vào vết thương, quả thực nó giống như một vị vua vậy.

50. Chương 50

“Phốc ~” Tương Hãn nhin không được cười lên.

Miêu đại gia chỉ số EQ rất cao, nó biết Tương Hãn đang cười nhạo nó. Con mèo bị mất thể diện làm sao có tâm tình tốt cơ chứ! Nên trong lần đối mặt này, Tương Hãn đã đắc tội sâu với con mèo có lòng tự trọng cao như nó.

Tương Hãn có thể hiểu cái vòng này là vì phòng ngừa con mèo liếm vào vết thương ở chân sau, thế nhưng Từ Cửu Chiếu không biết đây là vật gì, cậu đi tới ngồi xổm trước cái lồng: “Sao nó lại mang.... một cái lồng?”

Nhân viên công tác cười nói: “Vật này là vòng Elizabeth, giúp phòng ngừa vật cưng liếm vết thương. Dù sao trên vết thương có bôi thuốc và băng gạc mà.”

Từ Cửu Chiếu “A” một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói với con mèo: “Mày khỏe chưa? Ở chỗ này thế nào?”

Từ Cửu Chiếu cơ hồ là không hề cảm thấy kì lạ khi nói chuyện với mèo, điều này làm cho Tương Hãn tò mò: “Cậu rất thích mèo sao?”

Nếu như không phải là người đặc biệt thích động vật, chắc sẽ không cùng chúng nó nói chuyện như thế.

“Ừ, chúng nó rất có linh tính.” Từ Cửu Chiếu nói.

Cậu trước đây cũng không phải để ý đến mèo, nhưng đó là trước khi cậu bị giam vào trần phủ ty.

Phòng giam của trần phủ ty rất u ám, mỗi ngày đều đầy tiếng rên rỉ và chửi bới, không khí rất trầm lắng. Khi đó Từ Cửu Chiếu chỉ có thể mỗi ngày ngẩn người nhìn cửa sổ nhỏ nhỏ trên vách tường, mãi đến khi cậu phát hiện có loài động vật hoạt bát này trong trần phủ ty.

Hoàn cảnh vệ sinh trong phòng giam cũng không tốt, đương nhiên thỉnh thoảng sẽ có một vài con chuột. Bởi vì phòng giam ở biên ải áp tải chính là phạm nhân, những con chuột này tương đối lớn mật, thậm chí còn phách lối cướp cơm của phạm nhân.

Từ Cửu Chiếu cũng đã từng bị những thứ bẩn thỉu này khi dễ, một hôm có một con mèo đột nhiên từ cửa sổ nhỏ đó nhảy xuống, con chuột liền bị cắn chết.

Cuộc sống tịch mịch trong phòng giam khiến người ta muốn phát điên, Từ Cửu Chiếu liền thỉnh thoảng trêu chọc con mèo kia, cố gắng làm cho nó quen thuộc với cậu.

Chỉ tiếc cho đến khi cậu bị chém đầu cũng không có thể chạm vào con mèo kia.

Tương Hân đang suy nghĩ có nên tặng cậu một con mèo quý hay không, chợt nghe Từ Cửu Chiếu nghiêng đầu nói với nhân viên công tác: “Lúc nào tôi có thể đem nó đi?”

Nhân viên công tác bất ngờ nói rằng: “Cậu muốn nhận nuôi con mèo hoang này sao?”

Từ Cửu Chiếu gật đầu, hỏi lại: “Không thể sao?”

Nhân viên công tác nói: “Không phải, đương nhiên có thể chứ. Chỉ có điều con mèo này rất hoang dã, không thể so với mèo nhà dịu ngoan, người nuôi có thể sẽ tốn hao một đoạn thời gian để thích ứng.”

Từ Cửu Chiếu: “Không sao.”

Tương Hân nhin không được nói rằng: “Cửu Chiếu, cậu thực sự muốn nuôi con mèo này sao?” Cậu ngay cả tự chăm sóc mình cũng chưa tốt, chớ nói chi là thuần dưỡng một con mèo hoang!

Từ Cửu Chiếu nghiêm túc nói: “Con mèo này lúc hiểm cảnh đêm qua đã cứu chúng ta, đây là một loại duyên phận khó có được. Ông trời nếu đã đem nó đưa đến bên cạnh tôi, tôi đương nhiên sẽ chiều cố nó thật tốt.”

Gặp nhau không nhất định là phải nuôi nó, nhưng cũng có thể là vô tình gặp được mà muốn nuôi, đều do hữu duyên mà thôi. Tương Hân nghĩ mà muốn sâu muộn, nếu như bị cậu nuôi chết thì làm sao bây giờ.

Nhân viên công tác nói rằng: “Nếu cậu đã quyết định nuôi con mèo này, như vậy sẽ phải làm kiểm tra bệnh tật và tiêm vắc-xin phòng bệnh, mặt khác con mèo này cũng phải tiến hành khử trùng nữa.”

Khi nữ cảnh sát kia đưa tới chỉ nói là nó có liên quan đến vụ án, để cho bọn họ trị liệu, cũng không nói thêm gì khác. Mèo hoang giống như vậy, nếu như không có người nhận nuôi thì sau khi trị liệu liền thả đi.

Con mèo này bị nhốt tại trong lồng tre cũng là để dự phòng trên người nó có vi khuẩn.

Từ Cửu Chiếu thế mới biết cũng không phải chờ con mèo lành lặn rồi mang đi là được. Hiện tại quy tắc nuôi mèo nhiều hơn hồi đó.

Nhân viên công tác thấy Từ Cửu Chiếu vẫn còn trẻ, rất nghiêm túc nói cho cậu rất nhiều kiến thức phổ thông nuôi mèo, cũng nói cho cậu về sự cần thiết và tầm quan trọng của việc tiêm vắc-xin phòng bệnh định kỳ, còn giới thiệu cho cậu vài loại thức ăn cho mèo.

Từ Cửu Chiếu có nghe nhưng không hiểu, liền mạng nhớ kỹ những chuyện nhân viên công tác dặn dò.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Cửu Chiếu nhăn lại, không ngờ nuôi một con mèo lại phiền phức như vậy. Nhưng mà có phiền toái như thế nào đi nữa, Từ Cửu Chiếu cũng không từ bỏ.

Tương Hân thấy cậu đã quyết, rất dứt khoát đem tất cả chi phí thanh toán hết, còn mua rất nhiều túi thức ăn, đồ ăn vặt, cát vệ sinh, chậu cát, khung leo, vãn... vãn.

Từ Cửu Chiêu vội vã ngăn hấn lại, Tương Hân tránh né tay của cậu nghiêm túc nói: “Tôi cũng chịu ân của nó, nếu cậu muốn chăm sóc nó, vậy tôi cũng phải gánh vác phần nữa. Lần này tôi trả, lần sau cậu trả.”

Từ Cửu Chiêu suy nghĩ một chút, hình như cũng có đạo lý như thế, vì vậy liền buông lỏng tay.

Nhân viên công tác thấy hai người đã nói xong, liền kêu một cô gái trẻ tuổi đem con mèo đi khử trùng.

“A? Miêu Gia đã có người nhận nuôi rồi sao?” Cô gái trẻ ánh mắt sáng lên.

“Miêu Gia?” Từ Cửu Chiêu nhìn cô.

Cô gái trẻ là một người phóng khoáng, tự nhiên gật đầu: “Con mèo này rất khí phách, cho nên tôi đặt tên Miêu Gia cho nó. Cậu là chủ của nó sao? Cậu có thể đổi lại cho nó một cái tên mà cậu thích.”

Từ Cửu Chiêu lắc đầu nói rằng: “Vậy cứ kêu là Miêu Gia đi, rất có hình tượng.” Con mèo này thật giống như đại gia vậy.

Nhân viên công tác hỏi tiếp: “Cậu muốn làm giải phẫu triệt sản cho con mèo này không? Nếu như cậu muốn làm, tính luôn kiểm tra và vắc-xin phòng bệnh, có thể giảm giá khâu triệt sản.”

Đây tuyệt đối là quảng cáo trắng trợn!

Tương Hân không dấu vết trừng mắt nhân viên công tác, Từ Cửu Chiêu lông mày nhíu lại: “Triệt sản là gì?”

Tương Hân nói rằng: “Là làm cho con mèo thành thái giám, mùa xuân không cần lo lắng nó làm ầm ĩ.”

Giữa chân mày Từ Cửu Chiêu hung hăng cau lại, không chút do dự nói rằng: “Không làm!”

Cậu ghét nhất là thái giám!

Nhân viên công tác tiếc nuối, song vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp hẹn với Từ Cửu Chiêu mấy ngày nữa có thể tới đón Miêu Gia xuất viện.

Lúc Tương Hân cùng Từ Cửu Chiêu rời khỏi bệnh viện thú y, Tương Hân hỏi: “Bây giờ cậu ở ký túc xá thì nuôi mèo ở đâu? Khi đem nó về phải trông chừng nó cho kỹ đó.”

Từ Cửu Chiêu chần chờ một chút nói rằng: “Tôi cũng không phải ở luôn tại ký túc xá, chờ vụ án kết thúc, tôi sẽ quay về tư hợp viện.”

Tương Hân lại không có lạc quan như vậy, hần nghĩ vụ án này có lẽ không thể kết thúc nhanh được. Nhưng mà ngoài dự liệu của hần, vụ bắt cóc lần này rất nhanh đã có kết quả.

Đầu tiên, ba người tình nghi đã được loại bỏ, mà ba người gây án kia đang bị cảnh sát vây bắt, hai người bị bắn chết tại chỗ, còn người đã từng bị Tương Hân đập đầu thì bị bắt về quy án.

Tương Hân cũng đã sớm bay đi Bắc Kinh xử lý công việc, Phùng Trung Bảo bị bắt ở chung với cậu. Đến khi vụ án đã có kết quả sơ bộ, kết quả này làm cho Từ Cửu Chiêu cảm thấy chỉ mới giải quyết được mặt ngoài thôi.

Dựa vào lời của tên phạm tội còn sống duy nhất kia, bởi vì bọn chúng biết được Xuân Giang Thủy Noãn bán được với giá 11 vạn (hần cũng không biết Từ Cửu Chiêu chỉ lấy được một phần), cho nên muốn chiếm khoản tiền kia. Tên còn sống một mực khẳng định mục đích của bọn chúng chính là bắt cóc tống tiền, không có đồng phạm khác.

Từ Cửu Chiêu lại nghĩ không thể đơn giản như vậy. Thế nhưng kết quả điều tra của cảnh sát lại làm cho cậu phải bỏ ý niệm này đi.

Lý Nham Tùng tựa hồ đối với kết quả ở triển lãm liên kết cũng không thêm để ý, có kết quả không bao lâu liền bay trở về Châu Âu. Mà vị chủ nhân huân lô kia đang dưỡng bệnh, không có bước ra khỏi cửa. Về phần Dương Cửu Dương, lúc phát sinh sự việc căn bản là ở nước ngoài. Ba người quả thực trong sạch như giấy trắng, không có khả năng gây án.

Vụ án kết thúc, chính thức tiến vào giai đoạn tố tụng, Từ Cửu Chiêu cũng chỉ đành chấp nhận kết quả này.

Thời điểm nguy hiểm nhất đã qua, Từ Cửu Chiếu cũng trở về gian phòng thuê, chính thức cùng sinh hoạt với Miêu Gia.

Từ Cửu Chiếu rất cẩn thận làm theo chỉ bảo của nhân viên công tác ở bệnh viện thú y, từ từ tiếp cận Miêu Gia, Miêu Gia vừa mới bắt đầu cũng tràn ngập cảnh giác và bài xích, sau đó mới từ từ quen sự chăm sóc của cậu.

Nhưng mà đặc tính mèo hoang trên người Miêu Gia vẫn còn rất nặng, lúc ăn nhất định sẽ kéo thức ăn trồn xuống dưới giường, vừa có động tĩnh sẽ giấu đi, lúc ngủ luôn luôn cảnh giác, khi có chút âm thanh là tỉnh lại ngay lập tức.

Có điều là Miêu Gia hiện tại đã đồng ý để cho Từ Cửu Chiếu sờ nó, đây là tiến bộ to lớn nhất mà Từ Cửu Chiếu rất hài lòng.

Thời gian trôi qua tới tháng chín, cũng là lúc tốt nhất để đốt lò.

Từ Cửu Chiếu đã chế tác được một vài thai gốm, thậm chí có một hai cái đã đạt tới tiêu chuẩn kiếp trước. Nhưng Trâu Hành Tân đối với mấy thứ đó vẫn không hài lòng lắm — mặc dù ông cũng thật tâm thật ý tán thưởng Từ Cửu Chiếu có tiến bộ rất lớn.

Bởi vì Từ Cửu Chiếu nung chế vẫn không thoát khỏi phạm vi đồ giả cổ, cậu đốt tất cả đều là đồ sứ tiêu biểu của Minh triều.

Điều này cũng không thể trách Từ Cửu Chiếu không có tiến bộ, đến bây giờ cậu cũng chỉ là mới vừa tìm về xúc cảm ban đầu. Trâu Hành Tân chỉ dạy cho cậu nhưng có vài chỗ cậu cũng không hiểu, cậu nào dám trực tiếp áp dụng để sáng tác khí hình và hoa văn mới chứ. Vạn nhất đến lúc ‘họa hổ không thành lại ra khuyển’, đây không phải là làm hư tên tuổi của thầy mình sao.

Hơn nữa, Từ Cửu Chiếu cũng có những tính toán khác.

Tiền gửi ngân hàng của cậu cũng chỉ còn lại có mấy nghìn đồng, ban đầu cậu không có lo lắng, thế nhưng từ khi Miêu Gia vào ở, bỗng nhiên cậu phát hiện nơi này quá nhỏ.

Khung trèo, bồn cát cho mèo,... để đầy ở trong phòng, cảm giác như không gian phòng nhỏ lại. Hơn nữa Miêu Gia không phải là con mèo an tĩnh, không gian trong phòng căn bản cũng không đủ để cho nó lăn qua lăn lại. Vì Miêu Gia, cậu phải nhanh đổi sang một nơi khác lớn hơn thôi.

Cho nên, Từ Cửu Chiếu chỉ có thể dùng sở trường tốt nhất của cậu để sáng tác đồ sứ, hi vọng nhóm đồ sứ này có thể bán ra với giá tiền cao.

“Thật là kế hoạch không theo kịp biến hóa mà.” Từ Cửu Chiếu thốn thức ghé vào trên bàn sách, nhìn Miêu Gia ngồi chồm hổm ở một bên nhón nhơ tự đắc liếm lông.

Sau khi liếm lông sạch sẽ, Miêu Gia không vui hướng về phía Từ Cửu Chiếu kêu một tiếng, còn dùng đệm thịt dày dưới chân nó vỗ vào sống mũi Từ Cửu Chiếu.

Miêu Gia đói bụng, mau hầu hạ bốn đại gia dùng cơm a. Nó dùng ánh mắt tròn xoe lẽ thẳng khí hùng hướng Từ Cửu Chiếu đòi ăn.

Hiện tại Từ Cửu Chiếu cho Miêu Gia ăn hai bữa, sáng một bữa, tối một bữa, cách vài ngày sẽ tăng thêm bữa ăn cho nó. Sau một khoảng thời gian, vốn là mèo hoang lại được nuôi da lông bóng loáng, thịt trên người cũng dày lên.

Mèo là động vật hoạt động về đêm, buổi tối Từ Cửu Chiếu ngủ, Miêu Gia lại hoạt bát hẳn lên. Cũng may Từ Cửu Chiếu ngủ say, động tác Miêu Gia lại nhẹ nhàng, buổi tối cũng không gây ra động tĩnh gì lớn. Nguồn :

Đổ thức ăn ra cho Miêu Gia, sờ sờ đầu của nó, Từ Cửu Chiếu ngồi vào bàn dự định đọc sách một lát.

Mới vừa đọc được vài trang, điện thoại di động của cậu vang lên. Trên màn hình hiện ra tên của Ngô Cửu Lợi, Từ Cửu Chiếu cảm thấy kỳ quái, mấy ngày trước không phải là vừa mới gọi điện thoại sao.

Hai người đều không phải là người có tính cách dây dưa, trên cơ bản duy trì tần suất một tháng trò chuyện một lần.

“Này? Cửu Chiêu a!” Vừa tiếp điện thoại, thanh âm của Ngô Cửu Lợi kích động vang lên, “Dương Cửu Dương trở về nước rồi đó!”

“Cái gì?!” Từ Cửu Chiêu thoáng cái đứng bật dậy.

51. Chương 51

“... Tiểu Từ Tử?” Thanh âm của Phùng Trung Bảo làm Từ Cửu Chiêu giật mình, “Cậu đang ngăn người sao?”

Từ Cửu Chiêu im lặng nhìn phôi thể trong tay, trong lúc vô ý thức đã làm hỏng hoàn toàn, cậu chỉ có thể đem bỏ qua một bên.

Phùng Trung Bảo hứng thú ở sau lưng cậu nói rằng: “Khó thấy được cậu đang lúc làm việc mà lại thất thần.”

Từ Cửu Chiêu khi đang làm việc, lực tập trung rất kinh người, Cao Đại Toàn không ít lần lấy điểm này đến thuyết giáo Phùng Trung Bảo.

“Có thể không cần gọi Tiểu Từ Tử không?” Từ Cửu Chiêu bất đắc dĩ nhìn hắn.

Phùng Trung Bảo dương dương đắc ý nói rằng: “Luận thân phận, tôi đây là đàn anh của cậu, luận tuổi tác tôi cũng lớn hơn cậu, đặt nickname Tiểu Từ Tử cho cậu là cách biểu thị tình thương mến thương của tôi dành cho cậu đó. Đừng thẹn thùng, cậu cứ thân nhiên chấp nhận đi!”

Đối với người tự quyết định chết cũng không hối cải như vậy, Từ Cửu Chiêu cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Phùng Trung Bảo quan tâm hỏi: “Có phải cậu không nghỉ ngơi tốt hay không? Thất thần trong lúc làm việc không giống phong cách của cậu tí nào.”

Từ Cửu Chiêu xoa xoa thái dương: “Ừ, đêm qua nhận được tin tức của một người rất lâu không gặp, buổi tối liền có chút ngủ không ngon.”

Phùng Trung Bảo tự cho là hiểu rõ nói rằng: “A, nguyên lai là như vậy. Tôi cũng đặc biệt nhớ bạn bè thời cao trung, mỗi lần trước khi tụ họp thì rất hưng phấn đến nỗi ngủ cũng không yên luôn.”

Phùng Trung Bảo hồn nhiên chưa phát giác ra mình giống như một người bạn nhỏ, thao thao bất tuyệt cùng Từ Cửu Chiêu chia sẻ cảm xúc và kinh nghiệm của mình.

Từ Cửu Chiêu thỉnh thoảng đáp lại một đôi lời, nhưng trong ánh mắt đều là tối tăm không rõ thần sắc.

Đêm qua Ngô Cửu Lợi không có nói cặn kẽ, chỉ nói là có người báo tin cho hắn biết Dương Cửu Dương xuất hiện ở một thành phố ở phía Nam, nhưng mà rất nhanh thì mất đi tung tích. Bởi vì trước đó Ngô Cửu Lợi muốn tìm kiếm tung tích Dương Cửu Dương, thế là người này sau khi nhìn thấy liền báo lại cho Ngô Cửu Lợi.

Ngô Cửu Lợi nói hắn sẽ tiếp tục tìm kiếm Dương Cửu Dương, cũng muốn Từ Cửu Chiêu tự mình chú ý hơn.

Chuyện bất cóc lần trước khiến Ngô Cửu Lợi rất lo lắng, bất quá hắn chưa từng suy nghĩ là do Dương Cửu Dương làm, với lại cũng không cảm thấy Dương Cửu Dương có năng lực lớn như vậy. Hắn chỉ là lo lắng Dương Cửu Dương trở về lần này sẽ phải cùng Từ Cửu Chiêu xung đột một lần nữa.

Sau khi suy nghĩ cả đêm, Từ Cửu Chiêu quyết tâm nhất định phải đem bí ẩn cái chết của nguyên thân làm ra rõ ràng, trực tiếp va chạm với Dương Cửu Dương là việc không thể tránh được.

Buổi chiều ngày hôm sau, Từ Cửu Chiêu đi theo Trâu Hành Tân và Cao Đại Toàn đứng ở bên trong lò hình trứng, Trâu Hành Tân đang chỉ huy điều công đem hộp đất xếp thật chỉnh tề dựa theo vị trí ông chỉ định.

Trong lò tất cả đều là tác phẩm của Trâu Hành Tân và Từ Cửu Chiêu, không có sản phẩm của xương gôm Văn Vận.

Bởi vì Trâu Hành Tân đang mượn dùng lò hình trứng của xưởng. Vốn là ông định dùng lò gas để đốt, nhưng mà từ khi ông xem qua tác phẩm của Từ Cửu Chiếu, cảm thấy vẫn là lò củi đốt ra tác phẩm có mặt men trong suốt hơn, thai gốm tốt hơn, tác phẩm cũng biểu hiện rõ ràng hơn.

Mượn lò hình trứng thì phải trả tiền củi, nhưng lần này tiền thuê nhân công đốt lò lại được giảm bớt và quyền sở hữu đồ sứ tất cả đều thuộc về hai thầy trò Trâu Hành Tân.

Cũng bởi vì như vậy nên Từ Cửu Chiếu mới vận dụng kỹ xảo mà cậu có sáng tác ra khí hình đặc trưng thời Minh triều, bất quá cậu cũng không hoàn toàn dựa theo lối cũ trước kia. Cậu cũng dựa vào kiến thức hiện tại làm một ít biến hóa trong tạo hình và trang trí.

Bởi vì thời Minh triều thì văn minh Ba Tư, Ả Rập đã du nhập vào nên bị ảnh hưởng rất nhiều, mà thời Thanh triều do thầy tu phương tây đưa tư tưởng Châu Âu vào nên nghệ thuật tạo hình khi ấy có đặc trưng rất rõ ràng của phương tây.

Nên Từ Cửu Chiếu thay đổi hoa văn cũng sẽ không coi là rất chói mắt.

Bất quá lần này khiến cậu mở rộng tầm mắt vẫn là tác phẩm mới của Trâu Hành Tân. Trâu Hành Tân là ‘bảo đao’ vẫn chưa già, một mạch liền sáng tác ra 9 món. Trong đó có 3 món khí hình lớn, ba cái đĩa, ba món cỡ trung.

Phải biết rằng đồ sứ càng lớn thì càng khó làm, vậy mà Trâu Hành Tân cũng xuất ra một hơi ác khí, hung hăng đánh vào mặt những kẻ nói ông hết thời, lực bất tòng tâm.

Vì không đủ chỗ tốt cho chín tác phẩm, cho nên mấy món Từ Cửu Chiếu hài lòng nhất đều được đặt ở trung tâm, mà những thứ khác cũng đều đặt ở vị trí gần đó.

Lần này bả trang đầu vẫn là Thiệu sư phó, Trâu Hành Tân đang nói chuyện với ông, đây là lần đầu tiên Thiệu sư phó đốt lò cho đại sư đào nghề nổi tiếng, tuy trên mặt không có biểu hiện gì nhưng kỳ thực trong lòng vẫn có chút khấn trương.

Lúc này đây ông không có chú ý giáo dục con trai nữa, ngược lại là tự mình lo liệu.

Thiệu sư phó cùng Trâu Hành Tân nói xong, lại cùng Từ Cửu Chiếu nói: “Cậu có vài món cần phải đốt hai lần đúng không?”

Từ Cửu Chiếu nói: “Đúng vậy ạ. Bởi vì là làm sứ Ngũ Thái [1] nên phải kết hợp men trên và men dưới, sau khi để nguội còn phải vẽ màu lần nữa, sau đó lại đốt thêm một chút.”

Thiệu sư phó gật đầu nói: “Ta hiểu rồi, trước đây thầy Cao cũng từng đốt qua sứ Đẩu Thái [2], lần thứ nhất dùng lửa hoàn nguyên (1380 độ), lần thứ hai nung với nhiệt độ thấp khoảng 800 độ C. Đúng không?”

Từ Cửu Chiếu vội vã cười nói: “Vẫn là Thiệu sư phó có kinh nghiệm phong phú, còn cháu thì vẫn còn có chút lúng túng. Trước đó cũng chỉ lệ thuộc sách vở, đây là lần đầu tiên cháu làm thử sứ Ngũ Thái, lần này còn phải nhờ cậy Thiệu sư phó nhiều hơn ạ.”

Lời nịnh nọt mọi người đều thích nghe, Thiệu sư phó mỉm cười một cái, hướng cậu gật gật đầu nói: “Được rồi, bên này cứ giao cho ta.”

Từ Cửu Chiếu nhìn Thiệu sư phó chỉ huy học đồ đóng cửa lò lại.

Trương Văn Chiêu cũng tới xem náo nhiệt, lần này Trâu Hành Tân mượn lò đốt cũng phải nửa tháng.

Nhưng xưởng của Trương Văn Chiêu tổng cộng mở hai lò nên trong thời gian này Từ Cửu Chiếu vẫn phải thực hiện nghĩa vụ công nhân, cậu cũng chế tác thai gốm đưa vào trong lò. Bất quá sản phẩm cậu cung cấp vẫn là sứ men xanh, chất lượng mỗi một món đều rất tốt.

Trương Văn Chiêu nhìn ra Từ Cửu Chiếu sẽ có tương lai rộng lớn, liền nhất quyết đem mấy món này nắm chặt trong tay không có bán đi, dự định chờ Trâu Hành Tân và Từ Cửu Chiếu tham gia triển lãm liền kết năm sau sẽ xuất bán.

Bởi vì chỉ có vài món nên không bán được bao nhiêu tiền, nên Trương Văn Chiêu thương lượng với Từ Cửu Chiếu chờ đến lúc đó sẽ tặng thêm hoa hồng cho cậu.

Trương Văn Chiêu làm vậy cũng vì muốn tốt cho cậu thôi, bởi vì nếu bán luôn bây giờ chắc chắn sẽ không được nhiều tiền. Chính vì vậy mà Từ Cửu Chiêu không thể nói với hắn là “cháu hiện tại đang thiếu tiền, mặc dù ít nhưng người cứ đưa cho cháu đi.” Không thể làm gì khác hơn là cậu chỉ đành nhận lương hàng tháng, còn hoa hồng phải đợi đến năm sau thôi.

Trâu Hành Tân đi tới nói rằng: “Bên này đốt lò chừng mấy ngày, con cũng không cần canh giữ ở bên cạnh, bận rộn hơn một tháng rồi, con đi ra ngoài chơi vài ngày đi.”

Từ Cửu Chiêu lắc đầu: “Không sao đâu, thưa thầy.”

Phùng Trung Bảo trực tiếp đến phá đám: “Em thấy Tiểu Từ Tử hắn là nên đi ra ngoài chơi vài ngày, trước đó em phát hiện cậu ấy luôn ôm sách đọc không dứt. Ban ngày học tập, buổi tối còn đọc sách, so với áp lực học sinh cấp ba còn lớn hơn. Nhưng người ta chỉ ít còn có ngày cuối tuần, còn Tiểu Từ Tử một tuần bảy ngày đều làm như vậy.”

Phùng Trung Bảo đơn giản là một bộ giọng điệu cáo trạng, khiến cho Từ Cửu Chiêu dở khóc dở cười.

Trâu Hành Tân vừa nghe như thế trong lòng có chút tự trách, ông cho là chính mình đã gây áp lực quá lớn cho Từ Cửu Chiêu.

“Cửu Chiêu, con không nên nóng lòng, con bây giờ đã tiến bộ rất lớn, so với bạn cùng lứa khác đã hơn rất nhiều rồi. Cũng là lỗi của thầy, không nên ép con như vậy. Như vậy đi, vừa lúc ngày hôm trước lão Tương gọi điện thoại cho thầy nói là hai ngày nữa sẽ cử hành đấu giá huân lô ba chân, con thay mặt thầy đi tham gia náo nhiệt cũng tốt.”

Lông mày Từ Cửu Chiêu vừa mới nhíu lại, Cao Đại Toàn liền nói: “Con mèo của em trước hết cứ để ta chăm sóc cho, vợ của ta rất yêu thích chó mèo, không cần lo lắng trông nom không tốt.”

Ngay cả Cao Đại Toàn cũng tán thành cậu hắn là nên nghỉ ngơi một chút, có thể thấy được đáng về làm việc liên tục của Từ Cửu Chiêu đã làm cho rất nhiều người không đồng ý.

Bên này đốt lò còn chưa chấm dứt, Từ Cửu Chiêu làm sao bằng lòng rời đi chứ.

Trâu Hành Tân nói rằng: “Đốt lò chưa cần dùng tới con, đốt xong rồi để nguội cũng phải mất một tuần, cũng đủ để con trở về. Hơn nữa thầy vừa lúc cũng muốn quay về Hàm Đan một chuyến, chuẩn bị một chút cho triển lãm liên kết.”

Sau triển lãm là sinh nhật 18 tuổi của Từ Cửu Chiêu, thế nhưng trước đó phải chuẩn bị rất nhiều chuyện, Trâu Hành Tân phải liên lạc trước với rất nhiều người.

“Để cho con cùng nhau quay về Hàm Đan với thầy đi, cũng tiện giúp đỡ cho thầy nữa.”

Thái độ Trâu Hành Tân vô cùng kiên định cự tuyệt: “Không cần đâu, lúc trên đường trở về con đến Hàm Đan gặp thầy rồi sau đó cùng nhau trở về là được. Thầy cũng đã điện thoại giao cho người khác làm rồi. Đợi đến lúc liên kết triển lãm thì một ít lão hữu của thầy và sư huynh, đại tỷ, nhị tỷ của con sẽ tới, đến lúc đó thầy sẽ chính thức giới thiệu con với mọi người.”

Mặc dù hiện tại người trong giới đều biết Trâu Hành Tân thu đệ tử bé môn, thế nhưng ông lại giấu giếm như của quý vậy, những người này muốn gặp cậu đều bị ông cự tuyệt.

Trâu Hành Tân nhất định phải cho đệ tử bé môn của mình một màn ra mắt thật hoành tráng mới được.

Trâu Hành Tân thái độ rất kiên quyết, Từ Cửu Chiêu rơi vào đường cùng không thể làm gì khác hơn là đồng ý “nghỉ ngơi”.

Trâu Hành Tân hài lòng cười: “Yên tâm đi, đến lúc đó thầy sẽ nói với lão Tương, để Tương Hân dẫn con đi chơi vài ngày, miễn cho đến lúc đó con nghẹn ở trong nhà không ra được. Còn có a, lần này con đi xa không được mang theo sách nghe chưa? Thầy sẽ để Phùng Trung Bảo giám sát con thu dọn hành lý đấy.”

Từ Cửu Chiêu vô lực rũ vai xuống, có cần phải như vậy không?!

Ban ngày cậu học tập và làm việc, buổi tối nhìn sách của nguyên thân lưu lại. Thanh triều và dân quốc cậu đều nhìn qua một lần, đang xem lại lần thứ hai, cũng là vì không muốn phụ tín nhiệm của Tương Hân. Cậu cũng không muốn lúc ra cửa cùng hắn lại có bất đồng.

Đem Miêu Gia và đồ đạc của nó đưa đến trong nhà Cao Đại Toàn, Từ Cửu Chiếu nói chuyện với Miêu Gia rất lâu.

Trong khoảng thời gian ở chung, cậu biết rõ Miêu Gia là một con mèo khá thông minh, đôi khi Từ Cửu Chiếu nghĩ nó còn có thể nghe hiểu ý của mình.

Miêu Gia là một con mèo 8 tuổi, cũng coi là sắp già. Nó sống cũng đủ lâu, bình thường nó hay lui tới khắp nơi ở thành phố, nên không có gì ngạc nhiên khi nó có thể nghe hiểu một ít lời nói. Đối mặt với biệt ly, biểu hiện của Miêu Gia so với Từ Cửu Chiếu thì thoải mái hơn nhiều, nó gần như là không nhận được xoay người đem cái đuôi vẫy vẫy đuổi Từ Cửu Chiếu đi.

Đi sớm về sớm, lải nhải dong dài rất là phiền phức a. Miêu Gia ngạo kiều bước tới ghé sa lon bên cạnh nhảy lên, một chút cũng không coi mình là ngoại nhân nằm xuống.

Con mèo này có phải quá kiêu ngạo rồi không? Cao Đại Toàn ngồi ở một bên, tay cầm báo run lên, không nói gì.

Từ Cửu Chiếu mang theo hành lý đơn giản ra trận, lần này cậu lựa chọn đi máy bay. Bởi vì cậu đã đi qua một lần nên tạm biệt với phương tiện giao thông như xe lửa... vì ngay cả nhà ga ở chỗ nào cậu cũng không biết.

Dưới sự chỉ dẫn của nhân viên công tác cậu thuận lợi bước lên máy bay, rồi theo những người khác xuống máy bay, từ lối ra đi ra, Từ Cửu Chiếu liếc mắt liền nhìn thấy Tương Hân.

“A Hân? Tại sao anh lại trở về thế?” Từ Cửu Chiếu ngoài ý muốn.

Tương Hân thấy cậu liền không nhận được lộ ra nụ cười: “Thì đã lâu không gặp mà biết cậu tới đây nên tôi muốn đi đón.”

Từ Cửu Chiếu đi tới bên cạnh hắn, Tương Hân vô cùng tự nhiên tiếp nhận hành lý của cậu.

Từ Cửu Chiếu: “Không phải là bình thường tôi cũng gọi điện thoại cho anh sao?”

Tương Hân nói: “Nhưng cũng kém hơn khi nhìn thấy người thật chứ.”

Lời nói này có chút trực tiếp, Từ Cửu Chiếu có tác phong hàm súc nên có điểm chống đỡ không được. Cậu thẹn thùng gãi gãi mũi: “Ngày mai bắt đầu bán đấu giá, tôi tự mình đi là được rồi.”

Tương Hân cũng là nhất thời kích động nên không cẩn thận thốt ra, lúc này đang ảo não. Hắn nhẹ giọng nói: “Cậu chính là quá khách khí, nếu tôi không tới đón cậu, có phải cậu tính ở nhà trọ phải không?”

Từ Cửu Chiếu: “Nhà trọ cũng không có gì không tốt, hiện tại nhà trọ cũng rất tiện nghi mà.”

Tương Hân bất đắc dĩ nói: “Không phải nói là làm bạn bè sao? Cậu đã đến Thượng Hải thì đương nhiên phải ở nhà tôi rồi.”

Từ Cửu Chiếu: “Hai ngày này mọi người bận rộn như vậy, tôi cũng không tiện quấy rầy, tôi không muốn cho mọi người phân tâm tiếp đãi đâu.”

Tương Hân như không có chuyện gì xảy ra đặt một tay trên bả vai của cậu đẩy cậu đi: “Nhưng mà Trâu lão đã gọi điện cho gia gia tôi, muốn cậu khi trở về lông tóc không được hao tổn gì. Tôi và gia gia đã bảo đảm, nhất định sẽ đem cậu dẫn về nhà, cậu cũng không nên hại tôi, tính tình gia gia tôi cậu cũng không phải không biết.”

Từ Cửu Chiếu nói không lại, cũng không có cách nào từ chối, cứ như vậy bị Tương Hân trực tiếp lừa gạt đem về nhà.

.....

52. Chương 52

Tuy rằng Tương Hân nhiệt tình dẫn Từ Cửu Chiếu trở về nhà, thế nhưng đúng như Từ Cửu Chiếu nghĩ, trước một ngày đấu giá Tương Hân rất là bận rộn, hẳn đem Từ Cửu Chiếu đưa về rồi nhanh chóng quay trở về hội trường.

Từ Cửu Chiếu được nữ giúp việc chào hỏi rồi dẫn cậu về phòng cho khách, vẫn là cái phòng cậu ở trước đó. Từ Cửu Chiếu tới đây rất ít, nên không phát hiện đồ đạc trong phòng này từ lúc cậu rời đi thì chưa từng bị động tới.

Gian phòng của Từ Cửu Chiếu ở lầu hai, có vị trí và phương hướng tốt, có một sân thượng không nhỏ, trên ban công còn trồng hoa tươi, đang trong thời gian nở hoa.

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên nhìn trời đã vào thu mà vẫn có hoa, hình như không giống với loại hoa lần trước? Cậu ngồi chồm hổm tiến tới ngửi một cái.

Chủ nhà không có ở đây, trong nhà rất yên lặng, ngoại trừ Từ Cửu Chiếu là khách thì cũng chỉ có nữ giúp việc và người làm vườn.

Từ Cửu Chiếu cũng không thấy mệt mỏi nên đi xuống dưới lầu, một góc lầu một là không gian dành riêng cho lão gia tử, nơi đây trưng bày rất nhiều đồ cổ quý giá.

Từ Cửu Chiếu cảm thấy hứng thú nên tiến lên phía trước, cậu dựa vào kiến thức mới học được phân biệt những đồ sứ này.

“Là Cửu Chiếu sao?” Thanh âm của Tương Vệ Quốc từ cửa truyền đến, Từ Cửu Chiếu nhanh chóng đi qua.

“Tương lão, người đã về rồi ă.” Từ Cửu Chiếu ân cần thăm hỏi.

“Cháu vừa tới ă, có mệt hay không?” Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Tương Vệ Quốc khó có được dáng vẻ hòa ái, thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

“Đi máy bay tới nên cũng không mệt ă.” Từ Cửu Chiếu mỉm cười, “Đúng rồi, Tương lão, cháu có một vài thắc mắc có thể thỉnh giáo người không?”

Tương Vệ Quốc là ngôi sao sáng ở giới cổ ngoạn, ban này cậu có chút nghi vấn đối với những món đồ sứ đang trưng bày này, nên Từ Cửu Chiếu liền hướng ông thỉnh giáo.

Tương Vệ Quốc tâm tình tốt, tự nhiên cũng nguyện ý chỉ điểm Từ Cửu Chiếu nên cùng cậu đi tới gian trưng bày, hai người đàm luận về giám định gốm sứ cả một buổi chiều.

Tương Vệ Quốc nói cho Từ Cửu Chiếu rất nhiều điều mà ông tâm đắc ở phương diện giám định gốm sứ, tuy rằng ông không phải là người tinh chuyên, thế nhưng lại biết khá nhiều kiến thức phổ biến, thậm chí ông còn cho Từ Cửu Chiếu một ít bút kí, khiến Từ Cửu Chiếu thụ sủng nhược kinh.

“Cháu sau này sẽ là cổ vấn gốm sứ cổ cho Bác Cổ Hiên chúng ta, chuyên môn của cháu nếu càng vững chắc thì càng tốt.” Tương Vệ Quốc vỗ bàn tay đang cầm bút ký của cậu.

Ngày hôm sau là ngày Bác Cổ Hiên tổ chức buổi đấu giá nhỏ cho huân lô ba chân.

Lần đấu giá này đương nhiên không chỉ là đấu giá huân lô ba chân, Tương Hân là người biết cách làm việc, hẳn liên hợp với một số tiệm bán đồ cổ có uy tín cử hành buổi đấu giá này. Các tiệm bán đồ cổ khác cũng lấy ra vài vật đấu giá tương đối khá, mà huân lô ba chân dĩ nhiên là được làm vật then chốt.

Buổi đấu giá chính thức được cử hành vào buổi chiều, buổi trưa người có thư mời có thể vào tham quan các tác phẩm nghệ thuật được bán đấu giá.

Tương Hân “thà bạn chết còn hơn mình chết”, đem công tác tiếp khách nặng nề vứt cho Đường Tiểu Át, còn mình thì thích ý phụng bồi Từ Cửu Chiếu, giới thiệu với cậu đồ cổ trân quý ở đây.

Tương Hân đã sớm học thuộc trước, mỗi một vật đấu giá ở đây đều biết rất rõ ràng, các loại diễn cổ lại thuộc như lòng bàn tay, cho nên diễn giải rất trôi chảy.

Từ Cửu Chiếu nghe rất nghiêm túc, Tương Hân vừa nói vừa nhin không được tâm viên ý mã, Từ Cửu Chiếu nhìn vật đầu giá, còn Tương Hân lại nhìn chăm chăm cậu.

“Tương tiên sinh.” Một thanh âm nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, lông mày Tương Hân không dấu vết cau lại một tí, sau đó mỉm cười, bình tĩnh xoay người lại.

“Nguyên lai là ông chủ Trịnh.” Tương Hân dùng biểu tình thương nhân khiến người ta nhìn không ra chút qua loa nào, ngược lại là mang theo vài phần niềm nở chân thành tha thiết, “Hoan nghênh ngài tới tham gia lần đầu giá này.”

“Tôi hẳn là nên cảm tạ Bác Cổ Hiên cho cơ hội lần này mới đúng chứ.” Ông chủ Trịnh tên là Trịnh Khải Long, hơn ba mươi tuổi, một thân tây trang màu xám được cắt may khéo léo, giày da đen sáng loáng, tóc được tạo kiểu. Cả người lộ vẻ vừa quý khí lại vừa thời thượng.

Trịnh Khải Long và Tương Hân bắt tay một cái, hai người nói một ít lời xã giao khen tặng lẫn nhau.

Trong lòng Tương Hân rất sốt ruột, tuy rằng trước mắt là khách hàng có quyền thế, có thể là người cuối cùng mua được huân lô ba chân, thế nhưng lúc này hẳn đang có thời gian tốt đẹp với Từ Cửu Chiếu, có thể không cần đến làm phiền hay không?

Tuy rằng Tương Hân mang danh là thương nhân, thế nhưng thực chất bên trong cũng là kiêu vì người trọng yếu có thể đem tất cả mọi việc vứt qua một bên, là một nam nhân tùy hứng.

Không phải là hẳn không có trách nhiệm, mà là mục tiêu hẳn chịu trách nhiệm so với người khác thì không giống nhau.

Tương Hân cùng người khác nói chuyện, Từ Cửu Chiếu rất biết ý đứng ở một bên không quấy rầy, đầu tiên là cậu tự xem vật đầu giá trước mắt. Nhìn đủ rồi lại nhìn hai bên trái phải, nhưng mà không có Tương Hân giải thích, cậu nhìn không ra có chỗ gì đặc biệt, cảm thấy sức hấp dẫn không có lớn như vậy.

Ánh mắt của Từ Cửu Chiếu lại từ vật đầu giá dời trở về, không có nhìn xung quanh nữa mà là nhìn Trịnh Khải Long.

Trịnh Khải Long điển hình là kiểu kết hợp giữa nam và nữ, ngũ quan của hắn rất đẹp, vừa nhìn Từ Cửu Chiếu cũng không nhin được kinh ngạc một chút. Nhưng vóc người của hắn lại rất cao lớn, vai cũng rất rắn chắc, cũng không khiến người khác nghĩ hắn nữ tính.

Từ Cửu Chiếu nhìn hắn, Trịnh Khải Long hiển nhiên cảm giác được tầm mắt của cậu.

Hắn mỉm cười nghiêng đầu nhìn Từ Cửu Chiếu: “Vị này là...?”

Từ Cửu Chiếu bị người phát hiện cũng không kinh hoảng, cậu trấn định nhìn Trịnh Khải Long gật đầu.

Tương Hân giới thiệu: “Vị này là bằng hữu của tôi.” Dĩ nhiên là không có ý tứ nói ra tên của cậu.

Đừng cho là tôi không phát hiện vừa rồi cậu nhìn chăm chăm tên này không rời mắt. Tương Hân nhin không được đồ đạc chưa.

Từ Cửu Chiếu có thể không biết hắn thích cậu, nên Từ Cửu Chiếu có thể nhìn chăm chú những người khác, thế nhưng Tương Hân lại luôn luôn nhin không được mà ghen tỵ.

Trịnh Khải Long dừng một chút, đôi môi đỏ thắm mở một độ cung xinh đẹp: “Tôi luôn cảm thấy vị bằng hữu này của Tương tiên sinh rất quen mặt, không phải là chúng ta đã gặp qua ở nơi nào rồi chứ?”

Người quen tìm đến sao? Tương Hân nhất thời cảnh giác.

Từ Cửu Chiếu nghi hoặc nhìn hắn: “Ngài là...?”

Trịnh Khải Long suy nghĩ một chút, chợt nói: “A, cậu chính là Từ Cửu Chiếu – tác giả của Xuân Giang Thủy Noãn, tôi có thấy qua hình của cậu.”

Người lấy được giải thưởng của triển lãm liên kết có ảnh chụp chung với mọi người, không chỉ thế mà còn được đăng lên Thị Trường Nghệ Thuật.

Trịnh Khải Long lập tức nhiệt tình hẳn lên, không giống với tác phong cẩn thận xa cách lúc nãy: “Tôi rất thích Xuân Giang Thủy Noãn của cậu, chỉ tiếc là lúc tôi thấy đã bị người khác mua mất, nhưng mà sau này tôi cùng người đó thương lượng một phen, chuyển nhượng trở lại, hiện tại đang đặt ở trong phòng làm việc của tôi.”

Tương Hân ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hoá ra ông chủ Trịnh đối với nghệ thuật đương đại lại ủng hộ như thế, nhưng sao tôi lại nghe nói ông chủ Trịnh đây thích đều là gốm sứ cổ nhỉ?” Cho nên đây là thủ đoạn dụ dỗ của người đi?!

Trịnh Khải Long cũng không nóng nảy, nhẹ giọng nói: “Tương tiên sinh hiểu lầm, không chỉ là gốm sứ cổ đại, ngay cả đồ sứ nghệ thuật đương đại tôi cũng có sưu tầm. Tôi thích đồ sứ không phân biệt xưa và nay, chỉ cần tôi thấy nó phù hợp với thẩm mỹ của tôi, tôi nghĩ nó đều có giá trị nghệ thuật. Chỉ có điều thời đại ngày nay không có mấy người có tác phẩm lọt vào mắt tôi, nhưng Xuân Giang Thủy Noãn của Từ tiên sinh là gốm sứ hiện đại rất có linh khí. Khó có được người trẻ tuổi như Từ tiên sinh đây lại chế tác ra được tác phẩm như vậy, tin tưởng sau này nhất định sẽ sáng tạo ra càng nhiều tác phẩm hay hơn.”

Từ Cửu Chiếu không phải là lần đầu tiên đối mặt với người ái mộ, người ái mộ thời xưa khi điên cuồng lên cũng rất khoa trương, Trịnh Khải Long chẳng qua chỉ nói mấy lời khen ngợi, Từ Cửu Chiếu trấn định tự nhiên cười nói: “Cảm ơn ngài đã ủng hộ.”

Trịnh Khải Long nháy mắt mấy cái, Từ Cửu Chiếu có thể bình tĩnh như vậy lại làm cho hắn nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.

Tương Hân nói rằng: “Cách thời gian đóng cửa hội trường buổi sáng không còn bao nhiêu, không bằng ông chủ Trịnh nhìn một chút xem có cái gì hợp ý không.”

Trịnh Khải Long bị hạ lệnh trực khách cũng không giận, hắn cười cười hướng Từ Cửu Chiếu vươn tay: “Sau này tôi sẽ còn tiếp tục quan tâm đến tác phẩm của cậu, cố gắng lên nhé.”

Từ Cửu Chiếu nhìn tay hắn, cậu biết đây là lễ nghi hiện đại, liền cầm tay của Trịnh Khải Long nói rằng: “Cảm ơn.”

Chờ Trịnh Khải Long đi xa, thấy Từ Cửu Chiếu vẫn còn nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, Tương Hân nhin không được nói rằng: “Người đều đã đi xa rồi, cậu không nên thấy người ta lớn lên xinh đẹp liền nhìn chằm chằm không tha, mặc dù là nam nhưng cũng không thể nhìn như vậy a.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn hắn: “Tôi không phải là bởi vì cái này.” Nhìn Tương Hân lộ vẻ mặt ‘không thể nào tin được’, Từ Cửu Chiếu dở khóc dở cười: “Tôi biết người đó là nam, lớn lên có đẹp cũng không coi vào đâu. Chỉ là vừa rồi lúc tôi bắt tay cảm giác tay người đó có chút lạnh.”

Tương Hân không thêm để ý nói: “Là do hơi lạnh của máy điều hoà thôi, tay của tôi cũng không ấm áp này.” Sau đó hắn liền trực tiếp nắm tay của Từ Cửu Chiếu, để ngón tay ở trong lòng bàn tay cậu xoa xoa .

Từ Cửu Chiếu bị dời đi lực chú ý, lôi kéo tay hắn bóp bóp: “Tay của anh so với người kia thì ấm áp hơn nhiều.”

Tương Hân hài lòng dắt Từ Cửu Chiếu đi đến vật đầu giá bên cạnh, tiếp tục giải thích cho cậu, rất nhanh đã khiến Từ Cửu Chiếu đem tiểu nhạc đệm ban này ném ra sau đầu.

Buổi chiều buổi đầu giá chính thức bắt đầu, Tương Vệ Quốc cũng đã tới, Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu mỗi người ngồi ở một bên.

Người chủ trì bán đấu giá là đặc biệt mời tới, nên rất biết kích động hứng thú của người khác, bầu không khí trong hội trường càng ngày càng tăng vọt lên.

Lần này vật đầu giá đều là một ít tinh phẩm, tuy rằng thua kém huân lô ba chân thần kì kia, nhưng cũng là thứ tốt rất khó có được.

Ở đây đều là người quyền thế, thậm chí có người ở hải ngoại còn cho người đại diện sang.

Vật đầu giá được để theo thứ tự ngay ngắn ở phía trước, tuy rằng do có huân lô ba chân kiêu kiêu, nhưng cũng khó có được sự kiện mà vật bán ra lại vượt qua giá thị trường, các ông chủ tiệm đồ cổ đều thấy thật

cao hứng.

Đội đến huân lô ba chân xuất hiện, hội trường nhất thời kích động hẳn lên.

Ở đây không chỉ có người yêu thích sưu tầm, mà còn có kẻ quyền thế không thiếu tiền, ngoài ra còn có mấy người huyễn phú (chỉ những người thích khoe khoang sự giàu có) đều hướng về quốc bảo hiếm thấy mà đến.

Tương Hân cũng không thèm để ý người cuối cùng mua được huân lô là người sưu tầm hay huyễn phú.

Giá khởi đầu là 2500 vạn.

Giống như ngày đầu giá trước đó, cứ mỗi lần gõ búa là tăng lên 500 vạn. Những người này tính toán dùng cách này để đem khí thế của một vài người dọa lui. Nhóm đầu tiên, người cạnh tranh cứ như vậy bị loại bỏ, nhưng mà những người còn lại cũng không dám xem thường, bởi vì đối thủ chân chính còn chưa có lên tiếng.

Đến khi giá huân lô ba chân được tăng lên gấp đôi, rồi trực tiếp vượt qua 6000 vạn, người nâng giá rốt cục cũng chậm lại. Mà lúc này lại có một âm thanh vang lên.

“8000 vạn!”

Hội trường nhất thời yên tĩnh, sau đó lại vang lên thanh âm xì xào bàn tán.

Tương Vệ Quốc “Ồ” một tiếng, lông mày nhíu lại.

“Làm sao vậy ông nội?” Tôn tử hiếu thuận liền ngay tức khắc thân thiết hỏi.

“Người đại diện kia, ông biết hẩn.” Tương Vệ Quốc nhìn chằm chằm nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi đang gõ búa lên, “Phía sau hẩn không chỉ là thượng nhân người Hoa ở nước ngoài, còn có nhà tư bản của nước ngoài nữa.”

Lông mày Tương Hân nhướn lên một chút: “Vậy thì làm sao ạ?”

Tương Vệ Quốc nghiêng đầu nói với hẩn rằng: “Nếu như bị những người này lấy được, có thể huân lô ba chân sẽ chảy ra nước khác mất.”

Lông mày Tương Hân cau lại, chần chờ nói rằng: “Không thể nào, hiện tại nhà nước quản chế rất nghiêm khắc, huân lô ba chân này cũng như vậy, hải quan sẽ không cho bảo vật quốc gia đi qua đâu.”

Tương Vệ Quốc cười lạnh một tiếng: “Buôn lậu là con đường căn bản không cần thông qua hải quan, những phú thương này lại không thiếu một chút nhẩn nại như vậy đâu?”

Lúc này Tương Hân tâm tình ngưng trọng, mặc dù nói là có thị trường đồ cổ thì người buôn bán mới kiếm được tiền. Thế nhưng không có nghĩa là bọn họ thích nhìn bảo vật quốc gia chân chính lại chảy ra nước ngoài.

53. Chương 53

Bởi vì đã từng chuyện một số lượng lớn đồ cổ bị cướp đi ra ngoại quốc, tạo thành tổn thất trầm trọng cho giới cổ ngoạn trong nước. Cho nên một số người trong giới cổ ngoạn đối với quốc bảo trân ngoạn bị chảy máu ra hải ngoại có chút miễn cảm, Tương Vệ Quốc cũng như vậy.

Tương Hân cũng chịu ảnh hưởng từ Tương Vệ Quốc. Thế nhưng Từ Cửu Chiêu ngồi ở một bên hoàn toàn không có phản ứng gì.

Từ thời Tống triều, Trung Quốc đã bắt đầu xuất khẩu hàng loạt đồ gốm sứ đến nước ngoài, thời Minh – Thanh lại càng rầm rộ hơn. Những đồ gốm sứ tinh mỹ này được vương thất ở nước ngoài và tầng lớp quý tộc công huân hoan nghênh rất nồng nhiệt, thậm chí Cảnh Đức Trấn khi đó trở thành nơi chuyên biệt nung tạo gốm sứ dùng để xuất khẩu ra bên ngoài, Từ Cửu Chiêu chưa từng làm ở đó, nhưng đã tận mắt thấy qua. Cậu cho rằng, nếu quả thật bị người ngoại quốc mua đi thì cũng rất bình thường, không hề cảm thấy có cái gì không tốt. Cậu nghi hoặc nhìn sắc mặt trầm xuống của hai ông cháu, xuất phát từ tâm lý tránh lộ ra sơ hở, cậu thận trọng không nói gì.

Người chủ trì bán đấu giá không quan tâm người mua là người nào, hắn chỉ để ý công việc của mình, ráng làm tốt để thu được một phần thù lao hậu hĩnh.

Người chủ trì đang định đùa giỡn vài câu để kích động không khí, vừa lúc đó lại có người giơ bảng lên: “8100 vạn.”

“9000 vạn.” Người đại diện sắc mặt bình thản nâng bảng lên.

Người trong đây bắt đầu chần chờ, tuy rằng cái huân lô này hiếm thấy, thế nhưng hiếm thấy cũng phải có giá cả nhất định. Theo đánh giá trước đó, giá cao nhất cũng chỉ cỡ này thôi.

“10000 vạn.” Trịnh Khải Long thần nhiên nói, tấm bảng trong tay hắn đặc biệt nổi bật trong bầu không khí như vậy.

Bên trong hội trường thoáng cái ồn ào lên, người chủ trì phải hô mấy tiếng mọi người mới an tĩnh lại.

Trên trán người đại diện rơi xuống một giọt mồ hôi, trầm mặc một hồi: “11000 vạn.”

Lần này phần lớn người trong hội trường như nước thủy áp, Từ Cửu Chiếu cũng rất kinh ngạc. Tuy rằng chỉ nhiều hơn một chữ số mà thôi, thế nhưng lại làm cho lòng người kinh sợ.

Từ Cửu Chiếu nhin không được nhìn về phía Trịnh Khải Long, cũng có thể nói rất nhiều người ở đây đều nhìn hắn.

Trịnh Khải Long giống như không để ý người nhiều khiếp sợ như vậy, trực tiếp nói: “12500 vạn.”

Người đại diện chán nản rũ vai xuống. Buổi đấu giá lần này Tương Hân đặc biệt yêu cầu chỉ dùng nhân dân tệ giao dịch, hơn nữa thư mời cũng là phân phát trong nước, người đại diện là đi đường vòng mới tới được đây. Hắn cũng biết cạnh tranh rất kịch liệt, nhưng vẫn ôm tâm lý may mắn. Người đại diện có thể sử dụng USD, đồng Euro, thế nhưng nhân dân tệ cũng chỉ có quyền hạn trong 10000, ban này 1000 vạn đó là tiền riêng của hắn.

Người chủ trì tâm tình kích động cao giọng hô ba lần, gõ búa xuống.

Trần ai lạc địa (ý nói đã đến hồi kết thúc), người ở đây hâm mộ lẫn đổ kị nhao nhao hướng về phía Trịnh Khải Long chúc mừng, Trịnh Khải Long cũng phong độ chúc mừng lại những người khác.

“Cửu Chiếu, cậu ở đây với gia gia tôi nhé, tôi đi qua đó một chút.” Lần này với tư cách là chủ tổ chức bán đấu giá, Tương Hân phải qua đó. Mặc dù hắn đối với Trịnh Khải Long không có cảm tình gì.

Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Ừm.”

Lông mày Tương Vệ Quốc cau lại, vịn cánh tay của Từ Cửu Chiếu đứng lên: “Thật là ồn ào quá.”

Từ Cửu Chiếu quan tâm nói: “Vậy chúng ta đến khu nghỉ ngơi phía sau đi ạ.” Tương Vệ Quốc gật đầu, Từ Cửu Chiếu đi cùng ông tới khu nghỉ ngơi.

Tương Hân với tư cách là chủ nhân huân lô và là ông chủ Bác Cổ Hiên không kiêu ngạo không siểm nịnh hướng ông chủ Trịnh chúc mừng. Ông chủ Trịnh quét một vòng ở phía sau hắn, hình như rất thất vọng khi không nhìn thấy Từ Cửu Chiếu.

Tương Hân trong lòng đắc ý: Hừ.

Buổi tối còn có tiệc, Tương Vệ Quốc không muốn xã giao với nhiều người như vậy, liền để hai người Tương Hân và Từ Cửu Chiếu ở lại.

Trên bàn cơm các chủ tiệm bán đồ cổ cười toe toét, lần này chính là danh lợi song thu, hung hăng bắt chẹt giới phú thương nổi tiếng. Bữa tiệc ngoại trừ các chủ tiệm bán đồ cổ ra còn có nhân viên công tác của buổi đấu giá, ngay cả Đường Tiểu Ất làm người tiếp khách tạm thời cũng tham dự.

Đường Tiểu Ất năm nay 26 tuổi, so với Tương Hân thì lớn tuổi hơn, thế nhưng hắn còn rất non, cho tới bây giờ giống như đứa trẻ lớn xác vậy.

Lát nữa Đường Tiểu Ất phải lái xe cho nên không có uống rượu, hắn cầm cái ly sang bàn này, Tương Hân cho là hắn là tới mời rượu, hắn nâng li lên tự mình uống trước.

“...” Hình như không đúng như mình nghĩ, Tương Hân yên lặng để ly xuống.

Đường Tiểu Ất hồn nhiên không biết gì nói trắng ra: “A Hân, ngày hôm nay tớ thay cậu làm từ sáng đến tối, cậu nói phải làm sao bây giờ?”

Tương Hân mặt không thay đổi ngẩng đầu nhìn hắn: “Không phải là đã trả thù lao rồi sao.”

Đường Tiểu Ất hùng hồn đầy lý lẽ la lên: “Nhưng ngay từ đầu cậu cũng không nói như vậy, tiếp khách là chuyện của ông chủ chứ? Tớ với Bác Cổ Hiên có liên quan gì đâu.”

Hắn cũng chưa tính là già mồm át lễ phải, ngay từ đầu Tương Hân đã yêu cầu Đường Tiểu Ất không được phụ thuộc vào Bác Cổ Hiên.

Tiếp khách không nằm trong phạm vi công tác của hắn, hơn nữa lúc để hắn nhớ tên và mặt khách mời để nhận diện, thiếu chút nữa một thành cẩu luôn rồi.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Tương Hân vẫn là mặt vô biểu tình.

Đường Tiểu Ất lập tức tươi cười rạng rỡ nói rằng: “Cho tớ thêm phí thay mặt xử lí a.”

“Phí thay mặt xử lí là cái quỷ gì?” Tương Hân lộ ra một biểu tình kinh ngạc.

Đường Tiểu Ất vô cùng kiên trì: “Phí thay mặt xử lí là phí vượt qua thời gian làm việc, vượt qua phạm vi công tác của tớ, nên có tên là phí thay mặt xử lí.”

Tương Hân không nói gì ghen khuất, từ trong áo lấy ra một phong thư nhét vào tay của hắn.

Đường Tiểu Ất nhéo nhéo bao thư, hưng phấn nhảy nhót trở về bàn của mình.

Hắn một chút cũng không nghĩ vì sao hắn há mồm muốn tiền thưởng thì Tương Hân liền không do dự từ trên người móc ra phong thư.

Tương Hân nhìn tên thiếu đầu óc này hân hoan đem phong thư lặng lẽ nhét vào trong túi, cảm thấy nếu muốn dạy dỗ ra một trợ thủ đồ cổ đủ tiêu chuẩn thì chính mình phải chuẩn bị ‘nhâm trọng nhi đạo viễn’ a. (ý nói là trách nhiệm thì nặng nề nhưng đường lại xa)

Vốn là ngày hôm nay Bác Cổ Hiên bán được huân lô ba chân với giá cao nên nhân viên công tác bán đấu giá đều có tiền thưởng. Tương Hân gọi hắn đến là có ý tạm thời đảm đương trách nhiệm thay hắn, tự nhiên sẽ có thêm tiền thưởng. Đứa nhỏ ngốc này cứ như vậy trực tiếp đem tiền thưởng trong túi nghĩ là “phí thay mặt xử lí” của hắn.

Tương Hân vừa nghiêng đầu lại thấy Từ Cửu Chiếu vẻ mặt đồng tình nhìn Đường Tiểu Ất: “Làm sao vậy?”

Từ Cửu Chiếu xít lại gần hắn nhỏ giọng nói: “Anh xem người này rất đáng thương, trên quần đều có vết rách vậy mà cũng không ai vá lại cho hắn.”

Từ Cửu Chiếu thấy một người mặc quần jean lủng lỗ theo trào lưu, cậu tự mình lý giải trong lòng, trẻ em ở viện mồ côi tuy rằng mặc quần áo cũ thể nhưng chí ít không có miếng vá. Người này trong nhà phải nghèo đến mức nào a?

Hoàn hảo Tương Hân vừa mới cho hắn tiền thưởng, Tương Hân quả nhiên là giàu lòng yêu thương. Từ Cửu Chiếu nghĩ nghĩ, như vậy Đường Tiểu Ất có thể mua một cái quần mới rồi.

Có trời mới biết, Tương Hân ngồi ở bên cạnh cậu phải vất vả lắm mới không có bật cười.

Đường Tiểu Ất trời sanh của nặng hơn người (yêu của), gia đình hắn cũng không thiếu tiền, điều kiện gia đình cũng không tệ lắm.

Buổi tối Tương Hân có uống rượu, nên không thể lái xe, vì vậy Đường Tiểu Ất xung phong nhận việc chở hai người trở về.

“Không cần cậu đưa đâu, tớ đón xe về là được rồi.” Tương Hân nháy mắt với Đường Tiểu Ất.

Khó có được thể giới hai người, đi tản bộ một chút cũng tốt.

Đường Tiểu Ất lại không hiểu nói: “Từ đây đến nhà cậu rất xa, đón xe cũng tốn rất nhiều tiền, không bằng tớ đưa cậu về, dù sao cũng tiện đường mà. Hay cậu muốn về nhà riêng của cậu?”

Tương Hân đưa mắt ra hiệu thất bại, sắc mặt không tốt nói rằng: “Tớ không muốn ngồi xe lúc này, uống rượu có chút khó chịu.”

Đường Tiểu Ất tự nhận mình là một trong những thằng bạn tốt của Tương Hân, không chút nghĩ ngợi nói: “Vậy tớ ở đây với cậu cho tới khi cậu khỏe lại vậy.”

Tương Hân nhẫn nại bụm mặt, thanh âm trầm muộn nói rằng: “Không cần đâu, ngày mai không phải cậu còn phải quay về Bắc Kinh sao. Tớ bên này có người phụng bồi rồi.” Nói xong hắn liền đặc biệt tự động đem thân thể hướng về phía Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu tự giác đỡ lấy thân thể hắn, thanh âm ôn hòa nói với Đường Tiểu Ất: “Hiện nay tôi đang ở Tương gia, cứ giao anh ấy cho tôi, anh cứ yên tâm trở về đi.” Hiện tại Đường Tiểu Ất ở trong mắt cậu là một đứa trẻ đáng thương, tự nhiên Từ Cửu Chiếu có tuổi tâm lý thành thực sẽ thương hại hắn.

Tửu lượng Tương Hân tuyệt đối không có không tốt như vậy, muốn nói hắn khó chịu thì còn có thể, thể nhưng chủ động ngã vào người khác, đây là lần đầu tiên hắn thấy đó.

Đường Tiểu Ất rút cục hậu tri hậu giác phát hiện ra chút gì đó: “A ~ ~ ~ hả —— ừ.” Hắn gật đầu, nói: “Vậy giao cho cậu nhé, tôi cũng không quấy rầy nữa.”

Nguyên lai đây chính là chuyện thần thần bí bí mà Lưu Duệ nói, hắn hiểu rồi.

Bạn đang ?

Tương Hân sợ hắn làm lộ chuyện, ở góc độ Từ Cửu Chiếu không nhìn thấy lấy tay ra hiệu, dùng khẩu hình hướng hắn không tiếng động nói: Mau cút.

Đường Tiểu Ất liếc mắt, đúng là trọng sắc khinh bạn.

Đường Tiểu Ất đi không quay đầu lại, Từ Cửu Chiếu chuyển thân hướng về phía Tương Hân, trong thanh âm lo âu nồng đậm: “Anh thế nào rồi? Khó chịu lắm sao? Có muốn tìm chỗ nghỉ ngơi một chút không?”

Nghe thanh âm lo lắng của cậu, trong lòng Tương Hân một trận rung động, tim cũng đập nhanh hơn. Dưới tác dụng của cơn, gò má của hắn đều nóng đỏ lên. Chân cũng cảm giác đứng không được, rất có xu hướng ‘rượu không say người lại tự say’.

“Không có việc gì, chúng ta đi tản bộ đi, đi một lát rượu sẽ tan thôi.” Tương Hân dựa vào vô cùng gần, hô hấp đều thổi vào tai của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu thấy mặt hắn đỏ lên: “Chắc là do rượu phát tác rồi.”

Hai người dọc theo khu phố ngắm cảnh đêm xinh đẹp, Tương Hân chỉ cảm thấy giờ khắc này rất lãng mạn, đi dạo bên người mình thích chính là ước muốn từ lâu của hắn.

Ngay cả chuyện Từ Cửu Chiếu không thích hắn cũng tạm thời quên mất.

Tương Hân thỉnh thoảng nhìn Từ Cửu Chiếu, nếu Từ Cửu Chiếu cũng có thể thích hắn thì tốt quá rồi. Vài lần gặp mặt và ở chung, cộng thêm thời gian dài tưởng niệm, làm cho Tương Hân càng tăng thêm lòng tham, muốn đối phương đáp lại tình cảm của mình.

Bất quá lý trí của hắn vẫn còn, chỉ có thể nhiều lần thuyết phục bản thân, không nên đi bẻ cong đối phương.

Tình cảm và lý trí xung đột khiến Tương Hân bị dày vò, nhưng lại luyến tiếc không được gặp Từ Cửu Chiếu.

“Lần này Bác Cổ Hiền thu hoạch đáng kể, tôi dự định tháng sau sang nơi khác thu gôm cổ có phẩm chất tốt, cậu có rảnh không?” Tương Hân mắt nhìn phía trước nói.

“Tháng sau sao.” Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút nói rằng: “Để tôi hỏi lại thầy đã, nhưng chắc không có vấn đề gì đâu.”

Tương Hân nở nụ cười, sau đó che lấp sự hài lòng quá mức của bản thân lại, đem biên độ tươi cười quá lớn thu liễm vào.

“Vậy lần này cậu chế luyện tác phẩm thế nào rồi? Có đủ để triển lãm chứ?” Tương Hân luôn quan tâm tới tình trạng hiện nay của Từ Cửu Chiếu.

Tương Hân thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho Từ Cửu Chiếu, lúc đầu là vì án kiện. Sau lại mở rộng thành nói chuyện phiếm, đôi khi hay đàm luận một ít chuyện về các loại gốm cổ, gần nhất là đem tình huống công tác của mình nói cho đối phương nghe.

Thông qua liên lạc, Tương Hân phát hiện Từ Cửu Chiếu trong công tác yêu cầu tương đối nghiêm ngặt, có khuynh hướng chủ nghĩa hoàn mỹ, còn có chút cuồng làm việc. Cậu đối với nung tạo đồ sứ rất nghiêm túc và chăm chỉ, càng làm cho sức hấp dẫn của cậu trong lòng Tương Hân tăng lên.

“Hiện tại còn chưa biết được, tỉ lệ xuất phẩm từ lò củi không ổn định, vẫn không thể xác định lần này đủ thành phẩm hay không.” Từ Cửu Chiếu nhún lông mày lại, nghiêm túc cùng Tương Hân đàm luận kế hoạch công việc của mình, “Nếu như thiếu, tôi dự định sẽ nung thêm một ít, nhưng còn phải xem kế hoạch của Trương trưởng trưởng sau khi mở lò đã.”

“Trâu lão cũng đốt được 9 món, của cậu còn hơn gấp hai lần, làm sao sẽ thiếu chứ?”

“Thầy lần này sáng tác chính là tân tác, thế nhưng triển lãm lần này không có khả năng tất cả đều là tân tác. Dù sao tuổi thầy đã lớn, chỉ có thể chế tạo trước, không có bán ra tác phẩm. Tôi không giống như vậy, tôi còn trẻ, cũng là lần đầu tiên công khai tham gia triển lãm, nên số lượng nhiều hơn một chút mới tốt.”

“Sẽ không ảnh hưởng đến giá tác phẩm của cậu chứ?” Tương Hân từ góc độ nhà kinh doanh đồ cổ mà lo lắng, “Một nghệ thuật gia nếu trên thị trường có các tác phẩm cùng loại được tạo ra cùng một lúc, giá trị tác phẩm sẽ không dễ dàng tăng lên.”

“Đạo lý này tôi biết chứ.” Từ Cửu Chiếu hướng hân cười cười: “Cho nên tôi sẽ tận lực chế tạo chủng loại, khí hình và hoa văn khác nhau. Nếu trong hai vật có phong cách giống nhau lại có một vật hơn vật còn lại thì chẳng khác nào tự đập chết lẫn nhau cả.”

Tương Hân lú lẫm, hiện tại người quyết đập chết tác phẩm của mình cũng không thấy nhiều, đặc biệt còn là thành phẩm cao cấp được nung bằng củi tùng nữa chứ.

“Cậu nhất định sẽ thành công mà.” Tương Hân hướng cậu giơ ngón tay cái.

“Cảm ơn anh.” Từ Cửu Chiếu nhìn hân, trong lúc lơ đãng hình như nhìn thấy một người giống như đã từng quen biết, qua vài giây, Từ Cửu Chiếu mới nhớ tới: “Dương Cửu Dương!”

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu nghiêm túc hân lên, nhanh chóng chạy về phía người có bề ngoài giống Dương Cửu Dương.

Trong lúc Tương Hân kinh ngạc, Từ Cửu Chiếu đã chạy được chừng mười thước, không kịp nghĩ nhiều, Tương Hân liền đuổi theo.

Vốn là Từ Cửu Chiếu không chắc chắn có phải là Dương Cửu Dương hay không, thế nhưng nghe động tĩnh bên này, người có bề ngoài giống như Dương Cửu Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhanh chân bỏ chạy.

“Đứng lại!”

54. Chương 54

Cuối cùng cũng nhìn thấy được Dương Cửu Dương, Từ Cửu Chiếu quyết tâm phải bắt được hân.

“Dương Cửu Dương, anh đừng hòng chạy!” Từ Cửu Chiếu vừa chạy vừa lớn tiếng hô.

Đường phố Thượng Hải ban đêm so với Trịnh Châu thì nhiều người hơn, người bản xứ và người nơi khác qua lại không dứt, tuy rằng cậu có né tránh nhưng cũng có khi không kịp.

Nên đôi khi Từ Cửu Chiếu tránh được, đôi khi sẽ không cẩn thận đụng vào người khác, dưới tình huống như vậy Dương Cửu Dương càng chạy càng xa, còn Tương Hân càng ngày càng lo lắng.

Mắt thấy Dương Cửu Dương sẽ mất bóng, Từ Cửu Chiếu nỗ lực chạy qua giao lộ đuổi theo hắn.

“Cửu Chiếu!!” Tương Hân bắt được Từ Cửu Chiếu, dùng sức kéo cậu lại.

Trong nháy mắt, Từ Cửu Chiếu đột nhiên đụng vào ngực Tương Hân, bị hắn gắt gao kiềm chế.

“Tin tin —— ” Thanh âm còi xe ta-xi gần trong gang tấc, cơ hồ là lướt qua thân thể của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu thở hổn hển, ngay cả tiếng tim đập cũng có thể nghe thấy được, thật lâu không thể thở lại bình thường.

Cậu kinh ngạc nhìn dáng vẻ Tương Hân vừa vội vừa giận, nhất thời cảm động, xấu hổ, ảo não đều dâng lên: “Xin lỗi...”

Thanh âm mềm mại xin lỗi của cậu như một cây kim đâm vào khí cầu, lửa giận trong lòng Tương Hân thoáng cái cạn sạch. Chỉ có điều vì để cho Từ Cửu Chiếu nhớ kỹ giáo huấn lần này, hắn vẫn giả bộ nghiêm mặt tức giận: “Quá nguy hiểm rồi, sau này không thể làm như vậy nữa biết không? Cho dù có gấp, cậu cũng không thể không để ý an toàn của mình như thế. Nếu như cậu bị thương, tôi...” Tương Hân dừng một chút, trong thanh âm mang theo bất an được che giấu: “Người quan tâm cậu sẽ rất đau lòng đấy.”

Dựa vào gần như vậy, Từ Cửu Chiếu làm sao không biết hắn đang lo lắng cho cậu chứ, cho tới bây giờ tim của Tương Hân vẫn còn đang đập cuồng loạn, bàn tay ôm cậu cũng phát run.

Tương Hân có khí lực rất lớn, Từ Cửu Chiếu căn bản là không tránh thoát được, hai cánh tay của hắn giống như là kim sắt vững vàng kẹp cậu lại, hắn sợ là nếu không chú ý cậu sẽ chạy ra ngoài bị xe đụng phải.

Từ Cửu Chiếu vừa cảm động vừa luống cuống, có lẽ từ lúc sống lại, trên thế giới này không có ai so được với Tương Hân lại quan tâm lo lắng cậu như người nhà. Thậm chí ngay cả Ngô Cửu Lợi cùng Trâu Hành Tân cũng không có khả năng lo lắng thân thiết giống như vậy.

Từ Cửu Chiếu tựa vào trước ngực Tương Hân, cậu chỉ cảm thấy cái ôm mạnh mẽ của Tương Hân rất ấm áp, cậu chưa từng trải nghiệm qua việc có người làm chỗ dựa và bao dung cậu. Nhất thời cậu tham lam muốn cảm giác này còn mãi. Cậu từ Minh triều tỉnh lại ở hiện đại, vẫn có cảm giác “lực bình không rể” rất bất an, chỉ có lúc này đây Tương Hân hung hăng níu cậu lại mới khiến cho cậu có một loại cảm giác sống lại chân thật.

“Xin lỗi.” Từ Cửu Chiếu một lần nữa xin lỗi.

Tương Hân thấy cậu vẫn ngoan ngoãn không nhúc nhích, thái độ thành khẩn chịu lỗi, trong lòng nhất thời mềm thành kẹo đường, ngọt vô cùng.

Yên lặng nuốt xuống một chút, Tương Hân bày ra sắc mặt nghiêm chỉnh ngón từ nói rằng: “Được rồi, cậu biết sai rồi là được rồi. Chúng ta đi tới trước nói chuyện đi.”

Hắn cũng không muốn buông cậu ra, nhưng mà nơi đây thực sự không phải là một địa điểm tốt, việc Tương Hân ôm Từ Cửu Chiếu đã dẫn tới ánh mắt tò mò của người chung quanh.

Tương Hân buông Từ Cửu Chiếu ra nhưng vẫn cầm lấy tay của cậu, đem cậu kéo ra xa đường ô-tô, đứng lúc ven đường có một tiệm cà phê, Tương Hân liền dẫn Từ Cửu Chiếu vào.

Hai người gọi xong thức uống, Tương Hân liền nghiêm nghị hỏi: “Vừa rồi cậu đuổi theo ai thế? Tôi quen biết ở Thượng Hải rất nhiều, có muốn tôi giúp cậu một tay không?”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút rồi nói ra: “Trước đó tôi có kể với anh đấy, người có xích mích với tôi ở viện mồ côi chính là người kia. Cậu ta lớn hơn tôi, bây giờ cũng đã thành niên rồi. Khi đó tôi vừa mới ra viện thì đã nghe nói vào ngày thứ hai tôi xảy ra chuyện thì đã không thấy tăm hơi cậu ta đâu cả. Đáng tiếc

lúc đó não bộ tôi đang bị thương, không nhớ làm sao bị té xuống nữa. Tôi hoài nghi cậu ta có liên quan đến chuyện tôi bị thương, nên muốn tìm hỏi cho rõ.”

Tương Hân gật đầu: “Thì ra là như vậy, vậy để tôi cho người tìm giúp cậu. Người này nếu là cô nhi của viện mồ côi giống như cậu, hẳn là không có tiền gửi ngân hàng gì đó, khu vực ở trọ hẳn là có thể phán đoán được.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút rồi nói: “Cậu ta mới từ nước ngoài trở về, chắc không phải là một chút tiền cũng không có đi.”

Tương Hân cũng không có hỏi vì sao Dương Cửu Dương có tiền, chỉ gật đầu.

Căng thẳng một hồi như vậy, cảm giác say rượu cũng tàn đi, Tương Hân liền trực tiếp cùng Từ Cửu Chiếu đi về. Bất quá hẳn không có mang Từ Cửu Chiếu quay về Tiểu Dương Lâu, ngược lại là mang cậu đi tới ổ nhỏ của hắn.

“Đây là căn nhà mà tôi mua lúc năm thứ hai đại học, khi đó không hiểu chuyện, cãi nhau với gia gia rồi chạy đến nơi này mua để ngây ngô.” Tương Hân nói đến đây vẫn có chút ngượng ngùng, thật sự là lịch sử đen tối làm hắn hổ thẹn a.

Căn nhà này không lớn lắm, hai phòng ngủ một phòng khách, chỉ có điều được trang trí rất ấm áp. Lần đầu tiên Tương Hân rời nhà trốn đi thất bại cũng biết tầm quan trọng của kinh tế, cho nên sau khi đậu đại học hắn liền bắt đầu suy nghĩ cách kiếm tiền.

Tương Hân trời sinh có ánh mắt nhạy bén, luôn luôn biết cái gì có thể kiếm ra tiền, nên liền lấy tiền tiết kiệm từ nhỏ đến lớn mà mình tích góp được đi đầu tư.

Đến nửa học kỳ sau năm thứ hai đại học, hắn không cam lòng làm tiểu đả tiểu nháo như vậy nữa, nên thành lập công ty đầu tư, chuyên đầu tư cho các công ty thiếu hụt tài chính nhưng có triển vọng tốt.

Dưới ánh mắt bén nhạy của hắn, công ty cứ vùn vụt phát triển, cho đến khi hắn tốt nghiệp thì trong nhà xảy ra chuyện, nên mới lui về phía sau điều khiển từ xa.

Từ Cửu Chiếu tò mò theo Tương Hân tham quan ổ nhỏ của hắn, hai cái phòng thì một cái là phòng ngủ, cái còn lại là phòng sách, phòng khách làm phòng sinh hoạt thường ngày ngược lại rất lớn, còn có một sofa cỡ bự vô cùng thoải mái.

Từ Cửu Chiếu: “Vậy tôi ngủ ở sofa là được rồi.”

Tương Hân chớp mắt nói rằng: “Cậu là khách làm sao có thể ngủ sofa chứ, cậu ngủ giường đi, tôi ngủ sofa.”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu từ chối: “Không được, cứ để tôi ngủ sofa. Ngày hôm nay anh uống rượu, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tôi lớn tuổi hơn cậu, lẽ ra phải chăm sóc cậu chứ, nghe lời, cậu ngủ giường đi.” Tương Hân kiên định nói.

Từ Cửu Chiếu chần chờ một chút, gật đầu đáp ứng. Tương Hân hài lòng dẫn Từ Cửu Chiếu đi phòng vệ sinh, lấy đồ rửa mặt mới cho cậu.

Chờ hai người thay phiên nhau rửa mặt xong xuôi, Tương Hân lấy từ trong ngăn kéo một cái chăn mỏng dự trữ, nằm ở trên ghế sofa lon mềm mại bắt đầu hồi hận, ban đầu làm gì mua sofa lớn như vậy chứ, bằng không là có cơ hội ngủ cùng với Từ Cửu Chiếu rồi. =))

Buổi tối uống rượu, lại chạy một lúc lâu, Tương Hân rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Mà ở trong phòng Từ Cửu Chiếu lại cầm điện thoại gọi cho Ngô Cửu Lợi, nói cho hắn biết mình thấy Dương Cửu Dương ở đây.

Nghe hôm nay Từ Cửu Chiếu đuổi theo Dương Cửu Dương cả nửa con phố, Ngô Cửu Lợi nhắc nhở: “Cửu Chiếu, em không nên đơn độc hành động như vậy, có nghe thấy không. Hiện tại Dương Cửu Dương đã không còn là người như trước nữa, hắn biến thành cái dạng gì em cũng không biết được, để anh đi qua đó vậy.”

Từ Cửu Chiếu kiên định nói rằng: “Không được, không phải anh đang có công trình sao. Anh không cần qua đây đâu, bên này em có bằng hữu giúp rồi. Tạm thời em không trở về Trịnh Châu, ở lại nơi này tìm thử xem.”

Ngô Cửu Lợi trầm mặc một hồi rồi nói: “Được rồi, bất cứ lúc nào gọi điện thoại cho anh cũng được. Lát nữa anh sẽ cho em vài số điện thoại, đều là người của viện mồ côi, hiện tại đang ở Thượng Hải làm việc, có chuyện gì thì em tìm bọn họ.”

Từ Cửu Chiếu thoải mái đồng ý, nhưng lại không có ý định làm như vậy.

Từ Cửu Chiếu rất cảm kích Ngô viện trưởng, cũng cảm ơn viện mồ côi ban đầu đã cung cấp nơi ở cho cậu, thế nhưng cậu đối với viện mồ côi lại không có quá nhiều cảm giác phụ thuộc vào. Đối với những người khác từ viện mồ côi đi ra cũng không có cảm giác tập thể.

Nếu như cậu lẻ loi một mình thì có lẽ sẽ gọi điện thoại nhờ bọn họ giúp đỡ, thế nhưng hiện tại đã có Tương Hân, đối với những người chưa từng quen biết, Từ Cửu Chiếu cũng không muốn làm phiền họ.

Trong lúc vô tình, Tương Hân lại là người đáng tin cậy ở trong lòng của cậu như thế, nếu để cho đương sự biết, nhất định sẽ vui mừng đến nỗi nhìn không ra phương hướng mắt.

Mấy ngày kế tiếp Từ Cửu Chiếu ở lại Thượng Hải, Tương Hân để cho nơi chuyên môn tìm người hỏi thăm tin tức của Dương Cửu Dương, nhưng hỏi tất cả các khách sạn trong thành phố cũng không dò ra được tin tức của Dương Cửu Dương.

“Cậu ta chắc không có ở khách sạn, rất có thể là mượn phòng trọ.” Tương Hân lảng lạng phân tích.

Từ Cửu Chiếu ngồi trước bàn trà trong phòng khách trong nhà của Tương Vệ Quốc, Tương Hân ngồi đối diện cậu, trên bàn bày trà buổi chiều.

“Tìm không được cũng không sao, một ngày nào đó sẽ thấy thôi.” Từ Cửu Chiếu nhin không được khuyên, bây giờ Tương Hân so với cậu còn dễ bụng hơn. Làm cho Từ Cửu Chiếu có chút áy náy.

“Không có việc gì, dù sao cậu bây giờ cũng không vội đi mà, có thể từ từ tìm.” Tương Hân sờ sờ cằm của mình, “Đúng rồi, Văn Vận bên kia hẳn là làm nguội xong rồi chứ? Tỷ lệ thành phẩm thế nào?”

“A, Phùng Trung Bảo có chụp hình lại, anh nhìn một chút đi.” Từ Cửu Chiếu lấy điện thoại di động ra.

Vì để nhận được hình ảnh, rốt cục Từ Cửu Chiếu cũng đổi cái nokia cũ, mua một smartphone mới tính năng rất tốt. Chỉ có điều cũng dẫn đến tiền gửi ngân hàng của Từ Cửu Chiếu một lần nữa giảm xuống đáng kể.

Bởi vì có Thiệu sư phó tận tâm, còn có khí trời hỗ trợ, lần đốt lò này tỷ lệ thành phẩm rất tốt, tỉ suất thành phẩm cũng được nâng cao đến 7, 8 phần.

Vận khí Trâu Hành Tân rất tốt, chỉ có một đại hình khí và một cái đĩa có khiếm khuyết, bảy món còn lại đều rất tốt. Hai mươi món đồ sứ của Từ Cửu Chiếu cũng có mười bảy món thành phẩm.

Bởi vì được đặt ở vị trí tốt nhất, ngoại trừ vị trí xung quanh không tốt ra, thành phẩm nung ra mỗi cái đều là tinh phẩm, nhưng Từ Cửu Chiếu hài lòng nhất là vật sứ như ngọc, có tính chất thượng hạng này.

Từ Cửu Chiếu cúi thấp đầu xuống để cho Tương Hân nhìn tác phẩm mà cậu hài lòng nhất, đó là một bình hồ lô Thanh Hoa vẽ thần tiên truyện. Bình hồ lô có khí hình ưu mỹ, miệng thẳng eo nhỏ, hai phần trên, dưới phình to. Nhìn gần thì thấy sắc men nhẵn mịn, thai gôm trong suốt như ngọc, màu trắng hơi có ánh xanh.

Màu sắc Thanh Hoa thanh nhã nhu hòa, lại có chút ít màu tím, màu sắc là do Từ Cửu Chiếu tự mình điều phối, đây là một trong những cách điều chế do ngự điều sư nắm giữ, hiện tại cũng đã thất truyền .

Toàn bộ bố cục hình ảnh trên thân bình dày đặc và phức tạp, do nhiều nhóm hình vẽ hợp thành, từ trên xuống dưới là hình vẽ hai câu chuyện khác nhau. Từ miệng bình đến eo bình còn có đề bình đều được trang trí đầy hoa văn. Hình vẽ hai câu chuyện trông rất sống động, thậm chí có thể cảm nhận được tâm tình của nhân vật.

Tương Hân ngay từ đầu là ôm tâm tình muốn khen cậu như khen một đứa trẻ, nhưng khi nhìn đến bình hồ lô có thể nói là thượng hạng này, mắt hân kinh ngạc hơi trừng lớn, giật mình không thôi.

Hân biết Từ Cửu Chiếu là thiên tài về phương diện nung gốm, thế nhưng chưa từng có nghĩ đến cậu lại xuất chúng như vậy, vật này là được chế tạo từ một điều sư trẻ tuổi trẻ sao?

Nếu các nghệ thuật gia chế tạo gốm ba bốn mươi tuổi hiện nay mà nhìn thấy bình hồ lô này chắc họ có thể dùng mì sợi treo cổ luôn quá.

“Thiên tài a...” Tương Hân lẩm bẩm.

55. Chương 55

Làm ngự điều sư trẻ tuổi nhất trong ngự điều xưởng, Từ Cửu Chiếu không ít lần nghe được lời khen ngợi, nhưng lời khen của Tương Hân lại làm cho tai cậu đỏ lên.

“Cái này còn chưa đạt được trạng thái tốt nhất đâu.” Từ Cửu Chiếu then thùng nói, “Cao lanh còn thiếu hụt một loại tro thực vật, nhưng loại thực vật này hình như bây giờ đã tuyệt tích rồi.”

“Đây đều là do chính cậu tự nghiên cứu ra sao?” Tương Hân đưa điện thoại di động qua, Phùng Trung Bảo sử dụng máy chụp ảnh độ nét cao chụp lại, máy chụp ảnh này là do Trương Văn Chiêu cung cấp, có thể thấy được hình dáng đồ sứ vô cùng chân thật.

“Ừm, những thứ này đều là phối phương cổ truyền, có một số là tôi đọc được trong cổ thư, số còn lại là tự tôi suy nghĩ ra.” Từ Cửu Chiếu gật đầu nói.

Cậu cũng không sợ bị người khác nghi ngờ, lúc ở xưởng gốm Văn Vận cậu đã từng không ngừng điều chỉnh cách điều chế sắc men, mỗi lần Trương Văn Chiêu mở lò là cậu luôn để vào lò một ít sản phẩm được làm theo phối phương đó.

Tuy cậu nắm giữ phối phương, thế nhưng hiện tại rất nhiều thanh liệu (cách gọi tắt chất vẽ ra màu xanh lơ) so với Minh triều có chút chênh lệch. Sản phẩm nung ra cũng không phải kiểu dáng mà cậu nghĩ, cho nên cậu cần phải không ngừng thử nghiệm.

Hơn nữa hiện tại cậu phát hiện thanh liệu Tô ma ly [1] dần dần tuyệt tích ở thời Minh vậy mà vẫn tồn tại. Theo phối phương cậu nắm giữ, chỉ cần có thể lấy được loại thanh liệu này, cậu có tự tin sẽ tái hiện lại được Thanh Hoa có sắc men giống như Sapphire (lam ngọc) [2] vậy.

Thời Nguyên Tống, Tô liệu (tên gọi tắt của Tô ma ly) hoàn toàn được nhập khẩu từ nước ngoài, bởi vì đường xá xa xôi, khi đó mọi người cũng không biết cụ thể nơi sản xuất nguyên liệu này ở đâu cả. Cho tới bây giờ khi được giới khảo cổ nghiên cứu, mới có thể xác định thanh liệu Tô ma ly được sản xuất ở Samara, Iraq. Cobalt [3] có rất nhiều trong các dạng quặng Cobalt oxit. Bất kể đốt ở nhiệt độ nào, Cobalt oxit luôn cho sắc lam. Nếu có khác nhau thì chỉ khác ở tỉ lệ thành phần.

Tô liệu trong nước chứa nhiều Mangan nhưng hàm lượng sắt lại thấp, còn Tô liệu nhập khẩu lại có hàm lượng sắt cao. Dùng thanh liệu Tô ma ly vẽ sứ Thanh Hoa sẽ cho ra sắc lam đậm và đẹp giống như Sapphire vậy. Trên sắc men lại có đốm màu đen bạc, hợp lại thành vàng sáng lan tỏa trên bề mặt sứ. Mặc dù có chỗ thiếu sót, nhưng tì vết lại không che được ánh ngọc, đây cũng là cơ sở để phân biệt Thanh Hoa thời Nguyên Tống.

Thanh liệu Tô ma ly là màu sắc điển hình của Thanh Hoa, xinh đẹp lấp lánh giống như ngọc quý vậy, lại vô cùng quyến rũ. Hiện nay trong nước chỉ phổ biến sử dụng thanh liệu quốc nội, mặc dù biết nơi sản xuất Tô liệu, thế nhưng theo phối phương thất truyền, không sử dụng Tô liệu nhập khẩu thì sẽ không nung ra được loại sứ tuyệt đẹp có phẩm chất giống như đá quý.

Thời xưa những phối phương này chỉ lưu truyền ở trong phạm vi rất nhỏ, một khi xuất hiện biến cố thì sẽ rất dễ bị hủy đi. Những phối phương bị thất truyền là do lúc chiến loạn Lý Tự Thành cuối thời Minh.

Hiện nay Từ Cửu Chiêu đang nắm giữ phối phương này có thể nói là cây rặng tiền cũng không quá đáng, nhưng tính tình Từ Cửu Chiêu cẩn thận, cho dù là nghiên cứu ra được phối phương cũng rất chú ý, bảo đảm phối phương không bị tiết lộ ra ngoài.

“Vậy sao?” Lòng mảy Tương Hân hơi hơi cau lại, thân là một nhà kinh doanh nên chỉ trong chốc lát hần đã nghĩ ra một vài phương án đầu tư, chỉ có điều người nắm giữ phối phương lại là Từ Cửu Chiêu, ngay tức khắc hần liền đem những ý nghĩ này ép xuống, nghiêm túc nói với cậu: “Vậy cậu cần phải giữ thật kĩ cách điều phối này, nghìn vạn lần đừng cho người khác biết.”

Trong lòng Từ Cửu Chiêu âm áp, hướng về phía Tương Hân tràn ngập tin cậy cười nói: “Tôi biết rồi, hiện tại cũng chỉ có thầy của tôi và anh biết thôi.”

Tương Hân nhin xuống xúc động muốn ôm cậu, vỗ vỗ bờ vai của cậu.

Trong lò đều là khí hình làm theo Minh triều, ngoại trừ bình hồ lô ra, còn có lọ, chén, bình rượu, mai bình, bình hoa... Vì có một số sản phẩm cần phải vẽ màu lần thứ hai như sứ Ngũ thái, nên Từ Cửu Chiêu phải trở về vẽ màu lại lần nữa rồi mới tiến hành nung lần thứ hai.

Biết Từ Cửu Chiêu sẽ phải trở về, Tương Hân đối với việc truy tra Dương Cửu Dương càng thêm cấp bách.

Tương Hân bận truy tra Dương Cửu Dương, Từ Cửu Chiêu cũng không có nhàn rỗi, cậu đến các xưởng gốm sứ để tìm kiếm thêm phối liệu.

Mà Dương Cửu Dương ngay lúc cậu không tưởng được nhất lại xuất hiện.

“Cửu Chiêu.” Dương Cửu Dương mặc một cái áo T-shirt màu xanh xám, phía dưới là quần short thoải mái, chân mang một đôi giày xăng-đan kiểu nam, cứ như vậy đi tới.

Từ Cửu Chiêu kinh ngạc mở to hai mắt, từ từ trấn định lại: “Dương Cửu Dương.”

Tóc Dương Cửu Dương có chút dài, nhìn không có gọn gàng như trong hình của Ngô Cửu Lợi, người đen gầy, ánh mắt lập loè, bước chân lảo đảo, có cảm giác nghèo túng.

Dương Cửu Dương nhếch miệng nói: “Xem ra cậu còn giận tôi, bằng không sao ngay cả tên họ cũng gọi ra.”

Từ Cửu Chiêu lạnh lùng nhìn hần, mắt thấy Dương Cửu Dương muốn đi đến trước mặt cậu: “Đứng lại, cứ đứng ở nơi đó đi.”

Dương Cửu Dương cười nhạo một tiếng, giơ tay lên nói: “Được rồi.” Sau đó hần liền đứng ở nơi đó, nhưng đứng cũng không ổn, bày ra một dáng vẻ vô cùng buồn chán.

Nhìn dáng vẻ lưu manh của hần, Từ Cửu Chiêu liền cau mày, loại người như vậy mà nguyên thân cũng cùng hần lui tới mặt thiết, không lẽ ánh mắt có vấn đề sao.

Dương Cửu Dương lười biếng nói rằng: “Nghe nói cậu gần đây lẩn lộn không tề a.” Hần nhìn kiểu tóc và quần áo trên người Từ Cửu Chiêu khẳng định gật đầu một cái rồi nói tiếp: “Cậu đã phát đạt như vậy, cũng đừng quên anh em chứ. Gần đây tôi gặp chút khó khăn, không bằng cậu cho tôi mượn chút tiền đi.”

Từ Cửu Chiêu bị chọc tức đến mức nở nụ cười: “Anh nếu biết tôi còn tức giận, thế nào còn có mặt mũi tới tìm tôi vay tiền thế? Huống hồ anh cũng biết tôi đang tìm anh mà, lần trước không phải chạy rất nhanh sao.”

Dương Cửu Dương một chút cũng không có chột dạ xấu hổ, trái lại vô liêm sỉ nói: “Không phải chúng ta là anh em tốt nhất sao? Hồi đó nói phát đạt thì sẽ cùng nhau hưởng phúc. Chờ tôi sau này có tiền, sẽ không quên cậu đâu.”

Cho dù là đứa nhóc ba tuổi cũng không tin lời nói dóc này, Từ Cửu Chiêu đương nhiên không có khả năng bị mắc lừa.

Cậu mặt không thay đổi nói rằng: “Anh không cần phải lừa gạt tôi, có phải chúng ta cần nên nhắc lại chuyện lúc trước một chút không? Tại sao anh có thể làm ra loại chuyện đó chứ.”

Lời này của Từ Cửu Chiêu hoàn toàn là để lừa gạt Dương Cửu Dương, Dương Cửu Dương chỉ biết là Từ Cửu Chiêu bị thương nhập viện, nhưng không biết tình huống cụ thể của cậu.

Dương Cửu Dương ngượng ngùng cười cười: “Lúc đó tôi cũng không phải cố ý, chỉ là nhất thời lỡ tay, cậu xem không phải bây giờ cậu vẫn rất tốt sao.”

Quả nhiên hắn có liên quan, nguyên thân chính là bị hắn đẩy xuống!

Tim Từ Cửu Chiếu đập nhanh hơn, bàn tay bên trong túi áo lục lọi tìm điện thoại di động. Ý niệm đầu tiên trong đầu cậu dĩ nhiên là muốn cho gọi điện cho Tương Hân.

Dương Cửu Dương thấy Từ Cửu Chiếu mặt lạnh nhìn hắn, liền vò vò tóc nói: “Ai – cũng tại cậu, thật vất vả mới phát hiện một vật đáng tiền vậy mà lại không muốn bán, giữ lại nghiên cứu làm cái gì chứ. Cậu cũng không phải không biết chúng ta sắp thành niên, là thời điểm cần tiền nhất nhưng lại chưa làm được trò trống gì. Dem mảnh sứ bán đi thì muốn cái gì cũng có. Nếu không phải cậu đoạt lại, tôi cũng không đến mức dùng khí lực lớn như vậy, cậu cũng sẽ không té xuống.”

Ý niệm trong đầu Từ Cửu Chiếu vòng vo xoay chuyển, lẽ nào Dương Cửu Dương hiện tại còn không biết vật kia không phải là Sài diêu, mà là vật mô phỏng sao? Điều đó không có khả năng đi?

Từ Cửu Chiếu theo dõi hắn: “Tôi biết anh đã bán nó, còn chạy ra nước ngoài.”

Dương Cửu Dương gật đầu: “Tôi trở về cũng biết cậu tìm người hỏi thăm tôi.” Ngược lại hắn không hề không đề cập tới chuyện tiền bạc.

Từ Cửu Chiếu lãnh đạm nói: “Anh không sợ tôi tố cáo anh sao?”

Dương Cửu Dương nhếch miệng nở nụ cười: “Cậu sẽ không vô tình như vậy đâu, tôi không phải cố ý mà. Hơn nữa tôi cũng hỏi thăm rồi, lúc đó không có ai nhìn thấy cả. Chỉ bằng lời nói một bên của cậu, lại không có chứng cứ, cho dù cậu tố cáo, cuối cùng chỉ là chứng cứ không đủ, tòa án cũng sẽ thả tôi ra thôi.”

Chuyện này Ngô Cửu Lợi cũng đã từng phân tích cho cậu, tình huống đối với Từ Cửu Chiếu rất bất lợi, bởi vì chính cậu cũng nói không rõ được chuyện khi đó.

Từ Cửu Chiếu nói: “Cho dù là như vậy, tôi cũng không có khả năng tha thứ cho anh.”

Dương Cửu Dương giơ tay lên làm dáng vẽ đầu hàng, nói rằng: “Tôi xin lỗi còn không được sao. Nếu như còn không được, tôi đem mảnh sứ trả lại cho cậu.”

Lông mày Từ Cửu Chiếu nhướn lên, kinh ngạc nói: “Không phải là anh đã bán nó rồi sao?”

Dương Cửu Dương cười khổ một cái: “Bên kia không phải là khám phá ra một điều trăng mới sao, người mua kia phát hiện bị lừa muốn tôi trả tiền lại. Tôi cũng bị cho đánh một trận, bây giờ tôi vẫn còn thiếu họ rất nhiều tiền.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, quả thật là có khả năng phát sinh chuyện như vậy. Bất quá cũng đáng đời Dương Cửu Dương, Từ Cửu Chiếu không chút nào đồng tình với hắn.

Từ Cửu Chiếu cũng muốn đem mảnh sứ trở về, dù sao đó cũng là vật mà nguyên thân phải trả giá bằng sinh mạng mới có được: “Mảnh sứ đang ở nơi nào?”

Dương Cửu Dương nhân tình sáng lên, mừng rỡ nói rằng: “Cậu nguyện ý tha thứ cho tôi sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Tha thứ cho anh với chuyện anh có trả mảnh sứ hay không là hai chuyện khác nhau.”

Dương Cửu Dương “A” một tiếng, ngược lại cũng không mất mát.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hắn nói: “Tôi hiện tại đang ở vùng ngoại thành, cậu theo tôi đi lấy đi.”

Tương Hân cũng từng nhắc tới Dương Cửu Dương có thể ở ngoại thành. Bất quá, Từ Cửu Chiếu cũng không muốn cùng hắn đi tới một địa phương xa lạ.

Cậu thần nhiên nói: “Quên đi, anh đã không mang vậy lần sau rồi hãy nói.”

Ngược lại Dương Cửu Dương rất bất ngờ khi Từ Cửu Chiếu cự tuyệt, xem ra Từ Cửu Chiếu không còn tin tưởng hẳn như trước nữa. Hiểu rõ điều này, trong lòng Dương Cửu Dương cũng không dễ chịu, thế nhưng rất nhanh thì bị thứ khác xua tan cảm xúc ấy.

Dương Cửu Dương nói: “Vây coi như xong, ngày khác gặp lại vậy. Cậu cho tôi số điện thoại đi.”

Từ Cửu Chiếu đọc số điện thoại của mình cho hắn, mắt thấy Dương Cửu Dương lấy ra một cái Iphone, đem số điện thoại của cậu nhập vào rồi gọi lại.

Còn nói là thiếu rất nhiều tiền, căn bản chỉ là lời nói dối. Từ Cửu Chiếu nội tâm cười lạnh, chủ nợ sẽ cho hắn giữ lại vật quý giá như vậy mà không lấy đi sao?

Từ Cửu Chiếu xoay người rời đi, cậu đã hiểu rõ sự tình, thế nhưng kế tiếp phải làm sao, cậu có phần mê man. Con đường dùng pháp luật đi không được, không lẽ nhờ người khác trừng phạt Dương Cửu Dương?

Nếu như là trước đây, Từ Cửu Chiếu còn có thể tìm người đứng đầu hoặc là dòng họ đối phương đòi lại công đạo, nhưng thế đạo bây giờ làm cho Từ Cửu Chiếu có chút khó khăn.

Từ Cửu Chiếu vừa đi vừa nghĩ, khu vực này đang xây dựng các cao ốc thương mại, điều kiện tuy rằng đơn sơ nhưng được rất nhiều người coi trọng, bởi vì nơi đây sẽ cho người vùng khác và người làm việc tay chân thuê lại, tiền thuê nhà tương đối rẻ.

Xung quanh quá mức an tĩnh có chút không bình thường, bước chân của Từ Cửu Chiếu dừng lại một chút. Lúc cậu tới đây dòng người không nhiều, thế nhưng cũng không đến mức không thấy được một bóng người như vậy chứ?

Từ Cửu Chiếu rùng mình, dọc theo chỗ ngăn cách tận lực chạy ra ngoài đường lớn. Có lẽ là phát hiện đã thảo kinh xà, không gian an tĩnh nhanh chóng liền vang lên tiếng bước chân.

Phía sau hình như có ba bốn người đang đuổi theo, da đầu Từ Cửu Chiếu tê dại, cậu nhanh chóng hướng phía lối ra chạy đi. Cậu không muốn một màn rượt đuổi ở Trịnh Châu lại xảy ra một lần nữa đâu a.

Từ Cửu Chiếu chạy đến miệng lưới đều khô, người phía sau không một tiếng động đuổi theo cậu. Bất thành linh phía trước xuất hiện một thân ảnh cao lớn cường tráng, Từ Cửu Chiếu sợ gần như hồn phi phách tán.

Từ Cửu Chiếu kinh hoàng trợn to hai mắt, nam nhân cao lớn ngăn ở trước mặt, đem cậu cản lại.

“Cửu Chiếu!”

Từ Cửu Chiếu kịch liệt thổ hổn hổn, nhìn rõ lại thì ra là Ngô Cửu Lợi!

“Cửu Lợi ca?! Sao anh lại ở chỗ này?” Từ Cửu Chiếu ghen lời.

Bản thân Ngô Cửu Lợi cũng rất bực hân, đáng đáp cũng không phải loại hòa ái dễ gần, vẻ mặt hắn nghiêm nghị, có vài phần hung ác.

“Đương nhiên là tới bắt Dương Cửu Dương rồi.” Ngô Cửu Lợi nói xong câu đó liền hướng về phía sau cậu vọt tới.

Từ Cửu Chiếu xoay người lại, chỉ thấy phía sau cậu xuất hiện vài người cậu không biết mặt, thấy cậu quay đầu lại nhìn bọn họ liền giơ tay lên chào hỏi.

“.....”

Nguyên lai là người một nhà, không thể kêu cậu một tiếng sao? Thiếu chút nữa đem cậu hù chết.

Một lát sau năm sáu người khổng lồ chế được Dương Cửu Dương đi qua đây, vẻ mặt Ngô Cửu Lợi nghiêm túc hướng về phía Dương Cửu Dương nói rằng: “Chắc mày cũng biết quy củ trong viện, cho dù không giúp đỡ lẫn nhau, nhưng cũng tuyệt đối không được phép giết hại lẫn nhau chứ!”

56. Chương 56

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc mở to hai mắt, trước đó cậu còn đang suy nghĩ tìm cách ‘giáo dục’ Dương Cửu Dương, không nghĩ tới trong viện mồ côi vậy mà cũng có quy tắc ngầm.

Dương Cửu Dương ở trước mặt Từ Cửu Chiếu thì còn có thể vô liêm sỉ nguy hiểm này nọ, thế nhưng ở trước mặt Ngô Cửu Lợi lại bắt đầu khấn trương đến phát run: “Không phải đâu....Em không phải là.... Cửu Lợi ca....”

Ngô Cửu Lợi cười lạnh một tiếng, nói: “Đừng nói tao chưa cho mày cơ hội.” Hắn ngược mắt nhìn mấy nam tử hơn hai mươi tuổi đang vững vàng khống chế Dương Cửu Dương: “Trước tiên mang nó đi đã.”

Ngô Cửu Lợi hiển nhiên là đã chuẩn bị chu toàn, vài người trực tiếp mở cửa xe minivan đem Dương Cửu Dương mang đi.

Từ Cửu Chiếu nghi hoặc nhìn Ngô Cửu Lợi: “Anh muốn đem cậu ta đi nơi nào thế? Sẽ không có việc gì chứ?” Như vậy so với bắt cóc có gì khác nhau, Từ Cửu Chiếu lo lắng Ngô Cửu Lợi sẽ bị hầu tòa mất.

Bởi vì trước đó Từ Cửu Chiếu thiếu chút nữa là bị bắt đi, cho nên cậu cố ý tìm hiểu một ít kiến thức liên quan. Vì vậy cậu biết Ngô Cửu Lợi làm như vậy là có phần nguy hiểm.

Ngô Cửu Lợi nói rằng: “Chúng ta sẽ không làm gì cả, chỉ là giáo huấn nó một chút thôi.”

Từ Cửu Chiếu được dẫn tới một chiếc xe khác, trên xe Ngô Cửu Lợi nói rằng: “Thấy em vẫn chưa liên hệ với mấy người mà anh đã đưa số điện thoại, anh lo lắng em sẽ tự ý hành động một mình. Cũng may em cũng không có ngốc, đợi được chúng ta đến.” Ngô Cửu Lợi rất vui mừng nhìn Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu cười khan một chút, cẩn thận nói rằng: “Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?”

Từ Cửu Chiếu có loại cảm giác như Lương Sơn bị trói[1], cảm giác phạm tội lướt nhanh qua trong lòng cậu, tìm cậu đập rất nhanh. Lúc này so với chuyện bị bắt lần kia, cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ bị cảnh sát bắt đi làm cho tóc gáy Từ Cửu Chiếu dựng đứng hẳn lên.

Một người nam nhân đang lái xe nhìn dáng vẻ khấn trương của cậu liền cười ha ha: “Tụi anh cũng không phải xã hội đen, nhóc yên tâm đi.”

Từ Cửu Chiếu chỉ kéo kéo khoe miệng, thực sự có chút cười không nổi.

Ngô Cửu Lợi vỗ vỗ Từ Cửu Chiếu, giải thích cho cậu một lần nữa: “Ngày đó em nói thấy Dương Cửu Dương, vì thế anh nhờ người trong viện bên này còn có bạn bè của bọn họ cùng nhau hỗ trợ tìm. Vừa vặn ngày hôm qua xác định được nơi ở của nó, đó là một nhà trọ cao cấp. Nó ở nơi đó, anh cũng thấy rất kỳ lạ. Anh phân công anh em cùng nhau chú ý Dương Cửu Dương để nhìn thử xem nó muốn giở trò gì.”

Từ Cửu Chiếu siết quả đấm: “Anh ta mới vừa rồi còn gạt em nói là đang thiếu một số tiền lớn nữa chứ.”

Ngô Cửu Lợi trầm mặt nói rằng: “Em yên tâm, hôm nay anh nhất định phải để cho nó đem sự tình nói ra cho rõ ràng.”

Xe hướng về khu vực thôn xóm đi vào, đi thẳng tới một nhà dân.

Bên trong không có người dân ở, tất cả đều là người Ngô Cửu Lợi gọi tới, những người này cùng Ngô Cửu Lợi chào hỏi một tiếng liền rời đi, số còn lại thì xách cái ghế đặt đối diện Dương Cửu Dương, nhìn chăm chăm hẳn.

Phương pháp làm việc của Ngô Cửu Lợi rất thô bạo, ngoài việc dùng các loại ngôn ngữ uy hiếp Dương Cửu Dương ra, thậm chí còn dùng tay chân đe dọa.

Từ Cửu Chiếu cũng không cảm thấy Ngô Cửu Lợi đáng sợ, chuyện này so với chuyện cậu thấy được ở trấn phủ ty còn tốt hơn nhiều. Thế nhưng từ nhỏ Dương Cửu Dương đã biết được uy nghiêm của Ngô Cửu Lợi, có thể nói là để lại bóng ma cũng không quá đáng.

Vì vậy dưới sự đe dọa của Ngô Cửu Lợi, Dương Cửu Dương không chỉ đem quá trình thấy tiền mờ mắt nói ra, còn cặn kẽ kể lại một chút biến hóa trong lòng của hắn. Hắn ra bên ngoài làm công biết được sứ Sài điều

có giá trị xa xỉ, vì vậy động tâm tư trở về nỗ lực thuyết phục Từ Cửu Chiêu đem mảnh sứ đó bán đi. Chỉ là Từ Cửu Chiêu sống chết không đồng ý, Dương Cửu Dương liền cứng rắn cướp lấy, kết quả là lúc tranh giành lỡ tay đem Từ Cửu Chiêu đẩy xuống hố.

Dương Cửu Dương nước mắt nước mũi tự thuật, Ngô Cửu Lợi dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn hắn, đem lời kể từ miệng của Dương Cửu Dương ghi lại trong hồ sơ.

Ngô Cửu Lợi thấy hắn nói xong, lại muốn hắn nói một chút chuyện sau khi xuất ngoại.

Dương Cửu Dương do dự một chút, kết quả liền bị Ngô Cửu Lợi đánh một quyền vào bụng.

“Aaa—” Dương Cửu Dương sắc mặt tái xanh, nói rằng: “Em đem tiền đi đánh bạc đều thua hết, thực sự một đồng cũng không còn. Lần này trở về cũng là muốn kiếm ít tiền từ Từ Cửu Chiêu, em sai rồi, em không nên dối gạt cậu ấy. Em xin lỗi, em không phải là người.”

Ngô Cửu Lợi hừ lạnh một tiếng, hướng hắn quơ quơ điện thoại di động nói rằng: “Những thứ mày nói đều đã được thu âm lại, mày biết sau đó nên làm thế nào rồi chứ? Còn dám đánh chủ ý lên Cửu Chiêu, tao liền đem đoạn ghi âm này giao cho cảnh sát.”

Từ Cửu Chiêu sùng bái nhìn Ngô Cửu Lợi, cậu không nghĩ tới có thể lấy khẩu cung như vậy, thì ra muốn có chứng cứ gì đều phải cứng rắn mạnh mẽ a.

Đem Dương Cửu Dương nhốt ở trong một gian phòng, Ngô Cửu Lợi đem ghi âm đưa cho Từ Cửu Chiêu: “Anh cũng trừng phạt nó trút giận cho em rồi, phần ghi âm này em bảo vệ cho tốt, nó còn dám tìm em, liền lấy cái này hù dọa nó.”

Từ Cửu Chiêu gật đầu: “Anh định nhốt anh ta bao lâu?”

Ngô Cửu Lợi chần chờ một chút rồi nói: “Không lâu đâu, bỏ đói hai ngày liền thả nó ra.”

Buổi tối Tương Hân qua bên này đón cậu, vừa lúc chính thức biết Ngô Cửu Lợi.

Đối với người đã rất chiều cố tiểu huynh đệ của mình, Ngô Cửu Lợi rất có hảo cảm, đương nhiên nếu như hắn biết Tương Hân đối với Từ Cửu Chiêu ôm dạng tâm tư gì, quả đấm của hắn nhất định sẽ không khách khí chào hỏi đâu.

Sắc trời dần dần đen xuống, cách đó không xa có hai bóng đen trốn gần đó. Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Ông chủ, hiện tại Dương Cửu Dương đang bị nhốt một mình trong phòng, trông coi hết sức lỏng lẻo.” Bóng đen cúi đầu nói điện thoại.

“Mặc kệ những người này là đang làm gì, không thể để cho nó rơi vào trong tay người khác. Nhanh chóng đem nó ra cho ta rồi xử lý đi. Làm xong phải thu thập sạch sẽ, biết chưa?” Bên đầu kia điện thoại là nam nhân cả người đầy hàn khí, thanh âm thấp nhu mà nguy hiểm nói rằng, “Bọn mày biết tính khí của ta, làm không xong chuyện cũng không cần trở lại nữa.”

Bóng đen thấp giọng đáp ứng.

Nguyên bản kế hoạch của bọn họ là trực tiếp khống chế đem Từ Cửu Chiêu dẫn đến ngoại ô, cho dù không đem người đi được, cũng chờ tới khi cậu chỉ có một mình rồi mới ra tay, không nghĩ tới kết quả lại xuất hiện ra nhiều người như vậy, dưới mí mắt của hắn đem Dương Cửu Dương đi, quả thực vô cùng nhục nhã.

Trên người Dương Cửu Dương không chỉ có thiết bị nghe lén, còn có lắp đặt định vị, rất dễ dàng bị hai người này theo dõi.

May là những người này đều là nghiệp dư, sơ hở rất nhiều, tính cảnh giác cũng không cao.

Hai người yểm trợ cho nhau leo tường vào, bên ngoài người trông coi đang ngủ chống vó, không cần tốn nhiều sức hai người liền lên vào căn phòng giam giữ Dương Cửu Dương.

“Tôi biết các anh sẽ không bỏ mặc tôi mà.” Đêm khuya Dương Cửu Dương còn chưa ngủ, hai con mắt phát sáng sâu kín nhìn người đang lặng yên tiến vào, “Bọn họ hỏi mày cái gì?” Mặc dù trong lòng đã biết rõ, nhưng bóng đen vẫn mở miệng hỏi.

“Mau mau cởi trói cho tôi.” Dương Cửu Dương bị khăn trải giường trói lại rồi bị ném lên giường, hần giầy giữa lắc lắc thân thể, “Các anh yên tâm, tôi không nói gì cả. Kế hoạch lần này bọn họ cái gì cũng không biết đâu.”

Kỳ thực từ đầu chí cuối Dương Cửu Dương cũng không biết vì sao nam nhân có tướng mạo xinh đẹp âm nhu kia lại muốn Từ Cửu Chiêu, bất quá hẳn đã bị tiền làm mờ mắt. Lương tri của Dương Cửu Dương đã sớm mất phương hướng, chỉ biết say mê tiền bạc, cuộc sống ở nước ngoài quá vui sướng càng làm cho hẳn hoài niệm không ngớt.

Cho nên mặc dù bị Ngô Cửu Lợi đe dọa, hẳn có sợ nhưng cũng không nói chuyện này ra.

Bóng đen gật đầu, dùng dao nhỏ cắt khăn trải giường, Dương Cửu Dương liền đứng lên, đi theo phía sau bóng đen lặng lẽ ly khai.

Ngồi trên xe, hai người mang theo Dương Cửu Dương chạy đến địa điểm đã dự định. Mỗi câu nếu đã không dùng được nữa thì không cần thiết phải tồn tại. Cũng may là Dương Cửu Dương tự cho là thông minh nên không có nói gì, nên Ngô Cửu Lợi và những người khác mới tránh được một kiếp.

Dương Cửu Dương hồn nhiên không biết tai vạ sắp đến nơi, vẫn còn đang suy nghĩ lúc lấy được tiền nên tiêu sái như thế nào.

Khi Từ Cửu Chiêu cùng Tương Hân trở lại thì cũng đã khuya lắm rồi.

Tương Hân cầm ghi âm nghe xong rồi nói rằng: “Cái này cũng chỉ có thể dọa唬 hần thôi, nếu đem làm chứng cứ, có khả năng sẽ không được tiếp nhận.”

Từ Cửu Chiêu ngẩn ra, không cam lòng nói: “Vì sao?”

Tương Hân nhắc tay nói: “Bởi vì lúc đó đối phương đang bị đe dọa an toàn, vì để bảo vệ mình mà bắt buộc phải nói. Cũng chính là bị uy hiếp khẩu cung.”

Từ Cửu Chiêu mới biết được còn có chuyện như vậy, hồi xưa tra tấn bức cung quả thực là chuyện rất bình thường, hoàn toàn không biết ở nơi đây lại là phương pháp không hợp pháp.

Thấy Từ Cửu Chiêu thất vọng rũ vai xuống, Tương Hân nhin không được sờ sờ tóc của cậu: “Đừng nản chí, tuy rằng không thể dùng làm chứng cứ nhưng tôi sẽ tận lực cam đoan làm cho hẳn về sau không dám tới tìm cậu gây phiền phức nữa.”

Nghĩ đến thời điểm còn chưa nhận biết Từ Cửu Chiêu, không ngờ cậu lại ăn khổ nhiều như vậy, trong lòng Tương Hân liền nổi lên từng đợt yêu thương.

Từ Cửu Chiêu bị sờ đầu có chút không quen, cậu rụt cổ lại, lộ ra biểu tình mà ở trong mắt Tương Hân có thể nói là khả ái thẹn thùng: “Ừm.”

Tâm tình của Tương Hân cả đêm đều rất tốt, một đêm mộng đẹp, buổi sáng cũng rất hớn hở.

Nhưng vừa nhìn tin tức sáng sớm, bánh bao đang ngậm trong miệng của Tương Hân liền rớt xuống, sợ đến nổi trợn tròn mắt. Dương Cửu Dương đã chết, thi thể được phát hiện trong hồ nước, nguyên nhân cái chết là do say rượu rơi xuống nước.

Tương Hân vừa sợ vừa giận, hẳn cho rằng Dương Cửu Dương là bị Ngô Cửu Lợi giết chết, lần này Từ Cửu Chiêu cũng dính líu vào, không chừng phải ngồi tù a!

Từ Cửu Chiêu từ trên lầu chạy xuống: “A Hân, Cửu Lợi ca nói đêm qua Dương Cửu Dương thừa dịp ít người đã chạy mất rồi.”

Tương Hân biến sắc, hẳn đứng lên: “Mau đưa điện thoại di động của cậu cho tôi.”

Từ Cửu Chiêu không hiểu đưa điện thoại cho hẳn, Tương Hân lập tức cúi đầu đem đoạn ghi âm ngày hôm qua xóa sạch: “Lập tức gọi điện thoại cho Ngô Cửu Lợi, nói anh ta mau mau rời khỏi Thượng Hải, mấy người bạn kia tạm thời cũng không được liên lạc với nhau.”

.....

[1] Lương Sơn: ý của Cửu Chiếu là cậu có cảm giác giống như anh hùng Lương Sơn Bạc trong Thủy Hử truyện vậy, tuy là đúng tình nhưng lại trái luật.

57. Chương 57

Dương Cửu Dương chết làm cho toàn bộ người tham gia vào việc hôm qua trở tay không kịp, sau khi Ngô Cửu Lợi khiếp sợ xong liền dưới sự thúc giục của Tương Hãn lần lượt liên hệ với những người có liên quan, nói bọn họ không nên gặp mặt nhau trong một khoảng thời gian.

Ngô Cửu Lợi vỗ vỗ ảnh chụp khăn trải giường bị dao cắt, nhanh chóng cùng người trông coi khóa kỹ cửa lại, ly khai thôn này.

Ngô Cửu Lợi cùng Tương Hãn, Từ Cửu Chiếu hẹn nhau ở một quán trà, Tương Hãn nghiêm túc nhìn ảnh chụp trên điện thoại di động.

“Tôi đã hỏi qua bọn họ, ngày hôm qua sau khi trở về cũng không có ai quay trở lại cả, hơn nữa phần lớn mọi người đều có nhân chứng chứng minh. Mà những người khác mặc dù không có nhân chứng, thế nhưng những nhà xung quanh đó cũng có thiết bị theo dõi có thể chứng minh họ sau khi về nhà không có ra ngoài.” Ngô Cửu Lợi bất an xoắn ngón tay.

Tương Hãn gật đầu: “Vậy anh xác định người đêm qua ở lại giữ cửa kia không có khả năng dùng phương tiện giao thông chở thì thể vứt đi chứ?”

Ngô Cửu Lợi vô cùng tin tưởng anh em của hắn, đối với sự hoài nghi của Tương Hãn rất bất mãn, nhưng tình huống như vậy cũng thật là quái lạ khiến Tương Hãn không hoài nghi không được.

Ngô Cửu Lợi nói: “Ngày hôm qua lúc chúng tôi lái xe đi đã khóa cửa lại ở bên ngoài, bên trong không thể mở. Vô luận là mượn phương tiện giao thông của nhà hàng xóm rồi từ trên tường đem một người chết hoặc là người sống đi ra thì cũng sẽ gây động tĩnh không nhỏ. Hơn nữa tôi nghĩ không ra bạn tôi có lý do gì mà phải làm như vậy.”

Lúc này gánh nặng trong lòng Tương Hãn mới nhẹ đi một chút, bất quá vẫn không có thả lỏng. Kể từ khi Từ Cửu Chiếu biết Dương Cửu Dương chết cậu vẫn cau mày, Tương Hãn vỗ vỗ tay cậu nói rằng: “Không phải là do họ làm, hắn là không liên quan đến bọn họ đâu. Theo điều tra của cảnh sát chỉ có hai khả năng: hoặc là say rượu rơi xuống nước, hoặc là mưu sát thôi.”

Nếu như là say rượu rơi xuống nước thì coi như là ngoài ý muốn bỏ mình, mà nếu như là mưu sát thì sẽ lập án điều tra, sớm muộn gì cũng tra ra được mấy người Ngô Cửu Lợi hôm qua đã giam giữ người phi pháp.

Trên tay bọn họ lại giữ đoạn ghi âm, làm vậy chỉ tự tìm đường chết thôi. Tự đào cho mình một cái hố to còn không nói, còn cao hứng bưng bưng lấp đất tự chôn.

Mặc kệ thế nào, bọn họ là những người có hiềm nghi rất lớn. Nhất định sẽ bị xem là nghi phạm đầu tiên mà bắt lại, nếu như tuồn ra vụ tai tiếng như vậy, tiền đồ của Từ Cửu Chiếu coi như là kết thúc.

Ngô Cửu Lợi biết, bọn họ dùng khăn trải giường trói tay chân của Dương Cửu Dương, cho nên bản thân hắn tuyệt đối không có khả năng tránh khỏi. Hơn nữa lúc đó để phòng ngừa Dương Cửu Dương chạy trốn, đồ đạc trong phòng đều dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả một ly nước thủy tinh cũng không có để lại, chớ nói chi là dao găm các loại.

Vết cắt trên khăn trải giường vô cùng đều đặn, vừa nhìn cũng biết là dùng dao bén rạch ra, thế nhưng trong phòng căn bản cũng không có thấy công cụ sắc bén nào như vậy cả.

Cho nên chỉ có thể là có người khác cứu Dương Cửu Dương, sau đó Dương Cửu Dương mới chết. Về phần uống say chết đuối, bọn họ cũng không tin loại khả năng này.

Giam cầm phi pháp cũng không phải tội danh vẻ vang bao nhiêu, thế nhưng so với mưu sát hoàn toàn là hai tính chất khác nhau.

Tuy rằng bọn họ biết Dương Cửu Dương không thể nào là ngoài ý muốn bỏ mình, thế nhưng ai cũng không thể nói cho cảnh sát chuyện này được, nói ra chỉ khiến mình trở thành nghi phạm thôi.

Xu cát tị hại (tìm may tránh xui) vốn là bản năng, tất cả mọi người đều trầm mặc không mở miệng.

Tương Hân cũng không phải sứ giả chính nghĩa, so với người xa lạ, đương nhiên hắn lựa chọn thiên vị Từ Cửu Chiếu.

Chỉ có điều chuyện này cũng lộ ra rất nhiều chỗ kỳ lạ.

“Có lẽ mọi người đã bị theo dõi.” Tương Hân phân tích, “Có lẽ trên người Dương Cửu Dương có thiết bị định vị nên trong khoảng thời gian ngắn người kia mới có thể tìm được hắn trong thôn trang.”

Coi như là cảnh sát đi tìm, trong thời gian ngắn như vậy cũng không thể sờ tới cái thôn đó, chỉ có khả năng này mới giải thích được.

“Tôi khẳng định lúc chúng tôi rời khỏi ngoại thành không có chiếc xe nào đi theo cả.” Ngô Cửu Lợi cẩn thận hồi tưởng lại.

“Dương Cửu Dương...” Tương Hân cau mày nhớ lại, hắn chợt nghĩ đến chủ sử sau màn bắt cóc Từ Cửu Chiếu lúc trước, hắn như ngộ ra điều gì nói: “Tôi nghĩ có người sai khiến Dương Cửu Dương bắt cóc Từ Cửu Chiếu, hắn có đồng bọn a. Mà lần này hắn tiếp cận Từ Cửu Chiếu rất có thể là muốn thực hiện mưu đồ bất chính một lần nữa!”

Tương Hân càng nghĩ càng thấy có khả năng xảy ra chuyện như vậy, xâu chuỗi các tình tiết lại, hết thấy đều rõ ràng.

Từ Cửu Chiếu giật mình nói: “Thật là anh ta sao? Thế nhưng làm sao anh ta lại chết chứ?”

Tương Hân nói rằng: “Rất có thể Dương Cửu Dương bị đồng bọn làm hại.”

Ngô Cửu Lợi ngưng trọng gật đầu: “Nói như vậy cũng đúng, bọn họ ở trên người của Dương Cửu Dương gắn thiết bị định vị nhất định là muốn tìm cơ hội bắt Từ Cửu Chiếu đi, lúc đó bọn họ hẳn là ở gần đó quan sát.” Sau đó hắn nghiêng đầu: “Cửu Chiếu, em nghìn vạn lần không thể đơn độc hành động nữa, biết không? Hiện tại Dương Cửu Dương đã chết, thế nhưng người muốn bắt cóc em lại hoàn toàn trốn ở trong bóng tối.”

Từ Cửu Chiếu trịnh trọng gật đầu: “Em biết rồi.”

Tương Hân chậm rãi thở phào: “Hiện tại chỉ đành chờ kết quả xác định cái chết của Dương Cửu Dương thôi.”

Tuy rằng hắn không có nói rõ, thế nhưng ở đáy lòng cho rằng rất có thể sẽ được kết luận là tử vong ngoài ý muốn. Thời điểm Dương Cửu Dương bị đồng bọn sát hại, bọn chúng nhất định sẽ làm một ít dấu hiệu giả tạo đánh lừa cảnh sát, chính chúng nó cũng sợ cảnh sát sẽ điều tra ra được gì.

Pháp y tiến hành khám nghiệm tử thi, Dương Cửu Dương không có ngoại thương rõ ràng, trong cơ thể cũng kiểm tra ra được lượng cồn lớn.

Cuối cùng cái chết của Dương Cửu Dương quả nhiên được nhận định vì say rượu rơi xuống nước, ngoài ý muốn chết đi. Căn cứ vào đồ vật hắn mang trên người mà xác định thông tin thân phận, bởi vì vừa thành niên không lâu nên cảnh sát liền chủ động liên lạc với viện mồ côi, đồng thời cũng giúp đỡ xử lý chuyện sau khi hắn qua đời.

Trong lòng Từ Cửu Chiếu khó chịu âm ỉ, tuy rằng Dương Cửu Dương gieo gió gặt bão, nhưng chân tướng tử vong không rõ ràng khiến Từ Cửu Chiếu sợ hãi.

Người núp ở trong bóng tối rốt cuộc là ai?

Ngô Cửu Lợi đã quay trở về nơi công tác, Từ Cửu Chiếu nghĩ hắn rất có thể bởi vì sự kiện này mà biệt vô âm tín trong một đoạn thời gian.

Tương Hân tự mình đưa Từ Cửu Chiếu về trấn Phong Diêu, căn dặn cậu nghìn vạn lần không nên hành động một mình, vì thế Phùng Trung Bảo số khổ lại bị bắt tới đi cùng cậu.

Từ Cửu Chiếu gạt bỏ tạp niệm, tiến hành vẽ màu lần thứ hai, cậu hết sức chuyên chú tập trung tinh thần trong việc nung tạo gốm sứ.

Cậu nghĩ mình không thể chìm đắm sâu trong thế giới gốm sứ như vậy được, cũng nên phân ra một ít tình lực quan tâm đến những chuyện khác, nhất là bây giờ còn có một người ẩn giấu trong bóng tối.

Từ Cửu Chiếu âm thầm lặng lẽ đem Phùng Trung Bảo bồi dưỡng thành trợ thủ dành riêng cho mình, cậu bắt đầu không dấu vết ảnh hưởng Phùng Trung Bảo càng ngày càng hướng về phong cách của mình.

Đa số thời gian Từ Cửu Chiếu đều là vừa làm vừa dạy, cậu cùng Phùng Trung Bảo làm việc cùng một chỗ, Phùng Trung Bảo đối với Từ Cửu Chiếu có thể sáng tạo ra những đồ sứ xuất sắc như vậy cảm thấy rất hứng thú. Từ Cửu Chiếu cũng không nghiêm khắc thuyết giáo như Cao Đại Toàn, phương thức dạy học cũng không để lại dấu vết gì cả. Phùng Trung Bảo hằng hái bứng bứng liền bắt chước theo cậu, tác phẩm tạo ra càng ngày càng giống phong cách của Từ Cửu Chiếu.

Cao Đại Toàn nhảy bén phát giác biến hóa này của Phùng Trung Bảo, ông xoắn xuýt không thôi. Mặc dù không có đem Phùng Trung Bảo thu làm đệ tử, thế nhưng Phùng Trung Bảo cũng đi theo ông mấy năm rồi, vậy mà tên gấu con đó cứ như vậy mà “phản bội” quá khứ a.

Trong lòng thầy Cao không vui, thế nhưng ông lại không thể nói ra, không thể nói ‘em không được học ở Từ Cửu Chiếu nữa mà phải tiếp tục theo ta học’.

Phùng Trung Bảo không phải là không thông minh, hẳn cũng có tài năng về phương diện này, tuy rằng không gọi được thiên phú. Nhưng nếu chăm chỉ khổ luyện nhiều năm thì đạt được trình độ như thầy Cao là việc không thành vấn đề. Thế nhưng hẳn lại không chăm chỉ, có thể chơi liên chơi, đối với việc luyện tập lại không chú tâm.

Thật vất vả Phùng Trung Bảo mới có tính chủ động, đương nhiên thầy Cao không thể giới nước lạnh đá kích hắn được, không thể làm tổn thương tinh thần tích cực của hắn a.

Dù sao cái Trương Văn Chiêu muốn là một người nổi nghiệp, học với ai cũng là học, chỉ cần học thành tài là được. Thầy Cao chỉ có thể an ủi mình như thế, sau khi nghĩ vậy, ông cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mỗi ngày thầy Cao đi tới nơi làm việc tuy rằng cũng hướng dẫn Phùng Trung Bảo, có điều là giảm bớt thời gian giám sát hắn lại, mức độ quản lý cũng buông lỏng rất nhiều.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, bây giờ không có mặt thầy Cao Phùng Trung Bảo cũng không chuồn mất nữa. Thậm chí cho tới giờ tan việc hắn cũng vẫn lưu lại, đến khi Từ Cửu Chiếu về thì hắn mới cùng cậu đi về nhà, sau đó mới về nhà của mình.

Phùng Trung Bảo đối với đắp nặn khí hình có tiến bộ rõ ràng, ngay cả trang trí hoa văn cũng có tiến bộ rất nhiều. Sau khi hắn hoàn thành công việc của mình, Từ Cửu Chiếu liền để Phùng Trung Bảo làm trợ thủ cho mình, Phùng Trung Bảo cũng có tâm tư học trộm nên cũng ngoan ngoãn hỗ trợ Từ Cửu Chiếu.

Đến khi Phùng Trung Bảo phát hiện bản thân thu hoạch được nhiều thứ tốt, với tính cách thẳng thắn trong sáng hắn liền trực tiếp nói: “Cửu Chiếu, nếu không tôi làm học đồ của cậu nha.”

Từ Cửu Chiếu sợ hết hồn, cậu không nghĩ tới Phùng Trung Bảo lại có ý nghĩ “đại nghịch bất đạo” này, dù sao hắn đi theo thầy Cao cũng nhiều năm, mặc dù không có danh phận thầy trò, thế nhưng cũng xem như là một nửa thầy trò.

Lúc này Từ Cửu Chiếu nói rằng: “Như vậy sao được, dù sao anh đang cùng thầy Cao học nghệ, giờ lại chuyển đầu tha sư (đại khái là nhận người khác làm thầy), lão nhân gia sẽ nghĩ như thế nào chứ?”

Thầy Cao đối với Từ Cửu Chiếu rất tốt, Từ Cửu Chiếu cũng không muốn vì chuyện này mà sinh ra khoảng cách với thầy Cao, dẫn tới hai người không vui.

Phùng Trung Bảo thấy cậu không đồng ý, cực lực thuyết phục: “Không có việc gì, chúng ta không cho thầy biết là được rồi, chỉ cậu biết tôi biết thôi.”

Từ Cửu Chiếu dở khóc dở cười nhìn Phùng Trung Bảo nghiêm túc nói: “Ý anh là lén lút sao? Như vậy chẳng khác nào là kẻ trộm. Không được đâu!”

Phùng Trung Bảo thấy thái độ Từ Cửu Chiếu kiên quyết, hẳn cũng không từ bỏ ý định tiếp tục du thuyết. Hắn cam đoan sẽ theo Từ Cửu Chiếu học tập, Từ Cửu Chiếu bảo hắn đi đông hắn tuyệt đối sẽ không đi

tây, nhất định sẽ làm một học đồ hiểu học nhất thế kỷ 21.

Từ Cửu Chiếu đỡ trán: “Anh nghiêm túc một chút được không? Anh hỏi vấn đề gì tôi cũng đều nói cho anh biết, muốn học tiến thêm một bước cũng không có vấn đề gì. Dù sao chúng ta cũng là bằng hữu a.” Hơn nữa hiện tại Phùng Trung Bảo làm gì thì làm, không nhất định phải làm học đồ của cậu.

Phùng Trung Bảo nói: “Vậy sao được, không có danh phận sẽ không có bảo đảm. Bằng hữu cũng chỉ là quan hệ là bạn bè thôi, sao so được với quan hệ thầy trò chứ, nếu là thầy trò thì cậu có thể thoả thích sai sử tôi.” Bạn đang ?

Phùng Trung Bảo mở to hai mắt, dùng sức hướng về phía Từ Cửu Chiếu mà bán manh, nỗ lực đả động cậu.

Từ Cửu Chiếu quả thực không đành lòng nhìn thẳng, khuôn mặt của cậu vắn vẹo thở lấy hơi, bộ dáng bây giờ của Phùng Trung Bảo cực kì giống như ảnh đại diện buồn nôn trên Wechat của hắn.

Ánh mắt cậu nhìn sang bên cạnh nói: “Tôi hiện tại còn chưa trưởng thành, làm sao có thể thu anh làm học đồ chứ.”

Từ Cửu Chiếu không muốn thu đồ đệ, tuy rằng sau này cậu sẽ phải tuyển chọn một vài người để đem tay nghề của mình truyền lại để không đến mức thất truyền. Thế nhưng tuyệt đối không phải là bây giờ, chính cậu còn chưa đứng vững gót chân a.

Phùng Trung Bảo nghĩa chính ngôn từ: “Cổ hủ, cậu đây là cổ hủ a. Tiểu Từ Tử... A không đúng. Tôi là nói Cửu Chiếu à.” Phùng Trung Bảo hướng cậu cười lấy lòng: “Ý của tôi là cổ hủ là không thể chấp nhận được ~ ~ ~ có câu ‘học vô tiên, đạt vi sư’ (không tính thời gian học trước hay học sau, chỉ cần có tài là có thể thành thầy). Không cần câu nệ tuổi tác lớn nhỏ đâu, kỹ thuật của cậu so với tôi thì tốt hơn, có thể nói đã đạt đến trình độ bậc thầy rồi.”

Từ Cửu Chiếu dừng lại, dĩ nhiên không phải do Phùng Trung Bảo khó có được khoe chữ, mà là cậu phát hiện mới vừa rồi giữa đường Phùng Trung Bảo lại đổi cách xưng hô, ban nãy Phùng Trung Bảo không kêu cậu là Tiểu Từ Tử nữa.

Cẩn thận nhớ lại, mấy ngày qua hình như hắn cũng rất ít kêu “Nickname” giống thái giám này.

Từ Cửu Chiếu giác ngộ, nếu như cậu thực sự nhận Phùng Trung Bảo, có thể không cần nghe xưng hô khó chịu này nữa.

Từ Cửu Chiếu nhất thời động lòng, cậu suy tính một hồi rồi nói rằng: “Tôi không thể nhận anh làm học đồ đâu.”

Phùng Trung Bảo thất vọng vểnh môi một chút, bắt quá sau đó hắn liền phấn khởi lại dự định kiên trì nỗ lực thuyết phục.

Từ Cửu Chiếu giơ tay lên ngăn cản hắn nói: “Nhưng tâm tư của anh tôi hiểu được. Thái độ anh lại thành khẩn như thế, nếu như tôi cự tuyệt thì cũng quá vô tình. Như vậy đi, tuy rằng tôi không thể chính thức công khai thu anh làm học đồ, thế nhưng trước tiên anh có thể làm đệ tử không ký danh. Nói cách khác là anh theo tôi học tập, nhưng chúng ta vẫn là bạn bè.”

Phùng Trung Bảo hưng phấn cười toe toét, hắn lon ton làm trò giống như người trong cung cúi chào, lắc lắc tay áo không tồn tại: “Sư phụ tại thượng, xin nhận đồ nhi một xá!”

Phùng Trung Bảo nỗ lực học tập động tác bá sư của Từ Cửu Chiếu, thế nhưng hắn đã quên động tác của Từ Cửu Chiếu là dạng gì rồi, vì vậy bất luận bất loại (không ra hình dạng gì) quỳ một chân trên đất “thỉnh an” Từ Cửu Chiếu.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu nhất thời hối hận, làm một quyết định như thế có phải rất qua loa không?

Học đồ có thể không thông minh, nhưng không thể ngốc như vậy được.

58. Chương 58

Tuy rằng Phùng Trung Bảo thỉnh thoảng có chút động kinh, bất quá vẫn có đủ tín nhiệm, tuy rằng hắn thỉnh thoảng có dáng vẻ ngu ngốc khiến Từ Cửu Chiếu cau mày không biết làm sao.

Nếu Phùng Trung Bảo được Từ Cửu Chiếu thu làm đệ tử thì Từ Cửu Chiếu lại càng nghiêm túc dạy hắn – tuy rằng tạm thời nhìn không quen.

Cũng may Phùng Trung Bảo có nền tảng rất tốt, so với việc phải dạy lại từ đầu thì tốt hơn nhiều.

Có Phùng Trung Bảo hỗ trợ, Từ Cửu Chiếu dự định ra tay làm một phần lễ vật đặc biệt cho Tương Hân. Sinh nhật của Tương Hân là ngày 22 tháng 11, Từ Cửu Chiếu dự định tặng hắn một món quà sinh nhật.

Từ Cửu Chiếu nghĩ tự tay chuẩn bị quà tặng thì mới thể hiện được tâm ý của cậu, nên cậu dự định tặng một bộ đồ ăn bằng sứ Thanh Hoa, bao gồm khay, chén, đĩa, muống. Vì để hắn có thể sử dụng hằng ngày nên quà tặng phải tốt mới được.

Từ Cửu Chiếu hợp tác với Phùng Trung Bảo, rất nhanh thì trước khi Tương Hân tới đón cậu đã chế tác xong thai gốm cho bộ đồ ăn, sau khi giao cho Phùng Trung Bảo đem bỏ bộ đồ ăn vào lần mở lò kế tiếp, Từ Cửu Chiếu liền cùng Tương Hân rời khỏi trấn Phong Diêu.

Biết Từ Cửu Chiếu chưa từng đi xe lửa, Tương Hân liền mang Từ Cửu Chiếu đi thử tàu siêu tốc. Lần này nơi bọn họ tới là một huyện thành thuộc Thiểm Tây, Hàm Dương.

Hàm Dương là một trong tám kinh đô cũ thời xưa, có lịch sử lâu đời, du lịch và tài nguyên cũng rất phong phú, chỉ tiếc lần này không có nhiều thời gian, bằng không Tương Hân sẽ tìm cách cùng Từ Cửu Chiếu du ngoạn một phen.

Tương Hân sẵn sàng rất cẩn thận tỉ mỉ, hoàn toàn làm cho Từ Cửu Chiếu không cảm thấy không thoải mái chút nào. Hắn đã sớm chuẩn bị tất cả, bao gồm khách sạn, xe hơi, bản đồ, mấy giờ đến nơi nào, dùng cơm ở đâu hắn đều nhớ như in.

Coi như là không thể mang Từ Cửu Chiếu đi du ngoạn thì cũng bảo đảm mỗi một chi tiết nhỏ nhất phải thật hoàn mỹ không thiếu sót gì.

Từ Cửu Chiếu mang theo tinh thần háy hả yên lặng đi theo phía sau Tương Hân vào một khách sạn ba sao. Lúc buổi chiều, Tương Hân lái xe chở Từ Cửu Chiếu đi đến một nhà hàng chuyên biệt dùng cơm.

Cơm nước xong, Từ Cửu Chiếu đang cầm ly trà uống nước, Tương Hân nhìn sắc mặt của cậu: “Sao vậy? Ngủ không được ngon giấc sao? Thấy cậu không có gì tinh thần gì cả.” Từ Cửu Chiếu lắc đầu, Tương Hân lại nhìn cậu một chút: “Có tâm sự gì à? Không thể nói cho tôi biết sao?”

Từ Cửu Chiếu đặt ly trà xuống, ngón tay dọc theo quai ly vuốt ve, động tác khả ái này nhất thời hấp dẫn ánh mắt Tương Hân.

Tương Hân hận chính mình không thể là ly trà đó.

“Tôi chỉ là có chút lo lắng...” Từ Cửu Chiếu thở dài một tiếng, “Vẫn không rõ người sau lưng Dương Cửu Dương là ai, tôi một ngày cũng không sống yên được. Phòng cướp nhất thời nhưng không thể phòng cướp ngàn ngày được.”

Tương Hân không khống chế được đưa tay bao trùm tay của cậu lại rồi vỗ vỗ, nói: “Tôi biết phải chú ý cảnh giác như vậy sẽ làm cậu rất mệt mỏi. Thế nhưng vẫn chưa tới lúc buông lỏng phòng ngự. Cậu yên tâm, tôi đã tìm người có năng lực âm thầm điều tra chuyện của Dương Cửu Dương rồi. Bao gồm hành tung trước kia của hắn, tiếp xúc với những ai, chỉ cần có manh mối, chúng ta sẽ biết nên phòng bị người nào.”

Thanh âm của Tương Hân êm dịu mà trầm thấp an ủi Từ Cửu Chiếu, làm cho trong lòng cậu tốt hơn một chút.

Thấy nét mặt cậu thoải mái, Tương Hân đùa giỡn nói rằng: “Nếu như cậu thấy buồn bức, tôi liền sắp xếp cậu đi công tác thêm vài lần nữa, để cho cậu đi khắp nơi, có người trả tiền còn có thể kiếm thêm tiền, thật tốt a.”

Từ Cửu Chiếu nở nụ cười, nhẹ nhàng rút tay về bụng lý lên uống một ngụm. Tuy rằng cậu không ghét tiếp xúc thân thể với Tương Hân, thế nhưng cầm tay lâu như vậy có chút kỳ quái, để cho người khác thấy thì rất là xấu hổ a.

Tương Hân chỉ mãi lo an ủi “ái nhân” đang buồn, không có chú ý tới trong nháy mắt Từ Cửu Chiếu không được tự nhiên.

Từ Cửu Chiếu kỳ thực rất thích ở cùng Tương Hân, vì cái gì cậu cũng không cần quan tâm, chỉ cần vui vẻ đi theo lộ trình hắn đã chuẩn bị là đủ rồi.

Rạng sáng ngày hôm sau, Tương Hân liền chở Từ Cửu Chiếu đến nơi thu hàng, lần này là do nguồn hàng cố định của Bác Cổ Hiên gọi điện thoại tới. Người này cùng Tương Vệ Quốc là lão giao tình, từ thế kỷ trước đã bắt đầu cùng Bác Cổ Hiên hợp tác.

“Tiểu Tương, tới rồi sao.” Một nam nhân chừng năm mươi tuổi mặt chữ quốc thấy Tương Hân vào cửa tiệm, liền đứng lên bắt chuyện với hắn.

“Bác Lý, gần đây thân thể có khỏe không ạ?” Tương Hân tươi cười thăm hỏi.

“Bác tốt vô cùng, gia gia cháu gần đây khỏe không?” “Gia gia thân thể tốt hơn nhiều rồi ạ, đoạn thời gian trước thậm chí có thể bắt đầu đi lại khắp nơi.” “Rất tốt, rất tốt.”

Hai người dùng giọng điệu quen thuộc hàn huyên một lúc, ông Lý để hai người ngồi xuống, bản thân thì đi vào trong cửa tiệm lấy đồ vật.

Từ Cửu Chiếu ngồi bên cạnh Tương Hân quay đầu quan sát cửa hàng không tính là quá lớn này. Cửa hàng này đa số đều là hàng mỹ nghệ hiện đại, là nơi cung cấp vật trang trí cho các gia đình. Đồng khí, gốm sứ, đồng hồ báo thức... đủ kiểu đủ loại.

Tương Hân thấy cậu tò mò nhìn xung quanh, liền tiến đến bên tai cậu nói: “Cậu đừng thấy cửa tiệm này nhỏ mà xem thường, đây là nơi đào bảo nổi danh trong vùng đấy. Người thạo nghề trong giới đồ cổ thỉnh thoảng sẽ ghé qua tiệm này, không chừng sẽ tìm được thứ gì tốt.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu bày tỏ đã hiểu.

“Cuộc đời bác Lý cũng rất thăng trầm, ông bị lừa không nhiều lắm, thế nhưng mỗi lần bị mắc bẫy lại thương gân động cốt gần như phá sản, may là còn có cửa hàng nhỏ này, kiếm sống qua ngày cũng không thành vấn đề, sau này mới từ từ phát lên.” Tương Hân bồi phục nói rằng, “Người này tâm tính kiên cường, nếu như là người bình thường đã sớm không gượng dậy nổi hoặc là buông tha nghiệp chơi đồ cổ rồi.”

Ông Lý từ trong cửa hàng kéo ra một cái rương lớn, Tương Hân nhanh chóng tiến lên phụ một tay, nhưng lại bị ông Lý né tránh: “Không cần đâu, bác có thể làm được.”

Rương lớn được đặt trên mặt đất, ông Lý cúi thắt lưng: “Cháu chờ chút, còn một cái nữa.” Ông lại đi vào bên trong, lần này rất nhanh liền đem ra một cái rương nhỏ hơn.

Ông mở rương lớn đem vật bên trong lấy ra.

Thấy mấy thứ này, Tương Hân âm thầm lấy làm kinh hãi, mấy thứ này đều có một mùi đất rất khó chịu. Chỉ có quỷ mới tin những vật này không phải là mới từ trong đất đào lên.

Tương Hân ổn định tinh thần, Từ Cửu Chiếu bị mùi này xông vào mũi, hai người đều cúi đầu quan sát vật trên quầy.

Những thứ này phần lớn đều là gốm sứ, có lọ, bát, hũ, khay, còn có một ít phế phẩm, những đồ vật trong cái rương này rõ ràng còn chưa được rửa sạch, vẫn còn bám đầy bùn đất.

“Nhiều như vậy sao.” Tương Hân lú lười.

“Đồ vật không tệ đi.” Ông Lý thấy Tương Hân kinh ngạc, đắc ý nói.

Tương Hân nở nụ cười: “Còn phải nhìn kỹ thêm ạ.”

Ông Lý gật đầu: “Được rồi, cháu nhìn kỹ lại đi, bác thấy rằng không có vấn đề gì đâu, đều là vật thời nhà Đường hết.” Ông xoay người đi mở rương nhỏ: “Đồ vật bên trong cái rương này thì phẩm chất tốt hơn một chút.”

Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu nhìn nhau liếc mắt, Từ Cửu Chiếu đối với hân không tiếng động nói: Là đồ vàng mã.

Đồ vàng mã cũng gọi là đồ chôn theo người chết, là vật bồi táng.

Tương Hân gật đầu, không nói gì, móc ra bao tay và kính lúp cẩn thận quan sát.

Từ Cửu Chiếu cũng tiến đến bên cạnh quan sát nhóm gốm sứ, lúc này ông Lý đã bắt đầu đem những thứ trong rương nhỏ ra. Những vật gốm sứ này đều là vật phẩm điển hình của thời Đường: gốm màu [1]. Trong đó có tượng hình người, cung nữ, còn có tượng miên dương (con cừu) và một cái gối vuông phủ men xanh.

Nhìn cái gối vuông, Từ Cửu Chiếu âm thầm gật đầu, cái gối này thoạt nhìn coi như không tệ.

Những thứ khác bởi vì bị chôn trong đất nhiều năm nên đã xuất hiện vết tích mài mòn rất rõ ràng, mặt men cũng đã hư, bị ô-xy hoá tróc men ra hoặc bị phai màu, trên bề mặt thậm chí còn có nhiều lỗ rất nhỏ.

Từ Cửu Chiếu ôm cánh tay tinh tế nhìn một vòng, tuy rằng đều là vật thời Đường không thể nghi ngờ, thế nhưng bởi vì phẩm chất có vấn đề nên giá trị thực tế không thể nào cao được.

Cậu tiến tới thấp giọng nói nói mấy câu với Tương Hân, Tương Hân liền gật đầu.

Những bức tượng này xấp xỉ khoảng 2 vạn mua vào, bán ra khoảng 5, 6 vạn. Mà bình, bát, hũ, khay bởi vì kỹ thuật thời Đường có hạn, trên thực tế chỉ có thể được gọi là gốm nung ở nhiệt độ thấp, không coi là gốm tinh phẩm. Mỗi cái cũng chỉ mấy vạn mà thôi.

Thật ra, đồ cổ sinh khanh (mới vừa đào lên) tự nhiên là thua kém so với thực khanh (đồ cổ được khai quật rồi làm vật thưởng thức, có phủ lớp bảo vệ). Nhất là tinh phẩm được giữ gìn hoàn hảo có thể truyền lại đời sau, ở Anh quốc đã từng đấu giá một tượng ngựa gốm màu đời Đường hơn 4 triệu bảng Anh.

Nhưng phải là vật có phẩm chất hoàn hảo mới được, một nhóm đồ cổ toàn bộ bị phai màu, ô-xy hoá, men bị ăn mòn sâu vào bên trong, dĩ nhiên là bán không được giá cao.

Tương Hân cũng không hi vọng mỗi một lần đi ra ngoài đều có thể đào được hàng hóa có giá trị trăm vạn trở lên, loại tình huống đó rất ít, đại đa số đều giống như lúc này và lần Từ Cửu Chiếu cùng hân đi tới thôn quê kia.

Tương Hân tính toán một trận trong đầu, nhóm đồ gốm và những bức tượng này có phẩm chất không tốt lắm nhưng cũng bán được trên thị trường, vì có một số người vẫn yêu thích sưu tầm gốm màu đời Đường.

Ngoài cửa hàng đồ cổ tinh phẩm trong thành phố ra, trên thực tế Bắc Cổ Hiên còn có một cửa hàng ở đường Đông Đài, cái gối men xanh này có thể đặt vào cửa hàng tinh phẩm, mà những thứ khác đặt vào cửa hàng kia.

Tính toán xong những thứ này, Tương Hân liền bắt đầu thương lượng giá tiền với ông Lý, tuy rằng ông Lý có giao tình nhiều năm với Tương Vệ Quốc, nhưng kinh doanh chính là kinh doanh, ông Lý đối với việc thương lượng vẫn không nhường nửa bước.

Hơn nữa theo ý tứ của ông Lý là nếu như Tương Hân mua thì phải đóng gói toàn bộ lại mang đi ngay, điều này làm cho Tương Hân có chút không tình nguyện, bởi vì không chỉ là những vật trên quầy mà còn những vật cùng phế phẩm bên trong rương lớn kia căn bản chưa được làm sạch sẽ.

Từ Cửu Chiếu khom lưng nhìn trong rương lớn một chút, trong đây còn có mảnh vụn của tượng gốm, cậu có thể hiểu vì sao ông Lý nhất định phải bỏ bao bán đi, những phế phẩm này ở đây chỉ có thể trở thành hàng ế thôi.

Ánh mắt của Từ Cửu Chiếu nhìn một vật trong góc, đó là một khối đất lớn, bên góc lộ ra một mảnh gốm dày màu đen sì.

Từ Cửu Chiếu nhíu mày một cái, đưa tay đâm đâm khối đất vô cùng rắn chắc này, lớp đất bên ngoài liền ào ào rớt xuống.

Đây là do người bán trực tiếp ném cho ông Lý, quả thực lưỡi rửa sạch khối đất thoát nhìn không thấy gốm sứ ở bên trong.

Từ Cửu Chiếu nghiêng cổ, lơ mơ thấy có nửa chữ bên trên mảnh gốm, cậu cau mày nửa ngày, hình như là nửa chữ ‘Kiến’ thì phải.

Gốm khắc chữ sao?

Hiện nay người ta đã biết gốm sứ có khắc chữ là bắt đầu từ thời Tống, trên mảnh gốm này có chữ liền có chút ý vị sâu xa.

Từ Cửu Chiếu nhìn hai người kia đang cò kè mặc cả, cậu quay đầu lại cẩn thận tách lớp đất cứng rắn ra.

Mảnh gốm dần dần lộ ra bên ngoài, Từ Cửu Chiếu thất vọng, đây không phải là sứ mà là gốm nung ở nhiệt độ thấp. Hơn nữa hình dạng này nhìn thế nào cũng không giống như là khí hình thời Đường.

Từ Cửu Chiếu đưa tay đem khối đất từ rương lớn ôm ra đặt ở trước mắt rồi lại gần quan sát.

Ông Lý liếc mắt nhìn cậu, thấy cậu nhìn khối đất kia cũng không để ý, ngược lại nghiêm túc cùng Tương Hân thương lượng giá.

Từ Cửu Chiếu cẩn thận nhớ lại: nhiệt độ thấp, lại có khắc chữ, nhưng không giống như là đồ sứ.... Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Cậu bình tĩnh nhìn kĩ thì lại thấy mảnh gốm có mang theo một chút độ cong.

Lẽ nào đó là một miếng ngói? Một đồng vật bồi táng trong mộ thời Đường lại đào ra mảnh ngói?!

59. Chương 59

Từ Cửu Chiếu cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, kết luận này rất không hợp với lẽ thường, dù như thế nào đi nữa thì mồ mả của người thời Đường sao lại sơ ý như vậy chứ?

Từ Cửu Chiếu nhin không được nói rằng: “Khối đất này xác định là cùng trong mộ...khai quật ra sao?” Thiếu chút nữa là cắn phải đầu lưỡi, cho dù biết đây là vật bồi táng bị đào móc ra, nhưng không thể trắng trợn nói ra như vậy.

Ông Lý giả bộ không có nghe được chữ kia, ông khẳng định nói: “Không sai, chính là từ đất đào ra.”

Nghi ngờ trên mặt Từ Cửu Chiếu càng sâu hơn, chẳng lẽ người này thuận tay lấy đại vật gì đó bỏ vào tìm cách lừa gạt tiền?

Từ Cửu Chiếu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn ông Lý, ông Lý cũng hơi cảm thấy khối đất kia không có kiểu mẫu giống như những thứ trong rương, bất quá người bán lúc đầu cũng kêu ông rửa sạch một chút rồi hãy bán. Nhưng đối phương lưỡi lăm, không lẽ ông lại nguyện ý phí công sao?

Dù sao khối đất đó thoát nhìn không giống như là thứ gì đáng tiền.

“Ngoại trừ những đồ gốm này ra, hẳn là còn một chút thứ khác của chủ nhân sinh tiền yêu thích, chắc khối đất thuộc loại đó.” Ông Lý hàm hồ giải thích.

Từ Cửu Chiếu miễn cưỡng tiếp nhận cách giải thích này, thấy cậu không còn thắc mắc gì, ông Lý lại cùng Tương Hân thương lượng tiếp.

Nhờ vào “đôi mắt thần” của Từ Cửu Chiếu, Tương Hân ép giá càng ác hơn, khối đất kia lập tức bị hất lùi ra nói.

Từ Cửu Chiếu như có điều suy nghĩ, nếu như đây là vật chủ nhân sinh tiền yêu thích, hẳn không phải là vật không có giá trị. Từ vật bồi táng, có thể thấy chủ nhân ngôi mộ có chút tài sản.

Không lẽ miếng ngói này có giá trị thật sao?

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút liền hiểu rõ. Đại khái chủ nhân ngôi mộ cũng là một vị ngoạ chủ, là người yêu thích sưu tầm!

Gạch Tần ngồi Hán cũng là một chủng loại sưu tầm, bây giờ còn có chuyện cha chết con cái liền bán đồ sưu tầm của lão tử yêu thích đi, chứ ngày xưa những vật đó sẽ được hạ táng theo chủ nhân cũng không phải chuyện hiếm lạ. Huống chi trong lịch sử bởi vì lòng yêu mến mà đem đồ cổ quý hiếm chôn cùng cũng không ít.

Từ Cửu Chiếu đối chiếu với sách đã đọc trước đó vài ngày, cẩn thận nhớ lại ngôi có chữ ‘Kiến’.

Ngôi Đồng Tước Đài!

Tim của Từ Cửu Chiếu đập càng lúc càng nhanh, miệng khô lưỡi khô nuốt nuốt nước miếng, trong đầu có chút mê muội.

Đồng Tước Đài là do Tào Tháo xây vào những năm cuối Đông Hán, đài được đặt trong Nghiệp Thành, sau này khi khai quật được thì ngôi của đài và ngôi của các tòa cung điện phụ cận đều được gọi là ngôi Đồng Tước Đài.

Ngôi Đồng Tước Đài hơn phân nửa là bị người đời biến thành ngõa nghiến (nghiên mực làm bằng ngôi), bởi vì lúc Tào Tháo xây dựng cung điện, bên trong miếng ngôi có trộn một ít đồng, sắt, dùng để mài mực vô cùng tốt.

Văn nhân mặc khách (người có học) từ thời Đường – Tống đã thích dùng ngôi Đồng Tước Đài làm nghiên mực. Về sau thì Đồng Tước Đài bị nước sông Chương Hà hủy mất một góc, khi đó chỉ còn lại có một trăm năm mươi bộ, tổn hại rất nghiêm trọng. Vì thế Đồng Tước nghiến được thế nhân coi là trân bảo, tranh nhau tìm kiếm ngôi Đồng Tước Đài làm nghiên mực, bất quá khi đó đa số đều là hàng giả.

Nhưng bây giờ một vật kỳ trân hiếm thế như vậy lại ở trong một khối đất, Từ Cửu Chiếu nghĩ như thế nào cũng thấy mộng ảo, một chút cảm giác chân thật cũng không có.

“Cửu Chiếu?” Tương Hân rốt cục cũng nói xong với ông Lý, quay đầu lại thấy Từ Cửu Chiếu vẫn ngồi chồm hổm ở nơi đó không nhúc nhích.

“Hả?” Từ Cửu Chiếu về mặt mộng du nhìn hẩn.

Tương Hân lập tức khom lưng, sờ tóc của cậu lo lắng hỏi: “Cậu bị làm sao vậy?”

Từ Cửu Chiếu nhanh chóng thu lại biểu tình, tay có chút run rẩy đem khối đất bỏ vào trong rương lớn.

“Không có việc gì.” Từ Cửu Chiếu liếc mắt nhìn ông Lý, vừa lúc bị Tương Hân ngăn trở tầm nhìn, môi cậu giật giật, nhưng không có nói thật: “Chắc là ngồi chồm hổm nên chân của tôi có chút tê thôi.”

Tương Hân khẽ cười một cái, trực tiếp đưa tay vòng qua người của Từ Cửu Chiếu, chậm rãi đỡ cậu đứng lên: “Rất tê sao?”

Lỗi tai Từ Cửu Chiếu lập tức nóng lên: “Không có việc gì, tự tôi có thể đứng lên được.” Từ Cửu Chiếu nhẹ nhàng tránh khỏi.

“Vậy tôi đi chuyển khoản nhé.” Tương Hân quay đầu lại nói.

Từ Cửu Chiếu vội vàng hỏi: “Nói xong rồi sao? Bao nhiêu thế?” Không lẽ bao gồm luôn cả những thứ ở bên trong sao? Chủ yếu nhất là khối đất kia nghìn vạn lần không thể bỏ quên a.

Hiện tại Từ Cửu Chiếu biết không thể trước mặt người bán biểu hiện ra tâm tình vội vã, chỉ có thể hỏi bóng gió.

“Đã quyết định xong rồi, tính ra mỗi một bức tượng trên quầy có giá 2,1 vạn, đồ gốm lớn bé mỗi món xấp xỉ trên dưới 4 vạn.” Tương Hân chỉ vào đồng phế phẩm trong rương nói: “Những thứ này coi như là tính rẻ, chỉ 2000.”

Từ Cửu Chiếu thấy hẩn không nói đến khối đất kia. Nhất thời có chút nóng nảy: “Vậy khối đất kia không tính sao?”

Ông Lý lúc này chen vào một câu: “Tính tính tính. Cháu đưa bác thêm 50 đồng là được, bác sẽ cho cháu luôn hai cái rương đó.”

Tương Hân liếc mắt nhìn ông Lý: “Người có cần keo kiệt như vậy không? Một cuộc làm ăn lớn như vậy, hai cái rương đó người cũng không thể tặng miễn phí được sao?”

Ông Lý cười nói: “Bác thấy hai cái rương đó dù sao đi nữa cũng là gỗ, đừng xem không phải là nguyên liệu quý báu nhưng nhìn phương diện khác cũng không nhỏ đâu.”

Cái rương này chính là dùng gỗ thông thường ghép lại, nhưng mà giá trị đương nhiên không chỉ là 50 đồng.

Tương Hân lắc đầu đành chịu, lấy điện thoại di động ra chuyển tiền cho ông Lý.

Ông Lý nhận được tin nhắn, hài lòng gật đầu: “Được rồi, có cần bác giúp các cháu sắp xếp lại không?”

Tương Hân đồng ý, hân cùng Từ Cửu Chiếu và ông Lý đem những bức tượng và đồ gốm trên quầy cẩn thận bỏ vào trong rương, để phòng ngừa xuất hiện va chạm, trong rương dùng một ít bọt biển chèn vào giữa các đồ vật.

Từ Cửu Chiếu đẩy phế phẩm qua một bên, đem khối đất bỏ vào trong góc.

“Cửu Chiếu, những thứ đó trở về rồi hãy giải quyết, không gấp đâu.” Tương Hân đem cậu túm sang bên cạnh, sau đó tự mình cùng ông Lý đem những thứ còn lại sắp xếp vào trong rương.

Mãi đến khi cái rương được niêm phong mang lên xe, Từ Cửu Chiếu mới thở phào một hơi.

Lên xe, Từ Cửu Chiếu rốt cục nhịn không được lộ ra nụ cười hưng phấn, lần đầu tiên cậu cảm nhận được lạc thú khi đào bảo được sửa mái nhà đột (được món hời), té ra lại kích thích thú vị đến như thế. Từ Cửu Chiếu chưa từng trải nghiệm qua cái loại cảm giác hưng phấn khó có thể ức chế này. Trách không được người người đối với đào bảo sửa mái nhà đột lại nghiện như vậy, rất thú vị.

“Làm sao vậy?” Tương Hân vừa lái xe vừa kỳ quái nhìn cậu, Từ Cửu Chiếu vui vẻ như vậy khiến Tương Hân không khỏi vui vẻ theo.

“Anh biết không? Lần này chúng ta lại sửa mái nhà đột!” Từ Cửu Chiếu không kịp đợi trở về liền nói với hân.

“Sao?” Tương Hân ngạc nhiên nhìn cậu, “Cái nào thế?”

Hai mắt Từ Cửu Chiếu thần thái phi dương nói: “Là khối đất kia a! Bên trong có ngói Đồng Tước Đài!”

Lần này tới phiên Tương Hân kinh ngạc: “Vật chôn theo người chết vậy mà sẽ có ngói Đồng Tước Đài sao?!”

Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Lúc đầu tôi cũng khó mà tin được, chỉ có điều ông Lý không phải nói là vật yêu thích của chủ nhân ngôi mộ lúc sinh tiền sao? Tôi mới đoán rằng đây là vật quý giá.”

Tương Hân tinh tế suy tư một chút rồi hỏi: “Cậu nắm chắc mấy phần?”

Chủ yếu là khối đất kia ở chung một chỗ với đồng phế phẩm, Tương Hân cũng lười nhìn.

Từ Cửu Chiếu nói: “Tôi nắm chắc 80%. Miếng ngói kia phẩm chất và trọng lượng tôi đại khái có thể đánh giá một chút, vô cùng phù hợp với đặc thù ngói Đồng Tước Đài. Tôi làm cho lớp đất rút xuống, cầm trên tay thấy rất nhẹ, kỳ thực chính là ngói. Hơn nữa phía sau còn lộ ra nửa chữ “Kiến”, phía trên chữ “Kiến” còn có một đồ văn hình tròn. Tôi đoán đó là chữ đầu trong dòng chữ ‘Kiến An năm thứ 15’ của ngói Đồng Tước Đài.

Ngón tay Tương hân gõ gõ vào tay lái: “Chất liệu ngói là gì?”

Từ Cửu Chiếu không chút nghĩ ngợi nói: “Là gốm đen.”

Tương Hân gật đầu ừ một tiếng: “Khả năng đó là ngói Đồng Tước Đài cũng rất lớn.”

Từ Cửu Chiếu cười nói: “Cũng không biết có phải làm thành nghiên mực hay không, bên ngoài đất bám nhiều lắm, lúc đó tôi lại không dám triệt để mở ra.”

Tương Hân nhìn dáng vẻ cao húng của cậu, mặt mang nụ cười nói rằng: “Cậu rất vui về sao? Có phải cảm thấy vì người bán sơ suất rồi được mình phát hiện trên bảo nên rất vui vẻ, sau đó rất có cảm giác thành tựu sửa mái nhà dột, đúng không?”

Từ Cửu Chiếu cho là hân chọc ghẹo cậu, ngượng ngùng nói: “Là do tôi quá kích động rồi, không đủ ổn trọng.”

Tương Hân lắc đầu nói rằng: “Chuyện này rất bình thường. Tôi lần đầu tiên sửa mái nhà dột cũng rất vui vẻ hưng phấn, loại chuyện này phải là tự mình phát hiện ra, chỉ nghe người khác nói không thể nào tưởng tượng ra được đâu. Đến bây giờ cũng giống như vậy, khi phát hiện ra bảo vật bị người khác xem nhẹ vẫn làm tôi vui vẻ không thôi.”

Từ Cửu Chiếu thấy mặt mày hân trầm ổn, phảng phất lần đầu tiên phát hiện ra hân đã trưởng thành chín chắn rồi, trong lòng không khỏi hơi dâng lên rung động.

Trước đây mặc dù nói là bình đẳng tương giao, thế nhưng trên thực tế cậu vẫn vô ý thức cho rằng Tương Hân nhỏ hơn so với cậu, nhưng tới bây giờ cậu mới phát giác Tương Hân không chỉ lớn tuổi hơn cậu, mà tâm trí từng trải của hân càng thành thực hơn so với bạn cùng lứa tuổi.

Mà cùng nhau trải qua nhiều việc lại khiến Từ Cửu Chiếu có cảm giác càng thêm thân cận với Tương Hân, cậu từ trước đây đến nay còn chưa gần gũi với ai giống như Tương Hân vậy.

Từ Cửu Chiếu có người nhà, có bằng hữu, có đồng liêu, có đồ đệ, sinh hoạt bận rộn mà phong phú, thế nhưng cuộc sống của cậu cũng rất đơn điệu. Nhưng chưa từng có cảm giác qua như người đi đường xa đột nhiên được thưởng thức thức món ăn ngon giống như là như bây giờ.

Cậu hiện tại cũng có một người bạn tri kỉ có thể chia sẻ trong công việc và cuộc sống rồi.

Ngược Từ Cửu Chiếu chậm rãi hiện lên một loại cảm giác mềm mại, cảm tình ấm áp bắt đầu nảy sinh. Khóe miệng Từ Cửu Chiếu lộ ra nụ cười, bọn họ nhất định có thể trở thành bằng hữu rất tốt đi.

Từ Cửu Chiếu vẫn duy trì tâm tình tốt cho đến khi về tới khách sạn, chờ nhân viên vận chuyển giúp đỡ mang đồ đạc lên phòng.

Cậu không kịp chờ đợi liền mở rương ra: “A Hân, mau tới đây nhìn đi!”

Tương Hân đi phòng vệ sinh xả nước ra bồn, vừa đi tới phòng ngoài đã nhìn thấy Từ Cửu Chiếu hướng hân vẫy tay.

Tương Hân không khỏi nở nụ cười, sau đó hân phát hiện so với ông cụ non Từ Cửu Chiếu nho nhã lễ độ, ổn trọng thành thực trước kia, hân lại càng thích một Từ Cửu Chiếu có chút tính trẻ con, tâm tình gì cũng thể hiện ra mặt như bây giờ hơn.

Tương Hân cũng phát giác Từ Cửu Chiếu khi cùng hân ở chung lại càng thêm thân cận.

Vui vẻ tiến tới, Tương Hân tiếp nhận khối đất trong tay cậu: “Tôi đã xả nước trong phòng tắm rồi. Không nên làm ở chỗ này.”

Từ Cửu Chiếu sửng sốt một chút: “A, được.”

Hai người trực tiếp di chuyển đến trong phòng vệ sinh, trong bồn tắm dọn dẹp hơn nửa canh giờ, mới đem khối ngói kia làm sạch sẽ.

“Là ngõa nghiêng.” Tương Hân khẳng định nói.

Trên lưng miếng ngói bị khoét thành hình bầu dục để chứa mực, trên mặt ngói còn có rất nhiều chữ viết.

Lại tiếp tục dọn dẹp thêm nửa giờ, vết bẩn ngoan cố bên ngoài ngõa nghiêng mới được làm sạch.

Thế nhưng coi như là như vậy, cũng vẫn còn một ít đốm đen không thể rửa sạch được.

Tương Hân nói: “Những thứ này làm không hết thì giao cho bên chuyên môn rửa sạch là được, hiện tại chỉ có thể như vậy.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu, từ trong tay Tương Hân nhận lấy ngõa nghiêng, quan sát chữ viết trên nghiêng mực.

Những văn tự này có nội dung tán thưởng Đồng Tước nghiên, còn có lai lịch, quá trình chế tạo thành ngõa nghiên, cuối cùng còn lưu lại kí hiệu của chủ nhân đầu tiên.

“Tiết Tắc...” Từ Cửu Chiếu nhớ lại tên trên nghiên mực.

“Nguyên lai là Tiết Tắc.” Tương Hân nói: “Tiết Tắc là một trong tứ đại danh gia thư pháp thời Đường, có danh khoản của ông thì giá trị nghiên mực liền tăng gấp bội.”

Từ Cửu Chiếu cảm giác hứng thú hỏi: “Có thể lên đến bao nhiêu tiền?”

Tương Hân suy nghĩ một chút rồi nói: “Do được làm bằng gỗ và tạo hình bị hạn chế, ngõa nghiên thời Đường chỉ có thể ở mức 7 – 8 vạn, có danh khoản thì giá trị khoảng 30 – 40 vạn. Mấy năm gần đây trào lưu sưu tầm chủ yếu vẫn là ngọc khí và đồ sứ, văn phòng tứ bảo thuộc về hạng mực phụ, người sưu tầm chưa tính là rất nhiều, nên giá trị của Đồng Tước nghiên cũng không cao.” Sau đó hần sợ Từ Cửu Chiếu thất vọng nên nói thêm: “Bất quá Tiết Tắc là danh gia thư pháp, bên trên có chữ của ông nên có thể được người yêu thích thư pháp đấu giá hơn 40 vạn.”

Nghiên mực khắc chữ Tiết Tắc mặc dù là vết tích đích thực, nhưng dù sao cũng không phải là tác phẩm thư pháp, trước nay trên thị trường cũng không có loại này, nói không chừng sẽ có người ái mộ nào đó coi là trân bảo mà mua về.

Từ Cửu Chiếu trái lại tương đối dễ dàng thỏa mãn: “Dù sao cũng là sữa mái nhà đột mà có được, giá như vậy đã rất tốt rồi.”

50 đồng mua được ngõa nghiên có giá trị 30 vạn, được gấp ngàn tiền lời, cũng đủ kinh người.

Tương Hân chăm chú nhìn Từ Cửu Chiếu nói: “Nếu là do cậu phát hiện, như vậy nghiên mực liền thuộc về cậu, coi như là tiền hoa hồng lần này đi.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần: “Cái này sao có thể được? Quá quý trọng rồi.”

Tương Hân giảo hoạt nói: “Sao lại quý trọng, đây không phải chỉ là 50 đồng thôi sao? Tôi còn tiết kiệm được một khoản, chiếm được tiện nghi rất lớn đấy.”

Từ Cửu Chiếu cười khúc khích, cậu suy nghĩ một chút, thống khoái gật đầu: “Vậy phải cảm ơn anh rồi.”

Từ Cửu Chiếu lần này thắng thắn tiếp nhận khiến Tương Hân rất vui vẻ, không có khước từ khách khí, giữa bọn họ lại càng thân thiết hơn.

60. Chương 60

Lần này có thể nói là thắng lợi trở về, ngày hôm sau hai người liền trả phòng. Từ Cửu Chiếu mang theo Đồng Tước nghiên một mình quay trở về trấn Phong Diêu, mà Tương Hân làm xong công tác uỷ thác vận chuyển liền trực tiếp bay đi Bắc Kinh.

Mấy ngày tiếp theo, Tương Hân và Từ Cửu Chiếu lại chạy đến một số nơi khác. Đôi khi không chỉ có hai người, còn có những cổ vấn khác của Bác Cổ Hiên đi cùng. Cũng không phải mỗi một lần đều đi thu mua đồ sứ, dần dần Từ Cửu Chiếu cũng hiểu được Tương Hân chỉ đơn thuần là dẫn cậu đi chơi. Hần muốn làm tròn lời hứa sẽ dẫn Từ Cửu Chiếu đi khắp nơi.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu cảm động. Tương Hân không có nói rõ, Từ Cửu Chiếu cũng không có vạch trần, không thể cô phụ tâm ý Tương Hân, cậu liền mang tâm tình vui vẻ theo hần chạy ngược chạy xuôi.

Ngày 22 tháng 11, Từ Cửu Chiếu đem bộ đồ ăn sứ Thanh Hoa đã đốt tốt đưa đến tay Tương Hân.

Nhận được phần quà sinh nhật bất ngờ này, Tương Hân cực kỳ kinh hỉ.

Bởi vì là vật sử dụng hằng ngày, Từ Cửu Chiếu không có làm quá mỏng. Coi như là như vậy, nhưng vì thái sứ được chế luyện tỉ mỉ nên mỗi một món cũng đều trong suốt như ngọc, nhìn rất giống tác phẩm nghệ thuật, làm cho người ta yêu thích không buông tay, căn bản là luyến tiếc không muốn sử dụng.

Tương Hân đang cầm một cái chén Thanh Hoa thưởng thức quỳ long văn (hoa văn hình rồng một chân). Tất cả bộ đồ ăn đều dùng loại hoa văn này trang trí, vừa tinh xảo lại vừa đẹp.

“Sắc men Thanh Hoa thực sự là quá đẹp!” Đường Tiểu Ất vừa vịn ở đây sợ hãi lú lờ, sau đó hần lại nhìn những thứ khác, đếm thử, tổng cộng có mười sáu món, “Oa – một bộ này phải mất bao nhiêu tiền, người nào lại sang như thế chứ?!”

Khóe miệng Tương Hân không giấu được tiểu ý: “ Bao nhiêu tiền cũng mua không được!”

Đường Tiểu Ất nháy mắt mấy cái: “Có ý gì?”

Tương Hân không để ý tới hần, nói: “Không có gì quý giá bằng vật tự tay chế luyện ra.”

Đường Tiểu Ất trong nháy mắt hiểu rõ: “Cậu là nói —— có người tự tay đốt tặng cậu sao?.... Là Từ Cửu Chiếu?” Đường Tiểu Ất còn tưởng rằng Từ Cửu Chiếu chỉ biết đốt sứ men xanh thôi, không nghĩ tới sứ Thanh Hoa cũng đốt xinh đẹp như vậy. Đường Tiểu Ất khó nén đồ kị nhìn Tương Hân, quần quít lấy hần: “Cậu giúp tớ nói với em ấy một chút, để em ấy giúp tớ đốt một bộ đi. Xinh đẹp như vậy không sử dụng hằng ngày cũng được, làm vật sưu tầm cũng rất tốt.”

Tương Hân liếc hần một cái: “Cậu nghĩ hay quá ha, em ấy hiện tại rất bận rộn, phải chuẩn bị cho triển lãm đầu tiên vào đầu xuân năm sau.”

Đường Tiểu Ất rên một tiếng.

Tương Hân tự mình đem từng cái từng cái bỏ ra, lùi về sau vài bước, ngắm nhìn từ các góc độ khác nhau. Ba trăm sáu mươi độ không có góc chết, mỗi một góc độ đều rất đẹp.

“Cửu Chiếu nhà mình đúng là thiên tài mà.” Tương Hân cực kỳ đắc ý.

Đường Tiểu Ất chưa từ bỏ ý định nói: “Vây chờ sang năm, Từ Cửu Chiếu lúc rảnh rỗi có thể giúp tớ đốt một bộ không? Đến lúc đó tớ tặng cho cha tớ làm quà sinh nhật.” Tương Hân là hiền tôn, hần nói như vậy chắc có thể đã động được hần đi?

Tương Hân suy nghĩ một chút rồi nói rằng: “Được, một bộ 24 vạn.”

Đường Tiểu Ất thiếu chút nữa sặc nước miếng, liềm mạng ho khan: “Khụ khụ! Tương Hân! Cậu có cần phải bảo vệ em ấy như vậy không?! Người ta còn chưa phải là của cậu đi!”

Tương Hân khinh bỉ nhìn hần một cái: “Cũng như nhau thôi.”

Đường Tiểu Ất bị hần làm cho ghen hờn liếc mắt một cái: “Vây cậu cũng không thể ác như vậy, nhiều tiền lắm a!” Đường Tiểu Ất mấy năm nay đi theo Tương Hân tuy rằng cũng kiếm được không ít tiền, thế nhưng trước đó hần vừa mới mua một căn nhà, trong tay cũng không còn nhiều, Đường Tiểu Ất rất thích bộ đồ ăn sứ Thanh Hoa này, cho dù cuối cùng thực sự tặng cho cha hần, chính hần cũng có thể ngắm nghía trước được vài ngày đi.

Tương Hân dùng vẻ mặt khinh bỉ nhìn hần: “Có thể hay không thì tớ không chắc chắn, nhưng cậu đã quên cái chén miệng hoa kia của Cửu Chiếu bán bao nhiêu tiền rồi sao? Bộ đồ ăn Thanh Hoa này cũng đâu thua kém cái kia đâu? Tự cậu tính đi, nếu tính theo từng món, một bộ mười sáu món là bao nhiêu tiền?”

Đường Tiểu Ất tính toán một chút, sau đó hoàn toàn bị mấy con số này dọa cho hôn mê.

Tương Hân tính toán kiểu này kỳ thực có chút ức hiếp Đường Tiểu Ất, đồ dùng hằng ngày so sánh với vật trang trí thì có giá trị thấp hơn rất nhiều. Nhưng cho dù là như vậy, chi phí lao động gì gì đó thì không nói, nhưng xét đến công đoạn tạo hình thai gốm và phối liệu sắc men thì giá thành cũng không thấp hơn bao nhiêu.

Đường Tiểu Ất cũng không đau lòng ví tiền của hần, ngược lại là cảm động đến rơi nước mắt: “A Hân, cậu đúng là bạn chí cốt, cái giá tiền này thật đúng là mức giá hữu nghị. Anh em tốt a!”

Đường Tiểu Ất vỗ vai Tương Hân.

Tương Hân dào dạt đắc ý: “Biết là được rồi. Nếu như cậu thích như vậy. Chờ sang năm Cửu Chiếu rảnh rồi thì tớ nhờ em ấy nung hai bộ, một bộ cậu giữ lại cho mình, một bộ đưa cho cha cậu, vẹn cả đôi đường.”

Đường Tiểu Ất lại càng cảm kích: “Thật tốt quá.”

Tương Hân rút cục thưởng thức đủ rồi, đem bộ đồ ăn thận trọng bỏ vào trong hộp.

“Gần đây ‘bác hai’ của tớ thế nào rồi?” Tương Hân rũ mắt, cũng không quay đầu lại hỏi.

Đường Tiểu Ất dựa vào bàn nói: “Không tốt lắm, sau khi tổn thất một số tiền lớn, tiền vốn bị chặn lại, nếu như tìm không được nguồn tài chính rót vào, phải đối mặt với nguy cơ phá sản.”

Tương Hân hừ lạnh một tiếng: “Là do gan của ông ta quá lớn, chỉ có một chút vốn liếng lại học theo người khác mở công ty bất động sản. Tất cả vốn lưu động đều bị ông ta đem đi mua đất hết, chỉ biết trông chờ vào Bạch Ngọc Quan Âm trong tay. Đối mặt phá sản và đòi nợ, lần này chắc bị hù dọa cho tròn tròn mắt đi.”

Đường Tiểu Ất sờ sờ cái cổ mang theo chút cảm thán nói: “Tớ cũng không nghĩ chỉ đơn thuần là dùng Ngọc Quan Âm bẫy ông ta, vậy mà sẽ có phản ứng dây chuyền lớn như vậy.”

Tương Hân thần tình lạnh lùng ôm cái hộp đặt trên kệ, xoay người trở về nói: “Đây là do ông ta gây ra thôi. Công ty kinh doanh tác phẩm nghệ thuật vốn là phải gánh chịu mạo hiểm, tiền ký quỹ nhất định không thể động vào, ông ta cũng quá nôn nóng rồi.”

Đường Tiểu Ất ở nơi này lăn lộn đã lâu tự nhiên cũng biết đạo lý này: “Hiện tại liền nhìn thử xem ông ta bỏ cái nào.”

Tương Hân hừ nhẹ: “Loại chuyện ‘tráng sĩ chặt cổ tay’ không phù hợp với tính cách của ông ta.” [1]

Đường Tiểu Ất nói: “Nhưng cháu ngoại trai Chung Đào lại là người rất có quyết đoán, nói không chừng có thể xoay chuyển được cục diện. Chung gia cũng góp một phần tài chính vào công ty bất động sản, chắc chắn sẽ không nguyện ý bỏ nó mà cứu công ty tác phẩm nghệ thuật kia đâu.”

Tương Hân từ chối cho ý kiến: “Chúng ta không cần quan tâm thay ông ta, ở một bên xem cuộc vui là tốt rồi, cậu cứ theo dõi là được.”

Đường Tiểu Ất gật đầu, nhìn dáng vẻ không thêm để ý của Tương Hân, nói rằng: “A Hân, cậu không sợ ông ta chạy đến gia gia cậu van xin khóc lóc sao?”

Ánh mắt Tương Hân thoáng cái âm u: “Trước đây ông ta làm chuyện tuyệt tình như thế, theo tính cách của gia gia chắc chắn sẽ không để ý tới. Nếu nói công ty tác phẩm nghệ thuật hoàn toàn đều là dựa vào sự dúi dặt giúp đỡ và ‘tài trợ’ của gia gia mới phát lên, hiện tại ngã ngựa coi như là báo ứng.”

Chờ Đường Tiểu Ất đi về, Tương Hân nhìn ra cửa một hồi. Nếu Cửu Chiếu biết hẳn giúp cậu kiếm được hai mỗi hàng nhất định sẽ thật cao hứng đi?

Hắn biết Từ Cửu Chiếu không có tiền gửi ngân hàng, gần đây vô cùng thiếu tiền, ngay cả nơi ở cũng phải đi thuê.

Tương Hân cầm điện thoại di động lên gọi điện cho Từ Cửu Chiếu, đến khi kết nối thì ngay lập tức ánh mắt của hắn không tự chủ được mà trở nên nhu hòa: “Cửu Chiếu, tôi nhận được quà tặng của cậu rồi.”

“Anh thích không?”

“Thích, thích vô cùng.” Tương Hân thâm ý nói.

“Anh thích là tốt rồi.” Bên kia đầu điện thoại Từ Cửu Chiếu khẽ cười một tiếng.

Tiếng cười kia giống như là lông chim nhẹ nhàng rơi vào lòng của Tương Hân.

Tương Hân nói rằng: “Chờ lúc sinh nhật cậu, cậu nhớ dành thời gian sang đây nhé.”

“Sao?” Từ Cửu Chiếu nghi hoặc, sau đó cười nói: “Được rồi, anh lại muốn dẫn tôi đi đâu sao?” Cậu vẫn tưởng rằng Tương Hân dự định dẫn cậu đi ra ngoài chơi.

“Đến lúc đó rồi hãy nói.” Tương Hân giả vờ thần bí, sinh vào ngày 14 tháng 2 đúng là một ngày đặc biệt!

“Meo meo ~ ~ ~ ~ ~” Trong điện thoại truyền đến một tiếng mèo kêu, Miêu Gia bất mãn vì Từ Cửu Chiếu lơ là nó, cảm thấy rất tức giận.

“A, xin lỗi. Đây là thức ăn của mày.” Từ Cửu Chiếu khê kêu một tiếng.

?

Từ Cửu Chiếu tựa hồ là quên mất còn đang nói điện thoại, nhanh chóng hầu hạ Miêu Gia đang kháng nghị.

Nghe đầu kia truyền tới động tĩnh, Tương Hân chỉ lẳng lặng hít thở chuyên chú lắng nghe. Hân tựa hồ càng ngày càng thích Từ Cửu Chiếu, việc khắc chế cũng không có làm cho tình cảm phai đi, trái lại ngày càng nồng nàn mà khắc sâu.

Một ngày nào đó mình sẽ không nhìn được mắt, Tương Hân tuyệt vọng nghĩ.

Đến lúc đó Từ Cửu Chiếu sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ chán ghét, lẩn tránh hân thật xa hay cùng hân tuyệt giao? Hoặc em ấy sẽ xem như chuyện này chưa hề xảy ra, giả vờ tất cả như bình thường? Đương nhiên, cũng có khả năng Từ Cửu Chiếu cũng thích hân...

“Này ~ này ~ A Hân.” Thanh âm của Từ Cửu Chiếu vang lên bên tai.

“Tôi đây.” Tâm tình Tương Hân có chút giảm sút nói.

“Để cho anh chờ lâu rồi.” Từ Cửu Chiếu ảo não nói rằng: “Miêu Gia không ngừng quấy nhiễu tôi, lúc nghe điện thoại vừa vịn ôm đồ ăn của nó. Nó thật là không có kiên nhẫn mà.” Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tương Hân bị thanh âm không biết làm thế nào của cậu chọc cười, rốt cục thoát khỏi mất mát, vừa cười vừa nói: “Cậu trông cậy vào một con mèo đứng trước đồng hồ ăn duy trì kiên nhẫn sao, yêu cầu này quá cao rồi.”

Từ Cửu Chiếu khê cười một tiếng, ngược lại nói rằng: “Sinh nhật tôi anh tốt cuộc dự định mang tôi đi đâu thế?” “Cậu có hỏi, tôi cũng không sẽ nói cho cậu biết đâu.” Tương Hân buông lỏng người dựa vào trên ghế sa lon, “Nói chung là một nơi chơi rất tốt, bảo đảm từ trước tới nay cậu chưa từng đi.” Tầm mắt của hân chuyển đến cái hộp, lúc này mới nhớ tới còn chưa nói chính sự: “Đúng rồi, Đường Tiểu Át vừa ở chỗ của tôi, đúng dịp thấy quà cậu tặng. Hân vô cùng thích bộ đồ ăn Thanh Hoa, dự định sưu tầm hai bộ. Nếu như cậu có thời gian, thì nung hai bộ nhé. Tôi nói với hân rồi, một bộ 24 vạn.”

“24 vạn?!” Thanh âm kinh ngạc của Từ Cửu Chiếu vang lên, “Cái giá tiền này quá cao rồi. Đây chỉ là sứ nhật dụng thôi, năm sáu vạn là được.”

Tương Hân không chút do dự nói rằng: “Vây quá thấp, sẽ kéo thấp giá trị tác phẩm của cậu mất. Hơn nữa cậu nên suy xét tình huống lò củi từng hiện tại cũng rất thưa thớt, vật hiếm nên đắt, cái giá tiền này rất thích hợp. Nếu như sau này cậu muốn bán ra bên ngoài, cũng dễ tăng giá hơn.”

Từ Cửu Chiếu do dự nói rằng: “Tôi cũng không tính bán bộ đồ ăn Thanh Hoa, gôm nhật dụng tôi làm là để cho tự mình dùng hoặc tặng người khác thôi.”

Tương Hân nói: “Cậu cũng không cần lo lắng loại chuyện này, với tài sản của cậu bây giờ, giá thành cao như vậy không nên dễ dàng tặng cho người khác biết không? Bây giờ cậu chưa quen biết nhiều thì không sao, nhưng sau này phải tiếp xúc với nhiều người, có vài người da mặt rất dày, thấy có tiền lệ trước đó liền muốn cậu tặng cho họ, lúc đó chắc tiền tiết kiệm của cậu không còn mất.”

Từ Cửu Chiếu nghĩ Tương Hân nói rất có lý: “Tôi biết rồi, sau này sẽ không dễ dàng tặng người khác nữa.”

Khóe miệng Tương Hân vểnh lên: “Còn nữa, tôi rất thích hoa văn quỳ long, nếu cậu đốt tiếp cũng không cần vẽ lại hoa văn này đâu, thay đổi cho đa dạng.”

Từ Cửu Chiếu thoải mái đáp ứng, Tương Hân hài lòng cúp điện thoại.

61. Chương 61

Thời gian trôi qua rất nhanh, cơ hồ là trong nháy mắt liền vượt qua hai tháng.

Trước tết âm lịch một đoạn thời gian là lúc các công ty sẽ tổng kết cuối năm, tổ chức hội nghị, phát tiền thưởng. Tương Hân cũng không còn nhàn nhả trốn ở Bắc Cổ Hiên mà thoải mái mang theo Từ Cửu Chiêu đi thu hàng khắp nơi được nữa.

Trên thực tế ở bên công ty vẫn còn một chút phương án đầu tư cần chính hân đi xử lý, cũng may Tương Vệ Quốc một lần nữa xuất hiện, có thể tạm thời ứng phó một đoạn thời gian. Mà lão gia tử vừa ra tay một cái, điện thoại liền tới tấp hơn chục cuộc, có người còn mang theo hàng hóa tới tận cửa, việc nhập hàng trên cơ bản cũng không cần lo lắng.

Chẳng qua đây cũng là nhờ vào thân phận của Tương Vệ Quốc, nên Tương Hân không cần dùng tới người khác kiếm hàng nữa.

Cuối cùng cũng chờ đến cuối năm mới có thể rảnh rỗi, Tương Hân lại theo gia gia ngồi ở nhà tiếp đón vô số đội ngũ tới bái phỏng, làm hân vẫn không thể thoát thân được.

Thời điểm trước kia hân có thể tùy hứng, đó là bởi vì hân không có ý định tiến nhập vào giới đồ cổ, nhưng bây giờ thì không được, Tương Vệ Quốc đang từng chút đem nhân mạch giao lại cho hân.

Trong hai năm đầu, Tương Vệ Quốc không chịu ra ngoài, lại không muốn gặp người, Tương Hân chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của quản lý Triệu tiếp xúc với những người này. Bất quá vẫn kém nhau một tầng.

Mà bây giờ Tương Vệ Quốc đang muốn bù đắp lại, có lần gặp mặt chính thức này, những người ở đây ít nhất cũng phải nhìn mặt mũi của Tương Vệ Quốc nên thái độ càng tốt hơn một chút. Cũng không để Tương Hân tự mình chạy ngược chạy xuôi đi thu hàng.

Tiến nhóm người cuối cùng ra khỏi cửa thì đã đến buổi chiều đêm giao thừa, Tương Hân ngẩng đầu nhìn trời một lúc rồi trở về phòng của mình nghỉ ngơi một lát.

Mấy ngày nay theo gia gia xã giao, khiến tinh thần của Tương Hân có chút mệt mỏi. Chủ yếu là do hai năm trước những người này không có tới cửa Tương gia, mà bây giờ Tương Vệ Quốc lại đại diện cho Bắc Cổ Hiên một lần nữa, tự nhiên sẽ có rất nhiều người trong nghề vì hâm mộ tiếng tăm mà đến.

Đây là đã từ chối rất nhiều người đến bái phỏng mà còn như vậy a, Tương Hân cảm thán, hân còn tưởng rằng sau khi kết thúc công việc là có thể về nhà nghỉ ngơi, không nghĩ tới việc gặp gỡ những người này so với công tác cũng không kém bao nhiêu, làm hân mệt mỏi thành cú luôn rồi.

Lúc hân thức dậy là do người giúp việc đến gõ cửa báo đã đến lúc dùng cơm tất niên rồi.

“Làm sao vậy ?” Tương Hân mở cửa phòng ra, lại phát hiện người giúp việc đứng ở cửa, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Sắc mặt của Tương Hân lập tức trầm xuống: “Chuyện gì? Mau nói đi, không được ấp a ấp úng!”

Mấy năm nay Tương Hân càng ngày càng thành thực, trên người cũng mang theo cảm giác uy nghiêm, người giúp việc bị hân dọa cho giật mình, nuốt nước miếng xuống nhỏ giọng nói: “Vừa rồi bác cả có gọi điện thoại đến, nghe lão gia nói điện thoại, hình như bác cả đã đến Thượng Hải. Thế nhưng lão gia vẫn cự tuyệt bọn họ tới thăm hỏi, đây đã là năm thứ ba rồi.”

Người giúp việc lo lắng quay đầu nhìn xung quanh, dù sao mách lẻo cũng không phải là việc gì tốt, nhưng phạm là người làm việc ở Tương gia, đều biết hiện tại Tương Hân là đương gia.

Tương Hân trầm mặc, người giúp việc lo lắng nói: “Tôi thấy lão gia sau khi cúp điện thoại thì tâm tình không tốt..”

Nói xong câu đó, người giúp việc liền rời đi trước, lời sau đó cô không thể nói tiếp. Cho dù cô tận trung với cương vị công tác như thế nào đi nữa, thì việc quan tâm cái nhà này là việc của chủ nhân, có mấy lời cô không thể nói ra được.

Tương Hân tự nhiên là hiểu ý của cô, trước đây gia gia dưới cơn nóng giận liền không cho ba đứa con đến nhà nữa, có thể nói bác cả và cô út là bị liên lụy đến. Tương Bình Khang bị đuổi ra khỏi nhà, cô út cũng bị

chận ngoài cửa, bị nhục nhã hai lần thì không tới nữa, hàng năm cũng chỉ gọi điện thoại đến, kết quả điện thoại cũng bị treo.

Còn Tương Bình Kiến biết lão gia tử không nghe điện thoại, cũng không muốn gặp nhưng ông vẫn chạy tới Thượng Hải vào lễ mừng năm mới chỉ hy vọng có thể để cho lão gia tử nguôi giận.

Ánh mắt Tương Hân tối tăm mù mịt, hân ngay từ đầu cũng rất tức giận, dĩ nhiên là đồng lòng với gia gia. Thế nhưng sau đó hân từ từ phát hiện, tuy rằng ngoài miệng Tương Vệ Quốc nói ác như vậy, hành động cũng rất quyết tuyệt, thế nhưng dù sao cũng là thân sinh cốt nhục, trong lòng ông làm sao có thể không khổ sở chứ.

Tương Vệ Quốc cũng sắp tám mươi tuổi, Tương Hân tự nhiên là mong muốn ông khỏe mạnh sống lâu, tâm tình không tốt sẽ ảnh hưởng đến thân thể.

Theo hân biết, hồi trước Tương Bình Kiến xuống nông thôn rồi ở lại tại nơi đó, cưới một cô gái nông quê. Thập niên chín mươi thì tự mình mở một trang trại nhỏ, cho tới bây giờ tài sản cũng đã hơn nghìn vạn.

Hiện tại Tương Bình Kiến cũng có con cháu vờn quanh, nhưng ba năm liên tiếp đều chạy tới đây, có thể thấy được vị bác cả này so với bác hai mà nói thì đáng tin cậy hơn nhiều.

Tương Hân nghĩ bên người lão gia tử vẫn là cần có con trai tấn hiếu, dù sao hân chỉ là tôn tử, cùng ông nội kém một thế hệ.

Nhưng bây giờ hân cũng không dám nói gì, dù sao hân biết tính tình ông nội, rất là bướng bỉnh.

Tương Hân đi tới phòng khách, Tương Vệ Quốc sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sofa xem TV. Tương Hân cố ý đi tới ngồi bên người của ông: “Sao vừa qua năm mới ông lại mất hứng thế? Đó là điềm xấu a, lễ mừng năm mới phải thật vui vẻ phần khởi chứ. Một năm này Bác Cổ Hiên chúng ta đạt được thành tựu không tệ, sang năm chúng ta còn phải không ngừng cố gắng đấy.”

Tương Vệ Quốc thấy hân thì sắc mặt liền hòa hoãn xuống, nghe hân nói như vậy, ánh mắt cũng mang theo tiểu ý: “Cái thằng nhóc này, không thể kiêu ngạo như vậy được, biết không? Nghề đồ cổ là vùng nước sâu, không biết lúc nào sẽ bị té đâu.”

Tương Hân gật đầu: “Cháu biết mà, vậy gia gia phải giúp cháu nhìn mới được đó.”

Kiểu nũng nịu này thì sau khi Tương Hân lớn lên không còn nói như vậy nữa, quả nhiên tâm tình Tương Vệ Quốc liền tốt lên, vui vẻ mỉm cười một cái: “Gia gia cũng già rồi, cháu còn nhẫn tâm sai sử ông sao. Ông lớn tuổi rồi, cũng không còn bao nhiêu năm nữa, cháu đó, ánh mắt phải biết nhìn xa trông rộng hơn một chút. Sau này phải dựa vào chính cháu thôi.”

Tương Hân không cao hứng nói: “Ông nói gì vậy, ông vẫn chưa tới 80, bây giờ điều kiện lại tốt như thế, sống đến 90, 100 tuổi là không thành vấn đề.”

Tương Vệ Quốc lại nói rằng: “Nếu như ông không bệnh không tai, sống lâu như vậy, ông đương nhiên vui lòng, nhưng đến lúc đó lại nằm ở trên giường dựa vào máy móc mà sống, chịu loại tội này còn không bằng thống thống khoái khoái mà đi.”

Đề tài này càng nói càng không đúng, Tương Hân nhanh chóng chuyển hướng, ở trên tivi đổi qua kênh hí khúc, để cho Tương Vệ Quốc xem tiểu phẩm Tương Thanh mà ông thích nhất. (Tương thanh: tấu nói, một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt)

Ăn xong cơm tất niên, Tương Vệ Quốc tự nhiên là sẽ không lưu lại đón giao thừa, mấy năm nay ngay cả Gala cuối năm ông cũng không thích xem. Thói quen sinh hoạt của Tương Vệ Quốc rất tốt, trời còn sớm liền trở về phòng của mình.

Một mình Tương Hân lưu lại nhìn gian nhà trống không, cảm thấy vô cùng tịch mịch. Hân ngẩng đầu nhìn thời gian, cũng không coi là đã khuya.

Dứt khoát đứng lên, Tương Hân mặc áo khoác vào liền chạy thẳng tới sân bay.

Vào lúc này Từ Cửu Chiếu tự nhiên là không ở Trịnh Châu, Trâu Hành Tân nếu đã biết rõ tiểu đệ tử là một cô nhi thì làm sao có thể bỏ cậu lại một mình ăn tết chứ, dĩ nhiên là kéo cậu mang về nhà.

Lễ mừng năm mới trong nhà Trâu Hành Tân tương đối náo nhiệt, bên nhà chồng con gái lớn không có ai, nên gia đình đều về bên này ăn tết hết, con gái thứ hai là nữ cường nhân hiện tại còn chưa có kết hôn, về nhà ăn tết là chuyện đương nhiên.

Bên trong nhà Trâu Hành Tân rất náo nhiệt, Từ Cửu Chiếu cũng đã lâu chưa trải qua lễ mừng năm mới náo nhiệt vui vẻ như vậy.

Chẳng qua bên này rất nhiều tập tục không còn giống như xưa, Từ Cửu Chiếu luống cuống tay chân không giúp được gì, chỉ có thể bị đuổi đi sang một bên.

Các thân thích Trâu gia làm sao có thể để một đứa trẻ chưa thành niên làm việc được, đối với tiểu thiếu niên thông tuệ nhạy bén này, toàn gia già trẻ đều rất thích, hơn nữa cậu nhóc này lại khiến cho nghị lực của Trâu Hành Tân tỏa sáng phần chấn một lần nữa, nên liền đối với cậu tốt hơn.

Vậy cùng một chỗ ăn cơm, buổi tối lại cùng nhau xem ti vi.

Từ Cửu Chiếu không có thói quen xem ti vi, cậu luôn cảm thấy không được tự nhiên, rất cổ quái. Rõ ràng đều là người giống nhau, nhưng mấy người này lại đi tới đi lui được bên trong cái hộp nhỏ.

Cậu đã sớm biết TV, trong phòng ăn cô nhi viện có để một TV lớn, Từ Cửu Chiếu luôn luôn không tự chủ đem ánh mắt nhìn qua bên khác.

Ngày hôm nay ngồi ở chỗ này, cậu cũng không dễ để rời đi, chỉ có thể cùng người của Trâu gia chen chúc nhau xem chương trình tết.

Gala cuối năm rất đặc sắc, Từ Cửu Chiếu từ từ cũng thấy hứng thú, bất tri bất giác thời gian trôi qua rất nhanh, tiếng chuông đã báo 0 giờ.

Đến khi Gala kết thúc, mọi người mới đứng lên trở về phòng của mình đi ngủ.

Trâu Hành Tân ở trong một biệt thự ba tầng do con gái thứ hai mua, cho nên dù có nhiều người, chỗ ngủ vẫn rất dư dả. ?

Từ Cửu Chiếu vừa rửa mặt xong, lại nhận được điện thoại của Tương Hân.

“Sao lúc này lại gọi điện thoại thế ?” Trong giọng nói của Từ Cửu Chiếu không tự chủ mang theo ý cười, thanh âm hạ thấp xuống.

“Cậu đã ngủ chưa?” Ở bên đầu kia điện thoại Tương Hân hỏi.

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Vẫn chưa, vừa xem xong chương trình cuối năm.”

Tương Hân thở phào: “Xem ra tôi tính ra thời gian không sai biệt lắm.”

“Sao?”

“Cậu xuống đây một chút, tôi đang ở cửa tiểu khu của Trâu gia.”

Từ Cửu Chiếu quả thực không thể tưởng tượng nổi. Tương Hân làm sao sẽ đột nhiên xuất hiện ở đây chứ, còn đang đứng trước cửa tiểu khu Trâu gia.

Từ Cửu Chiếu nhanh chóng mặc áo khoác vào, lẳng lẽ từ Trâu gia đi ra ngoài, chạy như điên đến cửa tiểu khu.

“A Hân! Thật là anh rồi!” Từ Cửu Chiếu thở hổn hển, không dám tin nhìn Tương Hân đang mặc áo bành tô quần khăn quàng cổ hướng cậu vẫy tay, “Sao anh lại đến vào lúc này?”

“Ừ.” Tương Hân nhìn thấy cậu dĩ nhiên là hết sức cao hứng, khóe miệng vẽ ra một nụ cười: “Chúng ta cũng đã không gặp nhau hai tháng rồi, đương nhiên là nhớ cậu a.”

Từ Cửu Chiếu nói một tiếng với bảo vệ, Tương Hân liền được đi vào.

Từ Cửu Chiếu kéo tay hắn, cũng may Tương Hân đứng ở bên ngoài cũng không lâu lắm, tay vẫn còn ấm áp.

“Tôi không lạnh đâu.” Tương Hân nắm tay cậu nhét vào trong túi áo của hắn.

Từ Cửu Chiếu nghi hoặc nói: “Trước đó chúng ta vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho nhau mà, cho dù như thế nào đi nữa, anh cũng không thể vào lúc này lại chạy tới đi.”

Nụ cười của Tương Hân phai đi, bất an hỏi: “Sao vậy? Cậu tức giận ư?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Không phải, chẳng qua là cảm thấy kỳ lạ thôi. Anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Dù sao đi nữa cũng chỉ là bạn thân, nếu không có chuyện gì thì sao lại vào thời điểm này lại bay qua ngàn dặm chạy đến tìm cậu chứ?

Cái lý do ‘nhớ cậu’ này không phù hợp. Từ Cửu Chiếu rốt cục cảm thấy không đúng lắm.

Tương Hân miễn cưỡng kéo khóe miệng: “Trong nhà rất quanh quẽ, năm nay chỉ có tôi và gia gia thôi.”

Tương Hân đem chuyện đã xảy ra lúc giao thừa nói sơ qua, thật ra trong lòng Tương Hân rất khó chịu, bởi vì gia gia hắn không thoát ra được tâm trạng bị quan nên hắn cũng bị ảnh hưởng đến.

Từ Cửu Chiếu nhìn người thanh niên đang cúi đầu trước mặt mình, cảm thấy lúc này hắn đặc biệt đáng thương. Cậu vươn tay ôm lấy hắn an ủi: “Đừng lo lắng, anh không phải nói là bác cả làm người cũng không tệ sao? Nếu không thể đả động lão gia tử bên này, anh tự mình đi gặp bác cả của mình đi, nói chuyện với ông ấy một chút, tìm hiểu xem ý tứ của ông ấy như thế nào? Hiện tại Tương lão để ý chính là chuyện con cái nhớ thương gia sản của ông, chứ không phải thật tâm vì ông mà trở về. Anh chỉ cần tìm hiểu suy nghĩ của bác cả, rồi làm cầu nối cho ông ấy và Tương lão, để cho Tương lão có một bậc thang đi xuống, tự nhiên sẽ tốt thôi.”

Tương Hân tham lam ngửi mùi hương dầu gội đầu trên tóc mai của Từ Cửu Chiếu, dùng sức ôm ngược lấy cậu: “Ừ. Đó cũng là một ý kiến hay, tôi trở về sẽ đi tìm bác cả tôi nói chuyện một chút.”

Từ Cửu Chiếu dừng một chút, cựa quậy trong cánh tay của Tương Hân, cau mày hỏi: “Anh chừng nào thì trở về?”

Cánh tay Tương Hân cọ xát cánh tay của Từ Cửu Chiếu: “Buổi sáng 8 giờ thì bay, cậu yên tâm, tôi đã nói cho người giúp việc rồi, sau khi gia gia thức dậy sẽ nói cho ông biết. Trước đây tôi học đại học cũng đi ra ngoài chơi với bạn cả đêm, gia gia sẽ không lo lắng đâu.”

Đây đều là do tiền lệ cũ a, cho nên Tương Hân mới dám trực tiếp chạy ra ngoài như vậy.

“Vậy tối hôm nay anh làm sao bây giờ?” Từ Cửu Chiếu cau mày càng lợi hại hơn.

Ý nghĩ ở khách sạn bị Tương Hân nuốt trở vào, hắn linh cơ khẽ động: “Còn không biết nữa.”

Từ Cửu Chiếu kéo tay hắn nói rằng: “Anh ngủ chung với tôi đi. Phòng tôi có một cái giường đôi, sáng sớm ngày mai đi chào hỏi thầy cũng được.”

Tương Hân không thể tin được, lại còn có chuyện tốt như vậy. Đây là quà năm mới cho hắn sao?

62. Chương 62

Yên lặng đi theo Từ Cửu Chiếu đến căn phòng ở lầu hai, Tương Hân trong đầu miên man suy nghĩ đến cảnh tượng ấm áp lãng mạn.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên cùng Từ Cửu Chiếu đồng sàng cộng chẩm, thế nhưng khi đó Tương Hân đối với Từ Cửu Chiếu không có chút ý nghĩ gì cả.

Tương Hân hơi hoảng hốt, nếu như khắc chế không nổi lộ ra sơ hở thì làm sao bây giờ?

Hắn đang tưởng tượng ra tình cảnh tốt đẹp thì bị một con mèo nghênh ngang nằm ở trên giường phá vỡ.

Miêu Gia: “Meo meo ~ ~ ~ ~ ~ ~”

Miêu đại gia không chỉ ‘xuất hiện rất đúng lúc’, còn há to miệng ngáp một cái rõ to, không vui lắc lắc đuôi.

Từ Cửu Chiếu đi tới sờ sờ đầu của nó, thấp giọng nói: “Không vui sao? Cũng trễ quá rồi.”

Miêu Gia coi cái đuôi là cái roi da quất cậu một cái, người cũng biết là quá trễ sao, quấy rối giấc ngủ của bốn đại gia a.

“Nó sao cũng ở nơi đây thế?” Tương Hân mơ hồ là cắn răng hỏi.

Từ Cửu Chiếu đứng ở bên giường: “Tôi ăn tết bên này, đương nhiên không thể bỏ lại Miêu Gia một mình a. Lúc bình thường luôn để cho người khác chăm sóc nó, tôi cũng không có một gian phòng ở nghiêm chỉnh, làm liên lụy Miêu Gia cũng bị đưa đến nơi khác. Lúc nào cũng như vậy, nên nó cũng không nhận ra được nhà của nó.”

Hiện tại Từ Cửu Chiếu đang suy nghĩ mời một người có chuyên môn đến chăm sóc nó, chính là vì phòng ngừa lúc mình không có ở đây Miêu Gia phải ở nhờ nhà người khác. Mặc dù là mèo, thế nhưng ăn nhờ ở đậu cũng không thoải mái.

Con mắt hoàng sắc xinh đẹp của Miêu Gia nhìn chăm chú vào Từ Cửu Chiếu, sau đó đưa cằm lại gần, ở trên bàn tay của cậu liếm một cái.

Tương Hân tâm tình phức tạp, thế giới tốt đẹp của hai người cứ như vậy mà tiêu tan.

Từ Cửu Chiếu nói với Tương Hân: “Muộn rồi, anh đi rửa mặt đi, sau đó chúng ta đi ngủ.”

Đó là lời mời tốt đẹp đến đường nào, nếu không có Miêu Gia thì càng hoàn mỹ hơn a.

Miêu Gia nhảy bèn nâng đầu lên đối mặt với hân, trong lúc đó giữa hai người hiện lên tia lửa bùng bùng.

Hừ. Miêu Gia dùng đuôi quét khăn trải giường một cái.

Tương Hân đương nhiên sẽ không ngu ngốc cho rằng đây là biểu hiện Miêu Gia thích hân, trên mặt không lọt thanh sắc tiêu sái vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Hắn lúc nào lại đắc tội với con mèo này chứ? Mới vừa rồi hắn cũng không có biểu hiện ra mặt mà? Tương Hân lúc này đã đem chuyện cười nhạo Miêu Gia đeo vòng lúc trước hoàn toàn quên mất.

Đến lúc Tương Hân đi ra, Miêu Gia đã được Từ Cửu Chiếu di chuyển sang cái gối bên cạnh.

Tuy rằng nó vẫn ở trên giường làm cho Tương Hân không thoải mái, nhưng mà khoảng cách với Từ Cửu Chiếu được kéo gần thêm, Tương Hân khoái trá nằm ở trên một cái gối khác.

“Anh chạy tới chạy lui như vậy, nhất định là mệt mỏi rồi, ngủ sớm một chút đi.” Từ Cửu Chiếu nằm ngủ chung với bạn tốt của mình trên một cái giường một chút cảm giác cũng không có. Ngủ cùng giường, có thể coi là biểu hiện tình cảm rất tốt a.

Rất nhanh Từ Cửu Chiếu liền ngủ thiếp đi, trái lại Tương Hân chạy nửa ngày tinh thần lại hưng phấn ngủ không yên.

Sau khi hân thích ứng bóng tối, mắt một cái cũng không nháy nhìn khuôn mặt đang ngủ của Từ Cửu Chiếu. Cậu hô hấp nhẹ nhàng, vẻ mặt nhu hòa mà tự nhiên buông lỏng đang dụ dỗ hân.

Chỉ có điều suy nghĩ của hân bị tiếng mèo ngáy không dứt ở phía sau cảnh cáo.

Tương Hân giận dữ kéo chăn, mí mắt đấu tranh một lúc liền ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, Tương Hân bị Từ Cửu Chiếu đánh thức.

Sắc trời còn chưa có sáng lên, Từ Cửu Chiếu nhẹ giọng nói: “Mau dậy đi, trễ nữa là không kịp máy bay đó.”

“Ừm.” Tương Hân mê mê hoặc hoặc mở mắt nhìn, dáng vẻ bất đồng với ngày thường khiến Từ Cửu Chiếu nhìn không được cười.

Đợi Tương Hân rửa mặt xong, cả người đều thanh tỉnh lại, mặc dù mới ngủ có mấy tiếng, nhưng tinh thần rất sáng láng.

“Chúng ta đi chào hỏi thầy đi, thầy đã thức dậy rồi.” Từ Cửu Chiếu nhẹ giọng nói.

“Sớm như vậy sao?” Tương Hân kinh ngạc giơ tay lên nhìn đồng hồ, lúc này vẫn chưa tới 6 giờ.

“Người già ngủ rất ít.” Từ Cửu Chiếu mở cửa phòng đi ra ngoài.

Khuôn mặt Tương Hân lộ vẻ tươi cười nói với Trâu Hành Tân: “Trâu lão, chúc mừng năm mới.”

Trâu Hành Tân cười ha hả nói: “Tiểu tử này, vậy mà đánh úp bất ngờ a. Nếu không được Cửu Chiếu nói trước, ta còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì chứ. Thời gian cũng không còn sớm, hai đứa ăn một chút gì rồi nhanh chóng lên đường đi.”

Lễ mừng năm mới mà nửa đêm Tương Hân lại đến đây, nếu không sớm cùng Trâu Hành Tân nói một tiếng, không chừng ông sẽ cho rằng đã xảy ra chuyện gì. Bất quá Từ Cửu Chiếu cũng không có lăm miệng nói cái gì, chỉ nói tâm tình Tương Hân không tốt lắm.

Hai đứa?! Tương Hân không hiểu chớp mắt.

Từ Cửu Chiếu lôi hắn đến bên cạnh bàn ăn ăn vài miếng sủi cảo: “Tôi sẽ trở về cùng với anh.”

“Cái gì?” Tương Hân giật mình mở to hai mắt.

“Tôi sẽ đi chung với anh gặp Tương đại bá.” Từ Cửu Chiếu rũ mắt ngượng ngùng nói, “Anh không phải là muốn tự mình gặp ông ấy sao? Tôi đi cùng với anh.”

Ngày hôm qua khi ôm Tương Hân khuyên bảo hắn, Từ Cửu Chiếu mơ hồ cảm giác được Tương Hân không thích ba người con của Tương Vệ Quốc. Mặc dù là vì muốn cho lão gia tử dễ chịu, thế nhưng Tương Hân vẫn không thích bác cả của hắn.

Tương Hân cười toe toét, bất quá vẫn hỏi thử: “Miêu Gia thì sao đây?”

Từ Cửu Chiếu nói: “Hai ngày nữa tôi sẽ trở lại, nên không đem nó theo. Để nó đi theo thầy đi, đại tỷ nói sẽ chăm sóc nó.”

Trong lòng Từ Cửu Chiếu cũng áy náy, không biết đây là lần thứ mấy cậu đem Miêu Gia nhờ người khác nuôi rồi.

?

Cậu quyết định không thể tiếp tục như vậy nữa, chờ có tiền nhất định sẽ đổi nơi ở lớn một chút, mời một người có chuyên môn đến chăm sóc nó mới được.

Vô tình nói ra quyết định này, Tương Hân liền liên tục gật đầu, thậm chí còn giúp cậu bày mưu tính kế.

Buổi sáng Tương Vệ Quốc không thấy cháu trai đâu, đây cũng không phải là lần đầu tiên, thế nhưng mấy năm gần đây hiếm khi xảy ra chuyện như vậy. người giúp việc nói buổi trưa hắn sẽ trở lại ăn cơm, nên ông cũng không quá để ý.

Nhưng đến lúc thấy Từ Cửu Chiếu đi theo khiến cho Tương Vệ Quốc giật cả mình.

Từ Cửu Chiếu tươi cười chúc tết Tương Vệ Quốc, trên mặt Tương Vệ Quốc lúng túng, sờ soạng nửa ngày cũng không lấy ra được một phong bao lì xì nào cả.

Ông không vui trừng mắt cháu trai vì không để cho ông có cơ hội chuẩn bị, Tương Hân thấy vậy liền nhanh trí từ bên trong ví tiền của mình rút ra một xấp phong bao màu đỏ.

Tương Vệ Quốc nói rằng: “Chúc tết không thể thiếu tiền lì xì, Cửu Chiếu mau nhận lấy đi.”

Từ Cửu Chiếu bị Tương Hân cứng rắn nhét một phong bao đỏ, cậu lúng túng nói: “Tương lão, cháu đã có thể tự mình kiếm tiền rồi ạ.”

Tương Vệ Quốc nghiêm mặt: “Cháu còn nhỏ, việc đó không quan hệ.”

Thành gia lập nghiệp rồi thì sẽ không cho phong bao đỏ, thế nhưng Từ Cửu Chiếu lúc này mới 18 tuổi, vừa mới thành niên thôi, vẫn còn là một đứa bé.

Buổi trưa ở trên bàn ăn, Tương Vệ Quốc khó có được uống hai ly rượu trắng, xem chừng đối với việc Từ Cửu Chiếu chạy tới chúc tết rất là vui vẻ, đương nhiên ông cũng góp ý cậu tới quá bất ngờ làm ông không

kip chuẩn bị gì. Đến bây giờ lão gia tử còn chưa biết chính thẳng cháu của mình mới là người bay qua trước tìm đến cửa nhà người ta đi.

Sáng phải thức dậy sớm, trên máy bay cũng không có nghỉ ngơi tốt, hai người ngủ thẳng đến buổi chiều mới thức dậy.

Tương Hân biết Tương đại bá mừng năm mới trở về quê, vì thế hẳn dẫn Từ Cửu Chiếu đi một vòng thưởng thức các món ăn nổi tiếng. Năm mới ở Thượng Hải cũng không lạnh chút nào, rất nhiều người không trở về quê hoặc người dân bản xứ lúc này mới có thời gian đi ra ngoài chơi nên so với ngày bình thường càng đông người hơn.

Qua ngày hôm sau, rốt cuộc không thể kéo dài thêm được nữa, Tương Hân liền tìm tới địa chỉ khách sạn bọn họ đang ở.

Từ Cửu Chiếu lần đầu tiên thấy Tương Bình Kiến thì giật mình, so với Tương Bình Khang, Tương đại bá thoát nhìn già hơn nhiều. Ông cũng mới sáu mươi tuổi thôi, thế nhưng nhìn qua ông rất già nua. Gương mặt rất gầy, khoe mắt khoe môi đều có nếp nhăn.

Tương Hân rất bình tĩnh, trên mặt không có biểu tình gì chào hỏi Tương đại bá. Tương đại bá rất cao hứng để cho bọn họ tiến vào phòng. Gian phòng là phòng giường lớn tiêu chuẩn, bất quá chỉ có một mình Tương đại bá ở, những người thân khác chắc là ở phòng khác.

“A Hân, không ngờ cháu lại tới đây, có phải là ông nội cháu.....” Tương Bình Kiến mong đợi nhìn Tương Hân.

Tương Hân lắc đầu, nói rằng: “ Không phải là ý của gia gia cháu, hôm nay là tự cháu muốn đi qua thôi.”

Tương Bình Kiến thất vọng “A” một tiếng, bất quá liền xóc lại tinh thần, phấn chấn hướng về phía Tương Hân lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Nhưng mà cháu có thể sang đây thăm bác, bác cũng thật cao hứng. Một ngày nào đó gia gia cháu nhất định sẽ tha thứ cho chúng ta.”

Tương Hân ngữ khí bình tĩnh nói: “Bác hiểu lầm rồi, cháu hôm nay tới là có việc muốn nói. Người tuổi cũng không nhỏ, hàng năm đi qua đi lại như thế, bọn nhỏ đi theo cũng sẽ vất vả, sang năm mọi người đừng tới nữa.”

Vợ của Tương Bình Kiến vẫn ở dưới quê, ông cùng bạn già ba năm nay đều là ăn tết xa nhau. Tương Bình Kiến có hai trai, hai gái, hàng năm đến đây đều có con cái dắt theo cả nhà đi cùng ông.

Tương Bình Kiến thoáng cái như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, môi lập tức run lên, ông khó thở nói: “Đây là ý của gia gia cháu sao?”

Tương Hân lắc đầu: “Hiển nhiên không phải là gia gia, nhưng tính tình của ông người đại khái cũng hiểu rõ đi, một khi ông nội làm ra quyết định gì thì sẽ không thay đổi.”

Tương Bình Kiến chán nản gục đầu xuống, hai tay bịt mắt.

Từ Cửu Chiếu lặng lẽ chọt Tương Hân một cái, trong lòng Tương Hân vẫn là không thay đổi quan niệm lúc trước, tuy rằng vốn là đến làm người hoà giải, thế nhưng chính hắn không mở miệng được.

Rơi vào đường cùng, Từ Cửu Chiếu đành nói: “Tương đại bá có biết vì sao Tương lão tức giận không?”

Tương Bình Kiến ngẩng đầu lên, vành mắt của ông có chút hồng, thanh âm vi ách nói: “Ta không rõ lắm, chắc là lão nhị chọc lão nhân gia sinh khí. Ta có hỏi Bình Khang, nhưng hắn ấp úng, cũng không nói rõ ràng. “

Vì vậy Từ Cửu Chiếu liền đem sự tình Tương Bình Khang làm ra nói một lần, Tương Bình Kiến sau khi nghe thoáng cái nắm tay lại thành nắm đấm, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đây không phải là chuyện đùa nữa rồi!”

Từ Cửu Chiếu thở phào, nói rằng: “Vậy người cũng có thể hiểu bây giờ Tương lão tức cái gì đi, ông ấy cho rằng ba người con đều là hướng về phía gia sản mà không phải vì tình phụ tử.”

Tương Bình Kiến trên mặt xấu hổ nói rằng: “Tuyệt không phải như vậy, năm đó ta tuổi còn trẻ không hiểu chuyện, cứ như vậy chạy đến nông thôn không trở lại. Sau đó cũng bởi vì cảm thấy có lỗi với cha mẹ, anh em trong nhà, không có mặt mũi trở về. Về sau thì mất liên lạc, ta cũng không có năng lực để đi tìm.”

Đây là khúc mắc trong lòng của Tương Bình Kiến, ông luôn cảm thấy có lỗi với cha của mình, vào lúc đó lại vứt bỏ người trong nhà mà trốn đi. Ông là con cả, khi đó lẽ ra phải gánh vác trách nhiệm lập nghiệp. Thế nhưng lại vì mình mà bỏ đi.

Tương Bình Kiến vẫn cho rằng nếu như không phải là bởi vì ông, cái nhà này cũng không đến mức sụp đổ. Cũng bởi vì hổ thẹn với cha mẹ, người thân, Tương Bình Kiến mới trốn tránh nhiều năm không dám về nhà.

Cho đến khi cháu của ông lục tục ra đời, ông mới bắt đầu có khát vọng mạnh mẽ muốn gặp lại cha mẹ cùng người nhà của mình.

63. Chương 63

Hổ thẹn, khát vọng, tưởng niệm, những tâm tình này đè nặng trong lòng của Tương Bình Kiến, khiến ông rất cục khi nói ra, nhịn không được trong mắt đã đục ngầu.

Tương Hân ngồi ở một bên không hé răng, Từ Cửu Chiêu bèn đưa khăn tay cho Tương Bình Kiến.

Hắn không biết rõ chuyện khi đó, thế nhưng Tương Bình Kiến hổ thẹn cũng không phải là giả bộ.

Tương Hân thở dài một tiếng: “Theo tính cách của gia gia, ông sẽ không dễ dàng buông bỏ đâu.”

Cho dù Tương Bình Kiến không phải vì gia sản, nhưng Tương Bình Kiến lại bị Tương Bình Khang liên lụy tới, trong lòng của Tương Vệ Quốc cũng sẽ không có ấn tượng tốt. Nếu chỉ dựa vào vài ba câu liên cải biến cách nhìn trong lòng lão gia tử, vậy ông không còn là Tương Vệ Quốc nữa.

Rõ ràng Tương Bình Kiến đối với kết quả lần này biết rất rõ ràng, trên mặt lộ ra biểu tình mất mát: “Không có quan hệ, một ngày nào đó có thể sẽ được cha tha thứ.”

Từ Cửu Chiêu nhịn không được nói: “Kỳ thực Tương lão tức giận nguyên nhân chủ yếu không phải là ở trên người của người, mà là trên người của Tương nhị bá, mọi người đều là bị ông ta liên lụy thôi.”

Tương Bình Kiến gật đầu nói: “Tuy là như vậy, thế nhưng ta đây tuy mang danh anh cả nhưng lại chưa từng làm hết chức trách, lão Nhị bị dưỡng thành lòng lang dạ sói như thế này, ta cũng phải có trách nhiệm.”

Tương Hân nói: “Người tốt nhất đừng xen vào, bằng không gia gia càng không thể nào tha thứ cho người đâu. Cháu sau khi trở về sẽ đem ý tứ của người truyền đạt cho gia gia, về phần lão nhân có nguyện ý gặp hay không, cháu không thể quyết định được.”

Tương Bình Kiến mừng rỡ: “Cảm ơn cháu, A Hân.”

Tương Hân cùng Từ Cửu Chiêu rời khỏi khách sạn, hắn nói với Từ Cửu Chiêu: “Tôi nghĩ sẽ không quá lạc quan đâu, cho dù tôi cho gia gia bậc thang, với tính khí của ông rất có thể sẽ không phối hợp.”

Từ Cửu Chiêu lại nghĩ khác: “Chưa hẳn đâu, dẫu sao Tương lão cũng đã lớn tuổi, Tương đại bá tuổi tác cũng không nhỏ. Người khi già thường hay nhớ con cái thân nhân của mình, cho dù năm nay không được, năm tới, năm sau, cuối cùng sẽ phải tha thứ thôi.”

Từ Cửu Chiêu rất lạc quan, theo như cậu thấy giữa cha con làm sao có thù không thể giải chứ. Tương đại bá lại không có làm ra chuyện gì khiến Tương Vệ Quốc tức giận, chỉ cần cho ông biết rõ Tương đại bá không có tâm giống như Tương nhị bá, để Tương đại bá đến nhà một lần nữa không phải là chuyện rất dễ dàng sao?

Chỉ tiếc, Từ Cửu Chiêu còn chưa hiểu rõ Tương lão gia tử bằng Tương Hân, mặc dù có Tương Hân làm trung gian hoà giải, đem nỗi ân hận của Tương đại bá nói cho Tương Vệ Quốc, Tương lão gia tử bất vi sở động thì không nói, thậm chí còn tức giận nói Tương Hân dong dài làm việc thừa.

Cuối cùng Tương Bình Kiến không gặp được Tương Vệ Quốc một lần nào, song sau khi gặp qua Tương Hân, khi trở về nhà tâm tình ông tốt hơn nhiều.

Tương Hân bị Tương lão gia tử nghi ngờ cùng tức giận, dứt khoát trực tiếp lặn tới Trịnh Châu giúp Từ Cửu Chiếu tìm kiếm chỗ ở mới. Nhưng mà bây giờ còn đang trong tháng giêng, mọi người vẫn còn đắm chìm trong không khí lễ mừng năm mới, Tương Hân cũng chỉ có thể xem trước, việc khác cũng không làm được gì.

Có tiền cũng không thể ngăn cản người khác nghỉ tết được.

Mấy ngày nữa là tới sinh nhật của Từ Cửu Chiếu, Tương Hân liền ‘đóng gói’ Từ Cửu Chiếu chạy thẳng tới núi Trường Bạch, Từ Cửu Chiếu rốt cuộc cũng biết, sinh nhật của cậu Tương Hân lại muốn dẫn cậu đi suối nước nóng.

Từ Cửu Chiếu rất hưng phấn, cậu sống nhiều năm như vậy, thật đúng là cho tới bây giờ cũng không có tắm suối nước nóng.

Suối nước nóng ở núi Trường Bạch bây giờ được xây dựng làm khu du lịch, cơ sở thiết bị vô cùng đầy đủ, Từ Cửu Chiếu chỉ cần đi theo Tương Hân, có trách nhiệm ăn chơi là được.

Trên núi tuyết phủ trắng xóa, sương mù làm cho suối nước nóng trở nên mờ ảo không nhìn rõ được.

Từ Cửu Chiếu vào trời băng đất tuyết chỉ mặc một cái quần bơi, bên ngoài bọc một cái áo tắm, ôm cánh tay lạnh ngắt, nổi da gà khắp người.

“Lạnh quá.” Từ Cửu Chiếu phun ra làn khói màu trắng, rất nhanh thì bị nhiệt khí từ suối nước nóng bay ra thổi tan.

“Vào trong nước sẽ không lạnh nữa đâu.” Tương Hân thúc giục Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu đem áo tắm treo ở trên cái móc, cởi dép, đạp trên bậc thang bằng đá cuội, từ từ đi vào trong bể suối nước nóng.

“Thật là nóng, nhưng cũng thật thoải mái a.” Từ Cửu Chiếu tựa vào bên cạnh bể tắm, cảm giác cực kỳ dễ chịu.

Tương Hân đặt là phòng suối nước nóng cá nhân, vì hân không muốn chen chúc với những người xa lạ trong cùng một bể tắm. Bể tắm tuy không quá lớn, thế nhưng ba bốn người ngâm cũng dư dả.

“A Hân, nhanh xuống đi a.” Từ Cửu Chiếu hướng về phía Tương Hân đang đứng vừa nhìn vừa vẫy vẫy hân.

“Cậu ngâm trước đi, tôi đợi nhân viên phục vụ mang đồ tới.” Tương Hân kéo kéo áo tắm, xoay người đi ra cửa phòng.

Từ Cửu Chiếu rất là hưởng thụ, trái ngược là Tương Hân khi nhìn thân thể trơn bóng của cậu vừa hạnh phúc lại vừa bị hành hạ.

Uống mấy ly nước đá, Tương Hân rốt cuộc cũng xuống bể tắm.

Ánh mắt của hân thỉnh thoảng đảo qua thân thể của Từ Cửu Chiếu, độ sâu của bể tắm cũng không phải rất sâu, mức nước chưa tới xương quai xanh, đương nhiên nếu không thích độ sâu này, có thể ngồi ở trên bậc thang.

Nước tắm mang theo một chút lực sắc, căn bản là không che được lồng ngực để hở của Từ Cửu Chiếu. Một năm qua Từ Cửu Chiếu có cao hơn, nhưng vẫn rất gầy, trên ngực không có tí thịt nào.

Tương Hân rất sợ ánh mắt của mình làm bại lộ, nên cứ một lát thì bưng trà dâng nước, một lát lại đem đồ ăn cho cậu.

Trong này còn kết hợp với dịch vụ trứng gà suối nước nóng, bắp luộc suối nước nóng, còn có bánh ngọt và thức uống. Từ Cửu Chiếu ngồi ở trong bể, lạp tức được cho ăn no.

“...tôi đi vệ sinh một chút.” Từ Cửu Chiếu sờ sờ bụng của mình nói.

“Đi đi.” Tương Hân hầu hạ Từ Cửu Chiếu ăn xong rồi, tự mình lột một cái trứng gà bắt đầu ăn.

Thật ra Tương Hân sợ điều gì thì sẽ gặp điều đó, Từ Cửu Chiếu cũng không phải đầu gỗ, ngày hôm nay Tương Hân dùng ánh mắt dạng gì nhìn cậu, nếu còn không nhận ra được, Từ Cửu Chiếu có thể dùng nước trong bể đem mình làm chết chìm được rồi.

Lúc đầu Từ Cửu Chiếu còn tưởng rằng mình nghĩ sai rồi, thế nhưng ở đây chỉ có cậu và Tương Hân, đôi khi ánh mắt căn bản là không kịp né tránh.

Tương Hân sẵn sóc cậu rất chu đáo, nếu như không phải hẳn chọn bể tắm cá nhân mà chọn bể tắm công cộng có nhiều người, Từ Cửu Chiếu cũng sẽ không phát hiện Tương Hân rốt cuộc là dùng ánh mắt gì nhìn cậu.

Ánh mắt kia quá mức chuyên chú, hầu như đem toàn bộ tâm tình đều đặt ở trên người của cậu, mọi cử động đều bị đối phương chú ý.

Loại ánh mắt này Từ Cửu Chiếu không hề xa lạ gì, thế tử Ngô thị cũng từng dùng ánh mắt toàn tâm toàn ý này nhìn cậu.

Thế nhưng khi đó cậu là trượng phu của nàng, là ông trời của nàng, nàng dùng loại ánh mắt này nhìn cậu là điều bình thường. Nhưng Tương Hân cũng như vậy khiến cho da đầu Từ Cửu Chiếu tê dại, ngực rất là căng thẳng.

Thì ra A Hân lại có ý nghĩ như vậy. Từ Cửu Chiếu ngồi ở trên bồn cầu nhà vệ sinh, bắt đầu nhớ lại từng dấu hiệu nhỏ trước kia.

Cậu rất ảo não, làm sao lại không có chú ý đến chứ. Nếu như sớm chú ý một chút, có thể sự tình cũng sẽ không phát triển đến nước này?

Đối với loại chuyện đoạn tụ phân đào này, Từ Cửu Chiếu đương nhiên là không xa lạ gì. Chuyện nam phong thích nhau ngay cả trong giới văn nhân cũng rất phổ biến.

Đương nhiên cũng có kết thành huynh đệ, hoặc thành phu thê chung sống, nhưng chỉ có ở làng chài xa xôi.

Từ Cửu Chiếu lo âu, cậu có chút không biết làm sao đối mặt với Tương Hân.

Từ Cửu Chiếu lúc sinh tiền liên lụy người nhà rất nhiều, nên cuộc đời này tự nhiên cậu dự định không muốn cưới vợ, xây dựng gia đình mới nữa. Cậu luôn cảm thấy có lỗi với người nhà của cậu. Tuy rằng cậu hoàn lương, thế nhưng lại không thể bù đắp được đau đớn mà người nhà phải chịu, cho dù muốn bồi thường cũng không có khả năng.

Cậu làm sao có tâm tư kéo con nối dòng nữa chứ, làm sao có thể hưởng thụ gia đình chi nhạc chứ? Cho nên ngay từ lúc đầu, Từ Cửu Chiếu liền quyết định cả đời này sống cô đơn đến già.

Đây là cậu tự trừng phạt mình, bất luận người nào cũng không thể dao động suy nghĩ của cậu.

Thật may là xuyên vào một cô nhi cơ khổ, cậu cũng không cần vì báo đáp công dưỡng dục của cha mẹ nguyên thân mà kết hôn sinh con, dù sao vô hậu là cực kì bất hiếu.

Không kết hôn, không tìm đối tượng, cũng không có nghĩa là Từ Cửu Chiếu đối với tình cảm nhiệt liệt sẽ thờ ơ, dù sao cậu không phải là người có tâm địa sắt đá.

Nếu như đối phương là con gái, Từ Cửu Chiếu khẳng định sẽ cùng người đó xác định giới hạn, cả đời không qua lại với nhau. Thế nhưng người này cố ý lại là Tương Hân, Từ Cửu Chiếu quả thực không biết làm sao.

Tương Hân đối với cậu quá tốt, cậu không muốn làm tổn thương đối phương một chút nào cả.

Thậm chí Từ Cửu Chiếu bắt đầu không tự chủ được đứng ở góc độ của Tương Hân mà suy nghĩ.

Anh ấy cũng không có làm gì sai, không phải sao? Anh ấy bắt quá chỉ là thích mày thôi. Từ Cửu Chiếu nghĩ nghĩ. Anh ấy thậm chí ngay cả tâm tư cũng không dám biểu lộ ra, vấn đề ý cần thận trước sau.

Nghĩ như vậy, Từ Cửu Chiếu thậm chí cảm thấy Tương Hân phải ép cậu toàn cũng có chút đáng thương.

Từ Cửu Chiếu càng nghĩ càng không biết nên làm cái gì bây giờ, đang lúc xoắn xuýt, trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa ngập ngừng: “Cửu Chiếu? Làm sao vậy? Đau bụng sao? Có phải vừa ăn gì đó không hợp hay không? Tôi đi lấy thuốc cho cậu nhé?”

Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu nhìn cánh cửa. Xem đi, hắn luôn luôn là người đầu tiên quan tâm thân thể của mày đó.

Rất cuộc không đành lòng khiến Tương Hân khó xử thương tâm, Từ Cửu Chiếu quyết định làm bộ không biết gì.

“Tôi không sao, lập tức sẽ tốt thôi.” Từ Cửu Chiếu ấn nút xả nước một cái.

Kể từ khi biết tâm tư của Tương Hân, Từ Cửu Chiếu liền bắt đầu không dấu vết len lén quan sát hắn.

Ngâm nước nóng xong, ngày hôm sau Tương Hân liền dẫn cậu đi trượt tuyết.

Từ Cửu Chiếu tuyệt không biết trò này, Tương Hân liền nhân tiện nắm tay dạy cậu, giọng nói ôn nhu, ánh mắt nhu hòa, kiên trì cẩn thận.

Nếu như hắn là con gái, nhất định sẽ là một người vợ tốt. Từ Cửu Chiếu cổ quái nghĩ đến, Tương Hân thậm chí hơn hẳn những hiền thê khác.

Từ Cửu Chiếu chỉ có thể nói với bản thân mình, Ngô thị đối đãi với cậu cũng không chu đáo ôn nhu bằng Tương Hân.

Chỉ có điều, khi phát hiện ý niệm trong đầu của mình, Từ Cửu Chiếu ngược lại vừa thẹn vừa xấu hổ. Cậu làm sao có thể đánh đồng Tương Hân cùng với phái nữ chứ, đây cũng quá vũ nhục người a.

Tuy rằng Tương Hân có hành xử như vậy, thế nhưng tính tình tác phong của hắn đều là của nam nhi, không có một chút nũng nịu nào. So với phụ nữ không giống nhau!

Từ núi Trường Bạch trở về, Tương Hân lại bắt đầu thu xếp chuyện chỗ ở mới.

Trong lòng Từ Cửu Chiếu bất an, tuy có ngăn cản vài lần, nhưng lại bị Tương Hân lộ ra vẻ mặt khó hiểu cùng bi thương làm cho bối rối.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu không có biện pháp, khi biết một người thích mình thì cậu không tự chủ đối với người này khoan dung hơn rất nhiều, cũng càng không đành lòng.

Trong lúc cậu tâm tư quán quýt, triển lãm liên kết tác phẩm của Trâu Hành Tân cùng Từ Cửu Chiếu cũng đã đến.

64. Chương 64

Người trong giới văn nghệ sĩ đối với triển lãm của Trâu Hành Tân rất là coi trọng, phóng viên bên báo và tạp chí đã sớm hỏi thăm địa điểm tổ chức triển lãm.

Ban đầu Trâu Hành Tân muốn tổ chức triển lãm ở Hàm Đan, thế nhưng nghĩ đến chi phí vận chuyển, nên đành liên lạc với một hội trường triển lãm ở Trịnh Châu.

Cao Đại Toàn cũng tới giúp không ít, Trương Văn Chiêu cũng đi theo lo trước lo sau, Từ Cửu Chiếu cũng vội vàng chân không chạm đất, ngay cả Tương Hân chơi xấu ở lì trong nhà cậu cũng bị bỏ qua một bên.

Trong ngày khai mạc không chỉ có xe phồng vãn tin tức của địa phương, ngay cả lãnh đạo có thẩm quyền phía chính phủ cũng đến tham luận, cấp đủ mặt mũi cho Trâu Hành Tân.

Trâu Hành Tân sống tới chừng này tuổi, dĩ nhiên là có rất nhiều mối quan hệ. Nhưng ông sinh lực không đủ, Từ Cửu Chiếu cũng còn trẻ, nên ông liền không chút khách khí ném việc đó cho nhị đồ đệ giải quyết.

Thậm chí ngay cả tam đồ đệ ở nước ngoài cũng bị gọi về để tô điểm thêm cho triển lãm.

Đây là lần đầu tiên Từ Cửu Chiếu nhìn thấy tam sư huynh Ngô Diểu. Tam sư huynh rất phong cách, có khí chất của một hoa mỹ nam, hấn chừng ba mươi tuổi, bộ ria mép được cắt sửa rất khéo léo, rất được Từ Cửu Chiếu để mắt tới.

Chỉ có điều tư thái phong lưu này trong mắt Tương Hãn hoàn toàn là dạng tiêu biểu của mặt người dạ thú.

Nghề nghiệp của Ngô Diểu cùng Đường Tiểu Át giống nhau, đều là người môi giới nghệ thuật. Bất quá người ta lặn lội ở Âu Mỹ đã lâu, tự nhiên là nhiệm nếp sống bên kia.

Chỉ thấy hấn ôm vai tiểu sư đệ, thao thao bất tuyệt giảng đạo về chuyện mỹ nữ hoa đô, khiến Tương Hãn hận không thể xông lên kéo Ngô Diểu ra.

Đường Tiểu Át mắt thấy bên này muốn xảy ra huyết án, liền nhanh chóng bày ra khuôn mặt tươi cười lấy lí do muốn học tập kinh nghiệm chen vào.

Tương Hãn thở hổn hển đè ép một ngực lửa giận, đột nhiên hấn có cảm giác hấn giống như con trâu đực đang hăng máu ở giai đoạn trước quyết đấu vậy.

Từ Cửu Chiếu đã không còn thần kinh thô như trước nữa, lúc này đương nhiên là biết Tương Hãn không thoải mái nên vội vàng lùi hấn đi tới triển thính khác.

“Cậu vẫn còn nhỏ, vừa mới thành niên, tên đó lại nói loạn thất bát tao gì chứ!” Tương Hãn tức giận nói.

“Ha ha, tam sư huynh cũng chỉ muốn khai mở nhãn giới cho tôi thôi.” Từ Cửu Chiếu đi bên cạnh hấn, tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Loại nhãn giới này không khai cũng được, bản thân hoa tâm thì không tính, vậy mà còn muốn làm hư cậu.” Tương Hãn khó chịu nói.

Bản thân hấn cũng không thích kiểu hoa hoa công tử đó, đổi bạn gái so với thay quần áo còn chuyên cần hơn, còn cho là hay ho nói là ‘đi qua ngàn bụi hoa không dính phiến lá nào’. Kỳ thực chính là một tai họa.

“Lần này trở về tam sư huynh cũng không dễ chịu gì, tất cả mọi người đều ép anh ấy sớm kết hôn. Tam sư huynh trong lòng phiền muộn, lúc này mới lôi kéo tôi nói chuyện thôi.” Từ Cửu Chiếu lắc đầu cười khổ, cũng may nguyên thân không có thân thế, không có gia đình, bằng không tương lai cậu cũng không tránh khỏi bị buộc kết hôn.

Đến lúc đó... có lẽ A Hãn sẽ càng thương tâm hơn đi? Từ Cửu Chiếu không tự chủ nhìn gò má anh tuấn của Tương Hãn.

Hai người đi tới triển thính bên cạnh, triển lãm lần này là của hai thầy trò kết hợp lại, tổng cộng có hơn năm mươi món trưng bày, trong đó Trâu Hành Tân có hơn mười món, còn lại đều là của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu phát hiện tác phẩm của Trâu Hành Tân không nhiều, vì trước đó ông đã đào thải một bộ phận tác phẩm không hài lòng, cuối cùng mới lưu lại những thứ này.

Trâu Hành Tân chỉ có mặt từ lúc khai mạc cho tới trưa liền đi về, còn Từ Cửu Chiếu vẫn ở lại chỗ này.

Trong phòng vẫn buổi sáng, Từ Cửu Chiếu chỉ được hỏi không đến năm câu, những phóng viên khác tất cả đều hướng về phía Trâu Hành Tân. Bất quá Từ Cửu Chiếu cũng không để ý, vừa vịn có thể bớt đi những thứ xa giao phiền phức này.

Trong hội trường có rất nhiều lão hữu và người ủng hộ Trâu Hành Tân tới đây, Trâu Hành Tân liền chính thức đem Từ Cửu Chiếu là đệ tử bé môn đẩy ra ngoài.

Tác phẩm của Trâu Hành Tân vẫn luôn có tiếng trên thị trường, đại đa số người truy phủng đều là những người giàu nhất trong nước, những người này trẻ tuổi nhất cũng chỉ chừng năm mươi, rất thích tác phẩm làm theo công nghệ truyền thống này.

Trâu Hành Tân rất giỏi về vẽ tự do trên thai gốm, ông cực kỳ am hiểu về hùng kê (gà trống). Hùng kê trong quốc hoạ là loài vật mang ý nghĩa rất tốt, có thể phối hợp với vô số vật liệu để vẽ ra.

Bức tranh của ông có đường nét trôi chảy, bút mực khoan khoái, đậm nhạt thích hợp, ngoài hùng kê ra còn có những tiểu động vật hoặc là thực vật khác trông rất sống động và dí dỏm.

Huống hồ lần này là dùng lò củi từng nung ra, số lượng cực kỳ ít ỏi lại trân quý, mấy người hâm mộ cuồng nhiệt tranh nhau mặt đỏ tía tai, giá cả thoáng cái lên đến hơn 60 vạn, tạo ra kỷ lục mới cho Trâu Hành Tân.

Những phú hào này đều không thiếu tiền, cướp đoạt xong tân tác lại bắt đầu nghĩ đến các tác phẩm đã bị Trâu Hành Tân loại bỏ trước đó.

Nếu so sánh thì tác phẩm của Từ Cửu Chiếu để bên này có chút vắng vẻ.

Nhưng Từ Cửu Chiếu cũng không quá lưu tâm, đây là lần đầu tiên cậu triển lãm, cậu có lòng tin đối với chính mình, tác phẩm của cậu cũng không kém, sớm muộn gì cũng sẽ có người thưởng thức.

Mà ở triển thính bên này có mấy lão đầu tóc hoa râm đang vây quanh ở trước tác phẩm Từ Cửu Chiếu quan sát.

“Xem sắc men của tác phẩm này, xanh ánh tím, đường cong trôi chảy, hình ảnh hoạt bát không cứng nhắc, là điển hình đặc thù của Thanh hoa thời Minh.”

“Khí hình đoan trang, cấu trúc thư thái sáng sủa, nét vẽ tinh tế tỉ mỉ, là thượng phẩm khó có được.”

“Phương pháp dùng hình ảnh cổ sự để biểu đạt này đã rất lâu rồi chưa từng thấy lại, rất cổ điển, cũng rất kinh điển.”

“Không tệ a, rất không tệ, không có kinh nghiệm hơn chục năm thì không thể nung ra được đồ sứ có phẩm chất như vậy đâu.”

Nghe mấy lão đầu bình phẩm từ đầu đến chân, tuy rằng đều là khích lệ, nhưng trong lòng Từ Cửu Chiếu cũng run sợ. Những lão gia hỏa này, ánh mắt thực sự rất sắc bén a.

Mấy lão nhân cao tuổi này là bạn bè cùng nhau sinh hoạt ở Hiệp hội nghệ thuật địa phương, hôm nay rủ nhau đi xem việc hiếm lạ. Trong đó có một người là bạn của Trâu Hành Tân đã từng tới tham gia khai mạc trước đó, lúc ấy ông nhìn trúng tác phẩm của Từ Cửu Chiếu, bắt quá khi đó không có ý định mua, bây giờ lôi kéo các bằng hữu đến để tư vấn cho ông một chút.

Từ Cửu Chiếu và Tương Hân đi tới bên cạnh, thấy mấy lão nhân đang vây quanh chính là bình hồ lô Thanh hoa vẽ thần tiên truyện.

Tác phẩm này có thể nói là một trong những tác phẩm xuất sắc nhất của Từ Cửu Chiếu, một tác phẩm xuất sắc khác là bình Thanh hoa ngũ thái vẽ ngư tảo (cá vs rong biển). Bất quá tác phẩm đó Tương Hân nói hần rất thích, cậu liền lên giữ lại.

Tương Hân ôm không buông tay, hần nói nhất định muốn mua, lúc đó Từ Cửu Chiếu cũng không rõ tâm tình của mình là cái gì nữa, không nói rõ ràng được — — gần như là một loại thỏa hiệp và đáp ứng.

“Nếu nói là đệ tử bế môn của Trâu Hành Tân đốt, ta lại có chút không tin.” Một người lưng có chút còng nói.

“Nếu nói là đệ tử mười mấy năm đốt còn có chút khả năng, thế nhưng đồ đệ mới nhập môn này bất quá mới vừa thành niên. Hắc, ở đây ai biết có cái gì ... không nói ra được chứ.” Một người mang kính viễn thị nói.

“Nói càn gì đó?! Lão Trâu cũng không phải là người như vậy!” Lão hữu của Trâu Hành Tân thối râu mép tròng mắt, “Đồ đệ này là do hần giành được từ trong tay người khác, là người có tài. Nếu không phải lão Trâu xem trọng thiên phú xuất chúng của người ta, tuổi đã cao ai lại không muốn hưởng thanh phúc chứ.”

“Người coi, bất quá là chỉ nói một chút thôi, tức giận gì chứ.” Người lưng còng xua tay, nói rằng: “Người không phải là thích tác phẩm này sao, thích thì liền mang về đi, dù sao chúng ta cũng già rồi, giữ lại tiền làm chi.”

Bạn của Trâu Hành Tân vận lòng mày: “Ta ra giá 18 vạn, tác phẩm ở triển thính này là do Ngô Diệu phụ trách. Tiểu tử kia miệng lưỡi trơn tru trước sau như một, cũng không cho ta một thông tin chính xác nào cả, ai biết có thể tới 18 vạn hay không.”

“18 vạn không thấp nhưng đây chỉ là một mao hài tử mới xuất đạo, cái giá này đủ cho cậu ta vui vẻ a.” Người mang kiếng lão ôm cánh tay nói.

Lông mày Tương Hân cau lại, lôi kéo Từ Cửu Chiếu lặng lẽ đi sang một bên: “Mấy ông già này thật không có mắt nhìn mà!”

Từ Cửu Chiếu vỗ vỗ cánh tay của hắn, tính khí tốt nói rằng: “Không đáng để tức giận đâu, nếu bọn họ cho rằng không đáng ra giá cao như vậy, cuối cùng bỏ mất dịp may cũng trách không được người khác.”

Đừng xem Ngô Diểu làm cho Tương Hân nhìn không thuận mắt mà coi thường, tính chuyên nghiệp của hắn tương đối cao, làm người môi giới tác phẩm nghệ thuật cũng vô cùng xứng chức.

Trên cơ bản hắn chỉ cần nhìn một vòng là có thể định giá tác phẩm của Từ Cửu Chiếu theo tiêu chuẩn thị trường.

Bình hồ lô có thể bán xấp xỉ 30 vạn, do bị giới hạn tư lịch cùng tuổi tác của Từ Cửu Chiếu, nên chỉ có thể đến mức giá này thôi.

Ngô Diểu cam đoan với Từ Cửu Chiếu, nếu như ở triển lãm bán không được cái giá tiền này, Ngô Diểu sẽ chịu trách nhiệm đem bình hồ lô bán đi nơi khác, hơn nữa một phần tiền thù lao cũng không lấy.

“Đừng lo lắng.” Tương Hân sờ sờ tóc Từ Cửu Chiếu, “Những người ái mộ thầy cậu ánh mắt cũng không kém, chỉ ít có thể giải quyết hơn phân nửa hàng triển lãm.”

Sau khi các phú hào đánh cướp xong tác phẩm của Trâu Hành Tân, cũng có người đi qua bên này, đến lúc thấy tác phẩm của Từ Cửu Chiếu thì ngạc nhiên, chấn động cũng không nhỏ.

Trừ bình hồ lô ra, còn có bảy món Ngũ thái, hai mươi hai món tác phẩm Thanh hoa, 5 món Đẩu thái.

Mỗi một món đều rất tinh xảo xinh đẹp, phù hợp yêu cầu thẩm mỹ của mọi người đối với đồ sứ.

Nói chung chỉ có một câu, các tác phẩm này chỉ cần liếc mắt là có thể hấp dẫn người khác.

“Đây là tác phẩm mô phỏng cao cấp sao?” Một người chần chờ hỏi, dù sao người này chỉ thích đồ sứ, nhưng không thích sứ gốm sứ cổ.

“Không phải, những vật này chỉ giống nhau về phong cách thôi.” Một người đối với gốm sứ cổ có chút nghiên cứu cúi đầu tinh tế quan sát hoa văn trên đồ sứ, “Những hoa văn này ta chưa từng thấy qua, bất quá phong cách quả thực là thừa kế lại từ người xưa.” ?

“A, nói như vậy, coi như là sửa cũ thành mới rồi.” Người nọ gật đầu.

“Người tới nhìn trên lọ Đẩu thái này xem, ta đã từng thấy hoa văn tương tự như vậy, bất quá khí hình của hai vật lại không giống nhau. Còn có kiểu trang trí đường lượn này, cũng có chút biến hóa.” Người này mặt tràn đầy yêu thích, trước đó đã nhìn thấy cái lọ có hoa văn này, chẳng qua là thấy ở trong viện bảo tàng, mà bây giờ trước mắt lại có một vật không hề kém chút nào, mua về trưng trong nhà cũng rất có khí phái.

Âm thầm quyết định, người nọ thừa dịp không ai chú ý liền ly khai triển thính.

Cái chén uống rượu có hoa văn rồng trong mây lại có lá trúc, cổ linh chi, hoa bát bảo [1] trang trí xung quanh, thật giống với một vật ta đã từng thấy qua ở nhà khi lúc nhỏ. . .” Một người đàn ông bụng bự híp mắt hồi tưởng, “Đây chính là bảo bối của gia gia ta, nói là đồ cổ Minh triều. Ta xem cái này cũng không tệ, mua về làm vật tưởng niệm cũng tốt.”

Đệ tử bệ môn của Trâu Hành Tân còn trẻ mà đã có tay nghề như vậy, tương lai tiền đồ sẽ bất khả hạn lượng. Những người này đơn thuần ngoại trừ yêu thích ra, cũng khó tránh khỏi có chút đầu tư tâm lý. Thời gian triển lãm đã trôi qua hơn phân nửa, gần như hai phần ba hàng triển lãm đều có người mua, chờ sau khi triển lãm chấm dứt là có thể tiến hành giao dịch.

Có Ngô Diểu giúp đỡ, tác phẩm của Từ Cửu Chiếu không có giá dưới 10 vạn, trên cơ bản đều duy trì trên giá của Xuân Giang Thủy Noãn .

Ngô Diểu lắc đầu thở dài: “Những thứ này đáng lẽ có giá trị cao hơn, chỉ tiếc thời gian xuất đạo của tiểu sư đệ quá ngắn, lại không thu được giải thưởng nghiêm túc gì. Anh biết ăn nói nhưng cũng không nâng nổi giá a.”

Từ Cửu Chiếu tính toán thu hoạch lần này, cảm thấy rất là mỹ mãn: “Em còn trẻ, không cần nóng nảy, từ từ rồi sẽ tiến lên.”

Con người Ngô Diểu xoay chuyển một chút: “Bất quá cũng không quan hệ, còn dư lại em liền giao cho anh, anh có mối hàng ở Châu Âu.”

Từ Cửu Chiếu sững sốt một chút, chần chờ gạt đầu: “Tốt, vậy đành nhờ cậy tam sư huynh rồi.”

Ngô Diểu cười rất ư là đắc chí, chủ yếu nhất là bình hồ lô Thanh hoa kia, hắn đã tìm được người mua rồi. Các phú hào ở Âu Mỹ đối với đồ sứ tinh mỹ nhiệt tình không thua kém gì thổ hào ở quốc nội.

Lần đầu tiên Từ Cửu Chiếu triển lãm, có thể nói là khá thành công, nói là danh lợi song thu cũng không quá đáng. Số lượng giao dịch trong triển lãm là chỉ tiêu quan trọng để xem triển lãm có thành công hay không, nhưng mà con số này vẫn có thể khiến cho vài người không được vui vẻ, chẳng hạn như Mã Tú Sơn đã rất lâu không có lên tiếng lại xuất hiện một lần nữa.

65. Chương 65

Mỗi lần Mã Tú Sơn phát biểu ý kiến lúc nào cũng không tách rời tạp chí Nghệ Thuật Hôm Nay, lần này cũng giống vậy, tạp chí này đăng một bài viết về ‘cao kiến’ của hắn.

Lần này mục tiêu công kích vẫn là Trâu Hành Tân, chỉ có điều lại mượn tác phẩm của Từ Cửu Chiếu mà nói. Bởi vì toàn bộ tác phẩm của Từ Cửu Chiếu từ khí hình đến hoa văn đều là phong cách điển hình của Minh triều, rất rõ ràng là không cùng một loại với Trâu Hành Tân. Mã Tú Sơn chỉ trích Từ Cửu Chiếu bê nguyên xi kiểu dáng đời Minh, dám bắt chước làm thành tác phẩm của mình. Cũng mơ hồ nói lừa gạt ánh mắt người đời là hành vi vô liêm sỉ, toàn bộ người trong ngành cần phải tiến hành tẩy chay.

“... Thật đáng tiếc, trong giới chúng ta lại xuất hiện loại hành vi mua danh trục lợi như vậy. Tôi không thể không nói, đây là không hề có sự phát triển gì cả, mà là một loại nghệ thuật thụt lùi, khiến người ta đau lòng nhức óc!” Cao Đại Toàn sắc mặt tái xanh ném tạp chí lên bàn, “Tất cả đều là nói hươu nói vượn!”

Chỉ cần nhìn bài viết đổi trắng thay đen trong tạp chí này, bạn bè thân thích của Từ Cửu Chiếu không ai là không tức giận cả.

Trâu Hành Tân cũng rất tức giận, nhưng cũng còn tỉnh táo: “Hắn cũng chỉ là nói ẩu nói tả, chỉ cần là người đã tham quan triển lãm lần này, đều biết chuyện gì xảy ra.”

Ngô Diểu nghiêng người dựa vào ghế: “Cái này thì không chắc, có một số phú thương ở triển thính còn hỏi em những thứ này có phải là tác phẩm bắt chước không ấy chứ.”

Từ Cửu Chiếu cười khở một tiếng: “Tuy rằng đều là tân tác, bất quá vẫn không thoát khỏi vết tích đời Minh, nói là bắt chước cũng không quá đáng.”

Hiện tại Từ Cửu Chiếu có chút hối hận vì muốn kiếm tiền mà đem toàn bộ tác phẩm làm thành khí hình tiêu biểu đời Minh. Tuy rằng đây là phương diện cậu có sở trường nhất, cũng đều là tự mình sáng tác, thế nhưng chỉ phù hợp với phong cách xưa, một chút yếu tố hiện đại cũng không có, cũng khó trách Mã Tú Sơn bắt được điểm này không tha.

“Làm sao có thể nói như vậy chứ.” Ngô Diểu ngồi bên cạnh vỗ đầu của cậu nói: “Cái này là em đang kêu gọi phục cổ, biết không? Làm giả cổ hoàn toàn không thể nói rõ được. Chỉ cần là có đủ kiến thức về gốm cổ nhất định sẽ biết, những thứ này tất cả đều là do tiểu sư đệ dốc hết tâm huyết sáng tạo ra. Cái gì mà bắt chước chứ, hoàn toàn chính là nói bậy.”

Từ Cửu Chiếu tâm tình nặng nề lắc đầu, chậm rãi nói: “Nhưng người đời lại ít người hiểu biết về phương diện này, họ chỉ biết ‘bảo sao hay vậy’. Đáng lẽ không phải là như thế, nhưng nhiều người nói vào, cũng liền thành sự thật.”

Ngô Diểu miệng há há, bất đắc dĩ lại khép miệng lại. Trên thực tế đúng là như vậy, ngay cả người đi xem triển lãm đều tìm không ra mấy người có kiến thức liên quan. Có thể ngay tại chỗ nhìn ra được vấn đề không có mấy người, còn lại đều là do tuyên truyền mà biết đến.

Cao Đại Toàn phần nộ nói rằng: “Đọc tạp chí này chỉ có một số người, cũng sẽ không lan truyền tới dân chúng bình thường, thế nhưng chỉ cần bôi đen tiểu Từ trong giới, cũng đủ để nhấn chìm người khác nhiều năm. Tâm tư này thực sự là quá ác độc.”

“Hiển nhiên là sau thầy, con cũng bị Mã Tú Sơn nhìn không vừa mắt.” Từ Cửu Chiếu thở dài một cái.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Phùng Trung Bảo ngồi ở một bên lo lắng, “Cũng không thể để ông ta cứ bôi đen như vậy, không lẽ chúng ta cái gì cũng không làm?”

Ngô Diểu suy nghĩ một chút rồi nói: “Tóm lại là không thể cùng lão ta chính diện đánh nhau. Nếu như chúng ta cũng tìm tạp chí viết một bài bác bỏ lại, lão ta vẫn sẽ cắn chết không tha, ngược lại sẽ đúng như ý muốn của lão. Hai bên giằng co sẽ làm lớn chuyện, lão ta không có việc gì, thua thiệt vẫn là tiểu sư đệ.”

Cao Đại Toàn vận tay: “Cãi nhau không coi là bản lĩnh, có gan thì hấn đến đây đọ sức kỹ thuật đi. Mã Tú Sơn là loại người cặn bã, mấy năm nay chỉ biết chít chít oai oai ngoài miệng, một chút năng lực trong tay cũng không có.”

Trâu Hành Tân dựa vào sô pha nói rằng: “Hắn mấy năm nay có mạng giao thiệp rất lớn, tất cả thời gian đều dùng để luân củi. Đầu tiên chuyện này phải khống chế trong Nghệ Thuật Hôm Nay, đừng cho hắn loan truyền sang truyền thông khác, trên internet cũng phải chú ý.”

Ngô Diểu đứng lên nói rằng: “Em biết rồi, thưa thầy. Để em gọi điện thoại cho nhị sư huynh, chào hỏi anh ấy một chút.” Hắn lấy điện thoại di động đi ra ngoài.

Về mặt Trâu Hành Tân ngưng trọng gật đầu: “Đương đoạn bất đoạn, phản thụ kỳ loạn (do dự không quyết đoán sẽ sinh ra hậu họa), không thể để cho Mã Tú Sơn làm loạn như thế nữa. Hắn không phải là ý vào thân phận chủ tịch Hiệp hội mỹ thuật sao, nếu như có thể tìm được lỗi đem hắn kéo xuống, hắn liền không thể vấy vùng nổi nữa.”

Sau đó trong lòng ông lại buồn phiền, không biết nói sao với đệ tử bé môn cả: “Cửu Chiếu, chuyện này con cũng đừng để trong lòng. Con cứ thanh thần học tập, chuyện này giao cho chúng ta xử lý là được rồi.”

Tuy ông nói rất thoải mái, nhưng ông cũng biết, chịu loại vu oan này, làm sao có thể bình tĩnh chứ.

Từ Cửu Chiếu lại tỉnh táo đứng lên nói rằng: “Thầy cứ an tâm, con biết nên làm như thế nào. Cũng sẽ không để cho tiểu nhân thực hiện được ý đồ đâu ạ.”

Quay trở về nhà, Miêu Gia liền đi tới, kêu một tiếng rồi cọ tới cọ lui ở trên chân cậu.

“Xin lỗi tao về hơi trễ, đói bụng rồi sao.” Từ Cửu Chiếu ngồi xổm xuống sờ sờ lông trên đầu Miêu Gia.

“Meo meo – –” Miêu Gia đem đuôi quất nhẹ vào cổ tay Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu đổ thức ăn của Miêu Gia vào bát ‘ngự dụng’ của nó, mở một hộp thức ăn (hôm nay là ngày cho Miêu Gia ăn thức ăn đóng hộp), cậu chỉ đổ ra một phần ba hộp thôi.

Miêu Gia đã sớm đói bụng, lập tức vùi đầu ăn.

Từ Cửu Chiếu đẩy nắp hộp lại, cất vào. Sau đó nằm ở trên giường, thở một hơi thật dài.

Đúng lúc này, điện thoại di động trong túi quần vang lên. Từ Cửu Chiếu nhìn tên hiện trên màn hình, tâm tình phiền não nặng nề bất tri bất giác tan đi rất nhiều.

“Alo, A Hân.” Từ Cửu Chiếu dựa vào gối ngồi thẳng người lên.

“Cửu Chiếu, cậu không sao chứ?” Thanh âm của Tương Hân từ trong điện thoại truyền tới so với ngày thường có chút không giống nhau, nhưng sự quan tâm nồng đậm vẫn biểu lộ ra trong giọng nói.

“Ừ, cũng được...” Từ Cửu Chiếu hừ nhẹ một tiếng, khóe miệng kéo lên, “Anh đã biết rồi sao? Tin tức thật linh thông a. Là Đường Tiểu Át nói cho anh biết hả?”

Nghe được thanh âm mệt mỏi của cậu, tim Tương Hân như bị ai bóp chặt, Tương Hân ảo não nói: “A, tôi để cậu ấy chú ý tin tức của triển lãm. Ai ~ mà tôi lại phải xuất ngoại vào lúc này.”

Từ Cửu Chiếu trầm thấp nở nụ cười nói rằng: “Anh nghìn vạn lần không được đón máy bay trở về a, đây chỉ là một chút chuyện nhỏ thôi.”

Tương Hân chột dạ, hắng giọng một cái nói rằng: “Tôi sẽ không. Được rồi, chuyện này cậu định giải quyết ra sao? Trâu lão nói như thế nào.”

Từ Cửu Chiếu trở mình, đem chuyện ngày hôm nay cùng với lời của Ngô Diêu kể lại.

Đầu kia Tương Hân trầm ổn nói rằng: “Ừ, hiện tại cũng chỉ có thể như vậy, không thể để đồn đại lan rộng ra. Mã Tú Sơn da mặt rất dày lại không biết sợ là gì, nhưng nếu như cậu dính vào sau này khó có thể rửa sạch.”

?

Từ Cửu Chiếu cười khỏ một tiếng: “Vấn đề là bây giờ danh tiếng của tôi cũng không có để nghe.”

Tương Hân ôn nhu nói: “Không cần quá để ý, người xem Nghệ Thuật Hôm Nay hơn phân nửa đều nhận thức Trâu lão, biết thái độ làm người của ông ấy. Cũng hiểu rõ Mã Tú Sơn cùng Trâu lão không hợp nhau, lời nói của lão ta cũng không có phân lượng.” Từ Cửu Chiếu thở dài một tiếng, Tương Hân dừng một chút, nhẹ giọng nói: “Trong lòng rất khó chịu sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Tôi không phải là bởi vì Mã Tú Sơn nói xấu mà khó chịu, mà là lời nói của Mã Tú Sơn làm tôi ý thức được một việc. Lão ta nói rất đúng, hiện tại phong cách tác phẩm của tôi quả thực không thoát ra được phong cách đời Minh, có thể nói tình trạng sáng tác của tôi đang ở nút thắt cổ chai (chỉ sự bế tắc, không phát triển gì được), vẫn ở trạng thái sống bằng tiền dành dụm a.”

Nếu như người bình thường nghe Từ Cửu Chiếu nói, chắc đều phải bật cười. Đây là quá kiêu căng rồi, cậu học tập nung gốm bất quá mới hơn một năm thì lấy đầu ra hiện tượng nút thắt cổ chai chứ.

Thế nhưng Tương Hân lại không nghĩ như vậy, hẳn cho rằng đây đại khái là bởi vì ngay từ đầu Từ Cửu Chiếu tiếp xúc là sứ giả cổ cao cấp, nên mới có bối rối này.

“Gốm sứ chia làm hai loại là gốm sứ hiện đại và gốm sứ truyền thống, cậu am hiểu là gốm sứ truyền thống, không cần phải đem khuyết điểm của mình đi so sánh với người khác. Gốm sứ truyền thống và gốm sứ hiện đại cũng không phải thuộc cùng một phạm trù nghệ thuật, đây là hai loại nghệ thuật khác nhau a. Giống như cậu không thể yêu cầu họa sĩ phái cổ điển vẽ ra bức tranh theo trường phái ấn tượng được, không thấy rất miễn cưỡng mình sao?”

Từ Cửu Chiếu không rõ tranh cổ điển và tranh ấn tượng là cái gì, bất quá cậu đại khái có thể suy đoán hẳn là giống như sự khác nhau của lối vẽ tranh thủy mặc với vẽ truyền thần đi?

“Không phải vậy đâu, anh vẫn chưa hiểu ý tôi.” Từ Cửu Chiếu gãi đầu, ngồi dậy. Bởi vì động tác có chút lớn, khiến gối dựa từ trên giường lăn xuống phía dưới, Miêu Gia đang ăn cơm liền quăng cho cậu một ánh mắt. “Tôi bây giờ không có cách nào sáng tạo ra cái gì mới cả.”

Từ Cửu Chiếu rũ vai xuống: “Mấy trăm năm qua diêu sư đều đi theo con đường này, từ sắc men, khí hình, phối phương bần gốm đều phát triển đến trình độ cực cao rồi, tôi căn bản là hết cách.”

Tương Hân trầm mặc một hồi rồi nói: “Sáng tác nghệ thuật là phải có linh cảm, còn phải gặp được cơ duyên, thậm chí còn phải trải qua không ngừng suy tính cân nhắc. Cậu lo lắng cũng vô ích thôi. “

Từ Cửu Chiếu cũng biết là như thế, thế nhưng trong lòng vẫn có áp lực cùng nôn nóng. Nếu như không có Mã Tú Sơn, cậu sẽ không có lo lắng như vậy, có thể từ từ tiến lên.

Trước đó cậu có hùng tâm, nếu hoàn dương đến hiện đại, tự nhiên là có thể sáng tạo ra đồ sứ xuất sắc hơn trước đây. Nhưng khi đó cậu không biết trời cao đất rộng nên mới có hùng tâm như vậy, mà trong khoảng thời gian theo Trâu lão học tập, càng ngày cậu càng có cảm giác mình khiếm khuyết nhiều lắm, bó tay bó chân không làm được gì cả.

Cậu thậm chí có chút sợ phải thử nghiệm cái gì mới, e sợ làm mất thành tích kiêu ngạo trước kia, khiến người khác thất vọng, đồng thời cũng khiến mình mất lòng tin.

Tương Hân mở miệng nói rằng: “Cậu không phải đang tìm thực vật có thể đã tuyệt tích để phối mới Thanh hoa liệu sao? Cái đó gần đây làm thế nào rồi?”

Từ Cửu Chiếu không rõ vì sao hắn đột nhiên lại nói đến việc này, cậu suy nghĩ một chút nói rằng: “Không có tìm được, bắt quá gần đây tôi đang thu thập các loại thực vật khác, đốt thành tro phối hợp với nhau tạo cách điều chế Thanh hoa mới, có lẽ ngày nào đó vận khí tốt sẽ nung ra được sắc màu mong muốn.”

Tương Hân cười một cái nói: “Cậu biết không? Cái cậu đang làm có thể gọi là sáng tạo rồi. Phối phương mới, Thanh hoa mới..., những thứ mới này đều thuộc về phạm vi sáng tạo. Cậu không nên chỉ thấy khí hình, hoa văn, sắc men v...v... mới có thể coi là sáng tạo.”

Từ Cửu Chiếu sững sốt một chút, sau đó nói: “Vậy sao được, những thứ này đều là từ phối phương cổ truyền làm ra, nói là khôi phục lại thì còn được.”

Tương Hân hỏi ngược lại: “Cậu có thể làm giống y như đúc phối phương phương ban đầu sao? Chẳng phải lúc đó chính cậu đã nói, tỉ lệ thành phần so với tài liệu đều sẽ thay đổi, chính cậu cũng đã từng thử nghiệm qua sao?”

Từ Cửu Chiếu vẫn cho rằng đó là phối phương thời xưa, hoàn toàn bỏ quên quá trình pha chế thử nghiệm của mình.

“... Ừ, là do tự tôi thử nghiệm.” Từ Cửu Chiếu cúi đầu, nhìn lòng bàn tay của mình nói.

“Vậy còn không phải là sáng tạo sao, cậu vẫn đang làm chuyện này, chẳng qua là thời cơ còn chưa tới thôi. Đừng nóng vội, sớm muộn sẽ có một ngày cậu có thể sáng tạo ra đồ sứ hoàn toàn thuộc về chính mình.”

“Meo meo — — ” Miêu Gia ăn xong liền liếm miệng đi tới, ngồi ở bên chân Từ Cửu Chiếu bắt đầu liếm a liếm.

Từ Cửu Chiếu xoa xoa móng vuốt của Miêu Gia, bị nó không khách khí đẩy ra.

“Ừ, sớm muộn sẽ có một ngày tôi có thể làm ra.” Trong lòng Từ Cửu Chiếu rất cục nhẹ nhõm hơn.

Hai người rồi rãnh hàn huyên một hồi, Từ Cửu Chiếu đột nhiên nói rằng: “Đúng rồi, triển lãm liên kết toàn quốc lần trước bị Mã Tú Sơn làm khó dễ, anh là tìm người nào giúp một tay vậy? Có thể đem người kia cho tôi mượn không?”

“Là Đường Tiểu Ất, nhưng cậu mượn hắn làm gì?”

Từ Cửu Chiếu chớp mắt vài cái, khóe miệng vẽ ra một nụ cười lạnh: “Có tới mà không có đi thì thật bất lịch sự a, Mã Tú Sơn nếu đã để mắt tới tôi như vậy, không đáp trả một phen chẳng phải là quá thất lễ sao?”

66. Chương 66

Tương Hân để cho Đường Tiểu Ất toàn lực phối hợp với Từ Cửu Chiếu, tuy rằng Từ Cửu Chiếu không biết đối phó với một chủ tịch ở xã hội hiện đại phải làm như thế nào. Nhưng mà dựa vào kinh nghiệm bản thân, một vị văn nhân chính là nhân vật luôn luôn vô cùng xem trọng danh tiếng.

Từ Cửu Chiếu cho rằng Mã Tú Sơn làm việc tùy tiện như thế, nhất định không có khả năng một chút nhược điểm cũng không có.

Từ Cửu Chiếu cũng không có mục tiêu nhất định, chỉ là để cho Đường Tiểu Ất tìm người thu thập tình hình thực tế của Mã Tú Sơn, nếu tìm ra một chút vết nhơ nào của hắn, vậy là đủ rồi.

Làm chuyện đó cũng chỉ là tạo đường lui sau này, còn đối với tình huống trước mắt cũng không có trợ giúp gì.

Ngày hôm sau Từ Cửu Chiếu đi tới xưởng gốm Văn Vận, mang theo Phùng Trung Bảo vừa làm vừa dạy. Cho tới trưa ngoại trừ cần thiết, Từ Cửu Chiếu cực kì ít nói, khiến cho Phùng Trung Bảo nơm nớp lo sợ.

Qua giờ nghỉ trưa, đến giờ làm việc buổi chiều, Từ Cửu Chiếu đi tới phòng làm việc của Trương Văn Chiếu. “Cửu Chiếu a, cháu có việc gì sao?” Trương Văn Chiếu thấy cậu đến phòng làm việc của mình thì rất là ngạc nhiên.

“Trương xướng trưởng, cháu có một việc muốn nói với người.” Từ Cửu Chiếu vẻ mặt trịnh trọng.

“A, ngồi đi.” Trong lòng Trương Văn Chiếu dâng lên một dự cảm xấu.

Từ Cửu Chiếu vừa mới ngồi xuống ghế sa lon liền nói với Trương Văn Chiếu: “Trương xướng trưởng, cháu sợ phải thất ước với người rồi, cháu muốn rời đi sớm một năm.”

Quả nhiên là vậy, trên mặt Trương Văn Chiếu lộ ra biểu tình thất vọng: “Sao đột nhiên lại như vậy?”

Hắn biết cái xưởng nhỏ của hắn, sớm muộn gì cũng không giữ được tồn đại phát như Từ Cửu Chiếu, thế nhưng hắn không ngờ lại nhanh như vậy. Đương nhiên hắn cũng không có thể ngờ tới chỉ là một lần triển lãm, kỹ thuật làm gốm của Từ Cửu Chiếu lại dẫn đến chấn động không nhỏ. Đương nhiên, oanh động hiện nay không phải là theo hướng tích cực.

Sắc mặt Từ Cửu Chiếu trầm xuống, cậu chậm rãi nói: “Trương xướng trưởng, chắc hẳn người cũng biết Mã Tú Sơn ở trên tạp chí nói cháu dùng mô phỏng làm thành tác phẩm của mình, vu tội cho thầy cháu là lừa đời lấy tiếng.”

Sắc mặt của Trương Văn Chiếu nghiêm túc hẳn lên, hắn ngồi thẳng dậy nói: “Chuyện này ta biết. Cửu Chiếu, cháu cũng đừng tức giận, Mã Tú Sơn thuần túy là đổi trắng thay đen, nhưng chuyện đó không thể đứng vững được. Trước sau gì mọi người sẽ biết ai đúng ai sai thôi.”

Từ Cửu Chiếu kéo kéo khóe miệng: “Một khi mọi người đã nhận thức thâm căn cố đế rồi, sau này mới thay đổi e là không kịp nữa. Cháu hiện tại tuy rằng còn chưa nghĩ ra biện pháp ứng đối, thế nhưng cháu nghĩ cháu không thể ngồi chờ chết như thế.”

Trương Văn Chiếu thấy thái độ Từ Cửu Chiếu kiên quyết, liền nói: “Vậy cháu cũng không cần phải ... từ chức a. Ta biết, lấy giá trị của cháu bây giờ, ký hai năm hợp đồng cháu sẽ bị thua thiệt. Kỳ thực hợp đồng chúng ta có thể thương lượng lại, tiền lương cũng có thể điều chỉnh...”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu nói rằng: “Trương xướng trưởng, vấn đề bây giờ không phải là hợp đồng hay tiền lương gì cả. Mà là cháu nghĩ cháu cần phải tìm một chỗ bồi dưỡng, học tập thêm một ít yếu tố hiện đại.”

Trương Văn Chiếu suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy cũng tốt...” Hắn gần đây vẫn bận chuyện xây nhà trưng bày, đối với xưởng gốm bên này cũng không quản lý nhiều, đơn đặt hàng cũng ít, cũng không nhất định phải lưu lại Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu cười nói: “Thầy Cao thân thể còn tốt lắm, còn có thể đảm nhiệm thêm mấy năm. Trung Bảo đi theo cháu cũng tiến bộ rất nhanh. Chờ thầy Cao về hưu, Trung Bảo cũng có thể thay thế được.”

Gánh nặng trong lòng Trương Văn Chiếu liền được giải khai, nói rằng: “Thằng nhóc Trung Bảo liền nhờ cháu dạy bảo vậy.”

Phùng Trung Bảo lúc không có ai cũng đã nói với hắn hiện tại Từ Cửu Chiếu đang dạy nó, gần đây vài tác phẩm cũng càng ngày càng tốt, có lẽ không đến mấy năm là có thể đảm nhận công việc chính. Đây mới là nguyên nhân cuối cùng Trương Văn Chiếu bằng lòng để cho Từ Cửu Chiếu rời đi.

Hiện tại Trương Văn Chiếu quan tâm cũng chỉ còn lại có một việc: “Vậy cháu dự định đi đâu bồi dưỡng đây?”

Từ Cửu Chiếu chần chờ một chút, nói rằng: “Cháu dự định tới Thượng Hải nhìn một chút.”

Đây là đêm qua cậu cùng Trương Hân đã thương lượng qua, coi như là tâm tình cậu có nhẹ nhõm đi chăng nữa, cũng cảm thấy mình không thể luôn bó buộc ở địa phương nhỏ này. Cậu hẳn là nên giao lưu với nhiều người hơn, tiếp xúc với nhiều sự việc mới mẻ hơn.

Trương Hân biết cậu có dự định này, liền cực lực thuyết phục cậu đến Thượng Hải.

So sánh với Trịnh Châu, Thượng Hải quả thực càng thêm phát triển, thông tin lại nhanh chóng. Rất nhiều nghệ thuật gia trẻ tuổi đều tập trung ở nơi này để học tập và sáng tác nghệ thuật. Biết đâu ở nơi đây, Từ Cửu Chiếu có thể tìm được linh cảm thì sao.

Lần triển lãm này, Từ Cửu Chiếu kiếm hơn một trăm vạn, hơn nữa Trương Văn Chiêu còn trích không ít hoa hồng cho cậu, Từ Cửu Chiếu trước tiên trả tiền cho Ngô Cửu Lợi, tiền còn lại cậu lúc đầu dự định mua phòng ở, sau ngẫm lại cậu chắc sẽ không định cư ở trấn Phong Diêu, trước hết cứ cất đi đã.

Bây giờ cậu đang tính đi Thượng Hải, số tiền này không đủ cho cậu mua phòng ở Thượng hải, thế nhưng mượn một phòng nhỏ vẫn đủ.

Sau khi nói xong chuyện, Từ Cửu Chiếu trở về nơi làm việc, làm cậu bất ngờ là, ngoại trừ thầy Cao và Phùng Trung Bảo, còn có một người cậu không quen biết đang đợi cậu.

Đó là một cô gái hơn hai mươi tuổi, vóc người thuột tha, tóc vén ở một bên.

“Cửu Chiếu!” Phùng Trung Bảo vẻ mặt bất quái hướng Từ Cửu Chiếu nháy mắt ra hiệu, “Có vị nữ sĩ tìm cậu này.”

Lông mày Từ Cửu Chiếu cau lại, nghi hoặc nhìn vị nữ tử dung mạo xinh đẹp, khí chất dịu dàng này: “Cô là...?”

“Từ tiên sinh, xin chào. Tôi là Tổ Tề Yên.” Tề Yên ôn nhu cười, vươn bàn tay phải tinh tế trắng mịn ra.

Từ Cửu Chiếu dừng một chút, vẫn là đưa tay ra, dùng đầu ngón tay cầm một chút: “Xin chào, cô tìm tôi có chuyện gì không?”

“Là như vậy, tôi nghe nói Từ tiên sinh đốt gốm giả cổ cực kì tốt, cho nên có một việc muốn nhờ cậu.” Tề Yên vén tóc ra sau, giọng nói thanh nhẹ, mọi cử động đều lộ ra khí chất tiểu thư khuê các mà ở hiện đại cực kỳ khó có được.

Tề Yên cúi đầu mở túi đeo vai, theo động tác của cô, tóc ở bên tai trượt xuống, làm tăng thêm vẻ mỹ lệ động nhân của gò má thanh tú đẹp đẽ.

Phùng Trung Bảo há to mồm lộ ra vẻ mặt mê gái, thực sự là một mỹ nhân a.

Từ Cửu Chiếu cũng bị vị mỹ nữ này làm chấn động một chút, chủ yếu là bây giờ khó thấy được thực nữ cổ điển như thế, phi thường phù hợp thẩm mỹ của cậu.

Chẳng qua Từ Cửu Chiếu có ý chí kiên định, so với Phùng Trung Bảo thì mạnh mẽ hơn, trên mặt trên cơ bản không hề có biểu tình gì.

Tề Yên lấy ra tấm ảnh dài năm tấc, cô đem tấm ảnh đưa cho Từ Cửu Chiếu, nói: “Nhà tôi nguyên bản có một đôi tú đôn Thanh hoa vẽ hoa văn phượng hoàng của năm Chính Đức, sau này bởi vì có một cái bị hư hại. Vì thế tổ phụ của tôi vẫn buồn bực không vui.” (tú đôn: ghế có hình như cái trống)

Lông mày Từ Cửu Chiếu nhướn lên, nhận lấy ảnh chụp. Trên tấm hình này là một tú đôn Thanh hoa năm Chính Đức.

Tề Yên chân mày khẽ chau lại, có vẻ đặc biệt chọc người triu mến, hận không thể chủ động thay cô phân ưu giải nạn.

Cô nói: “Những năm gần đây, vì để cho lão nhân gia vui vẻ, cũng từng tìm người giỏi làm mô phỏng, thế nhưng hiệu quả không tốt, vật mô phỏng đi ra ngoài luôn luôn kém một hai phần.”

Từ Cửu Chiếu nghe đến đó cũng mơ hồ hiểu được, cậu bất động thần sắc nhìn Tề Yên.

Tề Yên khẩn cầu nói: “Lần này tới tìm Từ tiên sinh là muốn mời Từ tiên sinh giúp mô phỏng một cái giống như đúc cái này.”

Từ Cửu Chiếu nhìn Cao Đại Toàn đang ngồi uống trà ở một bên, nói: “Tôi tuổi còn trẻ lại học cặn, mô phỏng cao cấp chỉ sợ cô tìm lộn người rồi.”

Tề Yên theo ánh mắt của cậu nhìn sang Cao Đại Toàn, sau đó gương mặt liền đỏ lên, lộ ra ánh mắt xấu hổ và thẹn thùng: “Cái kia... Tác phẩm trước đó của thầy Cao chúng tôi cũng từng xem qua, nhưng e rằng hoa văn không có linh hoạt sinh động như Từ tiên sinh.”

Cao Đại Toàn đặt chén trà xuống, ôn hoà nhã nhặn nói: “Vào thời điểm này mà nói, phương diện khác lão hủ này tự nhận không thua bất luận kẻ nào, nhưng mà tay vẽ hoa văn lại luôn có chút cứng nhắc.”

Cao Đại Toàn tuy rằng cũng là cao thủ giả cổ, thế nhưng ông biết điểm yếu của mình, còn chưa đạt tới trình độ làm giả giống y như thật đâu.

Lông mày Từ Cửu Chiếu cau lại: “Không phải là tôi không đáp ứng, nhưng sứ giả cổ cao cấp không phải là điểm mạnh của tôi, sợ rằng làm không giống như đúc được.”

Về mặt Tề Yên càng thêm thành khẩn, cô khẩn cầu nói: “Những năm gần đây cũng chỉ có tác phẩm của Từ tiên sinh là có cùng loại phong cách với vật này, nên mới mời cậu thử một lần. Đương nhiên, sẽ không làm lãng phí thời gian và công phu của cậu, tôi sẽ trả thù lao hậu hĩnh mà.”

Tề Yên là một mỹ nữ, khi khẩn cầu hầu như là không ai có thể cự tuyệt được, ngay cả Cao Đại Toàn là người trước sau như một, nói chuyện lại cũng rắn kiên cường cũng có vẻ mềm lòng đi hai phần.

Phùng Trung Bảo cũng ở một bên nói rằng: “Cửu Chiếu, bằng không cậu thử một lần xem sao? Có trả thù lao tội gì không làm chứ.”

Tề Yên nhân cơ hội nói thêm: “Nếu như chuyện này thành công, tôi sẽ có thêm quà đáp tạ khác.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, làm tú đôn giống nhau như đúc tuy rằng phải hao phí một ít công phu, nhưng cũng không khó khăn. Hơn nữa nếu muốn đi Thượng Hải, cậu luôn cảm thấy tiền vẫn chưa đủ, kiếm thêm chút thu nhập bảo đảm dư dả hơn một chút cũng được.

“Được rồi.” Từ Cửu Chiếu gật đầu.

Phùng Trung Bảo vì có thể ở chung với mỹ nữ một đoạn thời gian mà vui vẻ ra mặt, Tề Yên cũng lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Tuy rằng Từ Cửu Chiếu đã chào tạm biệt Trương Văn Chiêu, bắt quá thủ tục nghỉ việc cậu còn chưa có làm, đơn đặt hàng của Tề Yên liền trực tiếp chuyển tới Văn Vận, mặc dù là do Từ Cửu Chiếu tự mình nhận việc, nhưng xưởng gốm cũng phải lấy 20%.

Truy cập fanpage s:// .face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Như vậy cũng tốt, cho dù Từ Cửu Chiếu coi như là không còn phụ thuộc vào xưởng, nhưng cậu cũng không cần mất công tìm nơi làm việc khác và tìm lò nung bằng củi khác nữa. Chỉ có điều bởi vì có đơn đặt hàng này, Từ Cửu Chiếu đành lùi lại thời gian dọn nhà, khiến Trương Hân không ở đây giúp cậu dọn nhà được mà phải nhờ Đường Tiểu Ất cảm thấy buồn bực không ngớt.

Khi Đường Tiểu Ất tìm tới, thì thấy một cô gái tóc dài xinh đẹp ăn mặc hợp thời trang đang cùng Từ Cửu Chiếu nói chuyện với nhau, hai người nói cười sôi nổi, cực kỳ thân mật.

Điều này làm cho lòng Đường Tiểu Ất lập tức căng thẳng.

Không thể nào! Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, vậy mà Từ Cửu Chiếu liền di tình biệt luyện?! Đường Tiểu Ất như lâm đại địch, lấy đôi mắt hình viên đạn nhìn chằm chằm mỹ nữ tóc dài.

Cũng không đúng, Trương Hân là yêu đơn phương, cùng Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không phải là lưỡng tình tương duyệt, di tình biệt luyện gì gì đó căn bản là không thể nào nói đến.

Ý nghĩ oán giận của Đường Tiểu Ất phai đi, sau đó vô cùng lo lắng — — cho bằng hữu của mình.

Hắn biết lòng của Trương Hân có bao nhiêu nhỏ nhặt và miễn cảm, hắn đặt quá nhiều cảm tình vào Từ Cửu Chiếu, căn bản là không thể nào thu hồi được nữa. Làm bạn bè của Trương Hân, Đường Tiểu Ất tự nhiên là mong muốn tình cảm của hắn có thể nở hoa kết trái, hắn mới không có cái loại tâm tư trăm vòng như Trương Hân, xoắn xuýt vấn đề thẳng nam hay không thẳng nam gì chứ.

“Tiểu Át ca.” Từ Cửu Chiếu dừng lại động tác trong tay, kỳ quái nhìn vẻ mặt âm trầm của nam nhân đang đứng trước cửa phòng làm việc.

Đường Tiểu Át bình thường luôn luôn biểu hiện rất rộng rãi hoạt bát, cái dạng này ngày hôm nay hết sức hiếm thấy.

Sắc mặt Đường Tiểu Át hơi trở lại bình thường, nhưng vẫn là cứng nhắc: “Cửu Chiếu, cậu ra đây một chút.”

Từ Cửu Chiếu đứng lên, Tề Yên đứng ở bên cạnh cậu lui về phía sau một chút, làm Từ Cửu Chiếu thiếu chút nữa là đụng vào cô, lúc này cậu mới phát giác Tề Yên đứng cách cậu quá gần.

Nội tâm Từ Cửu Chiếu vẫn còn quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân, cậu không được tự nhiên nói rằng: “Xin lỗi.”

Tề Yên sắc mặt lại càng xấu hổ: “Không có, là tôi nhìn quá chuyên tâm, không cẩn thận đứng gần quá.”

Biểu hiện của hai người trong mắt Đường Tiểu Át thì lại là biểu hiện của hai người mới yêu nhau đang xấu hổ. Điều này làm cho sắc mặt của Đường Tiểu Át càng đen hơn.

Từ Cửu Chiếu rửa tay, xoa xoa cho khô, sau đó cùng với Đường Tiểu Át rời khỏi phòng làm việc, đi tới một góc nhỏ, Đường Tiểu Át thiếu kiên nhẫn liền trực tiếp nói: “Cậu cùng cô gái kia là sao vậy ? Cậu thích cô ta sao? Cậu như vậy, nếu để cho A Hân biết, cậu ấy sẽ rất thương tâm a!”

Từ Cửu Chiếu ban đầu không hiểu ra sao, nhưng nghe câu nói sau cùng của Đường Tiểu Át thì nhất thời trống rỗng.

67. Chương 67

Khóe miệng Từ Cửu Chiếu co rút, giả vờ nghe không hiểu, dù sao cậu chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày tình cảm của Tương Hân lại bị người khác bóc trần trước mặt mình như vậy.

“Anh nói cái gì vậy, cô ấy kêu là Tề Yên, chẳng qua là khách hàng đến định chế một cái tú đôn thôi.” Từ Cửu Chiếu tránh nặng tìm nhẹ nói.

Đường Tiểu Át thở hỗn hển: “Cậu còn bênh vực cô ta. Cậu thực sự có ý với cô ta hả? A Hân mới vừa rời đi mấy ngày, cậu liền cùng người khác vui vẻ?”

Từ Cửu Chiếu vừa bất đắc dĩ lại mang chút tức giận nói: “Tôi đối với vị tiểu thư kia cũng không có tâm tư gì, anh hiểu lầm rồi! Cũng không phải tôi cố ý bênh vực cô ấy, vị tiểu thư này là khách hàng của tôi, anh nói như vậy, tôi thì không sao, nhưng lại khiến khuê dự của Tề tiểu thư bị tổn hại, chuyện này tôi không đảm đương nổi.”

Từ Cửu Chiếu nói chuyện rất văn nhã, may mà Đường Tiểu Át là người môi giới tác phẩm nghệ thuật, cổ phong cổ vận cũng có luyện qua, mới không có chướng ngại về việc nghe hiểu.

Đường Tiểu Át vô tâm suy nghĩ lời nói của Từ Cửu Chiếu có vấn đề gì hay không, chỉ là bắt lấy trọng điểm trong lời của cậu: “Thật không có ý đó?”

Từ Cửu Chiếu bị hấn truy hỏi như thế, không khỏi nhớ tới Đường Tiểu Át cũng biết chuyện tình cảm của Tương Hân, lỡ tai cậu bắt đầu nóng lên, ánh mắt né tránh: “Thật!”

Nghe cậu khẳng định như vậy, Đường Tiểu Át hồ nghi nhìn cậu chằm chằm, miễn cưỡng tin.

“Khoan đã...” Kịch động đi qua, Đường Tiểu Át hậu tri hậu giác phát hiện hấn hình như không cẩn thận để lộ chuyện rồi. Bất quá dù sao tất cả cũng đã lỡ nói ra hết (còn không chỉ nói một lần), Đường Tiểu Át dứt khoát không đếm xỉa đến : “Cậu có biết việc này không? Việc A Hân cậu ấy... thích cậu đó?”

Từ Cửu Chiếu không thể nhịn được, trên mặt tức khắc nóng lên.

Đường Tiểu Ất thấy vẻ mặt của cậu cũng hơi xấu hổ: “Khụ ~ anh biết anh có chút xen vào việc của người khác, nhưng mà A Hân là bạn tốt của anh... Anh không hy vọng thấy cậu ấy đau lòng. Vừa rồi khẩu khí của anh không tốt, xin lỗi.”

Từ Cửu Chiếu hít sâu một cái, cực lực khống chế biểu tình trên mặt: “Không, không có việc gì, đều là hiểu lầm.”

Đường Tiểu Ất thở phào, sau đó nhìn biểu tình của Từ Cửu Chiếu: “Cậu hình như không bất ngờ nhỉ?”

Ban này Từ Cửu Chiếu quá mức khiếp sợ, bây giờ muốn che giấu thì đã chậm.

Đường Tiểu Ất cẩn thận nhìn Từ Cửu Chiếu, hỏi : “Vậy cậu định làm như thế nào? Cậu không ghét A Hân sao? Có từng nghĩ tới chuyện thử ở cùng một chỗ với cậu ấy không?”

Trên mặt Từ Cửu Chiếu đã bớt nóng, cậu cau mày nói rằng: “Tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Huống hồ... mặc dù tôi không nghĩ tới chuyện kết hôn với phụ nữ, nhưng cũng không có ý định tìm một người nam nhân.”

Đường Tiểu Ất thất vọng, nhưng mà ngẫm lại Tương Hân vốn cũng không có bao nhiêu kỳ vọng vào chuyện này, nên hẳn đành ép buộc bản thân không nên tiếp tục xen vào việc của người khác nữa. Vạn nhất hẳn nói quá nhiều, khiến Từ Cửu Chiếu cự tuyệt qua lại với Tương Hân thì thảm.

“... Cậu nếu đã biết tình cảm của A Hân, thì cố gắng đừng kích thích cậu ấy. Đây xem như anh lấy tư cách là bằng hữu của cậu ấy thỉnh cầu cậu, cậu ấy đã rất nhẫn nại rồi, sống cũng không dễ chịu gì.” Đường Tiểu Ất nói thật: “Nhất là giống như ngày hôm nay, nếu như cậu không thích cô gái kia, nghìn vạn lần đừng ở trước mặt A Hân thân cận như vậy. A Hân sẽ rất thương tâm.”

Trong lòng Từ Cửu Chiếu cũng không dễ chịu vì để Tương Hân thầm kín chịu đựng một mình: “Tôi sẽ giả vờ không biết, ngày thường nên thế nào thì như thế đó. Cũng xin anh không nên đem chuyện tôi đã biết nói cho A Hân. Còn có, vị Tề tiểu thư kia ở tại chỗ này cũng chỉ bởi vì tú đôn, cũng không có bất kỳ hành vi thân cận gì.” Cậu cường điệu nói.

Đường Tiểu Ất gật đầu nói: “Vậy đành nghe cậu vậy. Lúc nào thì dọn nhà? Tôi đi chuẩn bị xe, đồ đạc của cậu có nhiều không?”

Từ Cửu Chiếu: “Đồ đạc cũng không nhiều, chỉ có sách, quần áo, đồ dùng hàng ngày và Miêu Gia thôi. Vật dụng trong nhà đều là đồ cũ, không đem theo cũng được. Bởi vì nhận đơn hàng này, cho nên tôi muốn dời lại một đoạn thời gian, đại khái cỡ một tuần.”

Đường Tiểu Ất suy nghĩ một chút, nói: “Vậy được, đến lúc đó cậu gọi điện thoại cho tôi, nơi ở đã tìm xong rồi.”

Lại nói chuyện thêm một lúc, sau khi Đường Tiểu Ất đi, Từ Cửu Chiếu trở lại nơi làm việc, Tề Yên thấy cậu liền mỉm cười một cái.

Từ Cửu Chiếu mở miệng nói rằng: “Tề tiểu thư, nếu như có thể, vẫn nên đem vật thật tới để tôi xem một chút. Chứ nếu điều chỉnh từng chút một như thế này, tốn nhiều thời gian lắm.”

Từ xưa đến nay gốm giả cổ liên tiếp xuất hiện, đến hiện đại thì gốm giả cổ được phân ra làm 3 loại: thấp, trung, cao. Cấp thấp nhất là căn cứ vào đặc thù được kể lại mà chế tác, nếu như vậy thì gốm giả cổ khi làm ra rất thô sơ, vô cùng dễ phân biệt; bậc trung là thông qua ảnh chụp, tuy rằng rất giống nhau, bất quá vẫn có sự chênh lệch rất nhỏ; mà giả cổ cao cấp chính là loại Từ Cửu Chiếu lúc sinh tiền đã làm, đối chiếu với vật thật để mô phỏng, vật phẩm làm ra cơ hồ là giống nhau như đúc.

Trong khoảng thời gian này Tề Yên lưu lại nơi làm việc của cậu cũng đều vì làm mô phỏng tú đôn, ban này Đường Tiểu Ất thấy hai người nói chuyện với nhau cũng đều là đang thảo luận số liệu.

Tề Yên chớp mắt mấy cái, suy nghĩ một chút, nói: “Từ tiên sinh, chúng tôi rất là coi trọng kỹ thuật, đối với lần này khả năng chế tác thành công cũng khá lớn. Nếu Từ tiên sinh nói như vậy, tôi sẽ trở về nhà một chuyến, đem tú đôn mang đến.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu, nói: “Vẫn là đối chiếu vật thật càng thêm thuận tiện. Tuy rằng Tề tiểu thư đối với số liệu tú đôn Thanh hoa nắm giữ thông thạo làm cho tôi khâm phục, nhưng mà cô cũng không thể luôn luôn đợi ở nơi này, ở đây vừa bẩn lại loạn, thực sự không phải là nơi tiếp khách. Hơn nữa nơi đây dù sao không chỉ có mình tôi sử dụng, ảnh hưởng đến những người khác cũng không tốt.”

Nhất là Phùng Trung Bảo, nếu như hắn bây giờ đang làm việc ở đây, nhất định sẽ cực lực phản đối, mỹ nhân mặc dù sẽ phân tán tinh lực, nhưng lâu lâu ngắm nhìn cũng rất tốt.

Tề Yên bất đắc dĩ, Từ Cửu Chiếu đã nói đến mức này, kỳ thực chính là hạ lệnh trục khách. Cô không rõ chỉ trong thời gian ngắn ngủn tại sao lại phát sinh thay đổi như thế này.

Tề Yên không thể làm gì khác hơn là nói rằng: “Vạy kính nhờ Từ tiên sinh phí tâm nhiều hơn.”

Từ Cửu Chiếu rơi vào trạng thái làm việc sẽ rất chuyên tâm, trước kia cũng không có chú ý lời đồn đại. Nếu Tề Yên ở chỗ này khiến người khác hiểu lầm, thì cậu dứt khoát không cho phép nó xảy ra.

Từ Cửu Chiếu giơ tay lên lướt nhẹ qua ảnh chụp và tờ giấy viết đầy số liệu trên bàn. Bên trên tờ giấy này đều là dựa vào lời kể của Tề Yên mà viết lại, có đủ số liệu về độ dài, độ rộng, chiều cao của tú đôn, còn có hoa văn bên trên tú đôn.

Có mấy thứ này Từ Cửu Chiếu tự tin có thể nung ra không sai biệt lắm, có tú đôn thật hay không cũng không quan trọng, nhưng nếu có vật thật ở trước mắt, tự nhiên sẽ tốt hơn.

Trong lúc đợi vật thật thì Từ Cửu Chiếu sẽ không để phí công, cậu nhìn chăm chăm hoa văn trong hình như có điều suy nghĩ.

Đường Tiểu Át tìm người có hiệu suất làm việc rất nhanh, một ít tài liệu và động tĩnh của Mã Tú Sơn gần đây đều được gửi tới cậu.

Từ Cửu Chiếu mặt không thay đổi dùng ngón tay gõ một cái trên hoa văn ở trong hình, cậu mơ hồ có một ý niệm trong đầu, hẳn là nên phản kích Mã Tú Sơn bằng ngôn luận, như vậy cũng có thể đính chính lại danh dự của mình nhanh chóng hơn.

Lại cân nhắc đắn đo một phen, Từ Cửu Chiếu nghĩ cái kế hoạch này có khả năng thực hiện được rất cao. Cậu liền đứng lên đi qua bồn đựng bùn gốm chọn một khối lớn, sau khi nhiều lần vỗ ấn nhào nặn, đem bùn đặt ở trên máy kéo phơi.

Qua giờ nghỉ trưa, Phùng Trung Bảo hào hứng chạy về, lại phát hiện mỹ nhân không có ở đây.

“Tề tiểu thư đâu?” Phùng Trung Bảo ngạc nhiên.

“Tôi để cho cô ấy đi về rồi.” Từ Cửu Chiếu cũng không ngần ngại đầu lên nói, “Cậu trở về rất đúng lúc, qua đây giúp tôi lau mồ hôi.”

Từ Cửu Chiếu tự mình một người vừa chuyển động máy, lại phải kéo phơi, ra một thân mồ hôi. Tay cậu đầy nước bùn, mồ hôi nhỏ giọt xuống không có biện pháp lau.

Bạn đang ?

“Cô ấy sao lại đi chứ?” Phùng Trung Bảo nhứt chí, kéo cước bộ đi tới cầm lấy khăn mặt Từ Cửu Chiếu lau mồ hôi cho cậu.

“Làm sao không đi được chứ?” Từ Cửu Chiếu liếc hắn, “Cô ấy ở chỗ này khiến anh luôn bị phân tâm, công việc trong tay một chút cũng không làm xong, còn không bằng anh không làm, nghỉ ngơi cho khỏe.”

“Hi hi.” Phùng Trung Bảo ngượng ngùng gãi gãi đầu, lấy lòng hướng về phía Từ Cửu Chiếu cười: “Tôi giúp cậu kéo phơi.”

Phương thức giáo dục của Từ Cửu Chiếu cũng không coi là nghiêm khắc, thế nhưng hiện tại Phùng Trung Bảo càng ngày càng không dám không nặng không nhẹ giống như trước đây.

Phùng Trung Bảo vừa định chuyển động máy, lúc này mới chú ý tới Từ Cửu Chiếu đã dừng lại, hắn nhìn phơi thể ——

“Lớn như vậy?!” Phùng Trung Bảo kinh ngạc.

Phôi thể này có thể nói là đại khí hình, cao chừng 50 cm. Hơn nữa cũng không phải tú đôn, ngược lại là một cái bình củ cải miệng rộng, cổ bó cao, vai lớn, thân dài.

“Không phải là tú đôn sao?” Phùng Trung Bảo hồ đồ.

“Ừ, tú đôn còn phải chờ vật thật, tôi thừa dịp trong khoảng thời gian này chuẩn bị một chút, tôi nghĩ tới một phương pháp khiến Mã Tú Sơn mất mặt.” Trong mắt Từ Cửu Chiếu lóe lên hàn quang, giọng nói trầm trầm.

Phùng Trung Bảo nhìn dáng vẻ diện vô biểu tình của Từ Cửu Chiếu liền rụt cổ một cái, thoát nhìn tiểu lão sư tính tình trầm ổn này cũng không phải dễ trêu chọc a.

Hai ngày sau, Tề Yên quay lại mang đến tú đôn kia, Từ Cửu Chiếu quan sát một ngày, sau đó để Tề Yên đem tú đôn kia mang đi.

Một tuần lễ sau, Từ Cửu Chiếu vội vàng hoàn thành hai kiện thai gồm, còn dư lại sẽ chờ đốt sau.

Bởi vì Văn Vận bên này gần đây không có kế hoạch mở lò, nên còn phải đợi thêm vài ngày, Từ Cửu Chiếu trước hết xử lý việc dọn nhà, việc đốt lò liền giao cho Phùng Trung Bảo.

“Tôi đi trước qua bên kia thu xếp, chờ sinh hoạt an định lại, anh có thời gian liền đi qua.” Từ Cửu Chiếu nói với Phùng Trung Bảo.

“Tôi cứ như vậy đi sao? Không có sao chứ?” Phùng Trung Bảo bất an nói.

“Anh bình thường lá gan không phải là rất lớn sao? Sao lúc này lại lo lắng sợ sệt chứ.” Từ Cửu Chiếu buồn cười nhìn hắn.

Phùng Trung Bảo toét miệng cười: “Đến trễ về sớm cùng bỏ bê công việc không giống nhau a.” Hẳn dù sao đi nữa cũng là cháu của Trương Văn Chiêu, cũng không dám gây ra chuyện vượt giới hạn, bằng không người đầu tiên thu thập hắn chính là cậu hắn đó.

“Anh yên tâm đi, đến lúc đó anh nói Trương xướng trưởng một tiếng, ông ấy sẽ phê ngày nghỉ cho anh.” Đây là việc cậu đã thương lượng trước đó, chờ tiếp qua một năm, Từ Cửu Chiếu ở bên kia có nơi làm việc ổn định, sẽ để cho Phùng Trung Bảo đi qua “bồi dưỡng bổ túc”.

Hành lý gì gì đó cũng không nhiều, Đường Tiểu Ất chỉ cần một chuyến xe liền chở đi hết. Từ Cửu Chiếu mang theo Miêu Gia ngồi xe lửa, bởi vì phải giải quyết thủ tục gửi vận chuyển thú nuôi, cho nên tốn thêm một ít thời gian.

Đường Tiểu Ất đến trạm đón Từ Cửu Chiếu thì đã đến buổi chiều.

“Đồ đạc tôi đều đặt vào trong nhà thuê của cậu rồi. Vì cậu yêu cầu có phòng làm việc, cho nên điều kiện sống cũng không tốt lắm, chỉ có một điều không tệ, chính là diện tích khá lớn.” Đường Tiểu Ất vừa lái xe vừa nói.

“Cám ơn anh, Tiểu Ất ca.” Từ Cửu Chiếu chân thành nói một tiếng cám ơn, nếu như không có Đường Tiểu Ất hỗ trợ, cậu tuyệt đối sẽ không lưu loát dọn nhà và dễ dàng tìm được nhà ở như vậy.

Đường Tiểu Ất nhìn kính chiếu hậu nở nụ cười: “Không cần khách khí, cái này đều là do A Hân ngàn dặm vạn dặm, muốn anh nhất định phải đem chuyện này làm thật tốt.”

Nghe được tên Tương Hân, Từ Cửu Chiếu liền giật mình, nhin không được hỏi: “Anh ấy vẫn đang ở nước ngoài hả? Rất bận sao?”

Trước đây lúc ở trong nước bọn họ gọi điện thoại thường xuyên cho nhau nên không cảm thấy xa cách. Thế nhưng đến lúc Tương Hân vì mở rộng công ty đầu tư ở nước ngoài nên xuất ngoại, đi vội vàng đến chóng mặt, ngay cả cùng Từ Cửu Chiếu nói điện thoại cũng trở thành chuyện xa xỉ.

Lần đầu tiên Từ Cửu Chiếu cảm nhận được cảm giác nhớ Tương Hân sâu như vậy.

Đường Tiểu Ất cười: “Nhớ tên đó rồi sao? Để cho A Hân biết chắc vô cùng vui vẻ.”

Từ Cửu Chiếu thấy hần cười lỗ tai liền nóng lên: “Tôi không có ý đó.” Chỉ là nhớ bạn bè thôi, khiến Đường Tiểu Át hiểu lầm thì không tốt.

Đường Tiểu Át biết Từ Cửu Chiếu da mặt mỏng, cũng không dám trêu chọc quá mức, liền nói: “Cậu ấy cũng rất bận bịu, chắc cũng phải hơn một tháng mới có thể trở về.”

Từ Cửu Chiếu mắt mát gật đầu, đưa tay sờ Miêu Gia đã uống thuốc ngủ đang ngủ ở trong lòng, không nói thêm gì nữa.

Căn nhà Đường Tiểu Át tìm cho Từ Cửu Chiếu nằm ở vùng lân cận thành phố Thượng Hải, nói là lân cận nhưng chỉ cách nội thành nửa giờ lái xe. Đường Tiểu Át vì tìm chỗ này mà đã bỏ ra không biết bao nhiêu công sức, bởi vì nơi này cách chỗ ở của Tương Hân chỉ có 45 phút chạy xe!

68. Chương 68

Nơi này là nơi tập trung đông đảo các họa sĩ, điêu khắc gia, đào nghệ gia, xx gia... Từ đó hình thành ra một “làng nghệ thuật”. Bởi vì cách nội thành không xa, tiền thuê nhà lại rẻ, hoàn cảnh thanh tĩnh, các nghệ thuật gia có thu nhập thấp đều chạy đến nơi đây mượn phòng, về sau từ từ tạo thành một “làng” như thế .

Đường Tiểu Át tìm cho Từ Cửu Chiếu là một gian nhà kho được thay đổi thành nhà ở, bên này có rất nhiều kiểu nhà như vậy. Ngôi nhà khá cao, bên trong đã được sửa chữa, thiết bị sinh hoạt cơ bản đều có. Bên trong nhà kho được xây dựng thêm một tầng, bên trong nhà có một cầu thang thông tới tầng hai.

Đường Tiểu Át chỉ cầu thang nói rằng: “Từ bên kia đi tới là chỗ ngủ, lầu một là phòng khách, phòng làm việc với nhà bếp.”

Trong phòng chỉ có một chút vật dụng cơ bản, trái lại dụng cụ để Từ Cửu Chiếu làm việc rất là đầy đủ. Ngoại trừ tầng hai hơi thấp thì không gian tầng một rất lớn, chỉ có một cái phòng vệ sinh và nửa nhà bếp bên trong, toàn bộ phần còn lại của tầng một đều là phạm vi nơi làm việc.

Tương Hân đương nhiên sẽ không để cho Đường Tiểu Át chuẩn bị vật dụng lạc hậu, rốt cục Từ Cửu Chiếu cũng có thể dùng thiết bị điện khí hoá, thực sự là đáng mừng.

Từ Cửu Chiếu sờ sờ máy kéo phơi bằng điện mới tinh, lại nhìn bồn lọc nguyên liệu, bồn chứa bùn, v...v...một loạt thiết bị gần như là đầy đủ hết, tâm tình không tệ.

Từ Cửu Chiếu đem Miêu Gia từ bên trong lòng đặt nó ở trên ghế sa lon, sờ sờ đầu của nó, hỏi nơi để thức ăn mèo trong bếp để ở chỗ nào, liền đi lấy ra rồi đổ đầy bát của nó.

Tác dụng của thuốc vẫn chưa hết, Từ Cửu Chiếu không xác định nữa đêm Miêu Gia có thể tỉnh lại hay không. Buổi tối vẫn nên đem nó ôm lên giường ngủ đi, cậu suy nghĩ như vậy.

Bởi vì có Đường Tiểu Át sắp xếp và giúp đỡ, lần dọn nhà này Từ Cửu Chiếu hầu như không cảm giác được bất kỳ rối ren hay mệt mỏi gì, nhưng mà cũng phải nghỉ ngơi một đêm mới có thể trực tiếp tiến nhập sinh hoạt bình thường hàng ngày.

Vì sợ Miêu Gia chạy mất, nên mỗi lần ra ngoài Từ Cửu Chiếu đều cẩn thận khóa kỹ cửa sổ lại. Cũng may nhà mới của Từ Cửu Chiếu cực kỳ rộng lớn, cũng đủ cho Miêu Gia hoạt động.

Đường Tiểu Át chỉ chuẩn bị cho cậu một ít dụng cụ, thế nhưng những vật nhỏ dùng để đắp nặn gốm thì không có, Từ Cửu Chiếu đành phải tự mình đi mua. Trước đó cậu đã nghe ngóng qua, nên liền đi tới chợ chuyên môn để mua bùn gốm, men liệu, v...v... cùng các tài liệu có liên quan đến kỹ thuật làm gốm sứ.

Thượng Hải là một thành phố lớn, ở đây hầu như có tất cả tài liệu, điều này giúp Từ Cửu Chiếu thuận tiện không ít .

Trong lúc ra ngoài, cũng có vài lần đụng phải hàng xóm xung quanh, thường xuyên qua lại với nhau, Từ Cửu Chiếu từ từ ở tại nơi này dần dần cũng quen mặt.

Khu vực này không chỉ có các nghệ thuật gia mới lập nghiệp, còn có một ít học sinh vừa tốt nghiệp đang mơ hồ tiền đồ tương lai, cũng có vài người có chút tên tuổi nhưng không muốn chuyển đi.

Thái độ làm người của Từ Cửu Chiếu thông minh lại nhanh nhẹn, rất nhanh thì hoà mình vào đám đông, từ bọn họ nghe được vật mình cần.

Lần này Từ Cửu Chiếu chuyển đến Thượng Hải, ngoại trừ muốn gần gũi tiếp xúc với người cùng nghề học vài thứ ở đây ra, chủ yếu nhất là muốn đến trường đại học nghệ thuật hiện đại xem một chút.

Có một số lớp học hoan nghênh dự thính, Từ Cửu Chiếu tuổi còn nhỏ, khuôn mặt cũng còn trẻ, không có ai nghĩ rằng cậu không phải là sinh viên của trường này.

So với Trâu Hành Tân dạy gốm sứ truyền thống thì có chút bất đồng, Từ Cửu Chiếu gần đây tiếp xúc hoàn toàn triệt triệt để để là nghệ thuật gốm sứ hiện đại. So với thiết kế và chế tác gốm sứ cổ điển hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Từ Cửu Chiếu có chút khó có thể tiếp thu được, nhưng không thể không bắt buộc mình tiếp tục học tập.

Gần đây cuộc sống của Từ Cửu Chiếu rất phong phú và bận rộn, hai mươi ngày sau, Tương Hân đột nhiên đến thăm nhà mới của cậu.

“Anh trở về lúc nào?” Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên nhìn hân.

“Mới vừa trở về đêm qua.” Tương Hân không khống chế được ánh mắt của mình, gần như tham lam nhìn cậu. Lần này xa cách hai tháng tựa hồ cùng với trước đây không sai biệt lắm, thế nhưng cách xa nhau ngàn dặm lại không có thời gian gọi điện thoại, làm Tương Hân muốn điên rồi.

“Mau vào đi ” Từ Cửu Chiếu để Tương Hân vào nhà.

Tương Hân vào phòng, giương mắt nhìn phòng ốc trống trải đơn giản, hân nhú nhú mày, chính hân cũng cảm thấy hoàn cảnh sống này cũng quá mức đơn sơ rồi, làm phòng làm việc còn tạm được, chứ làm sao có thể ở chỗ này chứ.

Sau đó hân thấy được phôi thể đã được chế tác tốt trên bàn, kinh ngạc nói: “Những thứ này là cậu làm sao?”

Từ Cửu Chiếu đóng cửa lại, đi tới bàn làm việc: “Đúng vậy, gần đây tôi đang thử nghiệm một ít tác phẩm hiện đại.”

Lông mày Tương Hân cau lại nói rằng: “Cậu cũng không nên bỏ gốc lấy ngọn, vứt bỏ cái mình am hiểu a.”

Từ Cửu Chiếu cười một cái nói: “Tôi sẽ không như vậy, chỉ là một ít thử nghiệm thôi.”

Tuy rằng đều là phong cách hiện đại, bắt quá từ trong tay Từ Cửu Chiếu làm ra vẫn mang theo một ít trang nhã, mỹ cảm.

Tương Hân nhìn không được đem một cái chén kiểu nâng lên xem. Cái chén kiểu này sử dụng mấy mảnh sứ hình lá phong hợp lại mà thành, bên ngoài còn khác thường hơn nữa. Toàn bộ phôi thể không có phủ men, thế nhưng cũng được xem là một tác phẩm gốm sứ đầy đủ cảnh đẹp ý vui.

“Rất đẹp.” Tương Hân khen ngợi.

Từ Cửu Chiếu xấu hổ: “Tôi chỉ là trông mèo vẽ hổ thôi, trong trường học thầy nêu ví dụ tương tự, tôi liền làm thử.”

Trên bàn làm việc của Từ Cửu Chiếu còn có một tác phẩm khác đẹp hơn, tinh xảo hơn, đó là một cái bình miệng nhỏ, bụng bự chân thu dần vào bên trong. Miệng bình không có theo quy tắc nào cả, hoàn toàn chính là do cánh hoa sen và lá sen kéo dài đi lên mà tạo thành, thân bình là một chính thể của hoa sen, lá sen và hoa văn tạo nên, không chỉ có hoa văn đẹp, còn mang theo cảm giác lập thể.

“Rất tốt!” Tương Hân nhìn nhìn không chuyển mắt, “Chờ cậu nung xong rồi thì cho tôi nhé.”

Từ Cửu Chiếu nhìn không được nở nụ cười: ” Được.”

Sau khi Tương Hân xem qua bàn làm việc của cậu, lại đến những địa phương khác đi tham quan một chút, trọng điểm nhất là ở lầu hai nhìn một chút.

Trong kho hàng tầng hai, thật ra căn bản là một cái đài cao, bốn phía chỉ có rào chắn, không có mặt tường. Không gian bên trên không tính là lớn, chỉ đặt một cái giường màu trắng và tủ đầu giường, còn có thêm một cái bàn trà nhỏ, hai cái ghế .

Bởi vì ban đầu sợ Miêu Gia không có thói quen thay đổi nơi ở, cho nên chỗ ngủ của nó cũng được đặt ở tầng hai. Điều này làm cho Tương Hân cảm thấy rất chướng mắt. Gian phòng thật lớn, cũng không biết Miêu Gia trốn ở cái góc nào, vừa vặn làm cho Tương Hân mắt không thấy tâm không phiền.

Tương Hân chuyển đến nhà bếp, hắn cau mày nói: “Sao lại không có gì cả?”

Nhà bếp thoáng nhìn qua thì rất ngăn nắp, sạch sẽ, thế nhưng dụng cụ nhà bếp, gia vị này nọ hết thấy đều không có, Tương Hân kéo tủ chén ra nhìn, bên trong tất cả đều trống không.

Đường Tiểu Ất rốt cuộc là làm việc thế nào vậy?! Tương Hân nổi giận.

Từ Cửu Chiếu thấy biểu tình hắn không vui, nhanh chóng nói: “Tôi cũng không nấu cơm, những thứ đó cũng không dùng tới, còn phải lau chùi, rất phiền toái.”

Trong phòng chỉ có vật dụng cơ bản, thiết bị điện cũng không có, tủ lạnh, TV thì càng khỏi phải nói.

Tương Hân quay đầu lại nhìn cậu: “Vậy bình thường cậu ăn cơm làm sao?”

“Kêu bên ngoài a.” Từ Cửu Chiếu không chút nghĩ ngợi nói, nhìn sắc mặt của Tương Hân một chút, nói tiếp: “Cửa hàng bên ngoài bán rất nhiều, mỗi ngày đổi một dạng , có thể ăn không ngừng trong một tuần đó.”

Từ Cửu Chiếu mặc dù là nói đùa, nhưng là lại thật, người thời nay trên cơ bản không có mấy người có tài nấu nướng tốt, phần lớn mọi người phải dựa vào đầu này, vì vậy các cửa hàng bán thức ăn nhỏ bên ngoài liền đúng dịp xuất hiện.

Tương Hân miễn cưỡng gật đầu: “Tạm thời ăn một lần thì còn được, nhưng mà thời gian dài luôn ăn như thế, đối với thân thể cũng không tốt.” Sau đó hắn lại hỏi: “Trừ ăn cơm, những cái khác không có gì bất tiện nữa chứ?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu nói rằng: “Không có, đều tốt vô cùng.” Đương nhiên không có khả năng đều là tốt vô cùng, thế nhưng Từ Cửu Chiếu cũng không thể không nói không phỉ nói trắng ra với Tương Hân.

Tuy Từ Cửu Chiếu không nói, nhưng tâm tư Tương Hân tinh tế như vậy, tỉ mỉ quan sát một chút cũng biết Từ Cửu Chiếu gặp khó khăn gì.

Nơi này rất lớn, đầu tiên việc quét dọn là một vấn đề, còn có trước đây Từ Cửu Chiếu có thể dùng máy giặt của chủ nhà giặt quần áo, mà bây giờ tất cả đều phải tự làm.

Những thứ này cậu không phải là không làm được, nhưng cảm thấy rất phiền phức, lãng phí thời gian.

Tương Hân hiển nhiên là thấy lời của Từ Cửu Chiếu không thể tin được, hắn liền trực tiếp đi ra ngoài, sau 1 tiếng đồng hồ thì đem về một cái máy giặt và tủ lạnh.

Từ Cửu Chiếu vô cùng lúng túng: “Không cần mua cái này, tôi có thể giặt quần áo ở tiệm mà, tủ lạnh cũng chưa dùng tới a.”

Tương Hân ôn hoà nói: “Mấy món lớn như áo khoác chẳng hạn cầm đi tiệm giặt thì được, nhưng quần áo mùa hè cậu thay mỗi ngày cũng muốn mang đi tiệm giặt sao? Hơn nữa, mỗi ngày tiếp xúc với nước bùn, quần áo bảo hộ đều là đất. Vẫn có một cái máy giặt quần áo thì tốt hơn. Còn tủ lạnh thì để chút đồ uống, đồ ăn dự trữ này nọ, miễn cho khí trời không tốt cửa hàng bán thức ăn lại không đem đến được.”

Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ: “Vậy được rồi, bao nhiêu tiền vậy? Một hồi tôi đem tiền trả lại cho anh.”

Tương Hân dừng một chút, sau đó nói: “Chốc nữa tôi đem quần áo cho cậu.”

Từ Cửu Chiếu nghĩ Tương Hân bởi vì cậu muốn trả tiền lại mà cảm thấy thương tâm sao? Thế nhưng cậu không thể tiếp nhận ý tốt càng ngày càng không có hạn chế của Tương Hân như thế. Cứ như vậy chỉ khiến Tương Hân càng lún càng sâu thôi.

Tương Hân không nói nữa, cầm lấy khăn lau nhanh chóng lau những nơi có đất rơi xuống. Vừa mới nói như vậy, Từ Cửu Chiếu cũng không dám cản hẳn.

Từ Cửu Chiếu cảm thấy cậu ở trước mặt Tương Hân càng ngày càng không có sức mạnh gì cả.

Cơm trưa là gọi bên ngoài, sau khi Từ Cửu Chiếu ăn nhiều ngày cảm thấy mùi vị coi như không tệ. Tương Hân ăn cũng cảm thấy được, sắc mặt cuối cùng cũng không còn nặng nề nữa.

“Bên này đi nội thành có thuận tiện không?” Tương Hân tìm đề tài nói chuyện.

Từ Cửu Chiếu: “Có xe buýt a, 20 phút 1 chuyến.”

Tương Hân suy nghĩ một chút rồi nói: “Mặc dù có xe buýt, nhưng vẫn không thuận tiện bằng tự mình lái xe. Không bằng cậu mua một chiếc đi?”

Tề Yên đã trả tiền công rồi, cô rất hài lòng nên cuối cùng lại tặng thêm một phần tiền thưởng, tài khoản của Từ Cửu Chiếu lại tăng thêm hơn 20 vạn, cũng đủ để mua ô tô.

“Thế nhưng tôi không biết lái a.” Từ Cửu Chiếu chần chờ.

“Tôi dạy cho cậu.” Tương Hân không chút do dự nói.

69. Chương 69

Tương Hân tự nhiên là vì muốn tăng thêm thời gian bên nhau của hai người nên muốn dạy Từ Cửu Chiếu lái xe, mà bản thân Từ Cửu Chiếu cũng không biết thi lái xe là phải đến nơi dạy điều khiển xe.

Đương nhiên, cũng không phải mỗi người thi bằng lái xe đều phải đến nơi dạy, có một nhóm người cũng không cần học tập là có thể lấy được bằng lái xe. Trước đó cậu không thuộc về nhóm người này, nhưng sau khi Tương Hân nhúng tay vào, dưới tình huống không tự chủ cậu liền biến thành một phần trong nhóm người đó.

Tương Hân đầu tiên là tìm cho Từ Cửu Chiếu tài liệu thi viết, hai người ngồi ở phòng khách lầu một, Tương Hân nói từng điểm cho cậu nghe. Sau đó lại sợ Từ Cửu Chiếu không thuộc được nên lấy cho cậu một bộ đề, để cậu vừa làm vừa nhớ.

Thật ra luyện tập điều khiển xe càng đơn giản hơn, sau khi dạy Từ Cửu Chiếu công dụng của các loại bộ phận trên xe, Tương Hân liền lái xe chở cậu đến một mảnh đất trống ở nông thôn để Từ Cửu Chiếu luyện tập.

Cứ sững thật đao thật như vậy, Từ Cửu Chiếu rất nhanh liền vượt qua cảm giác sợ hãi trước đó, cũng luyện ra một chút bộ dáng.

Từ Cửu Chiếu học thi viết mặc dù nhanh, nhưng lúc làm thao tác thực tế luôn luôn gặp phải đủ kiểu sai lầm, cũng may Tương Hân là một người kiên nhẫn nên sẽ không phát giận với cậu, từng chút từng chút sửa lại mọi khuyết điểm của cậu.

Lại một lần nữa khởi động bị tắt, Từ Cửu Chiếu cũng cảm thấy ngượng ngùng, cậu uể oải dùng đầu đập vô-lăng.

Tương Hân khẽ cười một tiếng, nói: “Không cần phải gấp, lính mới đều rất dễ phạm một số vấn đề, thử một lần nữa đi.”

Từ Cửu Chiếu nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt lau mồ hôi, cố gắng tiếp tục một lần nữa. Lần này cậu ở trong lòng nghiêm túc nhớ trình tự và thao tác, nhưng vẫn chậm nửa nhịp. Mắt thấy động cơ lại muốn tắt, Tương Hân liền nhanh tay lẹ mắt đè mạnh tay của Từ Cửu Chiếu xuống rồi buông lỏng tay thắng ra, xe liền khởi động ổn định.

“Vẫn chưa tốt lắm.” Tương Hân nói .

Trên mặt Từ Cửu Chiếu lại càng nóng, nếu không phải nhờ Tương Hân cầm tay cậu, cậu khẳng định động cơ sẽ tắt lần nữa.

Bởi vì vừa rồi Tương Hân nắm lấy tay cậu, một khắc kia khắc sâu ấn tượng, nên sau đó Từ Cửu Chiếu liền thuận thuận lợi lợi khởi động xe.

Khí trời rất nóng, Tương Hân cũng rất bận rộn, không phải mỗi ngày đều có thời gian đi ra bồi cậu luyện tập, nên khi Tương Hân không đến thì Từ Cửu Chiếu tranh thủ chế tác gốm sứ hiện đại.

Có lẽ là do mở ra được cánh cửa của thế giới mới, Từ Cửu Chiếu càng ngày càng bạo dạn thử nghiệm trên bùn gốm, phong cách và hình dạng hi kỳ cổ quái gì cậu cũng đều thử một lần.

Đây có lẽ là do Từ Cửu Chiếu chưa từng có cảm nhận được lạc thú ngoạn mục, nên đối với loại hình mới lạ trái với thông lệ này, liền gọi lên tâm tư thích thú của Từ Cửu Chiếu.

Tuy rằng cũng từng thử phong cách biến dạng khoa trương, thế nhưng trong xương cốt của cậu vẫn khắc sâu cách chế tác gốm sứ nghệ thuật cổ điển nên tác phẩm của cậu vẫn mang theo một phần tinh tế mỹ cảm, cũng không giống như loại hình cậu đã nhìn thấy ở triển lãm liên kết toàn quốc – loại mà làm cho người khác không cảm giác được chút gì cái gọi là thưởng thức tác phẩm xinh đẹp.

Cái bình sứ kia được Tương Hân đặt tên là Bao Hà , sau khi được nung xong liền bị hán trực tiếp cướp đi, mà chén kiểu do năm phiến lá phong tạo thành thì được Từ Cửu Chiếu dùng để làm đồ đựng kẹo.

Đường Tiểu Át sau khi tới cũng thuận tay lấy đi vài cái. Tương Hân thấy vậy thì trong lòng thầm hận, sau đó căn dặn Từ Cửu Chiếu, những vật này ngàn vạn lần không nên để truyền ra ngoài.

Từ Cửu Chiếu: “Tôi chỉ là làm chơi thôi, sẽ không bán ra bên ngoài đâu.”

Tương Hân lại nói rằng: “Tác phẩm của cậu bây giờ đã có một vị trí ổn định trên thị trường, chỉ có thể đi lên, ngàn vạn lần đừng để rớt xuống.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Tôi hiểu mà. Những thứ này đều là dùng lò điện đốt, chi phí không nhiều, bán cũng không được giá cao. Tôi sẽ không để cho những vật luyện tập này truyền ra trên thị trường.”

Tương Hân: “Ngoại trừ nguyên nhân này ra, hàng năm số lượng tác phẩm mà cậu đưa vào thị trường cũng phải khống chế một chút, bằng không giá trị sẽ giảm xuống, mọi người sẽ không muốn mua.”

Tác phẩm nghệ thuật sở dĩ có giá trị cao, ngoại trừ tài nghệ của bản thân tác giả và danh tiếng ra, cùng với số lượng tác phẩm cũng có quan hệ rất lớn.

Nếu như một đại sư gốm sứ suốt đời chỉ có mấy trăm tác phẩm thì sẽ có giá trị hơn so với một người suốt đời có mấy ngàn tác phẩm.

Đồng thời tác phẩm của người lớn tuổi thì có giá trị hơn so với người trẻ tuổi, bởi vì người lớn tuổi so với người tuổi trẻ thì chết sớm hơn, đồng thời đã định trước tác phẩm của người đó không có khả năng tăng thêm nữa. Mà người trẻ tuổi không giống như vậy, ai biết sẽ sống bao lâu, sau đó lại làm ra bao nhiêu tác phẩm chứ. Tuy rằng vô tình tàn khốc như thế, thế nhưng trên thực tế những người mua tác phẩm sưu tầm đều mong những nghệ thuật gia lão làng đều sớm rời khỏi giới nghệ thuật.

Từ Cửu Chiếu gật đầu nói: “Tôi biết, những thứ này Ngô sư huynh đã từng nói với tôi.”

Tương Hân nháy mắt nói rằng: “Được rồi, cậu không phải là đã mang một nhóm ra ngoại quốc bán sao, thế nào rồi? Bán được không?”

Từ Cửu Chiếu ngượng ngùng gật đầu nói: “Bán được, bất quá sư huynh Ngô Diếu đưa cho tôi là tiền ngoại quốc, trong khoảng thời gian này tôi cũng đủ tiền xài, cũng chưa muốn đụng đến nó.”

Ngô Diếu đưa cho cậu đều là đồng Euro, tổng cộng 129900 Euro, tương đương khoảng chín mươi mấy vạn nhân dân tệ. Đáng giá tiền nhất chính là bình hồ lô đồ cổ sự, bán được 45000 Euro, so với đánh giá ban đầu của Ngô Diếu chênh lệch không bao nhiêu.

Từ Cửu Chiếu cũng không biết làm sao đem ngoại tệ biến thành nhân dân tệ, cứ trực tiếp mặc kệ.

Tương Hân nghe xong không nói gì, cuối cùng nói: “Vậy trước tiên đừng động vào, đến lúc sau này cậu xuất ngoại có thể trực tiếp sử dụng.” Sau đó hắn như có điều suy nghĩ nói rằng : “Cậu có muốn tìm một người môi giới hoặc là người quản lý không?”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc chớp mắt: “Cái gì?”

Tương Hân kiên nhẫn nói rằng: “Nghệ thuật gia đều có người môi giới hoặc là người quản lý, công việc của bọn họ là xử lý tài sản, đẩy mạnh tiêu thụ tác phẩm. Nghệ thuật gia chỉ phụ trách sản xuất tác phẩm của mình là được, cái khác đều không cần phải xen vào.”

Cái này rất hợp tâm ý Từ Cửu Chiếu!

Cậu chính là một người sáng tạo nghệ thuật chuyên nghiệp, để tự cậu làm tự cậu bán, còn chưa đủ ngại lãng phí thời gian sao.

Vấn đề này Từ Cửu Chiếu cũng từng cân nhắc qua, nhưng bởi vì không phải là vô cùng cấp bách, nên không có gấp. Trước đó tác phẩm của cậu đều có xưởng gốm Văn Vận tiêu thụ giùm, về sau là thông qua hai lần triển lãm để bán. Chính cậu cũng không có bất kỳ phương tiện hay mạng giao thiệp nào có thể đem tác phẩm của mình mở rộng tiêu thụ ra ngoài.

Ngày nay các nghệ thuật gia thường thông qua bốn kênh mua bán là phòng đấu giá, hội triển lãm, phòng trưng bày, kí gửi.

Trong đó phòng đấu giá và hội triển lãm là hình thức đem một số lượng lớn các tác phẩm nghệ thuật tập trung lại mà bán, quan hệ hợp tác không tính là ổn định. Phòng trưng bày thì lại linh hoạt hơn một ít, bất cứ lúc nào cũng có thể đem tác phẩm của mình bán cho phòng trưng bày, cũng có thể cùng phòng trưng bày ký hợp đồng, để phòng trưng bày đóng gói lại tiêu thụ. Mà kí gửi là gửi bán ở phòng trưng bày hoặc cửa hàng bán tác phẩm nghệ thuật, các nghệ thuật gia xem tác phẩm của mình như là hàng hoá giao cho đối phương tiêu thụ, đợi đến khi bán đi hai bên sẽ tiến hành kết toán.

Người môi giới là thuộc về con đường tư nhân, người môi giới tốt là người nắm giữ được mạng giao thiệp rộng lớn, có thể nhanh chóng mở cửa thị trường và danh tiếng cho nghệ thuật gia.

Tương Hân cẩn kè phân biệt cho Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu như có điều suy nghĩ lắng nghe.

Tương Hân nói rằng: “Nói tóm lại, phòng đấu giá đứng sau cùng, người đại diện đứng ở giữa, phòng trưng bày là đứng đầu. Phòng đấu giá tuy rằng cũng sẽ tiến hành tuyên truyền, nhưng sẽ không tạo nên danh tiếng chắc chắn cho nghệ thuật gia, người môi giới có tính chất cao hơn, nhưng cũng không nhất định có thể tìm được người thích hợp, mà phòng trưng bày cao nhất, vì nói cho cùng vẫn trọn vẹn hơn.”

Từ Cửu Chiếu gương mặt nhìn hắn: “Ý của anh là đề nghị tôi lựa chọn phòng trưng bày?”

Tương Hân lắc đầu nói rằng: “Không, nếu như có thể, cậu tốt nhất nên tìm người môi giới.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc: “Vì sao?”

Tương Hân nói rằng: “Phòng trưng bày tiến nhập vào nước ta chỉ mới hơn 30 năm, hơn nữa hình thức kinh doanh phòng trưng bày ở Trung Quốc phát triển cũng không hoàn hảo như ở nước ngoài. Danh tiếng và uy tín cũng không tốt, các dịch vụ cũng không theo kịp. Hiện tại tất cả phòng trưng bày lớn nhỏ đều tốt xấu lẫn lộn, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để thổi phồng lên, không chọn cũng được.”

Từ Cửu Chiếu hoang mang không ngớt, nhưng vẫn có ý định nghe theo đề nghị của Tương Hân.

“Vậy tôi tìm một người môi giới là được rồi.” Cậu cuối cùng hạ quyết tâm.

Tương Hân gật đầu nói: “Được, muốn tìm được người đại diện tốt, thì không thể gấp gáp, tôi giúp cậu từ từ hỏi thăm. Tạm thời nếu như cậu có tác phẩm trước hết cứ đưa vào Bác Cổ Hiên.”

Đường Tiểu Át tuy rằng cũng là người môi giới nghệ thuật, bất quá mục tiêu chính của hắn là đồ cổ, không phải là tác phẩm nghệ thuật hiện đại. Bằng không để Đường Tiểu Át làm người môi giới của Từ Cửu Chiếu, còn có thể tiết kiệm được chút hoa hồng. (Đường Tiểu Át:...).

Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân một lòng vì cậu suy nghĩ, trong lòng không khỏi cảm động. Tình cảm của A Hân sâu đậm như vậy, cậu nên báo đáp thế nào đây?

Không lâu sau đó, Từ Cửu Chiếu tham dự thi viết, rồi chờ thi phần sát hạch điều khiển xe. Có Tương Hân nhúng tay, tuy rằng Từ Cửu Chiếu không đi đến trường học điều khiển xe, nhưng kỳ thực vẫn đi đúng theo trình tự của cuộc thi, nên cũng không có quá mức cao diệu đường hoàng trực tiếp làm cho cậu một tấm bằng lái mà không thi được.

Có một hôm, Từ Cửu Chiếu nhận được một số điện thoại xa lạ.

“Xin chào, cậu là Từ Cửu Chiếu tiên sinh sao?” Một người nam nhân hỏi.

“Là tôi, anh là ai?”

“Là như vậy, bình cử cải Thanh Hoa đồ cổ sự của cậu đã được đề cử cho một trong các giải thưởng cao nhất, hai ngày sau chúng tôi sẽ trao tặng giải thưởng và thứ bậc ở triển lãm, mong cậu sẽ đến.”

Từ Cửu Chiếu nghe vậy liền lộ ra một nụ cười: “Được, đến lúc đó tôi nhất định có mặt.”

Cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu nhảy nhót vung nắm tay của mình.

“Hừ, Mã Tú Sơn, lần này xem ông còn đổi trắng thay đen, tát nước dơ được không.” Từ Cửu Chiếu cười lạnh một tiếng.

Mã Tú Sơn ở Giang Tây xa xôi, nói xấu Từ Cửu Chiếu ở trong tạp chí, tương đương với việc đả kích từ xa. Từ Cửu Chiếu nếu muốn phản kích người đang ở xa, thì phải dùng truyền thông hắt nước dơ trở lại, thầy cùng sư huynh còn nói độ ảnh hưởng của nó càng lớn, danh tiếng càng không dễ nghe.

Vì vậy Từ Cửu Chiếu đã nghĩ ra một biện pháp như thế, công khai lần thứ hai giành được giải thưởng, khiến Mã Tú Sơn không nói được lời nào mà còn tự bôi xấu mình.

Sau khi có người báo tin tức tốt này, Từ Cửu Chiếu liền thu thập hành lý, đem Miêu Gia đưa đến Tiểu Dương Lâu(cái này là tên nhà của Tương gia, sau này có gì mình sẽ chỉnh lại các chương trước vì lúc trước ko pít dịch sao hết) nhờ người chiếu cố, Tương Hân sau khi biết chuyện liền muốn đi theo, vì vậy hai người liền chạy thẳng tới Cảnh Đức Trấn, Giang Tây.

Không sai, chiến trường lần này chính là ở sân nhà của Mã Tú Sơn, cũng là quê hương kiếp trước của Từ Cửu Chiếu — Cảnh Đức Trấn.

70. Chương 70

Lúc làm chuyện này, không có ai biết dự định của Từ Cửu Chiếu. Phùng Trung Bảo chỉ là giúp cậu đăng ký rồi đem tác phẩm đưa tới, Trâu Hành Tân chỉ biết cậu lần này tham gia triển lãm sáng tạo nghệ thuật gồm sứ truyền thống ở Cảnh Đức Trấn, nghĩ cậu chẳng qua là muốn tăng lai lịch thôi. Khi đó Tương Hân lại ở nước ngoài, Từ Cửu Chiếu chỉ là nói qua một lần, Tương Hân vì bận đến một xiu nên đã quên mất.

Đến lúc biết tác phẩm của cậu giành được giải, bạn bè thân thích liền cao hứng.

Đương nhiên, với trình độ của Từ Cửu Chiếu thì nắm chắc được giải thưởng là chuyện bình thường, không lấy được giải thưởng mới là chuyện kỳ quái.

Lần này tác phẩm của Từ Cửu Chiếu nói là bày Mã Tú Sơn cũng không quá đáng, chỉ bắt quá cái bày này nếu muốn phát huy tác dụng, Từ Cửu Chiếu tự mình làm thì không được, vẫn là nói cho Tương Hân, để hắn đem kế hoạch còn sót lại tiến hành tiếp.

Tương Hân sau khi nghe xong, oán giận cậu sao không nói sớm một chút, bắt quá bây giờ bắt đầu thúc đẩy cũng còn kịp.

Triển lãm sáng tạo so với triển lãm liên kết toàn quốc lần trước, đẳng cấp và trình độ cao hơn một chút, không có trình độ nhất định, hoặc là tư lịch giả mạo đều bị loại bỏ. Ban giám khảo đều là các nghệ thuật gia và người bình luận nghệ thuật lão làng đến từ Hiệp hội mỹ thuật toàn quốc. Vì vậy phạm vi tương đối

nhỏ, nhưng cũng có một số người có quan hệ thân thích, cho nên lúc bình chọn tác phẩm tên tác giả đều được giấu đi, chỉ vì muốn tận lực công bằng công chính.

Mã Tú Sơn cũng là một trong các giám khảo, chỉ có điều quyền phát biểu hiển nhiên không có vang dội như lần trước, chỉ có thể đi theo phía sau người khác bỏ phiếu mà thôi.

Từ Cửu Chiếu cùng Tương Hân đã tới Cảnh Đức Trấn, hành trình quá ngắn, cậu còn chưa kịp thương nhớ quê nhà của mình thì đã đến nơi rồi. Từ Cửu Chiếu muôn vàn cảm khái nhìn nơi này đã hoàn toàn trở thành thành phố hiện đại hoá, một chút đáng vẻ trước kia trong trí nhớ cũng không còn.

“Cửu Chiếu?” Tương Hân nghi hoặc nhìn Từ Cửu Chiếu vẻ mặt phức tạp đứng tại chỗ, “Làm sao vậy?”

Từ Cửu Chiếu chớp đôi mắt có chút ướt át: “Không có gì, chính là không nghĩ tới Cảnh Đức Trấn bây giờ là cái dạng này.”

Tương Hân nở nụ cười, nói rằng: “Thành phố hiện đại hoá phát triển rất nhanh, 10 năm không trở lại liền thay đổi.”

Từ Cửu Chiếu miễn cưỡng cười, đi theo phía sau hắn lên xe taxi. Cậu đưa đầu ra, từ cửa sổ xe nhìn xung quanh, nỗ lực tìm kiếm một chút kiến trúc trong ký ức, cuối cùng lại không thu hoạch được gì.

Khi đó, Cảnh Đức Trấn có ngàn lò gốm lớn nhỏ, nhân khẩu gần trăm vạn. Thương nhân cả nước thậm chí toàn thế giới đều lui tới, khiến nơi đây vô cùng phát triển thịnh vượng.

“Trú gian bạch yên yếm cái đại không, dạ tắc hồng diễm thiêu thiên.” (Ban ngày, khói đốt lò bốc lên tận chín tầng mây. Ban đêm, lửa đốt lò thấp sáng cả bầu trời -nguồn: khanhhoathuynha.wordpress.com) chính là nói về sự sôi nổi khi đó. Chỉ tiếc, thời đại ngày nay lò củi bị cấm đốt, không có phê chuẩn đặc thù thì đối với phương thức sản xuất ô nhiễm môi trường như thế, cục bảo vệ môi trường sẽ không cho phép.

Bất quá bây giờ Cảnh Đức Trấn có vẻ càng thêm có sinh cơ có sức sống, tâm tình mát mẻ của Từ Cửu Chiếu từ từ phai đi, nhìn đường phố và các tòa cao ốc, đèn đường chỉnh tề, trong lòng cũng cao hứng lên.

Sau đó, Từ Cửu Chiếu và Tương Hân hai người không có đi tới nơi triển lãm, bởi vì ngày mai mới bình chọn khen thưởng. Tới Cảnh Đức Trấn làm sao có thể không đi tham quan di tích của ngự điêu xưởng chứ, nên Tương Hân liền mang Từ Cửu Chiếu đi thăm di chỉ khảo cổ quốc gia ngự điêu xưởng Cảnh Đức Trấn.

Đi tới bên này, Từ Cửu Chiếu mới hoảng hốt có cảm giác đã từng quen biết, đến khi thấy cổng ngự điêu xưởng, cậu thoáng cái kích động.

Cậu cho rằng cái thành phố này đã hoàn toàn thay đổi, lại không nghĩ rằng di chỉ ngự điêu xưởng lại được gìn giữ nguyên vẹn như vậy. Thậm chí có một ít kiến trúc bên ngoài hoàn toàn mới được sửa chữa lại, cùng trước kia giống nhau như đúc!

“Thế nào? Có phải rất chấn động hay không?” Tương Hân vỗ tay sau lưng cười nhìn bóng lưng Từ Cửu Chiếu, hiếm khi thấy được cậu lộ tâm tình ra ngoài như thế, quả nhiên Cửu Chiếu sẽ thích nơi này, “Chúng ta vào xem đi.”

“Ừ.” Từ Cửu Chiếu không kịp chờ đợi gật đầu.

Hai người mua vé rồi đi vào cửa, dáng vẻ bên trong cũng không có trật tự như bên ngoài, có nơi hoàn toàn được bảo vệ bằng vật che chắn, mà có nơi đang được tu kiến, vẫn chưa xong.

Từ Cửu Chiếu không quan tâm những thứ này, chỉ là dùng ánh mắt hoài niệm nhìn mọi thứ bên trong. Ở đây cậu vô cùng quen thuộc, mặc dù kết cấu có chút không giống nhau, thế nhưng trên cơ bản là không có thay đổi.

Tương Hân mời một hướng dẫn viên du lịch giới thiệu cho hai người, Từ Cửu Chiếu buồn bã không lên tiếng chỉ dựa vào giới thiệu của người hướng dẫn thăm lại chốn xưa.

So sánh với lịch sử khổng lồ, cậu thật sự là quá mức nhỏ bé. Không chỉ là vết tích tồn tại của cậu, thậm chí ngay cả các điều sự cùng thời với cậu đều không lưu lại dấu vết nào.

Tâm tình hưng phấn của Từ Cửu Chiếu dần dần bị buồn rầu vô cớ thay thế, Tương Hân trong lúc lơ đãng chú ý thấy tinh thần cậu không cao.

“Mệt mỗi sao?” Tương Hân đứng tại chỗ lo lắng nhìn cậu, “Bằng không chúng ta quay về khách sạn nghỉ ngơi?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Không có việc gì, tham quan xong rồi về.”

Hai người dừng bước, hướng dẫn viên du lịch cũng không đi tiếp. Từ Cửu Chiếu vực dậy tinh thần bước đi, kể tiếp ai cũng không có tâm tình để tham quan, sau khi dạo qua một vòng, liền quay trở về khách sạn.

Tương Hân thực lo lắng cho cậu, liền cùng nhau theo về phòng.

“Cửu Chiếu, cậu làm sao vậy?” Tương Hân lo lắng ân cần nhìn Từ Cửu Chiếu, khom lưng nhìn mặt cậu.

Từ Cửu Chiếu ngồi ở mép giường, tâm tình nặng nề bởi vì Tương Hân mà tốt lên một chút. Cậu ngẩng đầu mỉm cười: “Tôi không sao.”

Tương Hân sờ sờ tóc của cậu: “Làm sao không có tinh thần như thế, hồi nãy vẫn tốt mà.”

Từ Cửu Chiếu đành phải nói: “Tôi nhìn bên trong di tích, nhớ ngày xưa rất là sôi nổi. Sau đó cảm thấy thế sự biến đổi, sự vật phồn hoa trước kia đều biến mất trong lịch sử, hôm nay lại không lưu lại một điểm vết tích, cảm thấy buồn ngủ mà thôi.”

Tương Hân ngoài ý muốn nhướn mày, từ trước đến nay Từ Cửu Chiếu đều không có tính cách bi xuân thương thu như thế, sao lúc này đa sầu đa cảm như vậy chứ?

Hắn cẩn thận an ủi: “Làm sao sẽ không để lại vết tích chứ, tuy rằng rất nhiều người đều không được ai biết đến, thế nhưng nơi xuất phẩm gốm sứ này vẫn được viện bảo tàng và người sưu tầm tỉ mỉ bảo quản. Những thứ kia không phải đều là vật của người xưa lưu lại sao?”

Từ Cửu Chiếu nghe nói như vậy, chợt bừng tỉnh: “Trái lại tôi chỉ để tâm vào chuyện vụn vặt.” Sau đó cậu nở nụ cười thật to: “Tôi đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Chút thương cảm của Từ Cửu Chiếu tới nhanh đi cũng nhanh, Tương Hân cũng không hiểu ra sao, nhưng thấy tâm tình của cậu thực sự khá hơn, cũng không để ý nữa.

Ngày hôm sau, hai người chạy tới địa điểm triển lãm sáng tạo gốm sứ truyền thống Cảnh Đức Trấn, chỉ thấy rất nhiều người, nhưng mà trật tự trong sân bãi được duy trì rất tốt, có người hỏi tính danh của Từ Cửu Chiếu, liền dẫn cậu đến phía trước sắp xếp chỗ ngồi.

P phía sau phóng viên và người vây xem rất náo nhiệt, cũng chỉ có thể đứng.

Từ Cửu Chiếu liếc mắt liền nhìn thấy Mã Tú Sơn, chỉ có điều có một loạt người ngồi trước Mã Tú Sơn, nên đối phương cũng không có thấy cậu.

Bọn họ tới coi như là sớm, các vị lãnh đạo tiến lên luân phiên nói chuyện chúc mừng, chúc mừng triển lãm lần này thành công tốt đẹp. Thời gian nói chuyện quả thực chiếm đi hai phần ba, Từ Cửu Chiếu càng về sau cảm thấy ngồi cũng là chuyện mệt mỏi.

Đã đến 11 giờ, cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn chính, bắt đầu lễ trao giải. Đầu tiên là giải ba, người lấy được giải là một thầy giáo dạy ở trường học gốm sứ, tuổi chừng bốn mươi, tác phẩm lấy được giải thưởng là một bức tranh bằng gốm.

Tiếp theo chính là giải nhì, tác phẩm lấy được giải thưởng là một tấm bình phong, người đoạt giải là một nam tử hơn ba mươi tuổi tóc dài, chòm râu phi thường có tính nghệ thuật.

Đến khi công bố giải nhất, người chủ trì bên trên dáng tươi cười khả súc nói: “Chúng ta hãy cùng nhau chúc mừng cho người đoạt giải nhất. Bình cử cải Thanh Hoa đồ cổ sự tuy rằng vẫn sử dụng kỹ thuật chế tác truyền thống, phương thức biểu hiện hội họa cũng vô cùng cổ điển, có đặc trưng rõ rệt của đời Minh. Thế nhưng lại lấy đề tài câu chuyện làm ra đột phá và sáng tạo. Đối với loại đột phá và đổi mới này, chúng tôi vô cùng cổ vũ và ủng hộ. Giám khảo đối với tác phẩm này đều đánh giá cực kỳ cao, cho rằng đây là phương

hướng phát triển mới của gốm sứ truyền thống!” Người chủ trì ra hiệu nhân viên công tác quay về phía Từ Cửu Chiếu giơ tay lên: “Hiện tại chúng tôi xin mời người đoạt giải nhất Từ Cửu Chiếu tiên sinh lên đài!”

Vang lên một trận vỗ tay không quá lớn, Từ Cửu Chiếu đứng lên, nội tâm tuy khẩn trương nhưng ngoài mặt cậu vẫn bình tĩnh chậm rãi đi tới.

Cậu chưa từng có trải qua việc trao giải, tuy rằng vừa rồi đã có người giới thiệu qui trình cho cậu, thế nhưng khi trực tiếp thực hiện tay chân đều có chút cứng ngắc.

Người chủ trì kinh ngạc nhìn Từ Cửu Chiếu, không khỏi nói rằng: “Vị lấy được giải thưởng thực sự là còn rất trẻ, quả nhiên là hậu sinh khả ư!” Từ Cửu Chiếu đi lên đài, người chủ trì đối với cậu nói rằng: “Chúc mừng cậu lần này đạt được giải nhất của triển lãm sáng tạo, hiện tại tâm tình của cậu thế nào?”

Cậu hỏi tuy rằng cũ, thế nhưng khán giả hết lần này tới lần khác lại thích nghe, đến lúc tạo thành hình thức quán tính, không thích nghe, chán nghe rồi cũng phải nghe.

Từ Cửu Chiếu hít sâu một hơi, cực lực trấn định nói rằng: “Rất hồi hộp.”

Người chủ trì cười một tiếng, nói rằng: “Nhìn ra được a...”

Coi như là có hồi hộp đi chẳng nữa, người chủ trì cũng không thể để cho Từ Cửu Chiếu dùng ba chữ như vậy mà bỏ qua cho cậu được. Ngay lúc người chủ trì cùng Từ Cửu Chiếu hai người hỗ động lẫn nhau trên đài, Mã Tú Sơn ngồi ở phía dưới trợn tròn mắt vừa sợ vừa giận.

Hắn chưa từng nghĩ tới tác phẩm giành được giải là của Từ Cửu Chiếu, hắn không chỉ nói rất nhiều lời khen ngợi, thậm chí đêm qua còn chấp nhận lời mời của người khác, viết một bài văn nhận xét khen ngợi rực rỡ màu sắc.

Mã Tú Sơn sắc mặt tái xanh ngay tại chỗ, trên đài Từ Cửu Chiếu từ từ trấn định lại, thuận lợi nói chuyện tiếp.

“Làm sao cậu lại nghĩ ra đề tài sáng tạo như vậy chứ?” Người chủ trì hỏi.

Từ Cửu Chiếu liếc mắt Mã Tú Sơn dưới đài, nói rằng: “Ngay từ lúc đầu thầy của tôi đã nói với tôi, nghệ thuật gốm sứ truyền thống là phải kế thừa nền tảng đã được phát dương quang đại. Những hình thức và đồ án của các tác phẩm kinh điển kia được người đời yêu thích, nhất định là có chỗ hơn người. Về đẹp đó ở bất kỳ thời điểm nào cũng không lỗi thời, chúng ta chỉ cần cải biến một chút, là có thể để nó được người đời tiếp tục yêu thích. Lần này tác phẩm tham gia triển lãm được tôi đặt tên là Thất huynh đệ. Đề tài là lấy từ bộ phim hoạt hình (animation) mà tất cả mọi người đều biết đến, bất quá biểu hiện thủ pháp thì vẫn dùng kỹ thuật hội họa truyền thống, bây giờ xem ra thử nghiệm này vẫn thành công.”

Người chủ trì cười nói: “Không sai, có thể nói là khá thành công. Nói thật, lúc đầu tôi thấy bình củ cải Thanh Hoa kia vẽ Anh Em Hồ Lô thực sự là vô cùng ngạc nhiên, đến bây giờ tôi còn cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Tôi chưa từng nghĩ tới câu chuyện ở hiện đại khi được dời đến trên sứ Thanh Hoa cũng có thể biểu hiện duyên dáng như vậy, không thể không nói bản lĩnh hội họa của cậu rất sâu dày a.” ?

Người chủ trì khen ngợi một phen, Từ Cửu Chiếu trấn định mà trầm ổn đứng tại chỗ mỉm cười, biểu hiện không quan tâm hơn thua, không kiêu ngạo không siểm nịnh, rất khiến người ta có hảo cảm.

Sau khi chấm dứt hoạt động trao giải, Mã Tú Sơn vội vàng rời khỏi hội trường gọi điện thoại cho người của ngày hôm qua: “Đem bản thảo ngày đó cầm về! Mau cầm về cho tôi! Tôi không phát nữa, tôi sẽ trả lại tiền cho cậu!!”

Người nọ vô cùng kinh ngạc không giải thích được nói: “Thế nhưng đã phát ra ngoài rồi a.”

Mã Tú Sơn choáng váng, ngã ngồi trên mặt đất: “Xong rồi, toàn bộ đều xong rồi.”

71. Chương 71

Lần này triển lãm sáng tạo so với triển lãm liên kết thủ công mỹ nghệ toàn quốc lần trước có lực ảnh hưởng lớn hơn, báo chí đưa tin từ lúc khai mạc đến khi kết thúc. Tuy rằng chiếm số trang không lớn, thế nhưng nhờ vào đề tài đặc biệt của Từ Cửu Chiếu, Thất huynh đệ đặc biệt được nhắc tới nhiều hơn đôi câu, mà còn đều là những lời khen ngợi tích cực.

Trong giới nghệ thuật, việc này tương đương với việc thả một tảng đá lớn vào trong giới, Từ Cửu Chiếu thoáng cái liền nổi danh.

Hơn nữa loại danh tiếng này cũng không phải loại hiếm thấy, ngoại trừ người trong giới và người có liên quan đến nghệ thuật ra, ngay cả dân thường cũng đều quen thuộc. Ngoài ra chuyện này còn lây lan như lửa cháy trên phương tiện truyền thông.

Tất cả đều bởi vì Thất huynh đệ. Vừa nghe nói bộ phim hoạt hình đại danh đỉnh đỉnh được sử dụng trên sứ Thanh Hoa, còn giành được giải nhất nữa. Mọi người đầu tiên là cảm thấy buồn cười, sau đó liền tìm từ khóa trên mạng, tất cả đều không ngoại lệ là muốn nhìn thấy hình dáng nội dung chân thật.

Đến lúc thấy cái bình củ cải, mọi người lại cảm thấy ngoài dự liệu. Tuy rằng nói là câu chuyện hiện đại, thế nhưng tạo hình nhân vật cũng không giống với hình ảnh trong phim hoạt hình, hoàn toàn là dùng thủ pháp hội họa truyền thống tạo thành. Bảy anh em hồ lô đáng vẽ ngây thơ khả ái và tình nghịch. Lão gia gia mặt mũi hiền lành, cần lao dũng cảm. Hai yêu quái gian trá giảo hoạt, âm hiểm tà ác. Mỗi nhân vật đều được khắc họa sống động, trông như thật vậy. Hình ảnh câu chuyện gây rung động mạnh mẽ, chỉ vài hình vẽ nối tiếp với nhau, liền đưa câu chuyện phức tạp kể lại đầy đủ.

Mà lúc này, mọi người lại nhìn ảnh chụp khí hình tinh mỹ xinh đẹp, mặt sứ ôn nhuận như ngọc, sắc men trong xanh có tím, không khỏi sợ hãi than món đồ sứ này thật xuất chúng.

Anh em hồ lô gắn liền với sự trưởng thành của người thời nay, mà hiện nay những người này tuổi trẻ đang thịnh, như là mặt trời ban trưa vậy. Đặc biệt phần đông là các phú gia trẻ tuổi, thấy vật này, liền cười vui vẻ, cũng cảm thấy thú vị muốn mua về sưu tầm.

Sau đó vài ngày, điện thoại của các nơi gọi đến triển lãm tới liên tục. Cuối cùng món đồ sứ đó được một thổ hào dùng 50 vạn mua đi!

Từ Cửu Chiếu danh lợi song thu, mà cùng cậu đối lập chính là xú danh thân bại danh liệt của Mã Tú Sơn.

Hắn phía trước chửi phía sau khen, hai bài báo đối lập nhau bị phát ra. Mọi người châm chọc hắn là tự nuốt lời của mình, còn chỉ trích hắn không chịu trách nhiệm về lời nói, bẻ cong sự thật. Rõ ràng hắn căn bản cũng chưa từng thấy tận mắt, liền trắng trợn nói xấu nghệ thuật gia mới vào nghề, càng lộ ra lòng hẹp hòi, nhân phẩm không tốt.

Mà đúng lúc này, Tương Hân để cho người khác liên tục vạch trần Mã Tú Sơn nhận hối lộ, tham ô công quỹ, lạm dụng chức quyền làm ác. Tương Hân bất quá chỉ là người đi đầu, sau lại có vài người không vừa mắt hắn liền nhảy ra vạch trần nhiều vết nhơ khác của Mã Tú Sơn.

Tường đồ người liền đẩy (mình nghĩ là giống như “thừa nước đục thả câu” í), rất nhanh Mã Tú Sơn liền bị cơ quan kiểm soát mang đi điều tra, bị cách chức để điều tra tìn tức.

Trâu Hành Tân kích động gọi điện thoại cho Từ Cửu Chiếu, nói không nghĩ tới Mã Tú Sơn là như người vậy, thật là phần tử cận bã có văn hóa mà!

Từ Cửu Chiếu chỉ có thể phụng bồi nghe Trâu Hành Tân tuôn một tràng dài, liên tục phụ họa theo thầy để ông nguôi giận. Không có biện pháp, có chuyện thì đệ tử phải ra sức, thời khắc mấu chốt sẽ đảm nhiệm làm thùng rác tinh thần. Hai vị sư huynh, một người quyền cao chức trọng rất bận rộn, một người ở xa nhìn không thấy, thầy cũng chỉ có thể dốc bầu tâm sự với đệ tử bé mọn này thôi.

Chờ Trâu Hành Tân cuối cùng cũng cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu để điện thoại di động xuống thở phào. Sau đó về mặt cậu hậu tri hậu giác phát hiện, so với địa vị điều sư trước đây, hiện nay giới gốm sứ đổi thành giới văn nghệ, coi như là có thể dùng thuật ngữ “bại hoại có văn hóa” cho tầng lớp trí thức.

“Trâu lão mắng đủ rồi sao?” Tương Hân mang tạp dề đứng ở bếp, trong tay cầm cái xẻng, xoay cơ thể về trước cậu.

Từ Cửu Chiêu đem thân thể xê dịch, vẻ mặt không thích ứng nhìn một thân “hương vị gia đình” của Tương Hân. Tương Hân tới vài lần liền từ từ biến phòng bếp trống không trở nên đầy ắp các đồ làm bếp và gia vị. Thậm chí ngay cả tủ lạnh bên trong cũng chất đầy rau xanh. Bởi vì hắn kiên trì cho rằng vẫn là mình làm ăn thì vệ sinh hơn. Từ Cửu Chiêu cũng không ngại, để hắn làm.

Cậu trả lời: “Ừ, lần này việc ác của Mã Tú Sơn bại lộ, làm thầy rất là tức giận.”

Tương Hân cười một tiếng, nói: “Người như thế kỳ thực không phải là số ít, lúc còn trẻ có một chút thành tựu nghệ thuật, khi đến tuổi già thì tham luyện quyền vị, dùng tiền mưu cầu danh lợi. Dem mình đưa vào nhà tù cũng là điều tất nhiên.”

Từ Cửu Chiêu nghiêng đầu tựa vào ghế sa lon, ngưng mắt nhìn thân ảnh bận rộn của hắn, đột nhiên cảm thấy cuộc sống như thế cũng không tệ. Có một người vì cậu quan tâm chuyện ăn mặc, còn cậu có thể nhìn đối phương vì cậu làm cơm, sau đó nói một ít chuyện phiếm. Không khí thoải mái này khiến cậu muốn đắm chìm vào trong đó. Từ Cửu Chiêu vẫn luôn lẻ loi một mình, mặc dù có Miêu Gia làm bạn, tuy rằng quyết định không kết hôn, nhưng tiềm thức vẫn khát vọng một mái nhà ấm áp.

Từ Cửu Chiêu nhìn động tác Tương Hân lưu loát tiêu sái xào rau, một mùi thơm ngào ngạt tỏa ra.

Cậu không yên lòng nói rằng: “Vụ vạch trần Mã Tú Sơn là bút tích của anh sao.” Lời này, cậu dùng giọng điệu khẳng định nói. Tuy rằng Tương Hân chưa nói, thế nhưng Từ Cửu Chiêu vẫn nhận ra các sự kiện liên tiếp đó rất giống tác phong hành sự của hắn.

Tương Hân nghe thanh âm lưỡi biếng của cậu, nhin không được quay đầu lại nhìn, vừa lúc ánh mắt hai người chạm vào nhau. Hắn dừng một chút, Từ Cửu Chiêu tự tại buông lỏng như vậy rất là hiếm thấy. Nhin xuống trái tim đột nhiên đập nhanh hơn, Tương Hân gác tâm tình qua một bên, quay đầu nhìn vào trong nồi: “Đúng vậy, dù sao Đường Tiểu Ất bên kia đã trả tiền, những tư liệu này không cần phải lãng phí.”

Từ Cửu Chiêu khẽ cười một cái, thật đúng là phong cách làm việc của Tương Hân. Cậu đứng lên, đi tới bên người Tương Hân, muốn đem đồ ăn đã được hắn nấu tốt đem ra bàn ăn.

Tương Hân ngăn cậu lại. Thái độ hắn ôn hòa, nhưng động tác lại kiên định đem cậu từ phòng bếp đẩy ra ngoài: “Chớ đứng ở chỗ này, đều là khói dầu, làm cậu cũng bị dính mùi.”

Từ Cửu Chiêu bị hắn cứng rắn đẩy ra ngoài, nhất thời cũng không biết trong lòng có tư vị gì.

Dù sao A Hân cũng thích cậu, không bằng cậu cứ như vậy ở cùng với hắn? Từ Cửu Chiêu yên lặng tiêu sái đến bàn ăn ngồi xuống, tiếp tục dùng ánh mắt nhìn chằm chằm tấm lưng rộng lớn của Tương Hân. Tuy rằng ... cậu không có cách nào cho hắn tình cảm mà hắn mong muốn, nhưng mà nếu như cậu cam đoan sau này sẽ không có người khác, chỉ cùng hắn sinh hoạt. A Hân có thể đáp ứng không?

Từ Cửu Chiêu hầu như không cần suy nghĩ nhiều cũng biết Tương Hân nhất định là nguyện ý. Hắn đối với cậu tốt như vậy, nhất định là có thể dễ dàng tha thứ cho sự thiếu chân thành của cậu.

Đáy lòng Từ Cửu Chiêu liền dâng lên xấu hổ và tức giận, cậu làm sao đột nhiên biến thành người như vậy chứ? Cũng bởi vì tham luyện ôn nhu của đối phương, cậu cứ như vậy lợi dụng tình cảm của hắn. Như vậy cùng với Mã Tú Sơn đạo đức bại hoại cầm thú kia có gì khác nhau chứ.

Tương Hân tốt như vậy, hiển nhiên đáng giá có người thật tình đối đãi. Sẽ có người tốt hơn đến thích hắn, thương hắn. Dù sao cũng tốt hơn so với người có nội tâm xấu xa như cậu.

Không biết là đối với mình phần nộ, hay là tâm tình gì, Từ Cửu Chiêu liền đập tay một cái trên bàn.

“Rầm -” Một thanh âm vang lên, dọa Tương Hân giật mình. Hắn quay đầu lại: “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Từ Cửu Chiêu bối rối hướng hắn cố gắng nở nụ cười: “Không có việc gì, chỉ là một con ruồi thôi.”

Tương Hân nửa tin nửa ngờ nhìn cậu, trong phòng có thiết bị bắt ruồi, ruồi muỗi hầu như tuyệt tích. Nhưng mà Từ Cửu Chiêu đã nói có, không lẽ có cá lọt lưới?

Tương Hân giương mắt cẩn thận nhìn một vòng, không có phát hiện gì, quay đầu nhìn Từ Cửu Chiếu, thấy cậu vẫn còn tức giận. Hân liền nở nụ cười, nói: “Được rồi, lát nữa tôi bắt nó cho.”

Từ Cửu Chiếu tâm tình không tốt. Lúc ăn cơm ngồi đối diện cậu Tương Hân âm thầm nghĩ tới.

Tuy rằng cậu bây giờ không có biểu cảm gì, thế nhưng Tương Hân lại biết. Vì giữa chân mày và khóe môi cậu có chút cảm xúc, còn có cổ và vai, tay chân, Tương Hân vẫn có thể nhìn ra.

Tương Hân nghĩ không ra bởi vì sao Từ Cửu Chiếu mất hứng. Cậu nhất định là không có khả năng bởi vì Trâu lão tìm cậu oán giận chữ bởi Mã Tú Sơn mà mất hứng, Tương Hân biết rõ Từ Cửu Chiếu cực kỳ tôn kính thầy của mình, sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này mà tức giận.

Không lẽ vì con ruồi? Động tác ăn cơm của Tương Hân dừng một chút, hân lại quét mắt một vòng.

Tưởng tượng cảnh Từ Cửu Chiếu lúc làm việc bởi vì tay chân bận rộn, con ruồi lại ở một bên quấy rầy mà không có cách nào bắt được, cậu vừa thấy phiền toái lại tức giận, bên trong lòng của Tương Hân liền mềm mại rồi tỉnh rồi mù.

Cơm nước xong ra ngoài mua bình xịt côn trùng là được rồi. Tương Hân tăng tốc độ ăn cơm.

Trong lúc Từ Cửu Chiếu bởi vì thấy mình xấu xa mà buồn bực thì Tương Hân đã ăn cơm xong, đem chén cơm của mình bỏ vào trong bồn.

“Cậu ăn xong rồi cứ để đấy. Tôi đi ra ngoài một chút, chờ tôi trở lại rồi rửa cho.” Tương Hân dặn dò cậu một câu, liền cầm chìa khóa xe đi ra cửa.

Từ Cửu Chiếu lấy lại tinh thần, Tương Hân đã ra khỏi cửa. Cậu suy sụp hạ vai, không giả vờ bình tĩnh nữa.

Không có khẩu vị, đồ còn lại cũng không muốn ăn, Từ Cửu Chiếu đứng lên đem đồ ăn còn dư lại dọn dẹp. Cậu không có nghe Tương Hân nói, kiên trì tự mình thu dọn bàn ăn sạch sẽ, sau đó đem bộ đồ ăn đã dùng qua rửa sạch.

Cậu không phải sẽ không làm, mặt khác, Tương Hân là tới làm khách, không thể để hân rửa chén được. Để khách làm cơm cho cậu ăn đã không tốt rồi, lại để cho hân trở về rửa chén thì càng tồi tệ hơn.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Hơn nữa, trong lòng cậu như bị nhồi vào một tảng đá lớn, vừa nặng nề vừa đau đớn, làm cho cậu khó chịu đến cực hạn rồi.

Từ Cửu Chiếu chuyển dời lực chú ý, nỗ lực nghiêm túc rửa chén. Cậu làm khá chậm, nhưng rửa chén cũng coi như sạch sẽ. Cuối cùng là, cậu không chỉ là đem chén rửa sạch, còn đem dầu mỡ trên bếp lau sạch sẽ, thậm chí nền nhà bếp cũng đều được lau sáng loáng.

Đến khi làm xong lượng lớn công việc, tâm tình Từ Cửu Chiếu đã khá hơn nhiều, cậu đuổi thất lưng, thở phào một cái: Quên đi, không nghĩ nữa, thuận theo tự nhiên là được.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng chuông, Từ Cửu Chiếu khó hiểu là ai tới. Cậu sẽ không cho đó là Tương Hân, bởi vì Tương Hân có chìa khóa.

“Tề tiểu thư?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn Tề Yên đột nhiên xuất hiện, “Làm sao cô biết tôi ở chỗ này?”

Tề Yên nở nụ cười: “Địa chỉ là tìm Phùng sư phụ hỏi, nghe nói cậu đạt được giải nhất của triển lãm sáng tạo, đặc biệt tới đây chúc mừng.” Cô giơ cái giỏ trái cây trong tay lên, đưa về phía Từ Cửu Chiếu.

Người tới là khách, Từ Cửu Chiếu chỉ có thể nhận lấy: “Cám ơn, mời vào.”

72. Chương 72

Tề Yên được mời vào phòng khách.

Từ Cửu Chiếu vào trong phòng bếp tìm kiếm một phen, bởi vì không có tìm được nơi Tương Hãn cất trà, cậu không thể làm gì khác hơn là từ bên trong bình nước rót ra một ly nước trắng.

“Xin lỗi, chỉ có cái này chiêu đãi cô.” Từ Cửu Chiếu nói xin lỗi, sau đó ngồi đối diện với cô.

Tề Yên cười một tiếng, bưng ly nước lên nhẹ nhàng nhấp một chút. Sau đó cô để ly nước xuống, thoải mái nói: “Chỗ này rất tuyệt a, vô cùng có phong cách nghệ thuật.”

Phong cách căn phòng này là do chủ phòng trước quyết định thiết bị lắp đặt. Phong cách trùng tu kho hàng là theo phong cách Châu Âu giản lược, nhìn vô cùng đơn giản, không có bao nhiêu đồ đạc và đồ trang trí. Thế nhưng cũng làm cho người ta có cảm giác ấm áp, thoải mái.

Từ Cửu Chiếu cười một cái, ngược lại nói rằng: “Cô tìm tôi có chuyện gì không? Không chỉ là vì chúc mừng chứ?”

Lời của Từ Cửu Chiếu có thể coi là nghi ngờ, chớ nhìn cậu không có biểu hiện ra ngoài, nhưng đối với việc Tề Yên tìm tới cửa thì rất mất hứng. Nếu quả thật có chuyện gì muốn tới nhà, vì sao không gọi điện thoại nói trước. Mà lại trực tiếp tìm đến cửa như thế này?

Nếu như người tới là bằng hữu, Từ Cửu Chiếu tuyệt đối sẽ không cho rằng bị mạo phạm, thế nhưng Tề Yên không phải là bạn của cậu. Từ Cửu Chiếu cũng không cảm thấy làm việc chung trong mấy ngày qua sẽ để cho cậu và vị tiểu thư này trở thành bạn bè, nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ công việc thôi.

Ngược lại Tề Yên thoải mái đáp một tiếng, gật đầu nói: “Đúng vậy, lần này tôi tới tìm cậu, có một việc muốn mời cậu tham gia.”

Biểu tình Từ Cửu Chiếu lạnh nhạt nói: “Chuyện gì?”

Tề Yên vén tóc, từ trong túi xách lấy ra một phần văn kiện, cô đem văn kiện đặt ở trên bàn trà, đẩy về phía Từ Cửu Chiếu. Sau đó cô nói rằng: “Là như vậy, tôi thay mặt gia gia tôi mời cậu tham gia tổ khảo cổ nghiên cứu về Phong Diêu, tiến hành nghiên cứu toàn bộ lịch sử của diêu tràng Phong Diêu.”

Chuyện này hoàn toàn ngoài dự liệu của Từ Cửu Chiếu, cậu kinh ngạc đến ngây người.

“Cái gì?” Từ Cửu Chiếu cau mày, cậu nói: “Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Loại chuyện này tại sao phải tìm tôi?”

Tề Yên mỉm cười, nói rằng: “Từ tiên sinh, cậu không nên gấp gáp, tôi sẽ nói rõ với cậu.” Cô dừng một chút, tựa hồ là đang sắp xếp lại lời nói: “Gia gia tôi thấy được tú đôn kia, cảm thấy nó giống cái kia như đúc. Ông vô cùng hài lòng, nhất định muốn tôi cảm ơn cậu thật tốt.”

Chân mày Từ Cửu Chiếu vẫn không chút nào thả lỏng: “Nếu là như vậy, bên cô đã thanh toán thù lao rồi. Tiền hai bên đã thoả thuận xong, giao dịch công bằng, cô không cần phải ... làm gì nữa đâu.”

Giọng nói Tề Yên mang theo một chút xú bắt đầu dĩ: “Thế nhưng gia gia tôi không cho là như vậy, vì cậu đã bù đắp tiếc nuối từ trước đến nay của ông. Nên ông cho rằng chỉ dùng tiền thì không đủ để hồi báo. Có lẽ cậu không biết, gia gia tôi là người vô cùng truyền thống, cũng vô cùng cố chấp.”

Chân mày Từ Cửu Chiếu càng nhíu chặt hầu như có thể kẹp chết con ruồi.

“Nếu như dùng tiền có thể giải quyết được mọi chuyện, ông cũng không đến mức cố chấp cảm tạ cậu như thế. Thật sự là bởi vì trước đó chúng tôi đã từng thử làm mô phỏng mấy lần, nhưng lần lượt đều làm cho gia gia thất vọng. Cho nên, khi thấy tú đôn do cậu chế luyện, lúc này ông mới kích động như vậy.” Tề Yên nhẹ nhàng nâng đầu phải lên, vắt ở trên chân trái, cô mặc váy chỉ qua đầu gối, làm động tác như vậy, phần bị vén lên có thể mơ hồ thấy được bắp chân trắng nõn.

Đối với người hiện đại, cái này cũng không đáng kể chút nào, ngay cả ngắn hơn cũng không sao. Thế nhưng trong mắt Từ Cửu Chiếu lại không giống nhau, nhất thời cậu lúng túng dời mắt, mặt đỏ rần.

Này này này! Muốn khiêu chiến ranh giới cuối cùng của người có tâm lý cổ đại như cậu hả.

Tề Yên hồn nhiên chưa phát giác ra, vẫn nói tiếp: “Ông cho rằng tiền không nói lên được lòng cảm kích, cho nên muốn thay cậu giải quyết một vấn đề nan giải, coi như là đền đáp.”

Từ Cửu Chiếu đưa mắt nhìn ra phía sau Tề Yên, không được tự nhiên hỏi: “Tôi không cảm thấy có tôi khó khăn gì. Huống hồ cùng Phong Diêu có quan hệ gì chứ?”

Tề Yên chăm chú nhìn Từ Cửu Chiếu nói: “Từ tiên sinh, cậu có nghĩ là học lên đại học không?”

Đây là lần thứ hai trong ngày Từ Cửu Chiếu giặt mình. Cậu dự cảm, chuyện này rất có thể sẽ không dừng ở đây.

“Lên đại học? Tôi sao?” Ánh mắt của Từ Cửu Chiếu rốt cục cũng nhìn thẳng vào mặt cô: “Tôi chưa từng nghĩ tới.”

Tề Yên nói rằng: “Cậu đừng trách tôi nhiều chuyện, tình hình trong nước hiện nay, mọi người đều yêu cầu có bằng cấp là điều dễ hiểu. Nếu như tương lai cậu muốn tiến hành bình xét cấp bậc đại sư thủ công mỹ nghệ, nhất định phải có một giấy chứng nhận như thế.”

Trong lòng Từ Cửu Chiếu hoang mang, cho tới bây giờ cậu cũng không có nghĩ học đại học là một chuyện quan trọng, bằng cấp đối với cậu mà nói cho tới bây giờ đều không cần thiết. Suy nghĩ của Tề Yên so với suy nghĩ Từ Cửu Chiếu thì khác nhau rất nhiều. Cho nên, cô căn bản cũng không nghĩ tới ở xã hội hiện đại sẽ có một người bỏ học cao trung, sau lại có cơ hội lên đại học có thể bất vi sở động như vậy.

Từ Cửu Chiếu: “Tôi hiện tại mỗi tuần đều đến trường nghệ thuật dự thính một ít chương trình học mà tôi cần rồi.”

Tề Yên hiển nhiên là không nghĩ tới việc này, lông mày cô nhíu lại, không quá tán đồng nói rằng: “Tuy rằng như vậy cậu cũng có thể học được kiến thức, nhưng không thể thu được giấy chứng nhận học vị và bằng tốt nghiệp. Hiện tại, cậu chỉ cần gia nhập hạng mục khảo cổ này, sau hai năm là có thể thuận lợi lấy được giấy chứng nhận thạc sĩ. Tôi nghe nói cậu cũng biết giám định gốm cổ, chắc chắn giấy chứng nhận hệ khảo cổ cũng có thể trợ giúp cho cậu ở phương diện này một ít.”

Từ Cửu Chiếu căn bản là cùng cô nói không thông, cậu cũng không có thể nói với cô cậu thật sự không quan tâm học vị hay thân phận gì cả. Thế nhưng cậu bèn nhảy phát giác Tề Yên nhiều lần nhấn mạnh chuyện này. Tựa hồ là thời đại ngày nay rất coi trọng bằng cấp. Cậu không thể biểu hiện khác biệt quá lớn so với người hiện đại được, tựa hồ như vậy không giống bình thường a.

Từ Cửu Chiếu cảnh giác, cậu suy nghĩ một chút nói rằng: “Tôi không có khả năng đi theo khoa khảo cổ, bởi vì tôi cái gì cũng đều không hiểu a.”

Tề Yên cho là cậu đã động tâm, an ủi nói rằng: “Hạng mục này ông tôi là người đầu tư, cho nên cậu có thể chỉ treo tên ở đó là được.”

Thời gian Tương Hân đi ra ngoài hơi lâu, trong lòng Từ Cửu Chiếu bắt đầu lo lắng phiền não.

“Cảm ơn thịnh tình của Tề lão, tôi còn trẻ, thời gian còn rất nhiều. Dựa vào cố gắng của mình, nói không chừng cũng có thể lấy được giấy chứng nhận đó.” Từ Cửu Chiếu cuối cùng vẫn khách khí từ chối.

Tề Yên tiếc nuối: “Phải không? Cậu nên cẩn thận suy nghĩ một chút. Hạng mục khảo cổ này thời gian thực hiện rất lâu, bởi vì phải khảo chứng lại lịch Phong Diêu và diêu chủ, còn có nguyên nhân phá hủy, văn vân, khá là nhiều việc. Mấy thứ này hiện tại căn bản cũng không có manh mối, nên điều tra rất nhọc nhằn, không hơn mấy năm căn bản không có thể hoàn thành được. Nếu như cậu suy nghĩ kỹ, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc trợn to hai mắt, không ngờ khảo chứng lại là mấy thứ này. Đây chẳng phải là nói, cậu và các điều sư trong diêu tràng rất có thể sẽ được lưu danh sử sách sao?

Trái tim bỗng đập nhanh hơn, Từ Cửu Chiếu nuốt nước miếng, khó có thể ức chế tâm tình kích động.

“Tề tiểu thư, phần văn kiện này có thể lưu lại cho tôi xem không?” Từ Cửu Chiếu lộ ra nụ cười nói.

Tề Yên kinh ngạc nhìn cậu, sau đó cười nói: “Đương nhiên là có thể, đây vốn chính là cho cậu mà.”

Tiến Tề Yên đi, Từ Cửu Chiếu cầm lấy phần văn kiện nhìn qua một lần. Bên trong là mục tiêu nghiên cứu của tổ khảo cổ, so với khai quật tại hiện trường hoàn toàn không giống nhau, mà lại càng toàn diện tỉ mỉ hơn.

Từ việc Phong Diêu bởi vì sao mà tạo nên, người nào xây dựng, vì sao thời gian tồn tại lại ngắn như vậy, nguyên nhân gì làm tổn hại, gổm sứ Phong Diêu bên trong đã đi về nơi nào, những thứ này đều nằm trong phạm vi khảo cổ.

Từ Cửu Chiếu kích động không thôi, thậm chí tay vượt vắn kiện đều phát run. Những nội dung khảo cổ này, phần lớn đều liên quan đến cậu, nếu như khảo cổ hoàn thành thành công, tên của cậu thực sự sẽ được lịch sử ghi lại!

Từ Cửu Chiếu thật lâu không thể bình tĩnh lại được, đến lúc cậu từ từ phục hồi tinh thần lại, phát hiện sắc trời đã sẩm tối, mà Tương Hân vẫn chưa về. Không chỉ là như vậy, ngay cả điện thoại cũng không có gọi.

Việc này không bình thường, Từ Cửu Chiếu bắt đầu lo lắng. Hắn nói là đi ra ngoài một chút, thậm chí sẽ không lâu vì hắn sẽ trở về rửa chén. Mà nếu như có biến cố, nhất định sẽ gọi điện thoại nói cho cậu biết một tiếng.

Cậu lấy di động ra gọi Tương Hân, nhưng trong phòng vang lên tiếng chuông. Điện thoại của Tương Hân đặt ở trên bàn làm việc của cậu, hắn căn bản là quên mang theo.

Từ Cửu Chiếu cúp điện thoại, cầm chìa khoá dự định đi ra ngoài tìm.

Cậu vừa ra cửa, lại phát hiện xe của Tương Hân đậu ven đường. Ngay lúc cậu cho rằng Tương Hân không dùng xe đi, lại thấy một bình xịt côn trùng để ở trên bờ tường cao nửa người.

Từ Cửu Chiếu đi tới cầm lấy bình xịt, lăm lét nhìn trái phải cũng không có thấy Tương Hân. Cậu xoay người lại đúng lúc đối mặt với cửa sổ phòng cậu, từ góc độ này vừa vặn có thể thấy nơi cậu ngồi ban nãy!

“Nếu như cậu không thích con gái, nghìn vạn lần đừng ở trước mặt A Hân thân cận như vậy. Cậu ấy sẽ thương tâm.” Lời nhắc nhở của Đường Tiểu Át đột nhiên vang lên.

Hắn sẽ thương tâm.

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn cửa sổ, cậu và Tề tiểu thư cái gì cũng không có, chỉ thấy như vậy cũng thương tâm sao?

Từ Cửu Chiếu không dám tin tưởng, thế nhưng tựa hồ chỉ có cách giải thích như thế. Trong lòng cậu loạn cả lên, quả thực không biết nên khóc hay nên cười, người này dấm chua cũng quá lớn a.

Một lát sau cậu bình tĩnh lại, Tương Hân không lái xe, hẳn là đi không được bao xa? Từ Cửu Chiếu không quá tin chắc, nhưng cũng nhanh chóng chạy ra bên ngoài tìm hắn.

Trên thực tế, cũng giống như Từ Cửu Chiếu suy đoán vậy, Tương Hân quả thực bởi vì từ cửa sổ nhìn thấy hai người ở chung mà thương tâm đi ra ngoài.

Thế nhưng hắn cũng không cho rằng Từ Cửu Chiếu cái gì cũng không có làm.

Từ trong mắt của Tương Hân, Từ Cửu Chiếu bởi vì động tác quyến rũ của đối phương mà đỏ mặt, ánh mắt né tránh, sau cùng là lấy dũng khí nhìn thẳng vào mặt của đối phương.

Người so với Tề Yên đẹp hơn, nữ tính hơn, hấp dẫn hơn Từ Cửu Chiếu cũng không phải là không có nhìn thấy qua, thế nhưng duy chỉ có đối với nữ nhân mặc đồ ngắn như thế cậu mới đỏ mặt thôi. Chuyện này khiến trong lòng Tương Hân điên đảo như dời sông lấp biển.

Hắn ghen tỵ sắp phát điên, muốn xông vào đem nữ nhân kia đuổi đi. Thế nhưng hắn lại không thể, hắn biết Từ Cửu Chiếu là nam nhân bình thường, bị một người phụ nữ lớn hơn cậu một chút hấp dẫn cũng là chuyện bình thường.

Đồ kị xong, một cỗ thương tâm liền dâng lên. Rốt cục vẫn phải đến ngày này, ngày mà Từ Cửu Chiếu ý thức được phụ nữ có bao nhiêu tốt đẹp, liệu cậu sẽ có ý niệm muốn yêu đương không?

Tuy rằng hắn có thể phá hỏng chuyện ngay lúc đó, thế nhưng hắn không có khả năng 24 tiếng đồng hồ dính vào trên người của đối phương. Chỉ cần có tâm, Từ Cửu Chiếu sớm muộn gì cũng sẽ cùng một cô gái khác nói lời yêu thương.

Lòng của Tương Hân thoáng cái như bị kim châm, hần căn bản cũng không nhìn tiếp được nữa, giống như là trốn chạy rồi đi.

Căn bản là đi dọc theo con đường không có mục đích, Tương Hân đi tới khu vực hoạt động thể dục thể thao cộng đồng, ngồi ở trên xích đu ngắm người.

Hần vẫn một mực ngây người, ngay cả trẻ em đến chơi xích đu cũng khinh bỉ hần lớn chừng này tuổi còn chiếm trò chơi của con nít hần cũng không thèm để ý.

Mãi đến mặt trời xuống núi, thì trời đã tối, một thanh âm kinh ngạc vang lên kéo hần trở về.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Tương Hân? Thật là anh sao? Tại sao anh lại ở chỗ này?” Một giọng nam trong trẻo kêu tên của hần.

Cái thanh âm này hết sức quen tai, trong nháy mắt nghe thấy, Tương Hân phản xạ có điều kiện nhú mày. Chờ quay đầu lại nhìn thấy người này, sắc mặt của hần nhất thời không có cảm xúc.

“Là cậu.” Hần lạnh lùng nói.

73. Chương 73

Không ngờ người xuất hiện trước mặt Tương Hân chính là người yêu trước kia đã 4 năm chưa từng thấy qua – Hoàng Duy Chân.

Trước đó có nói qua, ở cái “làng nghệ thuật” tự hình thành này người đến thuê đều là các nghệ thuật gia có thu nhập thấp, hoặc là một số ít sinh viên mới vừa tốt nghiệp còn đang mơ hồ về tiền đồ. Mà Hoàng Duy Chân, không thuộc về nghệ thuật gia, cũng không thuộc trong phạm vi sinh viên, nhưng cũng xen lẫn vào hai nhóm người này. Cho nên ngoài ý muốn ở chỗ này vô tình gặp gỡ, cũng chẳng có gì lạ.

Bản thân hần tốt nghiệp khoa nghệ thuật, đi tới Thượng Hải cũng là muốn tìm cơ hội. Hoàng Duy Chân học chuyên ngành múa dân tộc, sau bởi vì lớn lên đáng dấp xuất chúng nên lúc đang đi học được người phát hiện, mời làm diễn viên chính trong MTV, chính thức bước nửa chân vào giới giải trí.

Khi đó Tương Hân theo đuổi Hoàng Duy Chân, đến khi Hoàng Duy Chân đồng ý kết giao, cũng là lúc hần được mời về MTV, không còn là một học sinh đơn thuần nữa.

Bởi vì lớn lên đẹp mắt, người đưa hần vào giới nghệ thuật và người tiếp xúc với hần đều nguyện ý nâng đỡ hần, cho hần cơ hội, dẫn hần đi mọi nơi mở mang kiến thức. Dần dần Hoàng Duy Chân đã bị muốn màu muốn vẽ trong cái giới này làm cho mê mẩn, đã tâm từ từ lớn lên, muốn xông pha trở nên nổi bật.

Tính cách Tương Hân chính là khi còn đang có tình cảm tốt thì đem người cưng chiều lên tận trời, từ đầu đến chân đều rất tỉ mỉ chiếu cố. Hần khi đó coi như là một tiểu phú gia, bình thường tuy rằng không thể hiện, khoe khoang với bạn học, thế nhưng những bằng hữu thân cận đều biết rõ.

Hai người cũng không học chung trường, Tương Hân mượn phòng ở bên ngoài. Hoàng Duy Chân lại cả ngày đi sớm về trễ vì bận việc..... xã giao. Tình cảm mãnh liệt dần đi qua, Hoàng Duy Chân đối với Tương Hân càng ngày càng lãnh đạm, ghét bỏ hần quá nhiều.

Không thấy được mặt, cũng không gọi điện thoại được, Tương Hân không thể nhìn được nữa, liền cùng Hoàng Duy Chân cãi vả kịch liệt.

Hoàng Duy Chân nói Tương Hân quá phận can thiệp chuyện đối phương, ngay cả chuyện mặc quần áo cũng bá đạo quyết định, hần không thể chịu nổi nữa. Nói một tràng làm Tương Hân đau thương, sau đó Hoàng Duy Chân liền dọn quần áo bỏ đi.

Hai người cứ như vậy chia tay.

Hoàng Duy Chân không bị Tương Hân mỗi ngày gọi điện thoại quấy rầy làm lỡ thời gian của hần, hần liền chuyển chú đầu nhập vào giới tìm kiếm cơ hội đi lên. Thế nhưng tình huống cũng không tốt đẹp như hần tưởng, những người trước đây cũng dần dần xa lánh hần, cuối cùng tránh hần không muốn gặp.

Khi hắn năm lần bảy lượt truy hỏi, mới có người nói cho hắn biết nguyên nhân.

Bởi vì lúc trước hắn ăn mặc đẹp đẽ, gọn gàng, người ta cho là kinh tế của hắn không tệ, nghĩ có lẽ phía sau hắn có kim chủ là một phú nhị đại, mới nguyện ý mang theo hắn vui đùa một chút. Trang phục và đạo cụ đều là Tương Hân vun tiền như rác đặt mua cho hắn, mà không có Tương Hân mạnh mẽ tiếp viện, quần áo của Hoàng Duy Chân đổi đi đổi lại chỉ có mấy món, khiến cho người khác nhìn ra nội tình. Gia đình Hoàng Duy Chân chỉ là làm công bình thường, căn bản cũng không có khả năng tiêu xài xa xỉ như vậy. Khi hắn trở nên túng quẫn, người ta tự nhiên lười phản ứng với hắn.

Khi biết chân tướng, khuôn mặt của Hoàng Duy Chân lúc trắng lúc xanh, bị người nhục nhã và nổi hổi hận điên cuồng gặm nhấm nội tâm của hắn. Lúc chia tay, Hoàng Duy Chân vẫn mang theo chút cao ngạo, thể nhưng đối mặt với thực tế tàn khốc thì cái gì cũng không còn lại. Hắn chỉ có thể kiên trì trở lại tìm Tương Hân, muốn cùng hắn hòa hảo lại.

Nhưng mà Tương Hân được di truyền tính “ái chi dục kỳ sinh ác chi dục kỳ tử” của Tương Vệ Quốc, tính cách cực đoan liên lộ ra, hắn vô cùng lãnh đạm, căn bản không có khả năng tha thứ cho Hoàng Duy Chân.

Hoàng Duy Chân da mặt còn chưa đủ dày, không bỏ xuống được tự tôn đi cầu xin người khác, chỉ có thể hoàn toàn chết tâm. Nhưng mà trong lòng của hắn lại nghẹn một khí, nhất định phải ở giới giải trí lẫn lộn cho ra hình ra dạng, khiến cho Tương Hân hối hận.

Hoàng Duy Chân tuy rằng vẫn dựa vào sự mềm mại cùng cứng rắn để bắt lấy cơ hội, bắt quá lại không có cách nào bộc lộ tài năng. Bởi vì người ngậy thơ giống hắn thì có rất nhiều, cộng thêm hắn không điều kiện đặc biệt, Hoàng Duy Chân không có bất kỳ ưu thế nào.

Bị ngăn trở chèn ép, Hoàng Duy Chân mới biết mình trước đây có bao nhiêu ngu ngốc, vậy mà đem một người có tiềm lực cường đại như Tương Hân đá đi. Hắn dần dần không còn ngậy thơ nữa, trở nên tính toán hơn. Bởi vì đã từng hưởng thụ qua cảm giác được người tặng bốc, liền muốn đi đường tắt – tìm một vị kim chủ.

Thế nhưng chờ ở thành phố Thượng Hải hai năm, Hoàng Duy Chân phát hiện rằng kim chủ có thể dễ dàng quyến rũ không phải là lão già óc đầy bụng phê thì cũng là dạng biến thái mặt mũi đáng ghê tởm. Hoàng Duy Chân cũng không muốn tìm một người không phù hợp, không có phẩm cách mà tùy tiện đem mình bán đi. Mà kim chủ trẻ tuổi anh tuấn nhiều tiền căn bản là không tới phiên tiểu nhân vật không tên tuổi như hắn.

Cho nên, lúc này nhìn thấy bạn trai cũ, vẫn là quần áo thời thượng, đeo đồng hồ hàng hiệu, trái tim của Hoàng Duy Chân liền đập liên hồi.

Hắn nghe nói công ty của Tương Hân mấy năm nay hình như lớn hơn.

Lúc này hắn đã hoàn toàn quên chuyện châm chọc đối phương như là bao nuôi tình nhân lúc chia tay, thực sự muốn đối phương bao dưỡng “tình nhân”.

Thời khắc này Hoàng Duy Chân hoàn toàn không nghĩ tới từ ngữ tốt đẹp thuần khiết như “mối tình đầu, tình yêu” gì cả. Trong đầu hắn tất cả đều là “tiền bạc, thể lực, cơ hội!”

“Tương Hân, nhiều năm không gặp, ở chỗ này tình cờ gặp được thực sự là trùng hợp.” Hoàng Duy Chân theo bản năng đem Tương Hân đặt ở vị trí kim chủ, phản xạ có điều kiện lộ ra bộ dáng tươi cười đầy mị lực của mình.

Tương Hân không thích cau mày, cũng không thấy diễn cảm của Hoàng Duy Chân có bao nhiêu hấp dẫn, ngược lại là khiến nội tâm hắn tràn đầy chán ghét. Mấy năm không gặp, Hoàng Duy Chân triệt để thay đổi thành người khác, yếu tố trên người từng để cho Tương Hân yêu mến say đắm biến mất không còn một mảnh, điều bộ tràn đầy dối trá.

Tương Hân lãnh đạm không nói lời nào, Hoàng Duy Chân không biết xấu hổ, ngược lại nói tiếp: “Bạn cũ gặp mặt, không bằng em mời anh ăn cơm?”

Tương Hân vẫn không có phản ứng, thậm chí nghiêng đầu qua một bên.

Hoàng Duy Chân lúng túng, có điều là da mặt của hắn đã dày hơn. Hắn hít sâu một hơi, khiến thanh âm của mình có vẻ nhu hòa êm tai: “Nhớ khi đó đều là anh làm cơm cho em ăn, tài nấu nướng của anh thật là tốt. Mà em lại cái gì cũng không làm, giúp không được gì thì không nói, chỉ có thể chờ ăn. Mấy năm nay em sống một mình, cũng luyện ra được một tay nấu nướng. Đương nhiên, khẳng định kém hơn anh rồi.”

Tương Hân rũ mắt, hắn đương nhiên nghe được ý tứ của Hoàng Duy Chân, nhưng lại bất vi sở động.

Hoàng Duy Chân cười một tiếng, hắn nói: “Anh hẹp hòi như vậy sao? Không làm được người yêu chúng ta còn có thể là bằng hữu a. Hay là bởi vì anh vẫn còn chú ý chuyện hai ta cãi nhau chia tay?”

Tương Hân dĩ nhiên không để bụng, nhưng hắn không thể không mở miệng, bằng không thì Hoàng Duy Chân lại nói hắn nhỏ nhen – tuy rằng lòng của hắn thật không có rộng lớn bao nhiêu.

“Đều là chuyện đã qua, tôi đã quên.” Tương Hân lãnh đạm nói.

Hoàng Duy Chân ánh mắt sáng lên, chỉ cần đối phương chịu nói chuyện, hắn đã cảm thấy so với việc không phản ứng thì tốt hơn.

“Có đúng không?” Trong thanh âm Hoàng Duy Chân tràn đầy thất vọng, sau đó hắn mệt mỏi nói rằng: “Em vẫn không quên.... cho tới bây giờ đều không có quên. Khi em cùng một chỗ với anh, cùng nhau ngủ, cùng nhau tỉnh lại. Cuộc sống rất hạnh phúc vui vẻ, khi đó thực sự là đơn giản a —”

“Đừng nói nữa.” Tương Hân phiền chán nhắm mắt lại, nếu không phải là hắn không biết đi đâu, cũng không muốn rời nhà Từ Cửu Chiếu quá xa, hắn hận không thể rời khỏi chỗ này.

“Vì sao không thể nói?” Hoàng Duy Chân đương nhiên không thể như Tương Hân mong muốn, hắn muôn vàn cảm khái nói: “Em rất hối hận, khi đó em quá ấu trĩ, em quá ngu ngốc. Chia tay anh là việc em hối hận nhất. Nếu như có thể lần nữa, em tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Tương Hân, những năm qua em luôn nhớ anh. Còn anh thì sao? Nếu như có thể, em tình nguyện trở lại như lúc chúng ta yêu nhau.”

Nói xong, Hoàng Duy Chân liền bày ra biểu cảm thật lòng, ba phần thật bảy phần giả, lời hắn nói ngay cả chính hắn cũng thấy cảm động.

Thanh âm Hoàng Duy Chân tràn ngập khẩn cầu và run rẩy: “Tương Hân, anh có nguyện ý cho em thêm một cơ hội không? Chúng ta bắt đầu lại một lần nữa?”

“Tôi bảo cậu đừng nói nữa!” Tương Hân bực bội mở mắt ra, từ bàn đu dây đứng lên.

“Tương Hân, em sai rồi, anh tha thứ cho em có được hay không? Đều do lúc đó em còn quá trẻ, quá ngây thơ — ” Giọt nước mắt từ mắt của hắn lăn xuống, Hoàng Duy Chân nghẹn ngào nói.

“Câm — miệng — ” Sắc mặt Tương Hân tái xanh, thân thể cứng ngắc, nghiêng răng nghiêng lợi, vừa sợ vừa giận. Hoàng Duy Chân bị hắn quát lại càng hoảng sợ, thực sự im lặng không nói nữa.

Biểu tình Tương Hân thoát nhìn thật là đáng sợ, cho tới bây giờ hắn đều chưa thấy qua đáng vẻ dữ tợn như thế, quả thực giống như hận không thể bóp chết hắn.

Nhưng mà biểu tình kia ở trên mặt của Tương Hân chỉ duy trì trong phút chốc, sau đó đã bị sự luống cuống thay thế, Tương Hân khẩn trương nói rằng: “Cửu Chiếu, cậu đến đây lúc nào?”

Hoàng Duy Chân cứng đờ, quay đầu lại nhìn, lúc này mới thấy không biết từ lúc nào đã xuất hiện một người, đứng ở lối vào. Vì ngược sáng, hắn nhất thời không thấy rõ mặt của người kia.

Lúc này Tương Hân đã quên thương tâm ban nãy, tất cả đều là hoang mang vì bị Từ Cửu Chiếu không cẩn thận nghe được chuyện tình xưa, chân tay luống cuống chạy tới, thận trọng đối với Từ Cửu Chiếu đang bình tĩnh nói: “Cậu sao lại tới đây? Tôi lập tức đi trở về. Có phải đối bụng rồi hay không?”

Coi như là ngồi ở chỗ này thương tâm, Tương Hân cũng không có quên phải trở lại làm cơm tối cho Từ Cửu Chiếu.

“Anh đi ra ngoài lâu quá, tôi có chút lo lắng.” Thanh âm của Từ Cửu Chiếu không có tâm tình nói.

Tương Hân cười khan một tiếng: “Vừa rồi hình như cậu có khách, tôi không muốn đi vào, liền chạy sang đây ngồi một lát.”

Từ Cửu Chiếu một chữ cũng không tin, lúc xế chiều khí trời rất nóng, chỗ này ngay cả một vật che chắn cũng không có, muốn ngồi cũng không có khả năng đặc biệt chạy đến cái chỗ này ngồi.

“Vị này là.....?” Ánh mắt khó lường của Từ Cửu Chiếu nhìn thoáng qua Hoàng Duy Chân, “... bằng hữu của anh sao?”

Giọng điệu của Từ Cửu Chiếu vi diệu, rất hiển nhiên cậu đã nghe được đoạn biểu lộ thâm tình của Hoàng Duy Chân.

Điều này làm cho người nào đó vẫn đang lừa mình dối người rằng “cậu ấy không có nghe thấy” – Tương Hân – trong lòng loạn cả lên.

Tương Hân khẩu khí thô bạo nói rằng: “Không biết, không biết! Ai biết hân mới vừa nói lộn xộn cái gì. Cậu cũng biết, ở đây có một số thành phần rất phức tạp — như trong giới giải trí ấy, vừa rồi không chừng chính là diễn kịch thôi! Ha ha ~”

Tương Hân quả thực vì chút cơ trí của mình mà vỗ tay khen ngợi!!

“...” Từ Cửu Chiếu khả nghi trầm mặc một hồi, khóe miệng giật một cái, nhìn về mặt mang đủ mọi màu sắc thập phần đặc sắc của Hoàng Duy Chân, dĩ nhiên cũng sinh ra một chút đồng tình, “Vậy chúng ta trở về đi”. Tương Hân thấy cậu vậy mà tin thật (chưa chắc ah!), liền mừng rỡ. Không chút nghĩ ngợi ôm bờ vai của cậu, xoay người nói rằng: “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Dựa vào lời nói, hành động đó, Hoàng Duy Chân làm sao có thể không nhìn ra hai người này có quan hệ không cạn.

Hắn không nghĩ tới Tương Hân sẽ có người yêu, hoặc là có nghĩ tới, bắt quá tiềm thức lại cố ý coi nhẹ loại khả năng này. Hắn không chết tâm, không muốn buông tha cơ hội một lần nữa. Hắn đuổi theo, thanh âm cao lên một ít: “Tương Hân, đây là người nào? Là người yêu của anh hiện giờ sao? Anh thích cậu ta sao?”

Tương Hân tô son trát phấn tất cả đều bị Hoàng Duy Chân xé nát. Không chỉ là chuyện xưa hân vừa mới trộn mắt nói mò; còn có chuyện hân có tình cảm với Từ Cửu Chiếu nhưng không thể nói, luôn được hân trân trọng giấu ở trong lòng, tình cảm đau khổ đè nén này cũng bị vạch trần ra.

Giờ khắc này, Tương Hân thực sự vô cùng hận Hoàng Duy Chân, hận không giết được hân.

Hắn buông Từ Cửu Chiếu ra, chợt xoay người, thấp giọng quát chói tai: “Ta đã nói rồi, câm miệng của người lại! Người là nghe không hiểu tiếng người sao? Thấy người khác không phản ứng người vẫn nói không dứt, không phải đầu óc người có bệnh hả?! Có bệnh liền nhanh đi khám đi, đừng ở chỗ này hù dọa người đi đường!”

Lần đầu tiên Hoàng Duy Chân bị hân hầm hầm giận dữ quát mắng, còn nói khó nghe như vậy. Tương Hân trước đây nhiều lắm chỉ là lãnh đạm khi đối mặt với hân, nói chuyện lạnh lùng mà thôi, nhưng là bây giờ quả thực có thể nói là hung ác.

Sắc mặt hân tái nhợt đáng sợ, đứng tại chỗ nhìn Tương Hân xoay người đem người kia kéo đi.

Mặt Tương Hân căng cứng, một đường nhanh chóng đi về, trong lúc đó bầu không khí giữa hai người trầm mặc mà căng thẳng.

Khu hoạt động cũng không xa, sau mấy phút, hai người về tới nhà Từ Cửu Chiếu. Tương Hân để Từ Cửu Chiếu vào trước, sau đó hân đóng cửa lại.

Đóng cửa xong, Tương Hân dè tay xuống, thở ra một hơi thật dài, mạnh mẽ xoay người nhìn về phía Từ Cửu Chiếu bên cạnh.

“Cậu đều nghe được đúng không.” Hân khẳng định nói, ngày hôm nay luân phiên kích thích khiến hân vào lúc này vội vàng nói hết ra với Từ Cửu Chiếu: “Không sai, người đó chính là người yêu của tôi trước kia, chia tay đã nhiều năm rồi. Sau khi chúng tôi chia tay cũng không có liên lạc lại, ngày hôm nay gặp được chỉ là cơ duyên xảo hợp.” Hân nhấn mạnh.

“A, ừ.” Từ Cửu Chiếu lẳng lẳng nhìn về mặt tự giận bản thân của Tương Hân.

Tương Hân tiến lên từng bước, tới gần cậu, nói: “Hân hỏi tôi có phải thích cậu hay không? Đúng vậy, tôi thích cậu, thích cậu rất lâu rồi, từ lúc mới quen không bao lâu liền thích cậu!”

Hai tay của Tương Hân đặt ở hai bên vai Từ Cửu Chiếu, đem cậu vây lại trước ngực.

“Trước đó tôi không nói, là bởi vì không muốn tạo bối rối cho cậu, cũng không muốn ảnh hưởng đến tình bạn giữa chúng ta.” Tương Hân dùng biểu tình trắng sí đoạn cổ tay nhìn Từ Cửu Chiếu đang không kịp phản ứng, trong lòng thấp thỏm hỏi: “Hiện tại cậu đã biết rồi....” Hân khẩn trương nuốt nước miếng, chăm chú nhìn cậu, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu tình biến hóa nào của cậu, “Cậu..... cậu nghĩ như thế nào? Có thể chấp nhận sao?”

Cũng là do ý trời, nếu như không phải là ngày hôm nay nhìn thấy Từ Cửu Chiếu có phản ứng với nữ nhân xa lạ kia, rồi bị cậu phát hiện mình thích cậu ấy, Tương Hân sẽ chọn cách trốn tránh. Sau đó từ từ đem chuyện này hóa giải, tiếp tục bảo trì tình trạng yêu đơn phương, tiếp tục “tình cảm bạn bè” với Từ Cửu Chiếu, cẩn thận dò xét chờ thời cơ.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác khiến hân nhìn thấy một màn kia, ép hân không thể không nói. Nếu như Từ Cửu Chiếu bắt đầu nảy sinh ý định tìm bạn gái, hiện tại không nói thì sau này hân thật không có một chút hy vọng.

Tương Hân quả thực giống như đang đợi tuyên án tử hình, khẩn trương đến mức dạ dày đều thắt chặt lại.

Trên mặt Từ Cửu Chiếu trống rỗng, sau đó cậu dời ánh mắt, cúi đầu xuống, vai rụt về.

Phản ứng này khiến tim Tương Hân nhất thời như rơi vào hầm băng, một cổ đau đớn lan tràn trong ngực, sâu tận xương tủy.

Trong nháy mắt đó, bóng tối nhanh chóng cắn nuốt hân, hân tuyệt vọng phảng phất như có cảm giác mình ở trong đáy biển, nhìn không thấy ánh mặt trời.

Nổi choáng váng chậm rãi thối lui, Tương Hân phục hồi tinh thần lại, mới phát giác bản thân đang nắm vai Từ Cửu Chiếu, hân dùng khí lực rất lớn, chính hân cũng cảm giác được các ngón tay đang đau đớn.

Thế nhưng Từ Cửu Chiếu ở trong tay hân vẫn cúi đầu, dáng vẻ tránh né. Tương Hân cười khổ một tiếng, vừa định nói gì đó, mắt lướt qua phần tóc mai đang rủ xuống của Từ Cửu Chiếu, thấy lỗ tai và cái cổ của cậu hồng thành một mảnh.

Đại não hân thoáng cái trống rỗng. Ngay từ đầu không có ý thức đến, sau đó không thể tin được hai mắt của mình, chợt chớp mắt nhìn.

Hân ép buộc buông tay ra, di chuyển đến cái đầu đang rủ xuống của Từ Cửu Chiếu, nâng lên.

Vì cảm xúc ngón tay nóng hổi, nên gò má, lỗ tai và cổ của Từ Cửu Chiếu, thậm chí bên trong cổ áo T-shirt tất cả đều là một màu đỏ ửng. Mi mắt cậu buông xuống không dám nhìn thẳng mặt của Tương Hân, lông mi run rẩy, chỉ dùng dư quang quét mắt nhìn hân một cái, liền né tránh.

Từ Cửu Chiếu mặc dù biết Tương Hân đối với cậu có cảm tình, nhưng khi chân chính nghe được hân chân thành tha thiết nói rõ như vậy, vẫn không nhận được ngưỡng ngừng.

Cảm tình Tương Hân thông qua tiếng nói và động tác của hân rất thẳng thắn, mãnh liệt đánh sâu vào lòng của Từ Cửu Chiếu, khiến cậu sôi trào máu, cả người nóng rang không gì sánh được. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cậu không khổng chế được cúi đầu che giấu phản ứng xấu hổ này.

Từ Cửu Chiếu cảm thấy cậu nóng đến mức không có cách nào hít thở được, mau chóng muốn có một không gian lớn hơn để hô hấp. Thế nhưng ngón tay Tương Hân chạm vào cảm cậu không nhúc nhích, cậu nhịn không được nâng mí mắt lên nhìn hân.

Ánh mắt lửa nóng của Tương Hân như muốn đem cậu thiêu cháy. Đôi môi Từ Cửu Chiếu hé ra một chút, còn chưa kịp nói gì, Tương Hân chợt cúi đầu, mạnh mẽ áp lên bờ môi của cậu.

74. Chương 74

“Ngô!!” Từ Cửu Chiếu khiếp sợ mở to hai mắt, trên mặt càng thêm nóng.

Nụ hôn này của Tương Hân căn bản không thể nói là dịu dàng, hần dùng sức đem mình hướng về phía Từ Cửu Chiếu ép tới, thoả thích phát tiết vì vui mừng khôn xiết và kích động.

Từ Cửu Chiếu bị Tương Hân đè cái ót lại, cả người bị Tương Hân ôm vào trong ngực, cậu không thể không thuận theo nâng đầu lên nghiêng mặt sang một bên, làm cho Tương Hân lại càng thoả mái hôn môi cậu hơn.

Tuy rằng bị Tương Hân áp chế động tác, lúc đầu chỉ có thể bị động phối hợp khiến cậu có chút không quen và cảm giác không thoả mái. Cậu nhắm mắt lại, trong bóng tối chỉ có thể nghe thấy và cảm thụ được động tác cùng tiếng thở dốc của Tương Hân. Thế nhưng động tác của Tương Hân dần dần nhu hòa, làm cậu chậm rãi say mê, hàm dưới đóng mở nghênh hợp hần căn nút.

Đầu lưỡi Tương Hân đi vào, không cho cậu cự tuyệt, chiếm giữ hết khoang miệng của cậu, lưỡi Từ Cửu Chiếu thật giống như con tin đối mặt với cường đạo, ngoại trừ thuận theo thì không có lựa chọn nào khác.

“Ngô. Ô ô ~ ~ ~” Từ Cửu Chiếu hô hấp dồn dập, cậu khê giãy dụa. Tương Hân giống như sư tử bị giành miếng mồi, đưa tay mạnh mẽ đè lưng cậu lại, khống chế con mồi không thể nhúc nhích.

Từ Cửu Chiếu hừ nhẹ một tiếng mang theo âm mũi nồng đậm, nỗ lực cứu lá phổi đang bị áp bức đến mức tận cùng của mình. Bên tai tràn đầy tiếng liếm mát và tiếng thở hào hển của hai người, thỉnh thoảng nước bọt sắp bị tràn ra, liền bị Tương Hân liếm sạch, thanh âm nuốt vào vang dội khiến lỗ tai của Từ Cửu Chiếu muốn bốc cháy.

“Hừ ~ ~ ~” Sinh lý của Từ Cửu Chiếu đã bị buộc đến cực hạn, ánh mắt đã phủ sương, nghẹn ngào nấc một tiếng.

Nghe được thanh âm của cậu biến đổi, Tương Hân thiếu chút nữa mất lý trí. Hần mạnh mẽ cọ xát cơ thể Từ Cửu Chiếu, phát hiện cậu bắt đầu run rẩy, rốt cục cũng buông lỏng gọng kiềm ra.

Từ Cửu Chiếu từng ngum từng ngum thở dốc, trước mắt biến thành màu đen.

Tương Hân theo sống lưng của cậu, nửa đỡ nửa ôm cậu đi tới sofa bên cạnh. Ý thức Từ Cửu Chiếu mơ hồ, hoàn toàn không có cảm giác cậu đã ngồi xuống, chỉ liều mạng hô hấp.

Tương Hân cũng dồn dập thở dốc, bất quá so với Từ Cửu Chiếu thì hần thanh tĩnh hơn. Hần đem tay nhẹ nhàng để lên trên miệng Từ Cửu Chiếu, làm cho cậu chỉ có thể dùng mũi thở.

Hơi thở cực nóng phun vào lòng bàn tay của Tương Hân, Từ Cửu Chiếu cau mày, khó chịu dùng ánh mắt đã chuyển hồng của mình nhìn hần chăm chăm. Tương Hân bị cậu nhìn như vậy liền nóng lên, say đắm hôn lên ánh mắt của Từ Cửu Chiếu. Lại bị Từ Cửu Chiếu tức giận dùng bàn tay không có chút khí lực gì vỗ vào trên mặt hần.

Tương Hân quay sang hôn ngón tay của Từ Cửu Chiếu: “Đừng há mồm thở dốc... Như vậy em sẽ ngắt đi mắt, cứ từ từ điều chỉnh hô hấp lại.”

Còn không phải là do anh làm hại sao! Từ Cửu Chiếu oán giận trùng mắt với Tương Hân, cậu từ trước đến nay chưa từng làm chuyện này, không ngờ chỉ một cái hôn lại thiếu chút nữa là muốn mạng của cậu.

Động tác liếm ngón tay nhẹ nhàng của Tương Hân quá mức thâm tình, thành kính, Từ Cửu Chiếu thàn than một tiếng nhắm mắt lại nhận mệnh, dưới bàn tay Tương Hân điều chỉnh hô hấp lại.

Phát hiện Từ Cửu Chiếu không hề dùng miệng thở dốc nữa, Tương Hân dời bàn tay ra, từ cổ Từ Cửu Chiếu chuyển xuống ôm ở phía sau cậu. Cả nửa người cậu giống như không có xương thuận theo nhẹ nhàng nằm dựa ở trên người hần.

Từ Cửu Chiếu hô hấp không còn gấp nữa, Tương Hân tiến tới, dùng miệng nhẹ nhàng chạm vào môi của cậu. Từ Cửu Chiếu còn đang bối vì vừa rồi cậu thiếu chút nữa bị nghẹn chết mà tức giận, liền gờ tay lên vỗ hần vài cái.

Tương Hân bắt vì sở động, mấy cái đánh này không đau không ngứa, từ khoe môi của Từ Cửu Chiếu hẳn di chuyển đến môi trên của cậu nhẹ nhàng cọ xát.

Rốt cục, hô hấp của Từ Cửu Chiếu thông thả hơn rất nhiều, tay của cậu cũng nhẹ nhàng khoát lên trên bả vai của hắn.

Giống như là lấy được tín hiệu nào đó, Tương Hân dần dần gia tăng áp lực, lộ ra đầu lưỡi, dễ dàng tiến nhập vào khoang miệng ẩm áp.

Lần này Tương Hân không hề kích động quá độ, triển miên quán quít hôn môi Từ Cửu Chiếu. Tương Hân không chế độ mạnh yếu, khiến cậu vẫn duy trì hô hấp thông thuận. Lần này thời gian hôn môi rất dài, lúc hai người tách ra, Từ Cửu Chiếu cảm giác hai bên má của mình hơi xót.

Tương Hân liếm nước bọt tràn ra bên môi Từ Cửu Chiếu, tựa ở cổ Từ Cửu Chiếu hít thở.

“Cửu Chiếu....” Thanh âm Tương Hân ảm ách kêu tên của cậu: “Em nguyện ý tiếp thu chuyện đó và anh như vậy sao?”

Trong lòng Từ Cửu Chiếu biết rõ hắn là có ý gì. Tình yêu giữa nam nam với nhau, Từ Cửu Chiếu cũng từng nghe qua, văn nhân mặc khách tựa hồ coi đây là nhĩ sự, là chuyện bình thường. Cậu cũng mơ hồ lý giải được, giữa nam nhân tựa hồ cũng có thể giống như vợ chồng vậy. Nếu như cậu đáp ứng, thì những điều sẽ xảy ra giữa hai người, thậm chí hành vi hoàn toàn biểu hiện ra ý tứ tấn công của Tương Hân lúc này, đã báo hiệu trước Từ Cửu Chiếu sau này phải đối mặt với những chuyện gì.

Cậu thật không ngờ Tương Hân sẽ trực tiếp hỏi ra vấn đề như vậy, lẽ nào hắn không sợ bởi vì cậu bài xích mà thay đổi chủ ý sao?

Được rồi, nếu như giữa trưa trước đó cậu chỉ là tham luyến ôn nhu săn sóc của đối phương, hiện tại thì không thể không suy xét đến một ít vấn đề không mong muốn sau này.

Trên mặt Tương Hân vẫn còn mang theo cảm xúc mạnh mẽ mà chuyển hồng, ánh mắt vừa chờ mong vừa bất an nhìn cậu, lúc này Từ Cửu Chiếu làm sao có thể nhẫn tâm nói lời tổn thương hắn chứ.

Nhưng mà, cậu cũng không thể trái lương tâm đón ý nói hùa với hắn được.

Từ Cửu Chiếu chăm chú nhìn Tương Hân nói rằng: “A Hân, em phải nói thật thôi. Em không có nhà, không có gia đình, cho nên em khát vọng có một người thân cận cho em ẩm áp. Mà anh, vừa lúc cho em loại cảm giác này. Em mong muốn anh có thể lưu lại bên cạnh em và cùng một chỗ với em. Nhưng đây chỉ là sự ích kỷ của em, bởi vì em sợ rằng cảm giác của em đối với anh không giống với như anh đối với em, không lẽ như vậy cũng được sao?”

Ánh mắt của Tương Hân lóe lên một cái, lời nói thật của Từ Cửu Chiếu khiến hắn có một chút thất vọng, nhưng lại mang cho hắn càng nhiều kinh hỉ hơn. Tuy rằng có chút chênh lệch so với mong đợi của hắn, nhưng mong muốn của Từ Cửu Chiếu đối với hắn, làm cho tình cảm của hắn càng kiên định hơn.

Từ Cửu Chiếu cũng không bài xích hắn, thậm chí đối với sự thân cận của hắn có phản ứng tốt vô cùng, điều này nói rõ trước sau gì cũng sẽ có một ngày hắn có thể nhận được sự đồng ý của cậu, Tương Hân đối với lần này phi thường lạc quan.

“Anh không thèm để ý.” Tương Hân nhìn chằm chằm ánh mắt của Từ Cửu Chiếu nói rằng, “Có thể cùng em ở một chỗ là tốt rồi. Chỉ cần em để anh ở bên cạnh em, để anh thích em, em không thích anh cũng không có vấn đề gì.”

Ngực Từ Cửu Chiếu nổi lên một trận đau đớn, cậu giơ tay lên chạm vào mặt Tương Hân, nói: “Anh không cần tự coi nhẹ mình như vậy. Anh tốt như thế, em không phải không thích anh. Chỉ có điều cần anh cho ... em thêm một chút thời gian nữa.”

Tương Hân sung sướng đến mức lồng ngực muốn nổ tung, hắn biết mình bây giờ nhất định cười như một thằng ngốc, thế nhưng hắn không khống chế được.

Từ Cửu Chiếu bị ánh mắt rực cháy của hắn nhìn đến mắc cỡ, ho nhẹ một tiếng, nói: “Con người của em so với người khác có chút không giống nhau, vấn đề tình cảm có chút truyền thống. Anh....” Từ Cửu Chiếu

mặc dù gương mặt toả nhiệt, nhưng vẫn nhìn thẳng ánh mắt của hắn, nói ra: “Anh là chỉ nhất thời muốn cùng em một chỗ, sau đó tìm một một nữ nhân lập gia đình, rồi cùng nhau chung sống sao?” Nguồn :

Cái này thực sự không trách được Từ Cửu Chiếu hỏi thẳng như vậy. Nếu ở thời xưa, nam tử cho dù có ba vợ bốn nàng hầu cũng có thể tìm kiếm nam tử khác cùng nhau vui vẻ và đi du ngoạn, loại quan hệ này thật ra chỉ là quan hệ tình nhân mà thôi. Đồng thời sau đó, hai người sẽ đều tự về nhà, tiếp tục cuộc sống bình thường. Mà một dạng khác là quan hệ huynh đệ, tuy rằng không phải là nhã sự gì, nhưng cũng sinh hoạt như vợ chồng vậy.

Mà câu trả lời của Tương Hân, sẽ quyết định sau này Từ Cửu Chiếu sẽ dùng loại thái độ nào cùng hắn sinh hoạt. Người trước người sau bất đồng, cũng sẽ làm cho Từ Cửu Chiếu bỏ ra tinh lực và cảm tình bất đồng.

Tương Hân một bộ dáng bị xúc phạm, vội vàng tức giận nói: “Anh đương nhiên là luôn luôn muốn cùng một chỗ với em! Cho tới bây giờ anh cũng không có nghĩ tới chuyện cùng người khác kết hôn. Đó không phải là gạt người sao? Anh trời sinh không có cảm giác với phụ nữ, nếu như chỉ vì vẻ bề ngoài và nói dối tông đường mà kết hôn, cần bản cùng kẻ cặn bã có gì khác nhau chứ.”

Từ Cửu Chiếu thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Em biết rồi. Anh đừng nóng giận, em không có xem thường ý tứ của anh. Chỉ bất quá loại chuyện này vẫn hỏi rõ trước thì tốt hơn.” Cậu nắm ngón tay của Tương Hân, chăm chú mà chân thành nói rằng: “Hôm nay cảm tay, nguyện bạch đầu giai lão, nhĩ nhược bất ly, ngã tiện bất khí. Được không?” (nguyện nắm tay đến già, nếu anh không từ bỏ, em sẽ không từ bỏ.)

Tương Hân trăm triệu lần thật không ngờ Từ Cửu Chiếu sẽ nói ra một lời giống như cam kết như vậy, hắn cảm động không ngừng. Cổ họng cảm thấy nghẹn ngào, dùng sức nuốt xuống vài cái: “Được.”

Hắn nửa khép mi mắt, tiến tới lại một lần nữa ngậm môi Từ Cửu Chiếu, lần này Từ Cửu Chiếu rất chủ động hé môi, vươn tay tựa ở trước ngực hắn, Tương Hân liền ôm lấy cậu.

Bên ngoài sắc trời đã tối, Từ Cửu Chiếu đã đói bụng rồi, cậu nhìn sắc trời đã hoàn toàn biến thành đen, không dám nghĩ tới cậu và Tương Hân đến tột cùng đã dùng thời gian bao lâu để hôn môi a.

Tương Hân đã chạy đi nấu cơm, Từ Cửu Chiếu nằm trên ghế sa lon, tay cậu đụng một cái vào môi, chỗ đó nhạy cảm lợi hại, chỉ bởi vì một tiếp xúc nhỏ mà đau đớn.

“Tê — ” Từ Cửu Chiếu cau mày, cậu giật giật lưỡi, đầu lưỡi cũng mang theo một cổ đau đớn mơ hồ.

Quả thực không còn cách nào để sống a! Từ Cửu Chiếu cảm thấy xấu hổ đem đầu vùi vào trong đệm.

Cậu uể oải, như vậy làm sao ăn cơm được chứ, cậu thực sự rất đói bụng đó.

Cũng may Tương Hân ôn nhu hiền lành, làm mì sợi rất mềm và nhuyễn. Điều này làm cho tâm tình Từ Cửu Chiếu tốt lên nhiều, rốt cục chẳng phải xấu hổ ử rử nữa.

Cơm nước xong, Tương Hân thu thập xong phòng bếp thì trời đã khuya.

“Cửu Chiếu, không nên làm việc quá muộn, sớm nghỉ ngơi một chút.” Tương Hân đứng ở sau lưng nhìn Từ Cửu Chiếu đang ngồi trước bàn làm việc, ánh mắt nhu hòa nhìn cậu cúi đầu viết vẽ trên giấy, “Tối hôm nay anh đi về, sáng mai sẽ đem bữa sáng cho em, em muốn ăn cái gì?”

Từ Cửu Chiếu nâng đầu lên kinh ngạc nhìn hắn: “Đã trễ thế này, anh còn muốn đi sao?”

Tương Hân ngoài ý muốn, vừa mừng vừa sợ, quả thực thụ sủng nhược kinh: “Anh có thể ở lại sao?”

Từ Cửu Chiếu đương nhiên nói: “Dù sao ngày mai anh cũng qua đây, lãng phí thời gian chạy tới chạy lui làm gì chứ?” Sau đó cậu cau mày, chân chờ nhìn hắn: “Hay là sáng mai anh có việc bận?”

Tương Hân vội vàng lắc đầu: “Không có! Chuyện gì anh cũng không có.”

Từ Cửu Chiếu quay đầu đi, nói: “Vậy buổi tối anh ngủ ở chỗ này đi. Trong phòng vệ sinh có khăn mặt và bàn chải đánh răng mới chưa dùng qua đó.”

Tương Hân mừng rỡ, có chút không thể tin được vận khí gặp may liên tiếp như vậy. Hắn nhìn Từ Cửu Chiếu cúi xuống vùi đầu vào công việc, ba bước thành hai bước chạy đến phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, chỉ sợ chậm một bước thì Từ Cửu Chiếu liền thay đổi chủ ý.

75. Chương 75

Tương Hân bắt đầu mơ mộng đẹp, đang cho rằng tối hôm nay có thể phát triển thêm một bước nữa thì hân phát giác mình vẫn là nghĩ quá hay rồi. Hân nhìn Miêu Gia đang ngủ nhe răng, tứ chi chống vó lộ ra cái bụng ở trên giường Từ Cửu Chiếu thì đứng hình.

“Sao lại đứng ở chỗ này?” Từ Cửu Chiếu rửa mặt xong, cũng lên lầu hai, nhìn hân đứng ở bên giường, kỳ quái hỏi.

Tương Hân thu thập một chút biểu tình trên mặt, bình tĩnh dịu dàng nói: “Miêu Gia vẫn luôn ngủ ở trên giường sao?”

Từ Cửu Chiếu nhìn con mèo đang thở phì phì cố chấp nhắm mắt lại ngủ tiếp, nở nụ cười: “Thỉnh thoảng thôi, nó có rỏ mèo của mình. Nhưng mà đôi khi không chịu ngủ đằng hoàng trong đó, cứ thích ngủ trên giường của em.”

Nói xong, Từ Cửu Chiếu đi qua đem Miêu Gia ôm lấy. Miêu Gia không cam lòng mở mắt, đuổi tứ chi, sau đó há mồm ra ngáp một cái thật to.

Từ Cửu Chiếu đem Miêu Gia bỏ vào trong ổ của nó, có lẽ đang buồn ngủ, Miêu Gia chuyển nửa thân nằm ngủ tiếp.

Nhưng bởi vì có một bóng đèn tồn tại như thế, trong lòng Tương Hân luôn cảm thấy không được tự nhiên, tuy rằng Miêu Gia cũng không phải là người, nhưng Tương Hân cũng không muốn lúc thân thiết lại có một đôi mắt nhìn chằm chằm như vậy.

Đáng giận là tầng hai là một không gian mở, chỉ có lan can không có tường, ngay cả cửa cũng không có, hân không có cách nào để mình và Từ Cửu Chiếu khóa cùng một chỗ, tạo ra một thế giới hoàn mỹ của hai người.

Tương Hân liếc con mắt hình viên đạn về phía Miêu Gia đang bất động, Từ Cửu Chiếu đã lên giường. Cậu nằm ở một bên nói rằng: “Anh ngủ ở bên phải đi.”

Giường của Từ Cửu Chiếu là giường hai người, dài 1m6, Tương Hân thuộc dạng tay dài chân dài nên ngủ có chút chật hẹp, bất quá hân tuyệt không để ý.

Tương Hân lên giường, tiến đến cái gối bên cạnh Từ Cửu Chiếu, khi Từ Cửu Chiếu kỳ quái nhìn hân, môi của cậu liền bị đánh lén một cái: “Ngủ ngon.”

Từ Cửu Chiếu khó thích ứng với thói quen này của hân, cũng may Tương Hân không có quần quít lấy cậu hôn môi. Thành thật mà nói bờ môi của cậu thật có chút không chịu nổi.

A Hân... hình như có chút rất thích cùng cậu thân cận thì phải. Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ nhìn Tương Hân thỏa mãn nằm vật xuống, xoay người tắt đèn.

Chỉ có điều Từ Cửu Chiếu có thể lý giải loại tâm tình này của Tương Hân, cho nên luôn luôn dung túng phối hợp. Đương nhiên bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để tiến thêm bước nữa với đối phương, điều này làm cho trong lòng cậu có chút áy náy, thái độ đối với Tương Hân càng thêm ôn hòa.

Ngày hôm nay cậu nói câu nói kia với Tương Hân, đối với Tương Hân bất quá chỉ là một câu hứa hẹn, nhưng đối với Từ Cửu Chiếu mà nói cũng là một phần trách nhiệm.

Tương Hân vẫn còn đắm chìm trong vui sướng, suy nghĩ bước tiếp theo nên làm như thế nào để cùng Từ Cửu Chiếu tiến vào phân đoạn nói chuyện yêu thương. Thế nhưng Từ Cửu Chiếu bên này lại không có quá trình “nói chuyện yêu thương” này, sau khi hứa hẹn ước định, thì tương đương với việc tự định chung thân, cũng tương đương với việc đính hôn, bước tiếp theo chính là kết hôn.

Từ Cửu Chiếu đến từ Minh triều, ái tình so với người hiện đại có bất đồng rất lớn. Khi đó mọi người rất coi trọng việc hôn ước của cha mẹ định ra, rất nhiều người trước khi kết hôn căn bản cũng không có gặp qua nhau. Mà người hữu tình thường thường dùng chuyện này biến thành một phần ái tình sống với nhau suốt đời.

Khi đó cũng không có quá trình hẹn hò hay nói yêu thương gì cả, chỉ cần bên nhà gái đáp ứng gấp mặt, đó chính là ý tứ muốn chung thân, sau đó nam nhân sẽ đảm đương loại trách nhiệm này.

Từ Cửu Chiếu đương nhiên biết Tương Hân là nam, nhưng mà cậu cùng Tương Hân cũng không phải loại tình yêu như nói trên, nhưng lại có dự định sống chung với nhau cả đời, cảm giác cùng với ước định chung thân giữa nam nữ với nhau cũng không sai biệt lắm. Vì vậy cậu liền đem Tương Hân đảm đương vai vợ của mình. Mà Từ Cửu Chiếu trời sinh là đại nam tử có tâm tính chủ nghĩa, rất đương nhiên liền đảm nhiệm vai chồng, đảm trách trách nhiệm nuôi sống gia đình.

Xét thấy quan hệ hai người cũng có kết hợp với quan hệ anh em, cũng không thích hợp công khai mở tiệc rượu ở thời đại này. Cậu cảm thấy sau khi dời đến cùng một chỗ, là có thể trực tiếp trải qua cuộc sống của vợ chồng son rồi.

Từ Cửu Chiếu sau khi suy nghĩ một chút, từ từ ngủ thiếp đi.

Ngay từ đầu Tương Hân còn tưởng rằng mình sẽ bị kích động mà ngủ không yên, nhưng mà hôm nay tinh thần của hắn đã bị nghiền ép quá mức, rất nhanh cũng liền ngủ đi.

Sáng sớm Tương Hân thức dậy thật sớm, chờ Từ Cửu Chiếu rời giường, Tương Hân đã đi ra ngoài chợ bán thức ăn mua một mớ rau dưa tươi ngon mang về, làm một bữa cháo với rau dưa thơm ngào ngạt.

Cháo nấu rất thơm ngon, phối hợp với rau trộn tinh tế và bánh bao trứng sữa xinh xắn, Từ Cửu Chiếu ăn vô cùng thỏa mãn.

Ăn xong điểm tâm, chỉ mới 7 giờ, Từ Cửu Chiếu liền đem chuyện Tề Yên nói hôm qua kể lại cho Tương Hân.

Tương Hân yên lặng lắng nghe, hắn đương nhiên biết ngày hôm qua tất cả hắn thấy chẳng qua là hiểu lầm.

“Em rất dễ ý chuyện bằng cấp sao?” Tương Hân cau mày, bởi vì Từ Cửu Chiếu luôn luôn biểu hiện rất trưởng thành, nên hắn vô ý thức quên mất tuổi của đối phương còn rất nhỏ, lúc này nhớ tới Từ Cửu Chiếu chỉ mới vừa thành niên, tim của hắn bởi vì được như ý nguyện mà hạnh phúc lại bắt đầu lơ lửng bất an. Lòng của thiếu niên rất không bình tĩnh, nói không chừng sau này Từ Cửu Chiếu sẽ hối hận.

Sau đó hắn lại lắc lắc đầu, tính cách Từ Cửu Chiếu rất vững vàng, sẽ không vậy đâu.

“A Hân?” Từ Cửu Chiếu thấy hắn lắc đầu, liền hỏi hắn.

“Không có việc gì.” Tương Hân nở nụ cười, bỏ qua lo sợ không đâu, “Em bây giờ học cao trung vẫn còn kịp, em muốn đi học sao?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu kiên định nói rằng: “Không, em cảm thấy không nhất định phải thi đại học gì đó.”

Tương Hân gật đầu, nói rằng: “Bằng cấp đối với em mà nói không phải là rất cần thiết, lên đại học chỉ là tìm kiếm cơ hội, tích lũy học thức và phát triển tương lai, em bây giờ có thành tựu ở trong giới đào nghệ rồi (giới chế tác gồm sứ nghệ thuật), quả thực không cần phải ... lãng phí thời gian.”

Từ Cửu Chiếu gật gù đầu nói: “Không sai, thầy em cũng nói như vậy. Nhưng thầy cũng khuyến khích em đi dự thính một ít chương trình học, như vậy có thể mở rộng tầm mắt nhiều hơn.”

“Không phải bây giờ em đang làm vậy sao?” Tương Hân thở phào nhẹ nhõm, đại học không chỉ là chỗ học tập, mà còn là nơi gây dựng quan hệ, những người trẻ tuổi có ý hướng như vậy rất nhiều, “Vậy em còn rảnh cái gì?”

“Em chỉ là có chút để ý đến hạng mục khảo cổ Phong Diêu kia.” Từ Cửu Chiếu thở ra một hơi, dứt khoát thổ lộ tâm sự: “Em rất để bụng, muốn biết bọn họ rốt cuộc có thể nghiên cứu ra được ngọn nguồn điều chỉ kia không thôi.”

Nghe giọng cậu phức tạp, Tương Hân nhìn mặt cậu: “Vậy em muốn bọn họ khảo sát ra vấn đề hay là không muốn?”

Từ Cửu Chiếu nháy mắt mấy cái, giọng điệu không giải thích được nói: “Đương nhiên là muốn bọn họ khảo sát ra a. Có thể bởi vì em là người đầu tiên phát hiện, cho nên luôn cảm thấy có cái gì đó quan hệ đến bản thân mình vậy.”

Chuyện tá thi hoàn hồn, đời này Từ Cửu Chiếu sẽ không nói với ai, cho dù người kia là Tương Hân, là người bên gối của cậu, loại chuyện quỷ thần này cậu cũng không muốn Tương Hân biết.

Cậu không muốn dùng cái này khảo nghiệm đối phương.

Nguồn :

Tương Hân “A” một tiếng, sau đó nói: “Được rồi, anh có người ở bên Trương Văn Chiêu kia, hạng mục này khẳng định Hồ giáo sư sẽ không được tham gia. Anh sẽ yêu cầu bọn họ báo cáo tiến triển.”

Từ Cửu Chiếu bất ngờ nhìn hắn: “Anh ở bên kia có người sao?”

Tương Hân nở một nụ cười, nói: “Ừ, anh đem căn nhà thuê trước kia mua lại, như vậy sau này em về trấn Phong Diêu cũng có chỗ đặt chân. Dù sao bên này không có lò củi, thủ tục phê duyệt cũng phiền phức, còn không bằng để em đến bên kia.”

Từ Cửu Chiếu thoáng cái cảm động: “Anh suy tính thật là chu đáo.”

Tương Hân được khích lệ tâm hoa nộ phóng, hắn cười tiếp tục nói: “Hơn nữa, anh dự định góp vốn vào xưởng đồ gốm của Trương Văn Chiêu, thậm chí sau này sẽ từ từ mở rộng thành công ty cổ phần, đem xưởng gốm Văn Vận mua lại.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc: “Trương xưởng trưởng sẽ bán sao?”

Tương Hân khẳng định gật đầu nói: “Ông ta hiện tại sẽ không bán, nhưng sau này sớm muộn gì cũng sẽ bán. Hiện tại ông ta dùng tất cả tinh lực tập trung vào việc xây dựng viện bảo tàng Phong Diêu, say mê cùng các bảo tàng tư nhân lớn và người thu thập trao đổi vật sưu tầm. Tài chính mặc dù không có trắc trở, bất quá chờ viện bảo tàng thi công xong, ông ta sẽ không còn thời gian quản lý xưởng đồ gốm nữa.”

Từ Cửu Chiếu như có điều suy nghĩ, cậu gật đầu: “Cũng tốt.”

Tương Hân thấy cậu tán thành, liền giới thiệu với cậu kế hoạch của chính mình: “Trần Phong Diêu dựa vào diêu chỉ được phát hiện sau này nhất định sẽ phát triển trở thành điểm tham quan du lịch, hiện nay ở bên kia giá phòng đã bắt đầu tăng cao. Đến khi thực sự biến thành điểm tham quan, xưởng gốm Văn Vận có thể sản xuất một ít đồ sứ làm vật lưu niệm.”

“Dùng lò củi nung sao? Chi phí sẽ không thấp đâu.” Từ Cửu Chiếu lo lắng.

“Không, dùng lò điện. Sau này lò củi chỉ để cho thầy Cao cùng với những cao thủ gốm giả cổ sử dụng, còn lại tay nghề không tốt lắm liền trực tiếp sử dụng lò điện. Như vậy vừa có thể tiếp tục kinh doanh gốm giả cổ cao cấp, lại có thể mở rộng thị trường cấp trung và cấp thấp.”

Tương Hân nói đến những thứ này vô cùng tự tin, quả thực thần thái phi dương. Từ Cửu Chiếu cười cười, cậu không hiểu những thứ này, chỉ có thể nghĩ đối phương rất lợi hại.

Cậu lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, đặt ở trước mặt Tương Hân. Tương Hân đang nói cao hứng bỗng thấy tấm thẻ liền ngưng cả người.

“Ở đây có hơn một trăm vạn, còn có chút ngoại tệ, anh cầm đi.” Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân.

Tương Hân trầm mặc một chút, tim của hắn trĩu xuống, liên tưởng tới hồi ức không tốt đẹp. Từ Cửu Chiếu vì sao cho hắn tiền? Hắn nơi nào làm không tốt khiến cậu không thích rồi?

Từ Cửu Chiếu kỳ quái nhìn Tương Hân bất động, cậu đẩy tấm thẻ qua: “Anh cầm đi. Kế hoạch này nhất định phải dùng rất nhiều tiền. Tiền trong tấm thẻ này dùng làm chi phí trong nhà, tránh cho anh lúc không thuận lợi lại không có mà dùng.”

Lòng của Tương Hân giống như bị nhét vào một bình nước nóng, vừa sâu nặng vừa ấm áp, cổ họng của hắn nghẹn lại.

“Chi phí trong nhà?” Thanh âm hần quái dị nói ra.

“Ừ, đúng vậy.” Từ Cửu Chiếu nói đương nhiên: “Nếu sau này chúng ta ở cùng một chỗ, em đương nhiên phải đem tiền về cho anh. Anh cũng không cần tiết kiệm, em có thể kiếm tiền được mà. Anh đã kinh doanh, thì số tiền này cầm đi kinh doanh cũng tốt, tiền để không cũng sẽ không sinh ra thêm, nếu mất đi cũng không sao.”

Trong quan niệm gia đình của cậu, nam nhân phải đi ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình, chính là muốn giao cho vợ của mình. Mà vợ cầm tiền là để lo cho gia đình hoặc là làm kinh doanh cũng được, buôn bán lời dĩ nhiên là tốt, lỗ vốn thì cậu sẽ kiếm lại.

Trước kia mẫu thân cậu làm đương gia, mà bây giờ chỉ có hai người bọn họ, Từ Cửu Chiếu cũng rất trực tiếp đem tiền tiết kiệm giao cho Tương Hân.

Tay của Tương Hân đặt ở trên thẻ, nắm nó thật chặt. Hần nhìn chăm chăm vẻ mặt nghiêm túc của Từ Cửu Chiếu, phát hiện cậu là thật muốn như vậy, thực sự cho là như vậy!

Từ Cửu Chiếu đây là có ý đem thẻ lương giao cho hần a!

Hần có điểm muốn cười, lại có điểm muốn khóc, trong lòng ngực tất cả đều chất đầy cảm động.

Hần lúc này mới lý giải việc Từ Cửu Chiếu ngày hôm qua nói cậu có truyền thống là có ý gì, Từ Cửu Chiếu là cực kì nghiêm túc muốn làm một người chồng tốt, gánh vác một gia đình! Hần chưa thấy qua nam nhân nào tốt hơn so với Từ Cửu Chiếu. Có lẽ cả đời hần cũng sẽ không gặp được một người vì hứa hẹn của mình mà chịu trách nhiệm như vậy, mặc dù hiện tại cậu mới vừa thành niên!

76. Chương 76

Từ Cửu Chiếu cũng không biết Tương Hân mở công ty bao lớn, cũng không biết Tương Hân cụ thể có bao nhiêu tiền.

Nhưng cho dù Tương Hân có tiền đi nữa, thì đó cũng là vật riêng bên nhà mẹ đẻ, là “của hồi môn” của Tương Hân! Tất cả những điều đó cũng không ngăn được cậu đem tiền tiết kiệm của mình giao cho đối phương, để cho hần dùng trong gia đình.

Từ quan điểm đó, cậu thấy mình tự tin hơn hần, ở hiện đại tuyệt đối ít có thể nhìn thấy có nam nhân tự tin mãnh liệt như vậy.

Trong nháy mắt, Tương Hân bị Từ Cửu Chiếu khí phách đưa tiền cho hần như là chuyện đương nhiên làm cho mê đảo. Hần quả thực hận không thể lập tức bỏ nhào vào đối phương, đè đối phương lại mà điên cuồng thổ lộ thương yêu của hần đối với Từ Cửu Chiếu. Hần ngồi ở trên ghế ăn, hung hăng nắm tấm thẻ kia, dùng hết tự chủ mới không có nhào tới.

Không được, hôm qua hần đã không khống chế được, nếu như hôm nay lại làm ra chuyện tình quá giới hạn nữa, Từ Cửu Chiếu sẽ thực sự tức giận.

Huống chi bây giờ còn là sáng sớm, mới vừa rời giường không bao lâu.

Tương Hân ra sức đem nội tâm dã thú nhét trở vào, đóng khóa lại. Lúc này mới đoan chính nói rằng: “Được, anh biết rồi.” Sau đó động tác đặc biệt cẩn thận đem tấm thẻ của Từ Cửu Chiếu bỏ vào ví tiền.

Buổi sáng Tương Hân có cuộc họp, buổi trưa còn phải ăn cơm với khách hàng, mặc dù hần lưu luyến, nhưng không thể không đi làm việc được.

Trước khi ra cửa hần ôm Từ Cửu Chiếu thật lâu, lại hôn một cái trên mặt cậu, lúc này Tương Hân mới lái xe đi, hần còn phải chạy về chỗ ở để thay quần áo nữa. Bên Từ Cửu Chiếu cũng không có trang phục của hần, điểm này rất bất tiện.

“Dính người.” Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ đóng cửa lại, trong giọng nói mang theo cưng chiều mà ngay cả cậu cũng không phát giác ra, cậu quay người lại đi tới bàn tiếp tục chìm đắm vào công việc.

Mang theo chút then thùng xấu hổ, nội tâm Từ Cửu Chiếu tràn đầy cảm xúc hạnh phúc của cuộc tân hôn mới mẻ, làm việc càng thêm tập trung. Cho tới trưa nhìn lại thành quả tăng lên rõ rệt, Từ Cửu Chiếu hài lòng gật đầu, đứng lên hoạt động thân thể.

Cậu đã nói cậu thích hợp với cuộc sống như thế mà, chính là có người toàn quyền tiếp nhận cuộc sống của cậu, cậu mới có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào sự nghiệp.

Buổi trưa, Từ Cửu Chiếu nhận được điện thoại của Tương Hân, căn dặn cậu nhất định phải ăn cơm, không nên ăn bên ngoài.

Từ Cửu Chiếu không chán nản cười nghe hẳn từng chút một nói cho cậu biết cách sử dụng lò vi sóng, sau đó cậu đi tới phòng bếp mở tủ lạnh đem cơm trưa đã được chuẩn bị trước lấy ra hâm nóng.

Ăn cơm trưa xong, Từ Cửu Chiếu vốn có dự định tiếp tục công việc, lại nhận được điện thoại của Ngô Diếu.

“Ngô sư huynh?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhận điện thoại, “Có chuyện gì không?”

“Tiểu sư đệ ~ ~ ~” Giọng nói Ngô Diếu hàm hàm hồ hồ, hình như uống rất nhiều rượu nên giọng nói không rõ ràng lắm, “Anh vừa mới giúp cho cậu có một đơn đặt hàng lớn! Thật là một đơn đặt hàng lớn! Cậu cần phải cảm ơn anh thật tốt ~ ~”

Từ Cửu Chiếu miễn cưỡng có thể nghe hiểu ý tứ của hẳn, cậu kiên nhẫn nói rằng: “Anh uống say sao? Hiện tại anh đang ở nơi nào vậy?”

“Anh không có say ~ chỉ là có chút choáng váng, cậu yên tâm! Sư huynh cậu tửu lượng rất tốt.” Thanh âm của Ngô Diếu lại thêm hàm hồ, Từ Cửu Chiếu vừa nghe vừa nổi vạch đen.

Cùng con ma men không thể giảng đạo lý được, Từ Cửu Chiếu đành phải nói: “Được rồi, anh không có say. Anh rốt cuộc đang ở đâu?”

Bên kia Ngô Diếu trầm mặc một hồi, Từ Cửu Chiếu miễn cưỡng nghe được bên kia có người nói chuyện với nhau.

“... Đây ~ tiểu sư đệ ~” Thanh âm của Ngô Diếu lại một lần nữa vang lên, “Cậu mới vừa nói cái gì?”

Từ Cửu Chiếu không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là lại hỏi lại một lần nữa, Ngô Diếu nói: “Đừng lo lắng, anh vừa tham gia một bữa tiệc. Lúc này mới vừa tan cuộc ~”

Lúc này mới vừa tan cuộc?! Từ Cửu Chiếu hồi tưởng lại lời nói của Ngô Diếu, bên kia kém trong nước 7 canh giờ, cho nên lúc này... bên kia dĩ nhiên là vừa sáng sớm!

Mới vừa suốt đêm lăn qua lăn lại xong?! Từ Cửu Chiếu không biết nói gì luôn.

Mặc dù không đồng ý với cách sống của Ngô Diếu, nhưng dù sao cũng là sư huynh tốt của cậu. Đối với một người rất là cung kính hoà thuận với sư trưởng, sư huynh như Từ Cửu Chiếu nên cậu liền khuyên nhủ: “Nếu như vậy, sư huynh liền nhanh đi ngủ đi. Có chuyện gì chờ ngủ dậy rồi nói tiếp.”

Ngô Diếu hăng hái vang dội, thanh âm cất cao nói: “Không! Anh nhịn không được! Nhất định phải nói cho cậu biết cái tin tức tốt này – anh nhận cho em một đơn đặt hàng lớn!”

Từ Cửu Chiếu vừa bực mình vừa buồn cười: “Tốt, em biết rồi, anh nhận cho em một đơn đặt hàng lớn. Em đã biết, cảm ơn anh.”

Lần này Ngô Diếu hài lòng: “Được rồi, cậu biết rồi, có vui vẻ hay không?”

Từ Cửu Chiếu phối hợp nói rằng: “Vui, đặc biệt vui vẻ.”

Ngô Diếu hài lòng: “Anh mệt rồi, ngủ ngon.”

Giống như đã cúp điện thoại, Ngô Diếu bên kia nhất thời không có thanh âm. Từ Cửu Chiếu alo hai tiếng cũng không nghe ai đáp lại, không thể làm gì khác hơn là cúp điện thoại.

Ban này bên kia còn có người nói chuyện với hẳn, cậu nghĩ Ngô Diếu hẳn không phải là một thân một mình, hẳn là sẽ có người chiếu cố anh ấy đi? Từ Cửu Chiếu lo lắng nghĩ đến.

Ngắn tay chẳng với tới trời, Ngô Diêu ở đất khách xa xôi, Từ Cửu Chiếu cũng không có biện pháp.

Ngày hôm nay Tương Hân hình như đặc biệt bận rộn, giờ tan việc vẫn còn tăng ca trong nội thành, đối với việc không thể trở về ăn tối với Từ Cửu Chiếu, có vẻ đặc biệt ảo não. Từ Cửu Chiếu cảm thấy điểm này của Tương Hân đặc biệt đáng yêu, vốn là cậu không có ai quản mới phải chán nản mất mát, ngược lại thì cậu an ủi Tương Hân một phen, đối phương mới bằng lòng cúp điện thoại.

Trong lòng có cái gì đó xôn xao, cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu thở dài một hơi, cảm thấy cậu thật đúng là không thể rời bỏ Tương Hân.

May là bọn họ hiện tại đã ở cùng một chỗ.

Từ Cửu Chiếu chẳng muốn gọi cơm bên ngoài, liền từ bên trong tủ lạnh lấy ra một túi thức ăn nhanh, bỏ vào trong nước nấu. Ăn xong rồi đem bộ đồ ăn bỏ vào trong bồn, Từ Cửu Chiếu liền mặc kệ nó.

Cậu đang định tìm một quyển sách thì ngoài cửa liền vang lên thanh âm của chuông cửa. Từ Cửu Chiếu kỳ quái nhìn cửa, cậu ở Thượng hải căn bản cũng không có bằng hữu gì, thế nào liên tiếp hai ngày lại có người tới thăm hỏi cậu.

Người tới là người đã gặp mặt một lần ngày hôm qua – Hoàng Duy Chân.

“Xin chào, chúng ta ngày hôm qua đã gặp qua một lần.” Không nhìn ra Hoàng Duy Chân ngày hôm qua tái nhợt chật vật đâu cả, hôm nay hắn ăn mặc một thân chỉnh tề thời thượng, mặt mang nụ cười nhìn Từ Cửu Chiếu: “Có thể vào nói chuyện sao?”

Tục ngữ nói không đưa tay đánh người đang cười, Từ Cửu Chiếu mặc dù không chào đón vị khách này, nhưng cũng không thể chặn ngoài cửa. Bạn đang ?

“Mời vào.” Từ Cửu Chiếu thần nhiên nói.

Cậu tránh cửa ra, Hoàng Duy Chân vào nhà này thì thấy ở bên ngoài tuy nhìn xấu xí, nhưng bên trong phòng ốc lại rất tuyệt vời.

Từ Cửu Chiếu mời hắn ngồi vào ghế sa lon, còn mình thì đi rót nước chiêu đãi khách. Hoàng Duy Chân khách khí hai câu, chờ Từ Cửu Chiếu đi phòng bếp rót nước, mới yên tâm to gan quan sát trang trí bên trong căn phòng này.

Từ Cửu Chiếu không hiểu giá thị trường, nhưng Hoàng Duy Chân liếc mắt là có thể nhìn ra giá trị của những thứ này, tuy rằng không phải là rất đắt, nhưng cũng không phải người bình thường có thể gánh vác được. Hơn nữa diện tích thật là lớn, so với phòng của hắn thì lớn hơn.

Ngày hôm qua hắn thấy Tương Hân, giống như hắn tìm thấy được lối ra giữa cuộc đời chìm nổi này, tuy rằng sau cùng bị Tương Hân hung ác mắng vài câu. Thế nhưng đây chẳng qua là Hoàng Duy Chân cho tới bây giờ chưa từng thấy qua hình dạng kia của hắn nên mới nhất thời bị hù dọa.

Mấy năm nay ở nơi này lặn lội cao thấp, hắn không phải là không có nghe qua lời khó nghe hơn như vậy.

Chờ kinh ngạc rút đi, Hoàng Duy Chân lặng lẽ đi theo phía sau hai người, tận mắt thấy hai người vào nhà này. Hắn không dám tới gần, chỉ là nhớ nhớ vị trí số nhà, sau đó trở về phòng thuê.

Hắn hiện tại đã 26 tuổi, ở cái nơi các gương mặt trẻ xuất hiện tầng tầng lớp lớp thì coi như là già. Nếu hắn không nắm chắc tuổi xuân, chỉ sợ cũng không có khả năng đổi đời. Cho nên mặc dù Tương Hân đối với hắn lạnh lẽo, còn nói lời giận dữ, Hoàng Duy Chân vẫn chưa có chết tâm tìm cơ hội.

Hoàng Duy Chân vì dã tâm đã bỏ ra nhiều như vậy, ném tinh lực và thời gian nhiều như vậy, hắn thực sự không cam lòng, không cam lòng từ bỏ.

“Xin lỗi, trong nhà không có nước trà, chỉ có thể mời anh uống nước trắng.” Từ Cửu Chiếu đem ly nước đặt ở trước mặt hắn.

Hoàng Duy Chân nói cảm ơn, chờ Từ Cửu Chiếu ngồi vào đối diện, mở miệng nói rằng: “Ngày hôm qua gặp nhau vội vàng quá, Tương Hân cũng không có giới thiệu gì. Bây giờ chính thức nhận thức một chút, tôi tên là Hoàng Duy Chân, là bạn trai trước kia của Tương Hân.”

Nói xong câu đó, Hoàng Duy Chân liền chăm chú nhìn chăm chăm vẻ mặt của Từ Cửu Chiếu.

Ngày hôm qua thấy cái dáng vẻ kia của Tương Hân, cũng biết hẳn có bao nhiêu khổ trương người này. Khẩn trương đến mức thậm chí không muốn cho đối phương biết sự hiện hữu của hẳn, Hoàng Duy Chân nghĩ đây là cơ hội của hẳn. Nếu như Tương Hân ngay cả điểm này cũng không dám nói cho đối phương biết, muốn che giấu, chứng minh tình cảm của hai người rất có thể cũng không kiên định.

Tương Hân hiện tại đã có người khác, nên không muốn thấy hẳn, chỉ cần người này bị ảnh hưởng, liền có thể chia rẽ bọn họ. Theo ý của Hoàng Duy Chân, cho dù chia rẽ hai người, hẳn cũng biết Tương Hân cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý đối với hẳn, thế nhưng nếu hẳn không làm như vậy thì một chút hy vọng cũng không có!

Nhưng mà khiến hẳn thất vọng rồi, người đối diện trên mặt một chút dao động cũng không có.

Cậu rất lạnh nhạt bình tĩnh nói: “Tôi biết, A Hân có nói với tôi. Anh ấy nói hai người chia tay đã lâu, ngày hôm qua chỉ là ngẫu nhiên đụng phải.” Cậu ngay cả tên của mình cũng không nói, rõ ràng là không muốn cùng người này dây dưa tới lui.

Hoàng Duy Chân siết tay một chút, mạnh mẽ nở nụ cười, nói rằng: “Vậy sao.” Hân rũ mắt nói rằng: “Chúng tôi quả thực rất lâu không có gặp mặt, ngày hôm qua đụng phải cũng chỉ là muốn mời anh ấy ăn một bữa cơm, cùng anh ấy ôn chuyện. Bất quá cậu biết cũng tốt, đỡ phải hiểu lầm. Tôi thấy ngày hôm qua anh ta gấp gáp kéo cậu về như vậy, còn tưởng hai người cãi nhau a.” Hoàng Duy Chân ngẩng mặt, lộ ra dáng vẻ tươi cười sáng rõ.

Hắn có vóc người đẹp, lại có khí chất, cách ăn mặc lại thời thượng, tạo hình rất tỉ mỉ.

Còn Từ Cửu Chiếu thì tóc dài chưa kịp chỉnh lại, trên người chỉ mặc T-shirt thông thường, quần cũng chỉ là quần thường. Bởi vì không có thói quen mang giày kẹp ngón, Từ Cửu Chiếu vẫn mang giày vải kiểu Bắc Kinh cũ.

Đột nhiên có một sự tương phản như vậy, nếu là người không có tự tin sẽ cảm thấy mình kém hơn bùn đất.

Chỉ tiếc, Từ Cửu Chiếu không phải là người bình thường, cậu khí định thần nhàn nói: “Không, làm sao sẽ vậy chứ.” Tình cảnh ngày hôm qua cậu cũng không phải là người mù, làm sao không nhìn ra Tương Hân đối với vị này rất phản cảm chứ. Cho nên người này nói gì cậu cũng chỉ là nghe một chút, căn bản cũng không cho là thật.

Tương Hân thích cậu sâu nặng như vậy, Từ Cửu Chiếu sẽ không phụ lòng hẳn, cũng sẽ không đối với hẳn không có nửa điểm tín nhiệm.

Hoàng Duy Chân lại một quyền đánh vào chỗ trống, ngực chợt bị kiềm hãm lại.

Hắn ha ha cười một chút, giả bộ hỏi tưởng nói rằng: “Hiện tại Tương Hân vẫn còn quần đông quần tây như trước sao? Khi đó thậm chí ngay cả mặc quần áo gì, giày phối cái gì đều phải có một chút ý kiến, không nghe anh ta còn mất hứng, thật là làm cho người ta cảm thấy đau đầu.”

Từ Cửu Chiếu nhin không được thay đổi vẻ mặt, còn không chờ Hoàng Duy Chân vui vẻ, Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nói rằng: “Cái này chẳng lẽ không tốt sao? Có A Hân tôi cái gì cũng không cần làm, bớt lo rất nhiều a. Mỗi ngày cũng không cần nghĩ sẽ ăn gì, mặc cái gì, mấy việc vụn vặt này rất phiền phức, dùng thời gian để suy nghĩ những thứ này rất lãng phí.”

Tương Hân thật sự rất xứng với chức hiền thê tốt nhất trên đời, Từ Cửu Chiếu không thể hiểu được người này làm sao lại cảm thấy phiền chán đau đầu, thực sự là đang ở trong phúc không biết hưởng!

77. Chương 77

Tựa như Từ Cửu Chiếu khó có thể tin Hoàng Duy Chân không biết đủ, Hoàng Duy Chân cũng không thể tin được Từ Cửu Chiếu vậy mà sẽ đem cái loại hành vi muốn khống chế, thậm chí có chút vạ vạ biến thái của Tương Hân coi là hưởng thụ.

Hoàng Duy Chân không khống chế được thanh âm của hắn: “Chẳng lẽ cậu không cảm thấy hắn rất bá đạo sao? Can thiệp việc riêng tư của cậu, can thiệp quyền lợi của cậu?! Loại hành vi này nói dễ nghe là sẵn sàng chu đáo, nhưng kỳ thực là hoàn toàn đem người khác trở thành con rối mà điều khiển! Ý muốn người dựa theo suy nghĩ của hắn mà sinh tồn, ý muốn khống chế quá mạnh mẽ, quả thực khiến người ta hít thở không thông.”

Hoàng Duy Chân ban đầu cùng Tương Hân âm ỉ một trận, ngoại trừ bởi vì cảm thấy Tương Hân quá phận cái gì cũng đều muốn thay hắn quyết định ra, còn chính bởi vì Hoàng Duy Chân muốn đi vào giới diễn nghệ có phần không hợp với hắn. Hoàng Duy Chân học là múa dân tộc, nhưng cũng không có thành tựu gì, nên khi có cơ hội tiếp xúc điện ảnh và truyền hình đương nhiên không muốn bỏ qua. Thế nhưng Tương Hân lại cho là hắn thích hợp làm một diễn viên múa hơn, múa kết hợp với những người khác, hoặc là người múa dẫn đầu chẳng hạn. Khi đó thậm chí Tương Hân đã tìm một vị trí trong đoàn múa văn nghệ cho hắn.

Nhưng Hoàng Duy Chân nghĩ, vậy phải đến lúc nào hắn mới có thể cất đầu dậy, như thế là quá chậm.

Tương Hân cho rằng Hoàng Duy Chân cần phải có nền tảng thật vững chắc, bởi vì hắn thấy thiên tư vũ đạo của Hoàng Duy Chân cũng không phải tuyệt đỉnh xuất sắc, từ từ củng cố tư lịch cũng có thể đạt được một cuộc sống an ổn.

Mà chính hắn lại nghĩ Tương Hân chỉ là ích kỷ muốn kiểm soát hắn, cho nên mới không cho hắn đi vào giới giải trí. Đoàn văn nghệ dù sao cũng chỉ trong phạm vi nhỏ, không trải rộng như trong giới giải trí, Tương Hân thì không có biện pháp giúp hắn. Vì vậy cho tới bây giờ Hoàng Duy Chân khi nghĩ tới chuyện này, vẫn còn canh cánh trong lòng.

Từ Cửu Chiếu giận tái mặt, thanh âm lạnh thấu xương: “Tôi không biết tại sao anh lại có loại suy nghĩ này, bất quá tôi biết Tương Hân cho tới bây giờ cũng sẽ không ép buộc ai, anh ấy luôn luôn vì người khác mà lo lắng, vì người khác mà suy nghĩ. Cho tới bây giờ anh ấy cũng chưa từng coi người khác là con rối mà bài bố, cũng sẽ không làm người khác hít thở không thông! Mặc kệ hai người là loại giao tình gì, anh ở đằng sau nói xấu người khác cũng không phải loại gì tốt cả!” Từ Cửu Chiếu không còn lời nào để nói hắn, cậu bưng ly nước lên tiễn khách.

Nhân sinh quan bất đồng, giữa hai người đã vạch ra một khoảng cách lớn, Hoàng Duy Chân tìm không được điểm yếu của Từ Cửu Chiếu, muốn gây xích mích ly gián căn bản là không tìm được điểm để xuống tay.

Đến bây giờ hắn vẫn cảm thấy hành vi sẵn sàng quá phận của Tương Hân là một loại tâm bệnh, nhưng hắn vì muốn trở nên nổi bật chỉ có thể lựa chọn nhẫn nại.

Thử chi mật đường, bỉ chi thạch tín. Từ Cửu Chiếu khát vọng hưởng thụ, còn Hoàng Duy Chân thì cảm thấy phiền chán tránh không kịp.

Hoàng Duy Chân muốn khơi mào bất mãn của Từ Cửu Chiếu, sau đó khiến Từ Cửu Chiếu đi theo tính toán của hắn đã hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Hoàng Duy Chân bị đả kích thật lớn, hắn cùng Từ Cửu Chiếu không thể có nhận thức chung, giống như một điều chân lý mà lại bị đặt nghi vấn. Chuyện này so với Từ Cửu Chiếu khiến tính toán của hắn thất bại còn muốn khó tin hơn.

Miệng Hoàng Duy Chân hết đóng lại mở, trong khoảng thời gian ngắn tâm tư giống như mưa rền gió dữ, tìm không được điểm câu thông với Từ Cửu Chiếu.

“Thế nhưng – ” Hoàng Duy Chân miễn cưỡng nói: “Hành vi đó của hắn thật sự là không tôn trọng người khác, cậu làm sao có thể chịu được chứ?”

Từ Cửu Chiếu không vui từ phía sau ly nước nhìn hắn, xem ra người nọ không rõ ý tứ bưng trà tiễn khách.

Từ Cửu Chiếu đem ly nước để lên bàn, lãnh đạm nói: “Nếu anh đã nghĩ như vậy, tại sao còn muốn quay về với A Hân? Anh không phải là không chịu được điểm đỏ của A Hân sao? Hay anh không phải là vì A Hân, mà là thứ gì khác? Vì tiền? Hay là vì lợi ích cá nhân?”

Lời nói của Từ Cửu Chiếu sắc bén đem tâm tư của Hoàng Duy Chân đâm phá, không vì người, vậy chỉ là vì tiền. Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu lại càng thêm khinh thường, cậu dùng ánh mắt khinh miệt nhìn

Hoàng Duy Chân chợt không được tự nhiên nói rằng: “Anh không thấy điểm tốt của anh ấy, lại muốn hưởng thụ tiện lợi mà anh ấy mang tới, chẳng qua là vì tâm tư cá nhân, đúng là xấu xa đến cực điểm! Anh tới chỗ tôi gây xích mích, bắt quá là muốn chúng tôi sinh ra khoảng cách, rồi thừa cơ mà nhảy vào. Có lẽ anh cũng biết hành vi này sẽ không khiến A Hân vui vẻ, nhưng vẫn cố ý làm như vậy, chứng minh anh căn bản là vì tư lợi bản thân, cũng không suy nghĩ cho A Hân dù chỉ là một chút!” Từ Cửu Chiếu hít sâu một hơi, lớn tiếng nói rằng: “Anh đúng là người tâm tư khó lường, căn bản không xứng qua lại với A Hân. Trong mắt A Hân không chứa được một hạt cát, nếu như biết anh tâm thuật bất chính như thế, nhất định sẽ cảm thấy anh ghê tởm! Anh tốt nhất là không nên xuất hiện trước mặt A Hân, nếu để tôi biết anh bôi nhọ anh ấy lần nữa, tôi sẽ cho anh lĩnh giáo thủ đoạn của tôi!”

Hoàng Duy Chân cố sức nghe Từ Cửu Chiếu giảng văn tước tự, lý giải chậm nửa nhịp, bắt quá cũng hiểu được ý tứ của Từ Cửu Chiếu.

Hắn thấy đối phương tuổi còn nhỏ, cho rằng có thể đùa bỡn đối phương, nhưng không ngờ lại bị đối phương uy hiếp.

Hoàng Duy Chân cũng nổi giận, cao giọng nói: “Cậu tưởng mình cũng tốt lành lắm sao, chẳng qua cũng chỉ vì tiền nên mới cùng một chỗ với hắn. Nhìn cái phòng này xem, nếu như không có hắn thì cậu có thể ở loại phòng này chắc? Đừng ở đó mà chó chê mèo lắm lông!”

Từ Cửu Chiếu cười lạnh một tiếng: “Anh bắt quá là suy bụng ta ra bụng người mà thôi, tự mình ôm ý nghĩ xấu xa, liền nghĩ người khác cũng như vậy. Anh lầm rồi! Phòng này tất cả phí dụng đều do cá nhân tôi đảm nhận. Không chỉ là như vậy, sau này chúng tôi ở chung một chỗ, chi phí cho A Hân tất cả đều do một mình tôi đảm trách, cũng sẽ không để cho anh ấy khó xử về tiền bạc. Đây mới là nam tử hán đại trượng phu! Nói chuyện mà không hạp, thì nửa câu cũng đã là nhiều, mời về đi!”

Hoàng Duy Chân lộ ra vẻ mặt bị sét đánh, hắn kinh ngạc trợn to hai mắt, há miệng. Lẽ nào hắn đang nghe lắm sao, bằng không thì người này thế nào lại đem Tương Hân biến thành cô vợ nhỏ thế.

Thái độ cùng khí thế của Từ Cửu Chiếu quá mạnh mẽ, còn hình ảnh Tương Hân lại có vẻ mềm mại. Trong đầu Hoàng Duy Chân hai chữ “đảo ngược” chạy vòng vòng, cảm thấy dạ dày đau như nuốt sống một đồng đinh thép vậy.

Từ Cửu Chiếu hạ lệnh trục khách, Hoàng Duy Chân cũng không tiện tiếp tục ở lì không đi, chỉ có thể bước chân không vững, lung lay lắc lư rời đi.

Hắn không gặp được Tương Hân, còn bên Từ Cửu Chiếu thì tìm không được cơ hội, thậm chí còn bị đánh kích ngược lại, chỉ số thông minh và sức lực đều bị tàn phá mạnh mẽ.

Hoàng Duy Chân vẫn còn sợ hãi quay đầu lại nhìn cửa phòng đã đóng, cảm thấy còn không bằng đi tới Tương Hân thử lại lần nữa. So với Từ Cửu Chiếu, Tương Hân lãnh khốc vô tình vậy mà khiến người ta cảm thấy tốt hơn.

Từ Cửu Chiếu giận đùng đùng đóng cửa phòng lại, cũng không có tâm tư đọc sách, chỉ đành luyện chữ để bình phục tâm tình của mình.

Cậu không nghĩ tới trước đây Tương Hân lại cùng người phụ tình, không biết quý trọng như vậy lui tới, cậu quả thực cực kỳ đau lòng.

Ở trong lòng cậu, Tương Hân ngàn tốt vạn tốt, không có một chỗ nào là không tốt cả.

Cậu cảm thán một tiếng, có lẽ là trước đó gặp chuyện như vậy, nên hiện tại Tương Hân luôn có vẻ cẩn thận từng li từng tí.

Sau này phải đối xử với anh ấy tốt hơn mới được, Từ Cửu Chiếu tự nói với mình như thế.

Loạt xoạt viết vài trang bút lông, tâm tình Từ Cửu Chiếu bình tĩnh lại.

Hơn chín giờ tối, Tương Hân trở về.

“Buổi tối em ăn cái gì?” Tương Hân đi tới phía sau Từ Cửu Chiếu, ôm hông của cậu, sau lại nghiêng đầu hôn trên trán cậu một cái, hắn giương mắt nhìn trên bàn, kinh ngạc nói: “Em viết nhiều như vậy sao?”

Bên cạnh Từ Cửu Chiếu chất đầy giấy luyện chữ, Từ Cửu Chiếu luyện chữ rất có quy luật, số lượng mỗi lần viết bút lông luôn luôn cố định, cho nên khi nhìn thấy vượt qua số lượng giấy bản hằng ngày, Tương Hân lập tức cảm thấy không bình thường.

Từ Cửu Chiếu không có trả lời, ngược lại là buông bút lông xoay tay lại ôm hân, cậu nhẹ giọng nói rằng: “Đã trở về rồi, có mệt hay không?”

Tương Hân thoáng cái bị dời đi lực chú ý, oán trách nói rằng: “Em không biết đâu, những người đó không đáng tin cậy chút nào, phân phó sự tình đi làm đều có sai phạm. Rốt cuộc là người mới, dùng không có quen a.”

Bởi vì Từ Cửu Chiếu đã ở Thượng Hải, Tương Hân liền định đem tổng bộ công ty từ Bắc Kinh chuyển qua đây. Chỉ có điều không thể trực tiếp chuyển như vậy, trước tiên phải có một phân công ty làm cơ sở mới có thể thuận lợi di chuyển. Hiện tại Tương Hân bận rộn chính là muốn tổ kiến lại công ty để việc kinh doanh đi vào quỹ đạo.

Từ Cửu Chiếu vỗ vỗ lưng hân: “Từ từ sẽ đến, cuối cùng sẽ tốt thôi.”

Tương Hân gật đầu, ôm Từ Cửu Chiếu cầu vuốt ve an ủi. Chờ Tương Hân làm nũng xong rồi, Từ Cửu Chiếu mới đẩy hân một cái, không được tự nhiên nói rằng: “Được rồi, anh khổ cực một ngày, không nên theo em đứng đây, đi vào phòng khách ngồi đi.”

Tương Hân hỏi: “Không viết nữa sao?” Sau đó chú ý tới đồng giấy xếp chồng lên nhau, “Ngày hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Từ Cửu Chiếu không muốn để cho Tương Hân biết chuyện Hoàng Duy Chân tới đây, nếu như nói đến, tất nhiên phải nhắc tới nội dung nói chuyện của bọn họ, A Hân nghe xong sẽ đau buồn.

?

Chủ nghĩa đại nam tử của Từ Cửu Chiếu phát tác, cậu hạ quyết tâm không nói cho Tương Hân tránh cho hân phiền lòng: “Không, không có chuyện gì.”

Tương Hân nửa ngờ nửa tin, Từ Cửu Chiếu đẩy hân một cái, lúc này Tương Hân mới đi tới sofa trong phòng khách.

Lúc này, điện thoại di động Từ Cửu Chiếu vang lên.

“Alo, Ngô sư huynh, anh đã tỉnh?” Từ Cửu Chiếu dừng bước, cùng Ngô Diêu vừa gọi điện thoại tới một lần nữa trò chuyện.

Tương Hân đi tới sofa bên cạnh, liếc mắt liền nhìn thấy ly nước Từ Cửu Chiếu quên thu hồi.

Có người đến đây sao? Cửu Chiếu cũng không chủ động nhắc tới người đó với hân. Tương Hân suy nghĩ, hân cầm lấy cái ly nhìn một chút .

Không có vết son môi, vậy là nam nhân. Tương Hân quay đầu lại nhìn Từ Cửu Chiếu, suy đoán là ai tới chơi mà làm cho Từ Cửu Chiếu không muốn nói cho hân biết.

Từ Cửu Chiếu hồn nhiên chưa phát hiện, vẫn cùng Ngô Diêu nói chuyện.

“Cái gì anh tỉnh rồi? Làm sao cậu biết anh vừa mới ngủ dậy?” Bên kia Ngô Diêu nghi hoặc.

Từ Cửu Chiếu phát hiện hân tựa hồ đã quên chuyện mình uống say gọi điện thoại cho cậu: “Âm thanh của anh rất khàn, người mới ngủ dậy đều có thanh âm như vậy.”

“Ha ha, thì ra là như thế.” Ngô Diêu thoải mái cười nói: “Là như thế này, anh nghe nói cậu đang tìm người môi giới? Cậu nghĩ anh thế nào?”

Từ Cửu Chiếu còn tưởng rằng hân muốn nói chuyện kia, buổi trưa hân nhiều lần nhấn mạnh như vậy, Từ Cửu Chiếu muốn quên cũng không được.

Cậu bất ngờ hỏi: “Làm sao anh biết?”

Ngô Diểu cười nói: “Anh tự nhiên có nguồn tin của mình. Tiểu sư đệ, anh vẫn cho rằng cậu rất có tài hoa, sớm muộn gì cũng sẽ có thành tựu xuất sắc. Nếu như cậu tin anh, thì để cho anh tới làm người môi giới cho cậu đi. Trên tay anh mặc dù không có bao nhiêu người của quốc nội, thế nhưng anh ở Châu Âu kinh doanh nhiều năm, không nói số một số hai, nhưng cũng là người môi giới tác phẩm nghệ thuật có tiếng. Để chứng minh điểm này, anh có một phần lễ vật muốn đưa cho cậu.”

Nội tâm Từ Cửu Chiếu mơ hồ suy đoán ra.

Quả nhiên Ngô Diểu nói rằng: “Trên tay anh có một đơn đặt hàng, hoàng gia Bỉ muốn mua một nhóm Thanh Hoa trang trí cao cấp, anh để cho bọn họ nhìn tác phẩm của cậu, bọn họ vô cùng hài lòng, đồng ý giao cho cậu toàn quyền thiết kế và chế tạo nhóm đồ sứ đó !”

“Bỉ? Hoàng gia?!” Từ Cửu Chiếu nhin không được kinh ngạc.

Tương Hân nghe xong, lập tức hướng về cậu đi tới.

78. Chương 78

Tương Hân lộ ra vẻ mặt hồi thẩm, Từ Cửu Chiếu nhẹ nhàng lắc đầu, cậu hiện tại cũng không biết chuyện này là như thế nào.

Tuy rằng Từ Cửu Chiếu đã đi tới nơi này hơn một năm, thế nhưng có rất nhiều chuyện vẫn không hiểu, cho nên lúc này cũng không biết Bỉ là nơi nào. Còn có hoàng gia, thời nay vẫn còn hoàng gia sao? Cậu cho rằng bây giờ đã hoàn toàn không còn vương công quý tộc rồi chứ.

Từ Cửu Chiếu mở loa ngoài, thanh âm của Ngô Diểu liên vang lên rõ ràng.

“Trước đó không phải anh đã nói với cậu là bình hồ lô đồ cổ sự Thanh Hoa đó rất xuất sắc sao, bên này anh có người mua nó, hẳn rất sung sướng đem về sưu tầm. Bản thân hẳn là một vị quý tộc Bỉ, có quan hệ rất tốt với hoàng gia, lần này anh nhận lời mời của hẳn tới tham gia một dạ vũ long trọng, ở vũ hội lấy được cơ hội này.” Thanh âm của Ngô Diểu chăm chú mà nghiêm túc, “Tiểu sư đệ, cơ hội này ngàn năm mới có một, chỉ cần bắt được, cậu ít nhất có thể không cần phấn đấu làm việc trong vòng mười năm đó!”

Chỉ cần cùng phía chính phủ có quan hệ, bất kể là phủ Tổng thống hay là hoàng cung, nếu được dán nhãn là “ngự cống phẩm”, ngay tức khắc giá trị liền được nâng cao đến cảnh giới siêu phẩm thoát tục.

Ngày xưa Từ Cửu Chiếu chính là đặc biệt vì hoàng thất phục vụ, làm sao có thể không biết đạo lý này.

Không chỉ là có thể giảm thiểu mười năm phấn đấu, thậm chí có thể giảm thiểu ba mươi năm, năm mươi năm, là việc mà mọi người đều truy đuổi tìm cơ hội.

Tương Hân cùng cậu nhìn nhau, hẳn dùng miệng không tiếng động nói: Đồng ý đi.

Từ Cửu Chiếu gật đầu, cậu nói: “Em đã biết, cảm ơn anh Ngô sư huynh.”

‘Ngô sư huynh’ mất tự nhiên nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Đừng khách khí.” Hoàn toàn không có dáng vẻ say rượu quần quít lấy Từ Cửu Chiếu ngốc nghếch đòi cậu cảm ơn như hồi trưa, “Vậy chuyện kia cậu nghĩ thế nào? Nói trước a, anh không chấp nhận cậu suy xét đâu.”

Từ Cửu Chiếu cười khúc khích, lần này Ngô Diểu thông minh tháo vát đối lập với lời nói và việc làm ấu trĩ buổi trưa, thực sự là tưởng như hai người khác nhau.

“Được, em đồng ý, thỉnh Ngô sư huynh làm người môi giới cho em.” Từ Cửu Chiếu cười nhìn thoáng qua Tương Hân đang lẳng lặng đứng ở bên cạnh cậu, liền lôi kéo tay hẳn đi tới sô pha bên cạnh cùng nhau ngồi xuống, “Anh có thể nói cho em nghe một chút kế hoạch của anh được không? Em không có khả năng đem thị trường trong nước vứt bỏ, anh là muốn em tìm người khác sao?”

Ngô Diểu cười một tiếng: “Không, làm sao sẽ như vậy chứ. Cậu không biết hiện tại những người trên thị trường nghệ thuật rất tinh ý sao, một chút cơ hội kiếm tiền cũng không bỏ qua. Cậu cũng không cần lo lắng, chỉ cần cậu phối hợp với anh ở Âu Mỹ xây dựng danh tiếng, khi giá trị và uy tín tăng thì trong nước

sẽ không thể bỏ qua, sẽ có người tới cửa cầu mua tác phẩm của cậu, cậu chỉ cần ngồi ở nhà chờ, tiền sẽ từ trên trời rơi xuống ~”

Ngô Diểu nói khoa trương, lại cũng là sự thật, người trong nước chính là kỳ quái như thế, rõ ràng là cùng một tác phẩm, ra ngoại quốc đi một vòng thu được giải thưởng liền thừa nhận giá trị của nó. Rất nhiều phòng trưng bày cũng lăng xê nghệ thuật gia như thế, bất quá cũng chỉ là đem giá tác phẩm tăng lên.

Từ Cửu Chiếu cười cười không nói chuyện, hiện tại kế hoạch thô sơ như vậy không có khả năng đả động cậu, bất quá cậu cũng không muốn bỏ qua cơ hội như Ngô Diểu nói, bây giờ nhìn lại cách làm việc của Ngô Diểu, có lẽ hẳn ở trên thị trường Âu Mỹ thu được thành công lớn hơn trong nước, thời gian cũng thoải mái hơn.

Ra vẻ cao sang không đi xa, không phải là tính cách của cậu.

Đầu của Tương Hân đặt ở trên bả vai của cậu, khí tức trong miệng phun ở bên tai Từ Cửu Chiếu, khiến cậu nửa người đều tê dại.

Từ Cửu Chiếu hít một hơi, đưa tay vỗ đầu của hắn, thấp giọng hỏi: “Anh làm gì thế?”

Tương Hân nhỏ giọng nói rằng: “Thị trường quốc nội không cần lo lắng, anh sẽ để Đường Tiểu Nghệ giúp em lưu ý tìm một người môi giới thích hợp.” Lúc nói chuyện bờ môi của hắn như có như không đụng vào lỗ tai Từ Cửu Chiếu, đang trong thời điểm yêu đương cuồng nhiệt, Tương Hân một khắc cũng nhịn không được đụng chạm đối phương.

Ở bên kia Ngô Diểu alo hai tiếng, hắn nghi hoặc nói rằng: “Cửu Chiếu? Cậu vẫn đang nghe sao? Sao không có tiếng vậy.”

Gương mặt Từ Cửu Chiếu bỗng chốc nóng lên, đem đầu Tương Hân đẩy ra, cậu hướng về phía điện thoại nói rằng: “Em đang nghe ạ.”

Ngô Diểu ừ một tiếng: “Hợp đồng cụ thể anh sẽ dùng máy tính gửi cho cậu, sau khi cậu xem xong, anh mới có thể cùng đối phương nói cụ thể được. Cậu cũng chuẩn bị một chút, chờ hợp đồng xong là sẽ bắt đầu làm việc.”

Từ Cửu Chiếu lại cùng Ngô Diểu nói một chút tình huống cụ thể rồi mới cúp điện thoại, thân thể Tương Hân dựa vào ghế sa lon, vai kề vai, dán thật chặt trên người của Từ Cửu Chiếu.

Cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu bắt đầu nhìn hắn: “Em đang nói điện thoại mà, có chuyện gì anh chờ em nói xong điện thoại đã.” Tương Hân dính người như thế, trong lòng Từ Cửu Chiếu kỳ thực rất vui mừng, nhưng mà giáo huấn thì vẫn phải giáo huấn, không thể để cho hắn luôn không có quy củ như vậy, phải chấn phu cương a. (là dạy vợ đó ^.^)

Chỉ có điều khẩu khí của Từ Cửu Chiếu thực sự nghe không có chút bất mãn nào. Tương Hân mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng, môi liền cọ qua ngậm môi của Từ Cửu Chiếu.

Triền triền miên miên nhận một nụ hôn dài, Tương Hân cảm thấy mỹ mãn thở dài, bất thành linh ôm Từ Cửu Chiếu hỏi: “Ngày hôm nay người nào tới vậy? Anh nhìn thấy trên bàn có cái ly.”

Vốn đang thoải mái ôm hắn, thân thể Từ Cửu Chiếu dừng một chút, hai người dán chặt như thế nên Tương Hân cảm thấy rất rõ ràng động tác này.

Từ Cửu Chiếu ảo não, cùng Tương Hân tách ra một chút, không có biện pháp nói: “Là Hoàng Duy Chân, khoảng 7 giờ hắn đã tới đây.”

Mặt của Tương Hân thoáng cái trầm xuống, không vui nói rằng: “Hắn làm sao tìm được chỗ này? Đã nói gì với em thế? Cửu Chiếu, cho dù hắn nói cái gì, em cũng đừng nghe!”

Từ Cửu Chiếu trấn an vỗ vỗ hắn, Tương Hân đang tức giận mới thở bình thường trở lại, cậu nói: “Em biết lời hắn nói không thể tin, hắn nói hắn chỉ là muốn tìm anh ôn chuyện, sợ em hiểu lầm gì gì đó. Em đuổi hắn đi rồi, thế nhưng rất có thể hắn sẽ đi tìm anh.”

Tương Hân cười lạnh một tiếng, hắn mới không tin Hoàng Duy Chân chỉ nghĩ như vậy, chẳng qua là ở trước mặt Cửu Chiếu làm bộ làm tịch mà thôi.

Tương Hân đem Từ Cửu Chiếu ôm vào trong ngực, dùng tư thế bảo vệ vây cậu lại, Từ Cửu Chiếu không quen giờ tay lên một cái, thật vất vả mới tìm một tư thế thoải mái quay lại ôm lấy hân.

“Em đừng lo lắng, anh sẽ không để cho hân quấy rầy cuộc sống của chúng ta.” Đầu của Tương Hân tựa ở cổ Từ Cửu Chiếu, ánh mắt âm u nói.

Tối hôm đó hai người chỉ là đơn thuần đắp chăn ngủ như cũ, sáng hôm sau Tương Hân chuẩn bị xong bữa sáng và bữa trưa, chưa kịp chờ Từ Cửu Chiếu thức dậy liền đi đến công ty.

Chờ đến phòng làm việc Tương Hân liền gọi điện thoại cho Đường Tiểu Át: “Chuyện ngày hôm qua tớ giao cho cậu làm thế nào rồi?”

“Bản điều tra tình hình gần đây của Hoàng Duy Chân tớ đã gửi mail cho cậu rồi.” Bên kia Đường Tiểu Át nói, “Tớ thật không nghĩ tới hân vậy mà cũng ở Thượng Hải, đã nhiều năm như vậy vẫn còn ở trong vòng giải trí lẩn qua lẩn lại. Bản thân hân cũng không có thiên phú về phương diện nào cả, ngay cả gương mặt cũng chỉ là coi được, đến tột cùng là hân tự tin ở chỗ nào chứ? Sớm nghe lời cậu thì cũng sẽ không lẩn lộn tới tình trạng này.”

Tương Hân không có lên tiếng, mở mail mà Đường Tiểu Nghệ gửi tới.

“Muốn kỹ xảo biểu diễn không có kỹ xảo biểu diễn, muốn giọng hát không có giọng hát, cũng không có óc hài hước trời cho, chỉ biết nhảy đơn, nhưng nhảy cũng không coi là vượt bậc.” Đường Tiểu Át vạ phần không giải thích được, “Trước đây cũng không nhìn ra hân gốc như vậy a.”

Con mắt Tương Hân nhanh chóng xem báo cáo tình hình mấy năm nay của Hoàng Duy Chân.

“Tớ đã từng khuyên qua, nhưng căn bản là khuyên không được. Từ trên người hân tớ đã biết, coi như là không có một chút thiên phú, nhưng có dã tâm như vậy cũng có thể giúp hân chống đỡ được khi nhảy vào cái thùng nhuộm lớn này.” Tương Hân thần nhiên nói, “Nếu hân nghĩ phải đi đường tắt mới thành danh, tớ đây sẽ thanh toán cho hân.”

Đường Tiểu Át kinh ngạc: “Ý cậu là gì hả? Cậu muốn giúp hân sao? Sao tớ lại không biết cậu tốt bụng như vậy chứ?”

Tương Hân cười lạnh một tiếng: “Tớ làm sao sẽ giúp hân chứ, đó là chuyện của kim chủ. Hân không phải là vẫn luôn tìm một vị kim chủ sao? Tớ liền giới thiệu cho hân một người! Nhạc tổng kinh doanh thực phẩm kia gần đây không phải là đang trong giai đoạn cửa sổ sao, ông ta đang định tìm một tình nhân mới, Hoàng Duy Chân đúng là loại hình ông ta thích.” (giai đoạn cửa sổ: chỉ khoảng thời gian từ lúc kết thúc tình yêu cũ cho đến khi yêu lại một lần nữa.)

Đường Tiểu Át nửa ngày không lên tiếng, sau đó hân chọn lọc từ ngữ một lúc lâu rồi mới nói: “Tớ biết hân lại xuất hiện ở trước mặt của cậu, làm cho cậu bức mình, thế nhưng cũng không đến mức làm như vậy chứ?”

Dẫn mối cho bạn trai cũ?! Nói ra nghe thật không tốt a!

“Nhạc tổng cũng không phải là nhân vật đơn giản gì, Hoàng Duy Chân chỉ cần sơ ý một chút sẽ bị nuốt hết xương cốt, ngay cả một mẫu vụn cũng không còn. Cậu cho dù có chán ghét Hoàng Duy Chân thì cũng không đến mức đem hân đẩy tới tay cá mập ăn thịt người đó chứ?”

Tương Hân tắt webpage, thanh âm lạnh lùng nói: “Nếu hân chỉ ở trước mặt tớ nói vậy, tớ có thể không phản ứng với hân, thế nhưng hân lại chạy đến trước mặt Cửu Chiếu gây xích mích, tớ tuyệt đối không tha thứ chuyện đó!”

“Cái gì?” Đường Tiểu Át kinh ngạc. Hiện tại Từ Cửu Chiếu chính là nghịch lân của Tương Hân, ai dám động vào thì kẻ đó chuẩn bị tâm lý nhận lấy lửa giận của Tương Hân đi, Đường Tiểu Át không nghĩ tới nhiều năm không gặp thì công lực tìm đường chết của Hoàng Duy Chân lại được nâng cao như vậy.

“Tớ đã niệm tình cũ, không có đuổi tận giết tuyệt. Hy vọng lần này Hoàng Duy Chân sẽ nhận thức rõ ràng, để hân nhớ hân ‘nỗ lực’ như vậy thì phải trả dạng đại giới gì.” Tương Hân nói xong câu đó, liền treo điện thoại.

Lòng của Tương Hân rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ có thể chứa đủ vài người. Mà tính cách của hắn cũng rất cực đoan, đối với kẻ đụng đến điểm mấu chốt của hắn thì hắn sẽ đánh trả lại mà không cần lưu tình.

Thái độ hắn đối xử với Từ Cửu Chiếu cùng Hoàng Duy Chân hoàn toàn là hai dạng khác nhau, cái này là do bởi vì lúc đó Hoàng Duy Chân căn bản cũng không cho Tương Hân bất kỳ cảm giác an toàn nào, buộc hắn phải nỗ lực khống chế Hoàng Duy Chân. Còn Từ Cửu Chiếu toàn tâm toàn ý tín nhiệm và cứng chịu hắn, lúc này mới làm cho Tương Hân có thể an tâm làm một người bạn trai sẵn sàng đúng quy cách.

Đường Tiểu Át không biết làm sao, nghĩ Hoàng Duy Chân chỉ có thể tự mình cầu phúc thôi.

Hoàng Duy Chân quả nhiên chưa từ bỏ ý định, thông qua nhiều người tìm được công ty Tương Hân. Tương Hân từ chối gặp mặt, chỉ để thư ký đưa cho Hoàng Duy Chân danh thiếp của Nhạc tổng, cũng truyền lời sau này đừng trở lại nữa.

Hoàng Duy Chân cũng biết Nhạc tổng, ông ta chừng bốn mươi tuổi, bởi vì siêng tập thể thao, bảo dưỡng rất tốt, nên tuy rằng đã trung niên nhưng vẫn phong độ, nhanh nhẹn và anh tuấn. Đồng thời ông ta lại không vợ không con, không có thói quen xấu gì. Ngoại trừ tuổi tác ra, Hoàng Duy Chân đối với người này phi thường hài lòng, cầm danh thiếp chạy như bay hướng về phía kim chủ cầu ôm ấp.

Mà sau đó, Tương Hân ngoại trừ ở trên tivi thỉnh thoảng có thể thấy Hoàng Duy Chân diễn một số vai nhỏ nho trong một vài cảnh ra thì cũng chưa từng thấy Hoàng Duy Chân xuất hiện ở nơi công cộng. Vị Nhạc tổng này, khống chế tình nhân phải nói là đến mức biến thái.

Sau khi Tương Hân đem danh thiếp cho Hoàng Duy Chân, thì không còn muốn nghĩ đến chuyện này nữa.

Toàn bộ tâm tư của hắn đều bị chuyện cần làm kế tiếp chiếm cứ.

Tương Hân trở lại chỗ Từ Cửu Chiếu coi như sớm, Từ Cửu Chiếu cũng không ở nhà, mà ra ngoài mua bún gối.

Tương Hân cảm thấy thời cơ đến thật đúng lúc, truy bắt Miêu Gia gà bay chó sủa khắp phòng. Miêu Gia đối với Tương Hân thái độ cũng không hữu hảo, làm sao có thể đơn giản đi vào khuôn khổ chứ. Hai người trải qua một phen đấu tranh kịch liệt, cuối cùng Tương Hân tuyên bố thắng lợi, bắt quả trên người của hắn cũng bị Miêu Gia cào vài đường.

Lúc Từ Cửu Chiếu trở lại, chỉ thấy trên cánh tay Tương Hân tất cả đều là vết hồng, mà bên cạnh hắn là một cái lồng mèo, Miêu Gia dùng cái mõng đưa về phía miệng lồng, cái đuôi vừa xù vừa cứng rử ở bên ngoài, không vẫy qua vẫy lại như mọi hôm nữa.

“Đây là làm sao thế?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn Tương Hân: “Bị mèo cào sao? Có rách da không?”

Tương Hân hăng hái kẹp lồng mèo giữa cánh tay, dùng động tác kèm hai bên con tin, nói rằng: “Không sao, ngày hôm nay anh muốn nói với em, chúng ta dời đến nhà khác đi. Chỗ này làm phòng làm việc rất tốt, nhưng mà nếu như anh cũng cùng sinh hoạt thì rất bất tiện. Anh mua nhà cách chỗ này 20 phút, chúng ta sẽ dọn đi chứ?”

Tương Hân khẩu khí gượng gạo, trong lồng tre Miêu Gia không phối hợp phát ra tiếng mèo uy hiếp, đuôi ba ba quất hắn.

Khóe miệng Tương Hân gật một cái, lúc đầu hắn hất cao hứng, nhưng sau khi cùng Miêu Gia chiến đấu thì tất cả đều bị tiêu hao sạch sẽ.

Nhìn vết thương trên người Tương Hân và hắn đang nổi giận dùng dùng lại phải nhẫn nại chịu Miêu Gia quất, Từ Cửu Chiếu thận trọng nói rằng: “Anh nói chuyển, thì chúng ta liền chuyển.”

Cậu sợ nếu không đáp ứng, A Hân sẽ cùng Miêu Gia đồng quy vu tận mất!

79. Chương 79

Tương Hân mua là biệt thự, mặc dù là gần nội thành, nhưng giá cũng đắt kinh người. Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không có ý thức được vấn đề giá cả, cậu đối với giá nhà hiện tại không rõ lắm, mà Tương Hân tự

nhien cũng sẽ không chủ động nhắc tới.

Biệt thự này có ba tầng, lầu một có một phòng khách cực lớn, một phòng bếp rộng rãi và một phòng ăn riêng biệt cùng với một phòng vệ sinh; lầu hai là phòng ngủ được kết nối với một sân thượng lớn và một phòng tắm với bồn tắm sang trọng, trừ cái đó ra tầng này còn có ba gian phòng khách; lầu ba đặc biệt có một phòng trưng bày, một phòng nghiên cứu (đủ cho hai người dùng), một phòng chức năng, một phòng tập thể thao.

Phía dưới biệt thự còn có một cái tầng hầm diện tích không lớn không nhỏ có thể để một ít tạp vật, bên ngoài biệt thự còn có ga-ra và một hoa viên không nhỏ.

Khu biệt thự này quản lý tương đối nghiêm ngặt, nếu không phải là người ở trong đây, ra vào đều phải tiến hành đăng ký, nếu không có chủ nhà cho phép thậm chí cũng không thể đi vào.

Biệt thự lớn như vậy, đương nhiên không có khả năng Tương Hân tự mình một người quét dọn. Ngoại trừ hai người bọn họ ra còn có một quản gia gia đình, người này họ Tôn, vừa bốn mươi tuổi, kinh nghiệm làm việc rất phong phú. Bên dưới ông còn có 3 người, chia ra là đầu bếp phụ trách làm cơm, người phụ trách quét dọn, người làm vườn phụ trách sửa sang hoa viên.

Tương Hân mang theo Từ Cửu Chiếu vào trong nhà dạo qua một vòng, sau cùng hai người trở lại trước sân thượng phòng ngủ, Tương Hân ôm Từ Cửu Chiếu hạnh phúc nói rằng: “Sau này đây chính là nhà của chúng ta.”

Lòng của Từ Cửu Chiếu cũng theo những lời này mà chấn động, hầu kết cậu chuyển động, nắm tay của Tương Hân nói rằng: “Khổ cực anh rồi, anh khi nào thì bắt đầu chuẩn bị vậy, em vậy mà không hay biết một chút nào.”

Chỗ này khẳng định không thể nào ngày một ngày hai là chuẩn bị xong, không biết Tương Hân còn ngần làm bao nhiêu chuyện nữa đây.

Tương Hân thỏa mãn nói rằng: “Em vừa tới Thượng Hải là anh bắt đầu kêu người chuẩn bị, lúc đầu nếu như em không đồng ý cùng một chỗ với anh, anh cũng muốn em qua đây, coi như là mỗi ngày có thể thấy em cũng tốt.”

Từ Cửu Chiếu xoay người lại, đem tay của Tương Hân ôm vào ngực, cảm động mà thâm tình nói rằng: “Trước đến giờ anh nghĩ đều chu toàn như vậy.” Hai mắt của cậu sâu đậm nhìn ánh mắt của Tương Hân, chỉ cần vừa nghĩ tới tấm lòng của Tương Hân, ngực liền một trận đau nhức.

Tương Hân bị cậu nhìn có chút ngượng ngùng, tuy rằng hắn thật cao hứng được đối phương chấp nhận, thế nhưng lại luôn luôn cảm thấy thần thái Từ Cửu Chiếu là lạ ở chỗ nào.

Hắn làm sao có thể nghĩ đến Từ Cửu Chiếu là đang lấy thân phận trọng phụ đến cảm động thê tử của mình, vì mình mà yên lặng nỗ lực chứ, cảm giác không đúng này vô luận làm sao Tương Hân cũng không nghĩ ra được.

Hành lý của Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không cần mang qua, Tương Hân đã chuẩn bị cho cậu vô cùng đầy đủ từ đầu đến chân. Từ Cửu Chiếu rất hài lòng, cậu rốt cục không cần lại mua quần áo gì đó, phối hợp thể nào mà phí đầu óc. Bởi vì Tương Hân nói cậu mỗi ngày chỉ cần mặc quần áo hắn đặt trên cái băng cuối giường là được.

Từ Cửu Chiếu giống như được trở lại lúc sinh tiền, hoàn toàn không cần lo lắng gì cả, chỉ cần xắn tay áo lên phát triển sự nghiệp, đi đi về về được Tương Hân toàn tâm chiều cố.

Chỉ bất quá hùng tâm tráng chí của cậu bị Tôn thúc cắt đứt, sau khi ông gõ cửa thì đi vào, hơi xấu hổ bắt đầu nói: “Hai vị tiên sinh, con mèo kia không biết làm sao, ở trong lồng không chịu đi ra.”

Từ Cửu Chiếu cùng Tương Hân hai mắt nhìn nhau, Từ Cửu Chiếu vội vàng tới phòng khách, khi này mới vào cửa cậu liền tiện tay đem lồng sắt mèo bỏ ở chỗ đó.

Lồng mèo được mở ra, Miêu Gia vẫn núp ở trong lồng, cái đuôi cũng cuộn lại bên mình, chỉ có đầu đuôi khẽ động một chút, không biết đang phiền não xoắn xuýt cái gì.

“Miêu Gia? Mày làm sao vậy? Sau này ở đây chính là nhà mới của chúng ta, mau ra đây đi.” Từ Cửu Chiếu ngồi xổm ở trước mặt lồng sắt đặt ở trên ghế sa lon, bàn tay hướng vào trong sờ sờ trên người của con mèo.

Tôn quản gia nghe vậy ánh mắt mịt mờ nhìn mặt của Tương Hân. Trước đó vị chủ nhân này chỉ nói là sau này còn có một người ở nơi này, là một chủ nhân khác – là người yêu của ông chủ. Lại không nghĩ rằng ông chủ lại trực tiếp mang về một vị nam nhân, may mà Tôn quản gia tính cách trầm ổn, mới không có lộ ra khác thường.

Mặc dù đối với tình yêu của chủ nhà hiếu kỳ, bất quá Tôn thúc là một vị quản gia hợp quy cách, ý niệm ‘thận trọng từ lời nói cho đến việc làm’ được khắc sâu tận xương tủy, ông biết rõ im lặng mới là vàng.

Miêu Gia thề sống thề chết không ra, điều này làm cho Từ Cửu Chiếu vô cùng kinh ngạc. Miêu Gia là một con mèo hoang, lá gan cũng không nhỏ. Tuy rằng không thích thân cận cùng người khác, nhưng từ lúc nuôi quen cho đến bây giờ vẫn sống chung rất tốt.

Từ Cửu Chiếu không có biện pháp, chỉ có thể đưa tay vào, ôm lấy Miêu Gia, bắt nó đi ra.

“Meo meo – ” Miêu Gia lắc lắc đầu, vừa thẹn vừa giận vẩy đuôi.

“.... ” Từ Cửu Chiếu ôm Miêu Gia trong cánh tay, liếc mắt liềm nhìn thấy trên cổ nó có một cái vòng, việc này đối với một con mèo vì một cái vòng Elizabeth mà bị nhục nhã mà nói, thì một cái vòng đeo vào trên cổ như thế này liền cảm thấy thẹn không dám gặp người.

Chớ nói chi là đây là do đấu tranh bị thất bại, bị Tương Hân đeo lên.

“Cái vòng này là anh đeo sao?” Từ Cửu Chiếu do dự quay đầu nhìn Tương Hân.

Tương Hân đặc biệt thần nhiên nói: “Không sai, lúc ấy anh bắt được nó, mất cả buổi mới đeo được.” Thấy Từ Cửu Chiếu định mở miệng muốn cầu tình cho con mèo, Tương Hân nhanh chóng nói: “Nhất định phải đeo cái vòng này, đây là chứng minh nó có chủ nhân. Dù sao biệt thự lớn như vậy, cũng không như ở phòng làm việc bên kia có thể giam giữ cả ngày, nó nếu không cẩn thận đi ra ngoài, bị bảo an tưởng là mèo hoang sẽ bị bắt đi.” Vừa nghe việc này, Từ Cửu Chiếu cũng không có biện pháp, chỉ có thể nâng chân Miêu Gia ôm vào trong ngực, sờ đầu của nó. Cậu xin lỗi nói: “Miêu Gia, vậy mày chỉ có thể đeo nó thôi.”

Tương Hân an ủi nói rằng: “Cái vòng còn có chỗ tốt khác, chỉ cần mang theo, cho dù Miêu Gia chạy ra ngoài chơi cũng không sợ bị mất. Cái vòng được chế tạo rất cao cấp, bên trong có một chip định vị, có thể trên điện thoại di động cài đặt một phần mềm (software) kiểm tra vị trí của nó. Như vậy nếu như nó chạy lạc đi, có thể rất dễ dàng tìm được.”

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên nhìn Tương Hân: “Như thế thì tốt quá, như vậy có thể không cần đem Miêu Gia nhốt trong phòng cả ngày!”

Dù sao Miêu Gia đã từng là mèo hoang, Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không gan đem thả ra ngoài, chỉ sợ tìm không được nó.

“Mày có thể đi ra ngoài chơi giống như trước rồi, lần này nên cao hứng đi chứ?” Từ Cửu Chiếu đem Miêu Gia thả vào trên ghế sa lon, xoa xoa đầu của nó.

Miêu Gia hiển nhiên là ý thức được cái vòng này không tháo xuống được, uể oải meo một tiếng, có vẻ không vui đi ra ngoài.

“Không có việc gì, qua một thời gian ngắn sẽ quen thôi.” Tương Hân ôm lấy vai Từ Cửu Chiếu.

Tiểu nhạc đệm đi qua, chính là thời điểm dùng cơm tối, Tương Hân tuy rằng thích tự tay làm cơm cho người mình yêu, nhưng tay nghề vẫn thua kém đầu bếp chuyên nghiệp. Từ Cửu Chiếu ngày đầu tiên qua đây, Tương Hân sẽ để cho cậu ném thử tay nghề của đầu bếp.

“Em ăn thử xem, có hợp khẩu vị hay không, nếu như em không thích, anh sẽ đổi người khác.” Tương Hân nhìn Từ Cửu Chiếu nói.

Từ Cửu Chiếu vừa ăn vừa nói: “Không cần đâu, mùi vị tốt vô cùng.”

“Vây là được rồi.” Tương Hân nở nụ cười. Hân đã sớm thăm dò khẩu vị của Từ Cửu Chiếu, rồi tìm đầu bếp đặc biệt phù hợp với khẩu vị của cậu.

Cơm nước xong, Từ Cửu Chiếu cùng Tương Hân nói rằng: “Em có một cái ý nghĩ, em muốn dùng phương pháp phối chế bunn gôm và men liệu em đang nắm giữ nhập vào cổ phần xương gôm. Anh cảm thấy sao?”

Tương Hân ngạc nhiên nhìn Từ Cửu Chiếu, nói: “Em xác định chứ? Phối phương của em nếu như xin độc quyền, chỉ cần chuyển nhượng phát minh là có thể kiếm rất nhiều tiền đó.”

Từ Cửu Chiếu nói nghiêm túc: “Em biết phối phương rất có giá trị, nếu dùng phối phương nhập cổ phần, anh bên kia không phải là không cần ra nhiều lực sao? Như vậy chúng ta cũng chiếm được tỉ lệ không nhỏ, anh còn có thể tiết kiệm được một khoản chi.”

Tương Hân suy nghĩ một chút, cảm thấy cái ý nghĩ này vô cùng khả thi.

“Hơn nữa phối phương để ở đây, căn bản cũng không có thể sản sinh bất kỳ giá trị gì. Tinh lực của tụi mình dù sao cũng có hạn, chế tạo gôm sứ truyền thống hoàn toàn bằng thủ công không thể làm cho phối phương phát huy ra giá trị lớn nhất được.”

Đây là từ khi Tương Hân đề cập tới chuyện này, Từ Cửu Chiếu liền bắt đầu suy tính sự việc.

Cậu nắm trong tay rất nhiều phối phương đã thất truyền, đồng thời cậu còn có thể nghiên cứu ra nhiều phối phương mới. Giống như cậu đã nói, phối phương để ở đây căn bản cũng không có giá trị, hoàn toàn chính là giấy vụn.

Tương Hân từ khi biết Từ Cửu Chiếu nắm giữ phối phương độc đáo, trong đầu hân đã từng nghĩ tới vài dự án đầu tư ứng dụng phối phương này. Lúc này hân đem ký ức lật lại, sau đó lại căn cứ tình huống hiện tại làm ra một ít cải biến.

Hồi lâu Tương Hân gật đầu, nói rằng: “Nếu như thêm vào phối phương của em, anh nghĩ tương lai Văn Vận không chỉ là giới hạn ở thị trường quốc nội đâu, mà có thể vươn ra trên thị trường gôm sứ nhật dụng quốc tế cao cấp a.”

Từ Cửu Chiếu nói: “Đúng vậy, em chính là muốn như vậy. Nghĩ đến quốc gia của ta có lịch sử nghiệp gôm sứ đã lâu, hiện tại lại không thể chiếm được một góc trên thị trường quốc tế, thật là không cam lòng. Em nghĩ không chỉ khiến người của quốc nội dùng tới đồ sứ của chúng ta, ngay cả các nước có nền công nghiệp gôm sứ lớn như Đức, Ý, còn có Nhật Bản đều muốn dùng đồ gôm sứ của chúng ta.”

Tương Hân cười cười, xoa đầu của cậu: “Lòng của em thật lớn. Được, anh sẽ coi đây là mục tiêu để nỗ lực.”

Từ Cửu Chiếu khó nén hào tình tráng chí, thân là người yêu của cậu, Tương Hân tự nhiên là nguyện ý trợ giúp cậu một tay.

Người bên gối cùng chung chí hướng, khiến tâm tình Từ Cửu Chiếu kích động, cậu không tự chủ được dựa sát vào hân. Bây giờ cậu so với Tương Hân vẫn thấp hơn một chút, vóc người cũng không có cường tráng như đối phương, thoạt nhìn giống như đang nhảy vào ôm lấy ngực hân.

Tương Hân ngẫm hiểu giang hai cánh tay đem cậu ôm vào trong lòng, hơi cúi đầu, Từ Cửu Chiếu liền chủ động hé môi.

Sau khi vừa hôn thật sâu, hơi thở Tương Hân bắt ổn nói: “Chúng ta nghỉ ngơi thôi.”

Ngữ khí của hân chứa đựng ám chỉ tràn ngập tình dục, Từ Cửu Chiếu bị hân trêu chọc, thân thể trẻ trung bắt đầu nóng lên.

“Được.” Từ Cửu Chiếu nhẹ nhàng gật đầu, đây cũng là lúc nên tiến thêm một bước.

Tương Hân vội vàng nắm cổ tay cậu kéo lên lầu hai, đóng cửa lại, không kịp chờ đợi hân liền vơn về thân thể của đối phương, Từ Cửu Chiếu bị động tác của hân khiến cho tim đập loạn.

Hai ba cái liền thoát hết quần áo, hai người xoay ở một chỗ ngã xuống giường, Tương Hân kích động cả người sắp không khống chế được.

Ngay lúc hai người sắp ý loạn thần mê mất lý trí, ngoài cửa phòng truyền đến tiếng mèo kêu cao vút.

“Meo meo – meo meo – meo meo ngao -“

Tương Hân nằm nghiêng, da Từ Cửu Chiếu nhăn bống hấp dẫn bàn tay của hắn du động, Từ Cửu Chiếu giãy dụa lấy tay hắn ra: “Miêu Gia làm sao vậy?” ?

Tương Hân thở hồng hộc nói: “Không cần phải để ý đến nó, có Tôn quản gia rồi.”

Tương Hân đem Từ Cửu Chiếu kéo về, tiếp tục đè cậu ra hôn môi, nhưng mà Miêu Gia giống như bị người đập phải đuôi, vẫn kêu thảm thiết.

Từ Cửu Chiếu bị nó gọi tâm thần bất an, liên tiếp thất thần, Tương Hân không có cách nào, chỉ có thể buông Từ Cửu Chiếu ra.

Từ Cửu Chiếu xin lỗi nhìn Tương Hân, trấn an hôn hắn một cái: “Em đi xem chuyện gì xảy ra nhé?”

Tương Hân nhăn nạy xao động trên thân thể, buồn bực đem đầu chôn ở gối đầu mềm mại: “Ừ.”

Từ Cửu Chiếu xuống giường nhặt lên y phục khoác lên người, cậu kéo cửa phòng ra cúi đầu nhìn. Miêu Gia ngồi xổm trước cửa phòng, cái đuôi nhu thuận quấn ở bên người, dáng vẻ vô tội mở to đôi mắt nhìn Từ Cửu Chiếu, cái miệng nho nhỏ mở một chút, ngọt ngào kêu lên: “Meo meo ~ ~ ~ ” Ngủ chung với em đi? Đổi chỗ người ta sợ người lạ a.

Miêu Gia chỉ lúc có yêu cầu mới ‘manh’ như vậy, tâm của Từ Cửu Chiếu nhất thời như bị hòa tan, cậu ngồi xổm xuống ôn nhu nói: “Làm sao vậy Miêu Gia?”

Ánh mắt của Miêu Gia to tròn, vân màu đen ở khóe mắt giống hệt như đường viền bóng làm cho ánh mắt của nó càng sáng rực xinh đẹp hơn.

Nó khẩn cầu nhìn Từ Cửu Chiếu, mong đợi cậu đem rổ mèo của nó vào trong phòng.

Lúc này Tương Hân bọc khăn trải giường đi tới, hắn trừng mắt lạnh lùng nhìn con mèo đang kêu meo meo nũng nịu với Từ Cửu Chiếu.

Cái này tuyệt đối là cố ý đến phá hoại đi?!

80. Chương 80

Miêu Gia quần người như thế rất là hiếm thấy, Từ Cửu Chiếu có chút khó xử.

Theo lý thuyết, đổi tới một địa phương xa lạ, Từ Cửu Chiếu nhất định phải ngủ cùng Miêu Gia trong ngày đầu tiên, loại lo lắng này được duy trì từ lúc cậu được nó cứu cho đến hiện giờ. Đây cơ hồ đã thành thói quen.

Nhưng mà, cậu vài lần đem Miêu Gia gởi nuôi trong nhà khác, Miêu Gia cũng một mình vượt qua, không nên làm ầm ĩ như vậy mới đúng chứ.

Cậu ôm lấy Miêu Gia, quay đầu nhìn Tương Hân. Tương Hân không có nhìn cậu, chỉ nhìn chăm chăm Miêu Gia, trên mặt không có biểu tình gì.

“A Hân.... ” Từ Cửu Chiếu đang muốn cùng hắn thương lượng một chút, liền thấy mặt của Tương Hân vừa nâng lên, ánh mắt lóe lên một cái, miễn cưỡng lộ ra nụ cười, nói: “Sao vậy?”

Hắn nhất định biết được cậu muốn nói gì. Tâm của Từ Cửu Chiếu như bị ai néo, đột nhiên liền thay đổi chủ ý.

Cậu nói: “Kêu Tôn quản gia lên đây đi, nếu như Miêu Gia cần người bồi, vậy đành làm phiền Tôn quản gia đem rổ mèo đưa vào phòng của mình một đêm vậy.”

Vào tân phòng (phòng tân hôn), tối hôm nay chính là đêm đầu tiên mà hai người mong đợi, cậu không thể bởi vì Miêu Gia mà để cho Tương Hân thất vọng được.

Khóe môi Tương Hân không thể kiềm chế mà vênh lên, vui sướng nói: “Để anh dùng điện thoại nội bộ gọi cho ông ấy.”

Từ Cửu Chiếu cũng không nhin được cong mặt mày: “Vây em ở cửa chờ.”

“Ừ.” Tương Hân gật đầu, Từ Cửu Chiếu ôm Miêu Gia đi ra ngoài, cậu cũng không muốn để cho Tôn quần gia thấy đồng quần áo rơi trên đất và Tương Hân chỉ bọc khăn trải giường.

Trong nháy mắt cậu xoay người, ánh mắt Miêu Gia cùng Tương Hân liền chạm vào nhau, dường như hiện lên tia lửa bùng bùng, một người một mèo đều tự quay đầu đi chỗ khác.

Hừ hừ hai tiếng. Tương Hân đắc ý xoay người sang chỗ khác gọi điện thoại, không đối phó được với một con mèo, hẳn cũng uống phí sống nhiều năm rồi!

Miêu Gia hiển nhiên là nhận thấy tính toán của nó không thể nào thực hiện được, đuôi mèo vừa xù vừa cứng mắt mắt rũ xuống, buồn bã ỉu xìu bị giao cho Tôn quần gia.

Từ Cửu Chiếu xoa xoa đầu Miêu Gia, nhìn Tôn quần gia đem nó mang đi, khép cửa phòng lại.

Tương Hân tứ chi ngang dọc nằm trên giường, bên hông còn đắp khăn trải giường, hẳn chống đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu bị hấn nửa chận nửa che chọc cho miệng khô lưỡi khô, trải qua Miêu Gia quấy rầy như thế, cậu hình như càng thêm chờ mong.

Cậu đi tới ngồi ở bên giường, Tương Hân ngồi dậy đem cậu kéo qua hôn môi. Lưỡi của Tương Hân nôn nóng tiến vào khoang miệng của cậu, găt gao cướp lấy môi răng của cậu mà mút, động tác trên tay lưu loát vén quần áo của Từ Cửu Chiếu lên.

Từ Cửu Chiếu bị động tác nhanh nhẹn của hấn khiến cho nhin không được cười, gơ tay lên phối hợp cởi quần áo, hai người một lần nữa quấn lấy nhau.

Vốn là nhiệt độ cơ thể không có lắng xuống bao nhiêu lại một lần nữa kéo lên, bầu không khí trong phòng càng ngày càng kiểu diễm.

Thân thể Tương Hân còn trẻ và khỏe mạnh, da dễ săn chắc bóng loáng, bắp thịt rắn chắc. Làm cho Từ Cửu Chiếu đã từng có kinh nghiệm hoàn toàn thấy bất đồng, mang đến cho cậu một cảm giác hoàn toàn kích thích và mới lạ.

Cậu yêu thích không buông tay nắm lấy cánh tay Tương Hân, cảm thụ xúc cảm rắn chắc. Hô hấp Tương Hân dồn dập, cả người khô nóng, hấn không cách nào nhẫn nại liền ném khăn trải giường quần bên hông sang một bên.

Lúc hoàn toàn nhìn thấy cơ thể của Tương Hân hiện ra trước mắt, đầu Từ Cửu Chiếu đột nhiên trống rỗng.

.....

“Xin lỗi.” Từ Cửu Chiếu ử rử áy náy xin lỗi.

“Không, không phải là lỗi của em, đều tại anh quá nóng nảy.” Thanh âm của Tương Hân mang theo chút khàn khàn nhàn nhạt, đem Từ Cửu Chiếu đang thất hồn lạc phách ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên tóc mai cậu.

Trước khi ý thức bị mê hoặc, hai người lột sạch quần áo liền ôm cùng một chỗ, Từ Cửu Chiếu cũng không có thấy toàn bộ thân thể hấn, vừa rồi Từ Cửu Chiếu đang nghiêng cứu bắp thịt trên người Tương Hân, chợt nhìn thấy, không có chuẩn bị tâm lý nên mới như vậy.

Mà lúc Tương Hân xoay người đặt ở trên người của cậu, người vẫn cho là sinh hoạt phụ phụ và sinh hoạt phụ thê giống nhau như Từ Cửu Chiếu liền bị kinh sợ, tinh thần phần chấn lập tức biến mất, cả người đều cứng đờ.

Cậu cho rằng cậu phải thực hiện nghĩa vụ của một người chồng, hoàn toàn không nghĩ tới là phải làm trách nhiệm của một người vợ.

Phát giác được Từ Cửu Chiếu không thích hợp, Tương Hân mặc dù ý loạn tình mê nhưng vẫn ngừng lại. Sắc mặt của Từ Cửu Chiếu thật không tốt, Tương Hân vội vàng ôm lấy cậu, bản thân thì kéo khăn trải giường đắp lên trên người của hai người.

“Không phải, là vấn đề của em.” Từ Cửu Chiếu bắt đầu hối lỗi, “Trước đây em suy nghĩ rất sơ sài, cho tới bây giờ cũng không có nghiêm túc đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ.” Tương Hân là đàn ông, hẳn có yêu cầu như vậy cũng là bình thường, nhưng cậu quá mức khinh suất khi không nghĩ đến loại chuyện này.

Tương Hân sợ hãi mở miệng: “Em hối hận sao?” Cánh tay hắn siết chặt, dùng sức ôm lấy Từ Cửu Chiếu không buông tay.

Từ Cửu Chiếu thở dài, cậu vỗ vỗ Tương Hân nói rằng: “Không, em không hối hận, chỉ là thấy mình không có nghĩ suy nghĩ tỉ mỉ về chuyện này, có vẻ trước đây thái độ em cứ như vậy đáp ứng anh thật thiếu thành khẩn. Là một loại hành vi không chịu trách nhiệm.”

Tính cách Từ Cửu Chiếu thuộc dạng nghiêm túc chịu trách nhiệm, nhận thức được sai lầm sẽ bắt đầu bù đắp lại. Cậu cảm thấy tối hôm nay cậu biểu hiện quá tệ, rất có lỗi với Tương Hân.

Tương Hân miễn cưỡng cười nói: “Loại chuyện này, kỳ thực đối với người không biết đồng tính luyến ái rất là bình thường, trước đó anh không có nói cho em biết, là anh không tốt.”

Tương Hân càng thêm biết được Từ Cửu Chiếu bất đồng với hắn, hắn là trời sinh, thấy thân thể Từ Cửu Chiếu liền hưng phấn, mà khi Từ Cửu Chiếu thấy hắn, bị chấn động dĩ nhiên là tiêu tan vui vẻ. Việc này đả kích Tương Hân không nhẹ, tâm thoáng cái lạnh đi một nửa.

“Được rồi.” Từ Cửu Chiếu nâng khuôn mặt đang rũ xuống của Tương Hân, thấp giọng nói rằng: “Hai chúng ta không nên tự trách như vậy.”

Tương Hân cẩn thận tới gần cậu, thấy cậu không có né tránh, liền trên môi cậu chạm vào một chút. Từ Cửu Chiếu thấy hắn cẩn cẩn dục dục như vậy, trong lòng bỗng nhiên thương tiếc, khẽ đáp lại hắn.

Khẽ hôn nhẹ rồi chậm rãi hôn sâu, Tương Hân cơ hồ là điên cuồng muốn đem Từ Cửu Chiếu cắn nuốt.

Từ Cửu Chiếu bị hắn áp tới ép phải ngẩng đầu lên, nửa ngày môi hai người mới rời ra, cậu mơ hồ cảm thấy cổ bị đau.

Tương Hân an tâm tự đắc thở dài, ôm cậu hưởng thụ cảm giác thư thái do hôn môi mang tới.

Đầu Từ Cửu Chiếu tựa ở bờ vai của hắn, âm thầm thở dài. Biểu hiện A Hân rõ ràng như vậy, vậy mà cậu một chút cũng không có nghĩ tới, chỉ có thể nói lúc đó cậu bị hôn đến mức đầu óc mê muội. Cũng lạ là A Hân trong ngày thường biểu hiện ôn nhu hiền lành, mới để cho cậu có ấn tượng sai lầm.

Từ Cửu Chiếu kỳ thực cũng không phải lần đầu tiên thấy thân thể Tương Hân, lúc đi suối nước nóng cũng đã thấy một lần. Nhưng mà khi đó bên hông hai người đều quấn một cái khăn tắm, cũng không có nhìn thấy toàn bộ.

Vừa rồi cậu biểu hiện hồngбет như vậy, ngoại trừ thoáng cái bỗng nhiên thấy bộ vị nam nhân của hắn có vẻ còn muốn lớn hơn so với cậu mà cảm thấy luống cuống và quần bách ra. Còn chính là Tương Hân đè ở trên người cậu, trong nháy mắt hắn cúi đầu liếm cổ cậu, tự đáy lòng cậu cảm thụ được một loại sợ hãi.

Giống như là người mình quen biết trước mặt cậu thì biểu hiện ra một mặt ôn nhu vô hại, nhưng lại giấu ở sau sương mù dày đặc một con dã thú hung mãnh.

Cái loại bị cắn ở chỗ hiểm này, cảm giác sắp sửa bị ăn khiến tứ chi cậu cứng ngắc, không cách nào phản ứng được.

Có lẽ Tương Hân không biết được một mặt khác của mình, chỉ có người bên gối mới có thể cảm nhận được sự cuồng dã của hắn.

Từ Cửu Chiếu đánh vỡ yên tĩnh: “A Hân, cho em thêm chút một thời gian để thích ứng, được không anh?”

Tương Hân buông cậu ra, cái trán đụng vào trán của cậu, thanh âm cực kỳ nhu hòa: “Đương nhiên là được. Kỳ thực đều do anh quá nóng vội, trước đó đã nói là cho em thời gian chuẩn bị mà.”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu, lúc đó nói cho cậu thêm thời gian là về vấn đề tình cảm, cũng không phải chuyện này.

Giọng nói Tương Hân nhẹ nhàng nhưng kiên định: “Là lỗi của anh, hẳn là nên để em từ từ thích ứng, không nên làm trực tiếp như vậy.” Hân hôn nhẹ khoe môi Từ Cửu Chiếu, ánh mắt sâu đậm nhìn cậu: “Cho anh thêm một cơ hội nữa, được không?”

Từ Cửu Chiếu không tự chủ bị hân mê hoặc, cậu gật đầu.

Tương Hân lấy tay đè Từ Cửu Chiếu xuống, chậm rãi đẩy ngã cậu, sau đó hân dựa sát vào cậu: “Anh kề sát em như vậy, em cảm thấy thế nào?”

“....” Từ Cửu Chiếu không nghĩ tới hân lại hỏi thẳng như vậy, cậu không rõ Tương Hân muốn gì, xoắn xuýt một chút cậu vẫn thẳng thắn nói rằng: “Rất thoải mái.”

Tương Hân khẽ cười một tiếng, tiếp tục: “Vậy nếu anh sờ em?”

Từ Cửu Chiếu cắn môi, cảm thấy thẹn thùng nhắm mắt lại: “... Rất thoải mái.”

....

Tương Hân đương nhiên không thể để cho lần đầu tiên tiếp xúc thân mật của Từ Cửu Chiếu và hân cứ như vậy mà bị thất bại. Nếu làm cho Từ Cửu Chiếu lưu lại bóng ma trong lòng như vậy, thì cuộc sống của hai người sẽ triệt để khó khăn.

Hân từng chút từng chút dò xét mức độ tiếp thu của Từ Cửu Chiếu, sau đó lại để Từ Cửu Chiếu chạm vào hân, từng chút từng chút tìm tòi phạm vi mà Từ Cửu Chiếu có thể tiếp nhận được.

Sau đó, ở trong cái phạm vi này, hân muốn làm gì thì làm.

Mặc dù có hạn chế như thế, nhưng Tương Hân vẫn sử dụng thủ đoạn toàn thân, đem hai người lần lượt đưa lên đỉnh.

Ngày hôm sau thần thái Từ Cửu Chiếu sáng láng, tâm tình rất tốt, hân cảm thấy coi như mình làm không tệ. Tương Hân liếm môi, thỏa mãn nghĩ đến.

Cuối cùng Từ Cửu Chiếu thi đậu được bằng lái, đồng thời cậu cũng có xe mới thuộc về mình. Từ Cửu Chiếu cảm thấy rất là mới mẻ, liên tiếp chừng mấy ngày tự mình lái xe qua lại giữa nơi làm việc và biệt thự.

Hôm nay buổi sáng cuối tuần, Từ Cửu Chiếu liền hỏi dự định của Tương Hân hôm nay.

Tương Hân cắn một cái bánh bao, nói: “Ngày hôm nay anh muốn đi xem gia gia, còn em? Có dự định gì không?”

Từ Cửu Chiếu chần chờ một chút nói rằng: “Vậy em cùng đi với anh, cũng lâu rồi em không có đi thăm lão nhân gia.”

Từ lúc hai người chính thức cùng một chỗ, cậu cũng chưa có qua đó. Dù sao cậu có chút không biết đối mặt như thế nào với lão nhân gia, sợ lộ ra biểu tình không đúng.

Từ Cửu Chiếu lái xe, trên đường nhờ Tương Hân chỉ bảo, nên lúc này dù mới lần đầu tiên chạy vào trung tâm nội thành phồn hoa, Từ Cửu Chiếu cũng không có khẩn trương lắm.

Khi đến Tiểu Dương Lâu, cả người Từ Cửu Chiếu đều cảm thấy cứng ngắc. Tương Hân buồn cười nói: “Em không cần phải căng thẳng như vậy đâu.”

Từ Cửu Chiếu thổn thức: “Xe nhiều lắm, sợ ý một chút sẽ đụng phải đó.”

Tương Hân thấy cổ cậu cứng ngắc, nhéo nhéo cổ cậu nói rằng: “Lát nữa xuống xe, anh xoa bóp cho em một chút.”

Hai người vừa nói chuyện vừa vào cửa, thì thấy vẻ mặt Tương Vệ Quốc lạnh lẽo ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách.

Trong lòng Từ Cửu Chiếu hồi hộp một chút, không lẽ sự việc đã bại lộ rồi sao?!

Nhưng Tương Hân lại bình tĩnh đi tới ngồi đối diện Tương Vệ Quốc, hỏi: “Gia gia làm sao vậy? Ai làm cho người tức giận như thế?”

Tương Vệ Quốc tức giận quát trời nói: “Thằng con bất hiếu kia đến đây, còn dám đưa ra yêu cầu!”

Từ Cửu Chiếu thổi phào, nguyên lai là bị Tương nhị bá chọc giận.

81. Chương 81

Sáng sớm cuối tuần cho rằng ngày hôm nay cháu trai có thể trở về, Tương Vệ Quốc vốn có tâm tình cũng không tệ lắm. Bởi vì cháu trai mình cũng có sự nghiệp riêng, nên rất bận bịu, chạy giữa hai đầu còn phải bay tới bay lui, cùng ông già này ở cùng một chỗ thì có nhiều bất tiện. Vì vậy Tương Hãn ở bên ngoài, Tương Vệ Quốc một câu dư thừa cũng chưa nói.

Kết quả tâm tình tốt còn không duy trì được bao lâu, liền bị Tương Bình Khang tìm tới cửa phá hỏng.

Lúc đầu Tương Vệ Quốc không có dự định để Tương Bình Khang vào cửa, thế nhưng một nam nhân trưởng thành lại lẩn lộn ngoài cửa kêu gào khóc lóc om sòm, khiến cái mặt già của Tương Vệ Quốc đều mất hết thể diện.

Bởi vì nơi này là khu nhà mang tính chất bảo tồn, không chỉ là có nhà ở, thậm chí còn người tới tham quan du ngoạn, nghĩ đến đây Tương Vệ Quốc không thể không cho Tương Bình Khang đi vào.

Tương Bình Khang lần này tới, không phải là vì cái gì khác, chính là vì tiền. Trước đây còn dùng tình cảm che che giấu giấu, chủ yếu là tính toán vào di sản, lúc này thì ngay cả che giấu cũng không muốn, trực tiếp đòi tiền.

Tương Bình Khang còn rất lễ thẳng khí hùng, hần không chút khách khí hướng về phía Tương Vệ Quốc ồn ào: “Bạch ngọc Quan Thế Âm kia ông cũng biết là cổ ý làm cũ đi, tôi bên này bị lừa ông cũng không nhắc nhở tôi!”

Tương Bình Khang đã đến tình trạng không có lối thoát. Trước đó hần vay tiền khắp nơi, công ty tác phẩm nghệ thuật mới miễn cưỡng kiên trì một đoạn thời gian, đến bây giờ hần phải đối mặt với việc ngân hàng đòi nợ, cũng không có bất kỳ người nào đồng ý cho hần mượn tiền nữa.

Cháu trai Chung Đào vì dốc hết sức bảo toàn công ty bất động sản nên cũng không giúp, thế chấp, cầm cố tài chính cũng không được, càng là họa vô đơn chí.

Tương Bình Khang thật sự sợ nghèo.

Khi Tương Vệ Quốc gặp chuyện không may, Tương Bình Kiến đã lớn, đã có năng lực phân biệt thị phi, hơn nữa có thể điều chỉnh tâm lý chênh lệch để thích ứng với cuộc sống bấy giờ. Mà Tương Bình Khang bị vợ trước mang đi lại không giống như vậy, trước đó cuộc sống không thể nói là cầm y ngọc thực, nhưng cũng là không lo ăn mặc. Cho tới bây giờ cũng không có bị ném một chút nghèo, ăn một chút khổ nào. Thế nhưng bị mẹ mang về ông bà, cả ngày ăn không đủ no, làm cho một tiểu tử choai choai như hần bị chinh phục.

Trưởng thành trải qua như vậy nên Tương Bình Khang đối với tiền tài đặc biệt coi trọng. Thật vất vả mới được vinh hoa phú quý, hần không muốn lại một lần nữa từ đám mây rơi xuống vũng bùn.

Khi hần nghe qua được lời phê bình của Tương Vệ Quốc về bạch ngọc Quan Thế Âm, thật giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, mưu toan từ Tương Vệ Quốc đào một khoản tiền.

Tính cách Tương Vệ Quốc còn cực đoan hơn Tương Hãn, loại càn quấy như Tương Bình Khang căn bản cũng không có thể cho hần được như ý.

Cứng rắn không được Tương Bình Khang liền nhanh chóng mềm xuống, hần quỳ xuống đất khóc cầu: “Công ty của con chỉ cần một khoản tiền là có thể vượt qua. Người nhần tâm nhìn con trai của mình vất vả nghèo khổ sao?”

Tương Vệ Quốc liền nhần tâm: “Không có bản lĩnh để có cuộc sống sung sướng, vậy thì cứ sống nghèo khổ đi, không chết người được.”

Tương Vệ Quốc cảm thấy chỉ cần còn sống thì đó là việc tốt hơn bất cứ điều gì, chịu chút khổ là cái gì chứ, hơn nữa bây giờ chịu khổ, sau này mới có bản lĩnh được.

Tương Bình Khang thấy Tương Vệ Quốc quyết tâm mặc kệ hấn, nhất thời liền chửi rửa ông, cái gì khó nghe đều nói ra, hoàn toàn xé rách da mặt.

Tương Vệ Quốc bị chọc tức, trực tiếp cho người đem Tương Bình Khang đuổi ra ngoài, hấn ở bên ngoài lại tiếp tục mắng to, ông liền trực tiếp kêu cảnh sát đem hấn “khuyên nhủ” đi.

Lúc Tương Hân tới, cuộc nháo kịch này vừa mới kết thúc được một lát, Tương Vệ Quốc vẫn còn đang giận dữ.

Tương Hân nghe xong sắc mặt âm trầm, tay nắm chặt. Đối với việc dùng bạch ngọc Quan Thế Âm hăm hại Tương Bình Khang hấn cũng không hối hận, thế nhưng sự tình phát triển đến nước này cũng là ngoài ý muốn, đương nhiên nếu như Tương Bình Khang không đến quấy rầy Tương lão gia tử, Tương Hân có thể sẽ thoải mái hơn.

Nói cho cùng Tương Bình Khang cũng là tự làm tự chịu, hoàn toàn là vì ham bước quá xa, kết quả là bị té nhào, còn là cái loại té mà trở mình không được.

Từ Cửu Chiếu cũng không biết Tương Hân lên làm việc này, cậu ngồi vào trên ghế sa lon bên cạnh, nhẹ giọng khuyên giải an ủi lão gia tử.

Tương Vệ Quốc nhìn thấy hai người đến kỳ thực đã không còn tức giận, Từ Cửu Chiếu khuyên một hồi ông cũng liền hoàn toàn thuận khí.

“Cửu Chiếu a, cháu ở bên này thế nào? Một mình cháu ở bên này, ta đã đáp ứng thầy cháu phải chiều ứng cháu nhiều hơn. Bất quá ta già rồi, có chuyện gì thì cứ tìm A Hân, nó sẽ chăm sóc cháu.” Tương Vệ Quốc ân cần nói.

Từ Cửu Chiếu không dám nói Tương Hân rất săn sóc cậu, thậm chí săn sóc luôn cả chuyện lên giường. Cậu không thể làm gì khác hơn là xấu hổ hàm hồ nói rằng: “A Hân ca giúp cháu rất nhiều.”

Từ Cửu Chiếu cũng không thường kêu “A Hân ca”, thỉnh thoảng gọi một lần quả thực giống như trêu chọc khiến nội tâm Tương Hân xôn xao, hấn không được tự nhiên xê dịch thân thể ở trên ghế sa lon, miễn cho thất thố tại chỗ.

Hấn nhịn không được dùng ánh mắt lửa nóng nhìn Từ Cửu Chiếu, lại bị Từ Cửu Chiếu khấn trương sợ lộ tẩy trừng mắt một cái.

Tương Vệ Quốc dường như không có chú ý tới hai người bọn họ mày qua mắt lại, chỉ nói là: “Đây là chuyện nên làm.”

Tương Hân nhịn không được nói rằng: “Gia gia yên tâm, hiện tại Cửu Chiếu đang ở bên kia với cháu, cách chỗ làm việc chỉ có 20 phút.”

Từ Cửu Chiếu không nghĩ tới hấn sẽ nói như vậy, lập tức cứng người lại.

Tương Vệ Quốc cũng rất vui mừng nói rằng: “Rất tốt a, ta cùng lão Trâu có nhiều năm giao tình. Hai đứa chung sống tốt với nhau, chúng ta đều vui vẻ.”

“Ha ha.” Từ Cửu Chiếu cười khan một tiếng, Tương Hân lộ ra một nụ cười đắc ý, hấn cũng biết trực tiếp nói như vậy căn bản cũng không khiến cho ông hoài nghi cái gì. Chuyện hai người ở chung, đã vượt quá bình thường rồi.

“Anh táo bạo như thế, vạn nhất khiến gia gia anh biết, sao ông có thể chịu được?!” Lên lầu, Từ Cửu Chiếu cứ như thường lệ ở phòng cho khách, Từ Cửu Chiếu nhịn không được nói Tương Hân.

Tương Hân cọ qua dán tại trên người cậu, ngọc đầu chạm bờ môi của cậu, không yên lòng nói rằng: “Càng thẳng thắn càng an tâm hơn, gia gia anh sẽ không suy nghĩ gì. Em yên tâm, anh có chừng mực mà.”

Từ Cửu Chiếu tức giận nói: “Anh có cái gì đúng mực chứ?” Cậu đẩy Tương Hân ra, “Ở bên này vậy mà một chút chú ý cũng không có.”

Thấy cậu giận thật, Tương Hân mới quy quy củ củ thu tay chân lại, nịnh hót nói rằng: “Người giúp việc bên này rất có phép tắc, chúng ta ở trong phòng làm cái gì sẽ không ai phát hiện đâu.”

Từ Cửu Chiếu vắn lòng mày ngồi ở mép giường: “Vây anh có nghĩ tới sự tình về sau phải làm sao không? Trái lại em khá tốt, một người một mình. Thế nhưng tuổi anh cũng không còn nhỏ, một ngày nào đó gia gia anh sẽ ép anh kết hôn phải không?”

Tương Hân ngồi xuống bên người của cậu, thanh âm nhu hòa nói: “Em yên tâm, gia gia anh đối với anh tốt vô cùng, nếu anh nói tạm thời không muốn kết hôn, chắc là sẽ không ép anh.” Trong lòng Từ Cửu Chiếu cũng rất bất an, Tương Hân ôm chặt cậu, thấp giọng nói rằng: “Anh sẽ tranh thủ giải quyết, sẽ không cho bất luận bên nào bị thương tổn đâu, đừng lo lắng.”

Từ Cửu Chiếu buồn buồn ừ một tiếng.

Trong khoảng thời gian này, Từ Cửu Chiếu đã từ từ điều chỉnh phương thức ở chung với Tương Hân, không còn chuyên quyền độc đoán, có chuyện gì đều tự mình gánh vác, mà là càng tin tưởng Tương Hân nhiều hơn, coi hắn trở thành một đối tượng có thể dựa vào, mà không phải một người nhất định phải dựa vào cậu.

Việc này đối với Từ Cửu Chiếu có một chút khó khăn, thế nhưng cậu tin tưởng cậu có thể tìm được một phương thức sinh hoạt thật tốt với Tương Hân.

Buổi trưa cơm nước xong, Tương lão gia tử liền đi ngủ, sau khi thức dậy ba người ngồi ở trong phòng khách uống trà.

“Gia gia, qua một thời gian ngắn cháu và Cửu Chiếu phải về trấn Phong Điều một chuyến.” Tương Hân đặt chén trà xuống.

Tương Vệ Quốc hiểu rõ nói: “Là vì chuyện thu mua xưởng gốm sứ sao?”

Trước đây Tương Hân có cùng Tương Vệ Quốc câu thông qua, nhưng thay đổi phương án đầu tư cũng chưa có nói qua với lão gia tử, trong tương lai ở trong tay của mình phải nắm giữ rất nhiều thứ, hắn vẫn phải cùng ông nói một chút.

Tương Hân dạ một tiếng: “Cháu cùng Cửu Chiếu đã thương lượng qua, ông cũng biết trong tay em ấy nắm giữ một ít phổi phương để nhập cổ phần, đến lúc đó sẽ tạo thành một hội đồng cổ đông ba người. Khi tài chính Văn Vận thích hợp sẽ tiến hành cải tổ, thành lập một công ty. Đến lúc đó cháu sẽ giữ chức chủ tịch, rồi thuê một vị tổng tài làm quản lý chuyên nghiệp.”

Tương Vệ Quốc cười nói: “Coi kìa, sạp thì không lớn, gánh hát thì không nhỏ. Còn chủ tịch, tổng tài, có người nhiều như vậy cho mấy đứa cháu sao?”

Tương Hân nói thật: “Ông cũng chớ xem thường nó nhỏ, dựa vào các loại điều kiện hiện nay cháu tin tưởng rất nhanh cái công ty này sẽ phát triển trở thành khổng lồ. Thay vì đến lúc đó lại phân công quản lý, không bằng ngay từ đầu liền phân ra.”

Tương Vệ Quốc bất đắc dĩ lắc đầu: “Tự tin là chuyện tốt, thế nhưng cũng không nên biến thành tự phụ. Biết không?”

Tương Hân chỉ có thể ngoan ngoãn đáp ứng.

Tương Hân vốn là bề bộn nhiều việc, hơn nữa hắn lại muốn đích thân lo liệu chuyện Văn Vận, thì lại càng bận rộn hơn. Mỗi lần tăng ca đều đến khuya, hắn còn nhất định phải chạy về nghỉ ngơi, rất nhanh thì gầy đi.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu đau lòng không thôi, cậu liền nói Tương Hân buổi tối không cần trở về, trực tiếp ở trong phòng nhỏ chỗ làm việc nghỉ ngơi là được rồi. Tương Hân không thấy được cậu thì ủy khuất cực kỳ, Từ Cửu Chiếu không thể làm gì khác hơn là thay đổi chủ ý, biến thành chàng vạng cậu liền mang theo cơm tối mà đầu bếp đã làm tốt, đi công ty bởi Tương Hân.

Rồi sáng sớm hôm sau lái xe đi phòng làm việc, dù sao thời gian của cậu cũng rất thoải mái.

Mấy người cùng nhau tăng ca chỉ có thể ăn cơm hộp, duy chỉ có ông chủ là được ăn cơm tình yêu, làm sao không khiến cho người khác hâm mộ đổ kị chứ.

Trợ thủ đắc lực của Tương Hân – Lưu Duệ – là người thứ nhất dẫn đầu tạo phản, rơi vào đường cùng, Tương Hân không thể làm gì khác hơn là mua cơm cho bọn họ, mới đẹp được loạn kêu ca.

“Không phải là mua từ bên ngoài biến thành được chọn món ăn sao, giá tiền cũng giống nhau, có cái gì tốt mà tị nạnh chứ.” Tương Hân bấu môi lầm bầm nói.

Lưu Duệ đang cầm hộp cơm, nói: “Chủ động khác nhau với bị động a. Cậu phải biết thoả mãn đi! Dễ dàng như vậy liền đuổi được bọn họ rồi!”

Tương Hân giận dữ nói rằng: “Thường ngày tớ cho cậu có thiếu gì đâu? Sao cậu lại dẫn đầu quấy rối như thế chứ?”

Lưu Duệ liếc hắt một cái: “Tớ đây là giải quyết tốt hậu quả cho cậu đấy, những người này đều phải tăng ca, nhiều nhất là một tháng chưa được sờ tới vợ hay người yêu rồi. Cữu Chiếu đưa cơm cho cậu thì không thành vấn đề, lưu người qua đêm cũng được, thế nhưng cậu có cần phải lộ ra sắc mặt dâm dục đã được ăn no đủ như vậy không hả? Cậu đã kéo đầy đủ cữu hận, lại dâm vào nhân tâm của người khác, cẩn thận bọn họ lấy dao nhỏ thọt cậu đó.”

Từ Cữu Chiếu ngồi ở một bên bị Lưu Duệ nói trắng trợn như thế liền mặt đỏ tới mang tai, hận không thể che mặt mà chạy đi.

“Lưu Duệ.” Tương Hân cũng lúng túng.

Lưu Duệ mặt không thay đổi tiếp tục nói: “Vậy cậu muốn cho người khác theo cậu học tập sao? Đem lão bà, lão công của mình tới công ty à?”

Tương Hân đầu hàng, nói: “Bắt đầu từ ngày mai nghỉ luân phiên đi.”

Lưu Duệ hài lòng, tay bưng hộp cơm, hai bước lao ra ngoài, tuyên bố cái tin tức tốt này.

Từ Cữu Chiếu dửng dưng về hối hận nói rằng: “Em không nên tới đưa cơm cho anh a.” Xấu mặt trước công chúng, còn bị người trêu chọc, chuyện này so với trước đây căn bản là không cách nào tưởng tượng nổi.

Tương Hân ném chén cơm trong tay, nhào qua ôm lấy chân Từ Cữu Chiếu: “Đừng a, như vậy anh liền không sống nổi, chỉ cần nhớ em là anh muốn chết rồi.”

Từ Cữu Chiếu không có cách nào chống đỡ được với người da mặt dày như Tương Hân, hai người ở chỗ này lôi lôi kéo kéo, đột nhiên cửa phòng làm việc bị gõ.

Lưu Duệ đi tới, vẻ mặt làm như ‘không phát hiện ra gì’ nói rằng: “A Hân, ông bác nóng nảy kia của cậu tới kìa.” ?

Tương Hân đang từ động tác quỳ khoa trương như trong hí kịch liền làm động tác định đứng dậy, mặt lạnh ngồi chồm hồm nói: “Không gặp.”

Chỉ tiếc tiếng ‘không gặp’ nói ra quá chậm, Tương Bình Khang không kịp đợi thông báo từ Lưu Duệ liền chen lấn tiến đến.

Tương Hân đứng lên, vẻ mặt sương lạnh nhìn chằm chằm Tương Bình Khang.

82. Chương 82

Tương Bình Khang vào quá nhanh, vừa lúc thấy được Tương Hân đang ngồi chồm hồm trước mặt Từ Cữu Chiếu làm động tác đứng lên.

Hắn lúc đầu vẻ mặt trầm trọng, nội tâm cuống cuống, sau khi nhìn thấy việc riêng tư của đứa cháu không muốn người biết này đột nhiên thấy nhẹ đi một chút.

Tương Bình Khang tự cho là nắm chắc phần thắng, hắt ngoài cười nhưng trong không cười nói: “A Hân, đã lâu không gặp.”

Tương Hân âm thầm trừng mắt nhìn Lưu Duệ, Lưu Duệ đáp trả bằng vẻ mặt vô tội. Ai biết cậu ở trong phòng làm việc lại vô liêm sỉ như thế, trách ai chứ?

Hắn ngoan nháo làm nũng vậy bị bạn bè thấy thì không sao, thế nhưng người kia là Tương Bình Khang, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì chứ.

Tương Bình Khang làm như không thấy Tương Hân lãnh đạm, hần đi tới ngồi ở trên ghế sa lon, trên bàn trà vẫn còn bày hộp cơm giữ ấm chưa ăn xong. Hân hứng thú nhìn cậu bé vẫn đang im lặng: “Tôi đã từng gặp cậu a.”

Tương Hân không vui, hần đi tới ngồi ở bên người Từ Cửu Chiêu, dùng một loại vẻ mặt cảnh giác nhìn Tương Bình Khang: “Ông tới đây làm gì? Tôi với ông không có gì để nói cả.”

Tương Bình Khang làm ra vẻ nói rằng: “A Hân, cha cháu mất rồi, bác chính là trưởng bối của cháu, làm sao có thể nhìn cháu đi sai hướng chứ.”

Tương Hân chán ghét, cười nhạt: “Bớt ở trước mặt tôi giả vờ giả vịt đi, bằng không tôi sẽ kêu bảo an đây.”

Tương Bình Khang là thừa dịp lúc đang trong giờ tan việc, bảo an canh giữ không nghiêm mới trực tiếp đi lên, bằng không ngay cả cửa hần cũng không sờ tới được.

Tương Bình Khang sừng sộ nói: “Nói thế nào đi nữa tao cũng là bác của mày, mày ngay cả lễ nghi tối thiểu là tôn kính trưởng bối cũng không có, làm sao lại có thể lãnh đạo được một công ty lớn như vậy hả?”

Tương Hân không nhịn được nói: “Mắc mớ gì tới ông ? Gia gia cũng không thừa nhận có một đứa con trai như ông, ông có tư cách gì ở trước mặt tôi khoa tay múa chân.”

Mặt Tương Bình Khang trầm xuống, trong miệng lầm bầm mấy chữ, làm cho Tương Hân ngồi đối diện hần ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

Thái độ Tương Bình Khang cường ngạnh nói: “Muốn tao mặc kệ mày cũng được, đưa cho tao chi phiếu 5000 vạn. Tao sẽ không đem chuyện sinh hoạt cá nhân bữa bộn của mày làm lộ ra ngoài.”

Hần dùng ánh mắt khinh thị nhìn lướt qua Từ Cửu Chiêu, điều này làm cho lửa giận của Tương Hân xông thẳng lên não, hần nổi gân xanh, tay nắm thành quyền, nếu như không phải Từ Cửu Chiêu dè tay hần xuống, hần thiếu chút nữa xông lên đánh người.

Tương Hân giận dữ phản kháng lại: “Ông đây là uy hiếp tôi sao? Ông xác định chứ?”

Tương Bình Khang làm ‘lã vọng buông cần’ (ý nói đợi thời cơ), tiện tay đùa bốn chén trà trên bàn : “Nói khó nghe như vậy làm gì, đây bất quá là giao dịch công bằng thôi. Chắc mày cũng không muốn để gia gia mày biết đứa cháu bảo bối của ông ta là một người đồng tính luyến ái đúng không?”

Tương Hân sau khi phần nộ thì bình tĩnh lại, hần diện vô biểu tình làm cho người khác nhìn không ra hần đang suy nghĩ cái gì. Ngược lại là Từ Cửu Chiêu ngồi ở bên cạnh cảm thấy bất an.

Tương Bình Khang khinh thường nở nụ cười: “Tao nghĩ là tật xấu này của mày đã sớm sửa được rồi chứ, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy vẫn là không có tiến bộ.”

Một ý niệm trong đầu Tương Hân chợt lóe lên, nhanh đến mức hần chưa kịp bắt được, hần nhìn Tương Bình Khang đang dương dương đắc ý, bình tĩnh nói: “Có phải ông nghĩ tôi không dám cự tuyệt phải không?”

Tương Bình Khang giả vờ vô cùng kinh ngạc: “Không phải là mày luôn hiếu thuận sao? Thật muốn làm cho gia gia mày tức chết hả? Phải biết rằng ông ta là người bảo thủ, mày theo trào lưu mới như thế, ông ta sẽ không chịu được. Nói không chừng còn bị tức đến chết ấy chứ.”

Tương Hân bén nhọn nhìn chằm chằm Tương Bình Khang, nói từng chữ một: “Tôi sẽ không cho ông tiền, đừng nói 5000 vạn, cho dù là 5 đồng tôi cũng sẽ không cho ông!”

Lần này tới Tương Bình Khang kinh ngạc: “Mày không sợ tao đi nói cho gia gia mày biết hả?”

Tương Hân cười nhạt: “Tôi cam đoan sau này ông sẽ không có cơ hội nhìn thấy gia gia tôi đâu!”

Tương Bình Khang bị khí thế của hần làm cho sợ hãi, mắt tự nhiên kéo khóe miệng: “Ha ha, khả năng của mày có bao lớn chứ.”

Ánh mắt Tương Hân lạnh lùng, nói: “Không tin ông liền thử xem.” Hần dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Còn có, xem ông tuổi lớn như vậy mà còn hồ đồ không biết gì cả, để tôi dạy cho một chút. Muốn bắt được điểm yếu của người khác thì trước tiên phải đem cái mông mình lau khô đã.”

Sắc mặt Tương Bình Khang thoáng cái thay đổi, hần kinh nghi bất định nhìn Tương Hân: “Mày có ý gì?”

Khỏe môi Tương Hân lộ ra độ cung kính bỉ: “Nếu ông không muốn cho vợ ông và người của Chung gia biết vì đem tiền cầm đi cho tình nhân mua biệt thự mà tài chính của ông mới đứt đoạn, tốt nhất đừng hoàng cầm miệng của ông lại!”

Sắc mặt Tương Bình Khang tái nhợt, trong nháy mắt kinh hoảng, hần mạnh mẽ cười nói: “Ha ha, mày nói bậy gì đó, sao tao lại có tình nhân chứ?”

Tương Hân vĩnh khỏe môi, thông thả ung dung nói rằng: ” Đúng vậy, ông bây giờ thì không có. Bởi vì tình nhân của ông biết ông rơi vào khốn cảnh, liền đem biệt thự bán lại với giá tiền cực thấp rồi chạy mất. Ông nói xem, nếu để cho người vợ tình thâm vẫn giúp đỡ ông biết ông làm ra loại chuyện này, bà ta còn có thể hướng về ông không? Mà lúc ông thực sự phá sản, có khả năng xen vào giúp đỡ nữa hay không?”

Tương Bình Khang nghe xong lời này thoáng cái già đi 10 tuổi, không vênh vào tự đắc nữa.

Hần suy sụp tinh thần ngồi ở chỗ đó, một lát sau mới nói: “A Hân, cháu trai tốt của bác, cháu không thể coi bác là bác của cháu mà giúp một chút sao? Bác không cần 5000 vạn, chỉ cần 2000 vạn cũng đủ giúp bác vượt qua cửa ải khó khăn rồi. Không, bác không phải là uy hiếp cháu đâu, cháu cho bác mượn là được, chờ bác thông thả lại sức, bác nhất định sẽ trả lại cho cháu.”

Tương Hân lạnh lùng nói: “Lúc ông chộc gia gia tôi tức giận, lúc ông làm ra chuyện dâm tiện vô sỉ như vậy, ông có nghĩ tới gia gia là cha của ông hay không?”

Tương Bình Khang ngồi ở chỗ kia cúi thấp đầu xuống, đem mặt úp vào trong lòng bàn tay, hần ồm ồm nói rằng: “Đó là do bác không còn cách gì khác, gia gia cháu tính tình rất bướng bỉnh. Cái gì cũng không chịu chia cho cho chúng ta, chỉ để lại cho đứa con đã mất.”

Tương Hân ôm cánh tay lạnh nhạt nói: “Đó là suy nghĩ riêng của gia gia, đừng có lấy lý do đó biện minh cho hành vi không ngay thẳng của ông! Lưu Duệ, tiễn khách.”

Ra sức đáng thương không có hiệu quả, Tương Bình Khang ngẩng mặt, vẻ mặt hung ác nham hiểm: “Mày với ông ta đều nhẫn tâm như vậy! Vậy mà có thể trở mặt nhìn người thân phá sản!”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc, tuyệt thật không ngờ trên thế gian còn có người trở mặt nhanh như vậy.

Tương Hân hiển nhiên là đã biết trước, hần đứng lên, hồ hững nói: “Ông muốn tự mình đừng hoàng đi ra ngoài, hay là muốn bị người đá văng ra?”

Tương Bình Khang phần hận đứng dậy: “2000 vạn đối với mày mà nói căn bản không phải con số lớn, vậy mà mày lại keo kiệt như thế, đồ làm giàu bất nhân. Để cho người trong giới biết, thử coi thanh danh của mày để ở chỗ nào?”

Tương Hân cười nhạo: “Nếu như ông có thể đem mình tẩy trắng trước, như vậy thì có khả năng còn có người tin!”

Lưu Duệ vẫn đang đứng chặn ở cửa phòng ngừa người khác tiến vào liền mặt vô biểu tình đi tới, túm lấy cánh tay Tương Bình Khang kéo ra ngoài cửa.

Sắc mặt của Tương Bình Khang đỏ bừng, bị bắt lão đảo. Hần chột giẫy cánh tay: “Tự tao đi!”

Khí lực cánh tay của hần không nhỏ, từ trong tay của Lưu Duệ trượt ra ngoài, cánh tay quăng một góc vô cùng cao, thoáng cái đụng vào bình sứ màu xanh đang đặt ở trên tủ.

Mọi người bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ có thể trở mặt nhìn bình sứ xinh đẹp từ ngăn tủ đột nhiên ngã xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Lưu Duệ trầm mắng “Mẹ nó”, vẻ mặt mang biểu tình tận thế đến nơi, hần quay đầu lui về phía sau, lưng cứng ngắc, lôi Tương Bình Khang rời đi khỏi phòng làm việc.

Tương Bình Khang còn muốn giẫy dụa, chột cảm thấy sau lưng có một cổ sát khí lạnh lẽo tỏa ra, tay của Lưu Duệ lại giống như kim sắt, hần run run một cái liền bị lôi đi.

“Tương, Bình, Khang!” Tương Hân nghiêng răng nghiêng lợi, giống như ác quỷ nhìn chăm chăm Tương Bình Khang, “Tôi không để yên cho ông đâu.”

Bình sứ màu xanh biếc ngã xuống kia đúng là cái hấn lấy được từ trong tay Từ Cửu Chiếu, là tác phẩm hiện đại đầu tiên của cậu: Bão Hà (sen ôm ấp). Từ khi cái bình sứ được đặt ở chỗ này, chỉ cần là thấy nó thì không người nào là không mở miệng khen ngợi cả, khiến Tương Hân rất là đắc ý kiêu ngạo.

Đây là vật trang trí yêu dấu của hấn, mỗi ngày đều tự mình lau qua một chút, bây giờ lại bị Tương Bình Khang thoảng cái đụng rơi trên mặt đất, vỡ không thể vỡ hơn.

Tương Hân tức giận tay đều run rẩy, lúc đầu Từ Cửu Chiếu nghĩ không có gì lớn lại lập tức thấy không đúng, vội vàng ôm lấy hấn.

“Không có việc gì, không có việc gì, không phải là một bình sứ thôi sao, em sẽ nung cho anh một cái giống như dúc. Không tức giận, không tức giận được không?” Từ Cửu Chiếu nhẹ giọng ở bên tai của hấn nỉ non, tay ở tấm lưng to của Tương Hân vỗ về.

Tương Hân thương tâm gần chết ngồi xổm xuống, đem từng mảnh từng mảnh gom lại, nhìn hoàn toàn không có khả năng phục hồi, tâm đều bể nát: “Đồ em tặng anh đã bể rồi.”

Tương Hân bệt môi, mi mắt rũ xuống, vẻ mặt làm bộ đáng thương, khiến Từ Cửu Chiếu dở khóc dở cười. Bất quá hình dáng Tương Hân tội nghiệp như vậy, khiến lòng của Từ Cửu Chiếu mềm mại rồi tỉnh rồi mù, cậu ôn nhu nói: “Em biết nó bể rồi, hoàn toàn bể rồi. Em sẽ nung cho anh một cái khác, có được hay không?”

Lông mi Tương Hân nhấc lên, ánh mắt ướm át nhìn Từ Cửu Chiếu: “Nung lại cũng không phải là cái này.”

Từ Cửu Chiếu bị hấn nhìn như vậy trong lòng liền run lên, nói: “Em sẽ làm tiếp một cái khác tốt hơn. Đặc biệt thiết kế riêng cho anh, cái này lúc đó làm kỳ thực cũng không phải rất dụng tâm.” Từ Cửu Chiếu cường điệu.

Tương Hân ra vẻ bị thuyết phục, hấn liền theo động tác xoa lưng của Từ Cửu Chiếu xoay vào trong lòng cậu.

Nhất thời Từ Cửu Chiếu cảm thấy yêu thương hấn vô cùng, ngực đều nóng lên, cậu giữ mặt của đối phương, nhắm mắt lại hôn tới.

Tương Hân nhẹ nhàng hé môi, làm cho đầu lưỡi Từ Cửu Chiếu trực trắc dò vào khoang miệng của hấn, từ từ cẩn thận nhắm nháp mùi vị của cậu.

Tương Hân ngồi chồm hổm, Từ Cửu Chiếu quỳ một gối ở bên chân của hấn, so với hấn cao hơn một cái đầu, làm cho góc độ hôn môi của hai người đều rất thoải mái.

Tương Hân nhẹ nhàng vòng tay qua lưng Từ Cửu Chiếu, đem tất cả quyền chủ động giao cho Từ Cửu Chiếu. Đây là lần đầu tiên Từ Cửu Chiếu chủ động hôn hấn, có thể nói là một tiến triển rất to lớn! Tương Hân khắc chế bản thân ở thể bị động, buông lỏng hưởng thụ Từ Cửu Chiếu hôn.

Từ Cửu Chiếu đang điều chỉnh sinh hoạt để thích ứng, hấn cũng như vậy. Hấn tỏ ra yếu kém, làm nũng, khoe mẽ, sau đó phát giác Từ Cửu Chiếu vô cùng thích kiểu này!

Chỉ cần có thể lấy lòng đối phương, Tương Hân mới không thèm để ý mất mặt hay có xấu hổ hay không.

Cái hấn xem trọng là làm như thế nào để đạt được kết quả. Bão Hà bể nát, hấn đương nhiên thương tâm, nhưng mà sau đó cũng cố ý tranh thủ kiếm sự an ủi từ cậu.

Quả nhiên Từ Cửu Chiếu an ủi hấn, gần như là hưởng thụ được cậu ôm ấp yêu thương, thậm chí còn chủ động hôn hấn.

Nếu để cho bọn Lưu Duệ thấy hấn không biết xấu hổ như vậy, phỏng chừng cả bọn đều thấy mắc ói, quỳ lạy hấn luôn rồi. Bất quá Tương Hân mới không quan tâm, ai hạnh phúc thì người đó biết a!

83. Chương 83

Nắm được tính tình của Từ Cửu Chiêu, Tương Hân cố ý làm cảm tình hai người trong lúc đó nhanh chóng càng thêm sâu sắc. Không chỉ là về tình cảm hằng ngày có tiến bộ, ngay cả sinh hoạt buổi tối cũng hài hòa nhảy qua giai đoạn phát triển.

Vào ngày hôm đó Từ Cửu Chiêu lần đầu tiên chủ động hôn môi hân vào buổi tối, địa phương nào đó của Từ Cửu Chiêu lúc đầu luôn bị cậu bài xích và chống cự lần đầu tiên bị hân thuận lợi mở ra . (chắc ai cũng pít là nơi nào ha :)))

Từ Cửu Chiêu rốt cục khắc phục được sợ hãi, hai bên trong lúc đó tiến xa hơn một bước, từ nay về sau mở ra một thế giới mới.

Một đêm này Từ Cửu Chiêu cả người đều mơ mơ hồ hồ, ngày hôm sau cậu muốn nhớ lại nhưng cũng không nhớ ra quá trình cụ thể.

Tương Hân rất thỏa mãn, mặc dù chỉ là một chút xíu tiến bộ, nhưng đối với hân mà nói cũng là đầy đủ ngon ngọt.

Bởi vì Tương Hân vẫn phải tăng ca, nên số lần đi về ngủ cũng có hạn. Đương nhiên nếu như không phải hân sợ Lưu Duệ thực sự hành hung giết người, hân là hận không thể đem cả thời gian ban ngày tiêu phí ở trên giường.

Thể xác và tinh thần đều được thỏa mãn cực lớn, Tương Hân làm việc hiệu suất kinh người. Hân không chỉ là xử lý tốt chuyện công tác, thậm chí còn tự mình thăm kín hành hạ Tương Bình Khang.

Tương Bình Khang đi mượn tiền khắp nơi, lúc ấy người ta nói rất tốt, thế nhưng đến khi gặp mặt không phải là đối ý thì cũng là kéo dài trì hoãn. Mà lúc này ngân hàng lại càng ép sát, Tương Bình Khang liền lâm vào hoàn cảnh bị cô lập từ bốn phía.

Chung gia vì bảo trụ công ty bất động sản, không thể không cùng hân phân rõ giới hạn, mỗi ngày Tương Bình Khang đều phải một mình chịu đựng áp lực cực lớn.

Nhưng cũng may vợ và con cái coi như là giúp đỡ hân, cùng đường, Tương Bình Khang chỉ có thể xin phá sản thanh toán. Nhà cửa, tiền gửi ngân hàng, mấy chiếc xe con tất cả đều bị ngân hàng lấy đi.

Một nhà Tương Bình Khang hầu như là không có đồng nào lưu lạc đầu đường. Bởi vì Tương Bình Khang mở công ty, vợ của hân liền từ chức làm bà chủ gia đình. Trong nhà hoàn toàn đã không còn nguồn kinh tế, Tương Bình Khang không thể không cúi đầu đi làm ở công ty bất động sản do Chung Đào phụ trách.

Vốn là Tương Bình Khang cùng đứa cháu trai bên vợ này có quan hệ rất tốt, làm chuyện gì cũng đều dẫn đi theo. Nhưng khi hân đem tài chính công ty tác phẩm nghệ thuật hùn vốn với Chung gia mở công ty bất động sản, Chung Đào liền rời đi sang bên kia.

Sau này tài chính xuất hiện vấn đề, hai người vì bảo trụ công ty nên xảy ra bất đồng, quan hệ không lớn bằng lúc trước.

Chung gia vì không muốn Tương Bình Khang làm liên lụy nên triệt để cắt đứt, điều này làm cho nội tâm Tương Bình Khang có khúc mắc, mà lúc này lại phải đi làm cấp dưới cho đứa cháu này để kiếm ăn, với hân mà nói đơn giản là một loại hành hạ.

Tương Bình Khang càng hận Tương Vệ Quốc và Tương Hân. Nhất là Tương Hân, Tương Bình Khang cũng không ngờ, chuyện cổ quái sau này còn có ngân hàng đột nhiên tăng cường đòi nợ, tuyệt đối là chuyện tốt do đứa cháu này làm ra!

Tương Bình Khang không nhớ rõ ơn nghĩa, nhưng đối với trả thù thì rất dễ bụng, nhưng Tương Hân đã từng nói sẽ khiến hân không thấy được Tương Vệ Quốc cũng không phải là nói chơi, thậm chí khi hân rời đi chỗ mình ở cũng gặp khó khăn.

Hân giống như bị liệt vào danh sách đen vậy, vé xe lửa, vé máy bay mua không được, nếu mua được từ bọn đầu cơ cũng là vé giả bị đuổi xuống xe, ngồi đi nửa đường cũng bởi vì bị tra xét quá tải mà phải quay đầu

trở về. Vài lần lên lên xuống xuống như vậy, vợ hắn cũng phát giận với hắn, nghi ngờ hắn không dám bỏ tiền ra.

Ở công ty bất động sản, Tương Bình Khang cũng không có được ưu đãi tốt, Chung Đào hoàn toàn đem hắn trở thành nhân viên mà sai sử. Điều này làm cho Tương Bình Khang khó có thể tiếp thu, cuộc sống càng thêm thống khổ.

Cầm tin tức đưa trở về, thấy Tương Bình Khang không tốt như thế, Tương Hân liền thống khoái. Nói thật, đụng đến nghịch lân của hắn, lòng khoan dung của Tương Hân thật không lớn, lòng của hắn nhỏ như đầu cây kim vậy. Nếu như Tương Bình Khang chỉ đắc tội với hắn, hắn cũng không đến mức tuyệt tình như thế.

Tương Hân nhắc chân lên, đem văn kiện trong tay ném qua một bên, xoay tròn cái ghế, đối mặt với cửa sổ.

Còn có một việc làm hắn rất chú ý.

Lúc ấy có một ý niệm trong đầu chợt lóe lên, khiến hắn vẫn nhớ ở trong lòng, sau này hắn nhiều lần nhớ lại đoạn đối thoại ngay lúc đó, bỗng nhiên ý thức được một việc.

Tương Bình Khang biết tính hướng hắn khác hẳn với người thường, nhưng ông ta không phải là bởi vì thấy hắn ngồi chồm hổm ôm chân của Từ Cửu Chiêu mới phát giác chuyện này.

“Tao nghĩ tật xấu này của mày đã sớm sửa được rồi, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy vẫn không có tiến bộ gì cả.”

Những lời này của Tương Bình Khang cứ lặp đi lặp lại ở trong đầu hắn.

Tương Hân ngẩng đầu lên, tựa lưng vào ghế ngồi, khuôn mặt âm trầm. Ngón tay của hắn gõ có tiết tấu trên tay ghế, trong đầu nhanh chóng tự hỏi.

Tương Bình Khang rõ ràng đã sớm biết chuyện này, nhưng vẫn không có nói với bất kỳ người nào. Tương Hân cười lạnh một tiếng, ông ta hiển nhiên là muốn đem chuyện này coi là nhược điểm của hắn, ở thời điểm mấu chốt sẽ lấy ra dùng.

Tương Hân suy đoán chắc là khi hắn học đại học thì ông ta biết chuyện này. Khi đó hắn theo đuổi Hoàng Duy Chân cũng không phải là việc bí mật gì, lúc cùng Hoàng Duy Chân xích mích cũng gây ra chút tin đồn trong trường học.

Khi đó Tương Bình Khang một mực ở bên Tương Vệ Quốc gây xích mích ly gián, nếu ông ta đi tới trường học hỏi thăm tin tức của hắn thì cũng không kỳ quái.

Nếu như vậy.... Tương Hân lo lắng cau lông mày lại, ông ta đã nói với gia gia chuyện này sao?

“Cháu nhìn ta làm gì?” Tương Vệ Quốc kỳ quái nhìn thoáng qua cháu trai đang ăn cơm mà耿耿 người.

“Không, không có việc gì ạ.” Tương Hân lấy lại tinh thần đem chiếc đũa nhét vào trong miệng, “Cháu nghĩ tới sau này sẽ không gặp được ông trong thời gian ngắn, còn chưa đi cháu liền bắt đầu nhớ ông rồi.”

Tương Vệ Quốc luôn nghiêm nghị trên mặt lộ ra một nụ cười, ngoài miệng lại nói: “Nói năng ngọt xớt! Chỉ biết nói những thứ dễ nghe thôi.”

Tương Hân lẩm bẩm: “Còn không phải là bởi vì ông thích nghe sao.”

Tương Vệ Quốc trừng mắt: “Đừng cho là ta không nghe được a, lỗi tại ta còn không điếc đâu!”

Tương Hân nói: “Dạ dạ dạ. Ông càng già càng dẻo dai, tai thính mắt tinh, đầu không choáng mắt không hoa, một hơi là có thể leo lên năm tầng lầu.”

Bên cạnh người giúp việc không nhịn được cười, Tương Vệ Quốc cũng bị chọc cho vui vẻ.

Một lát sau, Tương Vệ Quốc nói: “Đi ra ngoài làm việc cũng không thể không đứng đắn như thế, biết không?”

Tương Hân nghiêm nghị: “Cháu biết rồi, gia gia.”

Tương Vệ Quốc từ một tiếng nói tiếp: “Lần này cháu cùng Cửu Chiếu đi trấn Phong Diêu, làm việc gì thì phải hỏi qua ý kiến của thằng bé một chút. Không thể thấy người ta tuổi còn nhỏ, liền qua loa cho xong. Có chuyện gì thì phải thương lượng thật tốt, như vậy mới có thể ở chung lâu dài được. Dù sao lần này Cửu Chiếu cũng là một trong các đối tác, mà cháu đối với ngành chế tạo gốm sứ lại mới bước chân vào.”

Tương Hân tâm tình phức tạp: “Dạ.”

Truy cập fanpage s:// .face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Nhìn bộ dáng ông như vậy chắc là không biết đi. Lấy tư tưởng bảo thủ của gia gia, nếu như biết hẳn thích nam nhân, không dự định kết hôn sinh con, chắc chắn sẽ đánh gãy chân của hắn.

Cơm nước xong, Tương Hân lại mè nheo bên người Tương Vệ Quốc nửa ngày, quanh co lòng vòng dò xét, lại không phát hiện được gì.

Sau cùng, Tương Vệ Quốc không nhịn được đem hắn đuổi đi, lúc này Tương Hân mới rời khỏi Tiểu Dương Lâu.

Lần này quay về trấn Phong Diêu, chỉ có hai người Tương Hân và Từ Cửu Chiếu. Bởi vì trong nhà có Tôn quản gia, nên Miêu Gia không cần nhờ người khác nuôi giùm.

“Meo meo ô — ” Miêu Gia ngọt ngào kêu lên, dùng đầu lưỡi liếm tay của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu vuốt bộ lông bóng loáng của nó, nói: “Tao có chuyện phải đi, chắc qua nguyên đán mới về được, mày nghìn vạn lần không được chạy loạn khắp nơi làm cho phiền phức thêm, biết không?”

Cái đuôi Miêu Gia cong lại, nhẹ nhàng quấn cổ tay của Từ Cửu Chiếu, khiến cho cậu có chút ngứa.

Tuy rằng Miêu Gia cùng Tương Hân chung đụng không tốt lắm, thế nhưng thân là Miêu đại gia rộng lượng, Miêu Gia sẽ không giận chó đánh mèo trên người Từ Cửu Chiếu. Ngược lại, nó hiện tại cùng Từ Cửu Chiếu thân cận hơn so với trước kia.

Từ Cửu Chiếu hoàn toàn không có ý thức được đây là một loại biểu hiện tranh thủ tình cảm. Chỉ là cảm thấy quá nhiên hoàn cảnh tốt, Miêu Gia cũng tốt hơn.

“Từ tiên sinh yên tâm, tôi sẽ chiếu cố tốt Miêu Gia.” Tôn quản gia đứng ở một bên nói rằng.

Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu nhìn ông, gật đầu một cái.

Lỗi tai Miêu Gia nghe thấy Tôn thúc nhắc tới tên của nó thì liền lui về phía sau một chút, hiển nhiên đối với thanh âm của ông rất là miễn cảm.

Tôn quản gia luôn là một bộ nghiêm túc đứng đắn, nói năng thận trọng, cũng do ngoài ý muốn nên biến thành người chăm sóc mèo. Đêm hôm đó Từ Cửu Chiếu để ông đem Miêu Gia mang đi, ngày hôm sau còn tưởng rằng Miêu Gia sẽ oán khí tận trời. Nào nghĩ tới Miêu Gia được Tôn quản gia dụ dỗ thập phần vui vẻ, ngay cả mắt húng đêm trước cũng quên luôn.

Từ Cửu Chiếu đối với việc Miêu Gia cùng người khác thân thiết nhanh như vậy thì có một chút ê ẩm, bất quá cậu rất nhanh tự nói với mình như vậy cũng tốt, chỉ ít khi cậu cùng Tương Hân chạy tới chạy lui, cũng có người ở cùng nó, nó cũng không tịch mịch.

Tương Hân đi công ty săn đầu người mời một CEO, có bản lý lịch vô cùng rực rỡ tên là Vương Triều Thần. Tương Hân như một tên bốc lột nô dịch, lúc mướn người cũng không định ra mức lương, mà là trực tiếp phân cho vị này 10% cổ phần của công ty .

Điều này khiến cho Vương Triều Thần có chút không biết nói gì, nếu như hắn chống đỡ không được, chẳng phải là làm không công sao?

Bất quá Tương Hân làm vậy cũng coi như là dùng số tiền khổng lồ kia để khích lệ, Vương Triều Thần cũng chỉ có thể ra sức phấn đấu.

Từ Cửu Chiếu đối với những thứ này cũng không hiểu, chỉ là lúc gặp mặt lần đầu tiên có nói qua mấy câu, những thời điểm khác thì an vị ở một bên làm nền.

Tương Văn Chiêu sau khi đọc xong kế hoạch, bày tỏ buông tay quyền hành, hần chỉ ngồi chờ đếm tiền là được.

Văn Vận cải tổ toàn bộ, cơ cấu cải tiến cũng không có ảnh hưởng đến phân xưởng lúc trước. Tương Hần tính toán xây thêm một nhà xưởng mới, chuyên dùng để sản xuất gốm nhật dụng.

Mà phân xưởng nhỏ bên này cứ tiếp tục sản xuất gốm giả cổ.

Trước đó Từ Cửu Chiêu đã thiết kế một loạt các sản phẩm, công ty của bọn họ tương lai sẽ sản xuất 4 loại chính là sứ men xanh, sứ men trắng, sứ Thanh Hoa, sứ màu.

Các thiết kế chia ra làm thiết kế hoàn toàn theo phong cách cổ điển, thiết kế pha trộn giữa truyền thống với hiện đại, còn có thiết kế hoàn toàn theo phong cách hiện đại.

Chỉ tiếc lúc hoàn thành ban cổ đông cũng là lúc Từ Cửu Chiêu hoàn toàn buông tay đem mình nhốt vào phòng làm việc, vì đơn đặt hàng của hoàng gia Bỉ mà hết sức chuyên tâm, công việc lu bù cả lên.

84. Chương 84

Tuy rằng Tương Hần bố trí phòng ở trần Phong Điều không tệ, nhưng Từ Cửu Chiêu vẫn thích làm việc ở phòng của mình hơn. Cậu cảm thấy như thế rất có bầu không khí.

Đơn đặt hàng của Bỉ là do Ngô Diểu toàn quyền phụ trách, vì chuyện này mà hần phải chạy qua chạy lại giữa hai bên, cuối cùng mang theo hợp đồng được Từ Cửu Chiêu tự tay kí tên quay trở về Châu Âu.

Mặc dù nói Ngô Diểu ở nước ngoài có khí lớn lực đại, thế nhưng đối với loại đơn đặt hàng chỉ định có số lượng nhiều như vậy vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc.

Hần chỉ sợ có chỗ nào sơ suất, đập chết chiêu bài mình còn không nói, còn ảnh hưởng đến tương lai của Từ Cửu Chiêu.

Nhưng mà Từ Cửu Chiêu so với hần tưởng tượng thì trầm ổn hơn nhiều, ngay khi Ngô Diểu đang chuẩn bị tài liệu cho đơn đặt hàng này, Từ Cửu Chiêu cũng đã nghĩ ra hàng loạt phương án.

Kỳ thực Từ Cửu Chiêu đối với việc sản xuất thiết kế đồ sứ xuất ngoại cũng không xa lạ gì.

Từ rất sớm, đồ sứ quốc nội đã được đưa sang Châu Âu thông qua đường bộ và đường biển, nơi mà các vương công quý tộc, quan lại hiển đạt rất yêu thích.

Đến thời Tống Nguyên Minh Thanh, số lượng xuất khẩu ra nước ngoài càng lớn hơn, bọn họ có một từ ngữ chuyên môn cho việc này, đó là đồ sứ xuất khẩu. (tiêu ngoại từ)

Nước ngoài có rất nhiều loại đồ sứ có nguồn gốc khác nhau, tất cả đều thuộc loại sứ xuất khẩu này.

Không chỉ là ngày xưa, ngay cả mấy thế kỷ trước sau khi quốc gia mới thành lập cũng từng sản xuất sứ xuất khẩu phẩm chất rất tốt để bán lấy ngoại hối.

Ngự điều xưởng Cảnh Đức Trấn tuy rằng không sản xuất loại sứ xuất khẩu này, thế nhưng tràng phường phụ trách sản xuất nó cũng chịu sự quản lý của ngự điều xưởng.

Từ Cửu Chiêu trước đây không có tham dự qua loại thiết kế này, nhưng khi đó cậu đã gặp qua bản thảo thiết kế.

Nung tạo đồ sứ dĩ nhiên không phải nghĩ một lần liền ra được. Đồ ngự cống phẩm chân chính là phải trải qua hàng loạt xét duyệt, cuối cùng mới được đưa tới trên bàn vua.

Mỗi một lần khai điều (mở lò, điều = lò) nung tạo đều phải bỏ ra sức người, sức của rất lớn, nên không được phép có nửa điểm qua loa và lãng phí.

Trước đây lúc Từ Cửu Chiêu nung tạo chưa từng vẽ phác thảo trước, thế nhưng lần này lại không thể làm như thế.

Khi ở Thượng Hải, Từ Cửu Chiếu ở phòng làm việc của mình vẽ rất nhiều phác thảo, những thứ này cũng là muốn cho người do hoàng gia Bỉ cử đến tự mình xem qua, nếu đối phương hài lòng với thiết kế này, Từ Cửu Chiếu mới có thể bắt tay vào chế tác thai gổm.

Khi cậu vẽ thì Phùng Trung Bảo ở bên cạnh, Từ Cửu Chiếu đối với công việc rất là chăm chú nghiêm cẩn, khiến Phùng Trung Bảo mặc dù tò mò khó chịu, lại chỉ có thể ngậm miệng yên lặng quan sát.

Bản thiết kế đang ở trong tay Từ Cửu Chiếu đã trải qua ba lần sửa đổi, hoàn mỹ gần như không thể bắt bẻ. Nội tâm Từ Cửu Chiếu rất hài lòng, nhưng vẫn có một chút bất an, cậu hoàn toàn là dựa vào kinh nghiệm thiết kế trước kia, không biết có thể làm cho đối phương thỏa mãn không.

Từ Cửu Chiếu ngừng đầu hoạt động cái cổ cứng ngắc, đứng lên duỗi tay duỗi chân.

Phùng Trung Bảo ở một bên rốt cục nhịn không được hỏi: “Cửu Chiếu, loại thiết kế này thực sự là kỳ lạ, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy qua.”

Bởi vì đối phương yêu cầu đồ sứ dùng để trang trí, nên Từ Cửu Chiếu hoàn toàn bỏ qua quan điểm thiết kế thực dụng, tất cả đều là các loại bình, ấm, đĩa to kinh điển. Mỗi một món đều chứa lại diện tích không nhỏ để vẽ hoa văn, những hoa văn này là long phượng triền chi kinh điển [1], hoa văn Bát Bảo[2], các loại hoa cỏ. Thiết kế tinh xảo trang nhã, nền nã đoan trang, cao quý kinh điển, ngay cả chính thầy Cao nghiêng đầu cầm bản thiết kế nhìn hồi lâu cũng không biết đưa ra đề nghị gì để cải tiến.

Mà khiến Phùng Trung Bảo cảm thấy ngạc nhiên là văn tự trang trí, những văn tự này cũng không phải thuộc loại tự thể nào của quốc nội, Phùng Trung Bảo cũng xem không hiểu điều gì.

Điều này làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc.

“Thiếu kiến đa quái!” (chỉ một người rất thiếu hiểu biết, ít được trông thấy, nên cái gì cũng thấy lạ). Thầy Cao liếc hắn một cái, “Bình thường kêu đọc nhiều sách đi, chính là không chịu. Nhìn xem, thời khắc mấu chốt lại lòi dốt ra!”

Phùng Trung Bảo sờ sờ cái ót, nịnh hót hướng về phía thầy Cao nói rằng: “Người biết đây là chữ gì sao?”

“Đây là tiếng Anh! Bất quá là dùng Hoa tự nên em không nhìn ra cũng phải.” Thầy Cao không nói gì, đối với Phùng Trung Bảo không học vấn không nghề nghiệp quả thực không dám tin tưởng.

“Gi ẹ?!” Phùng Trung Bảo há hốc mồm, “Trên gổm Thanh Hoa không viết tiếng Trung mà viết tiếng Anh?”

“Đúng vậy.” Thầy Cao nói đương nhiên: “Qua chỗ nào tiêu thụ, đương nhiên phải lựa ý hòa theo thị trường nơi đó. Cái này ở trong lịch sử không hiếm thấy, thời Nguyên sử dụng Mông văn, sang Minh triều thì còn sử dụng cả chữ Ả Rập, đầu nhà Thanh là Mãn văn. Em chưa thấy qua, không có nghĩa là nó không tồn tại.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu nói: “Đúng vậy, văn tự trang trí trên sứ xuất khẩu phải phù hợp với ngôn ngữ chữ viết của đối phương.”

Thầy Cao đem bản thiết kế của Từ Cửu Chiếu đưa cho Phùng Trung Bảo: “Không chỉ là ngôn ngữ chữ viết, thậm chí ngay cả cổ sự, hoa văn cũng phải hợp với phong cách đối phương. Lo mà học cho tốt đi, ngày hôm nay coi như cũng dạy cho em một khóa.”

Trên mấy tờ giấy là một loạt bản thảo cổ sự, Phùng Trung Bảo cúi đầu nhìn, kinh ngạc trông mắt đều muốn rớt ra ngoài.

Những hoa văn cổ sự này đều trái ngược với phong cách và tập quán gổm sứ truyền thống quốc nội, bên trên giấy là phong cách hội họa theo chủ nghĩa Châu Âu cổ điển!

Có khi là tranh phong cảnh, có khi là chuyện kinh thánh, cũng có khi là nhân vật thần thoại.

Thầy Cao cảm thán nói: “Từ nơi này là ta có thể nhìn ra Tiểu Từ đã hao tổn tâm tư rất nhiều, em không thành công cũng không có thiên lý.”

Từ Cửu Chiếu khiêm tốn nói: “Em đây cũng là bắt chước người khác, sứ xuất khẩu Minh Thanh đều là áp dụng loại phong cách này. Dù sao nếu như bức tranh có chút cổ sự quốc nội, người ngoại quốc có thể hiểu được cũng không có mấy người.”

Phùng Trung Bảo bội phục sát đất, quả thực muốn quỳ lạy Từ Cửu Chiếu.

Bản lĩnh hội họa của Từ Cửu Chiếu không tẻ, bố cục kết cấu, nét vẽ phác thảo, biểu tình nhân vật, biểu đạt cổ sự đều không có chút khiếm khuyết nào.

Tuy rằng thay đổi thành phong cách vẽ tranh ngoại quốc, thế nhưng tinh túy gồm Thanh Hoa vẫn được giữ đầy đủ, trọn vẹn.

Cách đại diện hoàng gia đến đây chỉ còn có một đoạn thời gian, Từ Cửu Chiếu liền bắt đầu chuẩn bị gồm liêu và phơi thể.

Tương Hân đến nơi này cả ngày cùng người chính phủ giao thiệp, hai người cũng chỉ có thể vào buổi tối trở lại nơi ở mới có thể vượt ve an ủi một phen.

Còn một tháng nữa là sinh nhật Tương Hân, Từ Cửu Chiếu bắt đầu vì quà tặng mà phát sầu.

Sở trường từ trước đến giờ của cậu là nung tạo đồ sứ. Cái này thì không cần tốn hao suy nghĩ nhiều, dễ như trở bàn tay.

Mà hầu như không có ai không hài lòng khi nhận được quà của cậu cả.

Nhưng bởi vì mỗi năm đều giống nhau, năm nay Từ Cửu Chiếu không dự định làm như vậy. Tuy rằng bớt việc, nhưng cũng không phải là không có tâm.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ, cậu muốn thiết kế bình hoa hiện đại. Cậu đã đáp ứng đặc biệt nung lại cho Tương Hân một cái, thay thế cái bị vỡ kia.

Lần này thiết kế so với lần đầu tiên làm Bảo Hà cần có tâm nhiều hơn, có thể nói là tập hợp tất cả thành quả học tập trong khoảng thời gian này của Từ Cửu Chiếu.

Bởi vì vừa lúc trong xưởng khai điêu, Từ Cửu Chiếu liền vội vàng đem tác phẩm mới bỏ vào trong.

Cậu hiện tại đã là một trong đại cổ đông của Văn Vận, tùy ý sử dụng lò nung như vậy cũng sẽ không có người nào nhảy ra tự tìm phiền phức ngăn cản cả.

Văn Vận cải tổ, Tương Hân để dây gốm giả cổ cao cấp phong cách cổ điển cho thầy Cao phụ trách, còn bên có vài phần phong cách của Từ Cửu Chiếu thì để Phùng Trung Bảo phụ trách, mà bây giờ dây sứ màu còn chưa có người phụ trách thích hợp, Từ Cửu Chiếu đành tạm thời kiêm nhiệm.

Giai đoạn trước thiết kế sản phẩm tất cả đều là xuất từ tay Từ Cửu Chiếu, trong thời gian ngắn còn có thể, bắt quá trông cậy vào một mình cậu là không được. Huống chi Tương Hân càng hy vọng cậu đi nơi lớn hơn để phát triển, đồng thời dành trái tim đặt ở trên người hân nhiều hơn.

Tương Hân đề nghị chuyển vài người cho cậu dùng, những người này sẽ có đồng thời hai thân phận: làm việc ở xưởng và ở chỗ Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu nghĩ như vậy không tốt lắm, thế nhưng để cậu một mình bồi dưỡng hoặc là một lần nữa tìm kiếm người thích hợp lại cảm thấy phiền phức.

Đầu tháng 11, Ngô Diểu mang đến một vị người nước ngoài chừng bốn mươi tuổi.

Vị tiên sinh này tóc nâu mắt xanh, ăn mặc tây trang đeo cà- vạt, cử chỉ ưu nhã, biểu tình cao ngạo mà thận trọng.

Ngô Diểu giới thiệu với Từ Cửu Chiếu: “Vị này chính là huân tước TelaZeni.”

“Xin chào, huân tước tiên sinh.” Từ Cửu Chiếu chủ động vươn tay.

Huân tước tiên sinh đưa ngón tay ra cầm một chút, biểu hiện không phải là rất nhiệt tình. Hân nghiêm mặt, nói tiếng Trung coi như lưu loát: “Hy vọng tôi không phải đi một chuyến uống công.”

Vốn là Phùng Trung Bảo đứng ở một bên xem việc lạ nhìn thấy một quý tộc sống sờ sờ mà kinh ngạc, nhưng lại bị thái độ của đối phương làm cho hân thoáng cái không có thiện cảm.

Huân tước cũng không có biểu hiện chỉ cao khí ngang (miêu tả bộ dáng chân bước nhấc cao, mặt nhếch lên, hừng hực khí thế, chỉ bộ dáng của người dương dương tự đắc; vênh váo đắc ý), thế nhưng thần thái và giọng nói của hắn tràn đầy không tín nhiệm. Ngô Diêu bất đắc dĩ nhún vai, khi đó người cùng hắn đi qua đây cũng không phải là vị huân tước cao ngạo này, mà là một vị khác. Vị kia không có thời gian tự mình đến, liền sai vị này.

Huân tước TelaZeni trước khi tới đây đối với Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không biết rõ, cũng chưa thấy qua tác phẩm của cậu. Lúc đầu hắn đối với đối phương là một đào nghệ gia chưa có tên tuổi tràn đầy nghi vấn, lần này nhìn thấy Từ Cửu Chiếu tuổi còn trẻ, khuôn mặt còn non như vậy, trên mặt liền hoài nghi bọn họ dùng thủ đoạn dơ bẩn gì mới nhận được đơn đặt hàng.

Từ Cửu Chiếu đã từng gặp qua không ít quan viên và quý nhân có tính tình còn cổ quái hơn như vậy nữa, cậu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Sẽ không dễ cho ngài thất vọng.”

Ngay cả thầy Cao nhìn thấy loại thái độ này cũng không nhịn được, mặt không thay đổi ôm cánh tay, Từ Cửu Chiếu không có biểu hiện ra tâm tình hồng бет khiến Ngô Diêu thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ở phía sau huân tước hướng về phía đối phương giơ ngón tay cái, Từ Cửu Chiếu liền nở nụ cười.

Từ Cửu Chiếu là ở phòng khách Văn Vận tiếp đãi Ngô Diêu và huân tước, lúc hai bên ngồi xuống, Từ Cửu Chiếu cũng không có hàn huyên gì nhiều, trực tiếp đem bản phác thảo đã chuẩn bị xong đưa cho Ngô Diêu.

“Đây là bản thảo sửa lần cuối cùng, mời huân tước tiên sinh xem qua.” Từ Cửu Chiếu tự tin nhìn đối phương nói. Nguồn :

Cậu biểu hiện bình tĩnh trầm ổn như vậy làm giảm bớt hoài nghi trong lòng hắn, hắn lạnh nhạt đem văn kiện ở trước mặt mình mở ra.

85. Chương 85

“Nhóm sứ Thanh Hoa trang trí này tổng cộng có 120 món, các loại bình bao gồm mai bình, bình quan âm, bình hình cầu, bình củ tỏi, bình trường cảnh... Các loại hồ bao gồm biển hồ, hồ hình cầu, bình hồ, búi hồ... Đĩa lớn thì ít hơn, chỉ có 4 loại là đĩa bàn, đĩa vuông, đĩa tròn lớn, đĩa trái cây.” Từ Cửu Chiếu bình tĩnh giới thiệu từng món, cậu nhìn huân tước tiên sinh vẫn không nhích ngồi ở chỗ kia, chỉ có kinh ngạc trong mắt hắn càng lớn hơn, “Trong này bình là nhiều nhất, đĩa là ít nhất. Đương nhiên, nếu như quý phương có ý kiến đặc biệt gì, cũng có thể nói ra, tôi có thể điều chỉnh lại.”

Nội tâm huân tước TelaZeni khiếp sợ khó có thể nói thành lời. Lúc đầu người đi sang đây là người phụ trách quản lý sự vụ chuyên môn cho hoàng thất, nhưng hắn không có nghiên cứu sứ Thanh Hoa, nên để cho vị huân tước này thay hắn đi một chuyến.

Lấy kiến thức rộng rãi của vị huân tước này, nhìn phần thiết kế này cũng không còn lời nào để nói.

Thiết kế này muốn kinh điển có kinh điển, muốn mới mẻ độc đáo có mới mẻ độc đáo. Vừa có phong vận của đồ sứ truyền thống Trung Quốc, lại có phong cách uyển chuyển hàm súc của Châu Âu. Điều này làm cho huân tước tiên sinh vốn có dự định xoi mói lại không biết nói gì cả.

Cũng may TelaZeni không có gốc cứng rắn đến cùng, nếu đối phương có thực tài, hắn liền thu hồi thái độ ngạo mạn không hợp lúc.

TelaZeni cẩn thận nhìn văn kiện, lật xem từng trang từng trang. Tuy nội tâm khâm phục, nhưng mặt mũi vẫn duy trì thần sắc bất động.

Những thứ này tuy rằng vẫn chỉ là bản vẽ phối cảnh trên mặt phẳng, bất quá TelaZeni cũng đã tưởng tượng ra được thành phẩm.

Hắn ngừng đầu nói rằng: “Phương án thiết kế quả thật không tệ, chỉ cần cậu có thể nung tạo xứng với kỹ thuật này, như vậy đơn đặt hàng sẽ không có bất cứ vấn đề gì.”

Thực sự là vịt chết mà còn mạnh miệng. Thầy Cao âm thầm cười nhạt.

Ngô Diểu trái lại thở dài một hơi, cũng may vị huân tước này không có cố ý gây chuyện.

“Có thể cho tôi xem thử thành phẩm của cậu không?” TelaZeni dò hỏi.

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc, cậu cùng thầy Cao liếc mắt nhìn nhau. Sau đó xin lỗi nói rằng: “Tuy rằng chúng tôi mới khai điều, nhưng gần đây tôi không có chế tác gốm sứ truyền thống.”

“Cửu Chiếu, mẻ sứ mới ra lò kia không phải là có một cái bình của cậu sao?” Phùng Trung Bảo chen vào một câu.

Huân tước TelaZeni nói rằng: “Tôi chỉ là muốn nhìn một chút tác phẩm của Từ tiên sinh thôi, sứ hiện đại hay truyền thống đều được cả.” Vị tiên sinh này chỉ là muốn thử ước định thực lực của Từ Cửu Chiếu rốt cuộc có đủ để thực hiện thiết kế này hay không.

Từ Cửu Chiếu hơi cân nhắc, liền đem TelaZeni và Ngô Diểu dẫn tới nơi làm việc.

TelaZeni lần đầu tiên tới loại địa phương này, hắn tò mò nhìn bài biện bên trong nơi làm việc. Trên bàn của Từ Cửu Chiếu vẫn còn rải rác một ít bản vẽ, có thể nhìn ra được, hoa văn tinh mỹ chính là từ cái bàn này sinh ra.

“Huân tước tiên sinh, đây là cái bình phong cách hiện đại gần nhất tôi chế luyện.” Từ Cửu Chiếu ôm một cái bình cao 30cm đi tới.

TelaZeni chỉ là nhìn thoáng qua đã bị hấp dẫn sâu đậm, hắn đối với cái bình này như là nhất kiến chung tình, cũng không dời mắt đi nữa.

Bình quan thường (bình để trưng bày) có miệng rộng, bụng mẩy, chân bình hơi chút thu lại. Từ miệng bình đến bụng là màu lam sắc, trên bề mặt trải rộng các vệt sáng như sao trời, tựa như là ngân hà cửu thiên sáng lạn vô ngần. TelaZeni biết đây là men lam vô cùng kinh điển của Trung Quốc, sử dụng phương pháp men chảy mới có thể xuất hiện loại tinh vết bất quy tắc này. Loại kỹ thuật này hiện tại đã thất truyền, bạn của hắn có một cái mô phỏng thời kỳ dân quốc, nhưng loại lấm tấm ngôi sao đó không tự nhiên bằng cái này.

Cho dù chỉ là một cái bình men lam, cũng đủ xinh đẹp đoạt đi hồn người ta, thế nhưng từ bụng bình lại tự nhiên chuyển tiếp, chậm rãi thay đổi dần thành ánh sáng màu xanh tươi non. Nửa dưới dùng thủ pháp khắc hoa nổi khắc một lá sen nửa ôm lấy đóa hoa sen kiểu diềm ướt át, đóa hoa hơi nghiêng, giống như chịu không nổi sức gió, mảnh mai yếu điệu động lòng người. Nhìn nó dường như có từng đợt mùi hoa phả vào mặt, từng trận hơi nước tươi mát làm cho lòng người thoải mái, tinh thần sung sướng.

Một cái bình sứ thể hiện một trời sao cùng hoa sen theo gió chấp chờn mộng ảo mà mỹ lệ.

Ngô Diểu căn bản cũng không biết Từ Cửu Chiếu vậy mà chế tác ra một bình sứ như vậy, đầu tiên nhìn thấy cũng không khỏi bị cái đẹp của nó mà sợ ngây người.

Huân tước TelaZeni không thể khống chế rên rỉ một tiếng: “Oh, my god.”

Hắn không kiềm hãm được đưa tay ra, Từ Cửu Chiếu đành phải buông tay, để cho hắn đem cái bình sứ nâng qua.

Huân tước tiên sinh giống như hồn bay phách lạc, hắn nhìn bình sứ, giống như nó chính là nữ thần trong mộng của hắn vậy.

“Nàng giống như là thiếu nữ cô độc giữa di thể, chọc người triu mến.”

Câu trên là do Ngô Diểu dịch lại. Lúc này TelaZeni đã hoàn toàn quỳ gối dưới mị lực của bình sứ, rơi vào hoàn cảnh mê muội dùng tiếng mẹ đẻ độc thoại.

Phùng Trung Bảo khó có thể tin nhìn vị quý tộc trước đó vẫn còn áo mũ chỉnh tề, cao ngạo thận trọng, hiện tại giống như là một người bệnh tâm thần, tinh thần thất thường vậy. Thầy Cao tỏ vẻ người này trước đó thất lễ, bây giờ đối phương thất thổ như thế có thể tha thứ được.

Từ Cửu Chiếu dở khóc dở cười, cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại si nhân như vậy. Nhất là đối phương si mê tác phẩm của cậu, điều này làm cho cậu vừa kiêu ngạo, tự hào lại cảm thấy lạ lùng cổ quái.

Ngô Diểu phải tiến lên cắt đứt tâm tình TelaZeni. “Huân tước tiên sinh? Bây giờ ngài đã thấy tác phẩm của Từ tiên sinh, đối với việc cậu ta phụ trách nhóm sứ trang trí này còn có nghi vấn gì không?” Ngô Diểu lớn tiếng ghé vào lỗ tai hắn nói.

“A, đương nhiên đương nhiên. Tôi không có thắc mắc gì. Nếu như đại sư có thể làm ra thiếu nữ, tôi không có bất kỳ nghi vấn gì cả.” Ánh mắt huân tước TelaZeni dời khỏi bình sứ, sau đó không yên lòng lại nhìn trở về.

Ngô Diểu đỡ trán, nghĩ tạm thời cùng người này không có cách nào khác câu thông cả.

Bất quá huân tước TelaZeni rất nhanh phục hồi tinh thần lại, ánh mắt hắn nóng cháy nhìn Từ Cửu Chiếu: “Từ đại sư, bình này tên gọi là gì?”

Từ Cửu Chiếu vô cùng kinh ngạc, cậu được tôn lên thành đại sư rồi sao?

Từ Cửu Chiếu bị hắn nhìn làm cho không được tự nhiên, cậu hắng giọng nói rằng: “Nó tạm thời còn không có tên, tôi chỉ gọi nó là bình lam thanh hoa sen.”

Hiển nhiên TelaZeni cảm thấy cái tên này căn bản không xứng với “thiếu nữ” của hắn.

Hắn nhẹ nhàng nâng lên, dùng một loại giọng điệu đặc hữu quý tộc nói rằng: “Nếu như ngài cho phép, tôi muốn gọi nàng là Tinh Không Thiếu Nữ.”

Từ Cửu Chiếu nhịn không được lông mày nhướn lên, cậu nhấn nạt nói rằng: “Tôi nghĩ cái bình sứ này cùng thiếu nữ không có dính dáng gì.” Hơn nữa lạc thú đặt tên là để dành cho chủ nhân của nó — Tương Hãn.

“Thực sự là ngọc sáng ở cõi tục a.” TelaZeni thấp giọng nói, xem ra mặc dù người thanh niên này là người sáng tác ra “thiếu nữ” nhưng cũng không hiểu được vẻ đẹp của nàng.

Hai tay của hắn vững vàng cầm bình sứ, thật giống như đó là một món vật báu vô giá vậy.

Hắn nói: “Từ đại sư, tôi vô cùng thích tác phẩm này của ngài. Tôi muốn mua nàng, mời ra giá đi.”

Từ Cửu Chiếu cau mày: “Rất xin lỗi, huân tước tiên sinh. Cái bình sứ này là hàng không bán.”

Huân tước TelaZeni hít sâu một hơi, hắn nói rằng: “Ngài không cần phải lo lắng, vô luận là dạng giá cả gì tôi đều có thể chấp nhận, xin ngài yên tâm mạnh dạn ra giá đi!”

Từ Cửu Chiếu hắc tuyến, hoàn toàn chưa thấy qua người chủ động kêu người ta ra giá cao như vậy. Chẳng lẽ đây chính là người gốc nhiều tiền trong truyền thuyết sao?

Khóe miệng cậu co rút: “Không phải là vấn đề tiền bạc, tôi cũng không tính bán tác phẩm này.”

Huân tước TelaZeni hoang mang nhìn Từ Cửu Chiếu, hắn không rõ vì sao cậu không chịu nói ra một cái giá.

Hắn thử dò xét nói rằng: “Tôi nguyện ý ra 10 vạn Euro.” Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Phùng Trung Bảo thở dốc vì kinh ngạc, vùng xung quanh lông mày Ngô Diểu cũng nhảy lên. Cái giá tiền này chính là ngang hàng với tác phẩm của thầy hắn!

Từ Cửu Chiếu bắt đầu dĩ lắc đầu: “Không được.”

Huân tước TelaZeni hung hăng cau mày: “Như vậy, 20 vạn Euro!”

Lông mày Từ Cửu Chiếu quả thực không thể cau hơn, cậu đi tới vươn tay, muốn đem bình sứ cầm về.

TelaZeni thật giống như gặp phải bọn cướp đoạt phụ nữ, che chở bình sứ cảnh giác lui về phía sau. Hắn cao giọng hô: “30 vạn!”

Từ Cửu Chiếu vô lực rũ vai xuống, nhìn nam nhân trước mắt vẻ mặt cầu khẩn, vành mắt đều đã ươn ướt.

“Thực sự rất xin lỗi, huân tước tiên sinh. Tôi không phải cố ý làm khó ngài,” Cậu dừng một chút, trực tiếp nói: “Mà tác phẩm này tôi muốn tặng cho người yêu của tôi, đây là tôi vì người đó đặc biệt thiết kế ra.”

TelaZenì như bị sét đánh, tay Từ Cửu Chiếu cầm bình sứ, cổ sức lấy lại. Huân tước tiên sinh phản xạ có điều kiện giã dũa: “Tôi có thể ra 50 vạn, thực sự đấy! Từ tiên sinh, mọi việc đều có thể thương lượng tốt mà. Xin cậu đem cái này bình sứ nhường cho tôi đi.”

Thái độ Từ Cửu Chiếu hết sức kiên quyết đem bình sứ từ tay của TelaZenì đoạt trở về. Huân tước tiên sinh cũng không dám đi theo tranh đoạt, e sợ làm thương tổn “thiếu nữ” mến yêu của hắn.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm bình sứ lưu luyến mà thương tâm, làm cho Từ Cửu Chiếu cảm giác mình giống như là Tây Vương Mẫu đáng ghét nhẵn tâm chia rẽ Ngưu lang Chức nữ vậy.

Đem bình sứ bắt được trong tay, Từ Cửu Chiếu thở phào, cậu nói rằng: “Tôi không thể để cho người yêu của tôi thất vọng, rất xin lỗi.”

Huân tước TelaZenì biết thực sự không thể nào từ nơi này đem bình sứ mua đi, hắn biểu hiện thương tâm không ngớt. Người ngoại quốc biểu đạt cảm tình đôi khi thực sự rất trực tiếp, hắn thương tâm làm cho người ngoài thấy cũng đều không đành lòng.

Phùng Trung Bảo nhin không được nói rằng: “Cửu Chiếu, bằng không cậu liền đem bán cho huân tước tiên sinh đi, sau đó làm lại một cái giống như vậy.”

“Không được!” Từ Cửu Chiếu và huân tước TelaZenì miệng đồng thanh hô.

Từ Cửu Chiếu liếc mắt nhìn huân tước tiên sinh, huân tước TelaZenì nhẹ giọng nói rằng: “Nàng là độc nhất vô nhị, là độc nhất vô nhị. Tôi tình nguyện ở xa nhìn nàng, cũng không muốn làm bẩn thánh khiết cao quý của nàng.”

Toàn thân Từ Cửu Chiếu nổi da gà, cậu lắc đầu nói: “Tôi mong muốn đây là tác phẩm duy nhất.”

Huân tước TelaZenì dâng lên một loại cảm giác luyến tiếc, sau đó hắn hình như khôi phục lại bình thường nói: “Như vậy, trong lúc lưu lại ở chỗ này, tôi có thể làm bạn với nàng sao?”

Từ Cửu Chiếu vô pháp cự tuyệt một vị si nhân như vậy, cậu đành đáp ứng.

Xác định vị huân tước này sẽ không có hành động không thích hợp nữa, Từ Cửu Chiếu mới đem bình sứ để lên bàn, để cho huân tước có thể xem ở khoảng cách gần.

Ngô Diểu ôm cánh tay nói rằng: “Anh chưa từng nghĩ đến sứ hiện đại của cậu vậy mà cũng xuất chúng như thế. Điều này làm cho kế hoạch của anh có một chút sai lầm.”

86. Chương 86

Từ Cửu Chiếu không hiểu nhìn Ngô Diểu, nói: “Có gì sai lầm ạ? Em cảm thấy rất tốt.”

Kế hoạch của Ngô Diểu là đi theo tuyến trên, mở đường tiêu thụ trong giới quý tộc và quyền thế. Từ Cửu Chiếu nghĩ cái này cũng không sai, bởi vì tác phẩm nghệ thuật kiểu này, người nghèo không chơi nổi.

Ngô Diểu thở dài một hơi: “Đáng lẽ chuyện này cần có thời gian từ từ tích lũy, đến khi lực ảnh hưởng của em lên men mới có thể làm được. Sớm biết vậy anh sẽ để cho em tham gia vài triển lãm nghệ thuật lớn ở Châu Âu tìm giải thưởng. Nhưng cũng may hiện tại cũng không coi là quá muộn, sang năm Pháp có một triển lãm hai năm một lần, đem bình sứ này đi tham gia, hẳn là có thể đạt được thứ bậc tốt.”

Từ Cửu Chiếu cau mày: “Không được, cái bình sứ này em muốn tặng cho người khác, vì cuối cùng tác phẩm tham gia triển lãm cũng phải bán đi. Cái này em không thể đưa đi tham gia triển lãm được.”

Ngô Diểu kinh ngạc nhìn cậu: “Vậy hồi nãy không phải là em viện cớ sao? Mà là có một người thật như vậy?”

Từ Cửu Chiếu buồn bực nhìn hắn: “Thì ra anh căn bản không có tin em sao?”

Ngô Diểu nâng cằm lên, nói: “Không chỉ là anh, ngay cả Phùng Trung Bảo cùng thầy Cao cũng không tin tưởng.”

Dù sao tuổi Từ Cửu Chiếu không lớn lắm, trước đó rời khỏi trấn Phong Diêu một chút động tĩnh cũng không có, mới có nửa năm liền vì bạn gái có thể bỏ qua 50 vạn Euro, cho dù là ai cũng không tin được.

Ba người này chỉ cho rằng Từ Cửu Chiếu mượn cớ, tuy rằng bọn họ không rõ vì sao Từ Cửu Chiếu kiên trì không chịu bán đi cái bình sứ này.

Từ Cửu Chiếu bắt đầu kể: “Là thật ạ.”

Ngô Diểu nở nụ cười: “Em thật đúng là tình thánh, đây chính là 50 vạn Euro đó. Không nghĩ tới em vậy mà một chút cũng không do dự.” Hắn dùng cánh tay đỡ đỡ Từ Cửu Chiếu: “Lúc nào thì quen nhau thế? Tên gọi là gì? Đẹp không?”

Từ Cửu Chiếu do dự một chút, vẫn nói ra: “Là Tương Hân.”

Ngô Diểu phản ứng chậm nửa nhịp mới nhớ tới Tương Hân là ai. Khóe miệng hắn nhếch lên, dùng tay chống cằm, hồi lâu mới lên tiếng: “Lúc đó không nhìn ra hai người còn có loại khả năng này.”

Ngô Diểu ở Pháp rất nhiều năm, đối với loại chuyện này đã sớm thấy nhưng không thể trách.

Hắn dường như nhớ tới cái gì nở nụ cười: “Trách không được khi đó anh nói chuyện với em, tên đó tìm đủ loại cớ đem em kêu đi, thật đúng là đủ bảo vệ a.”

Lỗi tại Từ Cửu Chiếu nóng lên, ánh mắt không được tự nhiên nhìn qua nơi khác.

Ngô Diểu sau khi cười xong nghiêm mặt nói rằng: “Nhưng mà chuyện này em tạm thời đừng cho thầy biết, chờ thêm một vài năm nữa rồi hãy nói.”

Từ Cửu Chiếu ừ một tiếng, cậu cũng định như vậy, cậu muốn đợi đến khi bản thân lớn hơn chút nữa, thoát nhìn có thể đảm đương chuyện sau này, sẽ nói với thầy.

Ngô Diểu cũng không phải nghĩ như vậy, hắn là nghĩ Từ Cửu Chiếu bây giờ còn trẻ tuổi, chuyện tình cảm ai có thể nói chính xác được, nếu như không đến mấy năm hai người liền phân ra, hà tất hiện tại phải khiến cho thầy biết chuyện vô ích mà phiền lòng một hồi.

Hắn lại nhìn Từ Cửu Chiếu càng ngày càng nảy nở lộ ra mặt mũi anh tuấn. Tương lai Từ Cửu Chiếu phải đối mặt với đủ loại mê hoặc, với tuổi tác này mà nói có thể kiên trì thất cổ ở trên một thân cây bao lâu chứ?

Ngô Diểu nghiêng ngả cười cười, Từ Cửu Chiếu là tiểu sư đệ của hắn, mà Tương Hân cùng hắn không có giao tình gì, hắn tự nhiên là nghiêng về tiểu sư đệ.

Ngô Diểu suy nghĩ, Từ Cửu Chiếu thoát nhìn không giống như là người đồng tính, chắc là Tương Hân theo đuổi cậu. Cho nên nói, đứa nhỏ này tính hướng không nhất định không phải là nam giới thì không được, đến khi Từ Cửu Chiếu chừng hai mươi tuổi, ba mươi tuổi muốn làm cha, hai người này ngày sau thật đúng là khó nói chắc.

Từ Cửu Chiếu cũng không biết Ngô Diểu đối với tình cảm hai người không coi trọng. Chỉ tiếc Ngô Diểu không phải là con giun trong bụng Từ Cửu Chiếu, không biết trong thân thể trẻ tuổi tinh thần phần chần này là một nam nhân hơn ba mươi tuổi. Cũng không biết chuyện Từ Cửu Chiếu đã từng trải qua dẫn đến cậu không có dự định kết hôn sinh con.

Từ Cửu Chiếu hỏi hắn: “Ngô sư huynh, anh nghĩ sinh nhật người khác, em cần phải tặng quà gì cho thỏa đáng?”

Ngô Diểu khiêu mi: “Nam hay nữ?”

Từ Cửu Chiếu ngượng ngùng đỏ mặt xuống: “Là A Hân, tháng này là sinh nhật anh ấy.”

Ngô Diểu nháy mắt mấy cái: “... Bình sứ đó không phải là quà sinh nhật đưa cho tên đó sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Không phải, cái bình trước đây tặng anh ấy không cẩn thận bị người làm vỡ, anh ấy rất thương tâm. Cái này là thay thế món đó.”

Ngô Diểu biểu tình phức tạp, nửa ngày không nói chuyện, Từ Cửu Chiếu kỳ quái giương mắt nhìn hắn.

Ngô Diểu hít một hơi: “Hiện tại anh có chút hâm mộ cái tên kia, quả thực là người thắng nhân sinh mà!” Gặp được người yêu như Từ Cửu Chiếu, tên tiểu tử thú vị này vận khí cũng thật tốt quá!

Từ Cửu Chiếu không hiểu “người thắng nhân sinh” là có ý gì, chỉ là dùng ánh mắt không hiểu nhìn Ngô Diểu.

Ngô Diểu nhìn ánh mắt thuần khiết của cậu, nhịn không được xoa xoa đầu cậu.

Một lát sau, Từ Cửu Chiếu lại hỏi một lần nữa, Ngô Diểu mới mở miệng nói rằng: “Nếu như là tặng cho Tương Hân thì phải hợp với tuổi tác và thân phận của hắn, cà- vạt, khuy măng sét (là một cặp cúc trang trí thay cho cúc áo), đồng hồ đeo tay, dây thắt lưng, kẹp cà-vạt, kính mát, bóp, bật lửa – bất quá anh nhớ được hình như tên đó không hút thuốc lá, ngoài ra có thể tặng nước hoa nam, những thứ này đều là lựa chọn tốt. Đương nhiên, hắn còn là người yêu của em nên cũng không giới hạn phạm vi lựa chọn, ví dụ như nhẫn tình nhân, dây chuyền, móc chìa khóa, quần áo tình nhân ...”

Từ Cửu Chiếu nghiêm túc mà trình trọng tự hỏi nên tặng cái gì, đối với chuyện lựa chọn này, cậu thấy rất phiền toái .

Tuy rằng cậu đã đưa thẻ ngân hàng, nhưng mà cho tới bây giờ cũng không thiếu tiền xài.

Một mặt là bởi vì Tương Hân luôn luôn để trong ngăn kéo phòng ngủ một nghìn đồng tiền mặt, để cho cậu xài, xài hết hắn lại thêm vào. Đây coi như là tiền tiêu vặt. Mặt khác Tương Hân mở cho cậu một cái thẻ tín dụng, nói cho cậu biết cứ thoải mái cà thẻ, không có hạn mức tối đa (đương nhiên cậu không rõ đây là ý gì). Theo cậu hiểu, thẻ này sẽ cho cậu ứng trước tiền, cậu chỉ cần tiêu số tiền bọn họ để bên trong, đến kì Tương Hân sẽ làm thủ tục thanh toán những gì mà cậu đã chi dùng.

Từ Cửu Chiếu đến bây giờ cũng chỉ dùng tiền trong ngăn kéo, chưa dùng qua thẻ tín dụng Tương Hân cho cậu. Cậu sờ sờ, mua quà tặng hắn là phải sử dụng cái thẻ màu vàng đen này đi?

Cậu bên này đang suy nghĩ, bên kia Ngô Diểu nổi tâm đùa dai, mập mờ nói rằng: “Bất quá anh nghĩ em tự đem mình cột nơ gấm lên đưa cho hắn, có lẽ hắn sẽ càng cao hứng hơn đó. Đây là quà tặng tốt nhất mà nam nhân nào cũng muốn lúc sinh nhật.”

Quà tặng tốt nhất? Ánh mắt Từ Cửu Chiếu sáng lên. Đây đối với người đang có lựa chọn khó khăn như Từ Cửu Chiếu mà nói đơn giản là một đề nghị tốt nhất.

Cách sinh nhật Tương Hân mấy ngày, Từ Cửu Chiếu nghiêm túc tìm hiểu cách thức tổ chức. Tương Hân cực kì bận rộn, ngay cả sinh nhật của mình cũng quên mất. Mỗi ngày trở lại nơi ở, chỉ kịp cùng Từ Cửu Chiếu hôn nhẹ vài cái liền mệt mỏi nằm xuống ngủ, làm cho Từ Cửu Chiếu không có cơ hội đem tân tác giao cho hắn, làm cho hắn vui vẻ một chút.

Thẳng đến ngày 22 tháng 11, Từ Cửu Chiếu đi đón hắn kết thúc tăng ca sớm, hai người ngồi ở nhà hàng cao nhất Trịnh Châu vừa thưởng thức cảnh đêm vừa dùng cơm, đột nhiên có một người đẩy bánh sinh nhật qua đây, lúc này Tương Hân mới ngạc nhiên nhớ tới ngày hôm nay chính là sinh nhật của hắn.

Người phục vụ đem bánh ga-tô để lên bàn, đốt nến.

Từ Cửu Chiếu nói với Tương Hân đang cảm động không thôi: “Sinh nhật vui vẻ, A Hân.”

Hầu kết Tương Hân không ngừng chuyển động, miễn cưỡng không để cho mình nghẹn ngào: “Cảm ơn, Cửu Chiếu. Đây là sinh nhật tốt nhất mà anh từng trải qua.”

Từ Cửu Chiếu cười một tiếng, nói: “Quà sinh nhật chờ một hồi mới có thể đưa cho anh.”

Tương Hân thối nển, ánh mắt chớp động nhìn Từ Cửu Chiếu: “Anh rất chờ mong.”

Ăn cơm tối xong tính tiền đi ra ngoài, nữ thu ngân từ bên dưới lấy ra một cái hộp được bao bọc kĩ càng.

“Tiên sinh, đây là đồ của ngài.”

Từ Cửu Chiếu đưa tay lấy: “Cảm ơn.”

Tương Hân tò mò nhìn cái hộp: “Đây là quà của anh sao?” Nói xong hắn dự định mở ra.

Từ Cửu Chiếu đưa cho hắn, nói: “Lát nữa hãy xem, chúng ta tới phòng khách sạn đã.”

Tương Hân nhất thời quên mở hộp ra, hắn kinh ngạc nói: “Em còn đặt phòng nữa sao?”

Từ Cửu Chiếu gật đầu nói: “Ừ, em đọc ở trong sách đó.” Từ Cửu Chiếu thành thật nói, đem tất cả những gì xem được đều nói qua.

Tương Hân không thể nhịn được, dùng sức ôm lấy cậu. Rước lấy ánh mắt kinh ngạc của nữ phục vụ sau quầy.

Từ Cửu Chiếu bị nhìn đỏ mặt, đẩy tay của Tương Hân ra đi về phía thang máy. Thế nhưng Tương Hân quả thực giống như dính vào trên người của cậu, làm mọi người xung quanh có thể cảm giác được giữa hai người này không bình thường.

Đến khi tới phòng khách sạn, Tương Hân không kịp chờ đợi liền ôm lấy Từ Cửu Chiếu hôn lên.

Hai người đã có một đoạn thời gian không có hảo hảo thân mật, nhất thời hai bên đều say sưa môi răng với nhau quên hết tất cả.

Đến khi tay của Tương Hân bắt đầu cởi quần áo Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu mới phản ứng được cậu còn chưa có đeo nơ.

“Chờ chút – ” Môi Từ Cửu Chiếu trơn bóng, thở hồng hộc nói rằng: “Quà tặng.”

Tương Hân đè lại Từ Cửu Chiếu đang giãy dụa không ngớt, trong miệng hàm hồ nói rằng: “Chờ lát nữa anh sẽ xem.”

Từ Cửu Chiếu né tránh môi Tương Hân, kiên trì nói rằng: “Không được!”

Tương Hân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là buông cậu ra, cúi người nhặt cái hộp rơi trên mặt đất.

Hắn cho rằng đây chính là quà sinh nhật của hắn. Tương Hân mang cái hộp đi vào trong phòng, hắn đem đặt ở trên cái bàn tròn. Vừa mở ra nhìn, chỉ thấy một cái bình sứ cực kỳ xinh đẹp lẳng lẳng nằm trong đó, Tương Hân lập tức liền yêu thích.

Giọng nói hắn mang theo vui vẻ: “Em khi nào thì làm xong vậy, thực sự là quá đẹp!”

Hắn cẩn thận đem bình sứ lấy ra, xúc cảm dưới tay rất ấm áp, dưới ánh đèn chiếu xuống bình sứ càng trong sáng mỹ lệ như ngọc thạch.

“Quá đẹp.” Tương Hân thở dài thỏa mãn, hắn cũng không quay đầu lại, nhìn chăm chăm bình sứ trước mắt: “Em đặt tên cho nó chưa? Gọi nó là Dạ Sắc Tinh Hà có được không?”

“Đương nhiên có thể.” Phía sau vang lên thanh âm của Từ Cửu Chiếu, cậu từ từ đi lại gần hắn, “Anh thích không? Đây là thay thế Bảo Hà bể nát kia.”

“Rất thích!” Tương Hân quay đầu lại, thấy Từ Cửu Chiếu thoáng cái sững sốt.

Trên cánh tay Từ Cửu Chiếu cột một sợi dây ruybăng được thắt thành hình con bướm, cậu không được tự nhiên kéo kéo dây ruybăng đang buông xuống: “Em không có tìm được dây bằng gấm.”

Tương Hân nhất thời miệng khô lưỡi đắng, hắn đem bình sứ nhét vào trong hộp, ngay cả nắp cũng không kịp đập lại liền nhào qua đứng ở trước mặt Từ Cửu Chiếu.

“Em là muốn cho anh thêm bao nhiêu kinh hỉ đây?” Tương Hân nhìn chăm chăm Từ Cửu Chiếu, lẩm bẩm nhẹ giọng hỏi.

Từ Cửu Chiếu cải chính nói: “Cái bình sứ kia không phải là quà sinh nhật đâu, chỉ vì trước đó anh vẫn luôn bận rộn, em tìm không được thời gian đưa cho anh.”

Ánh mắt của Tương Hân càng ngày càng sáng, hắn đưa tay cầm hai tay của Từ Cửu Chiếu: “Nói như vậy, em mới là quà sinh nhật của anh?”

?

Biểu tình trên mặt Tương Hân Từ Cửu Chiếu nhìn có chút không hiểu lắm, cậu không quá chắc chắn nói: “Em nghe theo đề nghị của Ngô sư huynh, anh ấy nói đây là quà tặng tốt nhất đối với nam nhân.”

Tương Hân câu dẫn khoe môi: “Đây đúng là quà tặng tốt nhất.”

Sau đó hắn chợt ôm lấy Từ Cửu Chiếu, nhào lên giường.

Hai người đều bị độ đàn hồi của tấm nệm làm nảy lên một chút, toàn thân Tương Hân đặt ở trên người của Từ Cửu Chiếu, làm cho cậu không thở nổi.

Tương Hân đem dây ruybăng cởi ra, trong miệng nói: “Cái này thắt ở đây, không thể thắt ở chỗ này.”

Từ Cửu Chiếu khẽ thở phì phò, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tương Hân đang lúi kéo dây ruybăng chuyển qua cổ của cậu, ở hầu kết cậu quấn một vòng.

Nhìn trên cổ Từ Cửu Chiếu đeo ruybăng thắt nơ con bướm, hai cái tay không phản kháng đặt ở hai bên, dùng ánh mắt vô tội nhìn mình, dã tính kiềm chế trong lòng của Tương Hân nhất thời dâng lên không thể khống chế được nữa.

87. Chương 87

Cái lưỡi mềm mại ở trong cổ họng cậu kịch liệt khuấy đảo, thậm chí có lúc còn thâm nhập đến yết hầu. Tương Hân tay dài chân dài quấn ở trên người của Từ Cửu Chiếu, giữa hai người không có một khe hở.

Hôn môi vô cùng kịch liệt một đoạn thời gian, Tương Hân liền dời chiến trường xuống dưới xương quai xanh của Từ Cửu Chiếu, bắt đầu tàn sát bữa bãi, cùng lúc đó hai tay của hắn cũng không có nhàn rỗi. Lực độ kia cho dù đã rời đi cũng khiến làn da lưu lại cảm xúc rõ ràng, làm cho Từ Cửu Chiếu không chút nghỉ ngơi sẽ lưu lại dấu vết.

Mỗi lần trước đều được chăm sóc đối đãi ôn nhu, duy chỉ có lần này Từ Cửu Chiếu căn bản không theo kịp tiết tấu đối phương.

Quả nhiên cậu dự cảm chính xác, lên giường, Tương Hân liền hoàn toàn không có bộ dáng dịu dàng săn sóc. Phá hủy tam quan của Từ Cửu Chiếu chính là, so sánh với người chỉ có theo khuôn phép, kinh nghiệm cũ kỹ như cậu mà nói, động tác của Tương Hân đa dạng vô số kể, còn luôn luôn nỗ lực khai thác các loại phản ứng và giới hạn của cậu.

Tuy rằng động tác của hắn cũng không thô lỗ mạnh bạo, thế nhưng thái độ của hắn lại kiên quyết, vô cùng ngoan cố, nhất định phải ở trên giường trăm phương ngàn kế đạt được mục đích của chính mình mới bằng lòng thỏa mãn buông cậu ra.

...

Địa phương nào đó được tỉ mỉ chuẩn bị thích ứng trước kia được thuận lợi mở ra đến mức độ từ trước đến nay chưa từng có, Tương Hân đè ép chân của Từ Cửu Chiếu, tỉ mỉ thăm dò nơi không biết đến chiều sâu.

Từ Cửu Chiếu như cá sắp chết, cậu không khống chế được né tránh, lại bị Tương Hân hung ác bám sát tại chỗ, không cho đường lui. Cậu bị vây trong ngực, đầu úp vào cái gối, liều mạng nâng cằm lên mở miệng kịch liệt thở dốc.

Mồ hôi tinh tế dày đặc, ngưng kết thành vết tích uốn lượn chảy xuống trên giường, làm cho phạm vi ẩm ướt dưới thân từ từ trở nên lớn hơn.

Nơi da thịt hai người dính vào nhau nóng lên, cho dù không ngừng ra mồ hôi lại không thể giảm bớt được khô nóng.

Hai chân của cậu được mở ra thật to, bắp đùi cũng đã sớm bủn rủn vô lực, bắt đầu run lên. Nệm đàn hồi rất tốt làm cho biên độ động tác của Tương Hân càng lớn hơn, thỉnh thoảng dò xét đến góc độ và chiều sâu tuyệt đối, làm cho khoe mắt Từ Cửu Chiếu ửng hồng, không khống chế được nhỏ giọng sợ hãi kêu lên.

Tính cách Từ Cửu Chiếu vốn hàm súc, lúc trên giường chưa bao giờ phát ra thanh âm càn rỡ, nhưng mà cùng Tương Hân ở chung một chỗ, cậu luôn luôn bị buộc vào đường cùng. Đương nhiên Tương Hân chưa

bao giờ nói sẽ làm cho cậu kêu lên, hẳn chỉ biết ngoan cố làm cho Từ Cửu Chiếu lên tiếng mới thôi. (zô sĩ →.→)

Từ Cửu Chiếu bị kiềm chế, căn bản cũng không có chỗ phản kháng, chỉ có thể nước chảy bèo trôi. Lúc thì mưa rền gió dữ, lúc thì kinh đào sóng lớn làm cho cậu chao đảo, cậu chỉ có thể bất lực bị động đợi đến khi trời yên biển lặng mà thôi.

Thế nhưng sóng triều càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhanh, dần dần đem cậu đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió, đứng ở chóp đỉnh khiến tim đập không thể kiểm soát được tốc độ.

Đột nhiên sóng to kéo tới, Từ Cửu Chiếu cảm giác mình trong nháy mắt bị chia năm xẻ bảy, sau đó được từng đợt thủy triều nóng hổi vây quanh đẩy lên bờ.

.....

Lần đầu tiên cảm nhận được cực hạn, sau cao trào cậu liền xụi lơ ngay cả một ngón tay cũng không nhấc nổi, cho tới bây giờ Từ Cửu Chiếu cũng không biết loại chuyện này vậy mà có thể có cảm giác như vậy.

Cậu không thể không thừa nhận, ở mặt này, bản lĩnh của cậu thua kém đối phương. Không chỉ là thể xác và tinh thần sung sướng, thậm chí đôi khi cậu cảm giác được linh hồn và ý thức của mình đều bị tách rời khỏi thân thể.

Từ Cửu Chiếu giống như đi ra từ trong nước, mái tóc ướt sũng dán tại thái dương, trên lông mày và lông mi thỉnh thoảng có vài giọt mồ hôi lăn xuống.

Cậu nằm nghiêng, chỉ có động tác này mới làm cho hông và chân của cậu thoải mái một chút. Tương Hân bưng một ly nước bò lên, tựa vào ở phía sau cậu thấp giọng nói: “Em uống nước đi.”

Từ Cửu Chiếu lười mở mắt, liền để Tương Hân nâng dậy, theo động tác của hắn đem một cốc nước lớn uống vào.

Khăn trải giường dưới thân đã loạn thành một đoàn, cảm giác ẩm ướt khiến cậu khó chịu. Động tác Tương Hân nhẹ nhàng chậm chạp đem cậu ôm đến bên góc giường, động tác lưu loát đem nhắc khăn trải giường lên ném qua một bên.

Một lần nữa nằm ở trên mặt giường khô mát, Từ Cửu Chiếu thoải mái rên rỉ một tiếng. Có lẽ thanh âm xúc động này là công tác khởi động, làm cho Tương Hân vốn có dự định đêm nay cứ như vậy nghỉ ngơi lại một lần nữa bắt đầu cọ lên người cậu.

Tay của Tương Hân xoa hông của cậu, Từ Cửu Chiếu vẫn còn ngây thơ cho là hắn xoa bóp cho cậu, kết quả động tác xoa xoa kia càng ngày càng quá quắt, ngay cả hai chân của cậu cũng bị đưa vào giữa hai chân của hắn.

Từ Cửu Chiếu kinh nghi bất định mở mắt, thấy hai mắt Tương Hân sâu thẳm, hàm chứa tình triều nhiệt liệt.

Động tác Tương Hân kiên định cong chân lên, mở ra một cái không gian, cứ như vậy ưỡn về phía trước. Hắn bao trùm lấy lưng Từ Cửu Chiếu vây cậu trong ngực, hạ thân thể xuống đem cậu đè dài ở trên giường.

Trong phòng vừa khôi phục lại yên tĩnh không có bao lâu, lại một lần nữa vang lên thanh âm chuyển động của nệm.

Hai cái cánh tay Từ Cửu Chiếu bị đặt trên đầu, trong chốc lát cậu đã bị lật nằm úp xuống, cả người bị đè xuống phía dưới. Phía sau Tương Hân vươn cánh tay vững vàng ôm lấy hông của cậu, làm cho hai người dán vào nhau chặt hơn.

Từ Cửu Chiếu khó có thể chịu được cau mày, cắn môi, vẫn nhịn xuống thanh âm xấu hổ. ?

Thế nhưng cậu càng như vậy, thì càng khiến Tương Hân muốn nghe được.

Quả thực giống như trải qua chiến tranh, thời gian lần này so với lần trước lâu hơn, kéo dài dãn vặt khiến người ta muốn nổi điên. Mãi đến khi Từ Cửu Chiếu không kiên trì nổi nữa buông lỏng miệng ra, lúc này Tương Hân mới hài lòng ‘buông vũ khí đầu hàng’.

88. Chương 88

Lần thứ hai kết thúc, thời gian đã đến đêm khuya, lần này Từ Cửu Chiếu triệt để mệt đến mức ngay cả khí lực để thở cũng không có.

Tuy rằng cả người dinh dính, Từ Cửu Chiếu cũng không đoái hoài, thêm thiếp muốn lập tức đi ngủ .

Đứng ở bên cạnh nhìn người trên giường và giường đệm mất trật tự như hiện trường hung án, Tương Hân – thủ phạm tạo thành hết thảy cũng đồng dạng trên người dính dính.

Hắn vọt trước đi tắm, sau đó đổ đầy nước trong bồn tắm, lại đem Từ Cửu Chiếu đang ngủ ôm vào bồn tắm lớn. Ngay sau đó hắn gọi điện thoại cho bên phục vụ, muốn khăn trải giường và chăn bông mới, còn có một phần bữa ăn khuya cho hai người.

Trong lúc chờ bữa ăn khuya, hắn đi vào giúp Từ Cửu Chiếu đang mơ mơ màng màng cọ rửa sạch sẽ, sau đó nhanh chóng đem quần áo của hai người thu gom lại, để cho phục vụ viên đưa đi giặt.

Ôm Từ Cửu Chiếu đang bọc áo tắm ngồi ở trên mặt nệm mềm mại, Tương Hân dụ dỗ cậu để cậu bảo trì thanh tĩnh, uống cạn một ly nước muối nhạt, lại đem bữa ăn khuya ăn vào bụng.

Bữa cơm trước đó đã sớm tiêu hao hết trong lúc vận động kịch liệt, lúc này Từ Cửu Chiếu vừa vận đói bụng.

Nhanh chóng ăn này nọ xong, Từ Cửu Chiếu nghiêng người dựa vào tay ghế, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Tương Hân dở khóc dở cười, hầu hạ lau khô miệng của cậu, đem Từ Cửu Chiếu bỏ vào ổ chăn sạch sẽ, Tương Hân mới giải quyết phần của mình.

Mặc dù hắn cũng rất mệt mỏi vì tiêu hao thể lực rất lớn, nhưng cũng không thể cứ như vậy mà đi ngủ. Bằng không hôm sau thức dậy trong bụng hai người sẽ trống không, cũng không có quần áo sạch để mặc. Đến lúc đó Từ Cửu Chiếu nhất định sẽ có cảm giác phiền chán.

Chuẩn bị thoả đáng xong mỗi một chi tiết, Tương Hân mới hài lòng ôm cả người Từ Cửu Chiếu đã khô mát đi ngủ.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là, ngày hôm sau Từ Cửu Chiếu không đứng dậy nổi.

Tương Hân có thể nghĩ chu toàn mọi việc, chính là nghĩ không ra cơ đùi của Từ Cửu Chiếu tựa hồ giống như là bị thương, vừa đứng lên thì liền run rẩy lợi hại. Nếu như chỉ là đau, Cửu Chiếu cũng sẽ không nói ra. Huống chi chuyện mất mặt như vậy, cậu chỉ biết cắn răng nuốt vào lòng, sau đó ngẩng đầu bước đi ra ngoài .

Vấn đề là chân của cậu không phối hợp, cứ run rẩy mềm nhũn ra, không thể dùng lực được, làm cho Từ Cửu Chiếu đen cả mặt.

Tương Hân nhanh chóng ôm lấy cậu, rồi để khách sạn kêu một chiếc xe, dìu Từ Cửu Chiếu kiên trì muốn tự mình đi không muốn ngồi xe đẩy đi vào thang máy đi xuống lầu ngồi lên xe, trở lại nơi ở của bọn họ.

Đi vào địa bàn của mình, vẫn duy trì trấn định tự nhiên trên mặt lúc này Từ Cửu Chiếu mới thở phào nhẹ nhõm. Tương Hân đau lòng đem cậu đưa vào phòng ngủ, để cậu nằm trên giường nghỉ ngơi, còn mình thì đi ra ngoài mua rượu thuốc về xoa bóp.

Đem hệ thống sưởi ấm trong phòng ngủ chỉnh đến mức cao nhất, để Từ Cửu Chiếu vươn hai cái đùi ra cho hắn xoa bóp. Tương Hân ảo não nói rằng: “Đều là anh không tốt.”

Ngày hôm qua tình huống kia vốn rất dễ khiến cho người ta kích động, hơn nữa hắn và Từ Cửu Chiếu vẫn là lần đầu tiên làm được bước cuối cùng, hắn hoàn toàn không có cách nào khống chế được bản thân nên làm hơi quá.

Từ Cửu Chiếu vốn là còn chút mất hứng, nhưng không phải là bởi vì Tương Hân, mà là cảm thấy cơ thể mình quá mức thiếu hụt rèn luyện, trong thời gian dài chỉ bảo trì một động tác là mở hai chân ra, vậy mà cơ thể cũng chịu không nổi.

Lúc này nhìn Tương Hân tâm tình sa sút rũ mắt xuống, Từ Cửu Chiếu động động tựa nửa người trên ở đầu giường, đưa tay ra vuốt mặt của hắn.

“Không phải là lỗi của anh.” Từ Cửu Chiếu dừng một chút, hơi lúng túng nói: “Đều là đàn ông sao em lại không hiểu chứ. Đều là do em trong ngày thường không để cho anh thỏa mãn, mới có thể dẫn đến anh vừa có được cơ hội liền mất không chế.”

Từ khi hai người có tiếp xúc thân thể, Tương Hân luôn luôn tận tâm tận lực thỏa mãn cậu, Từ Cửu Chiếu đương nhiên cũng có nỗ lực, nhưng mà hôm qua xem ra, chút tiếp xúc kia thực sự không thể khiến cho Tương Hân thoải mái. Cho nên, Từ Cửu Chiếu nghĩ lại liền hiểu rõ, Tương Hân chắc là đã kiềm nén hết sức, cũng khó trách lại bùng nổ như vậy.

Thân là một nam nhân có trách nhiệm, không thể thỏa mãn bạn lữ của mình, đây không phải là một việc thất trách bình thường a.

“Em cũng có trách nhiệm, anh cũng không cần thương tâm tự trách.” Từ Cửu Chiếu rõ ràng là không quan tâm tới hôm qua Tương Hân điên cuồng cỡ nào, nội tâm cậu đều là tình cảm dịu dàng như nước.

Tương Hân ở bên cạnh âm thầm tự kiểm điểm, sợ Từ Cửu Chiếu sau này sẽ không cho hắn chạm vào nữa, không nghĩ tới Từ Cửu Chiếu liền đem trách nhiệm ôm vào mình, còn an ủi hắn!

Người yêu của hắn mạnh mẽ ôn nhu như vậy, hắn thực sự là người hạnh phúc nhất trên thế giới. Tương Hân cảm động vô cùng, vành mắt đều đã ươn ướt. Hắn đưa tay xoa xoa mắt, kết quả nước mắt lại lạch cạch rơi xuống.

“... ” Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân lệ rơi đầy mặt, bất đắc dĩ giải vây: “Nhanh đi tắm đi!”

Bạn đang ?

Tương Hân nhảy dựng lên liền vọt vào toilet, vừa rồi hắn đã lấy rượu thuốc xoa vào trong mắt!

Một lát sau Tương Hân đỏ mắt cọ lên giường, kề sát vào Từ Cửu Chiếu, tóc hắn vẫn còn ướt, đụng vào mặt của Từ Cửu Chiếu làm cho cậu cảm thấy lạnh lạnh.

Nội tâm Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ, đây là làm nũng đi, thực sự làm cậu không có biện pháp. Cậu đưa ra cánh tay làm cho Tương Hân dựa sát vào cậu, Tương Hân liền hôn nhẹ bờ môi của cậu.

“Sau này anh sẽ không bao giờ như vậy nữa, em sẽ không để anh thân thiết nữa sao?” Tương Hân cẩn thận hỏi.

Từ Cửu Chiếu ho nhẹ một tiếng, mặc dù xấu hổ, nhưng vẫn nói: “Không, làm sao sẽ chứ?” Tương Hân mừng rỡ vươn cánh tay ôm hông của cậu, cẩn thận không động đến thắt lưng còn chưa thoải mái của Từ Cửu Chiếu.

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu liếc về một bên, lỗ tai đỏ lên nói: “Kỳ thực thỉnh thoảng một lần như đêm qua cũng không tệ.” Cậu xác thực cũng có thoải mái đến mức hồn bay trên trời, đúng là thực tủy biết vị. (ăn rồi mới biết ngon)

Tương Hân không thể nhịn được, cười toét miệng đến mang tai.

Sau sinh nhật Tương Hân là ngày cuối tuần, Tương Hân kiên quyết không đi làm, mà là canh giữ ở bên người Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu vừa thức dậy, mở mắt ra đã nhìn thấy Tương Hân ngồi ở trên ghế bên giường, trên tay đang cầm Dạ Sắc Tinh Hà chăm chú cẩn thận làm động tác bảo dưỡng hằng ngày.

Lông mày cậu khẽ nhíu, nhớ tới thứ hai tuần sau huân tước TelaZeni sẽ đúng giờ “đi làm” theo quy định đến nhìn “thiếu nữ” của hắn.

Chỉ bất quá bây giờ bình sứ đã được đưa cho chủ nhân của nó, huân tước tiên sinh nhất định trong lúc làm việc sẽ không nhìn thấy thân ảnh của nó được.

Nghĩ đến huân tước tiên sinh có thể sẽ không bỏ qua, Từ Cửu Chiếu cau mày đem chuyện này nói với Tương Hân.

Tương Hân vừa nghe xong thì khiêu mi một cái, hần cẩn thận hỏi tính cách và thân phận của vị huân tước này, trong đầu liền có tính toán. Sau đó hần nói cho Từ Cửu Chiếu chớ để ý, hần sẽ giải quyết.

89. Chương 89

Hôm sau eo của Từ Cửu Chiếu đã không sao nữa, chỉ có điều lúc đi lại chân có vẻ không được tự nhiên. Tương Hân rất lo lắng, muốn cậu nghỉ ngơi thêm một ngày nữa.

Nhưng mà tác phong làm việc của Từ Cửu Chiếu từ trước đến nay đều là nghiêm cẩn, Tương Hân cũng chỉ đành tự mình đưa cậu đi tới xưởng Văn Vận cũ.

Từ Cửu Chiếu đi làm, Tương Hân cũng vội vàng làm chuyện của mình, nơi đặt xưởng mới đã lựa chọn xong. Bởi vì con số đầu tư khá lớn, chính phủ và lãnh đạo phía trên liền tự mình tham dự, làm cho tiến độ kế hoạch được đẩy tương đối nhanh. Nhưng tốc độ có nhanh đi nữa, xây dựng nhà xưởng cũng phải đi từng bước một.

Xưởng mới sản xuất đồ sứ hạng sang, sử dụng lò gas, hơn nữa bản thân Tương Hân đối với chuyện tiết kiệm năng lượng cũng tương đối coi trọng, cho nên quy trình sản xuất sẽ có định chế riêng biệt.

Mấy ngày nay Tương Hân bận rộn chính là vì muốn câu thông với đối phương, bởi vì xưởng bên kia là nơi sản xuất hàng xuất khẩu, Tương Hân vừa mới bị vây trong thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt nên không muốn rời Từ Cửu Chiếu, cho nên mỗi ngày đều liên lạc bằng video. Song phương thỉnh thoảng có chênh lệch về thời gian, thường thường thì bên họ chiều ý đối phương, đôi khi đối phương cũng nhân nhượng thời gian cho bọn họ.

Hai bên đều rất vất vả. Cũng may song phương đều vô cùng có lòng thành đem cuộc trao đổi này thương lượng thành công, một chút trắc trở chỉ có thể tận lực khắc phục.

Trong này nhân vật chính chính là Vương Triều Thần, Tương Hân thân là chủ tịch nên chỉ xem văn kiện rồi ký tên thì liền bận rộn vô cùng, mà Vương Triều Thần cả người đều mệt đi một vòng.

Để khích lệ Vương Triều Thần cùng team của hần làm việc tiến bộ, Tương Hân tăng cổ phần Vương Triều Thần lên – số cổ phần này không có điều kiện ràng buộc gì CEO cả, còn cho cấp dưới của hần thêm tiền thưởng. Ngoại trừ khen thưởng ra, còn khai trừ mấy người làm việc không có tâm.

Hần một tay đưa cà rốt một tay giơ gậy, ngược lại làm cho công ty mới trên dưới đều phục tùng ngoan ngoãn, làm cho cả ban sáng tạo có hiệu suất làm việc cực cao.

Ăn cơm trưa xong, Tương Hân ngồi ở trong phòng làm việc của mình nghỉ ngơi, thư ký ngoài cửa về mặt kỳ quái tiến vào: “Chủ tịch, có một vị ngoại quốc muốn gặp ngài. Người đó tên là TelaZeni, còn là một vị huân tước gì đó.”

Tương Hân liếc mắt một cái về phía bình sứ được đặt ở phòng làm việc, hần ngẩng đầu lên một chút nói rằng: “Mời người đó vào đi.”

TelaZeni một thân tây trang phẳng phiu như trước, cử chỉ thận trọng mà ngạo nghễ đi vào, khi nhìn đến một vị nam sĩ tuổi còn trẻ, anh tuần ngồi ở sau bàn làm việc thì bước chân dừng một chút.

Tương Hân đứng lên, cứ như vậy đứng tại chỗ nhìn huân tước tiên sinh đang ngẩn ra.

TelaZeni chậm rãi nói: “Tôi thật không ngờ.... người yêu của Từ đại sư thì ra là một vị tiên sinh.”

Tương Hân câu dẫn môi, lấy một loại thái độ ngạo nghễ đồng dạng nói rằng: “Thế nào? Thật bất ngờ?”

TelaZeni tiếp tục bước đến: “Có một chút, bất quá cũng hợp tình hợp lý.” Tỷ lệ đồng tính luyến ái trong giới nghệ thuật tương đối cao, hướng chỉ là trong giới đại sư có thành tựu nghệ thuật nổi bật kiệt xuất, luôn luôn sẽ một nhóm người tương đối khác hẳn với người thường. Từ đại sư điểm này cùng người khác bất đồng cũng không có gì khác thường.

Tương Hân đi tới đứng ở bên cạnh sofa tiếp khách, giơ tay lên nói rằng: “Mời ngồi.” Sau đó quay đầu phân phó thư ký bưng trà.

Chủ khách ngồi xuống , huân tước TelaZeni trực tiếp đi vào chính sự: “Tôi nghe nói tân tác Tinh Không Thiếu Nữ của Từ đại sư được làm quà tặng đưa cho cậu.”

Ngày hôm nay TelaZeni đi xử lý chuyện của mình trước, sau đó mới “đi làm”.

Lúc đầu TelaZeni tính chỉ xử lý một chút phương án thiết kế, xong xuôi sẽ về nước. Nhưng bởi vì hắn đã lỡ yêu say đắm “thiếu nữ”, hồn phách hắn như lạc vào trong mộng, không có cách gì thoát khỏi. Chỉ có thể kéo dài thời gian lưu lại ở cái trấn nhỏ hầu như không có tên trên bản đồ.

Huân tước tiên sinh biết Từ Cửu Chiếu đem bình sứ này tặng cho người khác, thế nhưng hắn không nghĩ tới bỗng nhiên hắn đến chỗ cậu đã không thấy nó đâu cả.

Điều này làm cho huân tước tiên sinh đặc biệt thương tâm, bất quá hắn nghĩ lại, nếu người chế tác không chịu bán, nói không chừng có thể đả động người được tặng.

Vì vậy mặc dù mạo muội, huân tước tiên sinh vẫn mặt dày hướng Từ Cửu Chiếu hỏi thăm người yêu cậu làm việc ở nơi nào.

Trước đó Tương Hãn đã nói Từ Cửu Chiếu đem chuyện này giao cho hắn xử lý, để cho huân tước trực tiếp đi tìm hắn.

Cho nên Từ Cửu Chiếu cũng không làm khó, trực tiếp nói cho hắn biết nơi Tương Hãn làm việc hiện giờ. Huân tước tiên sinh liền chạy thẳng tới công ty Tương Hãn.

Tương Hãn rũ mắt cười một chút: “ Tinh Không Thiếu Nữ gì đó chỗ này của tôi không có, chỉ có Dạ Sắc Tinh Hà . ”

Tinh Không Thiếu Nữ là cái tên gì chứ?! Sao xứng với bình sứ trang nhã mà Cửu Chiếu đưa cho hắn! Vẫn là Dạ Sắc Tinh Hà nghe êm tai hơn.

“ Dạ Sắc Tinh Hà ? ” TelaZeni cau mày, “Không không không, tiên sinh, tôi chỉ muốn tìm Tinh Không Thiếu Nữ . ”

Tương Hãn ngoài cười nhưng trong không cười nâng mắt lên, hướng về tủ kính vuông nhìn thoáng qua, trong miệng nói: “Chỗ này chỉ có một cái bình sứ, nếu như ngài xác định đây là vật mà ngài muốn tìm, như vậy tôi có thể khẳng định nói cho ngài biết, tác phẩm này tên gọi chính xác là Dạ Sắc Tinh Hà . ”

Huân tước TelaZeni theo ánh mắt của hắn quay đầu lại, nhìn thấy thiếu nữ di thể thanh cao động lòng người của hắn lẻ loi đứng trong tủ kính vuông, liền nhảy dựng lên.

Hắn cơ hồ là bật đến trước mặt tủ kính, hai tay đặt trên mặt kính cường lực bảo vệ bao phủ bên ngoài bình sứ, hắn tức giận quay đầu: “Sao cậu có thể đối đãi với nàng như thế chứ!”

Tương Hãn không thèm để ý khiêu mi: “Bây giờ tôi là chủ nhân của Dạ Sắc Tinh Hà , an trí nó làm sao đương nhiên là tự do của tôi.”

TelaZeni ngồi dậy, cảm phần trào dâng gào nhẹ: “Cậu đây là cầm tù nàng, gây trở ngại người đời thưởng thức mỹ lực của nàng.”

Thân là một si nhân tiến hóa thành người ái mộ cuồng nhiệt nào tàn, TelaZeni hoàn toàn đem bình sứ xinh đẹp này coi là một người có sinh mạng mà đối đãi. Hiện tại cái lồng thủy tinh này giống như lồng giam, mà người coi ngục cũng không để ý, làm sao không làm cho hắn nổi nóng tức giận chứ.

TelaZeni cuồng nhiệt có khuynh hướng muốn chia sẻ niềm vui với mọi người, hắn nguyện ý để nhiều người thấy “thiếu nữ ” mà hắn yêu có cỡ nào mê người, làm cho thế nhân đều khuynh đảo trước vẻ đẹp của nàng.

Nếu như có thể, TelaZeni thậm chí dự định đơn độc vì ” thiếu nữ” của hắn tổ chức một trận yến hội, hướng mọi người long trọng giới thiệu nàng.

Thế nhưng Tương Hãn lại vừa vặn tương phản với hắn, hắn hận không thể giấu đi không cho bất luận kẻ nào thấy, thỏa mãn khát vọng độc hưởng và độc chiếm của hắn. Hơn nữa huân tước tiên sinh làm sao có thể biết Tương Hãn làm vậy là do đau lòng cậu, nếu như Từ Cửu Chiếu tí mĩ vì hắn thiết kế bình sứ ra lại gặp bất kỳ điều bất trắc nào, hắn thật sự có thể phải giết người.

Nơi ở của hắn và Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không có biện pháp bảo vệ hữu hiệu gì cả, lúc này Tương Hân mới mang theo bình sứ quý trọng đi làm, sau đó buổi sáng khẩn cấp liên lạc với một công ty đá quý, mua một tủ triển lãm vật quý báu bằng thủy tinh chống trộm.

Nhìn bình sứ được đặt ở trong tủ kiếng, Tương Hân quả thực vì thông minh của mình tự khen 320 lần, có cái này cũng không sợ sẽ có người không cẩn thận quơ tay đem nó đụng ngã xuống.

Huân tước TelaZeni lửa giận đan xen, hắn nắm tay lại, lấy một loại thái độ căm thù rõ ràng nhìn Tương Hân: “Cậu làm như vậy là đang vũ nhục tác phẩm này! Tinh Không Thiếu Nữ đáng giá được nhiều người tán dương và thưởng thức, cậu làm vậy chẳng khác nào quản lý tù phạm chứ?!”

Người này ích kỷ hẹp hòi như vậy, không hiểu được thú vui chia sẻ vật sưu tầm, căn bản không xứng trở thành chủ nhân của bình sứ!

Huân tước tiên sinh tức giận hóa thành quyết tâm, nhất định phải từ nơi ghê tởm này đem nàng giải cứu ra.

Nếu như nói lúc trước Từ Cửu Chiếu cảm giác mình là Tây Vương Mẫu chia rẽ Ngưu lang và Chức nữ, thế nhưng cậu chỉ ít còn để hai người mỗi năm gặp gỡ một lần ở cầu Ô Thước.

Mà lúc này ở trong mắt của huân tước tiên sinh, “thiếu nữ “giống như là công chúa bị ác long bắt cóc, mà hắn chính là dũng sĩ đồ long đang nghĩ cách cứu viện công chúa.

Nội tâm lãng mạn, tình cảm ôm ấp cuộn trào mãnh liệt, TelaZeni tự mình khích lệ, cả người đều phấn khởi hẳn lên.

“Trước đó tôi có nói qua Từ tiên sinh, tôi vô cùng có thành ý muốn mua bình sứ này.” Nét mặt huân tước dường như khôi phục bình tĩnh, hắn lạnh lùng nói: “Tôi bây giờ vẫn nói như vậy, vị tiên sinh này, mời ra giá tiền đi!” ?

Tương Hân khiêu mi, người này thật là có ý tứ, Cửu Chiếu nói hắn là một si nhân một chút cũng không sai.

Tuy rằng Tương Hân cũng rất thích cái bình sứ này, nhưng mà ngoại trừ bản thân nó xuất chúng, càng nhiều hơn chính là bởi vì vật này là do người hắn yêu sâu đậm nung tạo. So sánh với vật chất, hắn lại càng thêm mê say bản thân Từ Cửu Chiếu.

Tương Hân đồng dạng mặt lạnh, hắn nói: “Nếu như là ngài, ngài sẽ vì tiền mà đem quà tặng của vợ mình bán đi sao?”

Huân tước TelaZeni mím môi, dĩ nhiên với thân phận và xuất thân của hắn sẽ không làm chuyện không có phẩm hạnh như thế, thế nhưng lúc này hắn thập phần mong muốn đối phương làm như vậy.

Ý thức chiến đấu của TelaZeni tăng vọt, hắn một lần nữa ngồi xuống. Phi thường có tư thế xã hội đen, cả người đầy hàn ý, cùng Tương Hân mặt đối mặt, dùng ánh mắt chém giết nhau gay gắt.

Tương Hân cười nhạt, huân tước tiên sinh lại hừ lạnh.

Huân tước tiên sinh nói rằng: Tinh Không Thiếu Nữ ... “

Tương Hân giọng tay lên: “Là Dạ Sắc Tinh Hà . “

Huân tước tiên sinh rất kiên trì: “ Tinh Không Thiếu Nữ . “

“ Bóng Đêm Tinh Hà .”

“ Tinh Không Thiếu Nữ !”

Lặp đi lặp lại mấy lần, Tương Hân vẫn bất ôn bất hỏa thái độ đạm nhiên, còn huân tước tiên sinh lại một bụng nóng nảy. Giằng co nữa sẽ không có bất kỳ kết quả gì, nếu như nhờ người chế tác quyết định, hắn khẳng định sẽ thua không hề nghi ngờ.

Hắn kéo nút cà- vạt, buông lỏng ra một chút: “Được! Tên của cậu là Dạ Sắc Tinh Hà , tên của tôi là Tinh Không Thiếu Nữ ! “

“Không! Tên tiếng Trung duy nhất của nó chỉ có thể gọi là Dạ Sắc Tinh Hà !”

Tương Hân nâng ly trà lên uống một ngụm thấm giọng. Huân tước tiên sinh ngồi đối diện lúc đầu quyết định không uống một ngụm nước nào để phản kháng cũng khát nước, theo bản năng bưng ly nước lên cũng uống một ngụm. Sau đó liền hối hận cộng thêm biểu tình chán ghét chính mình.

Phiền chán của TelaZeni rất nhanh đi xuống, hắn bắt được sơ hở trong lời nói của Tương Hân: “Như vậy đi! Tên tiếng Anh của nàng có thể gọi là Tinh Không Thiếu Nữ . ” Tương Hân cau mày, huân tước tiên sinh nhanh chóng nói rằng: “Cậu cũng biết, cái danh xưng “Dạ Sắc Tinh Hà” phiên dịch ra có chút dài, ngắn một chút giúp cho người Châu Âu nhớ kỹ nàng hơn!”

Tên “Tinh Không Thiếu Nữ” lại phù hợp với phong cách Âu Mỹ hơn.

Tương Hân thỏa hiệp nói rằng: “Được rồi.”

Giải quyết xong vấn đề xưng hô, TelaZeni tiếp tục nói: “Vị tiên sinh này...” Tương Hân thần nhiên nói: “Tôi họ Tương.” Huân tước tiên sinh dừng một chút, nói: “Tương tiên sinh, cậu làm sao mới bằng lòng đáp ứng đem cái này bình sứ này (hắn vẫn không muốn đổi lại xưng hô) nhường cho tôi.”

Tương Hân hí mắt một cái, ý vị thâm trường nói rằng: “Huân tước tiên sinh, chính ngài cũng biết khả năng này rất xa vời.”

TelaZeni thẳng lưng lên, một bộ khí thế quyết không buông tha.

Tương Hân vốn vẫn mặt lạnh đột nhiên nhếch môi, cười một chút: “Có điều là, chúng ta có thể đổi lại một loại phương thức mà hai bên đều có thể hài lòng, cũng giúp từng người đạt được mong muốn.”

Huân tước TelaZeni hồ nghi nhìn Tương Hân đầu muối không vào, nghi hoặc hắn làm sao sẽ thay đổi chủ ý, bất quá vẫn là nói: “Phương thức gì?”

Tương Hân đột nhiên đổi đề tài nói rằng: “Tôi nghe nói, tiên sinh ở Bỉ có mấy cái khách sạn năm sao, còn có villa nghỉ dưỡng và nhà hàng, danh tiếng kinh doanh phi thường tốt. Không biết sắp tới ngài có muốn thay mới bộ đồ ăn không?”

Huân tước TelaZeni trong nháy mắt hiểu được ý đồ của đối phương.

Tương Hân bình tĩnh nhìn TelaZeni đang nhìn hắn như nhìn bọn cướp, liếc hắn một cái, cái liếc này mang hàm ý rất rõ ràng: Đều là hồ ly ngàn năm, đừng đùa giỡn với nhau.

Một lần nữa, một bên tiếp tục cười nhạt đối đầu với một bên tiếp tục hừ lạnh.

90. Chương 90

Lúc đầu huân tước TelaZeni tỏ vẻ si mê bình sứ chính là muốn đả động Từ Cửu Chiếu thân là nghệ thuật gia nên sẽ có nhiều tình cảm mà bán cho hắn, thế nhưng Tương Hân có ý chí sắt đá cũng không vì huân tước tiên sinh làm dáng vẻ si mê kia mà có bất kỳ nhượng bộ gì.

Thậm chí Tương Hân cũng hoài nghi TelaZeni cố ý thổi phồng phóng đại tâm tình của mình, bởi vì trước đây không lâu hắn cũng lợi dụng điểm này mà giành được hảo cảm của người khác. Vì vậy đối với hình dạng của địch nhân nào đó, Tương Hân rất cảnh giác, thả giết lăm còn hơn bỏ sót.

Trong lúc bầu không khí giữa hai người trầm mặc đè nén làm cho người khác không thở nổi, thì thư ký lo sợ bất an đi vào thêm trà rồi lặng yên không tiếng động cấp tốc thoát khỏi tràng diện như Tu La này.

Cuối cùng vẫn là TelaZeni cử động tay trước, Tương Hân thoáng buông lỏng người dựa vào sô pha sau lưng, nói rằng: “Tôi có một đề nghị, không biết huân tước tiên sinh có nguyện ý nghe một chút hay không?”

Trên mặt huân tước tiên sinh bình tĩnh, chỉ có điều ánh mắt của hắn khi nhìn về phía “con tin” mới tiết lộ hắn đang thiếu kiên nhẫn.

“Tương tiên sinh mời nói.”

Tương Hân biết rõ đạo lý không thể bức bách người quá mức, vì vậy hắn thông thả ung dung nói rằng: “Tôi hiểu được tâm tình của ngài, thấy được tác phẩm nghệ thuật mà mình truy tìm cả cuộc đời lại xuất hiện ở đây, đại khái chính là cảm thấy có duyên phận.”

TelaZeni kinh ngạc khiêu mi, biểu tình trên mặt buông lỏng.

Đương nhiên Tương Hân có thể hiểu chính xác tâm tình của đối phương, hắn chính là tìm kiếm cái này! Thương lượng đồ cổ nếu không thể tìm tòi chính xác lòng của người sưu tầm, vậy cửa hàng của hắn có thể dẹp được rồi, đồ phải lỗ vốn tán gia bại sản.

Trên thực tế trường hợp nhất kiến chung tình mê muội như huân tước tiên sinh không phải là số ít, một khi phát sinh loại tình huống này chính là nghĩ mọi cách đem đồ vật thu vào tay, bằng không sẽ ăn ngủ không yên, cảm thấy khó chịu.

“Tôi có thể đem Dạ Sắc Tinh Hà cho huân tước tiên sinh mượn, đồng thời trong lúc ở chỗ này, huân tước tiên sinh phải đồng ý tổ chức một Art Salon (một cuộc họp báo nghệ thuật), kỳ hạn cho mượn là một năm.”

Huân tước tiên sinh cực kỳ kinh ngạc: “Và cái giá tôi phải trả chỉ là đặt hàng mấy bộ đồ ăn sang trọng thôi sao?”

Điều kiện này không phải là quá nặng, ngược lại là rất nhẹ! Nhẹ đến mức TelaZeni không dám tin.

Khóe môi Tương Hân lộ ra nụ cười, hắn nâng cằm lên: “Không, đây không phải là một điều kiện trao đổi, chỉ là một đơn đặt hàng mong huân tước tiên sinh cân nhắc đến mà thôi. Ngài cho rằng tôi đang ép buộc ngài sao? Ngài lầm rồi, một người ngay cả nhà xưởng cũng chưa có xây xong, đường dây tiêu thụ cũng chưa có, hiện tại chỉ có bản vẽ thiết kế sản phẩm của công ty, dùng điều kiện này đến trao đổi có ý nghĩa gì chứ?”

Tương Hân hỏi ngược lại khiến huân tước tiên sinh lâm vào hoang mang, sau đó đối với cái công ty này và bộ đồ ăn sắp sửa sản xuất ra có hứng thú nhất định, hơn nữa sau khi biết nó là thiết kế của Từ Cửu Chiếu thì số lượng đơn đặt hàng càng tăng thêm.

Nhưng đó là chuyện sau này, mà bây giờ tất cả tâm tư của huân tước tiên sinh đều đặt ở đề nghị khiến cho người khác đoán không ra của Tương Hân.

“Nhưng mà, tại sao?” TelaZeni không phải là người tùy tiện tin tưởng sẽ có bánh trên trời rơi xuống.

Tuy rằng bạn bè cho người khác mượn đồ sưu tầm để thưởng thức là chuyện rất thường gặp, thế nhưng huân tước tiên sinh cùng Tương Hân không có hảo cảm đến mức như thế, vì thế đề nghị của đối phương khiến cho người khác cảm thấy kỳ hoặc.

Khóe miệng Tương Hân vẽ ra một nụ cười, ngón tay điểm nhẹ ở tay ghế, nói: “Tôi được biết huân tước tiên sinh ở Châu Âu, nhất là ở Bỉ có giao thiệp rất rộng, có lẽ đến lúc đó giới thiệu công ty đồ sứ nhỏ nhỏ này của tôi với mọi người sẽ rất dễ dàng. Nhân tình này đối với huân tước tiên sinh mà nói cũng không khó trả đi?”

Bản thân TelaZeni cũng là một người kinh doanh, hắn suy đi nghĩ lại thực sự nghĩ không ra thâm ý của Tương Hân. Bất quá mắc nợ một cái nhân tình nhưng điều kiện để trả lại lại rõ ràng như vậy, làm cho lòng của TelaZeni buông lỏng.

Tuy rằng nhân tình khó có thể trả hết, thế nhưng chỉ là giới thiệu đơn đặt hàng để trả nợ vẫn có phạm vi nhất định, ngược lại cũng không làm khó hắn.

Sau khi suy nghĩ TelaZeni liền chuyên tâm cùng Tương Hân bàn bạc lúc nào có thể đem Dạ Sắc Tinh Hà mang đi, lúc nào phải trả lại. Dùng con đường nào để mang đi, khi vận chuyển sẽ gặp rủi ro gì..... Chuyện nào đến rồi cũng phải đến, hai người không ngại phiên thảo luận và xác nhận lại nhiều lần, thậm chí cuối cùng còn đặc biệt ký kết hợp đồng cẩn kẽ.

TelaZeni ở chỗ này chiếm dụng cả một buổi chiều của Tương Hân, trong lúc đó Tương Hân đã hoãn lại một hội nghị, dời lại thời gian gặp mặt.

Thăng đến mặt trời ngã về tây, hai bên mới vui vẻ kết thúc lần gặp gỡ này.

Chờ huân tước tiên sinh đi, Tương Hân mới mở tủ kính ra, đem bình sứ cầm ở trong tay thưởng thức. Mặc dù có chút không muốn, nhưng để vì Từ Cửu Chiếu có thể thuận lợi bước lên đấu trường quốc tế, Tương Hân không thể không làm như vậy.

Tương Hân lúc nghe Từ Cửu Chiếu nói thì trong đầu hần liền nhanh chóng có một vài ý tưởng, sau đó hần lại thừa dịp lúc Từ Cửu Chiếu nghỉ ngơi cố ý liên lạc với Ngô Diểu.

Huân tước TelaZeni có bối cảnh và kinh lịch đặc biệt. Gia đình vị huân tước tiên sinh này là một thế gia, chỉ bất quá người kế thừa tước vị và tòa thành là anh trai của hần, mà hần chỉ được chia cho một ít bất động sản và tiền bạc.

Nhưng mà vị huân tước tiên sinh này lại tài giỏi hơn anh của hần, dựa vào năng lực của bản thân và và số di sản được thừa kế bắt đầu phong sinh thủy khởi (phát triển). Hần thích sưu tầm, là một ngoạn chủ rất nổi danh ở bên kia, mạng giao thiệp rất rộng, có rất nhiều bạn bè có cùng sở thích.

So sánh với Ngô Diểu là người môi giới chuyên nghiệp, Tương Hân triệt triệt để để là một gian thương, ánh mắt nếu so với Ngô Diểu thì sắc bén hơn.

Art Salon bắt nguồn và phát triển đã trải qua mấy trăm năm, bắt đầu từ cá nhân tụ hội lại với nhau từ từ phát triển biến hoá, từ đàm luận tư tưởng giao lưu tụ hội biến thành triển lãm tác phẩm nghệ thuật, vì nghệ thuật gia tìm kiếm giúp đỡ và mở rộng hoạt động nghệ thuật.

TelaZeni tiên sinh muốn tổ chức yến hội kỳ thực có thể nói là Art Salon, chỉ có điều khi triển lãm chỉ có một vật, cũng chỉ có vẹn vẹn một người là tác giả Từ Cửu Chiếu mà thôi.

Dựa vào Dạ Sắc Tinh Hà làm cho uy tín Từ Cửu Chiếu tăng lên tiện thể thu thêm vài người ái mộ chân chính là không thành vấn đề.

Từ Cửu Chiếu không cần đưa bình sứ này cho triển lãm, Ngô Diểu cũng không cần lo lắng định giá tác phẩm để bán cho người khác, ngược lại là giao ước với Từ Cửu Chiếu chuẩn bị một tác phẩm do mình sáng tác để tham gia triển lãm hai năm một lần được tổ chức vào năm sau.

Tương Hân dựa vào tín nhiệm của Từ Cửu Chiếu, tự tin cường đại cho rằng người yêu của hần lấy được giải thưởng lần nữa cũng không thành vấn đề.

Triển lãm đào nghệ quốc tế được tổ chức hai năm một lần ở Pháp, triển lãm này là một triển lãm nghệ thuật quốc tế. Giải thưởng của triển lãm quốc tế có độ nổi tiếng và phân lượng vô cùng cao, giống như giới diễn viên lấy được các loại giải thưởng của Oscar vậy, coi như là một thành công vang dội.

Tương Hân đối với Từ Cửu Chiếu có bao nhiêu tin tưởng thì có bấy nhiêu lo lắng.

Từ Cửu Chiếu là đào nghệ gia sinh trưởng ở trong nước, chỉ mới tiếp xúc với tác phẩm đào nghệ truyền thống của Âu Mỹ, sóng gió có đến sau khi lấy được giải thưởng hay không quả thực có thể đoán được.

Trên thế giới này, cho tới bây giờ cũng không thiếu người ghen tị, tên tuổi của Từ Cửu Chiếu chưa từng có ai biết đến, chỉ là giành được một đơn đặt hàng từ vương thất mà cũng khiến TelaZeni nghi vấn rằng phải chăng có nội tình gì hay không, thì có thể biết đến lúc đó sẽ có rất nhiều nước bắn hất vào trên người của Từ Cửu Chiếu.

Cho nên, ánh mắt chuyên nghiệp của người ái mộ chính là hậu thuẫn kiên cố mà Từ Cửu Chiếu có thể dựa vào.

Tương Hân dụng tâm lương khổ không ai biết. Hần suy tính tương đối xa, xa đến mức khi Ngô Diểu biết cũng nói hần là lo bò trắng răng. Nhưng mà tính toán trong lòng của Tương Hân cũng khiến cho hần hiện tại bắt đầu phòng ngừa chu đáo.

Nếu huân tước TelaZeni có mối quan hệ gần hơn với Tương Hân, TelaZeni sẽ càng cuồng nhiệt hướng về bạn tốt của hần chia sẻ niềm vui, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng tích cực đến Từ Cửu Chiếu.

Trải qua một buổi chiều giao chiến cùng đàm phán, tâm trạng Tương Hân cũng mệt mỏi. Nhưng mà chỉ cần hần vừa nghĩ tới có một ngày vạn nhất xuất hiện tình huống không tốt thì những gì hần đã chuẩn bị trước đó sẽ giúp Từ Cửu Chiếu vượt qua cửa ải khó khăn thì trong lòng liền thỏa mãn cực kỳ.

Việc lén lút cực khổ tìm cách này, Tương Hân cũng không muốn cho Từ Cửu Chiếu biết.

Một mặt là bởi vì việc này còn chưa có xảy ra, hẳn cũng không muốn nói làm cho Từ Cửu Chiếu phiền lòng, mặt khác tính cách của Tương Hân so với trước đây thành thực hơn rất nhiều, sẽ không dùng việc này tranh thủ ca ngợi của người yêu.

Trở lại nơi ở, Từ Cửu Chiếu đã tan việc trở về. Nhìn ra tinh thần hẳn tựa hồ không tốt lắm, Từ Cửu Chiếu quan tâm liền kêu thức ăn bên ngoài.

“Chuyện kia anh đã giải quyết rồi, em cũng không cần lo lắng nữa đâu.” Lúc cơm nước xong đi tản bộ tiêu thực, Tương Hân khẽ nói.

Từ Cửu Chiếu nhìn hẳn: “A, vậy là tốt rồi.” Sau đó tín nhiệm không có hỏi lại bất cứ chuyện gì.

Tương Hân tâm tình khoái trá, chủ động nói rằng: “Anh cùng đối phương đã bàn bạc xong, lấy phương thức cho mượn một năm. Điều kiện là đối phương sẽ giới thiệu đơn đặt hàng cho công ty sản xuất đồ sứ hạng sang vừa thành lập. “

Từ Cửu Chiếu “Ừm” một tiếng, nói: “Anh quyết định là tốt rồi.” Sau đó cậu nói rằng: “Vị huân tước tiên sinh kia địa vị không thấp, có lẽ khách hàng được giới thiệu sẽ có yêu cầu rất cao, bây giờ phương án thiết kế này còn chưa hoàn mỹ, em sẽ thiết kế lại một bộ hàng mẫu có phong cách phù hợp với Âu Mỹ.”

Từ Cửu Chiếu khi cùng Tương Hân nói chuyện cho tới bây giờ chính là tràn đầy tin cậy như vậy, ngay sau đó hẳn liền theo phương hướng của Từ Cửu Chiếu đưa ra một ít kế hoạch và đề nghị hữu dụng.

Cách nói chuyện với nhau kiểu này làm cho Tương Hân thấy thoải mái, được Từ Cửu Chiếu toàn tâm toàn ý ủng hộ như vậy, khiến Tương Hân đối với cậu càng thêm yêu thương không cách nào kiềm chế được.

Tương Hân dừng bước, Từ Cửu Chiếu kỳ lạ quay đầu nhìn hẳn. Tương Hân cúi đầu lại gần vươn hai tay, Từ Cửu Chiếu thần giao cách cảm đưa cánh tay ra, Tương Hân liền ôm lấy cậu.

“Làm sao thế?” Trên mặt Từ Cửu Chiếu một bộ biểu tình “lại làm nũng rồi, thật là không có biện pháp mà”, giọng nói cũng mang theo cứng chiu mà cậu không hề biết, vừa nhu hòa lại vừa êm tai.

“Không có gì, anh chỉ là cảm thấy rất vui vẻ.” Tương Hân nhắm mắt lại, đem mặt vùi vào cổ của cậu.

Cuộc sống bây giờ hạnh phúc đến kỳ diệu, đôi khi thậm chí hẳn sẽ cảm thấy sợ hãi. Hẳn sợ ông trời thấy hẳn hạnh phúc như vậy liền không vừa mắt thì phải làm sao bây giờ?

Cho nên mới nói, làm người đôi lúc không thể suy nghĩ lung tung, vì sang ngày hôm sau Từ Cửu Chiếu gặp được một người đã từng gặp qua một lần. Vị kia có tướng mạo phi thường xinh đẹp, làm cho Từ Cửu Chiếu có ấn tượng rất sâu – đó là đại phú hào Trịnh Khải Long.

91. Chương 91

Bởi vì Tương Hân đặc biệt giao phó, cho nên người mà hẳn phân công bên chỗ khảo cổ biết giáo sư Hồ có phát hiện mới nên báo riêng cho hẳn, Tương Hân không có thời gian nên để cho Từ Cửu Chiếu đi xem.

Giáo sư Hồ dẫn đội ngũ kiểm kê Phong Diêu đã hoàn thành, chỉ còn dư lại một ít công tác vụn vặt.

Trương Văn Chiêu xây nhà bảo tàng ngay phía trước di chỉ Phong Diêu, có thể nói là đem toàn bộ Phong Diêu bao quát ở bên trong.

Mặc dù cách rất gần, Từ Cửu Chiếu lại chưa từng đi vào. Bởi vì là người của xưởng gốm cũ, nhân viên trông coi cửa chỉ là tò mò nhìn cậu một chút, cũng không có ngăn cản.

Nhà bảo tàng trưng bày đã chính thức mở cửa, toàn bộ đại sảnh ngoài trưng bày đồ triển lãm mà Trương Văn Chiêu dùng gốm sứ Phong Diêu đã được phục chế trao đổi với các nhà bảo tàng khác và người sưu tầm ra, còn có cả vật phẩm sưu tầm của hẳn và của mấy người bạn cho mượn.

Việc đồ sưu tầm của mình được triển lãm hầu như là ước muốn của mỗi người, mà Trương Văn Chiêu đã thực hiện được điều này. Cho nên cả ngày vui sướng bận rộn, cả người lại trẻ ra vài tuổi.

“Yêu ~ Cửu Chiếu, sao cháu lại ở đây?” Trương Văn Chiếu đang đi loanh quanh ở trong bảo tàng, tình cờ gặp Từ Cửu Chiếu.

“Cháu tới thăm giáo sư Hồ, cháu muốn biết một chút tiến triển về nghiên cứu khảo cổ Phong Diêu, cũng không biết có thể hay không.” Từ Cửu Chiếu hướng hẳn cười cười.

Trương Văn Chiếu vung tay lên: “Cháu là người đầu tiên phát hiện, đương nhiên là có quyền lợi hỏi thăm chứ. Đến đây, ta dẫn cháu đi.”

Từ Cửu Chiếu cảm ơn hẳn sau đó đi theo phía sau Trương Văn Chiếu, hai người trực tiếp đi tới khu làm việc, bên này không chỉ có phòng làm việc thuộc về bảo tàng, mà còn có mấy phòng đặc biệt phân cho giáo sư Hồ và học trò của ông.

Nhóm sinh viên đi theo tới đây toàn bộ đều đã tốt nghiệp, cũng là thay thế cho một số người trước đó.

Giáo sư Hồ đang nói chuyện, cũng không biết ai nói một câu “người quản lý tới”, sinh viên đang vây quanh ông nhất thời xoay người lại lộ ra một chỗ trống.

Từ Cửu Chiếu lập tức nhìn thấy một gương mặt cực kỳ đáng chú ý. Đối phương để lại cho cậu ấn tượng khắc sâu, khuôn mặt pha trộn nét đẹp giữa nam và nữ, còn có khí phách đậm nhiên không coi tiền bạc ra gì liền xuất ra hai ngàn năm trăm vạn, không có ấn tượng sâu cũng khó. Cho nên Từ Cửu Chiếu còn nhớ rõ tên của người này, cậu kinh ngạc: “Trịnh Khải Long... tiên sinh?”

Hôm nay Trịnh Khải Long mặc quần áo màu nâu, cổ quần một cái khăn tơ lụa có hoa văn hoa lệ phức tạp, quần bên dưới ôm vừa vặn làm lộ ra đôi chân trắng tấp thon dài. Khuôn mặt Trịnh Khải Long có giá trị cao như vậy, khi hẳn thân thiện với người ngoài, hay là làm vẻ lãnh đạm, luôn làm cho mọi người nhìn không được bị khuôn mặt xuất sắc này mà cảm thấy khuynh đảo.

Nguyên lai sinh viên vây quanh ở bên người giáo sư Hồ không phải là vì nghe giảng, mà là nhìn mỹ nhân.

Giáo sư Hồ đem bọn sinh viên đuổi đi một ít, hướng về Trương Văn Chiếu nói: “Có chuyện gì thế?”

Trương Văn Chiếu mang theo Từ Cửu Chiếu đi tới: “Giáo sư Hồ, ông còn nhớ cậu ấy không? Người đầu tiên phát hiện mảnh sứ Phong Diêu đó.”

Giáo sư Hồ nhìn gương mặt của Từ Cửu Chiếu, nói: “Tôi đương nhiên còn nhớ rõ, nhưng mà hài tử này thay đổi quá lớn đi, nếu như không phải là cậu dẫn đến, tôi thật đúng là không nhận ra.”

Lần cuối ông gặp Từ Cửu Chiếu cũng đã hơn một năm, đối với thanh niên đang ở thời kỳ phát triển mà nói, thời gian hơn một năm cũng đủ cho chúng biến hóa làm người ta cảm thấy xa lạ, huống chi hiện tại hình ảnh Từ Cửu Chiếu lại có Trương Hân tự mình xử lý.

Trước đây trên mặt cậu còn có nét trẻ con, ăn mặc giản dị cổ xưa, có vẻ quê mùa, nhưng hôm nay đã biến thành một thanh niên ăn mặc hợp thời, kiểu tóc được tạo hình, thân hình cao lớn lại rất đẹp trai.

“Giáo sư Hồ, người khỏe.” Từ Cửu Chiếu tiến lên một bước, nho nhã lễ độ ân cần thăm hỏi, sau đó ánh mắt của cậu chuyển hướng về Trịnh Khải Long vẫn luôn nhìn cậu, “Còn có Trịnh tiên sinh, đã lâu không gặp.”

“Xin chào.” Trịnh Khải Long mắt không chớp nhìn Từ Cửu Chiếu: “Từ tiên sinh gần đây không có tin tức gì, đang bận gì sao? Người ủng hộ chúng tôi vẫn luôn chờ đợi tân tác của Từ tiên sinh đấy.”

Nghe hẳn nói như vậy Từ Cửu Chiếu có một chút kinh ngạc: “Không nghĩ tới Trịnh tiên sinh vẫn chú ý tác phẩm của tôi.” Từ khi tham gia triển lãm đào nghệ Cảnh Đức Trấn, Từ Cửu Chiếu vẫn một mực học tập đào nghệ hiện đại, dĩ nhiên là không có tác phẩm đào nghệ truyền thống mới, sau đó cậu lại nhận đơn đặt hàng của Bỉ, càng không có thời gian chế tạo tân tác gì cả.

Trịnh Khải Long nhếch môi mỉm cười một cái, sinh viên đứng ở xung quanh nhìn lên thở hắt vì kinh ngạc. Hẳn nói: “Đương nhiên rồi, tôi rất xem trọng tiềm lực của Từ tiên sinh, luôn nghĩ rằng thành tựu nghệ thuật của cậu bất khả hạn lượng.”

“Cảm ơn.” Từ Cửu Chiếu khách khí nói, “Trong khoảng thời gian này tôi đang bổ túc thêm kiến thức, cho nên không có tác phẩm gì mới.”

Trên mặt của Trịnh Khải Long tràn đầy tiếc nuối: “Nguyên lai là như vậy, Từ tiên sinh thực sự là chăm chỉ hiếu học, những người ủng hộ như chúng tôi đây cũng chỉ có thể tiếp tục mong đợi thôi.”

Từ Cửu Chiêu khéo léo cười đáp lại, lời nói của đối phương tuy rất dễ nghe, nhưng ẩn ý bên trong lời khen đó cậu vẫn có thể nghe ra được.

Hiện tại Từ Cửu Chiêu ở quốc nội có danh tiếng rất lớn, nhưng đại bộ phận đều là phù phiếm, tất cả đều bởi vì Thất huynh đệ gặp được may mắn mà thôi. Loại tin tức kỳ văn dị sự này chỉ có thể được dân chúng đàm luận trong một khoảng thời gian rồi sau đó sẽ từ từ bị quên lãng, cũng không phải là uy tín chân chính có thể thâm nhập lòng người.

Mà ở giới nghệ thuật gốm sứ và trong mắt người đầu tư tác phẩm nghệ thuật chân chính, Từ Cửu Chiêu bất quá chỉ là một người mới vào nghề có người thầy nổi tiếng mà thôi, còn trẻ tuổi như thế, tương lai thế nào thì qua mấy năm mới biết được.

Cho nên đối phương nói coi như chân thành, những người khác nghe qua coi như là lời khách khí, nghe một chút cũng không sao.

Hai người ở bên cạnh nói chuyện với nhau, Trương Văn Chiêu nói mục đích của Từ Cửu Chiêu đến đây cho giáo sư Hồ.

Khi Từ Cửu Chiêu và Trịnh Khải Long không nói thêm gì nữa, giáo sư Hồ nói với Từ Cửu Chiêu: “Mục đích của cậu ta đã biết, Trịnh tiên sinh cũng là vì thế mà đến, vậy hai người liền cùng nhau nghe một chút.”

Giáo sư Hồ mang theo hai người đi tới một nơi hẻo lánh, Trương Văn Chiêu đi ra ngoài tiếp tục đi dạo.

Giáo sư tìm kiếm tài liệu trên một cái bàn, ông tìm một xấp tài liệu photo đưa cho bọn họ nhìn. Những bản photo này xếp lộn xộn với nhau, Từ Cửu Chiêu nhìn quáng cả mắt, căn bản là không phân biệt được trình tự trước sau.

Trịnh Khải Long lại nói rằng: “Giáo sư Hồ, chúng tôi là không phải người chuyên nghiệp nên khi đọc sẽ khó khăn, xin mời ngài nói cụ thể đi.”

Giáo sư Hồ liếm đôi môi khô khốc, ông gạt đầu ngồi xuống một cái ghế: “Mọi người cũng ngồi xuống đi, cái này nhắc tới thì hơi dài.”

Phải nói giáo sư Hồ thật không hổ là dân chuyên nghiệp, không chỉ là có thể đoán được niên kỉ xây dựng cụ thể của Phong Điều, thậm chí ngay cả ngày tháng cuối cùng bị đóng cửa cũng tra ra được.

Giáo sư Hồ nhìn thoáng qua Từ Cửu Chiêu: “Cái này còn nhiều tin tức hơn bản chép tay lúc trước tìm được, nên mới có thể biết được năm cụ thể. Hơn nữa căn cứ vào đầu mối, chúng tôi liền mở rộng phạm vi sách cổ. Tìm các tài liệu liên quan trong thời gian khi đó, rốt cục cũng tìm được một truyện ký cá nhân miêu tả tình huống rõ ràng hơn.”

Từ Cửu Chiêu nghe đến đó nhin không được tim đập nhanh hơn, tay nắm lại thật chặt.

“Người viết là một người đọc sách, sau lại trúng cử một chức quan không nhỏ. Theo ghi chép của hắn, cùng thôn hắn có một lão ông làm công ở trong điều trầng, lúc bắt đầu xây dựng thì từng gặp qua một vị thái giám không rõ tên. Bởi vì người đọc sách này rất có tiếng trong thôn, cho nên người bên trong thôn này có cái gì đều nguyện ý hướng tới hắn kể ra.. “

Lão ông? Trong nháy mắt Từ Cửu Chiêu hoảng hốt rơi vào hồi ức, khi đó thuộc hạ của cậu có rất nhiều điều công, đại đa số đều là tuổi trẻ lực tráng, có thể được xưng là lão ông cũng chỉ có một vị.

Từ Cửu Chiêu nhớ lại ký ức mơ hồ, sắc mặt trầm xuống, nếu như cậu nhớ không lầm, lão ông đó đã bị cấm y vệ giết ở ngay cửa.

Quả nhiên giáo sư Hồ nói rằng: “Người đọc sách này về sau bị cách chức, về đến cố hương mới biết được lão ông đã chết dưới đao của cấm y vệ, xuất phát từ cấm thông nên mới viết một bài như thế. Căn cứ vào bài viết này, chúng tôi biết được điều chủ (người đứng đầu lò gốm) chính là người từ ngự điều xuống Cảnh Đức Trấn điều xuống, phụng mệnh đốt tạo một nhóm đồ sứ. Điều chủ họ Tiết, tên là Tiết Cảnhh... Cậu làm sao vậy?” Giáo sư Hồ nhìn sắc mặt Từ Cửu Chiêu đột nhiên thay đổi cổ quái.

Khóe miệng Từ Cửu Chiếu co rút, lắc đầu nói rằng: “Không có việc gì, người cứ tiếp tục đi ạ.”

Tiết Cảnh gì chứ, tên của cậu rõ ràng là Từ Cảnh! Cái này vậy mà cũng ghi sai.

“Cửu Chiếu” chỉ là tên do ân sư đã từng đặt cho cậu, sau khi tới đây đúng lúc tên thân thể này lại giống nhau, cậu nghe cũng quen, liền bớt đi phiền phức đổi tên.

Tên cũng bị nhớ lộn, Từ Cửu Chiếu cũng không có tâm tư tiếp tục nghe tiếp. Cậu có thể lưu danh sử sách, cái này đúng là lưu danh, nhưng mà tên cũng sai rồi.

Phía sau giáo sư Hồ nói một ít quá trình khảo cứu khô khan, phân tích mối quan hệ giữa người trong điều và cảm y vệ trong lúc đó sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt như thế nào, Từ Cửu Chiếu không yên lòng, nên không có chú ý nghe. Bạn đang ?

Sau khi chấm dứt, Trịnh Khải Long gọi Từ Cửu Chiếu lại.

“Từ tiên sinh, nếu như cậu không có chuyện gì, có thể mời cậu uống chén trà không?” Một tay Trịnh Khải Long để ở trong túi áo, tư thái quả thật phong lưu tiêu sái, có thể khiến cho nữ sinh thét chói tai.

Chỉ tiếc lòng của Từ Cửu Chiếu đã có chỗ, không vì nam sắc mà động lòng. Cậu cau mày nói rằng: “Ngài có chuyện gì không?”

Trịnh Khải Long lấy ra một cái điện thoại di động, ở trên chạm vài cái, sau đó đưa tới trước mặt Từ Cửu Chiếu: “Là về tác phẩm này, tôi cảm thấy có một chút vấn đề nhỏ nhỏ.”

Từ Cửu Chiếu định thần nhìn lại, dĩ nhiên là một trong các tác phẩm cậu cùng Trâu lão tham gia tổ chức triển lãm liên kết.

Cậu kinh ngạc ngẩng đầu: “Thì ra tác phẩm này được Trịnh tiên sinh mua.” Trịnh Khải Long gật đầu, Từ Cửu Chiếu bị người mua tác phẩm nói tác phẩm có vấn đề rất là để ý, cậu nói: “Rất cuộc có vấn đề gì?”

Cậu tự nhận tác phẩm trưng bày khi đó tất cả đều là tác phẩm cậu vô cùng hài lòng, không có khả năng tồn tại bất luận tỷ vết nào.

Trịnh Khải Long quay đầu nhìn người đến người đi trên hành lang, nói với Từ Cửu Chiếu: “Có thể đổi chỗ khác trò chuyện không?”

Từ Cửu Chiếu không chút do dự gật đầu: “Được.”

Một năm gần đây trấn nhỏ phát triển rất nhanh, lân cận nhà bảo tàng có vài nhà hàng. Trịnh Khải Long yêu cầu một căn phòng riêng, Từ Cửu Chiếu ngồi đối diện với hắn.

Trịnh Khải Long nở nụ cười: “Cậu không cần nghiêm túc như vậy, kỳ thực cũng không phải vấn đề gì.” Hắn lấy điện thoại di động ra, phóng to một tấm ảnh, sau đó đem điện thoại di động đẩy tới trước mặt Từ Cửu Chiếu: “Trước đó tôi dùng kính lúp quan sát thì phát hiện trên lọ Đẩu Thái này men màu dưới và trên có một chút tách rời.”

Từ Cửu Chiếu nhìn chi tiết được phóng to nhất thời buông lỏng vai: “Đây là hiện tượng bình thường, bởi vì mặt men lúc bị đốt sẽ co vào sinh ra độ lệch nhất định, không ảnh hưởng đến mỹ quan cơ bản.” Cái này thậm chí cũng không thể coi là khiếm khuyết, vì căn bản là nhìn không ra.

92. Chương 92

Trịnh Khải Long nghiêng đầu nở nụ cười, sau đó đưa tay cầm điện thoại trở về: “Quả thật là như thế, chỉ khi nào phóng to lên thì mới có thể nhìn ra, mắt thường nhìn không có vấn đề gì.” Hắn nâng mắt lên nói rằng: “Có điều là, chỉ có đại sư đào nghề kỹ thuật tinh xảo mới có thể đưa vấn đề nhỏ này không chế đến trình độ coi như là ở dưới kính hiển vi cũng hầu như không nhìn thấy gì. Tôi nghĩ Từ tiên sinh có thể theo phương hướng này để nỗ lực hơn.”

Vốn trong lòng không cho là đúng, Từ Cửu Chiếu nghe xong thì chấn động, sau đó suy nghĩ sâu xa.

Quả thực, trước đây khiến nhìn bằng mắt thường tìm không thấy tỳ vết nào chính là tài nghệ cao nhất của bọn họ, thế nhưng hiện nay có rất nhiều phương pháp dùng để quan sát mặt gốm dung hòa vào men, đương nhiên đối với mặt men yêu cầu càng thêm ‘đã tốt còn muốn tốt hơn’.

Nếu như đổi thành người khác, nghe kiến nghị như thế, sẽ cho rằng đối phương soi mói quá kĩ. Thế nhưng đối với người đang nghiên cứu để phát triển tay nghề và luôn có yêu cầu hoàn mỹ như Từ Cửu Chiếu mà nói, không thể nghi ngờ coi việc này là một loại giác ngộ.

Trên mặt Từ Cửu Chiếu tức khắc đoan chính nói rằng: “Cảm ơn kiến nghị của Trịnh tiên sinh.”

Trịnh Khải Long nở nụ cười, hắn đem mười ngón đan chéo vào nhau, ưu nhã đặt ở trên đầu gối: “Tôi không phải cố ý quá nghiêm khắc đâu, nhưng mà rất nhiều tinh phẩm truyền lại đời sau cho dù là dùng kính lúp quan sát nhưng cũng sẽ thấy được mặt men dung hợp lại cực kì hoàn mỹ. Điều này làm cho mọi người phải cảm thán tài nghệ tinh xảo của người xưa, mà loại kỹ xảo khéo léo tuyệt vời này hiện tại có rất nhiều người cũng không có cách nào tái hiện lại được.”

Những lời này đưa tới sự đồng cảm của Từ Cửu Chiếu, khi trước ở ngự diêu xưởng có một lão diêu sư, tuổi già sức yếu, nhưng vẫn được lưu lại ở ngự diêu xưởng lãnh lương bổng. Tất cả đều bởi vì ông ta có một tay nghề tài giỏi xuất chúng, đó chính là viết thọ tự văn bất kể là lớn hay nhỏ. Ông ta có thể liên tiếp viết ra một vạn thọ tự văn, viết các loại hình dạng đồ án, nhưng một lỗi cũng không xảy ra!

Cũng không biết trước đây vị lão nhân này làm sao luyện thành tuyệt kỹ ấy, nhưng sau này mấy người đệ đệ luyện tập có thể nào cũng không đạt được cảnh giới đó.

Từ Cửu Chiếu cảm thán, Trịnh Khải Long liền cùng cậu thảo luận kỹ thuật đào nghề. Trịnh Khải Long đối với mấy thứ này vô cùng hiểu rõ, đồng thời có cách nhìn rất đặc biệt, hai người nói từ chế tạo gốm sứ rồi nói đến giám định gốm sứ.

Từ Cửu Chiếu hiếm khi nói chuyện với người khác về việc giám định gốm cổ, nhưng Trịnh Khải Long lại biết rất nhiều.

Trong lúc lơ đãng, Trịnh Khải Long nói: “Ngay từ đầu tôi còn tưởng cậu sẽ chuyên chú phát triển giám định gốm cổ chứ, làm một giám định sư gốm cổ có bằng cấp. Dù sao có thể giám định ra lai lịch của huân lô ba chân kia, cho thấy cậu có kiến thức rất chuyên nghiệp.”

Từ Cửu Chiếu không nghĩ tới hắn đột nhiên nói cái này, cậu nói: “Tôi chỉ là một người mới học giám định gốm cổ thôi, còn không được gọi là chuyên nghiệp đâu.”

Trịnh Khải Long khẽ cười một tiếng: “Từ tiên sinh thật đúng là khiêm tốn, tôi hình như nghe nói khả năng giám định gốm cổ của cậu là học được từ Thường Cửu – Thường lão sư mà?”

Từ Cửu Chiếu rất kinh ngạc: “Cái này ngài cũng biết sao?”

Trịnh Khải Long gật đầu: “Sau chuyện huân lô ba chân có không ít người tìm hiểu tin tức của cậu, đều là từ nơi đó truyền đi.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, lúc đó cậu cùng Tương lão và Trâu lão nói chuyện cũng có nhiều người bên cạnh, nói không chừng là bị người khác nghe thấy được.

Ngay khi Từ Cửu Chiếu đang nhớ lại, Trịnh Khải Long thở dài một tiếng: “Phải nói Thường lão sư cũng thực sự là đáng tiếc.”

Từ Cửu Chiếu giương mắt: “Ngài đã từng gặp Thường viện trưởng sao?”

“Lúc sinh tiền may mắn được gặp qua vài lần.” Trịnh Khải Long ngưng mắt nhìn Từ Cửu Chiếu: “Cho nên khi biết được ông có người nối nghiệp, trong lòng tôi vẫn vì Thường lão sư cảm thấy cao hứng, dù sao khi còn tại thế ông tốn rất nhiều thời gian chuyên tâm nghiên cứu gốm cổ và suy đoán điều trăng chung quanh Trịnh Châu.”

Lúc Trịnh Khải Long nói đến Thường Cửu, Từ Cửu Chiếu cũng không nói nhiều. Dù sao cậu không phải là nguyên chủ, đối với Thường viện trưởng cậu ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua. Ngược lại là Trịnh Khải

Long từng gặp qua thì không nói, vậy mà còn biết nhiều chuyện như thế, ngay cả nhiệt tâm nghiên cứu của Thường viện trưởng lúc sinh tiền cũng đều biết rõ ràng.

Từ Cửu Chiếu cũng không có bởi vì càng ngày càng thích ứng với sinh hoạt hiện đại thì liền quên mình là tá thi hoàn dương, bất luận cái gì dẫn đến sơ hở cậu đều đề phòng.

Từ Cửu Chiếu cẩn thận không nói lời nào, trên mặt cũng duy trì một thần sắc tưởng nhớ, khiến Trịnh Khải Long cho là cậu bởi vì nhớ tới Thường Cửu đã qua đời mà thương tâm trầm mặc.

Cậu không nói lời nào, Trịnh Khải Long lại không thể để cho tình cảnh lạnh xuống như vậy được. Hắn dùng hoài niệm nói rất nhiều điều mà hắn hiểu rõ về Thường Cửu, bao gồm ông vì sao không trở về Bắc Kinh, nguyên nhân là bởi vì vợ chết nên không muốn nhìn cảnh xưa mà đau buồn, cho nên mới lưu lại chỗ này làm nghề nghiệp không liên quan gì.

Còn nói trước đây năng lực làm việc của Thường Cửu rất xuất sắc nên được đề bạt, khi đó là có bao nhiêu hăng hái, một lòng chuyên tâm vào sự nghiệp.

Nói một hồi, không biết thời gian trôi qua bao lâu, Trịnh Khải Long không tự chủ dùng đầu lưỡi liếm đôi môi đã khô, nhưng vẫn không đụng đến nước trà mà người phục vụ đưa vào.

Bên ngoài phòng truyền đến thanh âm đi lại của nhân viên, Từ Cửu Chiếu mới giật mình phát hiện thời gian không còn sớm nữa.

“Cũng tới giờ rồi, không bằng tôi mời Từ tiên sinh cùng nhau dùng một bữa cơm?” Trịnh Khải Long nói.

Nhưng mà Từ Cửu Chiếu lại bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, cậu nhanh chóng đứng lên lấy điện thoại từ trong túi áo của mình.

Bởi vì lúc ở phòng làm việc của giáo sư Hồ hoàn toàn là bầu không khí học thuật, Từ Cửu Chiếu dựa theo thói quen khi dự thính, tạm thời chuyển điện thoại qua chế độ im lặng. Lúc đó cậu định khi rời khỏi nhà bảo tàng sẽ đổi lại, kết quả bị Trịnh Khải Long gọi lại làm cho cậu quên mất.

Mỗi buổi tối tan việc Tương Hân bắt kể là quay về dùng cơm hay ăn ngoài cũng sẽ gọi điện thoại về, về điểm này, cậu khẳng định đã bỏ lỡ.

Lấy điện thoại di động ra, bên trên có 4 cuộc gọi nhỡ, còn có vài cái tin nhắn.

Từ Cửu Chiếu ngoài miệng nói: “Xin lỗi, Trịnh tiên sinh. Tôi còn có việc gấp, hôm nào trò chuyện tiếp vậy!”

Cậu áy náy nhìn Trịnh Khải Long, đối phương thấy cậu kiên quyết như vậy, không thể làm gì khác hơn là nói rằng: “Nếu đã như vậy thì tạm biệt cậu.”

Từ Cửu Chiếu không chậm trễ chút nào bước đi, lúc mở cửa ra ngoài bên đầu điện thoại kia đã kết nối được: “Alo, hồi này em để chế độ im lặng nên không nghe thấy ~”

Từ Cửu Chiếu không để ý tới Trịnh Khải Long ở sau lưng, cậu nhanh chóng đi tới cửa nhà hàng, hướng về xa xa nhìn xung quanh, quả nhiên nhìn thấy xe Tương Hân đậu ở chỗ này.

Cậu mở cửa, mang theo một chút khí lạnh lên xe.

“Xin lỗi, để cho anh chờ lâu rồi.” Từ Cửu Chiếu ngượng ngùng nhìn Tương Hân.

Tương Hân đưa tay qua giúp cậu cài dây an toàn: “Không có gì, anh cũng vừa tới không bao lâu.” Ngón tay hắn ở trên mặt của Từ Cửu Chiếu sờ soạng một lát để cậu cảm thụ nhiệt độ ấm áp của cơ thể, sau đó xoay người khởi động xe hướng về chỗ ở lái đi.

“Di động của em vẫn không ai nhận, anh nghĩ là do ở nhà bảo tàng nên em để chế độ im lặng. Một lát sau, anh lại gọi lần nữa em vẫn không nhận, nên anh trực tiếp tới đón em. Anh nghe giáo sư Hồ nói em đã đi rồi, ban này em cùng một chỗ với ai thế?” Tương Hân hỏi một cách rất tự nhiên.

“Anh cũng biết người đó đấy, chính là Trịnh Khải Long.”

“Sao lại là hắn?” Tương Hân kinh ngạc.

“Ừm, chính là hần. Hơn nữa, em cảm thấy hần có một chút kỳ quái.” Từ Cửu Chiếu hồi tưởng lại quá trình nói chuyện với nhau trong buổi chiều này.

“Hần đối với em có hành động kỳ quái hả?” Tương Hân nhất thời nghĩ đến chuyện không tốt, sắc mặt cũng thay đổi.

“Không phải hần có hành động kỳ quái,” Từ Cửu Chiếu đúng lúc lên tiếng xoa dịu lửa giận của Tương Hân, “Mà là động cơ của hần rất kỳ quái!”

Bởi vì sợ lộ ra sơ hở, nên lúc ở viện mồ côi Từ Cửu Chiếu đã từng thăm dò từ mấy người công tác lâu năm nhưng họ chỉ biết một chút về Thường Cửu, ngay cả Ngô viện trưởng đối với gia đình Thường Cửu cũng không biết rõ ràng, lại càng không biết chuyện trong tên của người vợ đã qua đời của Thường viện trưởng có một chữ “Hàm”.

Những nhân viên này biết cái gì, Từ Cửu Chiếu nghe được cái đó. Mà từ miệng Trịnh Khải Long thì có rất nhiều tin tức cậu lần đầu tiên mới nghe được.

Mặc dù cậu không có ký ức và trải qua những việc của nguyên thân, nhưng mà căn cứ theo khía cạnh cậu hiểu được, Thường viện trưởng tuyệt đối không phải là người sẽ đem những chuyện xưa này nói cho một người chỉ mới gặp mặt có mấy lần.

Như vậy đối với hiểu biết của Trịnh Khải Long về Thường Cửu là từ nơi nào đến?

Lúc ý thức được điểm này, thái độ Từ Cửu Chiếu vẫn khéo léo đưa đẩy cùng Trịnh Khải Long nói chuyện, cũng may buổi chiều nay cậu ngoại trừ nói một ít kỹ thuật nung gốm và giám định gốm cổ ra thì những chuyện cá nhân cũng chưa từng nói.

“Em phát hiện hần tựa hồ vẫn nỗ lực khiến em nói với hần về nghiên cứu học thuật của Thường viện trưởng lúc sinh tiền.” Từ Cửu Chiếu dựa lưng vào ghế.

Phải nói thủ đoạn giao tiếp của Trịnh Khải Long cực kỳ cao, hần chỉ dùng một buổi trưa là có thể cùng Từ Cửu Chiếu từ xa lạ biến thành quen thuộc. Nếu không phải bên trong Từ Cửu Chiếu đã thay đổi, thì thực sự sẽ cảm thấy mới quen đã thân, trở thành tâm đầu ý hợp.

Lúc này bọn họ đã đến trước cửa nhà, nhưng Từ Cửu Chiếu đang nói đến điểm quan trọng, hai người đều ngồi ở trong xe không nhúc nhích.

“Em nói hần có mưu đồ khác sao?” Về mặt Tương Hân ngưng trọng.

Từ Cửu Chiếu: “Em cũng không chắc nữa, thế nhưng em hoài nghi là như thế.”

Tương Hân cau mày suy nghĩ một chút, đây là chuyện hần không có nghĩ tới.

“Thường viện trưởng lúc sinh tiền có nghiên cứu nội dung gì quan trọng đến mức khiến người ta làm như vậy không?” Tương Hân hỏi.

“Tài liệu nghiên cứu và sách vở của Thường viện trưởng đều để lại cho em, đang ở trong phòng làm việc ở Thượng Hải.” Từ Cửu Chiếu búng ngón tay, quay đầu nhìn đáng vẻ Tương Hân trong bóng tối: “Anh cũng biết trước đó em xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, lúc đó đụng phải đầu, cho nên có một chút ký ức không nhớ được. Em đang suy nghĩ chẳng lẽ em đã quên thứ gì trọng yếu bên trong những chuyện kia sao?”

Tương Hân đưa tay qua sờ sờ đầu của cậu, thanh âm trầm thấp mà mềm nhẹ: “Không có việc gì, nghĩ không ra cũng không sao. Cuối cùng hần cũng phải lộ ra ý đồ thôi. Trước xuống xe ăn cơm đã, một hồi chúng ta lại nói tiếp.”

Ăn cơm xong, hai người ngồi ở phòng khách, trong tay Tương Hân cầm một con dao gọt vỏ táo. Sau đó hần đem trái táo tròn trịa trắng mập đưa cho Từ Cửu Chiếu: “Khí trời rất khô, ăn chút trái cây đi.”

Từ Cửu Chiếu nhận lấy, cũng đưa cho hần một quả táo: “Anh cũng ăn đi.”

Tương Hân cúi đầu tiếp tục gọt vỏ, hần vừa gọt vừa nói: “Em nói vì sao Trịnh Khải Long lại đến gặp giáo sư Hồ? Hoặc có thể hần đặc biệt muốn gặp em thì sao?”

Động tác cần tảo của Từ Cửu Chiếu dừng một chút: “Không thể nào, hẳn đâu có biết em sẽ xuất hiện vào lúc đó chứ.”

Tương Hân buông mi mắt xuống, khiến người ta nhất thời không thấy rõ thần sắc của hắn: “Cái này không nói chính xác được.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, thực sự nghĩ không ra vì sao Trịnh Khải Long có thể xác định cậu sẽ đến vào lúc đó, còn muốn gặp giáo sư Hồ nữa chứ.

“Hắn nói hẳn muốn tìm hiểu tiến triển nghiên cứu về Phong Diệu, trong lòng em cũng có chút kỳ quái, hẳn làm sao sẽ cảm thấy hứng thú đối với việc này chứ.”

“Anh sẽ tìm người điều tra, tạm thời không cần lo lắng.” Tương Hân bỏ dao xuống, ở trên trái táo hung hăng cắn một ngụm lớn.

Buổi tối, Tương Hân nói hẳn phải xử lý chút chuyện công tác, để Từ Cửu Chiếu đi ngủ trước.

Tương Hân lái xe đến chỗ khác, lấy di động ra gọi điện thoại.

“Này, gần đây điều tra có tiến triển gì mới không?”

“Tôi vẫn đang tiếp tục, chỉ mới xác định được hành tung hiện nay của hai người đã giết chết Dương Cửu Dương. Bất quá người chủ sự phía sau bọn chúng tôi vẫn không thể xác định được. Hai người kia năng lực thoát khỏi theo dõi quá cao, làm việc để lại rất ít dấu vết.”

“Anh cực khổ rồi.” Tương Hân xoa bóp mi tâm, thần sắc trầm ngưng.

Trước đây chuyện của Dương Cửu Dương đã tạm thời được đè xuống, nhưng Tương Hân vẫn không buông tha cơ hội tìm kiếm chân tướng. Người hẳn mời là thám tử tư có năng lực rất mạnh, tên là Hình Trinh, lại hao tổn hơn một năm nhưng chỉ tra được một chút nội dung như thế, có thể thấy được đối phương rất là xảo quyệt. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Cố gắng không nên đả thảo kinh xà.” Tương Hân dừng một chút, hai mắt tràn đầy hàn ý nhìn ra cửa sổ, “Mặt khác, anh tra một chút xem Trịnh Khải Long có liên quan đến chuyện này không?”

93. Chương 93

Trong lúc hoài nghi Trịnh Khải Long, Từ Cửu Chiếu luôn luôn nghi thần nghi quỷ. Thế nhưng thời gian thật lâu cũng không có động tĩnh gì, cậu cảm thấy có phải là do mình quá đa nghi hay không.

Nhưng mà vài ngày sau, Tương Hân cầm một phần tài liệu điều tra đưa cho cậu, chứng minh cậu không phải là nhạy cảm quá mức.

“Anh nói hai lần trước em thiếu chút nữa bị bắt và cái chết của Dương Cửu Dương đều có quan hệ với Trịnh Khải Long?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc không thôi.

Kinh ngạc một phần vì sự thật này, một phần là vì hiệu suất làm việc của Tương Hân.

Nhìn đôi mắt linh động kinh nghi bất định của cậu, mặc dù Tương Hân cảm thấy ngưng trọng, nhưng không tránh khỏi tâm tư khẽ động.

Hắng giọng một cái, buộc chính mình đem lực chú ý đặt ở văn kiện trong tay, Tương Hân nói rằng: “Đúng vậy. Kỳ thực sau khi Dương Cửu Dương được xác định là chết ngoài ý muốn, anh cũng không có từ bỏ. Mà là ủy thác cho người chuyên nghiệp tiếp tục điều tra cái chết của cậu ta. Sau này lại truy xét được hung thủ, trên tay hai người này đều không sạch sẽ, bọn họ dính tới rất nhiều vụ án mạng nhưng vẫn đang ở ngoài vòng pháp luật. Có điều là hai người này cùng Dương Cửu Dương không thù không oán, hiển nhiên sẽ không có chủ ý giết hẳn, mà có người sai khiến.”

Thần sắc Từ Cửu Chiếu trầm xuống: “Người này chính là Trịnh Khải Long?”

Tương Hân gật đầu: “Anh cũng chỉ là muốn thử một chút mà thôi, cho thám tử điều tra tên này, kết quả tra ra trợ thủ tâm phúc của Trịnh Khải Long cùng hai người này có giao dịch làm ăn với nhau, con số rất lớn, mỗi lần đều là sử dụng tiền mặt. Có thể xác định chủ sử phía sau chính là Trịnh Khải Long.”

“Nhưng mà, tại sao hắn lại làm như vậy? Nếu chỉ là vì học thuật nghiên cứu của Thường viện trưởng thì cũng không đến mức này a.” Từ Cửu Chiếu hoang mang, “Còn nữa, tại sao hắn lại muốn giết Dương Cửu Dương? Cậu ta không chết có ảnh hưởng gì đến hắn sao?”

“Khi đó là vì giết người diệt khẩu, nếu như Dương Cửu Dương không chết, rất nhanh sẽ làm cho Trịnh Khải Long lộ ra.”

“Chờ một chút, để em sắp xếp lại đã.” Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc đầu Dương Cửu Dương sợ dĩ muốn chạy trốn là bởi vì cho rằng em đã chết, dùng mảnh sứ bán lấy tiền rồi chạy trốn. Như vậy người mua mảnh gốm cũng có thể là Trịnh Khải Long phải không?”

Tương Hân dừng một chút, chậm rãi gật đầu: “Khả năng rất lớn.”

Từ Cửu Chiếu gõ ngón tay: “Trịnh Khải Long tìm em nói chuyện, là muốn điều tra nghiên cứu gốm sứ và di chỉ điêu tràng chung quanh Trịnh Châu, mà hắn tìm giáo sư Hồ cũng là vì muốn xác nhận tình huống nghiên cứu khảo cổ điêu tràng, còn có lúc đầu mảnh sứ kia bị ngộ nhận là Sài Diêu....”

Từ Cửu Chiếu cảm thấy cậu sắp bắt được chân tướng, cậu liếm môi một cái, theo dòng suy nghĩ nói: “Cho nên nói....cái Trịnh Khải Long muốn tìm là di chỉ Sài Diêu?!”

Tương Hân ngẩn ra, bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra đây mới là mục đích thực sự của Trịnh Khải Long!”

Từ Cửu Chiếu không dám tin tưởng, ý niệm trong đầu có chút hỗn loạn: “Hắn cho rằng di chỉ mà Thường viện trưởng khảo sát rất có khả năng là di chỉ Sài Diêu, cũng cho rằng ‘em’ đối với những thứ này càng biết rõ ràng hơn, cho nên hắn mới muốn bắt em, để em tìm di chỉ Sài Diêu thật sự cho hắn.”

Ánh mắt của Tương Hân híp lại, hắn nói: “Khẳng định hắn không chỉ đơn giản như vậy mới tiếp xúc với em. Hắn cho người lén lút điều tra, cho nên hắn mới có thể biết rõ ràng về Thường viện trưởng như vậy, đồng thời bắt cóc không được, liền đổi lại kết giao với em.”

Từ Cửu Chiếu ngồi lẳng lặng, nửa ngày không nói lời nào, cậu dùng tay chống đầu, sắc mặt thoát nhìn tái nhợt lợi hại.

Tương Hân thấy không ổn, đi sang ngồi ôm lấy cậu: “Làm sao vậy?”

Lúc này cả người Từ Cửu Chiếu cứng ngắc như ở trong hầm băng mới từ từ mềm xuống.

“Trịnh Khải Long nhất định là đã xem qua bút ký mà Thường viện trưởng lưu lại cho ‘em’!” Từ Cửu Chiếu gắt gao cắn môi dưới, khắc chế cảm giác muốn phát run.

“Ừm, nếu hắn xem rồi thì làm sao?” Tương Hân không hiểu được, toàn tâm đều đặt ở trên người Từ Cửu Chiếu mà vô về.

Cái trán của Từ Cửu Chiếu ở cổ của hân cọ cọ: “Bên trong có kí hiệu mà trước khi em mất trí nhớ có ghi vào bút kí, là kí hiệu ‘phát hiện được Sài Diêu’. Nếu hắn đọc, nhất định là thấy được!”

Tương Hân nghiêng đầu, sắc mặt nhất thời cũng thay đổi.

Tương Hân còn tưởng rằng Từ Cửu Chiếu nói Trịnh Khải Long nhìn thấy là lúc Thường Cửu còn sống, nhưng nếu nói như vậy, chuyện này là sau khi Thường viện trưởng qua đời.

Nếu người này có thể thần không biết quỷ không hay lấy được bút kí, vậy nói rõ Từ Cửu Chiếu đang ở trong tình trạng nguy hiểm, hai người nhất thời hoảng sợ.

Tương Hân vượt phía sau cổ Từ Cửu Chiếu: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Từ lần bắt cóc kia không phải em vẫn luôn ở một chỗ với anh sao, chính vì như vậy, cho nên hắn mới không dám động thủ nữa.”

Lộ trình của Từ Cửu Chiếu vô cùng đơn giản, phòng làm việc – nhà. Phòng làm việc ở trong xưởng, nhà bên này cậu cùng chủ cho thuê ở cùng một chỗ, giờ tan việc lại có Phùng Trung Bảo đưa đón, căn bản cũng không có thời gian ở một mình.

Từ Cửu Chiếu thở phào: “Chắc là lúc em không ở nhà hẳn trộm coi.”

Tương Hân nói: “Hắn không nhất định tự mình đến, hiện tại dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp được nhìn cũng rất rõ ràng.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu, cậu cảm thấy đã tốt hơn nhiều, liền ngồi dậy, Tương Hân vẫn vây quanh cậu.

Cậu nói: “Trịnh Khải Long thấy được câu nói kia, nhất định sẽ cho là em biết Sài Diêu ở nơi nào. “

Tương Hân suy nghĩ một chút, lúc hẳn buồn chán cũng từng đọc qua bút kí Thường Cửu lưu lại ở Thượng Hải.

“Em nói là câu ‘mình tìm được rồi’ hả? Thế nhưng cuối cùng phát hiện ra không phải là Phong Diêu sao?”

Từ Cửu Chiếu chậm rãi nói rằng: “Mặc dù là như vậy, nhưng em vẫn còn làm việc ở xưởng đồ sứ, cơ duyên xảo hợp phát hiện mảnh sứ cũng không phải không có khả năng. Hơn nữa, địa điểm diêu khẩu trên bút kí của Thường viện trưởng hư hư thực thực. Nếu như hẳn một mực nhận định em biết Sài Diêu chân chính, chắc là sẽ không đem chuyện khai quật Phong Diêu để ở trong lòng. Hẳn sẽ cho rằng em sẽ càng thêm cẩn thận về việc Sài Diêu, sẽ không để cho bất luận kẻ nào cướp đi thành tựu và cơ hội vốn thuộc về em!”

Tương Hân gật đầu nói: “Nếu như từ góc độ này mà nói, coi như em là người phát hiện Phong Diêu nhưng quả thực cũng không có điểm nào liên quan. Nghiên cứu khảo cổ thì có tổ chuyên gia của giáo sư Hồ, nhà bảo tàng diêu tràng thì có Trương Văn Chiêu. Hai người này một người chiếm danh, một người chiếm lợi. Em thật sự là bị thua thiệt nhiều, không có được gì cả.”

Nói thật phát hiện Phong Diêu hoàn toàn là thành quả và cố gắng của một mình Từ Cửu Chiếu (bất luận là trước hay sau khi sống lại), nhưng lại bị người khác chiếm cứ thành quả. Đối thành bất luận kẻ nào, trong lòng cũng không dễ chịu.

Nhưng cố tình Từ Cửu Chiếu lại là người sáng tạo ra Phong Diêu, cho nên cậu không thêm để ý mà từ bỏ.

Tương Hân nói: “Đây chỉ là hiểu lầm, nhưng cũng không có cách nào nói rõ hiểu lầm này với hắn.”

Từ Cửu Chiếu: “Hắn sẽ không tin đâu.”

Cho nên hẳn nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, những lời này không ai nói ra, nhưng trong lòng hai người lại biết rõ.

Từ Cửu Chiếu: “Bước tiếp theo hẳn sẽ làm đây? Tiếp tục giả làm người quen của Thường viện trưởng theo em khách sáo sao?”

Tương Hân lại lắc đầu nói rằng: “Không, anh nghĩ hẳn sẽ không xuất hiện ở trước mặt em nữa đâu, bởi vì làm như vậy sẽ không có tác dụng gì cả.”

Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn hắn: “Anh định làm cái gì?”

Tương Hân bình tĩnh nói: “Anh sẽ để cho người đem hai tên hung thủ bắt lại, trong thời gian ngắn hẳn không rõ tình huống nên sẽ không hành động.”

Từ Cửu Chiếu tròn to mắt: “Anh để cho người ta đem hai người kia bắt lại? Nhốt ở đâu vậy?”

Hiện tại không thể so với cổ đại, giam cầm phi pháp chính là phạm tội a.

Tương Hân cười một tiếng: “Hai người này vốn là tội phạm bị truy nã, anh chỉ là tìm cảnh sát mà anh quen bí mật giam giữ hai tên đó, đồng thời đem án mạng của Dương Cửu Dương tính trên đầu bọn họ.”

?

Không biết Trịnh Khải Long đã để cho hai người này lén lút xử lý bao nhiêu đối thủ và người mà hắn chướng mắt, hai người này bị bắt lại, có thể làm cho Trịnh Khải Long bận rộn một phen.

Nhưng mà Tương Hân làm như vậy cũng một phần là cố ý, khả năng phòng hộ của Từ Cửu Chiếu rất yếu, nếu như Trịnh Khải Long bí quá hóa liều, rất có thể Tương Hân sẽ không kiểm soát được tình hình.

Chi bằng để hân bộc lộ ra bản thân, hấp dẫn hỏa lực của Trịnh Khải Long. Làm cho Trịnh Khải Long hiểu rằng, nếu muốn động tới một cọng tóc của Từ Cửu Chiếu, thì bước qua xác của hân trước đã!

Có chương ngại to lớn che ở trước mặt Từ Cửu Chiếu, Trịnh Khải Long buộc phải hao phí toàn bộ tinh lực để đấu với hân.

“Mặt khác, em cũng gọi ông anh kia trở về đi, sau đó để anh ấy ở cùng với em, có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Tương Hân sờ sờ mặt của Từ Cửu Chiếu. Bây giờ sắc mặt của cậu đã khá hơn, ban này thực sự là rất tái nhợt, làm cho người khác cảm thấy đau lòng.

“Cửu Lợi ca?” Từ Cửu Chiếu khó hiểu, “Thế nhưng anh ấy còn có công việc của mình mà.”

“Nghề xây đào rất cực khổ, vừa bẩn vừa mệt, còn phải theo công trình chạy tới chạy lui. Trước hết để cho anh ấy ở bên cạnh em canh giữ một đoạn thời gian, chờ chuyện này trôi qua, sẽ để cho anh ấy đến làm ở công ty chúng ta, như vậy cũng có một môi trường ổn định hơn.”

Từ Cửu Chiếu cảm thấy Tương Hân an bài rất thỏa đáng, cậu ra dáng ông cụ non nói rằng: “Phải, anh ấy cũng trưởng thành rồi, cũng nên có một công việc ổn định, người vợ cũng không cần than phiền nữa.”

Từ Cửu Chiếu có ân sẽ báo đáp, còn Tương Hân yêu ai yêu cả đường đi. Hai người trước sau đối với nơi mà Từ Cửu Chiếu từng sống và lớn lên rất là chiếu cố, Từ Cửu Chiếu mua sắm thay đổi đồ dùng thiết bị trong viện mồ côi, còn Tương Hân thì sửa chữa phòng ở, đem toà nhà ba tầng mở rộng thành năm tầng.

Nếu như có thể, Tương Hân còn dự định tạo thêm công ăn việc làm cho viện mồ côi, bồi dưỡng những cô nhi ở đây làm đào nghệ sư. Vừa lúc công ty của hân và Từ Cửu Chiếu trong tương lai sẽ cần rất nhiều người mới, mà đặc biệt đào tạo như thế thì lòng trung thành là đáng tin cậy nhất.

Tương Hân vừa phải cho Trịnh Khải Long một phiên phức to lớn, còn phải bảo đảm giữ kín hai tên sát thủ kia đã trả giá không ít. Hai người này chính là bằng chứng quan trọng, không thể để cho người khác tìm ra được.

Tương Hân không phải là không muốn dựa vào hai tên này lật đổ Trịnh Khải Long luôn một lần, nhưng mà Trịnh Khải Long thân là đại phú hào, phía sau còn có một tập đoàn bất động sản khổng lồ, nhân mạch không nhỏ, nếu dựa vào điểm ấy mà khiến cho hân vào trong tù, thì không bao lâu hân cũng sẽ được thả ra ngoài.

Đánh rắn không chết ngược lại sẽ bị hại, Tương Hân sẽ không làm chuyện mà không nắm chắc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền bước vào tháng chạp, lại sắp tới một năm mới.

Năm nay, Từ Cửu Chiếu ở Tiểu Dương Lâu của Tương gia đón xuân.

Tương lão gia tử rất cực không kiên trì nữa, để cho gia đình Tương đại bá và Tương tiểu cô tới bên này ăn tết, duy chỉ có Tương nhị bá là bị chặn ngoài cửa.

Một ngày kia toàn gia đến đông đủ, Tương lão gia tử nghiêm mặt đem hai người con gọi vào thư phòng, vẻ mặt nghiêm nghị nói rằng: “Trước đây ta đã nói, sau khi ta chết, ngôi nhà này, còn có tiền tiết kiệm và di vật đều để cho A Hân thừa kế. Nếu như hai đứa nguyện ý chỉ nhận ta đây làm cha, vậy sau này sẽ cùng nhau lui tới, còn nếu không bằng lòng chuyện ta vừa nói, vừa lúc về sau cũng không cần gặp lại mà phiền lòng.”

94. Chương 94

Nhất thời trong thư phòng im lặng đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được. Lúc đầu Tương Bình Kiến, Tương Bình Lệ được gọi vào trong thư phòng có hơi kích động, nhưng bây giờ đều thờ người ra.

“Cha, sao người lại nói như vậy.” Tương Bình Lệ mắt tự nhiên nở nụ cười, “Chúng ta làm sao sẽ vì vậy mà xa lạ với người, vậy cũng không đúng rồi.”

Tương Bình Kiến so với Tương Bình Lệ trả lời lưu loát hơn: “Cha! Người yên tâm đi, cho tới bây giờ con cũng không có ý nghĩ gì. Con biết đều là do con trước đây không hiểu chuyện, trốn tránh trách nhiệm trong nhà, bỏ lỡ mấy năm tình cảm cha con. Người đồng ý tha thứ cho con, con cũng đủ hài lòng rồi.”

Tương Bình Kiến tỏ thái độ rõ ràng như thế khiến trên mặt lão gia tử dễ nhìn hơn một ít, Tương Bình Lệ thấy thế cũng nói theo: “Hơn nữa, vẫn là anh ba cùng A Hân hiểu thuận ở bên cạnh người, theo tình lý mà nói để lại cho họ là phải, tội con sẽ không suy nghĩ nhiều.”

Tương Vệ Quốc nhìn thoáng qua đứa con lớn nhất cùng con gái út, thằng lớn nói là lời thật lòng, tính tình đứa con trai này ông cũng coi như hiểu rõ, tốt hơn những đứa kia. Thế nhưng con gái từ nhỏ là dạng gì ông không phải là không biết, có thể nói lời ba phần thật tình cũng không tệ.

Nhưng mà cũng may con gái nhất gan, có thể làm được mặt ngoài là đủ rồi. Lời ông đã nói ra, sau này nếu có tranh chấp gì, cháu trai cũng không đến mức chịu thiệt.

Rốt cuộc cũng là người già, Tương Vệ Quốc vẫn mong muốn có con cái làm bạn bên người, tuy rằng con thứ không đúng, nhưng con lớn và con út cũng không phải không thể tha thứ được.

Nói xong việc này, Tương Vệ Quốc còn nói đến Tương Bình Khang, theo ý tứ của ông là không cho phép bọn họ tiếp tục lui tới, thế nhưng ba anh em thân thiết như vậy, làm sao có thể không có quan hệ chứ, nhưng cũng chỉ có thể ở trước mặt lão gia tử đáp ứng.

Chuyện này cũng không vui vẻ gì, sau khi nói xong ba người ra khỏi phòng.

Tối nay là đêm trừ tịch, người trong Tiểu Dương Lâu lên đến 17 người. Nhưng nhà này thuộc khu cấp cao thời dân quốc, 17 người vẫn đủ chỗ.

Hôm nay Tương Bình Kiến đã lên chức ông nội, ông có ba người con, trong đó con trai và con gái lớn đã lập gia đình, con trai út đang yêu đương cũng sắp kết hôn.

Tương Bình Lệ có hai người con gái, con lớn đã kết hôn, con út vẫn còn độc thân.

Trong lầu cháu của Tương Bình Kiến vui sướng nô đùa khắp nơi, khó có được trong nhà lại tràn đầy sinh động như vậy.

“Ông trời của ta -“. Ngồi ở phòng khách xem ti vi, Từ Cửu Chiêu ôm lấy bồn cảnh trang trí bên cạnh ghế sa lon, hai cậu bé năm sáu tuổi chạy tới đụng phải giá gỗ khiến bồn cảnh lắc lư.

“Không sao, không cần phải để ý.” Tương Hân giương mắt nhìn cậu một cái, “Bên trong là plastic, ngã cũng không sao.”

Từ Cửu Chiêu im lặng đem bồn cảnh trả về: “Con nít bây giờ cũng quá ầm ĩ rồi.”

Khi đó cậu nào dám ở trong phòng chạy nhảy như thế, nếu làm vậy đã sớm bị cha mẹ dạy dỗ.

Tương Hân nở nụ cười: “Trẻ con bây giờ đều rất quý giá, mỗi người đều rất cứng chiu, cũng không phải đứa nào cũng quậy như thế.”

Ba đứa cháu của Tương Bình Kiến vừa tới thì tương đối nhu thuận, đến khi quen thuộc hoàn cảnh thì hoàn toàn bại lộ bản tính nghịch ngợm.

Vợ chồng con trai lớn và vợ chồng con gái của Tương Bình Kiến lúc đầu cũng quản giáo tội nhỏ, thẳng đến khi Tương Vệ Quốc lên tiếng “Cứ để bọn nhỏ chơi đùa, năm mới mà, náo nhiệt càng tốt.” Lúc này bọn họ mới không câu nệ bó buộc nữa.

Tương Hân cũng biết sẽ có chuyện như thế, đã sớm kêu quản gia đem mấy vật quý cất vào bên trong, đồ trưng bày bên ngoài đều là vật không đáng tiền.

Cũng may ba đứa bé cũng chỉ là nô đùa ầm ĩ, lúc chơi đùa biết hỏi người lớn trước, chưa tính là quá mức.

Phụ nữ có chồng đều tụ tập trong phòng bếp làm cơm tất niên, còn nam nhân thì ở trong phòng nói chuyện phiếm, xem ti vi, đánh bài chơi cờ.

Sau lưng Tương Hân bày một cái bàn vuông, mấy người ngang vai vế đang đánh mạt chược, tiếng xào bài làm cho trong phòng có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Dáng vẻ tràn ngập nhân khí như thế, ở Tiểu Dương Lâu là rất hiếm thấy. Thấy Từ Cửu Chiếu nhìn bên kia chơi mạt chược, Tương Hân tiến tới: “Em muốn chơi mạt chược không?”

Từ Cửu Chiếu đẩy hẳn ra: “Em không biết chơi.”

Tương Hân không lui, lại sáp tới: “Vậy em chơi cái gì? Bài tú lơ khơ?”

Những loại hoạt động tiêu khiển như đánh bài này, cho tới bây giờ Từ Cửu Chiếu cũng chưa từng tiếp xúc qua: “Bài tú lơ khơ em cũng không biết.”

Tương Hân tò mò nhìn cậu: “Em chưa bao giờ đánh bài tú lơ khơ sao?” Bài tú lơ khơ xem như là hoạt động tiêu khiển cơ bản, ít nhất những đứa trẻ của cô nhi viện cũng có thể chơi mà.

Từ Cửu Chiếu dừng một chút, buộc lòng phải nói: “Bọn họ chơi, nhưng em không có chơi qua.”

Thấy Từ Cửu Chiếu không muốn nói, cho là cậu có hồi ức không tốt, Tương Hân liền sẵn sàng không hỏi nữa, hẳn đưa tay xuất ra một bộ bài mới: “Anh dạy em.”

Từ Cửu Chiếu cũng muốn học một chút: “Được.”

Ngồi bên cạnh buồn chán nhìn anh rể và anh trai đánh bài, tiểu nhi tử của Tương Bình Kiến là Tương Phong vừa nhìn bên này cũng bày bài ra, lập tức tới ngồi ở trên ghế sa lon: “Đến đây đến đây, chúng ta cũng đánh đi, anh sắp buồn chết rồi.”

Tương Hân là chủ nhà, Tương Phong là khách, mặc dù không thích thế giới hai người bị quấy nhiễu, nhưng Tương Hân lại không thể vắng vẻ lạnh nhạt khách được.

Ba người cùng nhau chỉ có thể chơi đấu địa chủ (= tú lơ khơ). Tương Hân giảng giải quy tắc trò chơi cho Từ Cửu Chiếu một phen, lại cho cậu chơi thử vài bàn, thấy cậu từ từ hiểu được, ba người liền bắt đầu chơi.

Mặc dù Từ Cửu Chiếu rất chậm, thế nhưng vận khí lính mới thường thường rất vượng, hơn nữa Tương Hân lại cố ý nhường nhịn, bị hai nhà đánh một nhà, Tương Phong bị đánh rất thảm.

“Ngao – tại sao anh luôn luôn thua chứ!” Tương Phong không cam lòng bỏ lại bài trong tay, đếm mấy viên hạnh nhân lớn đưa cho Từ Cửu Chiếu.

“Đại khái là do vận khí anh không tốt thôi.” Tương Hân hời hợt nói: “Không phải nói thường thường người lần đầu tiên lên bàn vận khí đều rất tốt sao?”

Từ Cửu Chiếu giống như đã nhìn ra cái gì, cậu nhẹ liếc mắt nhìn Tương Hân, Tương Hân ý vị thâm trường trả về cho cậu một nụ cười.

Từ Cửu Chiếu bắt đầu dĩ lắc đầu, lúc này Tương Phong đem móng vuốt hướng về số hạnh nhân không còn nhiều lắm bảo vệ: “Chú có ít như vậy, các cháu không nên lấy a!”

Một bé gái bốn tuổi lên án nhìn hẳn: “Nhưng tất cả mọi người đều lấy hết rồi.”

Tương Phong rất không biết xấu hổ che chở hạnh nhân của mình: “Vừa rồi cháu đã có một bọc to, giờ còn muốn lấy của chú! Cái anh trước mặt kia kia, anh ấy có nhiều lắm í.”

Cô bé ngại ngùng, biết rõ trước mặt Tương Hân và Từ Cửu Chiếu có khá nhiều, thế nhưng lại mắc cỡ đi lấy.

“Lại đây, anh cho em.” Từ Cửu Chiếu lấy một lượng lớn hạnh nhân đưa cho cô bé.

Cô bé ngượng ngùng nói: “Cám ơn anh.”

“Phải kêu là chú, biết chưa?” Tương Hân nhẹ xoa cái đầu nắm của cô bé.

“A, cám ơn chú.” Cô bé ngây thơ nhìn Từ Cửu Chiếu ngoan ngoãn kêu một tiếng, sau đó chạy đi.

“Em cũng không ngại để cho người ta kêu mình già đi nhỉ.” Tương Phong nhìn thoáng qua Từ Cửu Chiếu, “Tiểu Từ vẫn chưa tới 20 mà phải không?”

” Qua năm là hai mươi rồi ạ.”

“Cũng không lớn.” Tương Phong thì thầm một tiếng, sau đó hần nhìn Tương Hân nói rằng: “Anh nhớ hình như anh và A Hân bằng tuổi phải không?”

“Ừ, nhưng em nhỏ thág hơn anh.” Tương Hân quăng một đôi bài.

“Có đối tượng chưa? Dự định lúc nào kết hôn?” Tương Phong nhú mày một cái, cũng quăng một đôi.

Tương Hân dừng một chút ngược mắt nhìn Từ Cửu Chiếu, thấy lông mày Từ Cửu Chiếu khẽ nhú.

Tương Hân không thể làm gì khác hơn là nói: “Đối tượng chưa nói tới, chỉ là có thích một người.”

Tương Phong hồn nhiên bất giác nói rằng: “Vây em cần phải tóm cho chặt a, bây giờ yêu đương kết hôn càng ngày càng khó. Bất quá lấy điều kiện của em, hần là rất dễ đi?”

Tương Hân mơ hồ lên tiếng, sau đó quăng bài đem Tương Phong bạo tạc vô cùng thâm. Nhất thời Tương Phong liền không để ý tới việc phát triển tình huynh đệ này nữa.

Nếu như đêm nay Tương Phong bắn cho hần phát đạn đầu tiên, thì lúc cơm tất niên cô của Tương Hân lại cho hần phát thứ hai.

“Tiểu Từ sang năm hai mươi rồi đúng không?” Tương Bình Lệ thân thiết hướng về phía Từ Cửu Chiếu ngồi ở đối diện, “Cô biết một cô gái, đặc biệt xinh đẹp, hiện tại đang học đại học, học kế toán.”

“Mẹ – “. Cô con gái của Tương Bình Lệ là Phùng Thư Tình không chịu được kêu lên: “Mẹ làm gì vậy, còn nghiêm xem hẹn hò như thế? Ngay cả người không quen cũng không buông tha, người ta mới vừa hai mươi, còn nhỏ mà.”

Tương Bình Lệ mất hứng mặt trầm xuống: “Hai mươi thì sao, hai mươi thì không thể nói yêu thương à. Ở tuổi này bắt đầu chuẩn bị đi là vừa, bằng không tất cả người tốt đều để cho người khác lấy đi. Còn những người không có điều kiện lại không trẻ tuổi, không lẽ con muốn nhặt về sao?”

Phùng Thư Tình vô lực nói rằng: “Mẹ là mẹ ruột của con sao, sao lại nói con gái mình như vậy chứ?”

Tương Bình Lệ nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Cũng bởi vì là mẹ ruột của con, mẹ mới thay con sốt ruột chứ.” Sau đó bà lại quay đầu trịnh trọng nói với Từ Cửu Chiếu: “Con trai cũng giống như vậy, yêu đương có thể nhiều, thế nhưng kết hôn lại không giống nhau. Tìm một người sống chung cũng không dễ dàng gì, đừng vì mình tuổi còn nhỏ mà không để bụng, chờ đến thời điểm kết hôn thì hối hận cũng đã muộn.”

Từ Cửu Chiếu quả thực không biết đáp làm sao, Tương Hân nghe thấy cô hần định giới thiệu đối tượng cho Từ Cửu Chiếu thì sắc mặt khó coi, bất quá ở trên bàn cơm, đối phương lại là trưởng bối của hần, hần cũng không tiện nói gì cả. Chỉ có thể im lặng lắng nghe, để cho Tương tiểu cô cầm dao nhỏ vào ngực hần.

Cuối cùng Tương Vệ Quốc mở miệng nói rằng: “Năm mới nói những chuyện này làm gì, để bọn nhỏ ăn tết thoải mái đi đã.”

“Ông ngoại anh minh!” Phùng Thư Tình lập tức nịnh nọt nói.

Tương lão gia tử lên tiếng, Tương Bình Lệ chỉ có thể khép miệng.

Buổi tối ăn xong cơm tất niên, Tương Hân đi theo phía sau Từ Cửu Chiếu trở về phòng cậu, rất ủy khuất ôm Từ Cửu Chiếu. Hần buồn buồn nói: “Bằng không chúng ta nói cho gia gia đi. Anh thực sự là chịu đủ rồi, không lẽ cứ để cho người khác tùy tiện kết hợp lung tung như vậy.”

Từ Cửu Chiếu nắm tay hần nói: “Anh định nói luôn bây giờ sao? Lễ mừng năm mới còn muốn cho ông khó chịu?”

Tương Hân buông cậu ra, chuyển tới trước mặt cậu: “Chuyện này sao có thể khó chịu chứ?”

Từ Cửu Chiếu: “Em cũng hy vọng được ông đồng ý. Thế nhưng, A Hân, anh biết đây không phải là chuyện dễ dàng mà. Không nên bởi vì nhất thời xung động mà đi làm chuyện không có nắm chắc, tạo thành thương tổn cho hai bên.”

Tương Hân ủ rũ hướng về phía Từ Cửu Chiếu: “Đôi khi anh có cảm giác, giữa hai chúng ta không biết ai lớn tuổi hơn nữa?”

Từ Cửu Chiếu ôm lấy tay hân dừng một chút, cậu thấp giọng nói rằng: “Anh không thích em già dặn như vậy sao?” Truy cập fanpage s:// .face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

“Không phải, anh rất thích.”

Tương Hân thân hình cao lớn, Từ Cửu Chiếu cả người bị hân áp có điểm đứng không được liền nghiêng người ngồi xuống bên giường.

Tương Hân rất dính, cũng đi sang ngồi, tiếp tục dán tại trên người của cậu.

“Anh vốn là dự định chậm rãi thay đổi, nhưng hôm nay cô lại làm như thế, nói không chừng gia gia sẽ để cô tìm đối tượng cho anh.”

“Vậy anh cũng không thể lập tức nói ra, nghe em, từ từ đi.” Từ Cửu Chiếu ôn nhu an ủi, “Cứ làm giống như dự định trước kia của em vậy, chờ chừng hai năm nữa em hơn hai mươi, sẽ nói chuyện của chúng ta với thầy. Bằng không bây giờ tuổi em còn nhỏ, bọn họ biết cũng cảm thấy không đáng tin.”

Tương Hân ngoài ý muốn: “Em dự định nói chuyện của chúng ta cho Trâu lão?”

Từ Cửu Chiếu đương nhiên nói: “Bây giờ ông là người thầy duy nhất của em, em đương nhiên muốn nói cho ông biết: Trên đời này em cũng không lẻ loi một mình, cũng để cho ông yên tâm hơn.”

“Cửu Chiếu ~ ~ ~” Tương Hân cảm động không thôi ôm lấy Từ Cửu Chiếu.

Hai người ở trong phòng không đứng đắn một hồi liền đi ra. Bằng không hai người biến mất lâu quá sẽ khiến người ta kỳ quái.

Cả đại gia đình tụ tập cùng một chỗ xem chương trình, nhưng đến buổi tối Tương lão gia tử liền đứng dậy đi nghỉ ngơi.

Ông vừa đứng lên, những người khác cũng đứng lên nhìn ông.

Tương Vệ Quốc phát tay một cái “Mọi người cứ xem, ta đi ngủ trước.” Sau đó ông nhìn Tương Hân nói rằng: “A Hân, lát nữa để cho gia đình anh họ lớn ngủ phòng của cháu, tụi nó mang theo hai đứa trẻ buổi tối ngủ cũng không tốt, mà phòng cháu lại có giường lớn, còn cháu ở chung phòng với tiểu Từ đi.”

Tương Hân ngoài ý muốn nhìn Tương Vệ Quốc, Tương Vệ Quốc thản nhiên nói: “Cũng không thể để cho Thư Tình cùng A Phong chung một phòng được, rất bất tiện.”

Kỳ thực chỉ cần để Thư Tình ở cùng với chị của cô bé, còn anh rể ở cùng với Tương Phong là có thể giải quyết được vấn đề, bất quá Tương Hân thông minh không nói gì, chỉ là gật đầu.

Tương Vệ Quốc xoay người đi lên, cuối cùng đứng ở trên bậc thang nói một câu: “Buổi tối không nên nháo quá muộn, ngày mai còn phải dậy sớm, biết chưa?”

Tất cả tiểu bối trong phòng khách đồng thanh nói: “Dạ biết.”

Tương Hân có tật giật mình, tiến đến bên tai Từ Cửu Chiếu: “Gia gia là có ý gì? Cố ý nói anh sao?”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút không xác định nói: “Không thể nào?”

Nói chung một buổi tối này, bởi vì câu nói kia, khó có được Tương Hân ngủ chung một phòng với Từ Cửu Chiếu ở Tiểu Dương Lâu lại đành hoàng không dám làm gì.

95. Chương 95

Ngoại trừ lúc giao thừa Tương lão gia tử ý tứ hàm xúc nói một câu không rõ như vậy, ông liền khôi phục tư thế uy nghiêm nghiêm nghị, mặc cho Tương Hân vò đầu bứt tai thăm dò ra sao đều không lấy được chút tin tức gì.

Tương Hân bị dọa sợ đến mức rúc cổ cụp đuôi, đành hoảng ở Tiểu Dương Lâu đợi đến sơ ngũ (mùng 5 tết), qua năm mới, một nhà Tương đại bá và Tương tiểu cô đều rời đi, hân và Từ Cửu Chiếu mới trở lại nhà của bọn họ.

Đề ép Từ Cửu Chiếu làm từ buổi chiều đến buổi tối, sau khi dã thú bị ghen mấy ngày được thỏa mãn, Tương Hân liền nghĩ tới câu nói của Tương lão gia tử.

“Anh cảm thấy gia gia chắc là biết gì đó.”

Vốn sắp ngủ Từ Cửu Chiếu bị câu nói của hân làm tỉnh lại, cậu trở mình nhìn Tương Hân dựa vào đầu giường.

“Anh chắc không?” Từ Cửu Chiếu chống thân lên, lộ ra vết tích trên ngực do Tương Hân làm ra.

Tương Hân đưa cánh tay kéo chân đắp lên vai cậu: “Dựa vào hiểu biết của anh đối với gia gia, chắc là ông đoán được giữa hai ta có gì đó.”

Sắc mặt của Từ Cửu Chiếu cũng trầm xuống, mặc dù cậu vẫn rất chú ý, thế nhưng ở Tiểu Dương Lâu rất nhiều lần Tương Hân không tự chủ dính trên người cậu. Mỗi lần cậu không đẩy ra thì cũng là né tránh, nhưng có vài lần cũng không kịp, thỉnh thoảng bị Tương lão gia tử thấy được.

“Vậy tại sao ông lại không nói gì?” Từ Cửu Chiếu nghi hoặc.

“Không biết nữa.” Tương Hân thấy gia gia của mình sâu không lường được, không lẽ ông muốn chính hân tự hù chết mình, sau đó để hân biết khó mà lui?

Tương lão gia tử làm cho suy nghĩ Tương Hân rối như mớ bòng bong, Từ Cửu Chiếu trầm mặc một hồi nói rằng: “Em tạm thời sẽ không tới Tương gia nữa.”

Tương Hân kinh ngạc nhìn cậu: “Tại sao?”

Từ Cửu Chiếu nằm thẳng lại, giọng điệu bình tĩnh nói: “Tuy rằng gia gia anh không có tỏ thái độ rõ ràng, thế nhưng nếu như ông thực sự biết chuyện này, ở tình huống không rõ em vẫn không nên xuất hiện quá nhiều ở trước mặt ông. Để tránh kích thích tâm tình của người, cũng tránh cho chuyện của chúng ta phát triển theo hướng bất lợi.”

Bị sự bình tĩnh của Từ Cửu Chiếu lây nhiễm, đầu óc Tương Hân rốt cục cũng có thể chuyển động lại. Hân cũng nằm xuống, dựa vào Từ Cửu Chiếu. Từ Cửu Chiếu nghiêng người sang, mở cánh tay, để đầu Tương Hân có thể kê ở cổ cậu — hân thích ngủ như thế, rõ ràng lớn như vậy mà vẫn cố ý giả bộ làm chim nhỏ nép vào người.

Tương Hân nói: “Anh nghĩ, trong lòng gia gia bây giờ có phần nộ tức giận đi chẳng nữa cũng sẽ không hướng về phía em. Một là tuổi của em nhỏ hơn anh, không thể trách em được, người thứ nhất ông mắng nhất định là anh. Mặt khác em là đệ tử bế môn của Trâu lão, mà gia gia anh lại có giao tình rất tốt với Trâu lão, anh đem em lừa gạt vào tay, gia gia anh nhất định sẽ cảm thấy có lỗi với Trâu lão. Nếu có một ngày ông vạch trần chuyện này, không thể tránh khỏi chuyện Trâu lão không biết được.”

Tương Hân càng nói mạch suy nghĩ càng rõ ràng: “Gia gia anh đại khái không muốn bởi vì hai người chúng ta mà ảnh hưởng đến tình cảm của ông cùng Trâu lão, cho nên mới không nói gì.”

Ngón tay của Từ Cửu Chiếu vô ý thức lướt nhẹ qua da đầu Tương Hân, cậu nói: “Rất có thể là như vậy.”

Tương Hân thở dài một hơi: “Nhưng chờ đợi lo lắng như vậy, còn không bằng cho anh một đao thống khoái. Rốt cuộc sống hay chết, tốt xấu gì cũng cho anh một thái độ a.”

Từ Cửu Chiếu vỗ vỗ hân: “An tâm một chút chờ nóng nẩy, ông không có phát tác ngay, cho thấy tình huống không xấu lắm. Nếu như ông tức giận mà ngay cả giao tình với lão sư cũng không nhìn tới, đó mới là nghiêm trọng. Nhưng bây giờ ẩn mà không phát, nói rõ gia gia anh có thể tiếp thu chuyện của chúng ta.”

Tương Hân lập tức tỉnh táo: “Anh lập tức cùng gia gia nói rõ.”

Ngón tay Từ Cửu Chiếu mang theo tóc của hắn, vuốt ve một chút: “Đừng, anh nên cho ông thêm một ít thời gian, nếu ông giả bộ không biết, chúng ta liền phối hợp theo. Như vậy thời gian lâu dài, ông từ từ cũng sẽ tiếp nhận.”

Tương Hân suy nghĩ một chút, nói rằng: “Vây nghe theo lời em.”

Từ Cửu Chiếu ừ một tiếng, nhắm mắt lại, trên người cậu cực kì mệt mỏi, cậu giống như thiếu vitamin B5 vậy, bị Tương Hân lần qua lần lại cũng quá kịch liệt đi. Cũng may gần đây cậu có đặc biệt đi luyện một lớp quyền pháp, đem gân cốt tăng cường. Bằng không một khi Tương Hân nổi lên dã tính, cậu lại nằm bẹp trên giường, vậy thì quá tổn hại mặt mũi của cậu rồi.

Bên này hai người đang làm mộng đẹp, thì ở trong khu nhà cấp cao tráng lệ của thủ đô Brussels, Bỉ, huấn tước TelaZeni mời các bạn của hắn đến nhà mình tụ hội.

Bạn bè của TelaZeni đều là thân sĩ thực nữ, trong đó có người là bình giám nghệ thuật nổi tiếng của một tạp chí nghệ thuật.

Người bình luận chuyên mục Bình Luận Gốm Sứ Anh quốc – Chloe – mặc một bộ y phục màu xanh ngọc, trong tay bưng ly rượu nhẹ nhàng nhâm nhi, đứng ở bên người bà là một vị sư tử tằm tò mò hỏi: “Chloe thân mến, bà biết tại sao Zeni lại tổ chức lần tụ hội này không? Nói thật, hắn thế nhưng đã lâu cũng không có yêu cầu chúng ta tụ hội rồi đấy.”

Chloe thản nhiên nói: “Tôi cũng không biết, chắc là có tin tức long trọng gì muốn tuyên bố đi.”

Vị kia giả vờ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ hắn rốt cục muốn kết hôn rồi?”

Chloe nhìn hắn một cái: “Biết đâu đấy.”

Làm chủ nhân tụ hội, TelaZeni không mất nhiệt tình lần lượt cùng các bằng hữu nói chuyện với nhau, rốt cục đến 9 giờ tối, TelaZeni dùng muỗng bạc trong tay gõ một cái trên cái chén.

“Các vị, tôi nghĩ mọi người nhất định cảm thấy hiếu kỳ đối với mục đích tụ hội đêm nay.” TelaZeni câu khéo môi cẩn thận cười, trong mắt lại lóe tia sáng, “Tôi đối với thời khắc này mong đợi đã lâu, không kịp chờ đợi hướng mọi người trình trọng giới thiệu nàng.”

“Đoán đúng rồi!” Người sư tử tằm hưng phấn nói nhỏ, Chloe khiêu mi một cái.

“Xin cho phép hướng mọi người giới thiệu nàng, thiếu nữ trong lòng tôi. Nàng đến từ Trung Quốc xa xôi, nơi Phương Đông luôn tràn ngập thần bí và kỳ tích!” Thanh âm của TelaZeni không khổng chế được vang dội hẳn lên.

Thái độ của hắn quá mức nhiệt liệt, khiến người tham dự kinh ngạc không thôi, nhin không được nghị luận âm ỉ, bàn tán có phải là người yêu của hắn không.

Xác thực mà nói, TelaZeni so với người đang cuồng nhiệt yêu đương cũng không sai biệt lắm.

Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Động tác hắn ưu mỹ đứng nghiêng qua một bên, giơ tay lên hướng về phía sân khấu hình tròn vẫn bị màn che khuất, tấm màn chậm rãi được kéo lên. Mọi người trợn to hai mắt cho rằng sẽ thấy một vị thiếu nữ xinh đẹp, kết quả lộ ra ngoài lại là một cái đài bằng cẩm thạch.

Không đợi mọi người suy nghĩ ra, toàn bộ tấm màn được thu vào. Trên đài phủ nền màu đậm, mà ở bên trên có một cái bình sứ trang nhã khiến người ta kinh diễm.

“A! Quá đẹp — —”

“Trời ạ, đây thật là quá đẹp.”

“Tôi không thể tin được.”

“....”

Ở chỗ này tất cả đều là người có năng lực thẩm mỹ đồ sứ nhất định, đầu tiên nhìn thấy là có thể nhìn ra bình sứ này xuất chúng.

Từ mặt sứ nhu hòa ôn nhuận, còn có khí hình duyên dáng, càng không cần phải nói đến sắc men sáng bóng, tươi đẹp, hiếm có hơn là màu lam kinh điển kia. Làm cho mọi người kinh ngạc nhất phải kể tới cái bụng mẩy quá độ kia, phía dưới còn có một bông sen xinh đẹp được vây quanh giữa những lá sen chập chờn theo gió trông rất sống động. Mỗi một mặt đều đoạt đi tâm hồn của người khác, để cho người ta say mê.

TelaZeni kiêu ngạo đứng ở bên cạnh đài cẩm thạch: “Các vị tiên sinh, các nữ sĩ, long trọng giới thiệu cho mọi người — Tinh Không Thiếu Nữ . (The Star Maiden)

“Đây là tên của nó sao? Đúng vậy đúng vậy, đây không phải như một vị thiếu nữ đang đắm chìm giữa trời sao sao?”

“Zeni, ngài là từ nơi nào phát hiện ra thế?”

“Đây là vật sưu tầm mới sao? Thực sự là quá tuyệt vời!”

Mọi người xúm lại vây chặt xung quanh, nhìn bình sứ dưới ánh đèn sáng ngời có vẻ càng thêm óng ánh, long lanh đều ca ngợi không ngớt.

“Khéo léo tuyệt vời, Zeni, đã rất nhiều năm tôi không nhìn thấy tác phẩm tiêu chuẩn như thế này. Là tác của vị đại sư nào thế?” Một vị nam sĩ tóc hoa râm mắt không chớp nhìn “thiếu nữ”.

“Là của một thiên tài, khiến người ta không dám tin là cậu ấy chỉ có 19 tuổi thôi.”

“19 tuổi?” Nam sĩ quay đầu nhìn hắn không giống như là đang nói đùa, hắn lắc đầu nói rằng: “Bây giờ thiên tài còn thiếu sao? Biết đâu đây là của một người khác.”

“Không, Warren, tôi thề đây không phải là cố ý đề cao người nọ đâu, cậu ấy thật sự là thiên tài. Tôi đã tận mắt thấy bản thiết kế của cậu ta.”

“Nếu thật xuất chúng như thế làm sao trước kia một chút tin tức cũng không có?” Warren còn chưa tin tưởng.

TelaZeni nói rằng: “Trước đó tôi đã nói, người thiếu niên kia là một người Trung Quốc, trong nước rất có danh tiếng.”

Warren nửa ngờ nửa tin: “Như vậy còn có tác phẩm gì khác không?”

“Rất nhiều. Nói thêm cho ngài biết, quân sự cung đình – ngài Rhys đã hướng cậu ấy đặt một nhóm Thanh Hoa trang trí. Như vậy ngài đã hiểu chưa?”

Ánh mắt của ngài Rhys là phi thường kén chọn, ông vì vương thất phục vụ mà cảm thấy kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không để cho có cái gì không hợp cách, không xuất chúng xuất hiện ở trong vương thất.

Warren nửa ngày không nói chuyện, sau đó mới nghẹn ra một câu: “Hiện tại tôi tin tưởng ngài, thật đúng là một thiên tài. Vì gốm sứ truyền thống và gốm sứ hiện đại hoàn toàn là hai loại bất đồng.”

“Cũng không phải như vậy, các tiên sinh.” Một giọng nữ trầm thấp khàn khàn ở phía sau hai người vang lên.

Hai vị nam sĩ xoay người, thấy Chloe đang đi tới: “Rất xin lỗi đã quấy rầy hai ngài, tôi chỉ là có chút quan niệm bất đồng thôi.”

Chloe ở tụ hội vẫn rất được phái nữ hoan nghênh, TelaZeni đương nhiên sẽ không trách cứ bà: “Ngài có quan điểm gì khác sao?”

“Gốm sứ truyền thống và gốm sứ hiện đại cho tới bây giờ không phải là hai loại không có liên hệ với nhau. Giống như Tinh Không Thiếu Nữ kia vậy, từ phương pháp phủ men, kỹ thuật điêu khắc mà nói, đây đều là kỹ xảo của gốm sứ truyền thống. Bất quá nó xảo diệu ở chỗ sử dụng khí hình hiện đại, còn có cách thức kết cấu hoa văn, hai loại màu sắc tự nhiên chuyển tiếp,... những thứ này đều thuộc yếu tố hiện đại. Có thể nói, đây là một tác phẩm kế thừa hoàn mỹ tính truyền thống nhưng cũng phát huy được yếu tố hiện đại. Vô cùng hiếm có.”

TelaZeni kinh ngạc nhìn vị nữ sĩ đã gần 40 tuổi này, phải biết rằng vị nữ sĩ này chính là người bình luận nổi tiếng hà khắc, khó có được cho ra đánh giá tích cực như thế.

Chloe nghiêng đầu nhìn TelaZeni: “Ngài có thể cho tôi biết tên của tác giả không?”

“Cậu ấy tên là Từ Cửu Chiêu.” TelaZeni theo bản năng trả lời.

Chloe lẩm nhẩm nhớ kỹ, mắt nhìn bình sứ tinh xảo cao nhả trong đám người: “Tôi rất chờ mong có thể thấy được nhiều tác phẩm của cậu ta.”

96. Chương 96

TelaZeni đương nhiên sẽ không thỏa mãn khi chỉ giới thiệu thiếu nữ mà hắn yêu trong giới bạn bè, người cùng sở thích hay bạn của bằng hữu hắn. Tuy rằng những người bạn này không có chuyên môn chuyên nghiệp cao có thể tinh tế nhìn ra từng chỗ ưu mỹ của bình sứ này như người sưu tầm hay nhà bình luận, nhưng cũng thẳng thắn chân thành cảm thán về đẹp của nàng.

Một tác phẩm nghệ thuật đẹp chính là được dân chúng bình thường vừa liếc mắt đã cảm thấy đẹp.

Các bằng hữu của huân tước tiên sinh có một bài bình luận dài trên trang xã hội nổi tiếng, đăng tải ảnh chụp liên tục. Cùng với bình sứ, tên của Từ Cửu Chiêu từ trong một vòng tròn nhỏ nhỏ giống như làn sóng dần dần lan rộng ra khắp nơi.

Tương Hân cũng không biết lúc này TelaZeni đang không ngừng liên tiếp mời người tham gia tụ hội của hắn, hiện tại toàn bộ tinh lực của hắn đều đặt ở chuyện bày bố để đối đầu với Trịnh Khải Long.

Tương Hân phát hiện Trịnh Khải Long, đồng thời cũng bại lộ ở trước mắt của hắn, tranh đấu gay gắt một trận là không thể tránh khỏi.

Nhưng mà, lĩnh vực công ty của Tương Hân và công ty bất động sản của Trịnh Khải Long hoàn toàn không liên quan tới nhau. Thế nhưng, cái này cũng không gây trở ngại suy nghĩ chiến đấu của hai bên.

Công ty Tương Hân tên là công ty TNHH đầu tư Duệ Phong, thành lập lúc Tương Hân đang học đại học.

Lúc cao trung bị giới hạn bởi điều kiện, Tương Hân chỉ có thể sử dụng được chút tài nguyên có hạn là tiền tiết kiệm và thời gian rảnh rỗi của mình. Đến khi lên đại học làm vài vụ lớn hơn, Tương Hân liền bắt đầu không thỏa mãn làm nhỏ như vậy.

Làm một sinh viên đại học năm thứ hai hệ tài chính, hắn liền đăng kí thành lập công ty đầu tư.

Ánh mắt Tương Hân sắc bén, là một người đầu cơ và là gian thương trời sinh. Vài lần lấy nhỏ biến lớn, sau khi đầu tư thành công, danh tiếng Tương Hân từ từ càng lúc càng lớn, rất nhiều kẻ có tiền liền đầu tư vào các hạng mục của hắn.

Tương Hân nhanh chóng bắt được loại hình đầu tư vừa có thể giảm bớt được mạo hiểm vừa có thể tạo ra cơ hội phát triển công ty này, liền từ một công ty đầu tư nhỏ bộc lộ tài năng, nhanh chóng phát triển lên cao.

Đến lúc hắn tốt nghiệp đại học, lợi nhuận của Duệ Phong nhiều đến mức khiến cho người khác đỏ mắt, mà vào lúc đó Tương Hân lại lui về phía sau. Hắn trở về tiếp nhận Bác Cổ Hiên, ở Thượng Hải điều khiển Duệ Phong từ xa.

Trong mấy năm qua lại giữa Bắc Kinh và Thượng Hải, lúc đầu hạng mục đầu tư Duệ Phong chỉ nằm ở trong phạm vi nhỏ, sau đó Tương Hân thành lập thêm chi nhánh ở nước ngoài và Thượng Hải, tìm kiếm thêm các hạng mục đầu tư khác.

Tương Hân dùng thực lực của mình thành lập một công ty tài chính hiện nay đã phát triển trở thành một quái vật khổng lồ, mà Trịnh Khải Long thừa kế gia nghiệp trước đó cũng từng bước phát triển thành tập đoàn Hoàn Loạn. Công ty bất động sản tuy tốn nhiều vốn, thế nhưng lợi nhuận so với công ty đầu tư cũng không kém chút nào.

Vốn lưu động của Duệ Phong và Hoàn Loạn có thể xem là ngang nhau, thậm chí Duệ Phong còn nhiều hơn, nhưng so với danh tiếng ba mươi năm của Hoàn Loạn, khiếm khuyết của Duệ Phong chính là nền móng vững chắc và nhân mạch.

Vậy một công ty đầu tư và một công ty bất động sản sẽ đấu với nhau như thế nào? Khi hai bên không có chung ngành nghề với nhau, thậm chí song phương cũng không hề cùng xuất hiện cùng nhau.

Tương Hân cũng không nóng nảy, hiện tại cấp bách chính là đối phương. Hân sẽ chờ Trịnh Khải Long tìm không được phương pháp, tùy tiện bước vào lĩnh vực của hân, sau đó từ từ.... bẫy chết hân!

Làm việc này, Tương Hân không giấu diếm Từ Cửu Chiếu. Thuật nghiệp hữu chuyên công (ngành nào thì biết chuyên môn của ngành đó), ngoại trừ nung gốm và biết chút đấu tranh ra thì Từ Cửu Chiếu một chút cũng không giúp được gì, chỉ có thể cổ vũ và hỗ trợ.

Vào đầu xuân, nơi nơi công việc lu bù cả lên, mọi người đều vui đầu vào công việc đầu năm. Cơ sở hạ tầng ở trấn Phong Diêu đã được xây dựng tốt, Vương Triều Thần tự mình cũng có thể chống được, nên Tương Hân thoải mái cùng Từ Cửu Chiếu nhàn nhã hưởng thụ cuộc sống trong một khoảng thời gian.

Đơn đặt hàng của Bỉ có số lượng rất lớn, Từ Cửu Chiếu đang tính toán thời gian hoàn thành sau đó mới hẹn ngày bàn giao thành phẩm.

Gần đây gió lạnh tràn về, khí trời không tốt không thể khai diêu, Từ Cửu Chiếu vẫn ở xóm “nghệ thuật” vẽ một chút thiết kế chuẩn bị tham gia triển lãm quốc tế năm nay ở Pháp.

Khi cậu chăm chỉ làm việc, Tương Hân cũng không quấy rầy, hân sẽ tự mình giết thời gian. Đôi khi ôm laptop xử lý một ít công vụ, đôi khi đọc sách, xem ti vi, ngắm Từ Cửu Chiếu.

Một khi tiến vào trạng thái làm việc, Từ Cửu Chiếu tập trung lạ thường, rất nhiều lần Tương Hân chống cằm ở một bên nhìn cậu cả buổi, cậu cũng không phát hiện ra.

Mỗi khi như vậy, Tương Hân cảm giác mình đúng là hết thuốc chữa rồi, càng ngày càng say mê ánh mắt chuyên chú khi làm việc của Từ Cửu Chiếu, đều nói nam nhân nghiêm túc là mê người nhất, quả nhiên là như vậy.

Hoàn thành xong một bản vẽ, Từ Cửu Chiếu vươn người một cái, đứng lên hoạt động thân thể một chút.

“Vẽ xong rồi sao?” Tương Hân hỏi.

Từ Cửu Chiếu đã quen với việc hân ở một bên im lặng nhìn cậu, cậu quay đầu nhìn Tương Hân đang ngồi ở trên ghế sa lon, trên đầu gối đặt một quyển sách.

“Ừ, rốt cuộc cũng xong bản thảo. Anh muốn xem không?” Từ Cửu Chiếu hướng Tương Hân cười.

Tương Hân đứng lên, đem sách đặt vào trên cái bàn tròn, đi tới cầm lấy bản vẽ nhìn một chút. Bên trên là một cái bình cắm hoa hiện đại, rất có phong cách đặc trưng của Từ Cửu Chiếu: ưu nhã, tinh xảo, rất đẹp.

“Rất tốt a.” Tương Hân khích lệ.

Từ Cửu Chiếu lắc đầu nói rằng: “Hoàn toàn không được –”

Tương Hân không hiểu đem bản vẽ để lên bàn, đi qua ôm lấy Từ Cửu Chiếu: “Sao lại không được?”

Về mặt Từ Cửu Chiếu ưu buồn: “Em chưa từng tham gia loại triển lãm chỉ định chủ đề như thế này, chủ đề cũng quá mức trừu tượng đi.”

Tương Hân đồng tình sờ sờ đầu của cậu, thương mà không giúp được gì nói: “Từ từ sẽ được, triển lãm đến tháng 10 mới khai mạc, cách thời điểm giao tác phẩm tham gia còn sớm mà.”

Triển lãm quốc tế cỡ lớn cũng không phải muốn trưng bày gì thì trưng bày, mà phải phù hợp với chủ đề mà ban tổ chức đưa ra. Lần này chủ đề triển lãm là “Cảm nhận: Cuộc sống bây giờ của tôi.”

Đối với loại chủ đề trừu tượng hoàn toàn không cách nào hiểu được này, Từ Cửu Chiếu trầm mặc chùng mảy ngày.

Mặc dù có thể đoạt giải kỹ thuật, nhưng khi nhìn vào lại không hiểu ý nghĩa của tác phẩm thì có ích gì chứ?!

Các bản vẽ tràn đầy trong ngăn kéo, thế nhưng cậu cảm thấy không có cái nào phù hợp với chủ đề này cả.

“Nếu không thì, xin Trâu lão giúp em phân tích một chút?” Tương Hân đề nghị.

Từ Cửu Chiếu lắc đầu nói rằng: “Ngô Diêu đã nói với em, để tự em tận lực biểu đạt sự hiểu biết và cảm thụ đối với cuộc sống hiện tại thì tốt hơn.”

Chủ đề duy tâm kiểu này có lẽ đối với nghệ thuật gia có cảm tính tràn ngập mà nói rất là đơn giản, thế nhưng đối với Từ Cửu Chiếu thì cậu hoàn toàn không biết nên biểu đạt thế nào.

Trước kia cậu cũng không phải là không có làm chủ đề theo yêu cầu, thế nhưng đồ sứ theo yêu cầu chỉ là hình ảnh vui tươi của gia đình, hoa màu được mùa, long phượng trình tường... Kiểu này thì yêu cầu rất cụ thể.

Cậu đối với cuộc sống hiện tại cảm tưởng cũng không phải là không có, thế nhưng khiếp sợ, kinh ngạc, thuận tiện, nhanh chóng,...các loại tâm tình phức tạp này thì phải chế tạo đồ sứ như thế nào mới diễn tả ra chứ?

“Quên đi, tạm thời đừng nghĩ nữa.” Tương Hân ôn nhu nói, “Nghỉ ngơi một lát đã, chúng ta phải biết kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi chứ.”

Từ Cửu Chiếu biết Tương Hân lo lắng cho cậu, vì vậy thuận theo ngồi ở một bên trên ghế sa lon.

Từ Cửu Chiếu duỗi thẳng hai chân thon dài, ngược mắt nhìn Tương Hân đang cằn mẫn sửa sang lại bàn làm việc đã bị cậu làm cho lộn xộn. Bạn đang ?

Mấy ngày này mặc dù tiến triển không thuận lợi, nhưng Từ Cửu Chiếu cũng không có đem toàn bộ tâm tư suy nghĩ về chủ đề, đạo lý hay quá hoá dở cậu vẫn hiểu được.

Trên bàn ngoại trừ giấy bút, các loại dụng cụ ra. Còn bày vài cái phôi gốm đã phơi khô, mấy cái này được làm từ phôi phương mới mà cậu đang thí nghiệm.

Tương Hân cầm lấy một ống đựng bút xinh xắn, ống đựng bút mô phỏng theo tạo hình rễ cây, nhưng cũng hoàn toàn không giống thật. Trên rễ cây có cửa ra vào và cửa sổ, còn có một sợi dây phơi quần áo, bên dưới có một cô bé quần khăn trên đầu, mặc váy ngắn.

Tương Hân biết Từ Cửu Chiếu là dùng truyện Cô Bé Tí Hon sáng tác ra ống đựng bút. Từ khi làm Thất huynh đệ, Từ Cửu Chiếu đối với truyện thiếu nhi vô cùng hứng thú, mua không ít sách trở về xem. Đồng thời thỉnh thoảng làm chút chủ đề đồng thoại trên vật trang trí bằng sứ, làm cho Tương Hân cảm thấy hứng thú này của cậu vô cùng đáng yêu.

“Anh thích cái kia?”

Thấy hân yêu thích không buông tay cầm ống đựng bút xem, Từ Cửu Chiếu đứng lên đi tới.

Tương Hân giơ ống đựng bút trong tay lên: “Vừa lúc anh còn thiếu một ống đựng bút.”

Từ Cửu Chiếu khẽ cười một tiếng, ở bên này cậu tiện tay chế luyện đồ vật, rất nhiều thứ được Tương Hân coi trọng, đã bị hân cầm đi đặt ở trong phòng làm việc mà khoe khoang.

“Sau khi nung ra sẽ tặng cho anh.” Từ Cửu Chiếu đem vài thứ bày trên bàn lấy tới, “Anh còn thích cái nào nữa?”

Trong một nhóm đồ vật Tương Hân thích nhất cái này: “Mấy cái khác có thể dùng lại được sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Ừ, miễn là không đốt, những thứ này đem ngâm trong nước còn có thể sử dụng nhiều lần.”

Tương Hân giúp cậu đem mấy phôi gốm bỏ vào trong bồn. Sau đó Từ Cửu Chiếu cầm một khối bùn đã lọc tốt, nói với hân: “Anh có muốn thử một chút không?”

“Muốn chứ.” Tương Hân lập tức đáp ứng, hân đã sớm cảm thấy hứng thú đối với cái này, chỉ bất quá bình thường Từ Cửu Chiếu luôn bận rộn, Tương Hân cũng không muốn làm cái loại chuyện tương đương với quấy rối này.

Từ Cửu Chiếu để Tương Hân ngồi trên ghế, bản thân thì kéo một cái ghế ngồi ở bên cạnh hân.

Máy kéo phôi chuyển động, Từ Cửu Chiếu thấm nước trên bùn, Tương Hân không kịp chờ đợi liền đem hai tay đặt trên phôi hình trụ.

Bình thường nhìn Từ Cửu Chiếu làm vô cùng dễ dàng, nhưng khi Tương Hân tự mình bắt tay để lên, hình trụ lập tức thay đổi bảy phương tám hướng.

“Anh không nên dùng sức như vậy.” Từ Cửu Chiếu nín cười, lôi kéo tay của Tương Hân, từ từ đem phôi biến dạng kéo lại thành hình trụ, “Chúng ta kéo một cái đĩa nhé?”

Tương Hân tự nhiên là không có ý kiến, Từ Cửu Chiếu từng bước từng bước dạy cho Tương Hân. Sau khi xác định được Tương Hân đã học xong các bước cơ bản, liền buông lỏng tay ra .

Từ Cửu Chiếu tự mình nắm tay dạy, Tương Hân lại thông minh, rất nhanh thì có thể tự mình tiến hành tạo hình.

Bùn gốm vô cùng mềm mại, động tác kéo phôi không thể quá nhẹ cũng không thể quá nặng. Động tác tay cũng rất trọng yếu, máy kéo phôi chuyển động vô cùng nhanh, nếu trên tay có một chút sai sót là có thể kéo ra từng đạo dấu vết trên mặt phôi.

Nhưng Tương Hân thông minh như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là người mới học, kết quả cũng không có kéo ra một cái đĩa, mà là một cái chậu cạn có thai thể rất dày.

Da mặt Tương Hân tuy không mỏng, nhưng nhìn cái chậu cạn của mình, sau lại nhìn cái đĩa của Từ Cửu Chiếu làm mẫu cho hắn, cũng có chút ngượng ngùng.

“Rất tốt, lần đầu tiên có thể làm thành như vậy đã rất giỏi rồi.” Từ Cửu Chiếu không có keo kiệt khích lệ hắn, cúi đầu hôn một cái trên trán Tương Hân.

Cuối cùng vật có ý nghĩa kỷ niệm này được Từ Cửu Chiếu phủ men đặt ở trên bàn làm việc của mình, dùng để đựng các dụng cụ nhỏ nhỏ.

Sang tháng ba, Tương Vệ Quốc đột nhiên gọi điện thoại cho Tương Hân.

“A Hân, một vị bằng hữu của ông ở Bắc Kinh vừa qua đời. Con cháu của ông ấy muốn bán vật sưu tầm của ông ta, cháu đi xem thử đi, có cái nào thích hợp thì thu về đặt ở Bác Cổ Hiên.”

97. Chương 97

Trong khoảng thời gian này thân thể của Tương Vệ Quốc càng ngày càng tốt, gần đây Bác Cổ Hiên đều do ông quản lý. Tuy rằng không thể ra ngoài chạy khắp nơi, nhưng mặt mũi của Tương Vệ Quốc khá lớn, chỉ cần ngồi ở chỗ kia thì sẽ có người đem nguồn hàng đưa vào trong tay ông.

Chính vì thân thể lẫn tinh thần của Tương Vệ Quốc đều tốt, Tương Hân mới yên tâm để ông quản Bác Cổ Hiên, còn mình đem tinh lực chủ yếu đặt ở chuyện Văn Vận và Duệ Phong.

Lâu rồi Tương Vệ Quốc không có yêu cầu Tương Hân đi làm gì, nay lại gọi điện thoại tới, Tương Hân lập tức không nói hai lời liền đáp ứng.

Đương nhiên, lần này hắn đi Bắc Kinh cũng mang theo Từ Cửu Chiếu.

Lúc theo Tương Hân chạy ngược chạy xuôi thiên nam địa bắc, Từ Cửu Chiếu đã từng đi ngang qua qua Bắc Kinh, nhưng lần này vẫn là lần đầu tiên cậu hoàn toàn ở trong thành thị hiện đại này.

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu hoài niệm mang theo ưu tư, nhìn xe đi ngang qua Tử Cấm Thành.

“Làm sao vậy? Muốn đi cổ cung sao?” Tương Hân phát hiện cậu vẫn nhìn bên kia, “Làm xong chúng ta đi tham quan Tử Cấm Thành nhé?”

“Không cần đâu, lần này thời gian cũng không nhiều, chờ sau này rồi đi.” Từ Cửu Chiếu quay đầu lại nhìn Tương Hân, đem tâm tình của mình thu thập sạch sẽ.

Tương Hân nghi ngờ nhìn cậu, nắm tay cậu nói rằng: “Sau này vô luận em muốn đi đâu, anh đều đi cùng em.”

Từ Cửu Chiếu cầm tay hắn, gật đầu: “Dạ.”

Xe chạy đến trong một đường hẻm, bên này tất cả đều là tứ hợp viện, quẹo bảy rẽ tám, cuối cùng hai người xuống xe đứng trước cổng một ngôi nhà.

Tương Hân nhìn hàng xe ngoài cửa thì nhú nhú mày.

“Xem ra không ít người đến.” Từ Cửu Chiếu thấp giọng nói.

“Có lẽ chúng ta tới hơi trễ.”

Đây cũng không có biện pháp, dù sao bọn họ là từ Thượng Hải chạy tới. Mà người ở nơi này hoặc là xung quanh Hà Bắc, so với bọn họ thì nhanh hơn.

Đi vào tứ hợp viện, hoàn cảnh bên trong rất thanh tịnh và đẹp đẽ, được tu sửa rất tinh xảo, nhìn ra được nhà này có tình trạng kinh tế rất tốt.

Tương Hân và Từ Cửu Chiếu đi tới căn bản cũng không có người quản, hai người đi về phía có tiếng người nói.

Đó là một dãy sương phòng, bên trong không có gia cụ dư thừa, tất cả đều là các vật quý được bày trên cái giá, chắc là phòng chuyên dùng để đặt đồ sưu tầm.

Tương Hân nói không sai, bọn họ quả thực tới chậm, phần lớn các kệ đều trống không. Cũng không thiếu người đang quan sát đồ sưu tầm còn thừa lại, Từ Cửu Chiếu vừa nhìn như vậy liền quay đầu nói với Tương Hân: “Hai ta phân công nhau xem đi.”

Tương Hân do dự một chút liền nói: “Được, em coi trọng cái gì liền trực tiếp quyết định, không cần hỏi anh.”

Vì vậy hai người phân công nhau, tại cái kệ còn đầy tìm kiếm đồ cổ vừa lòng. Từ Cửu Chiếu am hiểu là gốm sứ, mà Tương Hân còn am hiểu thêm ngọc và hạng mục phụ.

Đồ sứ sưu tầm cũng không nhiều, cũng có thể là do người đến sớm đã lấy đi, còn dư lại không có bao nhiêu.

Đương nhiên Từ Cửu Chiếu không muốn lần này tay không mà về, vòng vo hai vòng chọn một tác phẩm dân điêu đời Thanh. Tác phẩm này liếc mắt nhìn qua coi như không tệ, chỉ bất quá miệng bị trùng.

“Trùng” là ngôn ngữ trong nghề đồ cổ, chỉ trên mặt có vết rạn. Loại vết rạn này có khi xuất hiện lúc xuất lò, có khi là do bảo quản không tốt tạo thành. Mặc kệ nói như thế nào, loại có vết rạn xem như là có vết tích.

Một khi đồ sứ có vết tích, giá cả sẽ giảm xuống 30% so với đồ sứ hoàn hảo.

Từ Cửu Chiếu buông mắt cẩn thận nhìn món đồ sứ này, ngoại trừ vết rạn ở miệng, toàn bộ đồ sứ cũng không tệ lắm, chỉ ít có thể bán mấy vạn. Chỉ cần người bán chào giá không quá cao, nhất định là có lợi nhuận, A Hân hẳn là đồng ý.

Lúc Từ Cửu Chiếu vừa tới đây luôn luôn không tự chủ dùng sự khác biệt của hai thời đại để đối tính tiền bạc, kết quả lúc định giá luôn luôn xuất hiện sai số.

Mãi đến khi đi theo Tương Hân, cậu mới bỏ được tật xấu này, có thể phán đoán chính xác giá thị trường.

Cầm trong tay món đồ sứ 20 cm, Từ Cửu Chiếu tiếp tục tìm kiếm. Cậu vòng tới vòng lui thấy cũng không quá hy vọng, chờ lúc đi tới trong góc phòng rốt cục thấy một chậu hoa có khí hình duyên dáng màu thiên thanh. Vật này được để ở vị trí tương đối thấp, trong lúc vội vàng mọi người rất dễ bỏ qua.

Từ Cửu Chiếu nhân tình sáng lên, cậu ngồi xổm xuống cẩn thận đem đồ sứ trên tay bỏ xuống, đem chậu hoa bê qua xem phần dưới đáy. Phía dưới cũng không có lạc khoản, chỉ có dấu kê đốt lưu lại. Nhìn kỹ màu xanh cũng không phải rất tinh thuần, có vẻ có một chút trầm lắng.

Từ Cửu Chiếu có đánh giá liền đem chậu hoa này coi như thu hoạch, cùng nhau mang đi.

Đến khi cậu lại dạo qua một vòng, xác định cũng không còn cái gì để thu hoạch, lúc này mới một trái một phải ôm hai kiện đồ sứ hướng về chủ nhân nhà này đi tới.

Chủ nhân là một nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, hần ở ngoài cửa sương phòng bày một cái bàn thật lớn, lúc thanh toán có thể trả bằng tiền mặt hoặc cũng có thể chuyển khoản.

Từ Cửu Chiếu cẩn thận đem hai kiện đồ sứ để lên bàn, một người không biết là thương nhân đồ cổ hay là người yêu thích sưu tầm đang thanh toán quay đầu lại nhìn cậu một cái. Hần nhìn chòng chọc hai kiện đồ sứ trong tay Từ Cửu Chiếu, lại nhìn khuôn mặt trẻ tuổi của Từ Cửu Chiếu, tựa hồ là cảm thấy không có gì đáng giá liền lắc đầu, nghiêng nhiên là bởi vì Từ Cửu Chiếu còn trẻ mà coi thường phán đoán của cậu.

Từ Cửu Chiếu mới không để ý tới cái người vô lễ này, chỉ chờ người nọ đi liền tiến lên hỏi giá cả hai thứ này.

Gia chủ hiển nhiên cũng đã chuẩn bị trước, mỗi một dạng đều có thể định giá chính xác, coi như là không nhớ được cũng có một cái laptop để tra tìm.

Không ngoài sở liệu, giá đồ sứ có trùng không cao lắm, người bán chào giá hai vạn. Từ Cửu Chiếu âm thầm gật đầu, như vậy đặt ở Bác Cổ Hiên bán chừng năm vạn là không thành vấn đề.

Lúc đàm định giá cả, nam tử trung niên cầm laptop tra lật nửa ngày, cuối cùng mới lật tới trang ghi chép của chậu hoa.

“Chậu hoa này là tác phẩm thời kỳ dân quốc. Mặc dù là dân quốc, thế nhưng sắc men rất trong suốt, phẩm tương hoàn hảo, lại là chậu hoa mô phỏng Nhữ Diêu[1]. Nếu cậu muốn thì liền một vạn năm.” Nam tử trung niên khép laptop lại. ?

Lông mày Từ Cửu Chiếu cau lại, không phải bởi vì đối phương cho giá cả có vấn đề, mà là người này hiển nhiên đối với thời kì của chậu hoa này nói sai rồi.

Nhữ Diêu chỉ có hai mươi năm lịch sử ngắn ngủi, số lượng đồ sứ đốt tạo tồn tạo cũng không nhiều, đời sau mới phổ biến phỏng chế Nhữ Diêu, vì vậy trên thị trường ít có Nhữ Diêu thật sự.

Cậu nhìn chậu hoa đúng là mô phỏng theo Nhữ Diêu, nhưng cũng không phải thời dân quốc, chắc là thời Minh triều.

Cái chậu hoa này toàn thân cao thấp không có tỳ vết rõ ràng nào, ngoại trừ dưới đáy có vết tích kê lót bằng vòng đệm[2]. Đối với người hiểu rõ đồ sứ, Nhữ Diêu khi đưa vào lò vì phòng ngừa bị dính liền với nhau, bên dưới chỉ dùng đinh[3] để kê lót, cho nên vừa nhìn bên dưới không phải là vết tích vệt đinh mà là vết tích vòng đệm, có thể phán đoán được đây là hàng nhái mà không phải là hàng thật.

Từ Cửu Chiếu không biết người trung niên này căn cứ vào cái gì mà kết luận chậu hoa là hàng nhái thời dân quốc, có lẽ là bởi vì bên dưới không có lạc khoản[4]. Bởi vì thông thường ngự diêu xướng đốt tạo mô phỏng Nhữ Diêu đều có hiệu khoản niên kỉ của hoàng đế đương đại, mà thời dân quốc đại đa số đều là phảng khoản (lạc khoản nhái) hoặc là không để lạc khoản.

Từ Cửu Chiếu cũng sẽ không vào lúc này hảo tâm nhắc nhở sai lầm của đối phương, đi theo gian thương như Tương Hân, Từ Cửu Chiếu cũng có chút phúc hắc.

Từ Cửu Chiếu thử cùng đối phương trả giá, cuối cùng đem giá cả chậu hoa hạ xuống một vạn ba.

Đạt thành giao dịch, Từ Cửu Chiếu liền đem hai kiện đồ sứ di chuyển qua một bên chờ Tương Hân trở về cùng nhau tính tiền. Lúc này người đã không nhiều lắm, không đợi bao lâu, Tương Hân liền bê một tủ sưởi ấm cao một thước ba.

Cái tủ thoát nhìn rất nặng, Từ Cửu Chiếu tiến đến giúp hần: “Em giúp anh.”

“Không cần, anh có thể di chuyển được.” Tương Hân tránh thoát cậu, loại việc nặng này Tương Hân không nỡ để Từ Cửu Chiếu chạm vào, đôi tay của cậu rất quý giá a.

Từ Cửu Chiếu không thể làm gì khác hơn là đứng sang một bên, cậu cẩn thận nhìn cái tủ này.

Cái tủ kiểu mẫu không lớn, thường được sử dụng ở phương Bắc. Nó thuộc về vật dụng sưởi ấm, vật dụng sưởi ấm được chia làm 4 loại: bàn ăn sưởi ấm, bàn nhỏ sưởi ấm, bàn dài sưởi ấm, tủ sưởi ấm.

Người phương Bắc có tập quán ngủ giường sưởi, giường sưởi thường thường rất lớn, bên trên có thể để một ít gia cụ, thường ngày hoạt động trực tiếp ngay trên giường sưởi.

Tương Hân lấy tủ sưỡi này rõ ràng là vật cổ, có điều là nó được làm bằng gỗ sồi, cũng không phải rất quý giá. Chỉ là trên cửa tủ được trang trí hoa văn chạm trổ tiên hạc rất tinh mỹ, mép tủ, chân tủ cũng có đường vân uốn lượn rất đẹp, duy chỉ có một điểm không tốt chính là nước sơn bị tróc lợi hại.

Nam tử trung niên hiển nhiên cũng biết ưu khuyết điểm của tủ sưỡi, hai người cò kè mặc cả tuyệt không thối nhượng. Bất quá bởi vì là tác phẩm thời dân quốc, cuối cùng giá cả định cách ở tám ngàn.

Nói xong rồi, Từ Cửu Chiêu và nam tử trung niên đều cho rằng xong chuyện, không nghĩ tới Tương Hân mở cánh cửa, từ trong ngăn kéo móc ra một khối đất tròn lớn.

Gia chủ lấy làm kinh hãi, hiển nhiên không nghĩ tới Tương Hân nhìn trúng cái này.

“Cậu xác định cậu muốn cái này?” Nam nhân trung niên vẻ mặt không hiểu nhìn Tương Hân.

Những thứ này đều là của cha hắn dốc cả đời tìm kiếm, nam nhân trung niên cũng theo học tập được chút da lông, bất quá đối với rất nhiều thứ xem không hiểu. Khối đất này chính là một trong số đó, hắn cũng không hiểu vì sao khối đất này cũng được để ở trong căn phòng này.

“Đúng, ngài ra giá đi.” Tương Hân vẻ mặt bình tĩnh.

Nam tử trung niên không có manh mối, lại không dám tùy tiện cho ra cái giá. Rất rõ ràng đối phương biết đây là cái gì, mà hắn một chút cũng không biết, rất dễ bị thiệt.

Nam tử trung niên do do dự dự, thử dò xét cho ra một cái giá cao: “... Năm nghìn?”

Tương Hân cau mày: “Ngài cũng đừng công phu sư tử ngoạm như thế, cho một giá mơ hồ như vậy. Ngài cảm thấy cái này có giá trị như thế sao?”

Nam nhân trung niên da mặt không dày như vậy, mặt đỏ một chút: “Không cao thì thấp vậy. Cậu cảm thấy giá bao nhiêu thì thích hợp?”

Tương Hân do dự một chút: “Tôi ra năm trăm.”

Một khối đất có giá trị năm trăm, khẳng định không đơn giản. Trong lòng nam tử trung niên càng nghi hoặc, vì vậy căn chét giá cũ không chịu đi xuống.

Tương Hân không nhịn được, dứt khoát nói rằng: “Tôi đây nói cho ngài biết, vật này là cao lanh. Dùng để đốt đồ sứ, ngài nghĩ một vật thể này có bao nhiêu người cảm thấy hứng thú chứ? Mặc kệ nó có vấn đề gì, nói cho cùng cũng chỉ là đất thôi!”

Nguyên lai là đất cao lanh, đã biết đồ chơi này rất cuộc là vật gì, nam tử trung niên liền an tâm.

Cuối cùng khối đất này lấy 1500 thành giao.

Mà Từ Cửu Chiêu đã sớm ở một bên khép miệng không nói lời nào, chỉ sợ quấy rầy Tương Hân, đem chuyện làm cho hồng bét.

Cậu và Tương Hân hiểu lòng nhìn nhau một cái, liền yên ổn mang các thứ đi.

Nhưng mà việc tốt thường hay gặp trắc trở, không đợi Tương Hân chuyển khoản, liền xuất hiện hai người vội vã đi tới.

Hai người này đuôi mắt thấy khối đất để ở trên bàn, một người trong đó hưng phấn hô to: “Không sai, chính là vật này!”

98. Chương 98

Hai người chạy tới kia, một người chừng bốn mươi tuổi đeo kính đen, một người khác ăn mặc moden trên dưới ba mươi tuổi. Tất cả lực chú ý của hai người này đều bị khối đất trên bàn hấp dẫn, căn bản cũng không có nhìn đến ba người xung quanh.

Nam tử chừng ba mươi tuổi đứng ở bên cạnh bàn đưa tay sờ soạng một cái, sau đó hắn dùng ngón tay vờ nắn, tựa hồ đang xác nhận cái gì.

Nam tử chừng ba mươi quay đầu nói với nam nhân hơn bốn mươi tuổi: “Hàn ca, chính là cái này.”

Nam tử được gọi là Hàn ca lập tức gật đầu, hướng phía gia chủ đứng ở sau bàn mở miệng: “Vật này là bán phải không? Chúng tôi muốn mua nó, anh ra giá đi.”

Tương Hân ở một bên quả thực tức đến muốn cười, chưa từng thấy qua kẻ không coi ai ra gì tự quyết định như thế.

Ngược lại gia chủ cũng không có bối rối, hần tỉnh táo nói: “Xin lỗi hai người tới chậm rồi, khối đất này đã bán.”

Hàn ca sững sốt một chút, nam tử chừng ba mươi tuổi nói: “Đã bán? Bán cho người nào?” Vật không phải là còn ở nơi này sao?

Gia chủ hướng về Tương Hân đứng ở đối diện ra hiệu, hai người này mới quay đầu nhìn sang.

Hàn ca chủ động mở miệng nói rằng: “Hai vị tiên sinh, khối đất này chúng tôi muốn rất lâu rồi, chỉ bất quá Tiền lão không chịu bỏ thứ yêu thích nên mới chờ cho tới bây giờ. Nghe nói hôm nay đồ sưu tầm của ông ấy được bán lại, lúc này chúng tôi mới vội vàng từ nước ngoài chạy về. Mong cậu rộng lòng giúp đỡ đem khối đất này nhường lại cho tôi đi.”

Tương Hân mua khối đất này, dĩ nhiên là vì Từ Cửu Chiếu. Hần làm sao có thể nhượng bộ chuyện liên quan tới người yêu chứ?

“Rất xin lỗi, khối đất này chúng tôi cũng rất coi trọng, cho nên không thể chuyển nhượng.” Tương Hân trực tiếp cự tuyệt.

Nam tử chừng ba mươi cau mày, gương mặt nôn nóng và không kiên nhẫn, hần quay đầu nói với chủ nhà: “Bọn họ đã trả tiền rồi sao?”

Chủ nhà nghe hần nói lời này có dự cảm bất hảo, nhưng vẫn trả lời: “Còn không có.”

Nhất thời vẻ mặt nam tử kia nhẹ nhõm: “Vậy cũng chưa xác định, hần ra bao nhiêu tiền? Tôi ra giá gấp đôi!”

Nghe xong lời này ngoại trừ người nói ra thì tất cả người ở chỗ này biểu tình đều thay đổi.

Gia chủ cảm thấy sâu sắc phiền toái thở dài: “Xin lỗi, tuy rằng bọn họ còn chưa trả tiền nhưng chúng tôi đã đạt thành giao dịch rồi.” Người này nói như vậy rất không thích hợp, quả thực không theo quy củ. Gia chủ đối với đồ sưu tầm cũng hiểu biết một chút, hai bên đang giao dịch thì kẻ thứ ba không được tham gia, đây cũng không phải là đang đấu giá a.

Nam tử chừng ba mươi tuổi còn muốn nói, Hàn ca liền lên tiếng: “Tùng Nham, để tôi.” Người gọi là Tùng Nham lúc này mới im miệng, Hàn ca từ trong túi áo móc ra một hộp thuốc lá hạng sang, hần rút ra một điếu đưa cho Tương Hân: “Người anh em, hút điếu thuốc, việc này chúng ta có thể thương lượng mà.”

Về mặt Tương Hân càng lạnh hơn, hần cự tuyệt nói: “Tôi không hút thuốc lá, hơn nữa chuyện này cũng không có gì để thương lượng cả.”

Hàn Ca tinh tế lời đời, cũng không vì thái độ Tương Hân lãnh đạm mà tức giận, ngược lại là cười nói: “Sao lại không thể thương lượng chứ? Hai người ra bao nhiêu tiền?” Tương Hân và Từ Cửu Chiếu đều không nói lời nào, Hàn ca liền nói: “Như vậy đi... Bất kể hai người ra bao nhiêu, chúng tôi ra một vạn mua lại, cậu xem như vậy có được không?”

Từ Cửu Chiếu cùng Tương Hân liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy hai người này rất phiền phức. Mà gia chủ đứng ở một bên thờ ơ, hần thấy Tương Hân nói đúng, thứ này nói cho cùng vẫn là đất, giá cả có lên trời cũng vẫn là đất. Mặc dù vô cùng kinh ngạc, nhưng chuyện hôm nay có giá mấy vạn, hôm sau giá lên hơn mười vạn thì chỗ nào cũng có, hần ngược lại cũng không quan tâm một khối đất như thế.

Nhưng song phương ở đây đều hiểu, đó cũng không phải một khối đất thông thường.

Mà là Ma Thương thổ đã tuyệt tích! (một loại cao lanh chất lượng tốt)

Tương Hân liếc mắt là có thể nhận ra loại đất này, nếu không thì cũng thật phí cho việc trước đó buồn chán nhìn bút kí của Thường Cửu và cùng Từ Cửu Chiêu ngoạn bùn gôm.

Ma Thương thổ từ lúc đầu đời Minh cũng đã gần như tuyệt tích, thậm chí do loại đất này ngày càng cạn kiệt, nghiệp gôm Cảnh Đức Trấn mới lâm vào khốn đốn, tụt hậu.

Mãi đến về sau tìm được nguyên liệu mới thay thế, lúc này mới lần nữa đứng lên.

Ma Thương thổ có thành phần đất sét thiên nhiên cực kỳ cao, hầu như không cần điều phối nhiều là có thể trực tiếp chế tạo được đồ sứ. Loại đất này chính là nguyên tố quan trọng nhất trong phối phương bùn gôm, về sau ngự diêu xưởng Cảnh Đức Trấn phát minh ra hai nguyên tố mới trong phối phương, lúc này mới thoát khỏi việc bị hạn chế ở nguyên liệu, chính thức tiến vào thời kỳ phát triển nhanh chóng.

Mà hai đời Minh Thanh nghiệp đồ sứ phát triển huy hoàng cùng hai nguyên tố mới trong phối phương có quan hệ rất lớn.

Mặc dù là như vậy, cũng không phải nói Ma Thương thổ sẽ không trân quý, không trọng yếu, trái lại bởi vì là nguyên tố đặc thù cấu tạo nên, lại càng quý hiếm.

Tương Hân bởi vì hiểu rõ những thứ này, càng không thể nào đáp ứng: “Không, khối đất này chúng tôi đã có chỗ dùng.”

Nam tử tên là Tùng Nham thiếu kiên nhẫn chen vào nói: “Mấy người biết dùng chỗ nào chứ? Biết đây là vật gì sao? Ở trong tay mấy người có ích lợi gì, bất quá là lãng phí mà thôi. Chỉ có trong tay đào nghệ gia như tôi, đất này mới có thể phát huy tác dụng! Vật này không thể cho mấy người chơi đùa như vậy được.”

Hàn ca cau mày, tuy rằng cảm thấy Tùng Nham ăn nói khó nghe, thế nhưng hắn nói là sự thật.

“Xem đi, thứ này trong tay mấy người chỉ là một vật hiếm lạ, nhưng chỉ có ở trong tay người biết dùng mới có thể phát huy giá trị của nó, bằng không cái này chỉ là đất mà thôi.”

Tương Hân cười nhạt: “Thật ngại quá, tôi mua đất chính là vì nung gôm.”

Tùng Nham dựng lông mày: “Biết đây là đất gì sao? Tùy tùy tiện tiện liền nói nung gôm, cũng không sợ gió lớn thổi đầu lưỡi à.” (chỉ đối phương mạnh miệng nói láo)

Từ Cửu Chiêu giận tái mặt, cậu tiến lên: “Đừng có không để ai vào mắt, cho rằng trên đời này sẽ không có người phân biệt hàng tốt xấu sao?” Bạn đang ?

Tùng Nham thái độ cao ngạo liếc mắt nhìn Từ Cửu Chiêu: “Vậy thì thế nào? Người biết nhìn hàng thì nhiều, thế nhưng đem nó biến thành tác phẩm có giá trị không phải ai cũng có thể làm được. Biết tôi là ai không? Tôi chính là Lý Tùng Nham, đào nghệ gia trứ danh. Chỉ có tôi mới có thể làm cho khối đất này toả sáng hào quang!”(có ai nhớ em này hog, là ng mà Mã Tú Sơn giới thiệu tham gia triển lãm í)

Về mặt Từ Cửu Chiêu mờ mịt, Tương Hân thì chọn lông mi một chút.

Nhìn hai người này không có lộ ra biểu tình làm hắn hài lòng, Lý Tùng Nham trực tiếp khinh miệt: “Ngay cả tên của tôi cũng không biết, còn nói phải dùng đất này nung gôm. Được rồi, cũng không cần ở đây tăng giá, rốt cuộc bao nhiêu tiền mấy người mới chịu nhường?” Lý Tùng Nham rút ra một tờ chi phiếu bên trong túi áo, ký tên rồi xé ra, đưa ra phía trước: “Cầm đi, chỉ cần có thể dùng tiền giải quyết thì không thành vấn đề.”

Hàn ca không đồng ý hô một tiếng: “Tùng Nham!”

Đưa đến trước mặt chính là một tờ chi phiếu trống, Tương Hân vẫn là lần đầu tiên bị người cầm tiền ném vào mặt. Hắn khí huyết cuộn cuộn, hận không thể đâm vào miệng tên đó.

Từ Cửu Chiêu kéo kéo ống tay áo của hắn: “A Hân, chúng ta không có nhiều thời gian, không cần để ý những người tạp nham này, làm xong chuyện thì đi thôi.”

Tương Hân bình tĩnh lại, hắn khôi phục lãnh tĩnh trên mặt, quay đầu dùng điện thoại di động đem tiền kết toán.

Bên này gia chủ nhìn hắn kết toán xong, liền dùng cái thùng chuẩn bị trước bắt đầu đóng gói đồ vật lại.

Bên này Lý Tùng Nham và Hàn ca vừa nhìn bọn họ không có phản ứng gì, nhất thời tức giận.

“Chờ chút! Chờ một chút — nói cậu đó, nghe không hiểu tiếng người sao!” Lý Tùng Nham trực tiếp túm tay của Từ Cửu Chiếu, lại bị Từ Cửu Chiếu lập tức hất ra. Gần đây Từ Cửu Chiếu có rèn luyện, khí lực rất lớn, đem Lý Tùng Nham quăng lảo đảo một cái, té ngồi dưới đất.

Tương Hân vừa nhìn bên này xung đột, đem vật trong tay ném xuống trực tiếp xông lại che ở phía trước Từ Cửu Chiếu.

Hắn cả giận nói: “Mấy người muốn làm gì?! Cướp giữa ban ngày sao? Còn dây dưa không rõ tôi liền báo cảnh sát!”

Hàn ca đem Lý Tùng Nham kéo lên, Lý Tùng Nham nộ khí càng thêm chất chồng. Sức chịu đựng của hắn cũng không lớn, hai ba lần bị cự tuyệt, lại bị người này đẩy té, càng trực tiếp căm hận.

Hàn ca bị Tương Hân dọa sợ, theo bản năng lui về sau.

“Bỏ qua đi, cậu ấy cũng không phải cố ý.” Hàn ca cố gắng dàn xếp ổn thoả nói.

“Cái gì bỏ qua? Việc này không thể bỏ qua!” Lý Tùng Nham thoát khỏi tay của Hàn ca, cố gắng lướt qua hắn: “Mau đem khối đất kia cho tôi, tôi sẽ không so đo với mấy người! Bằng không các người chờ đó!”

Tương Hân giận dữ: “Tôi cũng muốn nhìn một chút cậu muốn làm gì.”

Hàn ca vừa nhìn song phương mùi thuốc súng mười phần, sợ đánh nhau thật, mà hắn cũng không phải là đối thủ của Tương Hân, liền lùi kéo cổ tay Lý Tùng Nham: “Quên đi, Tùng Nham. Chúng ta tìm biện pháp khác.”

“Biện pháp gì?!” Lý Tùng Nham cả giận nói, “Anh thế nào lại vô dụng như vậy! Tôi còn phải tham gia triển lãm, không có đất tốt, tôi dựa vào cái gì ở triển lãm có cạnh tranh lớn như vậy bực lộ tài năng chứ?! Anh nói xem, còn có biện pháp gì?”

Hắn cố chấp như vậy, làm cho Hàn ca cũng sinh khí, nắm kéo hắn ly khai tứ hợp viện: “Trở về rồi hãy nói, đừng ở bên ngoài khiến người ta chế giễu.”

99. Chương 99

Kể từ khi hai thầy trò – một người định cư ở Thượng Hải, một người trở lại nhà của mình, việc gặp mặt tất nhiên không thể thường xuyên được. Bất quá Từ Cửu Chiếu vốn tôn kính sư trưởng nên cuối tuần đều gọi điện thoại cho thầy mình ân cần thăm hỏi, điều này làm cho Trâu Hành Tân thật cao hứng. Vẫn là tiểu đệ tử tri kỷ a, hai tên đệ tử kia quanh năm suốt tháng bận rộn không thấy được người, số lần gọi điện thoại cũng không bằng một nửa của Từ Cửu Chiếu.

Đương nhiên, điều này cũng không thể hoàn toàn trách hai vị sư huynh kia được. Thời đại ngày nay quan hệ ràng buộc giữa thầy và trò so với trước kia kém hơn nhiều. Huống chi, sinh hoạt hiện đại bận rộn cũng làm cho số lần thăm cha mẹ của bọn họ giảm bớt rất nhiều. Trâu Hành Tân trở thành người thầy duy nhất của Từ Cửu Chiếu nên cậu rất nghiêm túc ân cần thăm hỏi, đem hai người sư huynh đối lập nhất thời thành hình ảnh không tốt.

Bọn họ là trực tiếp từ Bắc Kinh sang đây, sau đó dự định từ Thạch gia trang bay về Thượng Hải. Tủ sưởi và hai món đồ sứ đều được gửi vận chuyển, chỉ có Ma Thương thổ là được mang theo bên mình, bởi vì vật này quá trân quý.

Hai thầy trò gặp mặt cũng rất vui vẻ, tình hình gần đây trong điện thoại hai người đã nói qua hết, nên Từ Cửu Chiếu chỉ kể với thầy mình điều mắt thấy tai nghe ở Bắc Kinh.

“A? Thật là Ma Thương thổ sao?” Trâu Hành Tân nhất thời hai mắt sáng lên. Chỉ cần là nghệ nhân truyền thừa gốm sứ truyền thống, sẽ không có chuyện không biết loại thổ liêu trân quý này. (thổ=đất, liêu=nguyên liệu)

Từ Cửu Chiếu gật đầu, cậu nhìn Tương Hân, Tương Hân liền đem thổ liêu từ trong túi hành lý lấy ra.

Trâu Hành Tân mang kiếng lão vào, tỉ mỉ nhìn hồi lâu, gật đầu nói: “Ừm, quả thực phù hợp với các đặc thù của Ma Thương thổ.” Sau đó ông ngồi dậy, cảm thán: “Vận khí hai đứa thực sự là rất tốt, vậy mà có thể gặp được loại cao lanh (đất sét trắng) tuyệt tích gần ba trăm năm này.”

Từ Cửu Chiếu nhấp môi một chút, không nói gì.

Lúc đó Tương Hân còn cần phải phân biệt sự khác nhau, thế nhưng cậu nhìn qua liền biết đó là Ma Thương thổ.

Loại thổ liêu này tuy nói là từ đầu Minh triều liền bắt đầu tuyệt tích, thế nhưng trên thực tế chỉ là cạn kiệt mà thôi, cũng không có đi đến tình trạng diệt tuyệt.

Tài nguyên cạn kiệt không có cách nào duy trì sản xuất ra lượng lớn đồ sứ, cuối cùng thổ liêu bị cất giấu đi, những thổ liêu này đều được giữ lại phục vụ cho hoàng thất, dân gian đương nhiên không thấy được. Thỉnh thoảng hoàng thất chỉ định, mới bắt đầu sử dụng thổ liêu này chế tác một ít đồ sứ.

Thời của Từ Cửu Chiếu, Ma Thương thổ tồn lượng quả thực không nhiều lắm, thế nhưng cũng có một hai khối như vậy. Từ Cửu Chiếu suy đoán, khối đất này có lẽ là từ ngự điều xưởng truyền ra. Hậu thế không biết những chuyện này, Từ Cửu Chiếu cũng không thể nói ra được.

Trâu Hành Tân nhìn tới nhìn lui Ma Thương thổ, có vẻ yêu thích không buông tay. Từ Cửu Chiếu cười nói: “Nếu thầy thích, thầy cứ giữ lại Ma Thương thổ đi.”

Trâu Hành Tân kinh ngạc ngẩng đầu: “Cái này sao có thể được? Vật trân quý như thế.”

Tương Hân cũng nói: “Trâu lão, khối thổ liêu này sẽ đưa cho người. Loại cao lanh đã tuyệt tích này chỉ có trong tay của người mới có giá trị.” Lúc nói lời này, nội tâm Tương Hân cũng rỉ máu một chút. Trên thực tế lần đầu tiên nhìn thấy thổ liêu này, hắn liền muốn để cho Từ Cửu Chiếu đem nó làm bùn gốm đi tham gia triển lãm quốc tế ở Pháp, có thể nâng cao khả năng lấy được giải thưởng của Từ Cửu Chiếu.

Nhưng khi nhìn hiện tại Trâu Hành Tân rất thích, hắn cũng chỉ có thể nói như vậy. Ai bảo đối phương tương đương với nhà mẹ đẻ của Từ Cửu Chiếu chứ, hắn phải cực lực lấy lòng thôi.

Trâu Hành Tân cau mày: “Không được, cái này quá quý trọng.” Thổ liêu tuyệt tích như thế này, có thể nói quý giá so với hoàng kim cũng không quá đáng.

Tương Hân nói rằng: “Cũng không có đắt quá, chỉ là tốn một ngàn rưỡi mua về thôi ạ.”

Trâu Hành Tân nói rằng: “Đó là hai đứa sửa mái nhà dột. Không thể tính như vậy.”

Từ Cửu Chiếu chân tình hiếu kính Trâu Hành Tân, ôn tồn khuyên giải. Mà Trâu Hành Tân là thật tâm thích, chần chờ một chút liền có chủ ý.

“Như vậy đi, thầy lưu lại một chút. Thứ này thầy có nhiều cũng vô ích.” Trâu Hành Tân ở trên khối đất tách một khối lớn có kích cỡ chừng một nắm tay, “Có một khối như thế này là đủ để thầy làm một cái đĩa rồi.”

Trâu Hành Tân giơ khối đất bằng nắm tay kia lên, rất thỏa mãn nói rằng: “Có một khối Ma Thương thổ chế tạo đồ sứ, đời này cũng đáng.” Sau đó ông nhìn Từ Cửu Chiếu nói: “Còn dư lại Cửu Chiếu mang về đi. Con không phải muốn đi Pháp tham gia triển lãm sao? Dùng Ma Thương thổ làm nguyên liệu, giành được hạng nhất cho chúng ta thêm vẻ vang a.”

Nói thật, Ma Thương thổ tuy rằng trân quý, thế nhưng cho tới bây giờ Từ Cửu Chiếu cũng không nghĩ sẽ lợi dụng điểm này đi tham gia triển lãm. Cậu nghĩ coi như là bùn gốm thông thường, đến trong tay của cậu cũng có thể ‘hóa mục nát thành thần kỳ’. Không thể không nói, đây là một loại tự tin chỉ có đại sư mới có thể có.

Quanh co một hồi, Tương Hân vui vẻ, hắn cũng nói: “Đúng vậy, Cửu Chiếu. Vừa lúc có thể dùng làm sáng tác tác phẩm tham gia triển lãm.”

Trâu Hành Tân để cho người đem miếng nhỏ thu vào, Tương Hân cũng đem phần còn thừa lại cất xong.

Trâu Hành Tân nói rằng: “Ma Thương thổ không cần điều phối nhiều là có thể trực tiếp sử dụng, nhưng mà con phải nhớ cẩn thận đem tạp chất loại đi sạch sẽ. Đặc tính của Ma Thương thổ thầy cũng đã nói qua, con phải sử dụng tốt điểm này, tạo đột phá trong thiết kế tác phẩm.”

“Con hiểu được, thưa thầy.” Từ Cửu Chiếu gật đầu.

Ma Thương thổ tính thấu quang tốt vô cùng. Chế ra bunn gồm tốt cho dù đồ sứ dày 1 cm, tia sáng cũng có thể xuyên thấu qua thai gồm lộ ra ánh sáng mơ hồ. Mà điều chế bunn gồm không tốt căn bản sẽ không có độ thấu quang, còn vô cùng nặng nề.

Cho nên, lúc chế tác tác phẩm phải suy xét đến đặc điểm của Ma Thương thổ.

Nghe kiến nghị của Trâu Hành Tân, Từ Cửu Chiếu có chút manh mối, thế nhưng cụ thể phải làm sao thì cần phải suy nghĩ một chút.

Hai người ở chỗ Trâu Hành Tân một ngày đêm, ngày thứ hai đi máy bay trở lại Thượng Hải.

Vài ngày sau, Từ Cửu Chiếu nhận được điện thoại của huân tước TelaZeni, đối phương mời cậu đến Châu Âu một chuyến.

TelaZeni tận hết sức lực hướng về bằng hữu của mình bày ra mị lực của Tinh Không Thiếu Nữ, cuối cùng quá trình chậm rãi lên men, dẫn tới người yêu thích sưu tầm các nước Châu Âu tranh nhau tham gia tụ hội của hắn. Trong khoảng thời gian ngắn, có thể nhận được lời mời tham gia tụ hội của TelaZeni là một việc vô cùng vinh quang của giới sưu tầm Châu Âu.

Loại tình trạng này, cho dù TelaZeni không chủ động tuyên truyền, tiếng tăm của Từ Cửu Chiếu cũng đã khiến người ta nghe nhiều nên quen.

TelaZeni không thể không mời vị tác giả này chính thức lộ mặt.

Sau khi Ngô Diếu biết quả thực hưng phấn dị thường: “Tiểu sư đệ! Em nhất định phải tới, mặc kệ thế nào thì đây là lần đầu tiên em ở giới nghệ thuật Châu Âu ra mắt, vô luận như thế nào, em cũng không thể bỏ qua!!”

Thanh âm của Ngô Diếu xuyên qua điện thoại di động, làm cho Từ Cửu Chiếu phải cảm ra xa một chút.

“Nhưng mà, em gần đây đang rất bận.” Từ Cửu Chiếu rất buồn rầu, đơn đặt hàng của Bỉ, lại phải thiết kế tác phẩm tham gia triển lãm, cậu bây giờ không có tâm tư gì xuất hiện cả.

“Không được! Coi như là tạm thời buông tha triển lãm lần này, em cũng nhất định phải nhún chút thời gian để đến.” Ngô Diếu nói không hề chừa chút đường lui.

Tương Hân đưa tay hướng về Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu nhìn hắn một cái, sau đó đem điện thoại di động giao cho hắn.

Tương Hân nói: “Đi thì nhất định phải đi, nhưng mà cũng không thể làm lỡ chuyện triển lãm. Tôi sẽ đích thân liên hệ với huân tước TelaZeni, cùng ông ta xác nhận sắp xếp hành trình cụ thể.”

“..... “. Ngô Diếu có một loại cảm giác bị người đoạt đi công việc của một đại diện, “Vậy được rồi, mọi người xem mà sắp xếp đi. Nói chung hành trình lần này đối với việc nâng cao danh vọng cho Cửu Chiếu rất trọng yếu.”

Cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu cau mày: “Thực sự phải ra khỏi nước sao? Có tốn nhiều thời gian không?”

Tương Hân nở nụ cười, hắn giơ tay lên chà chà gò má của Từ Cửu Chiếu, sau đó ở giữa chân mày đang nhíu của Từ Cửu Chiếu hôn một chút: “Đừng lo lắng, anh sẽ an bài tốt, sẽ không làm chậm trễ thời gian quá lâu.”

Hiện tại sinh hoạt của Từ Cửu Chiếu đại bộ phận đều là do Tương Hân xử lý, ăn mặc ngủ nghỉ không nói, ngay cả sắp xếp hành trình trong công tác Từ Cửu Chiếu cũng giao cho Tương Hân.

Tương Hân cực kỳ nghiêm túc lập kế hoạch chia thời gian, Từ Cửu Chiếu chỉ cần dựa theo bảng giờ giấc đã sắp xếp là có thể dễ dàng hoàn thành rất nhiều chuyện.

Theo lý thuyết, Từ Cửu Chiếu là đào nghệ sư độc lập gánh vác một phòng làm việc hẳn là nên mời một trợ lý chuyên môn, chỉ bất quá Tương Hân luyện tiếc đem công việc này giao cho người khác, nên tự mình xuất trận quản lý.

Dưới sự an bài của Tương Hân, Từ Cửu Chiếu có thể dành ra mười ngày. Tương Hân đã tính toán tốt, lần này xuất ngoại còn có thể cùng Từ Cửu Chiếu du ngoạn thăm thú một chút.

Hành trình biểu được liệt kê ra, hai người liền lên đường bay đến Bỉ, lúc đến Bỉ Ngô Diếu đã sắp xếp xong xuôi nơi nghỉ lại.

“Đúng rồi, Cửu Chiếu em có mang trang phục tham gia yến hội không?” Ở khách sạn sắp xếp xong xuôi, Ngô Diếu vỗ vỗ đầu ảo não: “Đều do ngày đó Tương Hân nửa đường chen vào nói, anh quên nhắc nhở hai người.”

Tương Hân liếc hẳn: “Anh làm người đại diện cũng quá tệ đi, ngay cả chút chuyện này cũng có thể quên.” Tương Hân mở rương hành lý, đem trang phục bên trong bỏ vào tủ quần áo: “Tôi đều đã mang theo, trông cậy vào anh chắc bây giờ rắc rối rồi.”

Bạn đang ?

Ngô Diếu không phục nói: “Tuy rằng anh quên nhắc nhở, thế nhưng anh cũng không phải nghĩ không ra biện pháp khác, tạm thời cũng có thể thuê a. Cũng không phải mỗi người sẽ vì tham gia một lần yến hội mà đặc biệt chuẩn bị một bộ quần áo mới, có tiệm bán quần áo chuyên môn tiếp nhận loại nghiệp vụ này.”

Tương Hân trực tiếp nói: “Tôi sợ anh rồi đấy, còn muốn Cửu Chiếu mặc y phục mà người khác đã mặc qua sao?” Tương Hân dùng ánh mắt như đang nhìn tội phạm nhìn Ngô Diếu.

Ngô Diếu bất đắc dĩ nói: “Sau khi trả lại người ta cũng giặt sạch khử trùng toàn bộ, cũng không phải không vệ sinh mà.” Tiểu sư đệ đều không nói gì, ngược lại Tương Hân lại có ý kiến nhiều như vậy.

Biết ở nơi này Tương Hân có bao nhiêu chú ý, Từ Cửu Chiếu đành nói: “Dù sao chúng ta cũng mang theo y phục mà, đừng nói chuyện này nữa.”

Ngô Diếu như được đại xá, xuất ra một cái máy tính cho Từ Cửu Chiếu xem: “Em xem một chút, đây là danh sách người tham gia yến hội. Em nên nhận thức trước đi.”

Trong khoảng thời gian này Ngô Diếu cũng không nhàn rỗi, hẳn chủ yếu đem tinh lực đều đặt ở việc phân tích những người nào sẽ cảm thấy hứng thú với tác phẩm của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu liếc mắt nhìn đã cảm thấy nhức đầu, chỉ nhìn những người ngoại quốc này một cái liền để cậu phân biệt được thực sự là có chút khó khăn.

Mặc dù không biết làm sao, thế nhưng trốn tránh không phải là tính cách của Từ Cửu Chiếu, cậu chỉ có thể ngồi ở chỗ kia chăm chú theo Ngô Diếu nhận thức mặt từng người, nghe hẳn giải thích thân phận bối cảnh của những người này.

Mà Tương Hân ở một bên, vừa nghe vừa thu xếp quần áo hai người mặc tham gia yến hội.

Y phục hẳn mang theo là lễ phục dạ hội đã được định chế tốt cho Từ Cửu Chiếu trước đó, hoàn toàn thiết kế theo phong cách cá nhân. Bảo đảm sau khi Từ Cửu Chiếu mặc vào cảm thấy thư thái dễ chịu không nói, mà càng làm nổi bật thêm phẩm chất riêng trên người cậu: nghiêm cẩn, học thức, anh tuấn, nho nhã.

Trên mặt nghiêm trang, nhưng nội tâm tưởng tượng thấy Từ Cửu Chiếu mặc quần áo này vào, Tương Hân liền chảy nước miếng tràn lan, hóa thân thành kẻ ngốc rồi.

Lần này địa điểm tổ chức yến hội không phải là khu nhà cấp cao của TelaZeni, mà là một đại sảnh ở lầu hai khách sạn.

Lần này nhân số tham gia đặc biệt nhiều, hẳn phải chuyển từ phòng yến hội nhà mình đến nơi có thể chứa được cả trăm người này.

Trong khoảng thời gian này, TelaZeni tổ chức tụ hội so với năm ngoái còn nhiều hơn, tuy rằng chi phí không nhỏ, thế nhưng TelaZeni đặc biệt thỏa mãn.

Ngay từ đầu hẳn cũng thật không ngờ tụ hội sẽ gây tiếng vang lớn như vậy, quả thực như thủy triều trào dâng. Tiến hành một loạt tụ hội cũng làm cho danh tiếng của hẳn thăng tấp bay lên, cũng kết giao được một ít người hợp tác mới, phát triển thêm công việc mới.

Những thứ thu hoạch được, làm cho hẳn càng thêm nhiệt tình đem hết thầy yêu thương cấp cho “thiếu nữ” của hẳn.

Kỳ thực bản thân TelaZeni cũng không thích nhìn thấy Tương Hãn, vừa thấy được Tương Hãn, huân tước tiên sinh sẽ nhớ tới chuyện “thiếu nữ” cũng không thuộc về hẳn.

Thế nhưng đêm nay, Tương Hãn và Từ Cửu Chiếu là khách mời trọng yếu, làm chủ nhân yến hội, hẳn phải lễ độ khéo léo, mặt mang nụ cười hướng về khách quý giới thiệu bọn họ.

100. Chương 100

“Chúng ta cùng chào mừng chủ nhân của Tinh Không Thiếu Nữ - Tương Hãn tiên sinh và người sáng tạo ra nàng - Từ Cửu Chiếu tiên sinh tới Bỉ.” TelaZeni mang theo một chút không cam lòng giới thiệu với mọi người.

Người tham gia yến hội lần này, tin tức linh thông đều biết chủ đề yến hội này là cái gì, có một người dẫn đầu nhẹ nhàng vỗ tay. Sau khi một tràng vỗ tay nhiệt liệt qua đi, TelaZeni theo thường lệ khen ngợi bình sứ mỹ lệ đang được an trí ở trung tâm rào chắn, nhân tiện khen người sáng tạo ra nàng là tuổi trẻ tài cao.

Lúc đem Tương Hãn là chủ nhân Tinh Không Thiếu Nữ, Từ Cửu Chiếu là người sáng tạo long trọng giới thiệu cho khách quý, rất nhiều người tụ tập xung quanh, tranh nhau nói chuyện với hai người.

Trong đó luôn có người chưa từ bỏ ý định hỏi Tương Hãn có thể chuyển nhượng Tinh Không Thiếu Nữ hay không. Đương nhiên, mỗi lúc như vậy Tương Hãn sẽ không ngại phiền hà lặp lại tên gọi tiếng Trung của nó là Dạ Sắc Tinh Hà, dù cho trông mắt của TelaZeni thiếu điều muốn rớt ra, Tương Hãn vẫn cứ cẩn thận tỉ mỉ giải thích rõ ý nghĩa cái tên này.

Đương nhiên, Từ Cửu Chiếu chủ yếu chỉ phụ trách nghe, Tương Hãn sẽ phiên dịch cho cậu, điều này làm cho Ngô Diêu ở một bên thầm hận, lại cướp công việc người đại diện của hẳn a!

Mặc dù đã cố ý nhớ một phen, nhưng Từ Cửu Chiếu vẫn không phân rõ ai với ai, cũng may Tương Hãn nhớ kỹ, Từ Cửu Chiếu mới không làm ra chuyện chê cười.

Lần này khách quý tham gia yến hội chừng hơn trăm người, trong đó đại bộ phận đều là nhân vật nổi tiếng quyền quý trong giới sưu tầm Châu Âu, một bộ phận là tìm cơ hội làm người đại diện tác phẩm nghệ thuật, một bộ phận còn lại là tìm kiếm giúp đỡ và bán tác phẩm nghệ thuật.

Cũng không phải tất cả mọi người là thật tâm đối với chuyện TelaZeni yêu quý bình sứ mà cảm thấy hứng thú, tất cả đều vì ở trận yến hội này thuận tiện trở thành nơi tìm kiếm danh lợi. Những người này rất nhiều, tự nhiên là sẽ không bỏ qua.

Mà những chuyện này TelaZeni đương nhiên biết rõ, chỉ bất quá hẳn giấu kín không lộ ra mà thôi, mà tổ chức yến hội lần này với hẳn mà nói cũng là lợi nhiều hơn hại.

Thế nhưng Tương Hãn lại thông minh, rất nhanh liền hiểu bây giờ là tình huống gì. Hẳn cũng không thất vọng, chỉ cần hơn một trăm người bên trong có thể có một phần năm là thật tâm thích tác phẩm Từ Cửu Chiếu, là có thể thu hoạch được mạng giao thiệp và tài nguyên không tưởng tượng nổi rồi.

Thành thạo xã giao tiếp lời khách quý, đối với những mục đích không đơn thuần này Tương Hãn sẽ không kể lại cho Từ Cửu Chiếu. Đây cũng là để Từ Cửu Chiếu bớt lo đi nhiều, ngược lại chuyên tâm nghe bọn hẳn nói chuyện, Ngô Diêu cũng đi theo Tương Hãn cùng những người này nói chuyện với nhau, còn Từ Cửu Chiếu đứng ở một bên bưng một đĩa nhỏ ăn gì đó.

Bên tai tất cả đều là điệu ngữ, một chữ đều nghe không hiểu. Bất quá thanh âm quen thuộc bên cạnh khiến Từ Cửu Chiếu an tâm ăn thức ăn, bánh ngọt ngoại quốc ăn rất ngon a.

“Hàn ca! Anh xem đó có phải là hai tên hỗn đản ngày đó đoạt Ma Thương thổ của em không?!” Không khéo là Lý Tùng Nham cũng tham gia yến hội này, hẳn thấy Từ Cửu Chiêu bưng đĩa đồ ăn, lôi kéo người bên cạnh thấp giọng hô.

Hàn ca chế nhạo cười một tiếng: “Em vẫn còn nhớ đến việc này sao? Ngày nhớ đêm mong nên xuất hiện ảo giác đi. Hai người rõ ràng ở trong nước, làm sao có thể.....” Vừa nhắc mắt hắn đã nhìn thấy mọi người đang theo Tương Hân chuyện trò vui vẻ. Không có biện pháp, ấn tượng khắc quá sâu, muốn quên cũng không được, “Thật đúng là hai người bọn họ!”

Lý Tùng Nham không dám tin tưởng: “Tại sao là hai người đó, bọn họ làm sao trà trộn vào được chứ?” Lý Tùng Nham đối với chuyện ngày đó vẫn canh cánh trong lòng, lập tức liền muốn đi tới gây sự với hai người, chủ yếu vẫn vì chuyện Từ Cửu Chiêu dám đẩy hắn té ngã, làm cho Lý Tùng Nham có cảm giác bị sỉ nhục.

Đương nhiên, hắn là chưa bao giờ nghĩ nếu như không phải là do hắn động thủ túm người trước, người ta mới hất hắn ra, cuối cùng hắn mới ngã sấp xuống. Tất cả oán hận sai lầm đều đem ghi tạc trên người của Từ Cửu Chiêu. Mà Tương Hân cũng là kẻ thù, kẻ này cũng không biết điều, quét hết mặt mũi của hắn.

Hàn ca lập tức lôi kéo Lý Tùng Nham: “Em điên sao? Em muốn làm gì?!” Hai tay hắn khống chế Lý Tùng Nham, vừa lúc người chung quanh kỳ quái nhìn hai người. Hàn ca miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười, cắn răng đem Lý Tùng Nham kéo tới trong góc phòng. Hắn gầm nhẹ nói: “Nếu như em ở trường hợp này nháo xảy ra chuyện thì tiêu đời, còn muốn danh tiếng hay không hả?”

“Em chính là không cam lòng. Nói để cho bọn họ mất mặt, chính là muốn để cho bọn họ mất mặt.” Ánh mắt Lý Tùng Nham vẫn gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng của Tương Hân và Từ Cửu Chiêu.

Hàn ca nhức đầu không thôi: “Tùng Nham, em bình tĩnh một chút. Lần này phòng trưng bày lấy được thư mời phải mất nhân tình rất lớn, em nghìn vạn lần không nên cô phụ tâm huyết của ông chủ! Nếu không phải là ông chủ muốn đẩy mạnh tiêu thụ tác phẩm của một nghệ thuật gia trẻ tuổi đến từ Trung Quốc, khai thác tốt thị trường quốc nội, em cho là lần này đến phiên em tới tham gia yến hội sao?!”

Nhắc tới cơm cha áo mẹ hiện tại, Lý Tùng Nham cuối cùng tỉnh táo một chút, Hàn ca tận tình khuyên: “Em bây giờ đang thuộc về thời kì lên cao, có danh tiếng tốt rất trọng yếu. Đương nhiên nếu như sinh hoạt cá nhân bê tha, người đầu tư sưu tầm Châu Âu bên này cũng sẽ không để tâm, thế nhưng bọn họ cũng không thích một nghệ thuật gia ở trường hợp như thế này gây ra chuyện xấu mặt. Nếu là người sưu tầm, sẽ chỉ làm bọn họ cảm thấy mất mặt, đối với giá trị con người và tác phẩm của em sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

Lý Tùng Nham lấy hơi, cuối cùng là hoàn toàn bình tĩnh: “Em đã biết, anh buông em ra.”

Hàn ca thấy hắn rốt cục nghe lời, liền buông lỏng tay ra. Lý Tùng Nham chỉnh sửa lại quần áo có điểm rối loạn, sau đó nhắc chân đi đến hướng bên kia.

Hàn ca lại càng hoảng sợ: “Em làm gì?” Sao tên này còn không hiểu chứ, Hàn ca không vui nín hất lại.

Trên mặt Lý Tùng Nham mang một nụ cười quái dị nói: “Anh yên tâm, em sẽ không đem tiền đồ của mình đùa giỡn. Em chỉ qua chào hỏi thôi, chính thức nhận thức một chút. Anh xem, chủ nhân yến hội đều ở bên kia, chúng ta chẳng qua là đi trò chuyện, cũng không phải không được.”

Hàn ca lộ vẻ mặt khó xử, Lý Tùng Nham nói thì nhẹ nhàng lắm. Nhưng thư mời là bọn hắn từ trong tay người khác bắt được, bọn họ cũng không có tên trong danh sách được mời. Ở yến hội tiếp xúc một ít khách quý thì được, chứ cùng chủ nhân yến hội lôi kéo làm quen, đó không phải là tự tìm nhục nhã sao?

Lý Tùng Nham tỉnh táo nói: “Đừng lo lắng Hàn ca, lần này tham gia yến hội nhiều người như vậy, luân tước TelaZeni không nhất định có thể nhớ kỹ mỗi một người được mời đâu.”

Hàn ca suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, vì vậy liền cùng Lý Tùng Nham hướng về bên kia đi tới.

Chỉ bất quá Hàn ca không có lỗ mãng giống như Lý Tùng Nham cứ trực tiếp xông lên cùng chủ nhân yến hội tiếp lời như vậy. Hắn tính lựa chọn vị trí phía sau, nghe bọn họ nói chuyện. Sau đó sẽ chọn thời cơ thích hợp chen vào nói.

Sau đó.... sau đó hai người trực tiếp đại ra.

Bọn họ có nghe nói qua TelaZeni bởi vì bình sứ mà náo động giới sưu tầm Bì, thế nhưng bọn hắn không nghĩ tới bình sứ là tác phẩm của Từ Cửu Chiếu, mà Tương Hân lại là chủ nhân thật sự của bình sứ.

Lúc TelaZeni giới thiệu, vị trí của bọn họ rất xa, chỉ có thể nghe tiếng micro truyền tới, cách tầng tầng đám người không có thấy rõ ràng người có hình dạng thế nào.

Huống hồ người nước ngoài phát âm còn có giọng địa phương, tên tiếng Trung bọn họ phát âm cũng không rõ ràng lắm. Khi đó hai người cũng không có đem lực chú ý tập trung ở trên chuyện này, mục tiêu của bọn họ là nhân vật nổi tiếng quyền quý và người đại diện tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng.

Bỏ lỡ trọng điểm, lại bị chân tướng làm cho khiếp sợ, Lý Tùng Nham và Hàn ca nhất thời nói không ra lời.

“Từ Cửu Chiếu..... Từ Cửu Chiếu?” Lý Tùng Nham đem cái tên này lặp đi lặp lại, lúc đầu không có biểu tình gì, ngay tức khắc vẻ mặt liền khó coi, “Nguyên lai là hắn!”

Hàn ca xin thề hắn nghe được âm thanh nghiêng rằng, thấy mặt của Lý Tùng Nham toàn bộ đều vặn vẹo.

“Em lại thế nào?” Hàn ca quả thực muốn điên rồi. Hắn biết Lý Tùng Nham tự cao tự đại, sức nhẫn nhục không cao, hỉ nộ bất định. Nếu không phải bởi vì đối phương quả thật có một ít tài hoa, trẻ tuổi tài giỏi đẹp trai có tiền đồ, coi như có thể lãng xê, hắn thật không muốn theo hầu hạ.

Lý Tùng Nham hơn mười mấy tuổi liền du học ở Pháp, ở bên này học trường cao đẳng nghệ thuật, chuyên nghiên cứu học tập thiết kế gốm sứ nghệ thuật.

Hắn ở phương diện này có thiên phú, mới vừa tốt nghiệp liền thu được giải vàng nghệ thuật do thành phố Lyon(một thành phố ở phía đông nam nước Pháp) tổ chức, tất cả tác phẩm năm đó đều được bán sạch. Lý Tùng Nham tự cho mình là rất giỏi, liền cầm tiền mở phòng làm việc.

Chỉ bất quá chân chính tiến nhập vào cái vòng nghệ thuật này thì không phải chỉ bằng vào hành động theo cảm tính là có thể cất đầu dậy, cuối cùng Lý Tùng Nham đem tất cả tiền có được tiêu hết nhưng cũng không có thành danh thành gia, trình độ vẫn một mực không tiến.

Mãi đến khi tác phẩm của hắn ở triển lãm Châu Âu thu được giải tác phẩm xuất sắc, lúc này mới có phòng trưng bày nhìn trúng ký hợp đồng có bảo đảm.

Lý Tùng Nham vẫn nhớ lúc hắn vừa mới đoạt giải vinh quang về nhà, có một vị tên là Mã Tú Sơn tới nịnh hót, sau đó hắn lấy tư thái ngạo nghễ dùng chính tác phẩm đoạt giải ấy tham gia triển lãm trong nước.

Khi đó hắn ôm được giải thưởng lớn của quốc tế nên tâm tính kiêu ngạo, lại không nghĩ rằng cư nhiên ở triển lãm trong nước chỉ đạt giải nhì!

Giải nhì!

Đây là khuất nhục hắn hoàn toàn không nghĩ tới!

Nếu như không phải phòng trưng bày bên này yêu cầu hắn lập tức trở về Pháp ký hợp đồng và mở rộng tuyên truyền cho Tam Nguyệt Hoa Đào , hắn tuyệt đối sẽ không đơn giản buông tha chủ sự như vậy.

Hắn còn nhớ rõ tác phẩm đoạt giải nhất là Xuân Giang Thủy Noãn , một tác phẩm hoàn toàn không có cái gì mới, cổ xưa, bảo thủ, vậy mà cũng có thể đặt ở trên đầu hắn, làm hắn vô cùng tức giận, mà tác giả của tác phẩm cũng bị hắn coi như là nguồn gốc sỉ nhục mà ghi nhớ trong lòng.

“Từ Cửu Chiếu, không sai, chính là cái tên này!” Sắc mặt Lý Tùng Nham tái xanh, hoàn toàn không ngờ ở trường hợp này, lấy phương thức này nhìn thấy kẻ thù.

“Cái gì? Em nhận thức người này?” Hàn ca trái lại có điểm kinh hỉ, “Nếu như có thể cùng đào nghệ gia danh tiếng thiết lập quan hệ, chúng ta có thể dính không ít ánh sáng.”

“Không thể nào! Em cùng hắn là cừu nhân, giữa chúng ta từng có chuyện.” Lý Tùng Nham không chút do dự bác bỏ.

Hàn ca sắc mặt cứng đờ, hoàn toàn không biết nói cái gì cho phải. Lý Tùng Nham quả thực một chút ý thức xây dựng cũng làm không được, hoàn toàn chỉ biết làm cho người khác ngột ngạt.

Cùng khách nhân quan trọng của chủ nhân yến hội có chuyện, làm sao có thể ở trường hợp này đợi tiếp nữa. Nhất thời Hàn ca suy nghĩ rất nhiều, muốn tạm lánh mũi nhọn.

Lý Tùng Nham cũng không sợ sệt, không ai nghĩ là hắn trực tiếp chen về phía trước, hướng về phía Tương Hân đi tới. Hàn ca kinh hãi, rất sợ hắn lại làm ra chuyện không hợp cũng vội vàng chen qua.

Ở trường hợp này lần tới lần lui, bỗng nhiên xen vào người khác đang nói chuyện là một việc phi thường thất lễ. Nhất thời ánh mắt mọi người đều nhìn về Lý Tùng Nham.

“Là cậu.” Tương Hân kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó khôi phục bình tĩnh.

“Chính là tôi.” Lý Tùng Nham ngoài cười nhưng trong không cười.

Trong khoảng thời gian ngắn tràng diện có chút xấu hổ, có một người chịu không nổi loại không khí lúng túng này, chủ động mở miệng nói rằng: “Tương tiên sinh, Zeni, giới thiệu cho mọi người một chút. Vị này chính là tân đào nghệ gia Tony Lý, một chàng trai rất có tài hoa.”

Tương Hân nháy mắt mấy cái, Ngô Diêu thấp giọng phiên dịch cho Từ Cửu Chiếu (rốt cục cũng cướp lại được công việc a). Từ Cửu Chiếu kỳ quái nhìn Lý Tùng Nham, người này không phải gọi là Lý Tùng Nham sao? Thế nào lại biến thành Tony Lý?

Ngô Diêu nói: “Đây là tên tiếng Anh của hắn ở bên này, để cho tiện.” Từ Cửu Chiếu tỏ ý đã hiểu, cái này cũng giống như tên riêng vậy. Văn nhân thi sĩ ngày xưa lấy tên riêng cũng không nhiều, huống chi là tên nước ngoài.(câu này ta thêm ~)

Tương Hân cười ha ha: “Nguyên lai là đào nghệ gia trứ danh tới a.” Hắn tận lực cẩn trọng âm ở mặt chữ.

Nhất thời Lý Tùng Nham có một loại cảm giác bị nhục nhã, cũng may hắn ghi nhớ lời Hàn ca cản dận, không có làm chuyện khó coi.

Sắc mặt hắn có chút trắng, kéo khóe miệng nói: “Hoan nghênh mọi người đến Châu Âu phát triển, hy vọng Từ tiên sinh có thể có một tương lai tươi đẹp.” Ánh mắt của hắn chứa đầy thâm ý nhìn Từ Cửu Chiếu: “Nếu có cơ hội, mời hai vị đến chỗ tôi làm khách, tôi nhất định sẽ tiếp đãi thật tốt.”

Từ Cửu Chiếu không có biểu tình gì nói: “Cảm ơn thịnh tình của Lý tiên sinh.”

Trên mặt của Lý Tùng Nham run lên một cái, cơ mặt co rúm lại, Hàn ca vội vàng tiến lên hoà giải.

“Trước ở Bắc Kinh gặp qua một lần, lúc đó đều là hiểu lầm, không đánh nhau thì không quen biết, ha ha.” Hàn ca cười gượng hai tiếng, “Mong mọi người bỏ qua cho a.”

Tương Hân cười híp mắt nói rằng: “Làm sao sẽ như vậy chứ, chúng tôi đương nhiên không để ý.”...mới là lạ.

Lời nói hai bên như trong sương mù nhưng lại sắc bén, ai cũng không muốn trong trường hợp này thất lễ, Hàn ca lôi kéo Lý Tùng Nham cùng TelaZeni khách khí vài câu liền cáo lui.

Đi qua một bên, Hàn ca thở phào, vỗ Lý Tùng Nham nói: “Đây không phải là rất tốt sao, bọn họ ở trước mặt mọi người biểu hiện ra giao hảo, đối với em cũng có chỗ tốt.” Sau đó hắn nhìn Lý Tùng Nham vẫn không lên tiếng, vừa nhìn thiếu chút nữa sợ tè ra quần.

Về mặt Lý Tùng Nham vừa dữ tợn vừa kinh khủng: “Dám nhục nhã tôi! Rõ ràng biết tôi, hết lần này tới lần khác lại làm bộ không biết! Khuất nhục này tôi nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần!”

101. Chương 101

Ngoại trừ tiểu nhạc đệm Lý Tùng Nham không biết cư xử ra, yến hội lần này rất thành công, chủ nhân, khách mời, khách quý tất cả đều vui vẻ, đều có được thu hoạch.

Trở lại khách sạn, Ngô Diêu cảm thấy thái độ Lý Tùng Nham rất kỳ quái, liền cùng hai người hỏi thăm một chút. Sau khi nghe hắn nhíu nhíu mày: “Lý Tùng Nham cũng không phải là người có tính khí tốt.”

Tương Hân nhướng lông mày, cười nhạt: “Tôi cũng không phải là một người có tính khí tốt. Hắn tốt nhất đừng có tâm tư gì không đứng đắn, bằng không tôi sẽ khiến hắn sống không nổi.”

Ngô Diểu vẫn có điểm lo lắng: “Có tự tin là chuyện tốt, nhưng tự phụ thì không cần. Dù sao cũng không phải ở trong nước, tuy rằng anh ở Châu Âu kinh doanh rất nhiều năm, nhưng dù sao cũng chỉ là một người đại diện độc lập, còn phía sau đối phương lại là một phòng trưng bày rất có thực lực và bối cảnh. Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.”

Ngô Diểu và Tương Hân đều rất coi trọng việc phát triển của Từ Cửu Chiếu ở Châu Âu, ngay cả Từ Cửu Chiếu cũng lưu tâm. Cậu nói: “Phòng trưng bày phía sau đối phương là dạng gì ạ?”

Ngô Diểu nói rằng: “Anh biết người đại diện bên kia. Hắn gọi là Hàn Hạo, là một người có tiếng trong giới phòng trưng bày ở I-ta-li-a. Gần đây chủ phòng trưng bày đang phát triển nhóm nghệ thuật gia Phương Đông, Lý Tùng Nham chính là trung tâm của dự án.”

Tương Hân ngồi ở trên ghế sa lon, hắn nhắc chân lên, một tay chống cằm, mắt nhìn chằm chằm Từ Cửu Chiếu: “Đừng lo lắng, Cửu Chiếu, một phòng trưng bày như thế lại có một nghệ thuật gia tính tình chẳng ra sao cả, cũng biết là không có mắt nhìn rồi.”

Ngô Diểu bất đắc dĩ nói với Tương Hân: “Cậu nghìn vạn lần đừng dùng tiêu chuẩn trong nước mà đánh giá nước ngoài, Tương Hân.”

Tương Hân lúc này mới di chuyển ánh mắt đang dính trên người Từ Cửu Chiếu, nhìn về Ngô Diểu.

Ngô Diểu nói: “Bên này đối với nghệ thuật gia vô cùng thoải mái, cũng không yêu cầu đức nghệ song hành (đạo đức và tài nghệ đều phải tốt). Sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, không có giới hạn, hít ma túy, cuồng vọng, tự phụ... Mấy loại này ở quốc nội sẽ bị phong sát, nhưng ở bên này đều không coi vào đâu. Có chút thành tựu nghệ thuật là sẽ nổi lên thành đại sự, dù cho bị người khác chỉ vào mũi chửi ầm lên, những người này cũng không so đo gì.”

Tương Hân nhướn nhướn mày: “Bên này địa vị xã hội của nghệ thuật gia rất cao a.”

Ngô Diểu nói: “Không cao đến thế, chỉ khá cao thôi.”

Từ Cửu Chiếu ở một bên nghe cũng ngẩn tò te, chưa từng nghĩ tới chỉ là thay đổi lãnh thổ quốc gia thôi, mà một điều sư tử từ tầng dưới chót xã hội nhanh chóng biến hóa trở thành thiên chi kiêu tử, được mọi người truy phụng sùng nhi.

Lần này cậu cũng có chút lo lắng: “Phòng trưng bày kia sẽ ngáng chân em sao?”

Ngô Diểu dừng một chút nói rằng: “Hiện nay sẽ không, bởi vì hai bên không có xung đột lợi ích. Ông chủ phòng trưng bày cũng không đến mức bởi vì ân oán cá nhân của Lý Tùng Nham mà phí công chạy đến bên này làm khó dễ em.”

Tương Hân híp mắt một cái: “Lý Tùng Nham có thành tựu nghệ thuật gì nổi bật không?”

Ngô Diểu cầm máy tính bảng lên, tìm một lát rồi nói: “Giải vàng của hội nghệ thuật ở Lyon, giải tác phẩm xuất sắc của triển lãm Châu Âu, chỉ có hai cái này là của triển lãm có danh tiếng, những cái khác cũng bình thường. Nhưng mà chỉ cần hai giải này cũng làm cho rất nhiều phú thương Hoa kiều xúm lại mua, nếu lắng xê tốt, về nước còn kiếm thêm được một khoản lớn.”

Tương Hân nghiêng đầu, nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ lưu tâm Lý Tùng Nham và phòng trưng bày sau lưng của hắn.”

Ngô Diểu còn muốn nói gì, chợt nghe Tương Hân không khách khí nói: “Ngô sư huynh, anh xem thời gian cũng đã trễ thế này, có phải anh cần nên trở về không?”

Ngô Diểu giương mắt nhìn Tương Hân, tuy bên ngoài là khuyên bảo, nhưng trong ánh mắt tất cả đều là ý tứ đuổi người, trong lòng oán thầm: Ai là sư huynh của cậu hả!

Hắn bất đắc dĩ đứng lên thu thập máy tính bảng: “Anh đi về trước, vài ngày sau tiểu sư đệ có thời gian thì cùng đi với anh ăn cơm với người sư tâm có hứng thú với tác phẩm của em.”

Tương Hân vẻ mặt khinh bỉ nhìn Ngô Diểu: “Loại việc này anh còn cần Cửu Chiếu đi chung sao? Nếu như mỗi người đầu tư đều muốn gặp thì tất cả thời gian của nghệ thuật gia đều dùng cho việc xã giao hết, không

cần phải sáng tác sao? Khi Picasso còn sống, ông ấy chỉ quan tâm đến những người mà ông thấy hứng thú, chưa bao giờ thấy ông ấy dành thời gian gặp mặt các nhà sưu tập cả.”

Ngô Diểu nhất thời nghẹn lời, sau đó hần bực bội nở nụ cười: “Cậu cũng biết đó là Picasso sao? Người ta là đại nghệ thuật gia cấp bậc gì? Tiểu sư đệ bây giờ là cảnh giới gì? Sao có thể so chứ? Chờ sau này em ấy thực sự thành siêu sao, cho dù trực tiếp không nhìn sắc mặt của người khác cũng không ai dám nói một chữ đâu.”

Tương Hân trừng mắt: “Vai trò người đại diện của anh không phải là lúc người còn chưa thành danh thành gia mới có tác dụng sao, không phải là đại diện Cửu Chiếu xã giao nói chuyện sao? Nếu như cái gì cũng cần chính em ấy tự mình đi làm, vậy thuê người đại diện làm gì?!”

Hắn nói rất có lý, Ngô Diểu dĩ nhiên phản không bác được!

Ngô Diểu không cam lòng giãy dụa: “Anh cũng không phải chiếm dụng thời gian của tiểu sư đệ dùng trên xã giao, giai đoạn đầu tự mình ra mặt để khiến người ta có thiện cảm, xây dựng mối quan hệ càng hài hòa hơn a.”

“Người sưu tầm cùng nghệ thuật gia vốn chỉ có quan hệ mua bán, xây dựng quan hệ hòa hợp là cái p* gì.” Nét mặt Tương Hân trực tiếp lạnh xuống, “Người sưu tầm có mấy người là đối xử thật tâm với nghệ thuật gia? Bất quá là đem tác phẩm nghệ thuật coi như là một sản phẩm đầu tư có bảo đảm mà thôi, mà mỗi một người trong đó đều mong chờ nghệ thuật gia sớm chết một chút ấy chứ.”

Tương Hân nói lời này mang dáng vẻ phần uất vợ dũa cả nắm, thế nhưng những nhân vật nổi tiếng quyền quý mà thật sự thành tâm yêu thích giống như TelaZeni cũng không nhiều, đại đa số cũng là vì tiền mà thôi.

Ngô Diểu đương nhiên cũng biết, thế nhưng cái này giống như trong giới giải trí, những người mới không ở trước mặt thổ hào phú thương cả cả hảo cảm, ở đâu ra người tới truy phủng chứ?

Ngô Diểu nhất thời trầm mặc, Tương Hân hòa hoãn sắc mặt nói: “Cửu Chiếu có thực lực, có thiên phú, em ấy không cần những loạn thất bát tao này. Ngô sư huynh, anh cũng biết tính cách Cửu Chiếu tương đối đơn thuần, lại rất thẳng thắn. Em ấy chưa chắc sẽ thích cùng người đầu tư sưu tầm gặp mặt ăn cơm đâu.”

Ngô Diểu nghe vậy hướng về Từ Cửu Chiếu đang nhìn hai người bọn họ nói chuyện, hắn hỏi: “Tiểu sư đệ, em thực sự không thích sao?”

Từ Cửu Chiếu không phải không thích loại xã giao này, cậu chỉ là sợ phiền phức, muốn đem thời gian dùng cho việc mình thích hơn. Đối với kết giao cũng không bài xích, bằng không sao kiếp trước cậu có thể lẫn lộn được chứ?

Trong ba người, chân chính không muốn cậu đi làm loại chuyện như vậy chỉ có Tương Hân. Từ Cửu Chiếu biết Tương Hân vì lần xuất hành này đã lên kế hoạch cặn kẽ một phen, nếu để Từ Cửu Chiếu cùng đi với Ngô Diểu, kế hoạch của Tương Hân liền triệt để mắc cạn.

Mục đích Tương Hân rất rõ ràng, chính là cực lực cản trở phá hư sắp đặt của Ngô Diểu, để cho bọn họ có thể thuận lợi du lịch Châu Âu.

Đối với tùy hứng khó có được của hắn, Từ Cửu Chiếu tâm tính chủ nghĩa đại nam tử âm thầm hưởng thụ không ngớt, muốn thỏa mãn cũng chịu hắn.

A Hân quả thật là đối với lần du lịch này vô cùng mong đợi, vì để cùng một chỗ với cậu, ngay cả thủ thuật nho nhỏ này đều không luyến tiếc sử dụng ra. Cậu nghĩ thế.

Trong lòng hướng về phía Ngô Diểu nói một tiếng xin lỗi, Từ Cửu Chiếu mở miệng nói: “Ngô sư huynh, dù sao em quanh năm chỉ ở quốc nội, xuất ngoại không thường xuyên. Thay vì chỉ gặp một hai lần, chẳng bằng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định. Huống hồ tương giao qua lại cần phải tốn nhiều thời gian, chỉ gặp mặt một lần như thế cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Kỳ thực Từ Cửu Chiếu cho rằng đi lấy lòng phú thương là việc không cần thiết, kiếp trước cậu lén truyền tác phẩm ra, người nào cũng tranh nhau mua, chưa từng dùng loại thủ đoạn mượn hơi người mua này.

Hai người đều nói như vậy, Ngô Diêu không thể làm gì khác hơn là bỏ qua: “Vậy được rồi, dù sao em cũng là người quyết định, anh thay mặt cho em cũng giống như vậy.” Chẳng qua là một thành cún mà thôi, hần.... hần mới không sợ đâu! Bạn đang ?

Nét mặt Ngô Diêu bình tĩnh, trong lòng thì riu rít rời đi, bóng dáng không khỏi mang theo vài phần rầu rĩ.

Nội tâm Từ Cửu Chiếu càng áy náy, nhưng mà cậu sẽ không thay đổi chủ ý cùng Ngô Diêu đi xã giao đâu. So với việc công, khó thấy được Tương Hân biểu hiện bốc đồng như vậy, hiển nhiên hấp dẫn sự chú ý của cậu hơn.

Từ Cửu Chiếu đóng cửa phòng, một thân ảnh cao lớn phía sau liền trực tiếp áp sát lại, hơi thở ấm áp tới gần, một đôi môi mềm mại ướt át dán lên lỗ tai cậu, cọ sát về phía trước. Môi ngậm vành tai, hàm răng khê cắn, da đầu Từ Cửu Chiếu tê dại, bị kích thích run rẩy một chút.

Tương Hân buông ra, hỏi: “Thế nào? Lạnh sao?”

Bên này khí trời chỉ hơn mười độ, bọn họ mặc lễ phục dạ hội đi ra đi vào, nói không chừng liền bị cảm lạnh. Tương Hân lo lắng sờ sờ cái trán của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu bỏ tay hần xuống: “Em không lạnh.”

Tương Hân ồ một tiếng, liền dời đi lực chú ý. Hần không nháy mắt nhìn chằm chằm cái nơ đeo trên cổ Từ Cửu Chiếu. Đó là cái nơ màu đỏ sậm bên trên có sọc vân thất kiểu Windsor, là Tương Hân tự tay đeo cho cậu trước khi dự tiệc.

Lễ phục dạ hội của Từ Cửu Chiếu toàn thân đều là màu đen, cắt sửa vừa người, trang nhã khéo léo. Mặc dù giúp cho Từ Cửu Chiếu anh tuấn mê người, thế nhưng khí chất trên người cậu nghiêm cẩn như vậy thoát nhìn quá mức nghiêm túc, vì vậy Tương Hân liền chọn lựa cho cậu một cái nơ sọc.

Đeo nơ cũng không tăng thêm vẻ trang nghiêm, trái lại có vẻ tao nhã và phong độ. Nhưng lúc Từ Cửu Chiếu ngược đầu lên, lộ ra cái cổ để hần đeo nơ vào ám ảnh Tương Hân không thôi, liền ở bên trên lưu lại một vết hôn.

Tự tay vì cậu đeo nơ, lại muốn đích thân tháo xuống. Cái ý niệm này từ khi ra cửa cho đến lúc về vẫn một mực trong đầu của hần vòng tới vòng lui, hần làm sao còn có thể bình tĩnh cùng Ngô Diêu bàn bạc chuyện gì chứ.

Phải nói là Ngô Diêu bị ngược khóc cũng là do xui xẻo, một chút cũng không được người xem vào mắt.

Tương Hân ôm vai Từ Cửu Chiếu, một bên vẫn ngậm tai cậu, một bên thay đổi vị trí đến bên giường. Sau khi ngồi xuống, Từ Cửu Chiếu thở phì phò đẩy Tương Hân ra: “Anh cũng không cần bắt nạt Ngô sư huynh, kỳ thực anh ấy rất cực khổ.”

Tương Hân vẫn còn ủy khuất: “Cái gì anh bắt nạt anh ấy, rõ ràng chính là anh ấy làm sai, cái gì cũng đẩy cho em, còn ảnh thì một thân ung dung a.” Anh ta khổ cực, em mới không bị khổ cực đó! Hần cũng đã chia sẻ phân nửa công việc của người đại diện rồi. Hiện tại để một mình anh ta làm việc này, trái lại còn kêu khổ, cái này sao có thể được?!

Nếu như để Ngô Diêu nghe được lời này của Tương Hân, thực sự là muốn phun máu ra ngoài, rõ ràng không phải là do tên đầu sỏ này cướp công việc của hần gây nên sao?! Là hần không muốn làm sao!

“Không nói nữa, em chuyên tâm đi.” Tương Hân liền đem Ngô Diêu ném tới sau đầu.

Từ Cửu Chiếu nửa nằm trên giường lớn, cậu bắt đầu dĩ dùng hai tay vịn gương mặt của Tương Hân, Tương Hân hơi khép mí mắt, chuyên chú tập trung tinh thần hôn môi Từ Cửu Chiếu. Từ Cửu Chiếu thấy vẻ mặt Tương Hân say mê như vậy thì trong lòng càng nóng lên. Từ từ bị hần kéo vào trạng thái, Từ Cửu Chiếu liền ôm đầu vai hần.

Vị trí của Từ Cửu Chiếu có chút ngửa ra sau, Tương Hân phải chống thân truy đuổi, chờ Từ Cửu Chiếu tựa ở đầu giường, lúc này Tương Hân mới có thể đem cậu vây khốn, cảm thấy mỹ mãn đè lại con mồi của mình, thoả thích hưởng thụ môi lưỡi ẩm ướt.

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu ướt át, lễ phục dạ hội trên thân trực tiếp bị mở ra, vạt áo phía trước lộ một khoảng lớn. Tương Hân có điểm hưng phấn quá mức, hiển nhiên là do trang phục của Từ Cửu Chiếu kích thích hứng thú của hắn.

Hắn đưa tay kéo cái nơ, từ từ tháo nút buộc ra. Hắn phảng phất là đang hưởng thụ cái gì đó, thế nhưng Từ Cửu Chiếu hoàn toàn bị hắn khơi mào lửa chịu không nổi tiết tấu chậm rì rì như vậy, trực tiếp đem áo cởi ra.

“..... Không nên gấp gáp.” Tương Hân vỗ về hôn môi cậu, ngón tay vòng quanh cái nơ.

....

“Anh đây là.. yêu thích đặc biệt gì vậy?” Từ Cửu Chiếu ngửa đầu thở dốc, toàn thân cậu không mảnh vải, duy chỉ trên cổ đeo một cái nơ.

Từ Cửu Chiếu không có cách nào lý giải được, bất quá chỉ là một cái nơ, thế nào lại có thể khiến Tương Hân hưng phấn thành như vậy chứ. Vừa không ngừng trên người cậu dùng sức, còn muốn dò xét cái nơ này, cần mãi không buông. Điều này làm cho cả người cậu bị áp lực, đầu gối cậu cũng bị đè tới vai, động tác có độ khó này khiến hô hấp Từ Cửu Chiếu càng không ổn.

Cậu làm sao có thể biết trên cái thế giới này có một loại gọi là tình thú chứ, Tương Hân bất quá là triệt để tận dụng thôi.

Trong lúc động tác biến hóa, mắt của Từ Cửu Chiếu đảo qua bộ lễ phục bị nhiễm dịch thể trắng trắng, lại bị giầy vò không ra hình dạng gì, chợt lóe lên một ý niệm trong đầu.

Bộ đồ này còn có thể dùng được sao?!

102. Chương 102

Khó có được một lần tình thú, mặc dù Tương Hân rất muốn tận hưởng, nhưng mà ngày mai còn phải khởi hành, hắn vẫn không chế bản thân không có làm quá mức.

Cũng may bây giờ Từ Cửu Chiếu rèn luyện thân thể càng ngày càng tốt, ngày hôm sau mới có thể rời được giường. Bả vai, ngực cậu đã săn chắc hơn. Trên cánh tay, trên đùi cũng rèn luyện rất có lực độ, thỉnh thoảng làm một chút động tác khó cũng không thành vấn đề.

Trong chuyến đi này, ngoại trừ Tương Hân muốn mang Từ Cửu Chiếu nhận thức một phen phong tình nước ngoài ra, càng nhiều hơn chính là muốn giúp Từ Cửu Chiếu có được nhiều linh cảm hơn, đối với việc sáng tác tác phẩm tham gia triển lãm cũng rất có ích.

Bởi chủ đề là cảm tính, Tương Hân liền tính toán để Từ Cửu Chiếu quan sát tác phẩm nghệ thuật hiện đại nhiều hơn.

Hắn và Từ Cửu Chiếu đi thăm viện bảo tàng Brussels, nhìn rất nhiều tác phẩm nghệ thuật. Những tác phẩm này bao gồm hội họa, điêu khắc, gốm sứ, đủ loại kiểu dáng giúp Từ Cửu Chiếu mở rộng tầm mắt.

Bọn họ ở Bỉ ba ngày, sau đó lại đi Pháp, đi thăm viện bảo tàng nghệ thuật Orsay, bảo tàng Louvre, ngoại trừ những nơi này ra, Từ Cửu Chiếu cũng đi tham quan một lượt các kiến trúc nghệ thuật nổi tiếng.

Vòng tới vòng lui như thế, Từ Cửu Chiếu liền hiểu dụng tâm của Tương Hân. Nội tâm cậu rất cảm động, không biết dùng lời lẽ gì để biểu đạt.

Cơm trưa xong, Tương Hân đảo điện thoại di động xem lộ trình, Từ Cửu Chiếu ngồi đối diện liền nói: “A Hân, khó có được tới Pháp một lần, không bằng chúng ta đi xem hội chợ nghệ thuật đi? Nói không chừng có thể đào được chút thứ tốt.”

Tương Hân ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cậu: “Em muốn đào bảo sao?”

Từ Cửu Chiếu ôn nhu nhìn hắn, nhẹ giọng nói: “Mấy ngày nay chúng ta đều đi bảo tàng nghệ thuật, cũng nên đổi nhiều kiểu tham quan một chút. Cuộc sống sau này còn dài, viện bảo tàng nhiều như vậy, chúng ta có thể từ từ xem.”

Loại báo hiệu hạnh phúc trong tương lai này lập tức đánh trúng lòng của Tương Hân, cổ họng hần như bị ngăn trở, nuốt xuống một chút nói: “Được, sau này chúng ta trở lại từ từ xem.”

Cửu Chiếu cười nói: “Ừ, không cần gấp.”

Trong lòng Tương Hân ngập tràn bong bóng hạnh phúc, lồng ngực được lấp đầy đến mức muốn bay lên.

Pa-ri là một thành phố có bầu không khí nghệ thuật đặc biệt nồng hậu, hội chợ nghệ thuật cũng vô cùng phồn vinh phát đạt, nơi này có 4 chợ bán đồ cũ nổi tiếng, giống như ở Phan Gia Viên (chợ đồ cổ Panjiayuan), phố cổ Lilichang vậy, đều là nơi đào bảo cực kì nổi tiếng.

Tương Hân hăng hái bưng bưng mang theo Từ Cửu Chiếu đi trên đường, chợ bán đồ cổ ngay hai bên đường, thậm chí kéo dài qua mấy con phố. Ngoại trừ ven đường bày sạp trong ngày và thời gian cố định ra, trong hẻm nhỏ cũng có rất nhiều cửa hàng kinh doanh đồ cổ, những chỗ này cũng là địa phương tìm kiếm đồ cổ rất tốt.

Đương nhiên, cũng như chợ đồ cổ vàng thau lẫn lộn ở trong nước, những thứ trong cửa hàng cũng trộn lẫn thật giả, người thường khó phân biệt, trong đó rất nhiều đồ dỏm gắn mác “China”, làm cho rất nhiều người không biết bị mắc lừa.

Tương Hân là thương nhân đồ cổ, mà Từ Cửu Chiếu lại tinh thông gốm sứ cổ, hai người này tự nhiên là biết nhìn hơn.

Đi vào một cửa hàng thoạt nhìn không có chút thu hút, Từ Cửu Chiếu thoáng cái bị kinh hãi. Từ ngoài cửa sổ nhìn vào bên trong cửa hàng chỉ thấy tối mờ, nhưng mà đi vào bên trong lại thấy cửa hàng này bày đầy đồ cổ Trung Quốc rực rỡ muôn màu.

Trong đó có Thanh Đồng khí, cổ ngọc khí, đồng hồ, đồ sứ, áo giáp cổ, thậm chí còn đoạn kiếm rỉ sắt vô danh.

“Chào mừng quang lâm.” Bên trong cửa hàng truyền tới một tiếng Trung đủ tiêu chuẩn, Từ Cửu Chiếu còn tưởng rằng chủ tiệm là một người Trung Quốc, kết quả vừa nhìn hoàn toàn chính là một người nước ngoài.

“... ” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn hần một cái, “Ngài nói tiếng Trung thật tốt.”

“Cảm ơn.” Ông chủ tiệm có gương mặt rất đầy đặn, một bộ hòa khí sanh tài, hần cười híp mắt nói: “Thích gì cứ việc xem, chỗ này của tôi đều là đồ tốt, không lừa già dối trẻ đâu.”

“Được.” Lễ phép gật đầu, Từ Cửu Chiếu xoay người tự mình nhìn hàng hoá, so với trong nước thì cách giới thiệu phục vụ khách không giống nhau, ở nước ngoài sẽ để chính khách hàng quan sát lựa chọn, ông chủ sẽ chỉ làm người phục vụ thôi.

Cửa hàng này kỳ thực cũng không lớn, thoạt nhìn cảm thấy rung động hoàn toàn cũng vì nơi đây lợi dụng không gian vô cùng tốt, từ cửa tủ kính, mặt tường, thậm chí ngay cả nóc nhà cũng không có bỏ qua.

Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu, trên nóc cửa hàng làm một loạt cái khung, bên trên để đầy sứ Thanh Hoa xinh đẹp, toàn bộ sứ Thanh Hoa được đặt ở trong cái khung đồng màu vàng tinh xảo, thoạt nhìn trắng lẹ, tinh mỹ vô song. Khiến người ta vô cùng có cảm giác muốn mua chúng.

Mà đối diện cửa chính là một cái tủ thủy tinh, bên trong để một ít hàng triển lãm, đều là các vật nhỏ khéo léo. Có vòng tay, mặt dây chuyền, ngọc bội, con dấu, giá để bút, ngọc đá khắc (khóa thắt lưng bằng ngọc), lọ thuốc hít... Tương Hân tựa hồ đối với những thứ này cảm thấy rất hứng thú, ở nơi đó cúi người nhìn.

Ánh mắt của Từ Cửu Chiếu từ trên người hần quét một vòng, liền nhìn sang cái giá bên cạnh, ở đó có một cái đĩa hấp dẫn cậu. Cái đĩa được đặt một mình ở một tầng, vị trí riêng biệt, rất dễ thấy.

Từ Cửu Chiếu đi tới cầm lấy nó, cái này có phong cách sứ xuất khẩu điển hình, hình ảnh vẽ rất dày đặc, văn sức quanh thân đơn giản, đồ án bên trong đều là hoa cỏ trái cây, ở giữa vòng tròn là hai tước điệu đang truy đuổi nhau. Văn cách ở mép đĩa vô cùng trôi chảy, lật qua phía sau còn có khắc chữ “Đại Thanh Ung Chính Niên Khoản”.

Thấy cậu cầm lên xem, ông chủ liền giới thiệu cho cậu: “Đĩa sứ này có hơn hai trăm năm lịch sử, trước kia là đồ sưu tầm của một gia đình quý tộc Pháp. Cậu nhìn xem, đây phải qua đường biển mới tới được, khi

đó giới quý tộc đều thích sưu tầm loại đĩa này để trang trí nhà của mình. Thậm chí có người còn đặc biệt xây phòng riêng để đặt đồ sứ, bên trong để đầy đồ sứ nhập khẩu hạng sang. Chỉ bất quá sau cách mạng Pháp, nhà quý tộc này bị giết, tôi tớ nhà hắn trộm đĩa sứ bỏ chạy. Con cháu hắn cũng không hiểu rõ liền tùy tiện bán đi, lúc này mới làm cho cái đĩa Thanh Hoa này lưu lạc trên thị trường.”

Từ Cửu Chiếu cười cười, cầm trong tay lật tới lật lui nhìn, Tương Hân đi tới thấp giọng hỏi: “Em thích cái này sao?”

Từ Cửu Chiếu chỉ cười, không nói lời nào, sau đó liền đem đĩa sứ bỏ xuống. Ông chủ thoáng cái tiếc hận, sau đó liền bị Tương Hân dõng đi chú ý.

Tương Hân cầm trong tay là một ngọc bội lớn chừng nửa bàn tay, còn có một lọ thuốc hít có họa tranh bên trên.

Tương Hân không đợi ông chủ kể chuyện xưa cho hắn nghe, trực tiếp liền hỏi bao nhiêu tiền.

Du khách sảng khoái như vậy cũng ít khi thấy, ông chủ rất vui vẻ trực tiếp báo giá: “Ngọc bội là 2000 Euro, lọ thuốc hít rẻ hơn, 500 Euro.”

Ông chủ tuy rằng kinh doanh toàn bộ là đồ cổ Trung Quốc, nhưng cũng không đại biểu hắn là một người tinh thông đồ cổ Trung Quốc, hoàn toàn bởi vì những năm gần đây lũ khách Trung Quốc tăng nhiều nên hắn mới đổi nghề buôn bán cái này. Chỉ vì muốn kiếm tiền từ du khách.

Cho nên, hắn chào giá rất đặc biệt. Ngọc bội không phải là căn cứ vào phẩm tương hay niên đại, hoàn toàn chính là căn cứ vào giá trị của ngọc mà chào giá. Lọ thuốc hít cũng như vậy, nơi này lọ thuốc hít đều cùng một giá.

Trên mặt Tương Hân thản nhiên, nhìn không ra cao hứng hay là mất hứng, chỉ là gật đầu. ?

“Có thể quẹt thẻ sao?”

Ông chủ không nói hai lời lấy ra một máy POS (máy chấp nhận thanh toán thẻ), rất sung sướng đổi thành RMB(đồng nhân dân tệ) hoàn thành giao dịch. Tương Hân yêu cầu ông chủ một cái túi bảo vệ môi trường đem hai món bỏ vào, làm vẻ ta đây giàu có khiến khóe mắt ông chủ giật một cái, hỏi hận sao không tăng giá thêm một chút.

“Em muốn mua gì không?” Tương Hân đi tới nhìn Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu: “Không thích gì cả, mua xong rồi sao?”

“Ừ, đi thôi.” Tương Hân rất tự nhiên cầm tay của Từ Cửu Chiếu, hai người tay trong tay đi ra tiệm .

Đi ra ngoài một đoạn, Từ Cửu Chiếu liền cười ra tiếng.

Bị tiếng cười của cậu lây nhiễm, Tương Hân cười hỏi : “Thấy được cái gì mà vui vẻ như vậy.”

Từ Cửu Chiếu cười đến mắt đều cong lên: “Em cười ông chủ kia trợn mắt nói mò, giống như đực thương nhân đồ cổ trong nước vậy, mua đồ liền kể chuyện xưa, còn sáng tác giống nhau như thế.”

Từ Cửu Chiếu rất ít cười như vậy, nên liền có vẻ càng quý giá.

“Đĩa sứ kia có vấn đề gì sao?” Tương Hân nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu hỏi.

“Vấn đề rất nhiều, kiểu dáng đời Minh, lạc khoản đời Thanh, dùng nguyên liệu thời dân quốc, thợ làm là thời nay. Anh nói xem, có phải rất nhiều vấn đề hay không?”

Ban nãy Tương Hân căn bản không có chú ý đĩa sứ nọ, nghe Từ Cửu Chiếu nói xong, cũng buồn cười.

“Làm giả cũng không có tâm quá đi!” Tương Hân lắc đầu, “Nếu ai bỏ tiền mua giá cao. Lại nhận được một ‘Đậu nhĩ ngoạn’, thế nào cũng phải khóc ròng cho xem.” (‘Đậu nhĩ ngoạn’ có ý nghĩa như trêu chọc, đùa giỡn)

Bên môi Từ Cửu Chiếu ngậm cười: “Vậy còn anh, em thấy anh mua tới hai món.”

“Hi hi.” Tương Hân cười giảo hoạt giống như mèo trộm được thịt, hắn đem đồ vật từ trong túi lấy ra đưa cho Từ Cửu Chiếu: “Em xem đi, tất cả đều là vật cổ.”

Từ Cửu Chiếu đem hai vật cầm ở trong tay quan sát, ngọc bội khoảng 8 cm, có vẻ mờ mờ không trong trẻo, mà tranh sơn thủy trên lọ thuốc hít lại mây bay nước chảy lưu loát sinh động, bên trong chính giữa có Càn Khôn.

“Có manh mối gì sao?” Từ Cửu Chiếu nhìn một cái, nghĩ lọ thuốc hít rất đẹp, thế nhưng nếu Tương Hân đem ngọc bội mua về, liền nói lên ngọc bội kia tuyệt đối không đơn giản.

“Lọ thuốc hít là tác phẩm của đại sư cuối nhà Thanh, có lạc khoản. Đặt ở Bác Cổ Hiên có thể bán được giá cao. Trọng điểm là cái ngọc bội này, cái ngọc bội này mới là đồ tốt.”

Từ Cửu Chiếu tỉ mỉ nhìn ngọc bội kia. Ngọc bội kia có tạo hình là song hạc hàm chi (2 con hạc ngậm cỏ linh chi), toàn bộ ngọc bội có cùng một kiểu điêu khắc. Vì để không lãng phí nguyên liệu nên khi tạo hình đều được thực hiện trên mặt ngọc, nhưng sử dụng toàn bộ ngọc không tiếc chi phí như cái này rất là hiếm thấy.

Tương Hân ẩn tình nhìn Từ Cửu Chiếu: “Song hạc miệng ngậm cỏ linh chi, đầu đuôi giao nhau, bĩ dực song phi (2 chim liền cánh), mang ngụ ý tốt đẹp khó có được. Loại tạo hình này chỉ có ở thời Đại Kim mới xuất hiện. Đề tài về tình yêu tốt đẹp thì càng hiếm thấy. Hiện nay nó hơi mờ là do bảo quản không tốt, kỳ thực ngọc bội này được làm từ ngọc Hòa Điền, chất ngọc không tệ. Anh dự định trở lại đem đi mài rửa, nó sẽ sáng lại thôi. Sau đó anh đem treo ở trước kính chiếu hậu trong xe em có được không?”

Ở nơi đông người, Tương Hân lại giống như là tỏ tình, khiến cho mặt Từ Cửu Chiếu đỏ tới mang tai.

“Được rồi, mau thu liễm lại. Vẫn còn ở bên ngoài đường đó.” Từ Cửu Chiếu rũ mắt, liềm mạng khắc chế không nóng trên mặt, “Chờ, chờ trở về khách sạn rồi sẽ.... ” nói.

Nước Pháp chính là một quốc gia khá cởi mở, Từ Cửu Chiếu cũng từng thấy hai nam nhân công khai hôn môi, chỉ bất quá đối với người cổ đại như cậu mà nói thì rất là xấu hổ.

Cũng may Tương Hân biết cậu bảo thủ, chỉ là lôi kéo tay cậu mà thôi.

Quay về khách sạn? Lại sẽ?

Tương Hân hoàn toàn nghĩ sai, nhất thời thú huyết sôi trào, kéo Từ Cửu Chiếu đi thẳng đến taxi.

Đêm nay không hề thiếu tình cảm mãnh liệt và kích thích, Tương Hân càng cảm thấy hắn bóc lột Ngô Diêu là đúng rồi, cảm giác xuất ngoại lần này ngọt ngào hạnh phúc giống như hưởng tuần trăng mật vậy.

Nửa đêm, Từ Cửu Chiếu đi toilet, cậu từ phòng vệ sinh đi ra lơ đãng đi ngang qua cửa sổ.

Tương Hân chọn phòng nhìn được phong cảnh, ngoài cửa sổ chính là sông Xen, buổi tối ánh đèn và sóng nước đặc biệt xinh đẹp mỹ lệ.

Trong khoảng thời gian ngắn, Từ Cửu Chiếu như có điều suy nghĩ.

103. Chương 103

Tương Hân tựa hồ chính là vui quá hóa buồn, ngay lúc hắn dự định dùng thời gian còn lại của Từ Cửu Chiếu để hai người hẹn hò lãng mạn thì Ngô Diêu liền gọi điện thoại tới.

Nói thật, nếu như không phải Ngô Diêu rống lên một câu “Hình như anh phát hiện ra đồ sứ Phong Diêu rồi!!”, một khắc kia Tương Hân thực sự muốn bóp nát điện thoại.

Từ Cửu Chiếu biến sắc, lập tức đứng lên: “Anh xác định sao?”

Ngô Diêu tựa hồ vẫn còn kích động, hắn nói: “Anh gần như có thể xác định! Hai người mau trở lại Bỉ đi! Vừa lúc giá chủ cũng muốn bán!”

Tương Hân rất không vui vẻ, bất quá hắn biết Từ Cửu Chiếu để ý chuyện Phong Diêu, không đợi Từ Cửu Chiếu mở miệng liền chủ động nói: “Anh đi mua vé máy bay ngay.”

Từ Cửu Chiếu hướng hần cảm kích gật đầu, Tương Hân đứng dậy gọi điện thoại, Từ Cửu Chiếu tiếp tục cùng Ngô Diếu nói chuyện.

“Anh tử mĩ nói cho em nghe một chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Ngô Diếu hít sâu một hơi, vừa vui mừng vừa oán trách nói: “Cũng là do đi xã giao với một phú hào có chức vị là Nam Tước. Nhà kia mặc dù có tước vị và lâu đài nhưng hiện giờ không so được với trước đây, không có trang viên hay kinh doanh gì cả, chỉ có thể bán của cải lấy tiền để duy trì sửa chữa lâu đài.”

Từ Cửu Chiếu: “Là quý tộc sa sút a.”

Ngô Diếu nói: “Đúng vậy, hai người mau lên, đến lúc đó anh đi đón.”

Cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu đi tìm Tương Hân. Bên này Tương Hân nhanh chóng đặt được hai tấm vé, cầm lấy quần áo trong tủ bắt đầu thu dọn.

“Xem ra chúng ta phải ở bên này thêm vài ngày.” Tương Hân cau mày, trong tay xếp quần áo bỏ vào valy.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút nói: “Bằng không anh về trước đi? Em ở bên này đợi mấy ngày cũng không sao.”

Tương Hân không chút do dự nói: “Không, không có việc gì. Để anh đi cùng em, em lần đầu tiên đi nước ngoài, một mình ở lại, Ngô Diếu thì không đủ tin cậy.” Hần tiếp tục bồi đắp người khác, càng cảm thấy Ngô Diếu vướng víu.

Từ Cửu Chiếu lo lắng nói: “Còn công ty bên kia thì sao?” Tương Hân bận rộn như thế nào, cậu không phải không biết, chỉ sợ sau khi trở về hần lại đem công việc tích tụ xử lý tới tận khuya.

Tương Hân buông quần áo xuống, ngồi vào bên cạnh ôm lấy vai cậu: “Kỳ thực công ty cũng đã đi vào quỹ đạo, anh cũng không cần đích thân quản lý. Những việc khác cũng không có vấn đề gì, chủ yếu nhất là Trịnh Khải Long bên kia...”

Chân mày Từ Cửu Chiếu cau lại: “Hần bên kia thế nào?”

Tương Hân nói: “Anh đã đào cho hần một cái hố to, chỉ chờ hần nhảy vào trong thôi.”

Tương Hân vừa nhắc tới việc này thì rất là đắc ý, tuy rằng Từ Cửu Chiếu nghe không rõ, thế nhưng cũng không gây trở ngại cậu chia sẻ cảm giác thành tựu và vui sướng cùng Tương Hân.

Tương Hân am hiểu nhất là chơi chứng khoán, mục đích cuối cùng của hần cũng dựa trên phương diện này làm công ty Trịnh Khải Long suy sụp, cho dù không suy sụp cũng muốn nguyên khí của hần tổn thương nặng nề.

Tuy rằng Duệ Phong có tài sản nhiều, lợi nhuận lớn, cũng có những cổ đông khác, nhưng lại không có niềm yết trên thị trường. Bởi vì công ty đầu tư trong nước niềm yết cũng rất khó sống, huống chi muốn niềm yết cũng rất phức tạp. Chỉ có công ty con trực thuộc mới có thể dựa vào công ty mẹ niềm yết, thực hiện đưa một phần tài sản ra thị trường.

Tương Hân cũng không muốn thu mua gì cả, cho nên việc niềm yết gì gì đó cũng không nghĩ đến.

Thế nhưng tập đoàn Hoàn Loan là một công ty niềm yết. Tương Hân đã làm sẵn một cái thòng lọng, chờ Trịnh Khải Long đưa cổ tới.

Bởi vì hai bên không có ngành nghề liên quan nên chỉ có thể đánh nhau từ xa.

Trịnh Khải Long tính toán phá hư hạng mục đầu tư của Duệ Phong. Những hạng mục này đều có tiềm lực triển vọng đã được Duệ Phong khảo sát qua, chỉ bất quá thời gian hoàn vốn cũng không phải rất nhanh, cơ bản đều mất từ 3 – 5 năm.

Mặc dù là hạng mục khả quan, thế nhưng song phương vẫn chưa ký hợp đồng nên đều có thể đổi ý, Duệ Phong có thể đổi ý không đầu tư, đối phương cũng không nhận được lợi ích đầu tư từ bọn họ.

Trịnh Khải Long mưu tính cùng những người này ngầm giao thiệp, những người đầu tư này có hạng mục triển vọng không tệ. Như vậy hẳn vừa ký được hạng mục tốt, lại phá hư được kế hoạch đầu tư của Duệ Phong.

Nếu như công ty đầu tư trong thời gian dài không có hạng mục đầu tư tốt, như vậy thì sẽ không có lợi nhuận, đối với danh tiếng của Tương Hân cũng bị đả kích. Nếu lung lay được gốc rễ của hẳn, đại cổ đông cũng không phải ngồi không, không có khả năng trở mặt nhìn tiền nằm yên ở trong ngân hàng mà không được sử dụng hiệu quả.

Trịnh Khải Long còn nỗ lực tìm kiếm nhược điểm của Tương Hân, uy hiếp hẳn, hoặc là gây ra scandal, khiến cổ đông vạch tội hẳn.

Chỉ tiếc từ khi Tương Hân nhận thức Từ Cửu Chiếu thì trong sạch như một tiểu thư khuê các, đừng nói là scandal, ngay cả một chuyện xấu cũng không có. Huống chi, Duệ Phong cũng không phải là công ty niêm yết, hẳn muốn kích động tin tức bất lợi đối với Tương Hân, cũng sẽ không ảnh hưởng đến giá trị của Duệ Phong, chỉ cần không có ảnh hưởng lớn, cổ đông cũng mặc kệ.

Tuy không có biện pháp tạo scandal, nhưng người giúp Trịnh Khải Long đắc thủ không ít, hẳn từ Duệ Phong đào đi không ít hạng mục.

Thế nhưng đối mặt với loại đả kích này, Tương Hân cũng không nóng nảy, không hoảng sợ, cũng không phát biểu gì, trái lại còn phân phó Lưu Duệ tiếp tục hiệp đàm nhiều hạng mục tiềm lực hơn. Thật giống như muốn nỗ lực dùng đầu tư lớn hơn để đền bù những hạng mục đã bị mất.

“Như vậy không phải là bị thua thiệt sao?” Từ Cửu Chiếu nghe không hiểu chi tiết cụ thể, thế nhưng đại khái tình huống xấu tốt vẫn có thể minh bạch. Nhìn bề ngoài, công ty A Hân rơi vào thế bị động, Trịnh Khải Long chiếm được không ít chỗ tốt.

Tương Hân không có hảo ý cười: “Tiện nghi của anh dễ chiếm như vậy sao, nếu đã ăn vào, đến lúc đó muốn phun ra cũng đừng nghĩ phun ra được, trực tiếp cho hẳn no chết.”

Hoành Loan không giống với Duệ Phong, vốn lưu động đều dùng trong sản xuất công nghiệp, mua đất, kí kết hợp đồng dự án, giải ngân. Nếu có một phương diện nào gặp nguy cơ, tài chính bị cắt đứt, có là đại tập đoàn thì cũng chỉ có thể rơi vào khốn cảnh mặc cho người khác làm thịt.

Truy cập fanpage s://.face book.com/ onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân tự tin phấn chấn, ánh mắt trầm tĩnh, tuy rằng hẳn cười rất không lương thiện, giống như mấy kẻ bại hoại trong TV, thế nhưng Từ Cửu Chiếu cảm thấy hẳn rất có mị lực. Nói theo cách khác, đó chính là soái ngậy người.

Cảm xúc Từ Cửu Chiếu bắt đầu khởi động, cậu lại gần hôn một cái trên môi Tương Hân. Tương Hân ngơ ngác chớp mắt, đương nhiên thịt dăng tới miệng hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Ôm Từ Cửu Chiếu triền triền miên miên, tinh tế hôn sâu một trận, nếu như không phải còn phải ra sân bay, nói không chừng cả ngày hôm nay hẳn cũng không muốn ra cửa khách sạn.

Cho nên nói, cái này không thể trách Tương Hân khi hẳn nhìn thấy Ngô Diểu liền trưng ra bản mặt khó chịu.

Ngô Diểu đã không còn trông cậy tên đó đối đãi thuận hòa với mình, hẳn cũng chỉ nói chuyện với tiểu sư đệ.

Từ Cửu Chiếu cười một tiếng, khí tức ai oán trên người Tương Hân hầu như có thể thấy được, vỗ vỗ tay của Tương Hân, Tương Hân mới cam tâm đẩy xe hành lí đi ở một bên.

Ngô Diểu giống như không phát hiện mờ ám giữa hai người, hẳn nói: “Vị Nam Tước này có họ là Griffin, hơn năm mươi tuổi. Nhà của ông ta là một lâu đài rất lớn, lần này bán gia sản cũng vì muốn duy trì lâu đài.”

Từ Cửu Chiếu hơi cảm thấy kinh ngạc: “Em còn tưởng rằng nếu là quý tộc, chung quy sẽ không nghèo túng đến mức bán gia sản lấy tiền duy trì nhà ở đi? Đổi lại một khu nhà nhỏ hơn không được sao.”

Ngô Diểu cười nói: “Em không biết đâu. Tòa lâu đài này là từ tổ tiên kế tục xuống, thân là người thừa kế tước vị, ông ta có nghĩa vụ phải duy trì nó, nhưng không có quyền lợi bán nó đi. Trong giới quý tộc ngoại trừ nhánh chính ra còn có nhánh phụ, lâu đài là một biểu tượng vinh quang của gia tộc nên không bao giờ được bán, nếu không phải như vậy thì con cháu sau này cũng mặc kệ chuyện bán được hay không.”

Vừa nói như vậy, Từ Cửu Chiếu liền hiểu, cũng giống như hoàng thất đại gia tộc trong nước, tòa lâu đài tương đương với nhà tổ, có bài vị tổ tông, đại biểu quang vinh của một gia tộc.

Ngô Diểu còn nói: “Còn nữa, coi như là bọn họ muốn bán người khác muốn mua nhưng nhà nước cũng không cho phép. Nếu như kinh doanh giữ gìn không nổi nữa, quốc gia sẽ trực tiếp thu hồi. Hiện nay lâu đài cũng giống như di tích cổ, đơn giản là không mua được.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Mất thì dễ, thu lại khó.”

Ngô Diểu: “Đúng vậy, chính là đạo lý này. Chúng ta đi nhanh một chút, Nam Tước Griffin đang chờ chúng ta đấy.”

Lúc ba người tới lâu đài của Nam Tước Griffin thì đã đến buổi chiều, vừa xuống xe Từ Cửu Chiếu liền thần phục một trận. Nơi này ở vùng ngoại ô, xung quanh là một mảnh đồi núi mênh mông.

Mấy ngày nay cậu có quan sát kiến trúc ở nước ngoài, thường là kiến trúc đỉnh nhọn tháp cao. Nhưng mà lâu đài này không tinh xảo hoa mỹ trang trọng như vậy. Cả tòa lâu đài có vẻ rất nặng nề, có cảm giác lịch sử tang thương. Nó cũng không có tháp cao đỉnh nhọn tinh xảo, ngược lại bên trên phù hợp với việc phòng ngự hơn.

“Tòa lâu đài này có lịch sử hơn mấy trăm năm, bên trong có trên trăm gian phòng, có thể chứa đựng mấy nghìn người.” Ngô Diểu giới thiệu cho hai người, “Ngoại trừ quý tộc sinh hoạt hàng ngày ở nơi đây, nó còn đảm nhận che chở cư dân xung quanh trong thời kỳ chiến tranh.”

Từ Cửu Chiếu chậm rãi gật đầu: “Cũng khó trách Nam Tước tình nguyện bán gia sản lấy tiền giữ nó lại, có lâu đài này đúng là chuyện đáng giá để kiêu ngạo.”

Ngô Diểu cười một tiếng: “Đó cũng không nhất định, Griffin cũng không không cảm thấy kiêu ngạo gì đâu, vì ông ta kế thừa tước vị và lâu đài nên phải vất hết óc kiếm tiền cho toàn bộ chi tiêu trong lâu đài, ông ta không có cách nào vứt bỏ chuyện cực nhọc này đâu.”

Tương Hân ôm cánh tay nói: “Vậy hẳn là vị Nam Tước này đầu óc rất cứng nhắc! Có chén vàng nhưng lại đi ăn xin.”

Ngô Diểu kinh ngạc nhìn hân, Từ Cửu Chiếu kỳ quái: “A Hân, vì sao nói như vậy?”

Tương Hân chỉ tay về phía lâu đài: “Nơi này vị trí địa lý cực tốt, cảnh sắc ưu mỹ xuất chúng, không khí vô cùng tươi mát. Rất thích hợp khai phá trở thành nơi nghỉ dưỡng, mà lâu đài này lại được thiên nhiên ưu đãi, chỉ cần cải tạo thỏa đáng là có thể biến thành khách sạn. Đồng thời nơi này lại có vết tích lịch sử dày đặc, cho mượn trở thành nơi quay phim cũng rất tốt. Cho dù không trở thành nơi quay phim, nhưng để chụp hình đám cưới, tổ chức hôn lễ tuyệt đối không có vấn đề!”

Ngô Diểu trừng mắt nhìn, lẩm bẩm một câu: “Thật không hổ là gian thương.” Hân thở dài một tiếng: “Tại vì Nam Tước Griffin không muốn người ngoài nhiều loạn yên lặng của nơi này, cậu nói thay đổi thành khách sạn, cho mượn nơi quay phim phải không, trước đây cũng có người cùng ông ta thương lượng qua, nhưng ông ta rất bảo thủ, không đồng ý.”

“Người như vậy rơi vào cảnh bán gia sản lấy tiền duy trì lâu đài thì cũng không đáng đồng tình.” Tương Hân lắc đầu.

104. Chương 104

Nam tước Griffin hoàn toàn trái ngược với một người giỏi giao thiệp như huân tước TelaZeni.

Ông ta cũng không phải rất anh tuấn, giữa chân mày có vết nhăn, một bộ dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Nam tước Griffin cũng không có tự mình ra nghênh tiếp ba người, mà là để quản gia mời họ vào phòng khách.

Vị tiên sinh này cũng không nói tiếng Trung, chỉ lúc giới thiệu Từ Cửu Chiếu mới lên tiếng chào hỏi, còn lại là ngồi nghe mọi người trò chuyện.

Từ Cửu Chiếu cũng không muốn cùng Griffin nói chuyện phiếm, người này rõ ràng không phải là một đối tượng tốt để trò chuyện. Ông ta cứng nhắc, bảo thủ, rất theo khuôn phép, đây cũng xem như là một niềm tự hào. Thậm chí Từ Cửu Chiếu còn cảm thấy vị Nam tước tiên sinh này còn giống người của mấy trăm năm trước hơn cả cậu.

Nam tước Griffin tuân theo lễ nghi, cũng không có trực tiếp dẫn bọn họ đi xem đồ vật, ngược lại là sau khi chiêu đãi bọn họ một buổi trà chiều, mới đứng dậy hướng về phòng cất giữ đi đến.

Tầm nhìn bên trong lâu đài có chút mờ tối, cửa sổ lại hẹp dài, lấy ánh sáng cũng không tốt.

Dọc theo đường đi chỉ là trầm mặc, thân là chủ nhân, Nam tước Griffin cũng không có ý tứ giới thiệu cho bọn họ.

Tương Hân lui về phía sau một chút, để Ngô Diêu đi theo bên cạnh Nam tước, còn mình thì lặng lẽ kéo tay của Từ Cửu Chiếu.

Một khắc kia tay hắn nắm lấy tay cậu, tim của Từ Cửu Chiếu bắt đầu gia tăng tốc độ, trên mặt bắt đầu khô nóng.

Cậu cũng không biết tại sao gần đây mỗi khi cùng một chỗ với Tương Hân, đối phương đụng chạm cậu, hôn môi cậu luôn luôn gây cho cậu loại cảm giác bối rối.

Rõ ràng bọn họ đã làm chuyện thân mật với nhau, nhưng chỉ cần cầm tay như vậy, lại làm cho tâm cậu rung động, thậm chí có những suy nghĩ đen tối.

Cũng may trên mặt Từ Cửu Chiếu đã làm công phu tốt lắm, có thể duy trì bộ dáng đạo mạo, khiến Tương Hân vô pháp biết được loại phản ứng thẹn thùng này.

Cậu biết cậu không nên như vậy, Nam tước và Ngô Diêu đang đi ở phía trước, ở đây cũng không cởi mở như ở đường phố bên Pháp, để cho người ta thấy hai người tay trong tay, Từ Cửu Chiếu xấu hổ vô cùng.

Trong lòng cậu biết cậu cần phải bỏ tay của Tương Hân ra, nói cho hắn biết phải thu liễm một chút. Nhưng cổ tay của cậu lại cầm tay của đối phương thật chặt, thậm chí cuốn lấy ngón tay sát sao.

Từ Cửu Chiếu cảm thấy hết sức may mắn vì nơi này mờ tối, còn Tương Hân cũng không quay đầu lại.

Xuyên qua hành lang, lên lầu ba, bọn họ tới một góc trong lâu đài.

Mở cửa phòng, Nam tước Griffin đại khái là nói một câu mời vào, mọi người liền đi vào trong phòng.

Gian phòng rất lớn, khoảng cách từ sàn lên trần nhà cũng rất cao, bởi vì hướng về cửa sổ nên trong phòng rất sáng. Nhưng Griffin vẫn mở đèn, để chắc chắn bên trong phòng sáng hơn, không có góc nào âm u cả.

Căn phòng này là nơi chuyên môn dùng để trưng bày đồ cất giữ của nhiều thế hệ Nam tước, trong phòng phương tiện trưng bày rất nhiều, chỉ bất quá bây giờ bên trên cái giá trưng bày rất thưa thớt, nhìn ra được Griffin đang cực lực muốn đem từng cái giá lấp đầy.

Bất quá, vì sao ông ta không dọn một ít cái giá ra ngoài, hoặc là đổi một căn phòng khác chứ?

Từ Cửu Chiếu không có cách nào lý giải vì sao Griffin lại cực lực duy trì điều này, khi ba người nói chuyện, ánh mắt Từ Cửu Chiếu quét ở trong phòng một lượt. Sau đó cậu nhìn thấy mục tiêu của chuyến đi này đang ở trên cái giá để gốm sứ Trung Quốc.

Liếc nhìn lại, chỉ cảm thấy một màu xanh ngọc như mới được gột rửa, nơi nơi xanh tươi.

Chân Từ Cửu Chiếu không giữ được không chế đi tới. Lúc đầu Ngô Diêu chỉ nói có thể là Phong Diêu, bởi vì hắn chỉ có thể đoán được đây là phong cách đặc thù hết sức rõ ràng của thời Đường. Còn về sắc men, lúc

Ngô Diểu về nước đã cố ý đi xem bình tứ giác Phong Diêu được trưng bày ở Bác Cổ Hiên, hai màu men rất giống nhau. Hắn mới thấy qua không có bao lâu, căn bản không có khả năng nhớ sai.

Vì sao nói nó là phong cách thời Đường, bởi vì theo truyền thuyết Sài Diêu kỳ thực chính là do Hậu Chu Sài Thế Tông ra lệnh kiến tạo, thời gian tồn tại cực kỳ ngắn, nhưng cũng có người nói diêu khẩu này là do hư cấu chứ không có tồn tại. Bởi vì khi đó điều kiện không có ổn định, phong cách đồ sứ từ thời Đường kéo dài xuống không có tiền bộ gì rõ ràng.

Vào thời Đường chùa chiền được xây dựng rất rầm rộ, có rất nhiều khí hình đồ sứ liên quan đến Phật giáo.

Vật trước mắt Từ Cửu Chiếu cũng như vậy.

Đó là một đôi Hoa Cô (một dạng bình cắm hoa (hoặc trang trí) có hình dáng như cái li (cốc) có chân – phổ biến vào những năm đầu nhà Thanh). Lúc ban đầu Hoa Cô được làm bằng đồng dùng để đựng rượu, sang thời Hán Đường bắt đầu lưu hành dùng gốm sứ mô phỏng Thanh Đồng khí.

Hoa Cô này có đặc thù rõ rệt của Thanh Đồng khí. Miệng lộ ra bốn phía, cổ dài, đáy bằng. Toàn thân là sắc xanh da trời thanh nhã u thúy. Vừa nhìn qua chính thể, Hoa Cô này có vẻ rần rở trang nhã, lộ ra mười phần cổ xưa lại rất phú quý.

Thời hậu Đường, Phật giáo rất thịnh hành, Hoa Cô thuộc về cung khí (chỉ những vật thờ cúng) dùng để tế tự trước Phật.

Nếu như nói cái khác, Từ Cửu Chiếu có thể sẽ nhận sai, nhưng đối với Hoa Cô này tuyệt đối sẽ không nhận sai, bởi vì cậu chính là dựa theo vật phẩm gốc do Đào Kim đưa tới phỏng chế mà thành!

Hơn nữa, vật này không giống với những vật bị cấm y vệ phá hủy hay bị người đánh cắp trong kho phòng, Từ Cửu Chiếu nhớ rất rõ ràng, đôi Hoa Cô này là bị Đào Kim phai người lấy đi.

Từ Cửu Chiếu nhất thời kích động, giơ tay lên hướng về Hoa Cô đang trưng bày ở cái giá vượt ve.

Nhưng mà cậu vừa vươn ra tay đã bị người chặn lại, chờ Từ Cửu Chiếu phục hồi tinh thần, mới phát giác Tương Hân không biết khi nào đã đi đến bên người của cậu, đem tay cậu đè xuống.

Từ Cửu Chiếu kích động quên mình, Tương Hân đương nhiên không có khả năng để Từ Cửu Chiếu thất thố.

Hắn dùng tiếng Anh nói mấy câu với Griffin, Griffin chỉ mỉm cười rất nhẹ, giơ tay lên mời bọn họ tự nhiên.

Lúc này Tương Hân mới tự tay nâng Hoa Cô lên: “Bây giờ em có thể xem những gì em muốn.”

Từ Cửu Chiếu bật cười, mới vừa rồi bị Tương Hân cắt ngang động tác, cậu mới bình tĩnh lại.

Từ Cửu Chiếu đưa tay cầm lấy, một tình cảm ấm áp theo nơi chạm vào xuyên qua lòng bàn tay của cậu.

Từ Cửu Chiếu nhất thời kinh ngạc, cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, đối diện cũng không có cửa sổ, cho nên cũng không phải do ánh mặt trời chiếu vào.

Chuyện này tựa hồ cũng không phải là lần đầu tiên. Bạn đang ?

Từ Cửu Chiếu ngưng mắt nhìn đồ sứ do chính mình sáng tạo, cậu còn nhớ rõ lúc trước tìm được mảnh sứ cũng cảm nhận được một luồng nước ấm như có như không, còn ở nhà họ Lý kia lần đầu tiếp xúc với bình tứ giác cũng có một tình cảm ấm áp như vậy.

Đây là vì sao? Bởi vì do cậu sáng tạo ra sao?

Trong lòng Từ Cửu Chiếu không hiểu được, cậu không phải là không có gặp qua đồ sứ triều đại khác, vì sao duy chỉ có vật đích thân cậu sáng tạo ra mới có loại chuyện kỳ lạ này.

Dòng nước ấm tồn tại trong thời gian cực kỳ ngắn, hơn nữa chỉ có lần đầu tiên đụng phải mới có loại cảm giác này, nếu như không phải Từ Cửu Chiếu tin chắc cảm giác của mình sẽ không sai, nói không chừng còn tưởng là ảo giác.

“Làm sao vậy?” Tương Hân nhỏ giọng ghé vào lỗ tai cậu hỏi một câu, “Có cái gì bất thường sao?”

Từ Cửu Chiếu thu hồi hoang mang trong lòng, nói: “Không sao, vật này đúng là Phong Diêu, phẩm tương tốt vô cùng.”

Hoa Cô này không giống với bình tứ giác, có vẻ càng thêm oánh nhuận, trên mặt sứ tràn đầy bảo quang mông lung, đây là đặc thù rõ rệt truyền lại đời sau.

Nam tước Griffin ở bên cạnh nói mấy câu, Tương Hân vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Từ Cửu Chiếu tò mò, cậu hỏi Ngô Diểu: “Nam tước nói gì thế ạ?”

Ngô Diểu nói: “Ông ta nói bình sứ này là do tổ tiên cùng hạm đội đến Châu Á tự tay mang về, có cả danh sách vật phẩm mang về khi đó nữa, thậm chí bên trên có ghi lại ngày tháng.” Ngô Diểu phiên dịch xong liền nói ý kiến của mình: “Nếu quả thật là như vậy, giá cả Hoa Cô sẽ phải tăng lên, đối với vật có chứng minh là đồ sứ cổ, nếu so với vật không có thì giá trị đắt hơn nhiều.”

Từ Cửu Chiếu vội vàng nói: “Có thể hỏi ông ta một chút đem danh sách đó bán cho chúng ta được không?”

Tương Hân quay đầu lại cho cậu một ánh mắt trấn an, tâm tư Từ Cửu Chiếu có chút hốt hoảng gấp gáp liền lắng xuống.

Cậu biết, A Hân sẽ không để cậu thất vọng. Nghĩ vậy, Từ Cửu Chiếu không khỏi lộ ra mỉm cười.

Cuối cùng Tương Hân và Nam tước đạt thành giao dịch, tổng cộng 9000 vạn RMB cho một đôi Hoa Cô và danh sách của tổ tiên Griffin.

“Trời ạ, 9000 vạn.” Mặc dù tự mình trải qua, Ngô Diểu vẫn cảm thấy bất khả tư nghị, hân nhin Tương Hân từ trên xuống dưới, dùng giọng điệu khó có thể tin: “Thật đúng là không nhìn ra, cậu còn là một thổ hào!”

Tương Hân liếc hân một cái: “Không có kiến thức, Bác Cổ Hiên chỉ bày một bình tứ giác đã có người kêu giá đến 1triệu, tôi cũng không có bán. Nhưng đây là một đôi, lại càng quý hơn. Mua 9000 vạn tôi còn có thể kiếm được rất nhiều.”

Từ Cửu Chiếu cũng không có thích sưu tầm tác phẩm của chính mình, Tương Hân dùng vốn lưu động của Bác Cổ Hiên cộng thêm bản thân tự ứng ra một phần để mua.

Bác Cổ Hiên chỉ cần một Phong Diêu trấn điểm là được rồi, vật này mua về cũng phải cần bán đi. Hoa Cô có bối cảnh, có cổ sự, lại có bản ghi chép chứng minh. Mang về nước đưa ra đấu giá là có thể dễ dàng kiếm tiền về.

Ngô Diểu quả thực đỏ mắt, người này thực sự là khiến người khác hận đến mức muốn trùm bao bố để ‘dẫn’ cho một trận.

Tương Hân như không có chuyện gì xảy ra nói: “Xét thấy anh vừa mới làm tròn vai trò người trung gian, nên không thể thiếu tiền hoa hồng cho anh được, cứ theo thông lệ quốc tế đi.”

Nhất thời mặt mày Ngô Diểu rạng rỡ hân lên, làm người trung gian có thể lấy được 5% hoa hồng, trong đó người bán xuất 3%, người mua xuất 2%. Tính ra được 450 vạn, hân sẽ không bao giờ xem Tương Hân không vừa mắt nữa.

Tương Hân hừ một tiếng rồi cười: “Lúc này anh còn nghĩ một mình đi xã giao với những phú hào này là phiền phức không?”

Ngô Diểu lắc đầu nói: “Gì chứ, cho tới bây giờ anh đều không cảm thấy phiền phức. “

Tương Hân nói: “Vậy là tốt rồi, về sau nếu tiếp tục cố gắng, sẽ không thể thiếu phí khổ cực của anh. Anh cùng Cửu Chiếu chính là quan hệ nhất vinh cộng vinh, anh vì em ấy ra tâm nhiều hơn, cũng là giúp cho mình kiếm được nhiều tiền hơn. Đúng không?”

Ai cũng sẽ không vì tiền mà bán khoản. Ngô Diểu nâng cằm: “Đó là đương nhiên.”

Tâm tình Tương Hân vô cùng tốt vô vô vai Ngô Diểu, sau đó lôi kéo cánh tay Cửu Chiếu rời đi.

Ngô Diểu đứng một mình trong chốc lát, cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng.

Đêm đó, Nam tước Griffin chiêu đãi ba người một bữa cơm thịnh soạn, sau đó sắp xếp phòng cho bọn họ.

Bên trong lâu đài có rất nhiều phòng, đương nhiên sẽ không để cho khách nhân suốt đêm đi ô-tô trở lại khu vực thành thị ở khách sạn được.

Bán vật sưu tầm có được một số tiền cũng đủ giữ gìn lâu đài trong một đoạn thời gian thật lâu, tạm thời gánh nặng trong lòng Nam tước không cánh mà bay. Ngay cả khi nghe được Tương Hân quang minh chính đại yêu cầu chỉ cần hai gian phòng, ông liền lộ ra ánh mắt trêu chọc.

105. Chương 105

Đôi Hoa Cô đã được đóng gói tốt, nhưng bởi vì còn phải làm thủ tục hải quan, tạm thời bọn họ vẫn không thể khởi hành trở về nước được.

Chờ đến khi lấy được danh sách của Nam tước Griffin, Tương Hân mới biết vì sao hắn phải mất một phần tiền mua riêng danh sách này.

Thì ra đây là một quyển nhật ký, mà danh sách lại được viết bên trên.

“Ở đây viết gì thế?” Từ Cửu Chiếu liếc nhìn câu chữ xem không hiểu trong nhật kí.

Bìa quyển nhật ký làm bằng da trâu, giấy bên trong cũng bằng da dê, tuy rằng đã trải qua nhiều năm nhưng vẫn được giữ gìn hoàn hảo, chữ viết rất rõ ràng.

Tương Hân đưa đầu nhìn một chút, nói: “Anh cũng không biết, nhìn chữ này chắc là tiếng Pháp.” Hắn quay đầu hôn một cái trên mặt của Từ Cửu Chiếu: “Em sao lại muốn vật này?”

Từ Cửu Chiếu khép lại quyển nhật ký nói: “Em nghĩ, bên trong chắc cũng có gì đó giúp ích cho việc nghiên cứu khảo cổ Phong Điều.”

Tương Hân khẳng định: “Nhất định sẽ có ích, chí ít cũng biết được thời điểm đồ sứ này được chuyển ra nước ngoài lúc nào, từ đó có thể truy ngược về tìm ra ngọn nguồn, truy xét được là từ nơi nào truyền ra.”

Từ Cửu Chiếu cầm bản bút ký: “Vây là tốt rồi.” Ngày xưa đôi Hoa Cô này bị quan đốc đào mang đi, chắc là được bọn họ đưa vào cung, chỉ cần là vào cung thì rất có khả năng sẽ có ghi chép lại.

Tương Hân nhìn Từ Cửu Chiếu, cảm thấy Cửu Chiếu đối với nghiên cứu Phong Điều lưu tâm như thế, hắn có nên tài trợ một khoản tiền để nghiên cứu tiến hành nhanh hơn một chút không?

Đem quyển nhật ký cất xong, sau khi hai người rửa mặt liền đi ngủ.

Rõ ràng ban ngày bốn ba, theo thói quen thì Từ Cửu Chiếu đựng phải gối sẽ phải ngủ thiếp đi, thế nhưng tiếng hít thở có quy luật của Tương Hân đã vang lên hồi lâu, nhưng Từ Cửu Chiếu vẫn không ngủ được.

Cậu nằm một hồi, lại không dám lặn qua lộn lại sợ đánh thức Tương Hân, vì vậy cậu dứt khoát đứng lên lại ngồi trên ghế.

Lâu đài ở vùng ngoại thành, bên ngoài không có đèn soi sáng, xung quanh yên tĩnh, rất là an bình.

Nội tâm Từ Cửu Chiếu rất bình lặng, không khỏi lại nghĩ tới sông Xen bên cửa sổ ở khách sạn.

Cảnh sắc ban ngày và buổi tối lần lượt thay đổi trong đầu của cậu, sáng và tối không ngừng nhảy nhót. Cậu nghiêng đầu, phát giác tư duy càng thêm bén nhạy, ý niệm chợt lóe trong đầu trước kia đột nhiên biến thành hình ảnh hoàn chỉnh.

Từ Cửu Chiếu cảm thấy không phải là ảo giác của mình, thực sự là tư duy của cậu càng linh hoạt hơn so với trước đây.

Từ Cửu Chiếu nghiêng đầu, vốn là một bộ hoa văn hoàn chỉnh thoáng qua ở trong đầu liền biến ảo trở thành bốn chiều rõ rệt.

Cậu có chút không dám tin lấy tay chống cằm, cậu rũ mắt xuống, tầm mắt nhìn chằm chằm ánh trăng ở ngoài cửa sổ.

Cậu suy tư: Đồ sứ tạo thành dòng nước ấm? Vốn là phải hao phí chừng mấy ngày để suy nghĩ, trong chớp mắt liền xong xuôi.

Nói cho cùng tư duy nhanh chóng là thiên phú của bản thân, hay là do dòng nước ấm cường hóa đầu óc của cậu?

Suy nghĩ một hồi, Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu, cậu tiếp tục suy nghĩ.

Lần đầu tiên cầm mảnh sứ trong tay, vết thương trên đầu cậu nhanh chóng khôi phục kết vảy, cảm giác đau đớn mơ hồ cũng không còn. Cậu còn lo lắng trên đầu có thương tích sẽ ảnh hưởng đến việc mọc tóc, thế nhưng trừ lưu lại một vết sẹo nhỏ và mảnh, trên đầu cũng không có một chỗ khuyết nào.

Từ Cửu Chiếu để tóc dài không có cắt đi cũng là bởi vì nguyên nhân này. Nếu như hót đầu đinh thì có thể thấy được vết khuyết đó.

Mãi về sau Tương Hân lôi kéo cậu đi cắt tóc, cậu mới phát giác vết sẹo có ảnh hưởng không lớn. Thậm chí hầu như không nhìn ra.

Hiện tại phân tích, nếu như nói lần đầu tiên là trị di chứng nhức đầu của cậu, thúc đẩy vết thương khôi phục. Như vậy lần thứ hai là gì?

Từ Cửu Chiếu cẩn thận hồi tưởng lại sau khi từ trong sơn thôn kia trở về có cải biến đặc biệt gì.

Sau đó cậu bình tĩnh, lần kia là lúc cậu bắt đầu trưởng thành một lần nữa, không chỉ là cao hơn, xương cốt cũng càng thêm khỏe mạnh. Khi đó cậu mười bảy sắp mười tám tuổi, dựa theo nguyên tắc mà nói đã qua tuổi phát triển xương rồi.

Thì ra dòng nước ấm lần thứ hai yếu ớt như có như không kia lại mang cho cậu ảnh hưởng lớn như vậy! Nói như thế, cậu được tá thi hoàn dương, cũng là bởi vì máu tươi của nguyên thân ngấm vào trong hồ bổ hoang, mà phía dưới lại đầy mảnh sứ do cậu nung tạo.

Từ Cửu Chiếu hiểu ra, cái này tựa hồ là nhân quả tuần hoàn, bởi vì xưa kia cậu sáng lập ra Phong từ (sứ Phong Diêu), nên mấy trăm năm sau cũng do Phong từ cậu mới có thể trở về dương gian!

Ông trời đối với cậu thực sự là quá mức ưu đãi. Bởi vì cậu oán khí tràn đầy liền cho cậu cơ hội lần nữa, còn để cậu gặp được người cậu yêu.

Từ Cửu Chiếu ngưng mắt nhìn Tương Hân đang ngủ trên giường, cậu nhẹ nhàng đi tới hôn trán của hắn.

Tương Hân mơ màng tỉnh lại, trong mắt đầy sương: “Làm sao vậy?”

Từ Cửu Chiếu nằm xuống bên người của hắn: “Không có việc gì.”

Tương Hân tỉnh táo hẳn lên, nửa đêm Từ Cửu Chiếu rất ít khi đánh thức hắn: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Từ Cửu Chiếu ôm cánh tay Tương Hân, Tương Hân rất tự nhiên dựa sát vào cậu.

“Không có việc gì, đi vệ sinh thôi. Ngủ đi.” Thanh âm Từ Cửu Chiếu nhu hòa nói .

Tương Hân chỉ là thanh tỉnh trong chớp lát, nhìn một chút quả thực không có chuyện gì liền nhắm mắt lại. Mà sau khi Từ Cửu Chiếu biết rõ câu đó không giải thích được kia, liền cởi ra tâm sự, rất nhanh cũng lâm vào mộng đẹp.

Sáng ngày hôm sau, Tương Hân chỉ mơ hồ nhớ được giữa đêm có tỉnh lại một lần, nhưng nhìn Từ Cửu Chiếu bình tĩnh, hắn cảm giác có phải là mình nằm mơ hay không?

Ngô Diêu đi làm thủ tục về nước cho Từ Cửu Chiếu, Tương Hân liền bồi Từ Cửu Chiếu đợi ở trong khách sạn.

“Thật không muốn anh cùng về với em sao?” Tương Hân cau mày.

Từ Cửu Chiếu buồn cười nhìn hắn: “Ngô sư huynh cùng về với em mà. Anh yên tâm, em nhất định sẽ đem Hoa Cô an toàn giao cho Tương lão.”

Buổi trưa Vương Triều Thần gọi điện thoại tới, nói là hắn sắp bay tới Châu Âu, muốn Tương Hân cùng hắn tiến hành hội đàm thương vụ Văn Vận.

Vương Triều Thần thực sự rất tài giỏi.

Vốn là dây chuyền sản xuất nước ngoài muốn đến quốc nội tối thiểu phải mất nửa năm. Nhưng mà Vương Triều Thần giống như hăng máu gà, kiếm một xí nghiệp gốm sứ gần như đóng cửa kéo về một dây chuyền sản xuất còn mới 80%.

Dây chuyền sản xuất này lại phù hợp với công ty, nghe nói Văn Vận đang sốt ruột, một nhân viên cấp cao bên kia liền nói cho Vương Triều Thần tin tức này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là những đơn đặt hàng của xí nghiệp kia sẽ không bị hủy bỏ, mà vẫn giao dịch như thường.

TelaZeni bên này vẫn còn nhớ nhân tình của Tương Hân, ở thị trường Châu Âu nhiều lần nhắc qua Văn Vận vẫn chưa có hoàn toàn đi vào sản xuất gốm sứ hạng sang. Chỉ bất quá bởi vì biết nhà vẽ kiểu là Từ Cửu Chiếu, những người này cảm thấy hết sức hứng thú liền hạ đơn đặt hàng.

Vì để hoàn thành những đơn đặt hàng giá trị xa xỉ này đúng thời hạn, lúc này Vương Triều Thần mới nghĩ tới đi đến công ty khác đem dây chuyền sản xuất về.

Dây chuyền sản xuất mất 2 tháng mới đến nơi, sau khi vận hành thử thì chính thức bắt đầu cho sản xuất. Bởi vì nhân thủ không đủ, Vương Triều Thần lại để cho công ty tuyển dụng đào thật nhiều góc tường ở các xưởng sản xuất khác.

Mà sang năm các xưởng sản xuất phát hiện có một bộ phận lớn công nhân có kỹ thuật cao không đi làm lại, cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Bởi vì Vương Triều Thần siêu cấp tài giỏi, sau 3 tháng, đồ sứ Văn Vận cao cấp sản xuất ra mẽ đồ sứ đầu tiên. Hắn còn chưa hài lòng, muốn thừa dịp Từ Cửu Chiếu đang nổi như cồn trong giới sưu tầm bên này, tìm kiếm càng nhiều khách hàng hơn.

Tương Hân so với hắn thì tới bên này trước, cũng tham gia yến hội trước, cùng rất nhiều phú thương gặp mặt một lần, thậm chí còn trò chuyện với nhau thật vui.

Văn Vận là sự nghiệp chung của hắn và Từ Cửu Chiếu, Tương Hân không thể không quản giống như không quản Ngô Diếu được. Vương Triều Thần cùng Ngô Diếu không giống nhau, qua tới đây thì thấy hắn có quảng thâm dưới mắt, Tương Hân không quản vậy cũng rất không xứng chức.

Tương Hân không cam lòng gạt đầu: “Vậy được, anh đã gọi điện thoại cho Ngô Cửu Lợi, đến lúc đó anh ta sẽ tới sân bay đón em. Lúc anh không có mặt, em nhất định phải luôn ở cùng với anh ấy.”

Từ Cửu Chiếu nhắc mày: “Trịnh Khải Long sẽ không giở thủ đoạn gì chứ?”

Tương Hân cười nhạt: “Cái này cũng không biết chính xác được. Anh để thám tử tư thu thập mấy việc phi pháp của hắn, để cướp được hạng mục của anh, thủ đoạn vô sỉ gì hắn cũng làm qua. Chỉ bất quá bây giờ hai người kia đang bị phát lệnh truy nã, sở tư pháp đang âm thầm theo dõi hắn, hắn không dám dùng ám chiêu gì đâu. Kế tiếp anh sẽ thu lưới bắt hắn, nhưng để ngừa vạn nhất, cũng không thể khinh thường được.”

Nguồn :

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút nói: “Em đã biết, em sẽ luôn bên cạnh Cửu Lợi ca, cũng sẽ không đi loạn.”

Từ Cửu Chiếu phối hợp nghe lời như vậy, khiến nội tâm Tương Hân thập phần thỏa mãn.

Nói xong chính sự rồi, Tương Hân liền dính lấy Từ Cửu Chiếu nói: “Anh thật không muốn cùng em xa nhau như vậy!”

Lúc này Từ Cửu Chiếu đứng, Tương Hân ngồi, vừa vặn ôm lấy hông của cậu, đem đầu chôn ở bụng của cậu.

Lần này Từ Cửu Chiếu không có giáo huấn hắn, nói hắn quá mức nhĩ nữ tình trường, bởi vì cậu cũng có cảm giác giống như vậy. Lần từ biệt này, thế nhưng là lần đầu tiên kể từ khi hai người sống chung với nhau.

Cũng khó trách A Hân dính người không thôi, ngay cả chính cậu cũng....

Cảm thấy tâm tình của mình quá mức mềm yếu, không có thói quen nhu tình tràn đầy như vậy nên Từ Cửu Chiêu vội vàng đem tâm tư đó trực xuất ra khỏi lòng của mình.

“Anh cùng Vương Triều Thần ở bên này bận rộn cũng tốt, cho dù là cùng nhau trở về, nhưng phỏng chừng sau đó em cũng vắng vẻ anh thôi.” Từ Cửu Chiêu cúi đầu, tay ở trên đầu Tương Hân xoa xoa.

Tương Hân không hiểu ngắc đầu, chớp mắt nhìn Từ Cửu Chiêu. Vốn là khuôn mặt anh tuấn nhuệ khí bức người, lúc này lại lộ ra biểu tình không dám tin tưởng, kinh ngạc giật mình, bộc phát tính trẻ con: “Gì chứ?!” Hân làm gì sai mà bị vắng vẻ a?

Dáng vẻ đáng yêu như vậy làm cho người khác động tâm, làm cho Từ Cửu Chiêu hôn nhẹ lên mặt hân.

Từ Cửu Chiêu mỉm cười: “Cảm ơn anh lần này đã sắp xếp chuyến du lịch đặc biệt như vậy, em thu hoạch được rất nhiều.”

Tương Hân nháy mắt mấy cái, buông cánh tay đang ôm chặt cậu ra, kinh ngạc nói: “Em nói, em có ý tưởng cho tân tác tham gia triển lãm rồi hả?!”

Từ Cửu Chiêu gật đầu: “Ừ, em sẽ dùng tính chất đặc biệt của Ma Thương thổ phản ánh chủ đề. Sau khi trở về em muốn tiến hành bế quan sáng tác, phần lớn thời gian đều dùng trong phòng làm việc.” Cho nên tạm thời xa nhau có thể giúp cậu tỉnh táo hơn.

Tương Hân cũng không cảm thấy không có gì may mắn khi xa nhau cả, hân đơn thuần là vì Từ Cửu Chiêu vui vẻ thôi.

“Thật tốt quá, chờ sau khi anh trở về, nhất định phải cho anh xem tân tác của em! Nhất định là tân tác rất là đặc biệt!”

106. Chương 106

“Em nhất định phải để cho anh xem qua tân tác trước, sau đó mới giao cho Ngô Diệu để hân đưa đi tham gia triển lãm.” Lúc tiễn đưa ở sân bay, Tương Hân nghiêm túc căn dặn Từ Cửu Chiêu.

Từ Cửu Chiêu cũng nghiêm túc nói: “Em nhất định sẽ chờ anh trở về xem.”

Tương Hân cười cười hài lòng: “Lần này ở trên đấu trường quốc tế nhất định là tác phẩm xuất sắc, nếu như anh không tận mắt thấy mà phải đợi đến lúc triển lãm mới có thể nhìn được thì thật là đáng tiếc.”

“Ừ.” Từ Cửu Chiêu cầm tay của Tương Hân, “Em phải đi rồi.”

Ngô Diệu đã hoàn toàn chết tâm không đi thúc giục nữa, hân liếc mắt, vừa rồi Từ Cửu Chiêu cũng nói câu này, thế nhưng Tương Hân lại cố ý không thả người đi.

Bên tai truyền đến thông báo lên máy bay, Tương Hân biết lần này không thả người thì không được.

Ánh mắt của Tương Hân lưu luyến nhìn Từ Cửu Chiêu, Từ Cửu Chiêu thấy hân như vậy quả thực không bước đi được, cậu cũng biết cái này cũng không phải sinh lý tử biệt gì cả, rõ ràng cậu chỉ là về nước trước, mà A Hân thì về sau mà thôi.

Từ Cửu Chiêu thở dài một tiếng, cậu đưa tay vòng qua sau cổ Tương Hân, đem hân kéo qua.

Bờ môi ẩm nhuận bao trùm trên môi của mình, Tương Hân kinh ngạc mở mắt to, hân không nghĩ tới Từ Cửu Chiêu tại nơi đây công khai hôn hân.

Từ Cửu Chiêu có bao nhiêu truyền thống, bảo thủ không phải hân không biết, cũng là bởi vì nhận định đối phương như thế, hân mới nhịn xuống ở nơi này không hôn cậu.

Thân thể Tương Hân kích động run lên, tay hân phẳng phất như là đã chờ đợi rất lâu liền dùng sức ôm lấy hông của Từ Cửu Chiêu.

Hai cánh tay tựa như lồng sắt, mà Từ Cửu Chiêu chính là của một mình hân. Lưỡi Tương Hân kịch liệt ở trong cổ họng Từ Cửu Chiêu trở mình khuấy, hút.

Ngô Diểu cố ý ho khan một tiếng: “Thời gian thực sự không còn kịp rồi.”

Tương Hãn buông cánh tay ra, liếm liếm nước tràn ra khoe môi Từ Cửu Chiếu mà cậu chưa kịp nuốt đi. Hãn thở gấp nói: “Anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu, đẩy hãn ra sửa lại quần áo, xoay người cùng Ngô Diểu đi vào phòng đăng kí.

Lần từ biệt này, chính là một tháng.

Không chỉ là phải bận rộn chuyện Văn Vận, còn có cả kế hoạch nhằm vào Trịnh Khải Long, Tương Hãn cố ý ly khai một đoạn thời gian, tạo cho Trịnh Khải Long một loại ảo giác.

Ngoài mỗi ngày đều cố định gọi điện thoại ra, thì tất cả thời gian còn lại Từ Cửu Chiếu đều vui đùa vào tận tác.

Mặc dù không có tự mình dùng qua Ma Thương thổ, nhưng kiếp trước “Ân sư” của Từ Cửu Chiếu từng phụng mệnh nung gốm mà cậu cũng được làm trợ thủ, nên biết rõ phải phối loại đất liêu này như thế nào mới có thể cho ra tỉ lệ tốt nhất.

Có điều là đời này Trâu Hành Tân vì không muốn cho đệ tử quan môn của mình gặp rắc rối gì nên ông liền lấy phần Ma Thương thổ ít ỏi của mình chế thành một đĩa hoa sen thử nghiệm trước.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu cảm động không thôi.

Cũng may Trâu Hành Tân ở Phong Diêu cùng với Từ Cửu Chiếu thảo luận kỹ vấn đề phối bĩ, có Từ Cửu Chiếu cố ý dẫn dắt, cuối cùng vô luận là mặt men, thai sứ hay sắc men đều rất thượng hạng.

Có thầy cổ vũ và giúp đỡ, Từ Cửu Chiếu liền một mạch chiến đấu hăng hái luôn hai ngày cuối tuần, hoàn thành được bunn gốm.

“Đây là?” Cao Đại Toàn nghe nói Từ Cửu Chiếu đã làm xong, liền vội vàng cùng với Trâu Hành Tân chạy tới phòng làm việc.

Trong khoảng thời gian này, vì để cho Từ Cửu Chiếu có đầy đủ không gian, Cao Đại Toàn cố ý nhường lại phòng của ông cho cậu, ngay cả Phùng Trung Bảo cũng bị lệnh cưỡng chế không cho phép chạy tới quấy rầy. Mỗi ngày chỉ có Ngô Cửu Lợi phụng bồi đi làm với cậu, lúc Từ Cửu Chiếu làm việc, Ngô Cửu Lợi ở một bên nhàm chán nghịch điện thoại di động.

“Đây là sáp bình sao?” Trâu Hành Tân biết tên gọi của tấm sứ trắng dài 45cm, chiều rộng 30 cm này. (sáp bình là một vật trang trí được tạo thành bằng hình ảnh, đá, cẩm thạch, gốm sứ rồi chèn vào khung hình, khung ghế và nó có thể tháo rời được)

Từ Cửu Chiếu gật đầu cung kính nói: “Vẫn là thầy tuệ nhãn như đuốc, liếc mắt liền nhìn ra là sáp bình.”

Trâu Hành Tân vui vẻ: “Thầy đây tính là tuệ nhãn như đuốc gì a.”

Từ Cửu Chiếu cười nói: “Cửu Lợi ca còn nói đây là nê bản.” (bản in khắc bằng bunn gốm)

Ngô Cửu Lợi ngượng ngùng nói: “Thì cũng không hẳn là nê bản.”

Phùng Trung Bảo cũng nghiêng đầu nhìn hồi lâu: “Đây không phải là bản khắc in sao, ở trên một tấm bản tạo hình đồ án, sau đó đem giấy cà cà lên. Ôi chao, sau đó bản khắc liền xuất hiện.”

Cao Đại Toàn liếc mắt một cái, hung hăng vỗ trên ót của hãn: “Ta cà mặt của em bây giờ.”

Phùng Trung Bảo bị đánh đến nước mắt lưng tròng, ủy khuất nói: “Thế nhưng thật rất giống a.”

Trâu Hành Tân không còn lời gì để nói, lắc đầu: “Sáp bình chính là chỉ bên trên khung có bản khảm nạm hoa văn trang trí. Bình phong chính là một loại sáp bình đầu tiên, có tác dụng ngăn cách và trang trí, lúc đầu hoa văn và khung đều liền một khối. Đến thời Minh Thanh, mới xuất hiện loại khung và bản khảm nạm tách rời ra. Sau này sáp bình dần dần phát triển thành một vật trang trí riêng lẻ, đá cẩm thạch, gốm vẽ màu được khảm trên bản mà phía dưới được kê bằng gỗ quý sau đó được tạo thành án kỷ hay là vật trang trí trong cửa hàng.”(đoạn này ta chém)

Từ Cửu Chiếu gật đầu nói: “Đúng là như vậy. Chỉ bất quá con chế luyện cái này không đơn giản thuộc về vật trang trí án kỷ, ý tưởng của con là trang trí tương khảm trên bình phong.”

Trâu Hành Tân bưng tỉnh: “Hèn chi thầy nói thế nào lại lớn như thế.” Trâu Hành Tân cười cười: “Bất quá, dùng Ma Thương thổ để làm bản điêu khắc, cũng quá xa xỉ rồi.”

Từ Cửu Chiếu cười nói: “Phụ quý tới đâu cũng là để sử dụng.”

Cao Đại Toàn nói: “Vẫn là tiểu Từ thông suốt, thứ này cuối cùng cũng phải dùng vào thực tế thôi.”

Phùng Trung Bảo nghiêng đầu nhìn bản điêu khắc: “Hoa văn bên trên là cái gì vậy? Phong cảnh thành thị sao?”

“Ừ.” Từ Cửu Chiếu gật đầu nói: “Tôi chế tác 4 bức sáp bình, vừa vẽ thành một bộ bình phong. Miêu tả chính là bốn mùa trong năm, thương hải tang điền.”

Phùng Trung Bảo trừng hai mắt nhìn hồi lâu: “... Tháp này là tháp Thượng Hải sao? Không giống a.” Hắn nhớ kỹ tháp Minh Châu Thượng Hải bên trên có một quả cầu lớn, cái tháp này không có, toàn bộ hiện ra hình chữ “A.”

“Đây là tháp Eiffel Paris.” Từ Cửu Chiếu nhấp môi, “Ngay từ đầu tôi đúng là muốn biểu hiện thành thị Thượng Hải biển ảo, bất quá nghĩ đến phải tham gia triển lãm Pháp, chủ đề càng phải hợp với tình huống bên kia, vì vậy liền đổi thành Paris.”

Trâu Hành Tân có điểm tiếc hận, sáp bình Trung Quốc lấy phong cảnh thành thị ngoại quốc...

Bất quá không có biện pháp, ai bảo đi tham gia quốc tế song niên chứ.

Cao Đại Toàn cau mày nói: “Sáp bình làm không tệ, bất quá giám khảo nước ngoài sẽ cho vào danh sách sao?”

Còn chưa có bắt đầu đốt thì đã thấy phù điêu tinh mỹ, kết cấu hài hòa, tổng thể trắng thuần, không có tạp màu.

Giám khảo Trung Quốc thích thanh lịch hàm súc có lẽ sẽ khen ngợi, thế nhưng người nước ngoài thích cá tính màu sắc, có lẽ sẽ không thưởng thức.

Từ Cửu Chiếu cố ý nửa kín nửa hở: “Đây chỉ là bán thành phẩm, ảo diệu cuối cùng phải đợi nung ra mới có thể thấy được.”

Vừa nghe cậu cố làm ra vẻ huyền bí như thế, nội tâm Phùng Trung Bảo liền ngứa ngáy, khi đưa vào lò nung mấy ngày một tác cũng không rời đi, cứ đứng trước lò nhìn vào. Ngay cả Thiệu sư phó ngại hấn vương bản cũng không thềm để ý.

Lúc xuất điêu làm lạnh, Phùng Trung Bảo xung phong nhận việc đi hủy hộp đất.

Cẩn thận đem hộp đất dỡ bỏ xuống, sáp bình bên trong liền lộ ra dưới tầm mắt của mọi người.

Đầu tiên mắt thấy sáp bình, Cao Đại Toàn và Trâu Hành Tân liền một trận kinh diễm.

Từ Cửu Chiếu không có thêm bất kỳ chất sơn nào trên mặt men, hoàn toàn chỉ dùng men bạch sắc pha lê. Thế nhưng cũng không biết cậu pha phối phương như thế nào, sáp bình tuyệt không mang mùi khói lửa, hoàn toàn không giống như là mới vừa từ trong lò lấy ra.

Phùng Trung Bảo đem bốn tấm xếp từng cái vào trên kệ mà Cửu Chiếu đã chuẩn bị trước đó, xếp thành một hàng.

Bốn người đứng chung một chỗ, nhìn bốn tấm trưng bày trong phòng làm việc.

Mặc dù là từ trong tay mình sinh ra, Từ Cửu Chiếu cũng thật không ngờ sáp bình lại có thể đẹp đến mức này.

Bốn tấm sáp bình có chủ đề là sông Xen, con sông chảy xuyên qua bốn tấm sáp bình, đem bọn chúng gắn kết với nhau. Lúc đầu là nhẹ nhàng, xung quanh đều là đồng bằng phì nhiêu, bốn phía phồn thịnh tươi tốt.

Từ từ chuyển sang nông trường, cuối cùng hai tấm sáp bình còn lại là tháp Eiffel và thành phố Paris phồn hoa.

Không nói đến nội dung chủ đề sáp bình, chỉ nói về vẻ đẹp trên mặt men thì nó thật sự hội đủ các yếu tố của cẩm thạch trắng: thấu, lượm, nhuận, bạch! W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trước đây Cao Đại Toàn và Trâu Hành Tân cũng từng nói qua, mặt men đồ sứ tốt là phải nhuận bạch như ngọc. Thế nhưng đây chẳng qua là “như ngọc”! Mà cái này thoát nhìn hoàn toàn chính là ngọc.

Hai người không chút nghi ngờ, nếu như đưa đi tham gia triển lãm, tuyệt đối sẽ có người cho rằng đây là ngọc thạch.

“....” Trâu Hành Tân nhất thời không biết đánh giá làm sao, tuy rằng sắc men giống như ngọc thật không nhận ra được, hoa văn trên 4 tấm sáp bình cũng tinh xảo y như thật, thế nhưng xét về phong cách nếu muốn đánh động tới giám khảo triển lãm, Trâu Hành Tân lại không có lòng tin.

Phong cách tác phẩm của Từ Cửu Chiếu quá mức truyền thống, tuy rằng đề tài cận biểu hiện là hiện đại.

Biết bọn họ đang suy nghĩ gì, Từ Cửu Chiếu hướng về phía Phùng Trung Bảo nói: “Đóng cửa sổ lại, đem khe cửa chặn lại luôn.”

“Chặn cửa sổ?” Phùng Trung Bảo ngoài ý muốn.

Từ Cửu Chiếu trịnh trọng gật đầu: “Chỉ có trong bóng tối mới có thể thấy được toàn bộ diện mạo của bốn tấm sáp bình.”

Thần bí như vậy?!

Phùng Trung Bảo nhất thời tỉnh táo, hắn không chỉ kéo rèm cửa sổ lại, còn đem vải bố màu đen dùng để che gốm thạch và củ gỗ trong ngày mưa lấy tới đây, đem cửa sổ và các khe trên cửa chặn lại thật chặt chẽ.

“Đát” một tiếng, Từ Cửu Chiếu mở đèn trên bàn làm việc, cậu đứng ở bên cạnh nâng đèn lên, đem ánh đèn ngấm về bốn tấm sáp bình.

Sau đó, cảnh tượng kì diệu xuất hiện!

Chỉ thấy phong cảnh diên viên thành thị mặt ngoài bình phong toàn bộ đều không thấy! Thay vào đó triệt để biến thành phong cảnh nguyên thủy, một con sông lớn uốn lượn xuyên nhanh không thôi, hai bên bờ sông là rừng cây rậm rạp.

Đèn trong tay Từ Cửu Chiếu biến ảo góc độ, cảnh sắc trên bình phong cũng theo đó mà biến hóa. Từ từ xuất hiện xuân hoa, hạ mưa, thu thực, tuyết nguyệt, mà theo bốn mùa biến hóa, rừng rậm liền thối lui, nhà cửa cổ xưa bắt đầu xuất hiện. Đến khi vầng trăng sáng hạ xuống, đã là không biết qua bao nhiêu năm. Chỉ thấy tháp Paris đứng sừng sững sông Xen, bầu trời sao hoà lẫn với ánh đèn dưới mặt đất, tạo thành một phen cảnh sắc đẹp không sao tả xiết.

“!!!” Trâu Hành Tân thổ hốc vì kinh ngạc, lấy tay che ngực.

“Thầy!” Từ Cửu Chiếu bị dọa cho giật mình, thả đèn trong tay xuống, tiến lên đỡ lấy ông: “Trung Bảo mau bật đèn!”

107. Chương 107

Cao Đại Toàn không đợi người khác nói cũng bước nhanh tới cạnh cửa, sau đó đèn trong phòng liền sáng lên.

“Thầy! Người không sao chứ?” Từ Cửu Chiếu áy náy không ngớt, “Đều tại con, bí ản lung tung gì không.”

Phùng Trung Bảo cực kỳ có mắt đưa đến một cái ghế, để Trâu Hành Tân ngồi xuống, Cao Đại Toàn đi tới xoa xoa ngực cho ông, lại bị Trâu Hành Tân ngăn lại.

“Ta không sao.” Trâu Hành Tân tức giận, hù sợ người khác ông cũng cảm thấy xấu hổ.

Ông chỉ là, chỉ là có chút kích động mà thôi....

“Cửu Chiếu, thầy thật không ngờ.” Trâu Hành Tân nỗ lực tổ chức lại ngôn ngữ, ông lôi kéo tay của Từ Cửu Chiếu, nói: “Điều luyện sắc sảo! Thật là điều luyện sắc sảo!”

Trâu Hành Tân kích động chảy xuống hai hàng lệ, làm cho Từ Cửu Chiếu bối rối.

Trâu Hành Tân nắm chặt tay của Từ Cửu Chiếu: “Con có biết khi thầy thấy huân lô ba chân long du đài sen lúc trước có cảm tưởng gì không? Là đau lòng! Chính là đau lòng loại kỹ xảo khéo léo tuyệt vời đến thần kì này hoàn toàn đã bị thất truyền. Quốc gia của chúng ta rõ ràng có rất nhiều rất nhiều kỹ thuật phi thường, nhưng lại cố tình bị thất truyền. Chỉ để lại cho người đời sau vô hạn hoài niệm.”

Trâu Hành Tân xoa khoé mắt, cảm khái muôn vàn nói: “Thầy cho rằng sẽ không có người nào có thể sáng tạo ra thần tác giống như các bậc kì tài đã khuất, không nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay! Vậy mà có thể thấy con tự tay sáng tạo ra tác phẩm thần kì như vậy! Thầy thật cao hứng có thể làm thầy của con, thầy rất kiêu ngạo vì con, Cửu Chiếu.”

Từ Cửu Chiếu bị nhiễm tâm tình kích động của Trâu Hành Tân, có thể để cho Trâu Hành Tân lấy cậu làm vinh quang, chính là lời khen ngợi tốt nhất.

“Thầy, con cũng thật cao hứng vì cả đời này có thể làm đệ tử của người.”

Thầy trò xúc động tương hỗ, nói hết nỗi lòng ra với nhau, Cao Đại Toàn nghe được liền nổi da gà một trận: “Được rồi, được rồi, đừng ở chỗ này suốt mười nữa. Tiểu Từ, em mau nói cho ta một chút, cái này... rốt cuộc là làm thế nào mà được như vậy?!”

Phùng Trung Bảo chạy đến phía sau sắp bình, vuốt mặt sứ nhẵn bóng, ngạc nhiên nói: “Phía sau lại là bằng phẳng!” Sau đó hắn chuyển tới phía trước: “Phía trước chính là phong cảnh thành thị, vậy hình ảnh thay đổi như hoạt hình kia làm sao tạo ra được a?!”

Hắn cực kỳ tò mò.

Ngày thường Từ Cửu Chiếu nội liễm, nhưng hôm nay lại bộc lộ chân tình như thế, cảm thấy hơi thẹn thùng.

Trâu Hành Tân dùng một cái tay khác, vỗ vỗ vào tay hai thầy trò đang nắm chặt với nhau, nói: “Thầy cũng thật tò mò. Cửu Chiếu, con nói đi, làm sao con nghĩ ra được thiết kế xảo diệu như vậy?”

Từ Cửu Chiếu gật đầu, nói: “Bốn tấm sắp bình này thoát nhìn thần kỳ phức tạp, kỳ thực nguyên lý rất đơn giản, trình tự thực hiện cũng không khó khăn.”

Cậu dừng một chút, dứt khoát đi tới đem một tấm sắp bình từ trên kệ cầm lên, Phùng Trung Bảo không tự chủ được tiến lên vươn hai tay hứng ở dưới.

“...Anh làm gì thế?” Từ Cửu Chiếu hắc tuyến nhìn Phùng Trung Bảo.

Động tác của Phùng Trung Bảo cực kỳ khôi hài, lại cố ý lộ vẻ mặt vô tội: “Anh sợ cậu té ngã a, như thế bảo bối cũng bị rơi thì làm sao bây giờ?”

Hiện tại Phùng Trung Bảo coi sắp bình giống như là quốc bảo. Thực sự là ngậm sợ tan, nâng sợ bể, thậm chí ngay cả Từ Cửu Chiếu cầm lên cũng thấy lo lắng.

“Giỏi quá ha.” Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ mắng: “Đi sang một bên, đừng vướng bận. Anh ở đây mới gây cản trở khiến tôi sảy tay đó.”

Phùng Trung Bảo ưỡn khuỷu nhìn cậu một cái, ừ ừ nói: “A.”

Đem Phùng Trung Bảo đuổi qua một bên, Từ Cửu Chiếu đem sắp bình để ở trước mặt Cao Đại Toàn và Trâu Hành Tân, cậu dựng thẳng lên để hai người nhìn ở bên mép: “Kỳ thực bí mật đều ở bên trong.”

Trâu Hành Tân mang kiếng lão vào, nghiêm túc nhìn một chút, bên mép rất bằng phẳng nhẵn nhụi, cũng không nhìn ra cái gì.

Cao Đại Toàn bất đắc dĩ nói: “Em vẫn là nói thẳng đi, tiểu Từ. Ta thực sự nhìn không ra huyền cơ.”

Từ Cửu Chiếu: “Dạ được. Thầy từng nói với con Ma Thương thổ có tính thấu quang cực kì tốt, làm cho con coi trọng điểm này khi thiết kế, về sau con suy nghĩ rất nhiều. Ở ngoại quốc du lịch mấy ngày nhìn thấy sông Xen ban ngày bất đồng với ban đêm, khiến cho con có một loại cảm giác tang điền (vật đổi sao dời) biến hóa. Mọi người nhìn xem, tấm sứ này dày 7 li, kỳ thực bên trong có năm lớp.”

“Năm lớp?!” Trâu Hành Tân và Cao Đại Toàn đồng thanh sợ hãi kêu lên, Phùng Trung Bảo lại gần cúi đầu nhìn: “Sao anh cố gắng nhìn cũng nhìn không ra có năm lớp nhỉ?”

Từ Cửu Chiếu: “Đây là bởi vì mặt ngoài được nhúng men, sau đó đem đi nung, bên ngoài liền không nhìn ra. Ngoại trừ lớp bên ngoài là khắc nổi, năm lớp bên trong đều dùng một kiểu khắc, đó là kiểu khắc ẩn, dùng hai loại kỹ xảo này kết hợp lại mà thành.”

Trâu Hành Tân kinh ngạc: “Con vậy mà dùng loại phương pháp này?”

Kỳ thực nói trắng ra cũng không có gì mới mẻ, loại kỹ xảo này đã xuất hiện từ thời xưa. Đây là một loại phương pháp khắc bên trong, mặt ngoài không thể nhìn ra, khi có ánh sáng, tia sáng sẽ xuyên thấu qua thai gốm, quang ảnh bên ngoài sẽ hoàn toàn đem đồ án bên trong che đậy lại, nhưng ở bóng tối, đồ án bên trong liền được hiện ra.

Cao Đại Toàn nghi hoặc: “Cũng không đúng a, vậy chỉ có thể hiện ra một loại đồ án thôi, ở đây có năm lớp, làm sao có được hình ảnh biến hóa chứ?”

Từ Cửu Chiếu nói tiếp: “Nếu như lấy từng lớp ra nhìn, căn bản không phải là một đồ án hoàn chỉnh, hình ảnh biến hóa được đều do năm lớp này cùng một chỗ tổ hợp lại, do sự khác nhau giữa các lớp và lợi dụng nguồn sáng biến hóa tạo thành chỉnh thể. Kỳ thực chính là quá trình thay đổi hình thể từ từ mà thôi, cái này là em học được ở trong trường.”

Từ Cửu Chiếu đem sáp bình để lại trên kệ: “Kỳ thực khi chồng các tấm sứ chung vào một chỗ đem đi nung, cho dù chặt chẽ như thế nào đi nữa, giữa các tấm sứ cũng sẽ có khe hở, nhất định sẽ có khoảng không làm ánh sáng xuyên thấu qua được tạo thành ảnh phản chiếu. Mà em vừa lúc lợi dụng khuyết điểm đó thực hiện loại huyền diệu này mà thôi.”

Phùng Trung Bảo gật đầu: “Không sai, cái này giống như là phim hoạt hình mực nước vậy, góc độ tia sáng biến hóa sẽ phát ra hình ảnh khác nhau, khi đó mới được loại kỳ cảnh biến đổi này.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu tán thưởng: “Chính là nguyên tắc như thế. Hiện tại anh hiểu chưa, nói ra rồi thì thực sự một chút cũng không kỳ lạ phải không?”

Phùng Trung Bảo cũng không cho là đúng: “Ai nói! Tuy nghe không phức tạp, thế nhưng bên trong ẩn chứa nội dung rất ảo diệu. Bằng không cậu hỏi Trâu lão thử xem, bây giờ cậu đem nguyên tắc này nói cho thầy cậu nghe, ông ấy có thể làm được sao?”

Cao Đại Toàn trừng mắt: “Không lẽ phép!”

Phùng Trung Bảo rút cổ một cái, Trâu Hành Tân chậm rãi nói: “Không cần trách nó, nó nói không sai. Cho dù ta biết nguyên tắc này, cũng được tận mắt thấy, nhưng không có biện pháp tái hiện lại.”

Phùng Trung Bảo đắc ý nhìn Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu đem hân chụp qua một bên, tiểu tử này càng ngày càng thiếu đòn!

Cao Đại Toàn nói rằng: “Tuy rằng Trung Bảo nói không khách khí, thế nhưng thực sự là có nghe được cũng không thể thực hiện kỹ xảo này. Tiểu Tử, em có thể làm được hoàn toàn là bởi vì em tinh thông kỹ pháp đào nghệ truyền thống, cũng thấu triệt, phát triển được nghệ thuật hiện đại, phải thông hiểu đạo lí, triệt để hiểu rõ của hai loại mới có thể sáng tác được tác phẩm này. Đối lại là người khác, cũng không thể nung ra loại sáp bình thần kì này đâu.”

Từ Cửu Chiếu: “Thầy Cao, người quá khen rồi.”

Trâu Hành Tân đứng lên nói: “Ông ấy nói rất đúng, cho dù có người có thể thực hiện kỹ xảo này giống con, cũng không thể tái hiện lại điều vô cùng kì diệu này. Bởi vì bốn tấm sáp bình được làm bằng Ma Thương thổ đã tuyệt tích nên mới có thể xuất chúng như vậy. Mấy loại đất liêu bây giờ không đạt được tính thấu quang như vậy đâu.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Đúng là như vậy.”

Trâu Hành Tân đi tới yêu thích nhìn sáp bình dưới ngọn đèn có vẻ ónh nhuận thông thấu, nói: “Thầy tin rằng, sáp bình này tuyệt đối sẽ làm cho bất kỳ ai nhìn thấy nó đều phải chấn động.”

Cao Đại Toàn cũng cười nói: “Tiểu Từ, ta chờ một ngày tên tuổi em sẽ được vang vọng trên toàn thế giới.”

Tác phẩm mới làm xong, Từ Cửu Chiếu đương nhiên nói với hần. Chỉ bất quá tính cách Từ Cửu Chiếu không thích khoe khoang, coi như là cậu cố gắng giải thích, vẫn không có biện pháp để Tương Hân lý giải cụ thể tác phẩm là dạng gì.

Điều này làm cho Tương Hân tò mò vô cùng, thậm chí hần lần đầu tiên gọi điện thoại cho Phùng Trung Bảo, nỗ lực từ chỗ của hần hỏi thăm tình huống.

Mà Phùng Trung Bảo toàn ba hoa chích choè, nói dưới đất có, trên trời không có, quá ca ngạo như vậy, ngược lại làm cho Tương Hân không có biện pháp tin tưởng.

Chỉ tiếc Tương Hân vẫn không thể trở về, chỉ có thể gắng gượng nhịn xuống.

Ngô Diểu nhận được tin tức liền bay trở về, ngay từ đầu hần đã nghe được miêu tả nhưng không có cách nào tưởng tượng ra được, đến khi tận mắt nhìn thấy, chỉ có thể quỳ lạy năng lực sáng tạo nghệ thuật của Từ Cửu Chiếu.

“Kỳ tích, thật không thể tưởng tượng nổi...” Ngô Diểu nói năng lộn xộn, chỉ ngây ngốc nhìn quang ảnh biến hóa liên tục, khi đèn được mở lên, hần vẫn đứng ở nơi đó.

“Hắc! Choáng váng sao?” Ngô Cửu Lợi vỗ vỗ vai Ngô Diểu.

Ngô Diểu lấy lại tinh thần vọt tới trước mặt Từ Cửu Chiếu, hai mắt sáng lên nắm vai cậu: “Anh nhất định phải tổ chức triển lãm cá nhân cho tác phẩm này, phải triển lãm toàn cầu! Anh muốn cho người của toàn thế giới phải trợn mắt hốc mồm!”

Từ Cửu Chiếu nén cười nhìn Ngô Diểu như bị thần kinh: “Không phải là đi tham gia triển lãm song niên sao? Anh còn làm triển lãm toàn cầu gì nữa?”

Ngô Diểu ngẩn người, lấy lại tinh thần nói: “Vậy cũng được triển lãm toàn cầu a.” Hần một bộ biểu tình “em không hiểu gì hết”, nói: “Đối với đồ triển lãm đặc biệt xuất chúng được giải thưởng của triển lãm song niên ở Pháp sẽ được triển lãm lưu động, trước kia là các nơi ở Châu Âu, nhưng mấy năm gần đây trọng điểm là ở Châu Mỹ, Châu Á. Chủ yếu là tuyên truyền cho triển lãm quốc tế song niên ở Pháp, mấy năm nay triển lãm nghệ thuật của các quốc gia khác phát triển ồ ồ, triển lãm song niên dùng cách này để nâng cao cấp bậc của bọn họ.”

Từ Cửu Chiếu thế nào cũng được, cậu đã sáng tạo ra tác phẩm tuyệt nhất từ kiếp trước đến kiếp này xong rồi, còn việc thúc đẩy và mua bán cậu sẽ không quản.

“Anh xem rồi sắp xếp là được.”

Ngô Diểu gật đầu: “Đến lúc đó còn phải tổ chức họp báo, còn có tiệc rượu. Phải mời nhân vật nổi tiếng trong các giới....” Không biết hần đang tính toán cái gì, tinh thần Ngô Diểu càng ngày càng phấn khởi: “Lúc nào thì anh có thể đem tác phẩm đi?”

Từ Cửu Chiếu kỳ quái nhìn hần: “Còn mấy tháng nữa mới tới khai mạc triển lãm, anh gấp gáp như vậy làm gì?”

Ngô Diểu nói: “Đi triển lãm thử a. Tuy sợ tác phẩm sẽ bị sao chép mô phỏng nên khi triển lãm khai mạc mới được biểu diễn, thế nhưng tác phẩm này cũng không thể sao chép được. Tiến hành triển lãm thử tuyên truyền một chút, vừa lúc có thể làm nóng trước, đến lúc đó giá cả nhất định rất là khách quan.”

“Đừng.” Từ Cửu Chiếu cau mày: “Anh không thể mang đi được, A Hân còn chưa nhìn thấy.”

Ngô Diểu nói: “Vậy hần lúc nào trở về?”

Từ Cửu Chiếu: “Nhanh nhất là mấy ngày nữa. Đúng rồi, em định đặt tên cho tác phẩm này là Thương Hải Tang Điền hoặc là Quang Quái Lục Ly, anh thấy thế nào?”

Ngô Diểu khinh bỉ nhìn cậu: “Không được tốt lắm! Tuyệt không lãng mạn gì cả.”

Từ Cửu Chiếu không nói gì, còn muốn lãng mạn nữa sao.

Ngô Diểu nói: “Tối thiểu cũng phải đạt tới trình độ đặt tên như Tương Hân. Anh cho em một cái tên, kêu là Ánh Sáng Và Bóng Tối! (tên của nó dịch đầy đủ là Quang dữ ảnh thế giới = Ánh sáng và bóng tối trên thế giới, tại thấy tên dài quá lại ko thuận tai cho lắm nên editor đổi lại)

108. Chương 108

Bóng tối và ánh sáng?

Từ Cửu Chiếu rất thưởng thức cái tên này, rất phù hợp với bộ sắp bình ảo diệu. Cậu gật đầu: “Vậy kêu như thế đi.”

Từ Cửu Chiếu muốn chờ Tương Hân trở về mới bằng lòng giao bộ sắp bình cho Ngô Diểu, Ngô Diểu không có biện pháp, chỉ có thể ở lại trong nhà tiểu sư đệ ở trấn Phong Diêu.

Lúc Tương Hân biết thì kín đáo phàn nàn, bởi vì đó là ổ nhỏ bí mật của hai người, hẳn không thích những người khác tiến vào địa bàn của mình.

Tương Hân uỷ chuyển biểu đạt ý kiến của mình, thế nhưng Từ Cửu Chiếu có cứng chiu hẳn như thế nào đi nữa, cũng không thể nào thuận theo ý tứ của hẳn đem người đuổi ra ngoài.

Từ Cửu Chiếu bất đắc dĩ: “Tuy rằng bây giờ trấn Phong Diêu có rất nhiều khách sạn, thế nhưng dù sao cũng không thoải mái bằng trong nhà. Vả lại, nếu như Ngô sư huynh không ở nơi này, chỉ có thể ở nhờ nhà thầy Cao thôi. Lúc đó em phải giải thích như thế nào?”

Thân là sư đệ rõ ràng có phòng, lại muốn đàn anh đi ở nhờ, lý do là bởi vì trong nhà có một đồ phụ? Nói ra cũng quá không dễ nghe rồi, phu cương còn cần hay không chứ?!

Tương Hân cũng không kiếm cớ được, dù sao hẳn không có ở nhà, ngay cả thuyết pháp ‘không muốn ai quấy rầy thế giới hai người’ cũng không đứng vững được.

“Ngày kia anh liền trở về!” Tương Hân nghiêng rằng.

Từ Cửu Chiếu ngừng một lát, tim không khỏi đập nhanh hơn: “Chuyện đều làm xong rồi sao?”

Tương Hân nhẹ giọng nói: “Ừ, đều làm xong rồi.” Một tiếng “Ừ” nhẹ nhàng cứ bay lượn bên tai, làm cho tim Từ Cửu Chiếu nhảy loạn một trận.

Bên này Từ Cửu Chiếu lẳng lặng hít thở, bên kia Tương Hân không nhịn được nói: “Anh nhớ em.”

Từ Cửu Chiếu nở nụ cười: “Ừm, em biết rồi.”

Tương Hân “A” một tiếng, đối với việc Từ Cửu Chiếu không nói nhớ hẳn có chút thất vọng.

Trước khi cúp điện thoại, Từ Cửu Chiếu rốt cục nhịn không được nói: “Sau khi trở về, qua bên Phong Diêu sớm một chút đấy.” Bên này cậu đang tiến hành chế tác đơn đặt hàng Bỉ, không thể đi đâu được.

“Được!” Tương Hân cao hứng đáp ứng.

Tương Hân sắp trở về, tâm tình Từ Cửu Chiếu rất tốt.

Đơn đặt hàng Bỉ đã có bản thiết kế trước đó, nên Từ Cửu Chiếu chỉ cần dựa theo mà làm thôi. Vấn đề lo lắng duy nhất chính là tỷ lệ xuất điều, nếu như lần đầu đốt không thành, thì cần phải nung tạo lần thứ hai.

Cũng may Thiệu sư phó cùng Từ Cửu Chiếu phối hợp đúc kết ra kinh nghiệm, đối với yêu cầu của cậu đều có thể làm được, tỉ lệ xuất điều vẫn bảo trì khoảng 80%.

Thiệu sư phó đã được thăng chức, ba người Cao Đại Toàn, Phùng Trung Bảo và Từ Cửu Chiếu chịu trách nhiệm quản lý. Hiện tại con trai Thiệu sư phó đã chính thức xuất sư, mấy đồ đệ của Thiệu sư phó cũng chính thức ký hợp đồng với Văn Vận, được bảo hiểm 5 trong 1 (bảo hiểm hưu trí, bảo hiểm y tế, bảo hiểm

thất nghiệp, bảo hiểm tai nạn, bảo hiểm thai sản và quỹ nhà ở), còn có đãi ngộ phúc lợi cực kỳ cao như cấp bậc sư phụ.

Bọn họ bây giờ nhiệt tình mười phần, sống chết tranh nhau cướp việc mà làm.

“Cửu Chiếu!” Ngô Diêu thở hồng hộc đẩy cửa phòng làm việc ra, “Em nghe gì chưa?”

Từ Cửu Chiếu đứng lên, không hiểu nhìn hắn: “Chuyện gì thế?”

Ngô Diêu nhìn cậu quả thật không biết gì, đi tới nhìn cậu thận trọng nói: “Em chuẩn bị tâm lý thật tốt, anh muốn nói một tin tức xấu.”

Nội tâm Từ Cửu Chiếu nảy lên một dự cảm bất hảo, cậu khẩn trương nắm chặt tay: “Làm sao vậy?”

Ngô Diêu hít sâu một hơi: “Chuyến bay của Tương Hân mất liên lạc rồi.”

Mất liên lạc? Máy bay mất liên lạc?!

Nhất thời Từ Cửu Chiếu thấy trời đất quay cuồng, bên tai đều không nghe thấy gì cả.

Một khi máy bay mất liên lạc, kết quả hơn phân nửa là dữ nhiều lành ít.

Mấy năm gần đây quốc tế từng xảy ra vài sự cố máy bay tương tự, TV, báo chí nói không ít, gần một năm dường thành thói quen xem tin tức, Từ Cửu Chiếu cũng hiểu rõ “mất liên lạc” là có ý gì. Từ Cửu Chiếu ngồi máy bay rất nhiều lần, cho tới bây giờ cũng không có cảm giác mình hoặc là Tương Hân có một ngày sẽ có quan hệ với nó.

“Cửu Chiếu! Bình tĩnh!” Ngô Diêu hét lớn, “Bây giờ còn chưa xác định được danh sách, đừng có nghĩ bậy, nói không chừng tên đó căn bản cũng không có lên máy bay.” Đây không phải là trên ti vi thường hay diễn sao? Bất quá là sợ bóng sợ gió một hồi, nhân vật chính bởi vì các loại nguyên nhân không có lên máy bay.

Tay lạnh như băng của Từ Cửu Chiếu hơi ấm trở lại, cậu chậm rãi nói: “Đúng, đúng!” Cậu quay đầu nhìn Ngô Diêu: “Làm sao để xác định là anh ấy có lên máy bay hay không?”

Ngô Diêu nhất thời cũng có chút đoán mò, hắn không xác định nói: “Là điện thoại?” Nếu như Tương Hân không lên máy bay, nhất định điện thoại di động có thể kết nối.

Từ Cửu Chiếu vội vã lấy điện thoại di động ra gọi Tương Hân, nhưng mà một lát sau chỉ truyền tới thanh âm phục vụ. Lần này Từ Cửu Chiếu thật sự mông muội, ngồi phịch ở trên ghế.

Ngô Diêu không đành lòng tiến lên vỗ vai cậu: “Cửu Chiếu....”

Từ Cửu Chiếu lấy tay lau mặt, làm cho mặt cậu dính đầy bùn. Qua hơn 10 phút, ý thức rồi bởi của cậu mới khôi phục năng lực suy nghĩ. Cậu đứng lên ở trong phòng đi vài vòng, nói: “Em muốn đích thân xác nhận, rốt cuộc anh ấy có lên máy bay hay không!”

Ngô Diêu kéo Từ Cửu Chiếu đang muốn đi đưa cho cậu một cái khăn ướt: “Em muốn đi đâu? Anh lái xe đưa em đi.” Tình huống bây giờ, Ngô Diêu căn bản cũng không dám để cậu ở một mình.

Từ Cửu Chiếu lau qua quýt, vội vã nói: “Đi sân bay!”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ngô Diêu không nói hai lời liền đi theo sau cậu ra ngoài, ra cửa gặp phải Ngô Cửu Lợi vừa mua thuốc lá trở về: “Chuyện gì vậy? Cửu Chiếu? Em định đi đâu?!”

Ngô Diêu chặn hắn lại: “Đi theo mau lên, dọc đường rồi nói.”

Hơn một tháng qua Tương Hân luôn bận rộn chuyện khai thác thị trường ở Châu Âu, cuối cùng tình cờ có một vị thương gia Úc mời hắn qua quan sát thực tế. Vì vậy Tương Hân đi vòng sang Úc, hắn ngồi chính là chuyến bay từ Sydney về Bắc Kinh, khi cất cánh được hơn 4 tiếng thì mất liên lạc, sau đó trên ra đa không xác định được máy bay, theo ước tính sơ bộ thì tình hình rất không lạc quan.

Bất kể là bất cóc hay là tai nạn, hai cái này cũng làm cho nội tâm người khác nặng trĩu, trong lòng thống khổ khó chịu giống như là bị chèn một cục sắt vào vậy.

Dọc đường đi bầu không khí rất nặng nề, Ngô Cửu Lợi nhin không được đánh vỡ sự ngột ngạt này : “Làm sao bây giờ? Có cần phải báo tin cho gia đình Tương Hân không?”

Ngô Cửu Lợi rất cảm kích Tương Hân, một mặt là hân chiếu cố Từ Cửu Chiếu, mặt khác Tương Hân còn sắp xếp mấy anh em tham gia bắt cóc Dương Cửu Dương lần trước một công việc ở trong Văn Vận. Ngoài ra, hân còn quyên tiền và giúp đỡ những người sắp thành niên ở viện mồ côi học tập kỹ thuật nung gốm, mở ra cho bọn họ một con đường.

Thân thể Từ Cửu Chiếu buộc chặt, giọng nói cứng ngắt: “Không, tạm thời không cần nói cho Tương lão, ông đã lớn tuổi rồi, chịu không nổi loại kích thích này. Chờ.... ” Từ Cửu Chiếu nghẹn ngào, “Chờ xác định tin tức rồi hãy nói.”

Ngô Diểu thận trọng quan sát vẻ mặt Từ Cửu Chiếu, sắc mặt cậu lúc này tái xanh khó coi, nhưng mặt vẫn nghiêm túc không biểu tình gì, dường như ngay cả khí lực phản ứng trên mặt cũng không có.

Ngô Diểu nói: “Chuyện này là Lưu Duệ, trợ lý của Tương Hân nói cho anh biết, hân cũng nghĩ như vậy. Tương lão bên kia tạm thời giấu đi, chuyện của công ty hân sẽ tìm người quản, sau đó lập tức tụ họp với em. Cửu Chiếu, xảy ra loại chuyện này nhà nước nhất định sẽ không bỏ mặc, sẽ có tổ công tác đặc biệt phụ trách. Em không nên suy nghĩ bậy bạ, lúc xác định mất liên lạc, chính phủ Úc đã triển khai hành động rồi.”

Từ Cửu Chiếu im lặng gật đầu.

Ngô Diểu còn nói: “Lúc này, em cần phải gắng gượng— ” Ngô Diểu nghiêng rằng, Từ Cửu Chiếu cũng chỉ có quan hệ yêu đương với Tương Hân, ngoài ra cậu cũng không còn ai để dựa dẫm tinh thần, hóa đau thương thành sức mạnh được, hân chỉ có thể nói: “Chúng ta còn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Từ Cửu Chiếu trầm thấp nói: “Anh yên tâm, em sẽ không suy sụp, em còn muốn chờ anh ấy trở về xem tân tác của em mà. Em đã đồng ý với anh ấy, nhất định phải để cho anh ấy nhìn, rồi mới có thể đưa đi... ” Sau cùng cậu cơ hồ là lẩm bẩm không ra tiếng.

Giọng của Từ Cửu Chiếu quá mức trầm miên, Ngô Diểu cố gắng không rơi nước mắt, còn Ngô Cửu Lợi nghe ra được có chỗ không bình thường.

“Cửu Chiếu? Em cùng Tương Hân sao?” Ngô Cửu Lợi ngưng trọng hỏi.

Từ Cửu Chiếu nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng: “Chúng em đã ở cùng một chỗ rồi.”

Ngô Cửu Lợi liếc mạng chớp mắt, một lát nhả ra một câu. “Mẹ nó — “

Lúc này Từ Cửu Chiếu đã không còn tinh lực dư thừa lưu ý những người khác, Ngô Cửu Lợi xoắn xuýt một hồi, sau đó bởi vì tình trạng bây giờ mà thở dài, so với ban nãy thì hân càng thêm hi vọng Tương Hân sẽ bình an.

Bọn họ đi ô-tô chạy tới nhà ga, mua vé xe gần nhất, mấy giờ liền tới Bắc Kinh. Lưu Duệ đã để người của công ty an bài xe riêng, kéo bọn họ lên chạy thẳng đến sân bay.

Đến sân bay, tiến đến bàn tư vấn, không có hỏi được mấy câu, đã bị người khác hướng dẫn tới nơi riêng biệt. Nhân viên công tác ở chỗ này thiết lập một phòng chờ, toàn bộ người thân nghe được tin tức đều chạy tới đây.

Từ Cửu Chiếu không có bao nhiêu kinh nghiệm tiếp xúc với trình tự hành chính, cậu chỉ là theo chân các thân nhân dùng sức chen về phía trước, muốn tìm được một người biết chuyện để hỏi thăm. Bên tai đều là thanh âm ầm ỹ, mọi người bầy miệng tám lười (ý là tranh nhau mà nói), Từ Cửu Chiếu nỗ lực phân biệt họ đang nói gì, nhưng cậu giống như bị chứng tất tiếng, không hiểu được bọn họ đang nói cái gì, cũng không nói nên lời.

Thằng đến một lực mạnh đem cậu trong đám người kia kéo ra ngoài.

Lưu Duệ bởi vì chen chúc mà kính mắt bị lệch qua một bên, hân nói với Ngô Cửu Lợi: “Trước tiên anh đem em ấy đưa ra chỗ yên tĩnh, cho em ấy ăn gì đã.”

Từ Cửu Chiếu mờ mịt nhìn Lưu Duệ, Lưu Duệ giống như là đang đối đãi với một đồ dễ bề, nhẹ giọng nói với cậu: “Em đi nghỉ trước một chút, anh có người quen ở đây, anh đi hỏi thăm tin tức, em ở bên này chờ. Được không?”

Trong ánh mắt Từ Cửu Chiếu có chút thần thái, cậu gật đầu, đi theo Ngô Cửu Lợi.

Lưu Duệ quay đầu nói với Ngô Diểu: “Lưu Duệ, trợ lý của Tương Hân.” Ngô Diểu nói: “Tôi là Ngô Diểu, là Tam sư huynh đồng thời cũng là người đại diện của Từ Cửu Chiếu. Chúng ta trước đó có gọi điện thoại cho nhau.”

Lưu Duệ dứt khoát gật đầu một cái, nói: “Xảy ra loại chuyện này, chúng ta đều lo lắng. Nhưng người khác cảm nhận đều thua kém khổ sở của Từ Cửu Chiếu, đừng làm cho em ấy tự mình đi tiếp xúc việc này, chúng ta tận lực xử lý tốt, giảm bớt thương tổn cho em ấy.”

Ngô Diểu ảo não nói: “Là sơ xuất của tôi, tôi quên mất em ấy vẫn còn nhỏ. Dọc đường đi em ấy biểu hiện rất bình tĩnh, tôi cho là em ấy cũng đủ kiên cường...”

Lưu Duệ nói: “Đây đều là mặt ngoài. Đừng quên em ấy là một nghệ thuật gia, so với người bình thường thì thế giới tình cảm càng thêm nhạy cảm.”

Ngô Diểu xoa xoa mặt, vực dậy tinh thần nói: “Được rồi, cần tôi làm gì cậu cứ nói đi.”

109. Chương 109

Lưu Duệ rất nhanh thông qua người mà hắn quen biết xác định Tương Hân có tên trong danh sách hành khách. Vừa nghe xong lưng của Từ Cửu Chiếu vẫn một mực thẳng tắp lập tức sụp xuống, cậu tựa ở trên ghế dựa, cả người đều trống rỗng.

Chuyện kể tiếp, Từ Cửu Chiếu cũng không nhớ được, cậu cũng không biết mấy giờ sau đó trôi qua như thế nào. Cho nên cậu cũng không phát hiện, Lưu Duệ để cho cậu uống ly nước có bỏ thuốc ngủ.

Lúc cậu tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau. Những người khác đang ở trong phòng khách sạn, Ngô Cửu Lợi ngồi ở một bên xem tivi.

“Cửu Lợi ca.” Cổ họng Từ Cửu Chiếu khô lợi hại.

Ngô Cửu Lợi lập tức đứng lên xít lại gần cậu: “Em cần gì sao?”

Từ Cửu Chiếu nháy mắt mấy cái, cậu đứng lên: “Đây là đâu?”

Ngô Cửu Lợi nói: “Đây là khách sạn, do người chính phủ an bài.”

Từ Cửu Chiếu vội vàng hỏi: “Tìm được máy bay sao? Có cứu được người hay không?”

“Em đừng có gấp, Cửu Chiếu.” Ngô Cửu Lợi không đành lòng nói: “Trợ lý của Tương Hân đang theo dõi bên kia, có tin tức gì hắn sẽ báo tin cho em đầu tiên.”

“Vẫn không có tin tức sao.” Từ Cửu Chiếu nhú nhú mày, “Anh biết anh ta ở nơi nào không?”

“Em muốn làm gì?” Ngô Cửu Lợi hỏi.

Từ Cửu Chiếu nhấp đôi môi khô khốc: “Em muốn đến địa điểm xảy ra tai nạn kia.”

“Cái này...” Ngô Cửu Lợi chần chờ nhìn Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu: “Em biết, chỉ cần thân nhân yêu cầu là có thể đến hiện trường cứu viện gần nhất chờ tin tức.”

“Em muốn đi đâu?” Ngô Diểu vừa vặn đi vào.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút: “Vùng giữa Sydney và Bắc Kinh, giữa đường hàng không hai bên.”

Ngô Diểu kiên nhẫn nói: “Cửu Chiếu, cũng không phải nơi gần nhất thì sẽ lấy được tin tức nhanh chóng nhất đâu.”

Từ Cửu Chiếu không hiểu nhìn hần: “Vì sao?”

Ngô Diểu nói: “Hai đầu đường hàng không là Úc và Trung Quốc, cho nên hai quốc gia này mới là chủ lực tìm kiếm. Có tin tức gì bọn họ trước tiên sẽ thông báo cho người phụ trách hai bên, cho dù em đến bên kia, bọn họ cũng không đem loại tin tức này tùy tiện tiết lộ ra bên ngoài, nên ở bên kia nhận được tin tức còn chậm hơn.”

Từ Cửu Chiếu thất vọng nói: “Em chỉ là muốn nếu như cứu được người, có thể nhìn thấy được trước tiên.”

Trong lòng Ngô Diểu một trận chua xót khổ sở, mặc dù hần cũng chỉ nắm được ba phần may mắn, nhưng bất quá đó chỉ là hi vọng bằng hữu của mình bình yên vô sự. Kỳ thực trong lòng hần có bảy phần nghĩ người trên máy bay sẽ không trở về được nữa.

Ngô Diểu nói: “Tóm lại em không cần quan tâm việc này, nếu như xác định có thể đi, nhất định sẽ thống nhất an bài cùng nhau đi.”

Ngày hôm đó Đường Tiểu Át cũng tới đây, thay thế Ngô Cửu Lợi vẫn canh giữ ở bên người Từ Cửu Chiếu một ngày một đêm.

Buổi chiều Lưu Duệ tới.

“Anh đã nói chuyện với chuyên gia biết được tin tức xác thật.” Trong đôi mắt của Lưu Duệ tràn đầy tơ máu, môi cũng khô nứt: “Ngày đó trước khi máy bay gặp chuyện không may đã gặp phải khí hậu vô cùng xấu, nghe nói rất có thể bọn họ gặp khí lưu dị thường.”

Tâm tình Lưu Duệ nặng trĩu: “Bởi vì bây giờ trên mặt biển sóng gió rất lớn, công tác cứu hộ rất khó tiến hành.” Điều này đưa đến, tỷ lệ may mắn sống sót cũng sẽ giảm bớt.

Từ Cửu Chiếu đột nhiên nói: “A Hần biết bơi. Anh ấy khẳng định sẽ không sao, nhất định sẽ được cứu.”

Đường Tiểu Át cũng ăn khớp nói rằng: “Bọn họ có áo cứu sinh, cho dù không biết bơi cũng không có vấn đề gì. Bây giờ thời tiết rất ẩm áp, nhiệt độ không thấp, coi như là ở trong nước lâu một chút cũng không có việc gì.”

Lưu Duệ cùng Ngô Diểu liếc mắt nhìn nhau, cũng không nghĩ đẹp như hai người này.

Coi như là ở trên mặt biển bập bênh, nhưng trong thời gian dài không được cung cấp nước, lại thêm nhiệt độ cơ thể giảm đi và tiêu hao thể lực, vẫn rất có khả năng dẫn đến mệt mỏi mà chết.

Thế nhưng, bao giờ cũng phải ôm hy vọng.

Ngày thứ ba xảy ra tai nạn thời tiết chuyển biến tốt đẹp, tuy rằng mặt biển vẫn có gió, thế nhưng không lớn, các quốc gia bắt đầu phái máy bay tiến hành kiểm tra cứu hộ.

Mà thực tế vào lúc này, nhân viên công tác chính phủ đã hiểu được tỷ lệ người sống sót được cứu không lớn. Bất quá là xuất phát từ nhân đạo và chức trách, bọn họ vẫn tiếp tục đưa vào số lớn nhân lực, vật lực nỗ lực cứu người.

Buổi chiều ngày thứ tư, phát hiện một vật trôi ở trên biển. Phát hiện vật trôi cơ bản có thể xác định được địa điểm tai nạn, cũng tiến thêm một bước kết luận máy rơi ở trên biển. Về phần cấp tốc hạ cánh hay là rơi xuống, cần phải tìm được hộp đen máy bay mới có thể biết.

Mà lúc này, thân hữu hành khách đều thất thanh khóc rống, biết khả năng hành khách còn sống là quá xa vời.

Cũng vào ngày thứ ba, Vương Triều Thần rốt cục mua được vé máy bay, từ Châu Âu chạy về. Tương Hần là chủ tịch Văn Vận, trong lúc đi công tác lại phát sinh tai nạn máy bay, làm tổng tài công ty hần nhất định phải có mặt.

Chỉ bất quá ngay từ đầu Từ Cửu Chiếu là một trong ba đại cổ đông đã có mặt ở đây, Vương Triều Thần cũng không cần gấp gáp trở về như vậy, thế nhưng vừa nhìn thấy, Từ Cửu Chiếu tựa hồ hoàn toàn không làm gì cả. Lại nghe nói hai người này có quan hệ, Vương Triều Thần lau một cái mặt, phải an ủi Từ Cửu Chiếu trước đã.

Vương Triều Thần cấp bách đến sát đầu mở trán, công ty mới sáng lập vừa tiến vào quỹ đạo, chính là thời cơ tốt để phát triển, nhưng hết lần này tới lần khác lại xảy ra biến cố lớn như vậy.

Đồng thời hắn cũng lo lắng, Trương Văn Chiêu cũng không quan tâm, cơ bản giống như người qua đường vậy. Còn Từ Cửu Chiêu là một nghệ thuật gia thuần túy, đối với chuyện tình công ty hầu như chỉ có một tác dụng là bỏ phiếu thôi.

Vương Triều Thần hơn nửa năm qua làm việc chung với Trương Hân, tuy rằng bị bóc lột, thế nhưng mắt thấy một đế quốc mới bắt đầu quật khởi, thành tựu trong lòng thỏa mãn không ngớt. Hắn cũng không muốn nỗ lực của Trương Hân và hắn đã trắng xe cát.

“Cửu Chiêu...” Vương Triều Thần liếm môi một cái, mặc dù không đành lòng, thế nhưng hắn không nói không được, “Anh biết em rất khó chịu, anh cũng không muốn vào lúc này đi quấy rầy em. Nhưng bây giờ chỉ có em mới có thể đảm trách trách nhiệm này.”

Thanh âm Từ Cửu Chiêu khô khốc hỏi: “Chuyện gì?”

Vương Triều Thần nói: “Trương Hân đã từng ký thư trao quyền, một khi phát sinh ngoài ý muốn, cổ phần của cậu ấy sẽ chuyển qua tên em, em có toàn quyền sử dụng quyền hạn của chủ tịch. Đồng thời có thể sa thải và mời một CEO khác.”

Từ Cửu Chiêu nhăn mày: “Bây giờ A Hân còn chưa tìm được, anh không nên dùng giọng điệu như thế anh ấy đã qua đời như thế chứ.”

Vương Triều Thần xin lỗi: “Xin lỗi, là anh nói không rõ ràng. Ý anh là chuyện xảy ra ngoài ý muốn không phải tử vong, là trường hợp bất khả kháng, dẫn đến không cách nào liên hệ hoặc là đưa ra quyết định được. Cửu Chiêu, em cũng biết Trương Hân có bao nhiêu coi trọng phát triển của Văn Vận, đây là tài sản chung của cậu ấy và em. Cậu ấy nhất định không muốn tâm huyết bị uống phí như vậy, em phải giúp cậu ấy trông nom tốt phần sự nghiệp này.”

Những ngày qua Từ Cửu Chiêu có chút hoang mang lo sợ rốt cuộc cũng tìm được phương hướng, cậu gật đầu: “Em đã biết, anh muốn em làm gì?”

Vương Triều Thần thở phào, hắn an ủi an ủi nói: “Chuyện công ty bên này em không hiểu cũng không sao, anh sẽ xử lý tốt, em chỉ cần ký tên trên văn kiện là được. Em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện vi phạm lợi ích công ty, nếu như em không tin anh, có thể cắt cử một người tin tưởng đến giám sát.”

Từ Cửu Chiêu bình tĩnh nhìn Vương Triều Thần, Vương Triều Thần bị cậu nhìn như thế, dần dần có một loại cảm giác áp lực trong lòng.

Hắn âm thầm kinh ngạc, trước đây hắn chưa từng chung đụng chính diện với Từ Cửu Chiêu như thế, cũng không biết khí tràng trên người cậu lại mạnh như vậy, so với Trương Hân cũng không yếu chút nào. Không, thậm chí so với Trương Hân còn kiên quyết mạnh mẽ hơn, trên người Từ Cửu Chiêu là một loại trầm ổn bất động như núi, gây cho người khác cảm giác áp bách càng sâu.

Từ Cửu Chiêu chậm rãi mở miệng nói: “A Hân tin nhiệm anh, em cũng sẽ tin nhiệm anh, tin tưởng anh sẽ không để cho tụi em thất vọng.”

Thái dương Vương Triều Thần chảy một giọt mồ hôi, hắn nói: “Anh sẽ không cô phụ tín nhiệm của em đâu.”

Từ Cửu Chiêu gật đầu: “Trong khoảng thời gian A Hân vắng mặt, không thể chủ trì đại cục, em mong anh quản lý công ty vận hành như bình thường, không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.”

Vương Triều Thần thở phào nhẹ nhõm, cứu hộ Trương Hân còn đang tiến hành, phát triển Văn Vận lại không có khả năng ngưng trệ. Công ty đang ở trong thời kỳ phát triển nhanh chóng, giống như là đang chạy xe trên đường cao tốc vậy, một khi dừng lại, rất có thể sẽ có tai nạn chết người.

Ngày thứ năm, Từ Cửu Chiêu chủ động hỏi Lưu Duệ: “Duệ Phong bên kia có bị ảnh hưởng gì không ạ?”

Lưu Duệ bất ngờ phát hiện Từ Cửu Chiêu đã khôi phục được một ít tinh thần, không hề buồn bã mất hồn như mấy ngày hôm trước, cả người đều thụ động không có linh khí. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lưu Duệ nói: “Tạm thời không có chịu ảnh hưởng. Trước kia A Hân cũng từng quản lý, các chi nhánh được phân chia rõ ràng, các hạng mục đều tiến hành bình thường.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, nói: “Còn Trịnh Khải Long bên kia thế nào?”

Lưu Duệ cau mày nói: “Trước đó A Hân đã bố trí một loạt kế hoạch, tuy rằng anh cũng biết, chỉ bất quá lúc này cậu ấy không có ở đây, anh cũng không biết có nên tiến hành hay không. Bởi vì sẽ dẫn tới một loạt phản ứng dây chuyền, anh cũng không dám quyết định.”

Từ Cửu Chiếu a một tiếng, sau đó nói: “VẬY CHỜ A HÂN TRỞ LẠI RỒI NÓI TIẾP VẬY.”

Lưu Duệ muốn nói lại thôi, muốn khuyên Từ Cửu Chiếu nghĩ đến tình huống xấu nhất, rất có thể Tương Hân sẽ không còn sống, thế nhưng lời đến khóe miệng lại nuốt trở vào.

Hắn biết bạn tốt kiêm thủ trưởng của hắn có bao nhiêu yêu thương Từ Cửu Chiếu, nhìn biểu hiện mấy ngày nay của Từ Cửu Chiếu, cũng yêu bạn tốt của hắn như vậy. Hắn thực sự không đành lòng tạo thêm thương tổn cho Từ Cửu Chiếu. Lưu Duệ âm thầm thở dài, vẫn là tìm được di thể rồi hãy nói.

Sắc mặt Ngô Miểu thật không tốt tiến vào.

“Cửu Chiếu, em xem bây giờ có thể liên hệ với Tương gia sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Làm sao vậy? Có chuyện gì chúng ta không thể xử lý mà nhất định phải gọi thân nhân A Hân?”

Vừa nói đến thân nhân, phản ứng đầu tiên của Từ Cửu Chiếu chính là Tương lão gia tử. Nhưng mà Ngô Miểu rõ ràng không chỉ nói về ông của Tương Hân, hắn nói: “Chính phủ bên này yêu cầu người thân đứng ra, mặc dù nói chúng ta có liên quan đến việc này. Thế nhưng bọn họ nói, có một số chuyện nhất định phải có người thân hoặc là dòng họ trực tiếp ký tên.”

Lưu Duệ liền phản ứng, hắn suy nghĩ một chút: “Hiện tại chuyện cũng đã lớn rồi, không thể giấu diếm được nữa, Cửu Chiếu, em xem có nên nói cho Tương lão gia tử biết không?”

Từ Cửu Chiếu trầm tư một chút, nói: “Không, chờ một chút rồi nói sau. Bằng không trước hết tìm Tương đại bá đến đây đi, thân thích bên trong Tương gia cũng chỉ có ông ấy là tương đối hiểu chuyện.”

110. Chương 110

Tương gia bên kia rất nhanh liền chạy tới, ngoại trừ Tương đại bá ra còn có tiểu nhi tử Tương Phong.

“Chuyện lớn như thế, mấy đứa làm sao có thể giấu diếm lâu như vậy chứ?!” Tương Bình Kiến cực kì tức giận.

Lưu Duệ tỉnh táo nói: “Bác trai, người đừng nóng giận. Tội cháu giấu diếm chuyện này cũng là bởi vì sự việc quá lớn, cũng không muốn để cho Tương lão bị dày vò. Cũng là muốn xác định A Hân sinh tử ra sao rồi mới nói cho Tương lão gia tử. Dù sao lão gia tử là người thân nhất của A Hân, cháu sợ ông biết, nên mới giấu diếm tới bây giờ.”

Tương Vệ Quốc chính là tử huyệt của Tương Bình Kiến, vừa nhắc tới ông, Tương Bình Kiến có tức giận đi nữa cũng liền biến mất như quả bóng xì hơi.

Tương Bình Kiến trầm mặc một hồi: “Mấy đứa suy tính rất chu toàn, thế nhưng cũng không thể một chút tin tức cũng không nói cho những trưởng bối được. Bằng không cháu trai gặp chuyện không may, chúng ta là người Tương gia nhưng lại không có ai ra mặt, không phải là để cho người ta chê cười sao?”

Lưu Duệ duệ vẫn bình tĩnh nói: “Bác Tương, vào thời điểm này, sẽ không có ai cố tình chê cười gì cả. Mỗi người tới đây đều chỉ quan tâm chuyện nhà mình thôi.”

Tương Bình Kiến không còn cách nào khác, ông bắt đầu dĩ nói: “Mấy đứa nói đều có lí cả. Nhưng tổ chức hậu sự vẫn là thân thích đứng ra mới thích hợp, bằng không mấy đứa chỉ là bạn bè với nhau, A Hân ra đi cũng không về vang.”

Lưu Duệ giật mình, cảm thấy may mắn hết sức vì Từ Cửu Chiếu không có ở đây, bằng không sẽ rất thương tâm đi. Hắn nói: “Trước mắt vẫn chưa có xác định A Hân gặp nạn hay không, cho nên tội cháu chưa có tính tới bước này.”

Tương Bình Kiến nói: “Hy vọng dĩ nhiên là phải có. Thế nhưng cháu cũng hiểu, đã bảy ngày xảy ra chuyện rồi, nhưng chỉ mới phát hiện vật trôi. Hoặc chỉ là một ít rương hành lý, mảnh nhỏ máy,....., đừng nói là người sống sót, ngay cả di thể cũng tìm không được.”

Thần sắc Lưu Duệ buồn bã, nói: “Tổ chuyên gia nói bởi vì cùng ngày gặp chuyện không may lại có khí hậu tồi tệ, hơn nữa sóng lớn liên tiếp, thì thể rất có thể là bị sóng cuốn đi. Hơn nữa nếu như chìm xuống, rất có khả năng bị dòng chảy ngầm đẩy ra xa, muốn tìm được thì càng khó khăn hơn.”

Trong lòng Lưu Duệ cho tới bây giờ cũng không dám nói với Từ Cửu Chiếu, hắn nghĩ có thể đem toàn bộ di thể Tương Hân tìm trở về đây đủ cũng không phải là việc dễ dàng.

Tương Bình Kiến cùng Lưu Duệ nặng nề lặng im, một lát sau Tương Bình Kiến sâu đậm thở dài một tiếng, bi thương nói: “Sao lại gặp phải chuyện này kia chứ, A Hân còn trẻ như vậy, trời là ghen tỵ người tài a! Đến bây giờ bác đều không thể tin được đây là thật, luôn cảm thấy giống như nằm mơ.”

Nội tâm Lưu Duệ đắng chát, nói như vậy cũng đúng. Bọn họ vẫn luôn có cảm giác nằm mơ, gặp phải đột biến trở tay không kịp có cảm giác rất không chân thật. Mà Từ Cửu Chiếu lại như lâm vào ác mộng, cả người đều tiêu tụy.

Thế nhưng đây hết thảy chỉ có thể nói là thiên ý trêu người.

Ngày đó Tương Hân gọi điện cho hắn, vì tranh thủ thời gian trở về, nên đã nói trước hành trình.

Về sau từ công ty hàng không bên kia lấy được tin tức, vốn là không có vé máy bay thế nhưng bởi vì thời tiết không tốt, máy bay có thể đến trễ nên có hành khách trả lại vé, Tương Hân lại cố ý lấy vé bổ sung đó.

Sau đó máy bay cất cánh như thường lệ, cuối cùng đang bay đến đến hải vực Indonesia đột nhiên thời tiết biến hóa, lúc này mới xảy ra chuyện.

Đến khi hắn từ chỗ Ngô Diểu biết Tương Hân trở về gấp như vậy là vì muốn nhìn tận mắt của Từ Cửu Chiếu. Lưu Duệ không khỏi oán giận Tương Hân, gấp như vậy sao?! Chờ hai ngày nữa thì có sao đâu chứ!

Cho tới bây giờ hắn đều biết Tương Hân là một người có tính cách đặc biệt, vì tình yêu có thể bùng cháy dữ dội như vậy, nếu không phải do tính cách đó thì sao sẽ làm cho mạng của mình mất luôn kia chứ.

Thế nhưng, điều này có thể trách ai? Chỉ có thể nói đều là do số phận!

Vì không muốn Từ Cửu Chiếu thống khổ hơn, Lưu Duệ bàn bạc với Ngô Diểu, không cho ai nói chuyện này với Từ Cửu Chiếu.

Lưu Duệ nói: “Như vậy làm người đại diện, bác phải phí tâm rồi.”

Tương Bình Kiến xua tay nói: “Ai, đây là cháu trai bác, cái gì phí tâm trung tâm chứ. Mấy ngày nay các cháu cũng cực khổ rồi, cháu xem sắc mặt khó coi thế kia, đều có vành mắt cả. Cái này giao cho bác và tiểu tử nhà bác, những thân quyến khác lập tức sẽ tới đây. Mấy đứa trở về nghỉ ngơi một chút đi.”

Lưu Duệ sững sốt, suy nghĩ vừa chuyển, vội vàng nói: “Bác còn gọi những người khác nữa sao?”

Tương Bình Kiến bị hắn làm cho không hiểu: “Đúng vậy, xảy ra chuyện lớn như vậy, bác cũng phải thông báo với các thân thích chứ.”

Lưu Duệ vội la lên: “Không thể để cho quá nhiều người biết được, bằng không để lộ tin tức truyền tới Tương lão, ông nhất định không chịu được đâu!”

Tương Bình Kiến trầm ổn nói rằng: “Bác biết, bác để cho bọn họ chú ý không đem tin tức nói cho ông ấy. Trước khi tới cháu đã nói lão nhân gia còn chưa biết, cho nên bác đã dặn dò bọn họ không nên nói lung tung.”

Lúc này Lưu Duệ mới thở phào nhẹ nhõm, hắn làm không nghĩ đã mấy ngày nay, mệt cực kỳ, cũng nên trở về nghỉ ngơi một chút.

Để Đường Tiểu Ất và một trợ lý cao cấp trông coi Văn Vận, Lưu Duệ trở về nhà ở Bắc Kinh tắm rửa, ngủ nghỉ thật tốt. Đến lúc giữa trưa ngày hôm sau hần ăn cơm xong chạy tới, thấy một người không nên xuất hiện ở nơi này, khiến hần giống như nuốt phải ruồi bọ vậy.

Tương Bình Khang vậy mà cũng tới!

Điều này làm cho Lưu Duệ rất hối hận, ngày hôm qua hần đi về nghỉ làm chi chứ?! Lưu Duệ thấp giọng hỏi Đường Tiểu Ất: “Cái lão kia sao cũng ở nơi đây? Không biết A Hần ghét nhất là ông ta sao?”

Về mặt Đường Tiểu Ất đau khổ nói: “Chúng ta bên này cũng chưa nói không thể để cho ông ta đến, cho nên có khả năng ai đó nói cho ông ta biết.”

Lưu Duệ không vui nói: “Nếu như có thể, ngay cả nghi thức từ biệt A Hần tớ cũng không muốn cho ông ta xuất hiện!”

Đường Tiểu Ất thở dài: “Hiện tại có biện pháp gì chứ, dù sao chúng ta cũng chỉ là bằng hữu, không thể nhúng tay vào chuyện nhà họ. Chúng ta không có lập trường đó đâu.”

“Sao không thấy Ni Mã?” Cái đề tài này quá mức cụt hứng, Lưu Duệ liền nói đến chuyện khác. Ni Mã cũng là bằng hữu của Tương Hần, là một người dân tộc thiểu số, đồng thời cũng là một trong số bạn học thời đại học. Nhưng bởi vì hần nhiều năm sống ở quê nhà, hàng năm ngoại trừ gọi điện thoại gửi Wechat ra, bọn họ cũng không có gặp mặt.

“Tớ để câu ấy ở nhà tớ rồi, tình huống bên này cậu ấy căn bản cũng không quen thuộc, tớ cũng không làm gì được.” Đường Tiểu Ất cau mày lo lắng nói: “Cậu nói xem, A Hần có thể trở về không?”

Lưu Duệ trầm mặc một hồi: “Khó mà nói được.”

Đường Tiểu Ất thở dài một cái: “Hiện tại tớ cũng không dám ở một mình với Cửu Chiêu, hoàn toàn không biết nên nói cái gì với cậu ấy.”

Lưu Duệ nói: “Cửu Chiêu hiện nay ở đâu? Ai ở cùng với cậu ấy?”

Đường Tiểu Ất nói: “Bây giờ đang ở cùng với Ngô Cửu Lợi, cậu ấy thấy Tương Bình Khang liền quay đầu bỏ đi.”

Nghĩ cũng biết Tương Bình Khang có ý nghĩ xấu xa, hành vi ác tâm, hần ở chỗ này không gây chuyện cho người khác là tốt rồi.

Tương Bình Khang là do Tương Bình Lệ thông báo, Tương Bình Lệ mắc trông cháu không đi được, chỉ có thể gọi Phùng Thư Tình đi hỗ trợ ứng phó. Tương Bình Lệ nhát gan, cho tới bây giờ cũng không có trải qua tai họa lớn như vậy, lại sợ Phùng Thư Tình tuổi còn trẻ giúp không được gì, vì vậy gọi điện thoại cho Tương Bình Khang, để hần đi Bắc Kinh.

Tương Bình Lệ biết mình nhệ ca mình có điểm không tốt, thế nhưng lại nghĩ, dù sao đi nữa cũng là bác hai. Lúc này giúp một tay cũng là chuyện nên làm. Hơn nữa, Tương Vệ Quốc vẫn tức giận Tương Bình Khang, để Tương Bình Khang mượn cơ hội này biểu hiện cho tốt một chút, cũng hòa hoãn được quan hệ cha con.

Cho tới bây giờ Tương Bình Lệ cũng không có bị Tương Vệ Quốc quyết tuyệt qua, cũng không biết Tương Hần hoàn toàn di truyền tính tình này của Tương Vệ Quốc. Giống như Lưu Duệ mới vừa nói, Tương Hần chính là loại tính tình cứng rắn dù có chết thì trong nghi thức cáo biệt của mình cũng không muốn để người này xuất hiện.

Nhưng mà Tương Bình Khang lần này tới hỗ trợ đúng như mong muốn của Tương Bình Lệ, đồng thời cũng muốn biểu hiện tốt một phen.

Hần vẫn biểu hiện ra trầm thống đau thương đúng mực, cùng Tương Bình Kiến nói tới nói lui tất cả đều là thương tiếc. Không có một chút hành động không thích hợp, khiến Tương Bình Kiến đối với hần cũng thay đổi cách nhìn đi một chút, nghĩ hần vẫn có thể biến tốt được.

Thế nhưng, sự thực là như vậy sao?

Tương Bình Khang không phải là sửa đổi, mà là càng thêm ‘vàng đỏ nhỏ lòng son’.

Ngay từ đầu hắn nghe được tin Tương Hân đã chết, cũng chỉ có hả hê, hoàn toàn không có một chút đồng tình thương tâm. Ai kêu Tương Hân quyết tuyệt như vậy, một phen tiền cũng không cho hắn mượn, làm hại hắn chỉ có thể phá sản, một lần nữa cùng sinh hoạt với đám người thấp kém kia.

Nhớ lại những ngày có tiền, nhưng giờ lại để cho hắn cả ngày tính toán củi gạo dầu muối, thực sự khiến Tương Bình Khang chịu không nổi.

Thế nhưng hắn không có biện pháp, một chút biện pháp cũng không có. ?

Ai cũng không cho hắn mượn tiền, cũng không có ai tin tưởng, giúp đỡ hắn. Mỗi ngày đều phải nén giận làm thuộc hạ cho người nhỏ tuổi hơn mình kiếm ăn, còn phải xem sắc mặt của đứa cháu trai! Khỏi phải nói Tương Bình Khang có bao nhiêu oán hận đối với Tương Hân!

Thế nhưng Tương Bình Khang vui sướng xong, hắn liền nghĩ đến khối tài sản khổng lồ kia của Tương Hân.

Tương Hân đã chết, người thừa kế tài sản là ai? Nó không có cha mẹ, không có con cái, càng không có anh chị em. Gia tài hàng tỉ hắn là đều thuộc về Tương Vệ Quốc a!

Từ trước đến giờ Tương Bình Khang chỉ nhìn chằm chằm vào tài sản của lão gia tử, chưa từng nghĩ tới một ngày tài sản của Tương Hân sẽ có quan hệ gì với hắn. Bởi vì dù sao Tương Hân tuổi còn trẻ, mà hắn so với Tương Hân thì già hơn, thấy thế nào cũng phải chết trước Tương Hân.

Không nghĩ tới ông trời có mắt, dĩ nhiên đem Tương Hân giết chết đi!

Tương Bình Khang càng nghĩ càng hưng phấn.

Sau khi Tương Hân chết, thì khối tài sản mà Tương Vệ Quốc nói muốn lưu cho Tương Hân đã hoàn toàn không còn ý nghĩa gì nữa rồi. Cho nên lão gia tử sẽ đem tài sản của mình lưu cho ba người con, không có khả năng tiện nghi vô ích cho người ngoài được.

Nếu vậy thì ngay cả phần tài sản của Tương Hân để lại cho Tương Vệ Quốc không phải cũng rơi vào trong tay của hắn sao!

Tương Bình Khang suy nghĩ cẩn thận, ngửa mặt lên trời cười to: “Tương Hân a Tương Hân, cho dù mày keo kiệt vô cùng, để phòng nghiêm ngặt giữ khư khư, cuối cùng cũng không như mày mong muốn sao!”

Tương Bình Khang trải qua phú quý, bần cùng, lại một lần nữa phú quý, lại một lần nữa bần cùng, đối với khát vọng tiền bạc đã hoàn toàn vạn vọ nội tâm của hắn. Mà lúc đầu chỉ là tâm tư xấu xí, còn bây giờ đều chuyển hóa trở thành ác độc!

Để tạo niềm vui cho Tương Vệ Quốc, Tương Bình Khang hắn không phải nên biểu hiện thật tốt sao.

111. Chương 111

Nhân tâm cách bực, tính toán của Tương Bình Khang không có ai nghĩ ra cả.

Nhưng coi như là nghĩ không ra, cũng có một đám bằng hữu của Tương Hân đối với hắn không có hảo cảm chút nào, thái độ cũng là lãnh lãnh đạm đạm, nói chuyện cũng hờ hững.

Chỉ có điều, Tương Bình Khang không quan tâm. Hắn chỉ cần người Tương gia có hảo cảm là được, nhất là Tương đại bá. Hiện nay Tương Hân đã chết, sau này khẳng định Tương Bình Kiến chính là người được coi trọng.

Bởi vì có người Tương gia ở đây, hơn nữa còn có thuộc hạ và bạn bè của Tương Hân, thật quá nhiều người. Căn bản là chưa dùng tới nhiều người như vậy, vì vậy người của hai bên thương lượng một chút, mỗi bên đều cử ra một người ở lại.

Từ Cửu Chiếu không thể tiếp tục lưu lại nơi này nữa, tuy rằng cậu không ngại để các bằng hữu Tương Hân biết quan hệ của hai người, cũng không thèm để ý đến bằng hữu thuộc hạ đã biết chuyện, thế nhưng cậu không muốn để người Tương gia biết.

Mặc dù lão gia tử rất có khả năng đã biết quan hệ của bọn họ, thế nhưng vào lúc này, Từ Cửu Chiếu không muốn để cho những người này lòng mang dị dạng đối với A Hân.

Từ Cửu Chiếu đi theo Vương Triều Thần trở về, phát huy tác dụng của người giữ con dấu, sau đó liền trở về nơi làm việc.

Trong lúc làm việc cậu hay ngồi chờ ra, nhìn máy kéo phơi đang chuyển động, nhìn khối bùn trên đĩa quay nghiêng ngả bảy phương tám hướng, Từ Cửu Chiếu nhất thời nhớ lại cảnh hai người ở Thượng Hải vui đùa âm ỉ.

Nhất thời cậu có cảm giác hít thở không thông, Từ Cửu Chiếu thống khổ không có cách nào tiếp tục làm việc nữa.

Cậu đứng lên, lung tung lau tay, cũng không để ý tới Ngô Cửu Lợi gọi cậu, cứ như vậy liền xông ra ngoài.

Cách thành thị phía nam nghìn dặm, đám người đã từng có mưu đồ bí mật bắt cóc Từ Cửu Chiếu đang ở trong một căn phòng làm việc cao cấp. Trịnh Khải Long chống tay, nhìn thuộc hạ kinh ngạc hỏi: “Tương Hân đã chết?”

Nguyên bản khuôn mặt xinh đẹp của hắn bởi vì khỏe mắt âm lãnh mà có vẻ yêu tà, lúc này hắn hoàn toàn không có vẻ ôn hòa vô hại như ở trước mặt Từ Cửu Chiếu và Tương Hân, ngược lại cả người đều tản ra hàn khí khiến người ta không thoải mái.

Tâm phúc của Trịnh Khải Long nói: “Đúng vậy, mặc dù không có chính thức công khai danh sách hành khách tai nạn trên không lần này, thế nhưng từ nguồn tin đã lấy được, Tương Hân có mặt trên chuyến bay đó.”

Trịnh Khải Long thấp giọng cười, sau đó vui sướng cười to, hắn giả vờ tiếc nuối nói: “Khó có được một đối thủ làm ta hứng thú như thế, còn chưa có chính thức bắt đầu đo sức, đối phương liền rút dài. Thật là không thú vị ~”

“Ông chủ, hiện tại Tương Hân đã chết, bên người Từ Cửu Chiếu sẽ không còn ai che chở nó nữa. Kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ?” Thủ hạ tâm phúc hỏi.

Trịnh Khải Long chậm rãi lắc đầu: “Không có đơn giản như vậy. Coi như là hắn đã chết, nhưng Duệ Phong vẫn còn. Tên Lưu Duệ kia không phải là một nhân vật đơn giản, hắn sẽ tiếp tục chấp hành ý chí Tương Hân, bảo hộ Từ Cửu Chiếu. Coi như là Duệ Phong ngã, cũng còn có Văn Vận gì đó.” Trịnh Khải Long không vui hừ một tiếng, “Người cũng đã chết, không ngờ còn lưu lại ảnh hưởng lớn như vậy.”

Trịnh Khải Long tà ác cười: “Vậy đem những gì còn sót lại của hắn làm cho biến mất là được rồi.” Hắn giương mắt, âm ngoan nói: “Nói cho những lão gia hỏa đó, người cầm lái đã chết, còn không mau từ thuyền sắp chìm kia nhảy xuống. Bằng không.....đừng trách ta không nhắc nhở trước!”

Từ Cửu Chiếu nằm ở trên giường của hai người, lẳng lặng nhìn trần nhà.

Cậu biết cậu còn phải làm đơn đặt hàng Bỉ, thế nhưng cậu không có tinh thần. Coi như là miễn cưỡng đi làm, cũng chỉ là tạm được.

Vì sợ Trâu Hành Tân để lộ tin tức nên ngay cả ông cậu cũng không nói, mà Cao Đại Toàn thì được Ngô Diếu tìm một cái lí do chống đỡ. Hai lão nhân cùng nhau đi tới Trâu gia ở Hàm Đan, còn cao hứng tự thân làm thủ tục xin chức danh thủ công mỹ nghệ cao cấp quốc nội cho Từ Cửu Chiếu.

Bởi vì trước đó Từ Cửu Chiếu có giải thưởng trong nước, cho nên miễn cưỡng có thể bình xét làm kỹ sư thủ công mỹ nghệ trung cấp. Bởi vì bằng cấp cậu khiêm khuyết một ít, cho nên bình xét chức danh không phải là dễ dàng như vậy. Trâu Hành Tân rất có lòng tin, chờ đến khi đạt được giải thưởng ở Pháp, thế nào Từ Cửu Chiếu cũng có thể trở thành kỹ sư cao cấp.

Phùng Trung Bảo biết quan hệ của Tương Hân và Từ Cửu Chiếu, lúc này cũng không dám tỏ mạnh, ngoan ngoãn giống như chim nhỏ. Ánh mắt nhìn Từ Cửu Chiếu đều cẩn thận.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu càng không muốn đi làm việc, thậm chí ngay cả niềm đam mê nung tạo gốm cũng đều biến mất.

Cậu nằm trên giường trở mình, nhìn bên cạnh trống không. Cậu đưa tay đem gối đầu Tương Hân kéo qua, giống như là trước kia Tương Hân thích vậy, đem cái gối ôm vào trong ngực.

Niềm đau xót ở trong tim bắt đầu lan tràn, nhưng mà Từ Cửu Chiếu sợ bản thân sẽ sụp đổ không gượng dậy nổi, đành phải đem tình cảm lý trí tách rời ra, duy trì kiên cường và bình tĩnh bên ngoài.

Chính cậu may mắn không biết, loại giả vờ bình tĩnh này khiến cho người ta sợ hãi cỡ nào. Giống như là một cái cây không có sức sống, lại muốn cho nó chịu đựng áp lực, mọi người lại lực bất tòng tâm, chỉ có thể trơ mắt đợi nó một ngày kia đứt đoạn.

Ngô Cửu Lợi một tắc cũng không rời coi chừng cậu, mỗi ngày Lưu Duệ đều gọi điện thoại cho cậu, còn Đường Tiểu Át chạy giữa hai đầu Trịnh Châu và Bắc Kinh.

Từ Cửu Chiếu cũng không muốn bọn họ lo lắng, thế nhưng không thể nói được ba người này.

Ngày thứ mười, rốt cục cũng tìm được di thể đầu tiên, Từ Cửu Chiếu ngồi không yên, lập tức chạy tới Bắc Kinh.

Cậu một đường thấp thỏm bất an, tìm thất lại chạy tới khách sạn gần sân bay đợi tin tức. Hiện trường vây đầy ký giả truyền thông, bọn họ đem cổng chính chặn lại không có khe hở, Từ Cửu Chiếu căn bản là vào không được.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Lưu Duệ, Lưu Duệ không biết cậu chạy tới Bắc Kinh, liền kinh ngạc đi tới đón cậu.

“....” Từ Cửu Chiếu nhìn Lưu Duệ muốn nói lại thôi, cậu vừa muốn hỏi lại vừa sợ đáp án.

Lưu Duệ thấy cậu như vậy, trực tiếp nói: “Không phải là cậu ấy, di thể đầu tiên vớt lên là một vị nam giới da trắng.”

Từ Cửu Chiếu thở phào, cảm giác giống như sống sót sau tai nạn.

Lưu Duệ nói: “Nơi phát hiện di thể cách nơi phát hiện vật trôi rất xa, chuyên gia suy đoán rất đúng, mạch nước ngầm mang theo thi thể cách xa nơi máy bay gặp chuyện không may.”

Từ Cửu Chiếu cau mày: “Vậy bọn họ có tiếp tục cứu người không?”

Lưu Duệ duệ lắc đầu: “Không biết được, sức người có hạn, một nhóm thì tìm xác máy bay, xác nhận vị trí máy bay để tìm kiếm hộp đen. Một nhóm khác thì sẽ bắt đầu công tác vớt di thể, từ vị trí phát hiện di thể đầu tiên bắt đầu mở rộng phạm vi tìm kiếm.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút nói: “Những địa phương khác sẽ không đi tìm sao? Ngô nhờ A Hân vừa lúc ở đó thì làm sao bây giờ?”

Trong lòng Lưu Duệ có một loại cảm giác cổ quái không nói ra được, hẳn trước đây không có ở chung với Từ Cửu Chiếu nhiều lắm, gần đây mới cùng một chỗ. Hẳn phát hiện Từ Cửu Chiếu có một loại ngây thơ không thích hợp.

Chẳng hạn như lúc ban đầu cậu nói Tương Hân biết bơi, ở trong biển cũng không thành vấn đề. Hình như cậu không biết rằng khi con người mệt mỏi và trong thời gian dài không có nước uống sẽ kiệt sức đi mà chết. Lại ví dụ như lúc này, đều nhiều ngày như vậy, tất cả mọi người đều bỏ qua khả năng tìm kiếm người sống sót trở về, bởi vì ở trên biển không có thức ăn, không có nước uống, ai cũng không có khả năng sinh tồn đến bây giờ.

Thế nhưng Lưu Duệ không có khả năng vào lúc này đi sửa chữa lệch lạc của cậu, vậy cũng quá tàn nhẫn rồi.

Lưu Duệ tránh nặng tìm nhẹ nói: “Em yên tâm, chỉ cần có hi vọng, bọn họ sẽ không bỏ cuộc.” Hiện tại có khả năng không còn ai còn sống sót, nên bọn họ chủ yếu sẽ đặt sức lực vào việc tìm kiếm di thể.

Từ Cửu Chiếu đối với loại chuyện này không hiểu lắm, hoàn toàn bị Lưu Duệ đánh lừa mà an tâm.

Chính phủ bắt đầu an bài người thân đi trước, Tương gia bên này người đi là Tương đại bá, Tương nhị bá, Tương Phong, Phùng Thư Tình, Đường Tiểu Át, trợ lý Văn Vận. Lưu Duệ là bởi vì thực sự không đi được, mà Từ Cửu Chiếu là do Lưu Duệ âm thầm động tay động chân, tạo ra nguyên nhân cấm xuất cảnh.

Theo di thể đầu tiên xuất hiện, phẳng phất như là một tín hiệu, hai ba ngày sau tìm được hơn mười di thể nữa. Tâm của Từ Cửu Chiếu liên tiếp lên xuống, khi thì lo lắng, chốc chốc lại vui mừng, tâm tình giống như một cái lò xo, vừa buông lỏng rồi lại thắt chặt.

Lưu Duệ kinh ngạc bởi vì tính nhẫn nại của cậu, người trẻ tuổi như cậu ít có người kiên cường như thế. Có thân hữu hành khách có tình cảnh giống như Từ Cửu Chiếu, nhưng đã sớm bị loại tâm tình pháp phồng qua lại này dần vật không còn hình dáng.

Trái lại tinh thần Từ Cửu Chiếu càng ngày càng tốt, tựa hồ thời gian càng dài không có phát hiện di thể Tương Hãn, quang mang trong mắt cậu càng sáng ngời, đối với hy vọng Tương Hãn còn sống lại càng lớn hơn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tình trạng Từ Cửu Chiếu hết sức không bình thường, Lưu Duệ vô cùng lo lắng. Lo lắng Từ Cửu Chiếu nếu như đi đến hiện trường lại chờ một tin dữ, loại cá tính cứng cỏi như cậu nói không chừng liên gục ngã tại chỗ. Phải biết rằng hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn, thậm chí còn rơi vào tuyệt vọng.

Từ Cửu Chiếu ở lại trong khách sạn, mỗi ngày tỉnh lại liền đi tổ công tác hỏi thăm tin tức, Lưu Duệ cảm thấy cậu như vậy thì không được, liền tìm chuyện cho cậu làm. Mà hiện tại hẳn đúng là bề bộn nhiều việc, cũng không tính là bịa đặt.

Mấy đại cổ đông Duệ Phong đi theo Tương Hãn đầu tư từ lúc đại học muốn rút lui, mà rất nhiều hạng mục đầu tư của công ty lại bị cướp trắng trợn.

Duệ Phong là do Tương Hãn tay trắng làm nên, là sự nghiệp đầu tiên của Tương Hãn, Từ Cửu Chiếu căn bản không có khả năng nhìn nó xảy ra chuyện, vì vậy lực chú ý liền thuận lợi chuyển dời qua bên này.

Lưu Duệ thật giống như đem cậu trở thành Tương Hãn, chuyện gì cũng hỏi cậu. Rõ ràng Từ Cửu Chiếu đối với tài chính một chữ cũng không biết, nhưng Lưu Duệ vẫn hỏi ý kiến của cậu trong mọi chuyện, Từ Cửu Chiếu chỉ có thể liều mạng suy nghĩ lý giải.

Cảm thấy ý đồ của mình làm rất thành công nên Lưu Duệ rất có cảm giác thành tựu.

“Đối với loại tình huống hiện tại này em có biện pháp giải quyết gì không?” Lưu Duệ hỏi Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu hé ra vẻ mặt nghiêm túc, ngồi ở phòng làm việc của Tương Hãn, suy nghĩ sâu xa. Cậu suy nghĩ hồi lâu, phải thừa nhận ở chuyện liên quan đến thương trường, bản thân một chút thiên phú cũng không có.

Cậu giương mắt nhìn Lưu Duệ, khiêm tốn hỏi: “Anh có cách giải quyết gì sao?”

Lưu Duệ suy nghĩ một chút nói: “Anh có hai phương án. Cách thứ nhất, từ bỏ các kế hoạch đầu tư này, không để Duệ Phong phát sinh rung chuyển lớn hơn nữa, sau đó thu mua những cổ phần kia về. Cách thứ hai, chúng ta tự quyết, không để ý tới những cổ đông này, tăng tốc đầu tư những hạng mục còn dư lại.”

112. Chương 112

Có phương hướng, Từ Cửu Chiếu liền có ý tưởng, cậu hỏi: “Cả hai cách đều phải từ bỏ kế hoạch đầu tư trước đó phải không?”

Lưu Duệ nói: “Đúng vậy, cả hai cách đều phải từ bỏ những hạng mục đã bị cướp đi, bởi vì hiện nay chúng ta không có dư tài chính xoay chuyển.”

Từ Cửu Chiếu rất khó hiểu: “Vì sao?”

Lưu Duệ nói: “Duệ Phong không giống với Văn Vận, Tương Hãn cũng không để lại thư trao quyền, cho nên trong trường hợp bất khả kháng bây giờ, không có xác định được Tương Hãn sinh tử, cũng không có người có thể thay thế sử dụng quyền hạn ký tên. Huống hồ, quan trọng nhất là, coi như chúng ta muốn mua cổ phần từ trong tay các cổ đông, cũng không có nhiều tiền như vậy. Mà tài sản cá nhân cùng chi phiếu cũng ở chỗ cậu ấy, ngân hàng không thể làm trái qui định để cho chúng ta sử dụng tài khoản của cậu ấy đâu.”

Từ Cửu Chiêu mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, cậu nói: “Vừa rồi anh nói có hai cách, vậy nói cho em nghe cái lợi và cái hại của nó đi.”

Lưu Duệ gật đầu: “Cách thứ nhất, vì ngay từ đầu đã có hệ thống hoàn chỉnh, công việc vẫn có thể tiến hành bình thường. Thế nhưng bởi vì trong thời gian dài không có cách nào xác định được sống chết của người quyết sách của tổng công ty, rất nhiều văn kiện cần cậu ấy phê duyệt đều bị gác lại, dẫn đến trễ nải không ít chuyện. Hiện tại cổ đông yêu cầu mở đại hội, mà trong đó các đại cổ đông đi đầu đều muốn rút cổ phần. Cái này ảnh hưởng nghiêm trọng đến lòng tin của các cổ đông khác trong công ty. Điểm có lợi là có thể thu mua cổ phần này về tay, ổn định cao tầng, càng có thêm nhiều thời gian điều chỉnh hơn.”

“Chỗ xấu chính là, những hạng mục còn dư lại rất có khả năng cũng sẽ mất đi. Cách thứ hai là tiếp tục đẩy nhanh tiến độ các dự án đầu tư còn lại, Duệ Phong có thể kéo dài lợi nhuận, sẽ có triển vọng rất tốt, thấy được cái này, các cổ đông sẽ khôi phục lòng tin, cũng sẽ không rút cổ phần. Có điều chỗ xấu chính là trước khi nhìn thấy kỳ báo cáo tiếp theo sẽ có nhiều cổ đông làm ầm ĩ muốn rút lui.”

Từ Cửu Chiêu trầm tư một hồi, cậu ngắt đầu: “Còn những thứ khác thì sao? Tin tức liên quan khác cũng nói cho em nghe một chút.”

Lưu Duệ bất ngờ, vốn là ném chuyện này ra là muốn chiếm cứ tinh lực của Từ Cửu Chiêu, hắn không nghĩ Từ Cửu Chiêu thật có thể đưa ra biện pháp nào. Cho nên, những nguyên nhân thật sự cũng không có nói.

Từ Cửu Chiêu thấy hắn không nói, có chút hiểu rõ.

Cậu tâm bình khí hòa nói: “Anh cứ nói tất cả với em đi, cho em nghe một chút, nói không chừng có thể đưa ra ý kiến hữu dụng gì. Nguyên nhân phía sau là gì thế? Em nhớ được tin tức A Hân gặp tai nạn trên không ngay từ đầu đã được giấu đi mà? Tin tức này làm sao bị tiết lộ ra chứ? Còn nữa, trước đây chưa từng có nghe A Hân nói có người ác ý cướp đi hạng mục, hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, là ai làm?”

Lưu Duệ lôi một cái ghế, ngồi đối diện với Từ Cửu Chiêu, mở văn kiện ra: “Được rồi. Kỳ thực người chủ sự phía sau cướp đi hạng mục là Trịnh Khải Long. Tiết lộ tin tức cho cổ đông cũng là hắn.”

Từ Cửu Chiêu kinh ngạc mở to hai mắt, lông mày hung hăng vặn lại, trong khoảng thời gian ngắn cuộn cuộn tức giận.

Bởi vì mình, A Hân mới cùng Trịnh Khải Long tranh phong với nhau, mà bây giờ A Hân gặp chuyện không may, đối phương lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, điều này làm cho Từ Cửu Chiêu giận không kềm được.

Tay của Từ Cửu Chiêu dùng sức nắm tay vịn, trên mặt lộ ra biểu tình tức giận.

Lưu Duệ không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đây là lần đầu tiên trong nửa tháng qua trên gương mặt chết lặng của cậu lộ ra hỉ nộ ái ố.

“Lại là hắn.” Từ Cửu Chiêu nghiêng răng, “A Hân gặp khó khăn lớn như vậy, người này lại giậu đổ bìm leo. Rất đáng hận, thật xấu xa!”

Nắm tay Từ Cửu Chiêu ở bên môi của mình, không tự chủ dùng răng cắn ngón tay cái.

“Mục đích của hắn không phải là muốn thu mua công ty A Hân chứ?” Từ Cửu Chiêu hỏi.

“Hắn không có khả năng thu mua đâu, trước đây những đại cổ đông đã từng ký hiệp ước, nếu như muốn rút cổ phần, chỉ có thể đem cổ phần bán lại cho một trong các cổ đông hoặc là cho A Hân.” Lưu Duệ nói rằng: “Trừ phi hắn mua chuộc những cổ đông này. Nhưng mỗi cổ đông đều là đại phú hào, hắn phải đưa ra cái tốt hơn mới có thể để cho bọn họ rút lui, dù sao hiện tại A Hân vắng mặt, lại không biết được chuyện sau này. Thế nhưng hắn muốn thay thế một trong các đại cổ đông cũng phải trả giá rất lớn. Anh phỏng chừng hắn không thể bỏ ra một khoản tiền lớn trong một lần như vậy.”

Cậu dùng sức suy nghĩ, đại não từ từ bắt đầu chuyển động, hồi tưởng lại thời gian nói chuyện với Tương Hân ở Pháp.

“... Không phải anh ấy nói đang đào bẫy cho Trịnh Khải Long sao?” Từ Cửu Chiêu giương mắt, ánh mắt lợi hại nhìn Lưu Duệ: “Vây Ngụy cứu Triệu là thế nào?” [1]

Trong nháy mắt Lưu Duệ liền hiểu rõ ý tứ của cậu: “A... Trước đó anh cũng đã nghĩ tới, nhưng như vậy chỉ có thể giải quyết được một vấn đề.” Từ Cửu Chiếu không hiểu nhìn hấn, Lưu Duệ nói: “Để anh giải thích cặn kẽ kế hoạch của A Hấn cho em nghe.”

Trước đó Trịnh Khải Long vẫn tự cho là mưu thành, âm thầm đoạt đi rất nhiều hạng mục đầu tư của Duệ Phong, kỳ thực trong đó có rất nhiều cái đều là do Tương Hấn ném mồi cho hấn.

Những hạng mục này tuy rằng đều là thật, nhưng cũng không phải là toàn bộ, Trịnh Khải Long thấy chỉ cần đầu tư mấy trăm vạn, mấy nghìn vạn là có thể thu hồi gấp mấy lần. Nhưng hấn lại không biết mấy trăm vạn, mấy nghìn vạn đó tất cả chỉ là kì đầu tư đầu tiên, sau đó sẽ phát sinh ra kì thứ hai, thậm chí có kì thứ ba.

Trịnh Khải Long quá tham lam, hấn thoáng cái ăn đi vài hạng mục cùng loại như vậy.

Chờ đến khi Tương Hấn thực sự phát động bấy rập, Trịnh Khải Long sẽ phải lập tức xuất ra mấy triệu vạn để lấp vào. Tuy rằng Trịnh Khải Long được xưng là phú hào quốc nội, nhưng đó là nói đến tổng tài sản, còn tài sản riêng của hấn thoáng cái bị mất hơn vài triệu, cũng làm hấn muốn phun ra một búng máu.

Cái này cũng chưa hết, Tương Hấn còn dự định giũ ra các việc đen tối của Trịnh Khải Long, thông báo và âm thầm hợp tác với cảnh sát điều tra gây rối loạn. Hai lần đả kích như vậy cổ phiếu Hoàn Loạn nhất thời sẽ ngã xuống, trực tiếp làm bốc hơi khối tài sản hàng triệu của hấn.

Thoáng cái rơi vào bị động, nói không chừng còn bị gọi đến phối hợp điều tra, Trịnh Khải Long không có tài chính để rót vào. Như vậy hấn cũng chỉ có thể rút khỏi hạng mục.

Bởi vì Duệ Phong làm là đầu tư mạo hiểm, cho nên số tiền quảng vào giai đoạn trước, Trịnh Khải Long chỉ là làm chuyện vô ích, tuyệt đối không lấy về được!

Đây chính là như nghen ở cổ họng, làm Trịnh Khải Long nghen đau đớn muốn chết.

Lưu Duệ nói: “Dựa vào lý giải trước đó, để đả động mấy người đại cổ đông, Trịnh Khải Long sẽ ra không ít chỗ tốt. Bây giờ tài chính của hấn nhất định không dồi dào, cho nên bắt đầu thực hiện kế hoạch cũng được. Nhưng mà, anh cũng không biết phương thức liên lạc với thám tử tư của A Hấn, anh phải hỏi thăm trước đã.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Như vậy là có thể bảo trụ được hạng mục đầu tư còn dư lại. Tuy rằng A Hấn vắng mặt không dùng được tiền trong tài khoản, nhưng em sẽ tận lực gom đủ số tiền này, đem cổ phần mua về.”

Lưu Duệ nói: “Nếu như kế hoạch thuận lợi, Trịnh Khải Long cũng chỉ có thể bỏ hạng mục vừa cướp đi, nói không chừng chúng ta còn có thể một lần nữa cùng đối phương tiến hành đàm phán.” Như vậy hạng mục bị cướp đi cũng có thể lấy về.

Từ Cửu Chiếu đứng lên, hạ quyết tâm nhất định phải làm thật tốt. A Hấn là bởi vì cậu nên mới kết thù với Trịnh Khải Long, cậu không thể trở mặt nhìn công ty của hấn rơi vào khốn cảnh.

Từ Cửu Chiếu xoay mượn khắp nơi, Lưu Duệ bên này cũng bắt đầu âm thầm vay tiền.

Cậu tìm Ngô Diếu và Trâu Hành Tân mượn không ít tiền, hai người này đều phi thường tín nhiệm cậu, căn bản cũng không có hỏi nhiều liền trực tiếp cho cậu mượn.

Nhưng như vậy cũng mới góp được hơn trăm vạn, so với chỗ hổng còn kém rất nhiều.

Từ Cửu Chiếu rút thẻ tín dụng màu đen trong ví tiền ra, chỉ tiếc cái này chỉ có thể sử dụng khi chi tiêu, không thể từ bên trong rút tiền ra.

Nhìn tấm thẻ này, Từ Cửu Chiếu nhớ tới tiền tiết kiệm giao cho Tương Hấn. Tấm thẻ kia Tương Hấn đã nhận, hấn đem đặt ở trong tủ sắt trong thư phòng ở Thượng Hải.

Bởi vì được đặt ở thư phòng, Tương Hấn sử dụng tủ sắt cho tới bây giờ đều không tị hiềm cậu. Từ Cửu Chiếu không chỉ biết vị trí tủ sắt, thậm chí còn biết mã kết sắt, bởi vì Tương Hấn dùng ngày sinh nhật của cậu làm mật mã.

Nghĩ tới đây, Từ Cửu Chiếu vội vàng chạy về Thượng Hải, trong tấm thẻ kia hẳn là cũng không thiếu tiền đi.

“Từ tiên sinh....” Tôn quản gia vẫn tận trung với cương vị công tác trông nom ngôi nhà này.

Từ Cửu Chiếu tránh né ánh mắt đồng tình thương hại của ông, ôm lấy Miêu Gia bởi vì cậu trở về mà tiến đến cạ tới cạ lui dưới chân cậu.

“Miêu Gia, xin lỗi, lâu như vậy không có quay về thăm mày.” Từ Cửu Chiếu xoa móng thịt của Miêu Gia, cậu ngẩng đầu nhìn Tôn thúc: “Trong khoảng thời gian cháu không về, trong nhà có chuyện gì không?”

Tôn quản gia lắc đầu nói: “Trong nhà đều rất tốt, cậu không cần lo lắng.” Chuyện bên này đều do Đường Tiểu Ất phụ trách quản lý, Tôn quản gia chính là từ nơi đó biết Tương Hân xảy ra chuyện.

Từ Cửu Chiếu cũng không có tâm tư quản những vụn vặt này, nói mấy câu với Tôn quản gia, bế Miêu Gia một hồi rồi mới đi thư phòng.

Từ trên giá sách lấy ra mấy cuốn sách, sau khi mở ra thiết bị ngăn cách, một cái tủ sắt khéo léo hiện ra.

Từ Cửu Chiếu nhập ngày sinh của mình vào, tủ sắt liền mở ra.

Bên trong tủ sắt so với Từ Cửu Chiếu nghĩ còn nhiều thứ hơn, ngoại trừ có một thẻ ngân hàng ra, còn có rất nhiều tiền mặt cùng mấy cây vàng, phỏng chừng mấy thứ này dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút, đem tiền mặt và vàng thỏi lấy ra, hiện tại chính là chuyện khẩn cấp. Bán chúng nó lấy tiền, A Hân cũng sẽ không phản đối.

Nghĩ như vậy, trong nhà còn có rất nhiều vật đáng tiền. Từ Cửu Chiếu vào phòng ngủ của hai người, phòng ngủ là dạng suiteroom, có một phòng để quần áo rất lớn. (Suiteroom là phòng được trang bị rất tiện nghi. Thường thì Suiteroom sẽ có phòng khách và phòng ngủ riêng biệt, có phòng tắm, phòng quần áo....)

Từ Cửu Chiếu kéo ngăn kéo phía dưới, bên trong đều là đồng hồ hàng hiệu của cậu và Tương Hân. Tất cả những thứ này là do Tương Hân đặt mua, đều là xa xỉ phẩm, động một tí là hơn mười vạn, trăm vạn.

Ánh mắt đảo qua hai bên trái phải, Từ Cửu Chiếu kinh ngạc phát hiện ở đây đặt một vật khác với bình thường.

Đó là một sợi dây ruybăng. Chính là vật trong sinh nhật Từ Cửu Chiếu thất ở trên cánh tay sau lại để cho Tương Hân cột vào trên cổ cậu.

Lặng lặng nhìn một chút, Từ Cửu Chiếu mỉm cười, cậu đóng cửa ngăn kéo lại. Nếu để ở chỗ này, nói rõ mấy thứ này đều là vật A Hân thích, cậu không nên động vào chúng.

Từ Cửu Chiếu ngồi ở trên giường, cầm điện thoại di động sử dụng Mobile banking.

Bạn đang ?

Chờ nhập mật mã tài khoản, mở ra sổ dư, vừa nhìn con số liền khiến Từ Cửu Chiếu sợ ngây người.

“Một, mười, trăm, ngàn, vạn, mười vạn, trăm vạn, nghìn vạn triệu vạn?”

Một chuỗi chữ số tuyệt không tưởng tượng nổi thoảng cái làm cho Từ Cửu Chiếu choáng váng.

Tại sao có thể nhiều tiền như vậy?

Từ Cửu Chiếu rất chắc chắn lúc cậu giao thẻ cho Tương Hân con số này không có nhiều như thế. Như vậy... những thứ này là do A Hân chuyển vào?

Cũng chỉ có thể là hắn.

Từ Cửu Chiếu đột nhiên lấy tay che miệng lại, cả người không ngừng run rẩy, trong mắt nhanh chóng tràn đầy sương mù.

Giống như bức tường kiên định phân tách tình cảm và lý trí bị đánh vỡ, các dòng hồi ức dâng lên, nhanh chóng bao phủ lấy cậu.

Bây giờ nghĩ lại, lúc cậu đem thẻ ngân hàng giao cho Tương Hân để sử dụng thì chuyện trong nhà cậu không còn quan tâm nữa, còn Tương Hân càng đem cậu chiều cố cần thận hơn.

Cái nhà này là do cậu và A Hân đứng tên, Văn Vận là do A Hân viết thư trao quyền cho cậu, hiện tại A Hân lại đem một khoản tiền lớn bỏ vào thẻ ngân hàng của cậu.

Cậu vẫn tự xưng là trưởng phu, chỉ nghĩ đảm đương trách nhiệm nuôi gia đình, còn việc trông nom nhà giao cho Tương Hân là tốt rồi, những thứ khác cho tới bây giờ cậu cũng không quan tâm. Thế nhưng Tương Hân cần chính là những thứ này sao? Hiện tại xem ra đều không phải.

Việc A Hân làm so với cậu còn nhiều hơn, vô điều kiện chống đỡ và ủng hộ cậu, lúc không có ai lại yên lặng chuẩn bị xong mọi dự phòng bất trắc.

Thế nhưng cậu thì sao? Cậu làm không đủ, vẫn luôn không đủ!

Từ Cửu Chiếu vui đầu vào cánh tay, rốt cục thất thanh khóc rống lên. Cậu rất sợ A Hân bị tai nạn máy bay chết đi, làm cho cậu ngay cả cơ hội sửa chữa cũng không có.

Cậu vẫn cho rằng Tương Hân cần cậu, cậu bắt quá là thỏa mãn đối phương mà thôi. Nhưng lại không biết chính Tương Hân đã đem mình ra khỏi cuộc sống nhằm chán, cơ khổ, không chỗ nương tựa.

Tương Hân so với tưởng tượng của cậu còn quan trọng hơn, quan trọng đến mức nếu có một ngày hân rời đi, Từ Cửu Chiếu cảm giác mình như bị cắt rời thành mảnh nhỏ, mất đi một nửa linh hồn.

Từ Cửu Chiếu cho rằng Tương Hân mong muốn tình cảm, nhưng cậu lại không cho được. Nhưng không biết trong lúc bất tri bất giác, cậu đã yêu đối phương đến như vậy.

Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi tình thâm . (tình không biết tự bao giờ, chỉ hướng về một người mà yêu say đắm)

Cậu nhớ hân.

Hiện tại Từ Cửu Chiếu vô cùng hối hận khi Tương Hân gọi điện thoại nói nhớ cậu, vì sao cậu không trả lời đối phương một câu: Em cũng nhớ anh.

Nước mắt Từ Cửu Chiếu cứ liên tục chảy ra, Tôn quản gia giữa đường đi tới, cách cửa phòng mơ hồ nghe tiếng khóc bên trong thì yên lặng đi ra ngoài.

113. Chương 113

Khóc đến ý thức hỗn loạn, Từ Cửu Chiếu bất tri bất giác ngủ thiếp đi, mãi đến khi Lưu Duệ gọi điện thoại đến cậu mới thức dậy.

“Cửu Chiếu? Thế nào rồi?”

“Dạ, em bên này xoay sở được một khoản lớn rồi, trong thẻ ngân hàng A Hân để ở nhà có rất nhiều tiền.” Từ Cửu Chiếu khàn giọng nói.

“....” Lưu Duệ nghe được tiếng nói của cậu không thích hợp, mang theo giọng mũi, thanh âm ảm ách, hân không có hỏi nhiều, chỉ nói là: “Vậy được rồi, em mau mau trở lại đi. Anh bên này cũng kiếm được nhiều rồi.”

Từ Cửu Chiếu rửa mặt, dùng khăn lạnh đắp lên trên, mắt còn có chút sưng, nhưng mà khi trở lại Bắc Kinh hân là không nhìn ra được.

Đến khi cậu một lần nữa trở lại phòng làm việc của Tương Hân thì gặp được một nam tử trẻ tuổi mặc T-shirt, quần jean.

Ấn tượng đầu tiên của Từ Cửu Chiếu đối với người này đó chính là một hán tử thô kệch, mười phần đã tính.

Gương mặt của hắn có góc cạnh rõ ràng, tràn ngập khí khái, vóc người rất cường tráng. Cơ ngực rắn chắc hiện rõ bên dưới T-shirt bó chặt, bắp đùi to khỏe và mông thịt no đủ làm cho người khác thoát nhìn lực lượng mười phần.

“Cửu Chiếu, chắc em còn chưa thấy qua cậu ta đi? Vị này chính là Ni Mã, là bạn thời đại học của A Hân.” Lưu Duệ giới thiệu với cậu.

“Anh biết em, lúc em phơi nắng A Hân có chụp lại ảnh của em. Em kêu Ni Mã là được rồi.” Khoe miệng Ni Mã kéo ra, lộ ra một hàm răng trắng.

“Anh ấy có hình phơi nắng của em?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc, cho tới bây giờ cậu cũng không biết chuyện này.

Ni Mã gật đầu một cái: “Lần kia em mới vừa đáp ứng cậu ấy, A Hân liền cố ý lấy hình tắm nắng của em cho tụi anh xem, cực kì có mùi vị khoe khoang.”

Từ Cửu Chiếu cũng cười một chút: “Người này thực sự là....” Một chút cũng không rụt rè, giống như ước gì toàn thế giới đều biết vậy.

Lưu Duệ nói: “Lúc Tương Hân tốt nghiệp đại học có đầu tư cho Ni Mã. Tên này nhận thầu một đồng cỏ lớn làm trang trại.”

Ni Mã nói: “Không sai, cho nên bây giờ anh có thể lấy ra một khoản, ít nhiều gì lúc trước Tương Hân cũng coi trọng anh, lại bạo dạn giao cho anh một số tiền lớn như vậy.” Hắn quay đầu nói với Lưu Duệ: “Nếu không phải là gần đây mới vừa khởi công xưởng chế biến chế phẩm từ sữa, nhiều hơn nữa cũng không thành vấn đề.”

Từ Cửu Chiếu cảm kích nói: “Cảm ơn anh đã giúp đỡ.”

Ni Mã xua tay nói: “Có ân tất báo. Huống chi anh chỉ là đem tiền đầu tư trước đây của cậu ấy trả lại mà thôi.”

Lưu Duệ nói: “Vậy cậu đây là cho vay hay tính rút lui trả tiền lại?”

Ni Mã sờ sờ cằm: “Cho vay, ngay cả căn tổ chiều cổ người còn sống tổ cũng sẽ làm. Chỉ là...” Hắn do dự một chút nói: “Tổ sợ là sau khi A Hân mất, vạn nhất người kế thừa cổ phần không phải là người tốt, tổ chỉ sợ là có chỗ không rõ ràng.”

Lưu Duệ hiểu: “Vậy cậu coi như là trả tiền lại là được rồi.”

Từ Cửu Chiếu kiên định nói: “A Hân sẽ trở lại.”

Lần này Lưu Duệ không nhịn được: “Cửu Chiếu, cũng nhiều ngày như vậy rồi, anh nghĩ A Hân hơn phân nửa là không may mắn còn sống đâu.”

Từ Cửu Chiếu nói nghiêm túc: “Không, mấy ngày qua em cũng không có mơ thấy anh ấy. Không phải đều nói người đã chết sẽ báo mộng sao? Nếu như anh ấy thực sự chết, nhất định sẽ trở về báo mộng cho em. Cho nên, A Hân nhất định sẽ trở lại.”

Cảm giác cổ quái của Lưu Duệ càng mãnh liệt hơn, hiện tại ai còn tin cái này. Hắn thật không biết, Từ Cửu Chiếu lại dựa vào cái này tạo thành tín niệm tin tưởng Tương Hân sẽ còn sống trở về.

Ni Mã vô cùng kinh ngạc về ý nghĩ của Cửu Chiếu, hắn và Lưu Duệ lặng lẽ liếc nhau, Lưu Duệ hướng hắn lắc đầu.

Ni Mã gãi gãi cổ không có nói tiếp, ngược lại nói đến chuyện khác.

Từ Cửu Chiếu dĩ nhiên là cảm thấy hai người này không tin lời của cậu, thế nhưng cậu chính là tá thi hoàn dương thực sự, linh hồn trên thế gian tuyệt đối có tồn tại, bằng không cậu là cái gì chứ?

Cho nên, nếu như Tương Hân thật đã chết rồi, linh hồn của hắn nhất định sẽ quay về tìm cậu.

Ba người đem tiền kiếm được đặt chung một chỗ, cuối cùng còn thiếu mấy nghìn vạn.

Lưu Duệ bắt đắ dĩ ngựa mặt lên trời thở dài: “Vài triệu cũng đều góp đủ, chẳng lẽ lại vì mấy nghìn vạn mà bó tay sao?” Thật khiến người ta không cam lòng mà!

Ni Mã cau mày: “Bằng không cùng gia gia cậu ấy nói một chút, mượn một khoản tiền.”

Từ Cửu Chiếu kiên định nói: “Không được, không nên kinh động lão nhân gia thì tốt hơn. Đừng để cho ông biết hiện tại A Hân tung tích không rõ.”

Ai ngờ lúc này cửa phòng làm việc được mở ra, Tương Vệ Quốc đi đến: “Nếu như không phải là ta đã biết, rốt cuộc mấy đứa còn dự định giấu diếm đến lúc nào?!”

Ba người đều sợ ngây người.

“Tương lão, người thế nào lại tới đây?” “Tương lão, người đã biết?” Từ Cửu Chiếu và Lưu Duệ lần lượt lên tiếng.

Sắc mặt Tương Vệ Quốc thật không tốt, bên người của ông còn có một người đi theo, lại là Tương Bình Khang!

Tương Bình Khang tại sao sẽ ở Bắc Kinh chứ? Bọn họ cũng không biết hắn đã trở về!

Từ Cửu Chiếu và Lưu Duệ kinh nghi bất định, Ni Mã không rõ tình hình cũng không dám tùy tiện nói chuyện.

Tương Bình Khang đương nhiên phải về, không trở về ai biết còn dư lại bao nhiêu tiền chứ!

Tuy rằng hắn theo chân tổ công tác đi nước ngoài, bắt quá vẫn để lại cơ sở ngầm ở bên này. Hiện nay hắn đem tài sản Tương Hân coi là vật trong tay, có người muốn động vào tài khoản của Tương Hân, việc này giống như muốn mạng của hắn vậy. Hắn làm sao còn ở bên kia ngây ngô được, lập tức bay trở về tìm Tương lão gia tử ngăn cản những kẻ trộm cướp to gan lớn mật này!

Tương Vệ Quốc cũng không biết tính toán của hắn, nhưng mà tôn tử gặp chuyện không may quả thật làm cho ông khiếp sợ, đồng thời ông cũng phần nộ vì những người này vậy mà vẫn lừa gạt ông.

“Ta không nên tới sao?! Ta là người thân nhất của cháu trai, gặp chuyện lớn như vậy, ta đây làm gia gia vậy mà cũng không biết!” Tương Vệ Quốc vẫn giữ nghiêm nghị như thường lệ, chỉ có điều hôm nay ông chống quả trứng, lúc này tay đặt tại quả trứng của ông bởi vì tâm tình kích động mà rung rung.

Từ Cửu Chiếu khổ sở áy náy nói: “Tương lão, người đừng tức giận. Là cháu không tốt, đều là chủ trương của cháu. Vì không muốn để người sốt ruột, nên cháu muốn chờ A Hân bình an trở lại rồi mới để cho người biết chuyện này.”

Tương Bình Khang giễu cợt nhìn Từ Cửu Chiếu, vào lúc này còn nghĩ ai ngu dốt a! Tên tình nhân không biết xấu hổ này của Tương Hân nhất định là muốn một mình nuốt tài sản.

“Cha, đừng nghe những người này, chẳng qua là muốn lừa người thôi. Hải cốt A Hân còn chưa lạnh, liền tính toán muốn động tới tiền gửi trong ngân hàng của nó.” Tương Bình Khang ở bên người Tương Vệ Quốc nói vào.

Trong phòng bởi vì Tương Vệ Quốc đến nên rất an tĩnh, lời của Tương Bình Khang nhất thời truyền vào trong tai những người ở chỗ này.

Từ Cửu Chiếu chán ghét nhìn hắn, Lưu Duệ trừng mắt nhìn hắn, Ni Mã cũng vô cùng kinh ngạc vì người này ăn nói bừa bãi.

Tương Vệ Quốc giơ tay lên, mặt ông không thay đổi: “Ta tự có phán đoán. Cửu Chiếu, cháu nói đi. Là như vậy phải không?”

Tương Vệ Quốc là người thân mà Tương Hân coi trọng nhất, đồng thời cũng là trưởng bối nhiều tuổi nhất đời này của Từ Cửu Chiếu, bị ông chất vấn như vậy, Từ Cửu Chiếu có tính cách trầm ổn cũng khó tránh khỏi khấn trương.

Cậu khấn trương không phải bởi vì cậu chột dạ, mà sợ bị Tương lão gia tử chán ghét. Cũng may Tương lão gia tử chịu nghe chính miệng cậu giải thích.

“Đây là có nguyên nhân, Tương lão.” Từ Cửu Chiếu giơ tay lên dìu ông, “Người ngồi đi, cháu sẽ giải thích rõ đầu đuôi gốc ngọn cho người nghe.”

Tương Bình Khang cười nhạo: “Thằng nhóc này còn muốn ba hoa chích choè gì nữa, trên thực tế mày chính là muốn chiếm lấy tài sản.”

Lưu Duệ cả giận nói: “Ông ngậm máu phun người!” Ni Mã cũng tham gia chuyện này, tức quá hóa cười: “Ông đây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử sao?”

Tương Vệ Quốc lạnh nhạt nói: “Mày câm miệng, để cho bọn nhỏ nói!”

Tương Bình Khang cũng biết Tương Vệ Quốc có bao nhiêu ‘ghét cái ác như kẻ thù’, cho dù những người này xảo ngôn như thế nào đi nữa, chưa chắc Tương Vệ Quốc nghe lọt. Hiện tại Tương Vệ Quốc là thân nhân trực hệ của Tương Hân, chỉ cần ông yêu cầu, cũng không có ai động vào được tài sản của Tương Hân.

Từ Cửu Chiếu thẳng lưng ngồi đối diện Tương Vệ Quốc, cậu nói: “A Hân gặp tai nạn máy bay bị đối thủ của anh ấy biết được, cho nên đối phương kích động đại cổ đông rút cổ phần, ác ý cướp đi hạng mục đầu tư, dẫn đến công ty A Hân trên dưới rung chuyển bất ổn. Bây giờ tụi cháu xoay sở tiền chính là muốn ổn định công ty.”

Lông mày Tương Vệ Quốc nhíu lại: “Hữu dụng không?”

Lưu Duệ tiến lên, đưa ra văn kiện giao cho Tương lão, nói: “Hữu dụng ạ, tụi cháu đã có phương pháp đầy đủ, hiện tại chỉ thiếu tiền. Người xem, đây là tiền tụi cháu góp lại, cháu tìm người mượn một khoản, bạn thời đại học của A Hân – chính là người này, cũng ra một số lớn, sau đó Cửu Chiếu cũng góp vào.”

Tương Bình Khang cúi đầu nhìn thoáng qua sau đó sắc bén nhìn Từ Cửu Chiếu, hần không khách khí nói: “Tiền của thằng nhóc này?! Nó bắt quá là một mao tiểu tử còn chưa lớn, vậy mà có thể xuất ra nhiều tiền như vậy, nhất định là trộm của A Hân!”

Lưu Duệ tức giận nói: “Ông đừng suy bụng ta ra bụng người! Hiện tại A Hân tung tích không rõ, tài khoản của cậu ấy ai cũng không động vào được. Tiền Cửu Chiếu xuất ra chính là từ trong tài khoản của em ấy!”

Tương Bình Khang liếc mắt: “Cho nên, tao mới hỏi nó từ đâu có nhiều tiền như vậy? Tự mình kiếm được? Không giống. Coi như là phú nhị đại, lão tử cũng không có khả năng cho người khác mượn nhiều tiền như vậy?”

Nhất định là Tương Hân cho a.

Lưu Duệ và Ni Mã không cần nghĩ cũng biết, đây là chuyện mà một người yêu đến trình độ say mê như Tương Hân tuyệt đối sẽ làm được. Hần quả thực hận không thể đem tên của Cửu Chiếu khắc sâu vào đầu!

Tương Vệ Quốc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn ba người trước mắt: “Vấn đề của Bình Khang, Cửu Chiếu, cháu trả lời thế nào?”

Tương Bình Khang cười nhạt, nhìn mày trả lời thế nào. Vào lúc này nói hai người là người yêu, Tương Vệ Quốc sẽ càng phần nộ. Nếu như không nói, lại càng giải thích không rõ.

Từ Cửu Chiếu hít sâu một hơi, nói: “Là A Hân gửi tiền dưới danh nghĩa của cháu, chỉ bắt quá cháu không biết lúc nào anh ấy làm như vậy.”

Tương Bình Khang ép hỏi: “Chuyện này chỉ đều do mày nói, dựa vào cái gì phải gửi nhiều tiền như vậy. Nhất định là mày giở thủ đoạn!” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tương Vệ Quốc lạnh lùng nói: “Mày còn xen mồm nữa liền cút ra ngoài!” Tương Bình Khang không cam lòng nhìn ông một cái, chỉ có thể im lặng. Tương Vệ Quốc nhìn chằm chằm Từ Cửu Chiếu hỏi: “Vì sao nó lại đem tiền gửi dưới danh nghĩa của cháu?”

Từ Cửu Chiếu nhìn ánh mắt của Tương Vệ Quốc, trong nháy mắt cậu hiểu được cái gì đó.

“Bởi vì tụi cháu có quan hệ yêu đương, anh ấy yêu cháu.” Từ Cửu Chiếu mạnh mẽ nói.

Tương Bình Khang hưng phấn muốn cười ha ha.

Ngay sau đó Tương Vệ Quốc hỏi tới: “Vậy thì tại sao cháu lại đem tiền này lấy ra ổn định công ty A Hân, ta nghĩ cháu cũng biết, nếu như A Hân không về được, số tiền này rất có thể sẽ không lại trở lại trong tay của cháu nữa.”

Cửu Chiếu không chút do dự trả lời: “Cháu yêu anh ấy, cháu không muốn trở mắt nhìn sự nghiệp của anh ấy tan biến.”

Tương Bình Khang giấu cợt muốn cười, nói xuân hoa tuyết nguyệt gì chứ, bất quá đều là những kẻ ngu thôi.

Tương Vệ Quốc cũng không nghĩ như vậy, sắc mặt của ông nhu hòa xuống, ông vươn tay: “Đứa bé ngoan, khổ cho cháu rồi.”

Viên mắt Từ Cửu Chiếu nhất thời ướt ướt, mũi bắt đầu ửng đỏ: “Tương lão...”

Tương Vệ Quốc kéo tay cậu qua, nhẹ nhàng trách: “Phải gọi là gia gia.”

Tương Bình Khang chết đứng người, Lưu Duệ và Ni Mã cũng vì biến hóa này mà há hốc mồm.

Cơ thể lão nhân gia cũng bắt đầu thoái hóa, cho nên lúc rơi lệ không giống với người trẻ tuổi, từng giọt tụ thành vệt dài thật nhỏ chảy xuống.

“A Hân lớn lên ở bên cạnh ta, trên mặt nó căn bản là giấu không được chuyện gì, cho nên ta đã sớm biết hai đứa ở cùng một chỗ.” Tương Vệ Quốc thở dài.

Từ Cửu Chiếu kèm chế ý muốn khóc: “...Gia gia, cháu cho rằng người sẽ trách tội cháu.”

Tương Vệ Quốc nói: “Ta làm sao sẽ trách cháu chứ, đều là A Hân làm hư cháu. Lúc A Hân lên đại học ta đã cảm thấy không được bình thường, cho nên ta tìm người trong trường hỏi thăm một chút. Tiểu tử này không thích nữ nhân, nhưng vẫn không dám để ta biết. Ta bất quá là thấy A Hân tự cho là giấu giếm tốt, cố ý trêu chọc nó thôi!”

Từ Cửu Chiếu nhin không được mỉm cười một cái.

Lão gia tử nhớ cháu trai, cháu trai lại không trở về, ông cũng chỉ có thể đi tới chỗ tôn tử. Lúc biết được chân tướng ông cũng rất khiếp sợ, nhưng cháu trai vì việc này mà trốn tránh không về nhà, nếu nhưng ông thực sự phản đối bức bách tôn tử từ bỏ, có phải hay không cháu trai sẽ càng trốn xa hơn? Nói không chừng còn chạy ra nước ngoài!

Tương Bình Khang mắt thấy tình hình không đúng, hô lớn: “Cha?! Người biết tiểu tử kia là đồng tính?”

Tương Vệ Quốc không nề mặt: “Cái gì tiểu tử kia! Mày đừng tưởng rằng mày có chủ ý gì tao lại không biết! Mày cho là A Hân mất đi, tài sản của tao nhất định sẽ là của mày phải không?”

Tương Bình Khang không dám đối nghịch với Tương Vệ Quốc, trước đó hắn đã bị lão đầu tử này quyết tuyệt làm cho sợ.

“Không, không phải con chỉ không muốn nhìn thấy A Hân khổ cực khi còn sống đều tiện nghi cho người ngoài.”

Tương Vệ Quốc cười nhạt: “Cẩu cải bất liễu cật thí! [1] Mày có đức hạnh gì, tao còn không rõ sao? Hôm nay tao liền nói rõ ràng cho mày biết, cho dù A Hân mất đi, một phần tài sản của tao cũng không cho mày! Tài sản của tao và thằng ba sẽ lưu lại cho thằng cả và đứa út. Còn tài sản A Hân tự mình kiếm được, tất cả đều tặng cho người yêu của nó là Từ Cửu Chiếu!”

114. Chương 114

“Ông điên rồi?!” Tương Bình Khang buột miệng nói ra. Hắn khó có thể tin nhìn vẻ mặt kiên quyết của Tương Vệ Quốc rít gào lên: “Ông già cả nên si ngốc, hồ đồ rồi sao?! Tôi mới là con của ông, còn nó là cái gì?!”

“Ngậm miệng bản của mày lại, lập tức cút cho tao. Đời này tao cũng không muốn gặp lại mày nữa, quả thực dơ mắt của tao!” Tương Vệ Quốc trừng mắt lạnh.

Tương Bình Khang tức giận cả người run rẩy, hắt chỉ vào Tương Vệ Quốc nói: “Rốt cuộc ai mới là người thân của ông chứ?! Dù sao A Hân cũng là người của Tương gia, tài sản của nó lẽ ra nên phân chia cho thân nhân của mình – cho những chú bác như tôi mới đúng. Ông dựa vào cái gì mà quyết định phân cho cái bọn ác tâm đó chứ?”

“Miệng sạch sẽ một chút!” Ni Mã cả giận nói, “Ông có tin là tôi đập ông ra ngoài không?”

Vóc người Ni Mã cao lớn, bắp thịt trên người nổi lên, bị hắt đập cho một cước, không chết cũng đi nửa cái mạng.

Đại não Tương Bình Khang đang mông muội nhất thời giống như bị tưới nước lạnh.

Tương Vệ Quốc lãnh đạm nói: “Mày quả nhiên là hướng về phía tài sản A Hân mà tới. Bản thân mày không biết xấu hổ thì cũng đừng lôi kéo người khác không biết xấu hổ theo! Mày không phải là cha mẹ A Hân, cũng không phải là con của A Hân, nó có quan hệ gì với mày mà mày đòi kế thừa tài sản của nó? Mày nằm mơ đi! Tay làm chân làm năm năm sau vẫn là hán tử, cả ngày không nghĩ cách nuôi sống gia đình, lại học những thứ oai môn tà đạo này! Tao không có đứa con trai như mày! Nhanh cút cho tao!!”

Lưu Duệ đi về phía trước, lạnh nhạt nói: “Đi nhanh lên đi. Hay là ông muốn chờ tôi gọi bảo vệ lên, như vậy cũng quá khó coi!”

Tương Bình Khang đỏ mặt tía tai, hổn hển thở dốc, tay hắt run run: “Lão già Tương Vệ Quốc kia! Không nghĩ tới ông lại tâm địa sắt đá đến như vậy! Lẽ nào ông thực sự trơ mắt nhìn con trai ruột của mình chết đói sao? Ông thật là lòng dạ độc ác mà!” Tương Bình Khang gần như là lạc giọng tận lực hô lên.

Tương Vệ Quốc nhìn hắt hờ hững nói: “Mày là thật phải chết đói sao? Rõ ràng là tham mộ hư vinh!”

Bởi vì nơi này phát ra tiếng tranh cãi kịch liệt, thư ký bên ngoài đã nhanh nhạy gọi điện thoại kêu bảo vệ đi lên. Chờ Lưu Duệ vung tay lên, những bảo vệ này khí thế hùng hăng vọt vào, nhắc Tương Bình Khang còn đang hùng hùng hổ hổ ra ngoài.

Cho đến khi hắt bị lôi vào thang máy, Tương Vệ Quốc mới quay đầu lại nói với ba người: “Để mấy đứa chê cười rồi. Vốn là việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, thế nhưng không làm cho nghịch tử này thấy rõ sự thật, nó sẽ không hết hy vọng.”

Từ Cửu Chiêu: “Tương gia gia, người nghìn vạn lần đừng nói như vậy. Người yên tâm, chuyện mới vừa rồi tội cháu sẽ không truyền ra bên ngoài.”

Tương Vệ Quốc nói thẳng: “Coi như là ngoại nhân biết cũng không sợ, chính nó còn không sợ mất mặt, ta đây còn phải bận tâm mặt mũi gì ư sao?” Sau đó ông nghiêm mặt nói rằng: “Còn chuyện ta mới vừa nói tuyệt đối không phải là vì để nó chết tâm mà nói bừa. Cửu Chiêu, cháu yên tâm, tài sản của A Hân kiếm được đều là của cháu. Ai cũng không thể từ trong tay cháu cướp đi.”

Từ Cửu Chiêu thất kinh, vừa rồi cậu đã cảm thấy khó tin, vậy mà Tương Vệ Quốc là nói nghiêm túc sao?

Từ Cửu Chiêu: “Không, cái này không được! Cháu.....” Cậu buồn bã rũ mắt xuống, nói: “Cháu cái gì cũng không muốn, chỉ muốn anh ấy trở về.” Sau đó cậu nâng mắt, nhìn Tương Vệ Quốc nói: “Cho dù anh ấy thực sự có chuyện đi nữa. Cháu cũng có thể nuôi sống chính mình. Người đã lớn tuổi, tài sản A Hân lưu lại cho người thì tốt hơn.”

Tương Vệ Quốc lắc đầu nói rằng: “Cháu không hiểu rõ nó đâu. Người cháu này của ta, tính tình rất cứng rắn, nó tình nguyện đem tất cả những gì thuộc về mình để lại cho người mình thích, cũng sẽ không để cho người nó ghét chiếm tiện nghi. Cháu chính là người nó thích. Ta có tiền tiết kiệm, đại bá và tiểu cô của nó đều có việc làm, có con cái phụng dưỡng rồi.” Ông vỗ vỗ tay của Từ Cửu Chiêu nói: “Vốn là tôn tử của ta trêu chọc cháu. Cháu có một mình lại đơn thuần, ngay cả tay của con gái còn chưa nắm liền bị thằng nhóc đó lừa gạt. Lừa gạt thì lừa gạt, còn để cho cháu thương tâm một hồi, không có thể cùng cháu đi đến cuối cùng.”

Tương Vệ Quốc ngửa đầu chớp khóe mắt đầy lệ, thở dài nói: “Lão nhân này cả đời mệnh khổ. Trung niên vợ con ly tán, lão niên tang con, phút cuối cùng tôn tử cũng không có. Lúc nào cũng là người đầu bạc tiễn người đầu xanh.”

Con trai, con dâu, tôn tử đều đi trước ông một bước.

Đôi khi tử vong không phải là thống khổ nhất, mà người ở lại mới là người thương tâm nhất. Mẹ của Tương Hân không phải là vì Tương Bình An qua đời mà sầu não chết sao?

Kể từ khi ông biết Tương Hân chỉ thích nam nhân, cũng từng lo lắng hài tử này tìm không được người tốt, lãng phí thời gian cả đời. May mà Tương Hân thích Từ Cửu Chiếu.

Mặc dù có điểm không hợp truyền thống, thế nhưng Tương Vệ Quốc cũng cảm thấy Từ Cửu Chiếu là một đứa trẻ ngoan có thể sống chung, tính tình lại rất thích hợp với Tương Hân. Tương Vệ Quốc vẫn không vạch trần hai người này cũng là muốn đợi Từ Cửu Chiếu lớn hơn tí nữa, lúc ấy ông mới chính thức đề cập với lão hữu. Mặc dù không có pháp luật ràng buộc, bất quá vẫn là phải mở tiệc, người trong nhà cùng nhau ngồi một chút.

Chỉ tiếc, cháu của ông không có cái phúc đó.....

Di sản của A Hân đều để lại cho Từ Cửu Chiếu, cũng là kết quả ông đã suy nghĩ trong thời gian đi tới đây. Tuy rằng tiền bạc không thể bù đắp được đau thương, thế nhưng chí ít trong lòng ông cũng dễ chịu hơn.

Từ Cửu Chiếu không có mệnh mẽ tranh cãi với Tương Vệ Quốc, cậu thủy chung tin tưởng Tương Hân sẽ trở lại. Cậu sẽ chờ, một tháng, một năm, mười năm.... Đến khi Tương Hân trở về mới thôi.

Tương Vệ Quốc nói: “Ta xem mấy đứa còn thiếu mấy nghìn vạn, ta tới góp cho mấy đứa khoản tiền cuối cùng này.”

Lưu Duệ vội la lên: “Như vậy sao được! Tiền của người còn phải dưỡng lão, cái này không thể động vào!”

Tương Vệ Quốc đạm nhiên nói: “Chưa cần dùng tới tiền dưỡng lão của ta, ta chỉ cần bán đi một vật là có thể có năm nghìn vạn.”

Ni Mã kinh ngạc: “Vật gì có giá như vậy ạ?”

Tương Vệ Quốc đứng lên, nắm quả chuông ở trước người. Ông nói: “Tương Vệ Quốc cả đời này lên lên xuống xuống còn có thể có cuộc sống phú quý, tất cả đều dựa vào đôi mắt này.” Ông quay đầu nhìn Từ Cửu Chiếu: “Cháu còn nhớ rõ hội giao lưu người sưu tầm ta đã ra một vạn mua được một vật không rõ nguồn gốc không?”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút: “Nhớ được ạ, là một hình trụ nhọn.”

Tương Vệ Quốc đi mấy bước đứng ở trước bàn làm việc của Tương Hân, vươn tay vuốt ve mặt bàn nói: “Kỳ thực đó là một cái sừng tê giác Châu Á có trong sách đỏ đã bị tuyệt chủng, hiện tại mỗi gram có giá trị gấp hai mươi lần hoàng kim. Chỉ cần đem thứ này đưa ra, rất nhanh thì có thể góp đủ tiền. Mấy đứa đều bởi vì quan tâm công ty cháu ta mà có mặt ở đây, để ta đây là gia gia cũng nên xuất chút lực!”

Lúc Từ Cửu Chiếu ở bên công ty A Hân bận rộn thì nhân viên công tác cũng đang tìm kiếm hộp đen. Trải qua mấy ngày chiến đấu hăng hái, rốt cục bọn họ cũng xác định được vị trí của máy bay.

Vì ở dưới biển sâu, tình huống đáy biển lại phức tạp, cho nên ngoài việc an bài người lặn xuống phía dưới, còn đưa máy móc xuống dò xét.

Nhân viên cẩn thận điều khiển máy móc tới gần xác máy bay, theo máy móc tới gần, dưới ánh đèn chiếu sáng vào một mảnh đen thui lù có thể nhìn rõ hình dáng chủ thể.

Mấy chuyên gia vây quanh ở trước màn ảnh cau mày quan sát, một bên thảo luận tình trạng tổn hại của máy bay. Đến khi ánh đèn đến gần có thể thấy rõ chữ viết, vài chuyên gia đột nhiên không nói lời nào.

Đột nhiên chỉ còn thanh âm yếu ớt của máy móc lặn vào bên trong, nhân viên điều khiển không hiểu nhìn mấy người đang kinh ngạc: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Một người trong đó nuốt nước miếng xuống một chút, mang theo chút cà lăm nói: “Cửa khoang, cửa khoang bị mở?”

Một chuyên gia mang mắt kính hí mắt cẩn thận nhìn: “Phần mép không có vết tích khác thường, xem ra là do người mở ra.”

Người cà lăm kia nói: “Trong lúc khẩn cấp, cửa khoang lại mở ra sao?!”

Người đeo mắt kiếng dường như sợ hãi chuyện gì, vội vàng hô: “Trở về trở về! Để tôi xem cảnh vật ở xa một chút!!”

Sâu dưới đáy biển, một vật khổng lồ lẳng lẳng nằm dưới đó, nó vẫn duy trì tư thái chìm trong nước, ngoại trừ gãy mất phần cánh đuôi cùng với cánh bên bị tách rời ra thì xem như hoàn chỉnh.

Chuyên gia đeo mắt kiếng kinh ngạc nói: “Bọn họ là buộc phải hạ cánh ở trên mặt biển?!”

Buộc phải hạ cánh và rơi vỡ sẽ dẫn đến hai kết cục hoàn toàn bất đồng. Lúc này các chuyên gia cũng không tìm hộp đen nữa, mà nhanh chóng cho máy móc vào tìm kiếm một phen. Sau đó lại gấp rút thống kê tư liệu vật trôi và mảnh vụn tìm kiếm được.

Vài chuyên gia đưa mắt nhìn nhau, người đeo mắt kiếng đẩy kính một cái nói: “Có hai chiếc thuyền cứu nạn không thấy.”

Người cà lăm giờ vẫn kiên trong tay lên: “Thang trượt khẩn cấp hình như cũng không thấy.”

Điều này đại biểu cho cái gì?

Cách khu vực đang tìm kiếm hơn mấy trăm hải lý, ngược lại với nơi phát hiện di thể có một hòn đảo biệt lập vô danh ở trên mặt biển.

Thời tiết rất tốt, đang nằm phơi nắng ở trên một tảng đá, Tương Hân bỏ lá cây lớn đang đắp ở trên mặt ra, mở mắt.

Hắn ngồi dậy ngáp một cái, nhìn một sơn động khói lượn lơ cách đó không xa. Hắn nghiêng đầu đánh giá thời gian một chút, có thể làm nguội hoàn toàn còn cần ba bốn tiếng đồng hồ nữa.

“Tương Hân, ăn cơm.” Một giọng nữ địa phương từ xa vang đến.

Tương Hân từ trên tảng đá nhảy xuống, nguyên là thân thể to lớn bởi vì trong khoảng thời gian cực khổ mà có vẻ gầy gò đi rất nhiều.

“Ngày hôm nay vận khí không tệ, Aiden bắt được một con rắn. Cá nướng nhất định là cậu ăn ngán rồi, thay đổi khẩu vị một chút.” Một tiếp viên hàng không người Úc chừng bốn mươi tuổi tên là Mel · Connor mặc một thân chế phục đã rách vài chỗ, bưng một cái đĩa đi tới.

“Cảm ơn.” Tương Hân nói cảm ơn, nhận lấy đĩa trên tay cô, ngồi xuống đất.

Mel đem cái bình sứ đeo trên tay để dưới đất: “Đây là nước sôi vừa mới nấu, lát nữa cậu khát thì có thể trực tiếp uống.”

Tương Hân đưa tay cầm lấy thịt rắn nướng bỏ vào trong miệng, mùi vị hết sức nhạt nhẽo. Hắn cau mày, mặc dù thức ăn trong miệng không thể ăn được, nhưng vẫn nuốt vào.

Mel tò mò hướng về nơi bốc khói nhìn quanh, Tương Hân nhai nhai, đột nhiên mày ử mặt ê thở dài.

Mel kỳ quái nhìn người thanh niên trong ngày thường đều có tinh lực tràn đầy: “Cậu làm sao vậy?”

Tương Hân phát sầu nói: “Em hiện tại phơi nắng đen như cục than, lỗ Cửu Chiếu nhà em thấy thì làm sao?”

Mel buồn cười: “Cậu ấy yêu em như vậy, nhất định sẽ không để ý, chỉ cần cậu có thể bình an trở lại, tin tưởng cậu ấy nhất định sẽ cảm ơn thượng đế.”

Tương Hân nói: “Cửu Chiếu không tin thần thánh đâu, em ấy triệt triệt để để là người chủ nghĩa duy vật.” Hắn quả thực khó có thể tưởng tượng ra hình dạng Từ Cửu Chiếu cầu thần bái phật.

Mel nói: “Bất luận có tin hay không, tôi đều phải cảm ơn thượng đế đã cho cậu là một nghệ nhân gốm. Bằng không, nói không chừng chúng ta căn bản cũng không có thể thoải mái sống đến bây giờ.”

Hồi tưởng lại, trong lòng Mel vẫn còn sợ hãi. Lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, cả đời cô khó có thể quên.

Hai mươi một ngày trước, bọn họ bay đến hải vực đột nhiên khí hậu biến hóa cực đoan, máy bay mất đi không chế, từ trên cao rơi xuống.

May mà cơ trưởng bình tĩnh, ở tình trạng nguy cấp kéo đầu phi cơ, nhờ vào nhiều năm kinh nghiệm cuối cùng hạ cánh ở trên mặt biển.

Bởi vì va chạm dẫn đến sườn máy bay bị vỡ, nước biển nhanh chóng tràn vào. Tiếp viên hàng không cởi dây an toàn ra tổ chức cho mọi người sơ tán, hành khách ngồi ở lối ra khẩn cấp mở cửa khoang, nhanh chóng bơm phồng thang trượt.

Bởi vì nước vào nhanh vô cùng, chỉ còn cách gần một chút, mọi người liền nhanh chóng trốn thoát.

Khi đó trời đang mưa, sóng rất lớn, gió rất mạnh. Lấy được hai chiếc thuyền cứu nạn, mọi người liền tranh nhau hướng về hai chiếc thuyền bơi đến.

Rất nhiều người, mà thuyền cứu nạn cũng chỉ có hai chiếc, cũng không phải tất cả mọi người đều bơi tới được.

Khoảng cách thuyền cứu nạn rất xa nên Tương Hân quyết định thật nhanh, hần cởi áo cứu sinh giao cho Mel tình cờ ở bên cạnh hần, hướng về máy bay đang chậm chậm chìm xuống bơi đến.

Hần đem thang trượt khẩn cấp lấy xuống, không có máy bay kéo giữ, bên trong thang trượt nhanh chóng được thổi đầy khí, rất nhanh thì đem Tương Hân mang ra mặt biển.

Mel và người gần đó thấy vậy cũng leo lên thang trượt khẩn cấp. Tương Hân một lần nữa mặc áo cứu sinh vào, dùng dây thừng bên trên thang trượt đem mình cố định lại.

Sau đó sóng gió càng lúc càng lớn, mưa càng lúc càng nhiều. Kết quả một cơn sóng đánh tới khiến hai chiếc thuyền cứu nạn đều bị lật. Ngược lại thì thang trượt bởi vì có diện tích lớn, bị sóng đánh tới đánh lui cũng không có sao.

Bọn họ bị sóng biển đẩy đi, cho nên cũng không biết thi thể chìm xuống bị mạch nước ngầm dưới mặt biển đẩy về theo hướng ngược lại.

Hai ngày hai đêm, mưa gió rất cực cũng ngừng, bọn họ bị đẩy tới một hải đảo gần đó.

115. Chương 115

Khi đó bọn họ đều cho rằng đã được cứu, thế nhưng khi bọn họ mệt mỏi hết sức để lên bờ, mới phát hiện đây là một hoang đảo căn bản không có người ở.

Tất cả bọn họ đều vừa mệt vừa đói, tuy rằng bởi vì trời mưa cách quãng, mỗi người đều uống không ít nước mưa. Nhưng mà hai ngày không có cái gì ăn, tất cả mọi người đều đói đến mức bụng dán vào lưng.

Kiên trì bám ở trên thang trượt đến đảo này tổng cộng có mười một người.

Trong đó có người Trung Quốc, có người Úc, tuy rằng Mel không phải là trưởng phi hành đoàn nhưng là một người có kinh nghiệm công tác hơn vài chục năm. Cô chủ động đứng ra, phân phối nhiệm vụ cho mọi người.

Trong đám hành khách Úc có một người người đàn ông tên là Eden.Hobbs năm mươi tuổi đã từng có kinh nghiệm sinh tồn, hần dạy cho mọi người phán đoán thứ gì có thể ăn được, thứ gì có độc.

Bởi vì không có lửa, đêm thứ nhất bọn họ đành ăn cây cỏ sống.

Ngày thứ hai, mọi người sử dụng kính lúp đeo trên người của một lão nhân, đốt được lửa.

Có lửa mọi người rất cao hứng, đến khi thăm dò trên đảo phát hiện có nước uống thì càng cao hứng hơn.

Có Eden thì việc tìm kiếm thức ăn cũng không phải rất khó, nhưng mà rất nhanh bọn họ liền đói mặt với một vấn đề nan giải. Không biết trong nước có vi sinh vật gì, sau khi uống vào liền bị thổ tả, cả người đều mệt lả đi.

Có mấy người bởi vì máy bay hạ cánh khẩn cấp nên bị thương, ở trên hoang đảo này không có thuốc men, nếu như vết thương không được xử lý thì sẽ sinh tử nhiễm khuẩn, thậm chí nghiêm trọng hơn sẽ bị nhiễm trùng máu.

Thế nhưng nước này căn bản cũng không được vệ sinh, ngay cả vệ sinh cơ bản nhất bọn họ cũng không có cách nào làm được.

Nhìn nước lại không thể uống, mọi người vô kế khả thi. Chỉ có Tương Hân ngồi xổm bên bờ nước, hẩn dùng ngón tay nghiền rồi lại nghiền. Móc một khối lớn, Tương Hân lấy tay nặn ra cái chén bùn đầu tiên, để trên đồng lửa, dùng lửa đốt ra một cái chén sành màu trắng rất xấu xí.

Do thời gian đốt rất ngắn nên cái chén này có khuyết điểm là thấm nước, nhưng mà cũng mang đến hi vọng cho 11 người ở đây.

Tương Hân vô cùng hưng phấn.

Cho tới bây giờ hẩn cũng không có nghĩ tới, chỉ là cùng Từ Cửu Chiếu ngoạn nháo gốm sứ một chút, vậy mà cũng có ngày có tác dụng lớn như vậy.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, thu thập rất nhiều cành cây khô, dùng lửa đốt một ngày đêm nung ra một cái nồi có đường kính 30 cm và vài cái chén sành.

Tối hôm đó, rốt cục mọi người cũng được uống nước chín, không bị thổ tả nữa.

Có đồ đựng, bọn họ xé quần áo, dùng nước đã nấu sôi để khử trùng, sau đó rửa sạch vết thương cho những người bị thương, tận lực bảo đảm miệng vết thương của bọn họ sạch sẽ.

Mặc dù bọn họ vô cùng nỗ lực nhưng vẫn có hai người thương thế tương đối nghiêm trọng không thể qua được.

Chôn cất người chết xong, bọn họ ở chỗ này đợi cũng đã năm ngày.

Khi đó bọn họ cho rằng cứu viện rất nhanh sẽ đến, nhưng mà trái chờ không đến, phải chờ cũng không đến, mỗi ngày chờ a chờ làm cho lòng người càng sốt ruột. Vì vậy, Tương Hân là người đầu tiên tìm cho mình một ít chuyện để làm.

Hẩn bắt đầu sàng chọn đất sét. Hẩn đã từng xem qua bút kí của Thường Cửu, cũng xem qua tư liệu nghiên cứu của ông. Còn cùng Từ Cửu Chiếu đãi bùn thật lâu, lại được cậu tự mình nắm tay dạy.

Hẩn cũng không tin hẩn nung không ra đồ gốm đạt tiêu chuẩn!

Hẩn cũng không có tham lam, biết ở đây không có lò đốt tiêu chuẩn, nên chỉ có thể nung ra gốm nhiệt độ thấp. Thế nhưng hẩn cũng không làm ra được thành phẩm nhẵn bóng, mịn màng như đã nghĩ, nên liền quyết tâm muốn làm giống như Cửu Chiếu thân yêu nhà hẩn.

Dù sao hẩn cũng rãnh rỗi, coi như tìm cho mình một mục tiêu.

Hẩn nghiêm túc cẩn thận tuyển lựa đất sét, đem đất đá lọc ra, chỉ còn lại đất sét tinh mịn. Sau đó hẩn dựa theo tỷ lệ nước nhất định, biến thành khối bùn có độ mềm cứng thích hợp, đem hết sức lực nhào nặn.

Hẩn không ngừng nhào nặn a nhào nặn, dẫn tới mọi người tò mò vậy xem.

Eden hỏi: “Cậu đang làm gì vậy? Làm bánh sao?” Người nọ hẩn là đói muốn điên rồi, rõ ràng là bùn, hẩn cũng có thể ảo tưởng ra thành bột.

Tương Hân hắc tuyến lườm hẩn một cái: “Tôi đang làm bùn gốm.”

Tương Hân nói tiếng Anh, bùn gốm là một từ ngữ có tính chất định hướng rất mạnh. Eden nhất thời tỉnh táo: “Ngày đó tôi nhìn cậu nung gốm, còn tưởng rằng cậu đột nhiên nghĩ ra, không ngờ cậu đã học qua khóa đào nghề chuyên môn?”

Tương Hân rất đắc ý khoe khoang: “Người yêu của tôi là một đại sư gốm sứ rất xuất sắc, đây là em ấy dạy tôi đó!”

Bên trong Tiếng Anh từ “anh” và “cô” khác nhau rõ ràng, nên Eden sẽ không nghe lầm. Nhưng mà tính hướng của người khác hẳn không xen vào, chỉ nói là: “A, vậy cậu thật là may mắn.”

Cái này kỳ thực chỉ là xã giao, chỉ có điều Tương Hân cũng cho là thật.

“Không sai, tôi thực sự vô cùng may mắn!” Tương Hân một bên nhào nặn bùn gốm, một bên cùng Eden nói chuyện phiếm, hẳn rất nhớ Từ Cửu Chiếu. Hiện tại có người cùng hẳn trò chuyện về Từ Cửu Chiếu, vậy đơn giản chính là đối tượng giải buồn không thể tốt hơn: “Cửu Chiếu nhà tôi lớn lên vừa cao vừa đẹp trai. Mắt rất đẹp, mũi rất thẳng, đường nét khuôn mặt rất nhu hòa. Em ấy làm việc kỹ lưỡng, thái độ làm người rất có trách nhiệm, tuyệt đối có thể tin tưởng.”

Tương Hân bắt đầu thao thao bất tuyệt Từ Cửu Chiếu tốt đẹp cỡ nào, sau cùng hẳn còn chưa thỏa mãn nói: “Đáng tiếc điện thoại di động của tôi rơi ở biển rồi, bằng không tôi có thể cho ông xem hình của em ấy.”

Eden bị hẳn ép nghe ít nhất năm phút đồng hồ, hẳn chủ động nói sang chuyện khác: “Cậu nói người đó là một đại sư đào nghệ?”

Tương Hân ừ một tiếng, nói: “Chúng tôi tự mở công ty kinh doanh gốm sứ cao cấp, tôi phụ trách sản xuất tiêu thụ, em ấy phụ trách thiết kế. Bất quá ngoại trừ biết làm gốm ra, em ấy đánh giá gốm sứ nghệ thuật cũng rất giỏi! Ông biết không? Năm nay em ấy sẽ tham gia triển lãm quốc tế ở Pháp, em ấy nhất định sẽ giành được giải nhất!”

Eden chưa từng gặp qua kiểu tự tin giành được giải nhất như vậy, mà người tự tin không phải là mình, mà là bạn trai của mình nữa chứ. Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Eden rất bất đắc dĩ, ông cũng nhìn ra, Tương Hân hoàn toàn là một người yêu không.

Đối với việc nhưng nhớ Từ Cửu Chiếu, làm cho Tương Hân vừa nhắc tới người yêu liền không tự chủ biến thành nói nhiều, bắt đầu không ngừng tấy náo người bên cạnh. Hẳn tấy a tấy.... làm cho tám người trừ hẳn ra, tất cả đều trở thành fan cuồng của ‘vị kì nhân’ Từ Cửu Chiếu nghe tiếng nhưng chưa thấy mặt.

Làm chuyện liên quan đến gốm sứ, thật giống như Từ Cửu Chiếu đang ở bên người của hẳn, làm cho Tương Hân không ngừng thử nghiệm nung ra càng nhiều đồ gốm tốt hơn.

Ngay từ đầu hẳn ở bên ngoài nung, sau đó là tìm một sơn động phong bế nung.

Mới bắt đầu đốt thì rất thô ráp, cuối cùng có thể nung ra một cái chén có độ dày vừa phải, bình nhuận bóng loáng. Làm cho cả đám phải khen ngợi.

Ngay từ đầu chỉ có Tương Hân tự mình làm, sau này cũng có người theo học, bất quá bọn họ cũng chỉ là học chơi. Phần lớn thời gian họ đều đi tìm thức ăn hoặc là mang cành cây khô đến cho Tương Hân.

Bởi vì Tương Hân bắt đầu nung thì sẽ có khói tỏa ra trên trời, đây rõ ràng là một dấu hiệu, cho nên ai cũng không có ý kiến phản đối về việc hẳn không ngừng nung như thế.

Bọn họ đều cho rằng Tương Hân đang giết thời gian, kỳ thực ngay từ đầu Tương Hân đúng là muốn giải sầu tịch mịch, nhưng khi lần đầu tiên hẳn đốt xong, nung ra một bản gốm dùng để nhào bùn, mục đích cũng thay đổi.

Tương Hân giơ bản gốm lên, phát hiện bản gốm này ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống có tính thấu quang tốt vô cùng.

Ở trên đảo vô danh phát hiện ra đất sét, mà lại là một loại đất sét thiên nhiên có tính chất giống như Ma Thương thổ!

Loại đất sét này không cần phối chế nhiều là có thể trực tiếp đốt thành gốm sứ, sau vài lần thử nghiệm, Tương Hân càng ngày càng tiếp cận trình tự làm việc thường ngày giống như Từ Cửu Chiếu, làm được thai gốm nhẵn nhụi, trơn láng, trắng sáng như tuyết.

Một khắc kia nhìn thấy thành phẩm, trong đầu Tương Hân là một trận âm thanh tiền bạc đinh đinh đang đang dễ nghe, nhìn bùn đất bên trên vũng nước giống như đang nhìn thấy vàng.

Hiện tại Văn Văn có rất nhiều dự án thiết kế xuất sắc, nhưng đều sử dụng loại đất cao lanh bình thường. Nếu như có thể đổi thành loại đất sét này, cần quét thị trường gốm nhát dụng cao cấp quả thực ở trong tầm tay!

Tương Hân không kịp chờ đợi liền muốn trở về cùng Từ Cửu Chiếu chia sẻ kế hoạch mới của hân, chỉ tiếc đội cứu viện vẫn không đến.

Tương Hân buồn chán bắt đầu nung bồn tắm.

Hiện tại tất cả người sống sót đều sử dụng đồ hân nung ra như là nồi, bầu, chậu, bình, xeng, ly, thớt, tấm giặt quần áo...

Tương Hân ngồi dưới đất, vừa cùng Mel nói chuyện phiếm, vừa cầm bình uống nước.

Đột nhiên hân dừng lại, Mel nghi ngờ nhìn hân. Cô vừa muốn nói gì, Tương Hân liền giơ ngón tay đặt ở bên miệng.

Mel ngừng thở, ngay sau đó cô loáng thoáng nghe thấy được thanh âm của tiếng còi hơi.

Tương Hân trực tiếp đứng lên, Mel đứng dậy theo, hai người cùng nhau xông về bờ biển. Ở đằng kia, những người may mắn còn sống sót đang nhảy lên nhảy xuống, hướng về phía ca-nô đang lái về hải đảo cao giọng la lên.

Bắc Kinh.

Kiểm được đầy đủ tiền rồi, Lưu Duệ với tư cách là trợ lý Tương Hân, thay mặt hân mua cổ phần về trong tay, hỗn loạn cao tăng cuối cùng kết thúc.

Mà sau khi bắt đầu khởi động bấy rập nhằm vào Trịnh Khải Long, rốt cục Trịnh Khải Long cũng buông tha không tiếp tục mạnh mẽ cướp đi hạng mục đầu tư nữa, trừ phi hân thực sự muốn chết, cũng đừng nghĩ sẽ tranh giành quyền lợi từ những hạng mục này.

Mà những hạng mục bị Trịnh Khải Long vứt bỏ, làm cho những người tìm kiếm đầu tư không thể không nhượng bước một lần nữa trở lại Duệ Phong tiến hành đàm phán.

Mua trở về, đàm phán, ký hợp đồng.

Mặc dù Từ Cửu Chiếu không thể tạo được tác dụng gì, nhưng cậu vẫn yên lặng theo dõi toàn bộ quá trình, cậu chỉ có ở chỗ này, bận rộn những chuyện này, mới không có cảm giác trống vắng hốt hoảng.

Lúc không có chuyện gì làm cậu sẽ đợi ở phòng làm việc của Tương Hân, lật xem một ít văn kiện đang chờ Tương Hân phê duyệt.

Đôi khi, cậu cũng sẽ đem văn kiện cũ trong phòng làm việc lấy ra, bên trên có chữ viết của Tương Hân. Cũng có khi cậu không khách khí làm ra chút kí hiệu màu đen hài hước để chọc ghẹo hân, thỉnh thoảng nhìn lại tự mỉm cười.

Lưu Duệ gõ cửa, không đợi cậu nói liền tiến vào, sắc mặt hân cổ quái nói với Từ Cửu Chiếu: “Trước đó anh có cùng ngân hàng nói qua chuyện tài khoản cả A Hân, cho nên bọn họ vừa mới báo cho anh một việc rất đáng chú ý.”

Từ Cửu Chiếu giật mình, mong đợi không rõ xuất hiện, cậu đứng lên, mắt chăm chú nhìn chằm chằm Lưu Duệ.

Lưu Duệ liếm môi một cái: “Bọn họ nói vừa có một khoản tiền lớn chuyển ra nước ngoài.”

Ngân hàng đã từng nói qua, bọn họ không thể vượt qua Tương Hân để cho người khác sử dụng tài khoản của hân. Ngược lại, người có thể điều động tiền bạc từ tài khoản ngoại trừ chính chủ ra thì không có người khác!

“Nước nào ạ?!” Từ Cửu Chiếu không khống chế được lớn tiếng.

“Palau.” (tên địa phương: Belau, tên đầy đủ là Cộng hòa Palau, là một đảo quốc ở Thái Bình Dương, cách Philippines 500 dặm về phía đông, và Tokyo (Nhật Bản) 2000 dặm về phía Nam)

116. Chương 116

Quần đảo Palau nằm ở phía tây Thái Bình Dương, cách 700 dặm về phía nam của đảo Guam, thuộc quần đảo Caroline, là một trong cửa ngõ Thái Bình Dương vào Đông Nam Á.

Ở nơi chật hẹp nhỏ bé này, trong vòng một ngày liền trở thành tiêu điểm của thế giới, không phải bởi vì cái khác, đó là vì cứu được 9 vị tai nạn máy bay ở chỗ này!

Quả thực làm cho thế giới khiếp sợ!

Sau ngày thứ hai mươi mốt máy bay gặp chuyện, một tàu khảo sát phát hiện trên một hòn đảo xuất hiện các cột khói, vì vậy liền đi vào kiểm tra, cứu được những người này.

Chiếc thuyền khảo sát chính là xuất phát từ nhân đạo tham gia cứu hộ, bọn họ thiếu tiếp viện nên rời khỏi nơi cứu hộ trở về địa điểm xuất phát, đúng lúc đi ngang qua nơi đây.

Sau khi cứu được người, thuyền khảo sát lập tức liên hệ với đội cứu hộ, lúc này trung tâm cứu hộ lập tức phái máy bay cứu viện. Dem 9 người tiếp nhận sau đó đi tới quốc gia gần nhất, tiến hành kiểm tra chi tiết quần đảo Palau.

Chuyên gia và nhân viên chính phủ thành lập nhóm nhỏ đi Palau làm nhiệm vụ, đặc biệt phụ trách chuyện của 9 người này.

Mặc dù tổ chuyên gia báo cáo máy bay có thể là hạ cánh khẩn cấp ngoài khơi, cho dù là ai cũng không nghĩ tới cư nhiên đến ngày thứ hai mươi mốt lại phát hiện còn người sống sót, cái này hoàn toàn chính là kỳ tích.

Trong khoảng thời gian ngắn gió nổi mây phun, truyền thông toàn thế giới nghe tin liền lập tức hành động, hướng về Palau chạy tới. Chỉ bất quá bởi vì 9 cá nhân này còn đang trong thời kì quan sát kiểm tra tỉ mỉ, phía bệnh viện cự tuyệt bất luận người nào đến phỏng vấn và thăm viếng.

Chỉ trừ bạn bè và thân nhân.

Trên đường đi Hương Cảng, từ Bắc Kinh bay đi Palau đã là ngày thứ hai, Từ Cửu Chiếu cả một đêm không có ngủ.

Không nghĩ tới tin tức tốt đột nhiên đến, cho tới bây giờ cậu vẫn còn cảm giác như đi trên mây, mơ hồ không chân thật. Cậu chỉ mong đây không phải là mơ, nếu như là mơ thì ngàn vạn lần đừng cho cậu tỉnh lại.

Vội vã chạy tới bệnh viện, Lưu Duệ tiến lên giao thiệp, rất nhanh hai người được dẫn đến khu phòng bệnh. Ánh mắt của Từ Cửu Chiếu tìm kiếm hai bên, hy vọng có thể thấy được gương mặt của người cậu vô cùng thương nhớ.

Y tá trưởng mở cửa một căn phòng, Lưu Duệ nhường cho cậu, Từ Cửu Chiếu chần chờ một chút rồi dẫn đầu đi vào. Đi vào trong phòng bệnh, Từ Cửu Chiếu không tự chủ được ngừng thở, Tương Hân đang nằm ở trên cái gối trắng như tuyết ngủ.

Hắn đen, cũng gầy đi, tóc cũng dài hơn một ít.

Khoảng thời gian hai người ở phi trường chia tay không được ba tháng, nhưng Từ Cửu Chiếu lại cảm thấy dường như đã qua mấy đời.

Ngón tay cậu nhẹ nhàng xoa tóc Tương Hân, xúc cảm rất nhỏ làm Tương Hân từ trong mộng tỉnh lại.

Nhìn lông mi của hắn chuyển động, trong chốc lát sẽ mở ra, Từ Cửu Chiếu chợt cúi người xuống, đem cánh tay quàng qua cổ hắn, hai tay ôm hắn vào trong ngực.

Tương Hân vừa mở mắt, đã bị một người ôm lấy. Người thấy mùi hương ngàn tư vạn tượng, nằm mơ hắn đều có thể mơ tới, cánh tay hắn nâng lên ôm lấy vai Từ Cửu Chiếu, mở miệng nói: “Cửu Chiếu, anh rất nhớ em...”

Giọng mũi mềm nhũn lại mang theo nũng nịu, khiến vành mắt Từ Cửu Chiếu nóng lên liền rơi lệ.

Từng giọt chất lỏng rơi từ cổ xuống, lúc đầu nóng hổi, sau đó nhanh chóng trở nên lạnh lẽo. Tương Hân thoáng cái luống cuống, hẳn chưa từng thấy Từ Cửu Chiếu khóc bao giờ.

Hắn muốn đẩy Từ Cửu Chiếu ra nhìn mặt cậu một chút, thế nhưng Từ Cửu Chiếu gắt gao ôm hắn. Tương Hân không dám dùng sức, chỉ có thể hỏi: “Tại sao lại khóc? Đừng khóc, Cửu Chiếu. Không phải anh vẫn tốt sao?”

Tầm mắt của hắn lướt qua vai Từ Cửu Chiếu, nhìn về phía Lưu Duệ đang đứng ở cửa.

Lưu Duệ mở rộng hai tay: “Hoan nghênh trở lại nhân gian, bạn thân.”

Tương Hân hướng hắn gật đầu, ra dấu khẩu hình: Chờ một hồi rồi hãy nói, cậu đi ra ngoài trước đi.

Lưu Duệ trợn trắng mắt, nói thầm một tiếng: “Trọng sắc khinh bạn.” sau đó liền nhẹ nhàng đi ra ngoài đóng cửa lại, đồng thời tỉ mỉ giữ cửa không cho ai đến quấy rầy hai người.

Tương Hân chống giường ngồi dậy, Từ Cửu Chiếu vẫn chôn ở đầu vai hắn, chỉ bắt quá khí lực trên cánh tay cũng không còn lớn nữa.

Tương Hân ôm cậu, môi cọ cọ lỗ tai Từ Cửu Chiếu, thấp giọng nói: “Em không muốn hôn anh sao? Anh rất muốn hôn em đấy. Đừng cho anh xem mỗi cái ót, anh muốn nhìn mặt em.”

Từ Cửu Chiếu dừng một chút, cúi đầu dùng cánh tay xoa mặt, cậu ngẩng đầu, nhìn mặt của Tương Hân.

Mặt của cậu còn chút hồng, trên mặt khôi phục lại bình tĩnh, giống như mới vừa rồi căn bản là không có khóc. Tương Hân đau lòng lấy tay chạm gò má của cậu: “Sao em lại gầy nhiều như vậy?”

Vốn là lần thứ hai bắt đầu lớn lên, vóc người Từ Cửu Chiếu cũng không có thịt, sau khi cùng một chỗ với Tương Hân, mỗi ngày hắn đều gia tăng dinh dưỡng cho cậu, mới có thêm chút thịt. Mà bây giờ thịt Tương Hân nuôi ra đều biến mất.

“Anh không có tin tức, em làm sao có thể ăn ngon ngủ yên được.” Từ Cửu Chiếu nhẹ giọng nói.

Cái này khiến Tương Hân áy náy không thôi: “Khiến em lo lắng rồi, đều do anh không tốt.”

Từ Cửu Chiếu: “Sao có thể trách anh được, anh cũng không muốn mà.”

Tương Hân chột dạ nở nụ cười, Từ Cửu Chiếu nhìn toàn thân hắn cao thấp một lần, hình như không có chỗ nào bị thương cả.

“Có bị thương không? Có sinh bệnh không? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Từ Cửu Chiếu nhất nhất hỏi.

Tương Hân lần lượt trả lời: “Anh không có bị thương, cũng không có sinh bệnh, cũng không có khó chịu. Nhưng vì ở trên hải đảo gây người một đoạn thời gian, chắc là dinh dưỡng không đầy đủ nên thân thể suy yếu thôi.”

Có thể nói trong 9 người thì hắn là người có thân thể tốt nhất, bây giờ nằm viện cũng là vì làm kiểm tra thân thể toàn diện, xác nhận hắn không có bị nhiễm bệnh độc hoặc là mang theo mầm bệnh gì. Bởi vì kiểm tra toàn diện và phân tích máu phải mất mấy ngày, cho nên hắn mới nằm viện, bằng không Tương Hân cho rằng hắn căn bản cũng không cần đợi ở trong bệnh viện.

“Chờ trở về sẽ bồi bổ lại cho anh.” Từ Cửu Chiếu yêu thương nhìn gò má gầy gò của hắn, vốn là đầy đặn mà bây giờ đều có góc cạnh rõ ràng.

“Ừ.” Tương Hân hết sức chuyên chú nhìn Từ Cửu Chiếu, giống như nhìn thế nào cũng không đủ, hai người ôm nhau, hô hấp đan vào một chỗ. Ánh mắt Tương Hân nhiệt liệt nhìn Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu đối với ánh mắt này không xa lạ gì, thế nhưng lúc này trong lòng cậu lại đặc biệt kích động mừng rỡ, một loại cảm giác hạnh phúc vui sướng cứ quanh quẩn ở trong lòng.

Cậu không tự chủ rũ mắt xuống, mặt nóng lên, cậu mỉm cười một cái, để Tương Hân lại gần hôn môi cậu. Từ Cửu Chiếu hơi nghiêng đầu, hé môi ra, lưỡi mềm mại của hai người liền quấn quít cùng một chỗ.

Từ Cửu Chiếu từ từ nhắm hai mắt, để đầu lưỡi Tương Hân ở trong cổ họng càn quét, nơi hần liếm mút qua lưu lại cảm xúc sâu đậm. Lúc kết thúc nụ hôn sâu, khi bốn cánh môi rời ra liền phát ra âm thanh.

“Còn có thể cùng một chỗ với em thật sự là quá tốt.” Tương Hân hạnh phúc nói ra.

“Ừm.” Từ Cửu Chiếu đem cằm đặt ở trên vai hắn.

“Cốc cốc.” Sau tiếng gõ cửa, Lưu Duệ đi đến, Từ Cửu Chiếu ngồi dậy, tránh cánh tay Tương Hân.

“Cậu sao rồi? Lúc nào thì có thể xuất viện về nước?” Lưu Duệ đi tới đứng ở bên giường nhìn Tương Hân.

“Không biết nữa, chắc cũng phải một hai ngày, có kết quả kiểm tra mới có thể xuất viện.” Tương Hân lui về phía sau tựa trên đầu giường.

Lưu Duệ nói: “Tớ nói cậu xui xẻo cũng rất là xui xẻo, may mắn cũng rất là may mắn. Tỷ lệ gặp tai nạn máy bay ít như vậy mà cậu cũng gặp được, tớ còn nghĩ rằng cậu không thể về được nữa chứ!”

Tương Hân thở dài: “Lần này cũng là do tớ mạng lớn, nếu không phải do cơ trưởng có kinh nghiệm phong phú, cuối cùng hạ cánh được trên mặt biển, thì lần này tớ chết chắc rồi.”

Lưu Duệ nghe đến đó, nhin không được cả giận nói: “Tớ nói cậu lần sau có gặp đi nữa cũng không thể dưới thời tiết xấu như vậy mà đi máy bay! Người khác đều trả vé, cậu thì xách dép đi, còn mua vé bổ sung nữa chứ!”

Từ Cửu Chiếu lần đầu tiên nghe được chuyện này, đầu cậu vẹo một cái quay lại nhìn chằm chằm Tương Hân.

Tương Hân mang biểu tình “Mẹ nó, bại lộ rồi”, hần nịnh hót nhìn Từ Cửu Chiếu, cẩn thận nói: “Còn không phải là do anh nóng ruột sao, Ngô Diêu vội vàng muốn đem tân tác của em đi Châu Âu, anh sợ chậm trễ. Anh cũng không nghĩ tới máy bay sẽ xảy ra chuyện.”

Từ Cửu Chiếu mặt không thay đổi nhìn hắn.

Tương Hân một bộ dạng nàng dâu nhỏ gục đầu xuống: “Anh sai rồi mà.”

Từ Cửu Chiếu thở dài một hơi, ôm bờ vai của hắn, trán chạm vào nhau nói: “Em thà anh trở về chậm vài ngày, cũng không muốn anh gặp chuyện không may.”

Tương Hân ngoan ngoãn nói: “Anh đã biết, sau này chỉ cần là khí trời không tốt, anh nhất định sẽ không miễn cưỡng lên đường nữa.”

Hầu kết Từ Cửu Chiếu động một cái, thanh âm bất ổn nói: “Anh nhất định nhớ kỹ đó. Anh cũng không biết lần này hù chết em rồi.”

Lưu Duệ cũng nói: “Đúng vậy, lần này cậu dọa sợ mọi người đó.” Sau đó hắn dường như tới cái gì: “Đường Tiểu Ất đâu? Còn có ngày hôm qua tài khoản của cậu chuyển một khoản lớn là sao?”

Tương Hân ngẩng đầu nói: “Tớ để Đường Tiểu Ất đi làm chút chuyện rồi.”

Lưu Duệ không hiểu nói: “Chuyện gì mà gấp gáp như vậy?” Ngày hôm qua Đường Tiểu Ất vừa tới Palau đi?

Tương Hân vừa nói đến chuyện này lập tức mặt mày hớn hờ, đem công lao vĩ đại trên đảo nói qua một lần. Kể xong, hắn còn nói: “Lúc chúng tớ được cứu lên thuyền, mỗi người bọn họ còn mang theo chút đồ gồm do tớ đốt làm vật kỷ niệm.”

Từ Cửu Chiếu nhìn hắn, rất hứng thú nói: “Vậy anh không mang gì về sao?”

Tương Hân nói: “Anh không có mang, em đừng gấp.” Hắn đem tay đặt trên vai Từ Cửu Chiếu nói: “Anh mua lại tiểu đảo đó rồi.”

“Cái gì?!” Lưu Duệ thất kinh, “Cậu mua lại hòn đảo đó?!”

Từ Cửu Chiếu cũng rất kinh ngạc: “Anh mua hải đảo kia làm gì?”

Tương Hân đắc ý nói: “Anh phát hiện trên đó có mỏ đất sét vô cùng thích hợp để nung gốm cao cấp, là một loại đất sét so với vật liệu hiện nay thì tốt hơn. Hơn nữa tính thấu quang của nó cũng tốt vô cùng, anh không biết tính thấu quang của Ma Thương thổ ra làm sao, thế nhưng hẳn là không kém lắm.”

Từ Cửu Chiếu kinh hỉ: “Nếu quả thật là như thế, vậy coi như là một loại vật liệu độc quyền rồi. Ma Thương thổ trước đây bị hoàng thất và chính phủ lũng đoạn, dân gian căn bản không thấy được loại đất sét trắng này, đương nhiên sẽ rất quý giá.”

Lưu Duệ cũng kinh hãi, độc quyền là cái khái niệm gì, hoàn toàn chính là buôn bán độc nhất vô nhị, là một món lãi kếp sù.

Lưu Duệ tự đáy lòng nói: “Thật không hổ là cậu, đi tới chỗ nào cũng không quên đầu cơ!”

Tương Hân cười hắc hắc, ôm Từ Cửu Chiếu miêu tả tương lai tốt đẹp: “Tương lai đồ sứ cao cấp do chúng ta chế tạo không chỉ là chiếm lĩnh thị trường trong và ngoài nước, thậm chí còn muốn cho các chính phủ quốc gia đều đến đặt sản phẩm của chúng ta.”

Từ Cửu Chiếu dùng ánh mắt tràn ngập tin cậy nhìn hắn: “Anh nhất định có thể làm được!”

117. Chương 117

Những người khác thì vẫn ở tại Úc, mà thân hữu của 9 người còn sống được máy bay quân dụng đưa tới Palau.

Đường Tiểu Ất cùng trợ lý cấp cao của Văn Vận cầm tiền chuyển khoản của Tương Hân làm thủ tục mua hải đảo, ba người Tương gia thay phiên tới chiếu cố Tương Hân.

Tương Hân tên gian thương này, còn đang ở trên biển liền mượn laptop của người khác thực hiện chuyển khoản, lúc này mới giúp cho Lưu Duệ có được tin tức sớm hơn người khác. Bằng không chỉ biết đợi thông báo của bên Úc, tin tức chuyển về trong nước sẽ chậm hơn rất nhiều.

Điện thoại của Tương Hân rơi ở biển, hắn lại mắc bệnh của người hiện đại, ngoại trừ số điện thoại của mình ra thì không nhớ được số của người khác. Lúc Đường Tiểu Ất tới đây mới vừa rạng sáng, hắn thấy đã trễ nên không gọi điện thoại cho Từ Cửu Chiếu hoặc là kinh động tới Tương lão gia tử.

Đến lúc sáng ngày thứ hai bị đẩy làm các loại kiểm tra, hắn mới nhớ tới gọi điện thoại thì Từ Cửu Chiếu đã lên máy bay tắt điện thoại.

Từ Cửu Chiếu sau khi biết liền để hắn cầm điện thoại của mình báo bình an cho lão gia tử. Cho dù nhận được tin tức trước đó, Tương Vệ Quốc thấy cháu trai gặp nạn điện thoại về vẫn kích động khó có thể kiềm được.

Sau khi Từ Cửu Chiếu, Lưu Duệ tới được một lúc, Phùng Thư Tình mang theo vài hộp đồ ăn đi đến.

“A Hân ăn cơm ~” Phùng Thư Tình giơ hộp đồ ăn và hộp cách nhiệt lên, “Đây là em tìm một gia đình người Hoa bên này mượn phòng bếp để ninh canh, thừa dịp còn nóng thì uống đi.”

“Cảm ơn.” Tương Hân khách khí, “Mấy ngày nay phiền toái mọi người rồi.”

Phùng Thư Tình rất có cảm tình nói: “Đều là người một nhà cả, chỉ cần anh còn sống trở về, cái gì cũng không bằng.”

Tương Hân cười một tiếng, không nhìn đến khuyết điểm của bác trai và cô nhỏ thì có họ hàng như vậy cũng không tệ. Hắn nói: “Em xin nghỉ làm hả? Cấp trên không nói gì sao?”

Phùng Thư Tình xoa thắt lưng nói: “Cấp trên của em cũng thấu tình đạt lý, dù sao xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu không cho nghỉ cũng không có tình người rồi.”

Tương Hân gật đầu, lúc đầu hắn nghĩ nếu như ảnh hưởng đến công việc của Phùng Thư Tình, liền nhân cơ hội điều động cô về làm ở Duệ Phong bên Bắc Kinh. Nếu như vậy, sau này cũng phải cảm ơn những người thân khác đã vì hắn bỏn ba hơn nửa tháng nay.

Kéo Từ Cửu Chiếu bên cạnh đến dùng cơm, Phùng Thư Tình đem đồ ăn mang tới từng món lấy ra.

Lưu Duệ nói: “Phùng tiểu thư, thời gian cô xin nghỉ cũng không ngắn, không bằng về trước đi làm đi. Bên này có tôi cùng Cửu Chiếu trông nom, cô cùng Đại bá phụ và Tương Phong về nước trước đi.”

Phùng Thư Tình chần chờ nhìn hai người bọn họ: “Hai người có thể chứ? Nếu không để tiểu Phong lưu lại thay nhau cũng tốt.”

Lưu Duệ nói: “Không cần đâu, còn có hai người Đường Tiểu Ất nữa mà. Hơn nữa chúng tôi ở bên này ngày ngô không được vài ngày cũng sẽ trở về thôi.” Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu vừa gặp mặt liền không khác chế được dính lấy nhau, những người này lưu lại chỉ làm bóng đèn thôi.

Phùng Thư Tình suy nghĩ một chút nói: “Vậy cũng được, dù sao A Hân cũng đã trở về, cũng không cần người thân tới ký tên.”

Lưu Duệ nói: “Như vậy tôi liền đặt vé máy bay trở về cho mọi người. Ngày mai mọi người đừng tới đây, bên này có chúng tôi lo rồi. Thừa dịp còn chưa trở lại mọi người đi ngắm cảnh đi, du lịch Palau rất tốt, mọi người có thể lặn xuống biển nhìn sứa, cũng không uống công đi một chuyến.”

Ánh mắt Phùng Thư Tình sáng lên: “Vậy cũng được. Vậy làm phiền anh, Lưu tiên sinh. “

Lưu Duệ quay đầu nói với hai người: “Hai người ăn trước đi, tớ tiễn Phùng tiểu thư, thuận tiện mua cho hai người mấy bộ quần áo.” Sau đó hẩn ý vị thâm trường nhìn Tương Hân, sau đó Tương Hân hướng hẩn giờ ngón cái.

Từ Cửu Chiếu đầu óc mơ hồ nhìn hai người ra ám hiệu, xem không hiểu cậu cũng không hỏi, chuyên chú chia thức ăn cho Tương Hân.

Đêm qua không ngủ, sáng hôm nay lại ngồi máy bay nửa ngày, lúc này mí mắt Từ Cửu Chiếu đều muốn đánh nhau.

Tương Hân ở phòng một người, bên trong hiển nhiên có giường nghỉ ngơi, chỉ có điều Tương Hân không muốn để Từ Cửu Chiếu cách hẩn xa như vậy, liền ôm Từ Cửu Chiếu để cậu nằm ở bên cạnh mình, hai người chen chúc nhau trên giường bệnh.

Hai người tựa sát vào nhau ngủ thiếp đi, ngay cả Lưu Duệ trở về đem đồ để xuống cũng không biết.

Nửa đêm Từ Cửu Chiếu giật mình tỉnh giấc, đến khi mắt cậu thích ứng với bóng tối trong phòng, quay đầu mới phát hiện đầu của mình và A Hân dựa vào nhau.

“Tỉnh rồi sao? Muốn uống nước không?” Tương Hân bị cậu làm cho tỉnh ngủ, lim dim mở mắt.

Từ Cửu Chiếu đột nhiên một trận kích động, ôm mặt của Tương Hân hôn tới. Tương Hân đương nhiên cực kỳ cam tâm tình nguyện cậu yêu thương, ban ngày người tới tới đi đi, hẩn còn hôn chưa đủ đâu.

Hẩn dè Từ Cửu Chiếu lại, đem đầu của cậu dè xuống, mở hàm dưới, cạy răng Từ Cửu Chiếu ra. Nụ hôn ban ngày kia chỉ là an ủi cho nhau nên dịu dàng thăm thiết, còn nụ hôn này lại vô cùng kịch liệt.

Tương Hân tham lam hút nước bọt trong miệng Từ Cửu Chiếu, hung mãnh như là một con dã thú đói bụng rất lâu. Hẩn cùng Từ Cửu Chiếu xa nhau đã quá lâu, lâu đến mức chỉ hơi trêu chọc một chút liền kích động không chịu được.

Tay của Tương Hân ở trên người của Từ Cửu Chiếu dao động, hẩn ngậm môi Từ Cửu Chiếu thở hổn hển nói: “Cửu Chiếu, anh muốn -“

Từ Cửu Chiếu bối rối nhịn xuống, cậu ở trong bóng tối nhìn hai mắt âm u của đối phương: “Không được.”

Tương Hân ừ ừ, Từ Cửu Chiếu rất bảo thủ, hẩn biết ở trong bệnh viện không có khả năng làm chuyện này.

Từ Cửu Chiếu nhấp môi ướt át, thấp giọng nói: “Thân thể của anh còn rất yếu.”

Ánh mắt của Tương Hân thoáng cái sáng lên, hẩn vội vàng dùng chính chỗ đau nhẹ nhàng cọ cọ Từ Cửu Chiếu: “Kỳ thực anh không có suy yếu như vậy. Thật đó ~”

Từ Cửu Chiếu không tin, ở đảo biệt lập không có thức ăn ngon, ngay cả ngủ cũng không yên, sao không thể suy yếu chứ?

Chỉ có điều hai người thân thiết cùng một chỗ, Tương Hân cọ cọ làm cậu cũng bắt đầu rục rịch khô nóng.

Ánh mắt Tương Hân ướt sũng nhìn Từ Cửu Chiếu, ủy khuất bi thương kêu: “Anh đã làm hòa thượng ba tháng rồi.” Hai tay hẩn gắt gao ôm lấy eo của Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu thoáng cái chống ngực của hẩn ngồi dậy, cậu khẽ thở gấp: “VẬY anh không được cử động.”

Ý của cậu là sao? Lúc đầu Tương Hân không hiểu, cho đến khi Từ Cửu Chiếu giơ tay lên đem y phục trên người cởi xuống.

Tương Hân sung sướng tự cởi hết đồ của mình, da thịt bóng loáng của Từ Cửu Chiếu dán chặt vào hẩn, cảm giác rất ấm áp thư thích. Cánh tay Tương Hân và Từ Cửu Chiếu đan xen với nhau, hẩn từ trong túi Lưu Duệ đưa tới tìm kiếm một lát, sờ tới một vật mềm mềm. (chắc mn cũng pít là vật gì ha, xấu hổ wa~ing)

Lưu Duệ, cậu đúng là rất hiểu tớ!

Tương Hân giao nó cho Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu dùng một hồi, Tương Hân nhắm mắt lại chờ động tác của cậu.

Nhưng hẩn không có chờ được Từ Cửu Chiếu thăm dò, ngược lại là bị động tác đè ép thất lưng chặt vật ngồi xuống của Từ Cửu Chiếu lập tức giật bắn lên.

“Cửu Chiếu -” Tương Hân đỡ lấy thất lưng của cậu bởi vì động tác lớn này mà mềm nhũn ra.

“Ồ -” Từ Cửu Chiếu cúi đầu rên rỉ một tiếng, thoáng cái ngồi xuống.

“Em thế nào lại không...?” Tương Hân yêu thương cảm động không thôi, hẩn ôm lấy Từ Cửu Chiếu, tiến tới hôn môi cậu.

“Cái gì?” Từ Cửu Chiếu hoang mang nhìn hẩn, “Không phải là anh rất muốn sao?”

Tương Hân nhìn ánh mắt tinh thuần như vậy, toàn bộ yêu thương trong ngực đều bùng nổ. Lúc đầu hẩn cho rằng Từ Cửu Chiếu là muốn đè hẩn đêm nay, nhưng không ngờ Từ Cửu Chiếu hoàn toàn chỉ nghĩ muốn chiếu cố yêu cầu của hẩn.

Tương Hân kích động hôn Từ Cửu Chiếu, kịch liệt trở mình khuấy trộn trong khoang miệng cậu, nuốt bọt không kịp nuốt làm cho bên môi hai người ướt nhẹp.

“Chậm, chậm một chút.” Hơi thở của Từ Cửu Chiếu bắt ổn, cậu né tránh đầu của hẩn, lảo đảo dựa vào vai Tương Hân, cậu thở gấp khẽ gọi: “Anh không nên cử động!”

Tương Hân dùng sức khắc chế xung động đi lên, thở hổn hển, cúi đầu cắn cổ Từ Cửu Chiếu.

“Dừng để lại dấu vết.” Từ Cửu Chiếu ngửa cổ yếu ớt nói.

“Được.” Tương Hân vùi đầu đổi cắn thành liếm.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu run lên, cậu không chế lực đạo của mình bắt đầu cử động, Tương Hân nắm lấy eo của cậu giúp đỡ nâng cậu lên. Động tác như vậy càng có xúc cảm và độ sâu mà trước nay chưa từng có, dường như chạm đến linh hồn, khắc sâu đến mức đáng sợ.

....

“... Anh thế nào còn không ra?” Từ Cửu Chiếu ghen ngào. Đầu gối của cậu muốn mềm nhũn, thất lưng cũng mỗi gần chết, nhưng mà Tương Hân vẫn cực kì có tinh thần, quả thực muốn hành hạ chết cậu.

Tương Hân cũng rất vô tội, hẩn nói: “Không có biện pháp, anh đang rất hưng phấn.” Đây là trải nghiệm hẩn nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới.

Từ Cửu Chiếu cắn răng, nỗ lực tăng tốc động tác làm cho Tương Hân cảm nhận kích thích hơn. Tương Hân phần chần thở gấp nói: “Em để anh động cho, rất nhanh. Anh bảo đảm rất nhanh.”

Từ Cửu Chiếu do dự một chút, nói: “VẬY anh tới đi.” Cậu thực sự không còn sức lực, tiếp tục như vậy nữa không chừng ngày mai sẽ không đứng lên nổi, ở đây cũng không phải ở nhà, như vậy cũng quá khó coi.

Lần này giống như thoát khỏi cạm bẫy, Tương Hân ôm lấy eo của cậu theo động tác đi xuống của Từ Cửu Chiếu, hần tự động thất lưng đi lên. Nguyên bản là tiết tấu nhẹ nhàng trong nhảy mắt liền biến thành phong ba bão táp.

Ngay cả giường bệnh bởi vì động tác kịch liệt này lay động, chân giường ma sát với mặt đất phát ra thanh âm ken két, mà đầu giường cách mặt tường có 5 cm cũng không ngừng phát sinh va chạm.

Từ Cửu Chiếu nhất thời hối hận không thôi, thế nhưng lúc này cậu bị làm liên tục đến mức cuồng loạn, ngay cả hít thở cũng không để ý tới. Chỉ có thể ngược đầu ôm cổ Tương Hân cam chịu, may là phòng này vì phòng ngừa truyền thông đi vào mà được tách biệt ra.

Sau khi Tương Hân hung ác ra sức thêm mấy cái, ôm cậu bất động một hồi, sau đó Từ Cửu Chiếu liền mềm nhũn ngã xuống.

Sau khi hô hấp hỗn loạn chậm rãi ôn hoà lại, Từ Cửu Chiếu oán hận nói: “Anh là một tên lừa gạt.”

Tương Hân cười khê: “Anh làm sao lừa em chứ.”

Từ Cửu Chiếu thực sự nói không nên lời, cái gì rất nhanh, căn bản là lừa gạt cậu.

Từ Cửu Chiếu không nói lời nào, Tương Hân hưởng thụ lấy tay vuốt ve làn da của cậu. Chờ nghỉ ngơi một hồi, Từ Cửu Chiếu định đi vào phòng tắm, nhưng Tương Hân lại đem cậu đứng lên mang vào trong phòng vệ sinh tắm sạch sẽ.

Đến khi ngủ lại lần nữa, Từ Cửu Chiếu phát hiện A Hân quả thực giống như hần nói “Kỳ thực không có suy yếu như vậy”!

Từ Cửu Chiếu muốn ngủ, Tương Hân lại không ngừng hôn bờ vai của cậu, khiến cho cậu không ngủ được.

“Anh không mệt sao?”

Tương Hân ừ một tiếng nói: “Trước khi mọi người tới anh vẫn ngủ suốt. Không có việc gì, em ngủ đi, anh không quấy rầy em nữa.”

Từ Cửu Chiếu trở mình, đối mặt với hần: “Có phải anh ở đảo biệt lập ăn thật nhiều khổ không? Vẫn không ngủ ngon sao?”

Tương Hân nói: “Ở đây thuộc khí hậu nhiệt đới, ban ngày buổi tối cũng không lạnh, tụi anh đều là nằm ngoài trời ngủ dưới đất. Có một người tên là Eden đã từng sinh hoạt ở câu lạc bộ dã ngoại sinh tồn, có ông ấy cơ bản tụi anh cũng không có quá đói nhưng ăn không ngon.” Hần hôn một cái ở trên mắt Từ Cửu Chiếu, nhẹ giọng nói: “Chỉ là anh rất nhớ em thôi.”

Từ Cửu Chiếu cọ cọ hần, thanh âm buồn buồn nói: “Em cũng rất nhớ anh. Em vẫn rất hối hận, vì sao ngày đó ở trong điện thoại không có nói với anh là ‘em cũng rất nhớ anh’ chứ.” Cậu ngẩng đầu, nhìn hai mắt Tương Hân, nhẹ giọng mà trịnh trọng nói: “Rất rất hối hận, vì sao em không có ý thức được em rất yêu anh.”

Bỗng nhiên Tương Hân nghe được lời tỏ tình của Từ Cửu Chiếu, trong nhảy mắt thân thể đều cứng lên, hần dùng sức ôm Từ Cửu Chiếu: “Anh cũng rất yêu em, rất yêu rất yêu.”

Buổi tối ngủ một giấc ngon, ngày hôm sau Tương Hân tỉnh lại rất sớm, thừa dịp Từ Cửu Chiếu còn đang ngủ, hần đi ra ngoài mặt dày tìm y tá muốn một bộ chăn drap sạch sẽ. Sáng sớm có người đến kiểm tra phòng theo thông lệ, nhưng giường bệnh nhìn không ra một chút lộn xộn gì, sạch sẽ trắng tinh không gì sánh được.

Sau khi Từ Cửu Chiếu thức dậy, nhìn thấy bác sĩ y tá tới kiểm tra phòng có cảm giác hơi xấu hổ, định tránh một chút. Mãi đến khi cậu thấy hình như không có ai biết chuyện xảy ra tối hôm qua, lúc này mới buông lỏng xuống.

Tương Hân câu khước môi, nhỏ giọng nói: “Yên tâm, bên này bệnh nhân rất ít, lại ở xa, căn bản là không nghe thấy được.” Trừ phi là có người được phân nằm ở đây.

Từ Cửu Chiếu oán trách nhìn hân: “Trách không được lá gan anh lớn như vậy, nếu để cho người khác phát hiện, sẽ không còn mặt mũi a.”

Tương Hân ăn uống no đủ nên ngoan thuận giống như một con mèo lớn, không kêu một tiếng tiếp thu trách cứ của Từ Cửu Chiếu.

Lưu Duệ mua vé máy bay ngày kia cho người Tương gia, sau đó đến công ty du lịch địa phương đặt một tour du lịch hai ngày hai đêm, ba người liền cao hứng đi chơi.

Mặc dù không thấy được những người may mắn còn sống sót, thế nhưng ký giả truyền thông vẫn nghĩ mọi cách tới gần, cho dù là bóng lưng ngồi ở xe lăn được y tá đẩy đi kiểm tra cũng có thể đăng lên đầu báo.

Dù sao Tương Hân cũng là một thương nhân, bây giờ lại là nửa nhân vật công chúng, hân cũng không thích điệu cao như vậy. Liền để Lưu Duệ cùng người của tổ chuyên gia trao đổi một chút, nếu không có vấn đề gì lớn liền dự định xuất viện sớm.

Biết được hân muốn rời đi, người sống sót nằm ở phòng khác chạy tới tạm biệt hân, mỗi một người bọn họ đều rất cảm kích Tương Hân, nếu như không phải là hân mạo hiểm chui vào trong biển đem thang trượt đẩy ra ngoài, lúc này bọn họ khẳng định đã táng thân dưới đáy biển.

Bọn họ không chỉ là nhiệt tình ôm chia tay Tương Hân, thậm chí có mấy người nước ngoài còn thân thiết hôn hai má của Từ Cửu Chiếu, khiến cho Từ Cửu Chiếu xấu hổ chân tay luống cuống.

“Chúng tôi đều rất cảm ơn cậu, Cửu Chiếu.” Mel dùng tiếng Trung không quá tiêu chuẩn nói: “Nếu như không phải là cậu dạy Tương Hân, chúng tôi sẽ không còn sống trở về.”

Eden ôm cậu một chút: “Nghe nói tác phẩm của cậu sẽ trưng bày ở triển lãm Pháp, đến lúc đó tôi nhất định sẽ đi xem.”

Từ Cửu Chiếu còn đang mơ hồ vì những người này có thái độ thân thiết, Tương Hân liền mừng rỡ vỗ vai người ta nói: “Đến lúc đó ngài nhất định phải đi xem a!”

Cậu nhất thời hiểu ra.

Sau khi sắp xếp khách sạn xong, Tương Hân liền lôi kéo Từ Cửu Chiếu chạy đi lặn xuống biển chơi. Mà lúc này Đường Tiểu Át số khổ còn đang bận rộn chuyện mua hải đảo, cuối cùng mắt thấy thấy thủ tục mua bán không thể làm xong trong chốc lát được, Tương Hân liền để Lưu Duệ lưu lại hỗ trợ, còn mình thì cùng Từ Cửu Chiếu về nước trước.

Lúc về nước hai người trở về Tiểu Dương Lô đầu tiên.

Trên bàn cơm Tương Vệ Quốc lạnh nhạt nói: “Cháu bình an trở về là tốt rồi, vừa lúc sang năm Cửu Chiếu được 20 tuổi. Coi như là đã lớn, hai đứa tìm thời gian chính thức mở tiệc đi.”

Kể từ khi biết gia gia hân biết chuyện của hai người, Tương Hân ở trước mặt lão gia tử vẫn im như thóc, nghiêm túc ngồi một chỗ.

Nghe lão gia tử nói như vậy, hân thiếu chút nữa ngạc nhiên nhảy dựng lên: “Gia gia, người nghĩ như vậy thật sao?!”

Lão gia tử trừng mắt: “Có lúc nào ông nói giỡn với cháu chưa?”

Tương Hân ngoài mặt cung thuận gật đầu, nội tâm lại oán thầm: Cửu Chiếu đã nói với cháu rồi nhá, mấy năm nay người thế nhưng vẫn đùa a đùa cháu! Tam quan của ông đều mất hết rồi sao?

Khước miệng Tương Vệ Quốc vênh lên: “Hành Tân bên kia để ta tự mình đi nói, hai đứa tạm thời không nên tiết lộ.”

“Dạ, dạ.” Tương Hân gật đầu như bằm tỏi, Từ Cửu Chiếu ở một bên nhìn hân giống như chim cú, mím môi cười. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Sau đó A Hân lại vội vàng bận rộn, ăn rồi đi, đi rồi ăn, công văn chồng chất hơn một tuần lễ mới xử lý xong.

Nếu Tương Hân đã trở về, mà kế hoạch nhằm vào Trịnh Khải Long cũng đã triển khai, Tương Hân liền dứt khoát nói với thám tử tư hân thuê đem tài liệu đen của Trịnh Khải Long vạch trần trên internet, đồng thời phối hợp với cơ quan tư pháp đem Trịnh Khải Long mang đi điều tra, dưới sự thúc đẩy trên mạng, các lời đồn bắt lợi đối với Hoành Loan bắt đầu vang lên. Ngày hôm sau bắt đầu phiên giao dịch, giá cổ phiếu Hoành Loan giảm mạnh, mọi người chen lấn bán đổ bán tháo.

Lúc này tiền mà Trịnh Khải Long đầu tư vào các hạng mục coi như là muốn cứu lại cũng không có chút biện pháp nào.

Hung hăng trả đũa Trịnh Khải Long xong, lúc này Tương Hân mới cùng Từ Cửu Chiếu tới trấn Phong Diêu.

“Mấy đứa đó, chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới để cho chúng ta biết.” Trâu Hành Tân mất hứng nói, “Cửu Chiếu, con cũng quá tệ đi.”

Từ Cửu Chiếu đặc biệt chân thành xin lỗi: “Con không muốn để cho mọi người lo lắng thôi, không phải A Hân cũng đã trở về rồi sao ạ?”

Cao Đại Toàn nói: “Bỏ đi, đã trở về là tốt rồi, cuối cùng đại nạn không chết a.”

Ngô Diểu có lòng gật đầu: “Còn thiếu một câu là ‘tất có hậu phúc.’” Sau đó hân đem chuyện Tương Hân phát hiện loại đất sét mới nói qua một lần.

Trâu Hành Tân ngồi không yên: “Thật như vậy sao? A Hân, sao cháu không mang về một ít?”

Tương Hân ngồi ở ghế salon đối diện, ung dung cười: “Người đừng nóng nảy, chờ bên kia thỏa thuận xong rồi, loại đất sét này người muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Trâu Hành Tân vui mừng một chút: “Còn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao, nếu là có cùng cấp bậc với Ma Thương thổ, đừng nói nhiều, cháu cho ta một ít ta liền thỏa mãn rồi.”

Nói đến đây, Tương Hân mới nhớ: “Đúng rồi, tân tác của Cửu Chiếu cháu còn không thấy đâu cả.” Vừa trở về Từ Cửu Chiếu vẫn theo hân bận rộn, hai người hơn mười ngày mới trở lại Phong Diêu bên này.

Ngô Diểu cảm động không thôi: “Cảm ơn ngài, cảm ơn ngài còn nhớ tới việc này!”

Cửu Chiếu áy náy nhìn Ngô Diểu, vì cậu vẫn kéo dài cho tới bây giờ nên Ngô Diểu đã triệt để chết tâm đi thúc giục cậu.

Tứ điều bình vẫn được bảo quản tốt ở bên trong tủ sắt của xưởng Văn Vận. Mặc dù Từ Cửu Chiếu không muốn khoa trương như vậy, nhưng mà Phùng Trung Bảo kiên trì muốn đặt nó ở đó.

Theo thường lệ bật cửa sổ lại mở đèn bàn biểu diễn cho Tương Hân một phen.

Sau khi đèn sáng, Tương Hân rung động đứng tại chỗ, không dám tin nói: “Tuy rằng đã nghe em miêu tả qua, thế nhưng tận mắt thấy cùng nghe thấy thì hoàn toàn khác nhau. Đây thật là rất xảo diệu, cũng quá mờ ảo, quả thực tiên khí mười phần.”

Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân thán phục, rất thỏa mãn: “Lúc đầu em muốn gọi nó là Thương Hải Tang Diên hoặc là Quang Quái Lục Ly, thế nhưng Ngô sư huynh kiên quyết phản đối, nhất định phải gọi là Bồng Tối Và Ánh Sáng.”

Tương Hân trừng mắt nhìn Ngô Diểu: “Thương Hải Tang Diên Quang Quái Lục Ly đều tốt vô cùng, đương nhiên Thương Hải Tang Diên càng tốt hơn một chút, tại sao lại muốn đổi?” Hiếm khi Từ Cửu Chiếu đặt được tên nghiêm chỉnh như thế, Tương Hân kiên quyết ủng hộ tới cùng.

Ngô Diểu kêu lên: “Đừng làm rộn được không?! Tên này phiên dịch ra rất dài, người nước ngoài nghe không hiểu được. Đối với ban giám khảo cũng rất bất lợi!”

Từ Cửu Chiếu cũng đã nghe Ngô Diểu giải thích qua, chỉ có điều cậu vẫn muốn đem chuyện này nói cho Tương Hân, một điểm cũng không có ý thức được hành vi này mang tính chất làm nũng cáo trạng rất cao.

Trực giác Tương Hân cảm nhận được suy nghĩ của cậu, hân liên ưỡn ngực ngẩng đầu, ngạo nghễ cùng Ngô Diêu nói: “Nếu là Trung Quốc tham gia triển lãm, tác phẩm nhất định phải lấy tên Trung Quốc.”

Ngô Diêu bị ngoạ muốn khóc, hân hao hết miệng lưỡi mới thuyết phục được Tương Hân.

“Vậy được rồi.” Tương Hân miễn cưỡng nhường một bước, “Vậy giống như Bóng Đêm Tinh Hà đi, Bóng Tối Và Ánh Sáng là tên tiếng Anh.”

“Cậu nói cái gì thì là cái đó.” Ngô Diêu mệt mỏi hết lực nói.

Cuối cùng Từ Cửu Chiếu đem tác phẩm giao cho Ngô Diêu, Ngô Diêu đóng gói kỹ càng liền mang theo tứ điều bình bay đến Pháp.

Bởi vì bị kéo dài, bây giờ cách ngày hết hạn giao tác phẩm chỉ còn lại một tháng. Ngô Diêu không có đủ thời gian, lúc này hân lên sử dụng nhân mạch của chính mình, nhanh chóng ở phòng triển lãm Paris mượn một triển thính.

Ngô Diêu vô cùng đặc ý phát thư mời khắp nơi. Mời nhà phê bình nghệ thuật nổi tiếng, người sưu tầm có danh, người quản lý viện bảo tàng, tác giả chuyên mục, thành viên hiệp hội gốm sứ, còn có mấy người ký giả truyền thông.

Đương nhiên là có mời cả giám khảo lần này, chỉ có điều bởi vì gần đến đại triển quốc tế hai năm một lần, những giám khảo này đều rất bận rộn, người muốn trăm phương nghìn kế theo chân bọn họ lập quan hệ nhiều không kể xiết.

Nếu không phải là Ngô Diêu đã lặn lội mấy năm nay, những người này nhìn cũng không thèm nhìn tới. Coi như là đáp ứng lời mời đến đây, những người này cũng là nâng cao ngạo, tuy rằng không tính là dùng lỗ mũi nhìn người, nhưng gương mặt vẫn lãnh đạm.

Không phải bọn họ muốn làm bộ làm tịch, nhưng khi nghe nói lần này Ngô Diêu mang đến là tác phẩm của một nghệ thuật gia trẻ tuổi từ Trung Quốc, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là không coi trọng, tuy rằng cái tên này gần đây dường như ở trong giới được nhắc tới rất nhiều.

Thế nhưng danh tiếng có thể thổi phồng lên, không có nhìn thấy tác phẩm chân chính trước, những người này cũng sẽ không vì giao tình liền phá hỏng danh tiếng của chính mình.

Ngô Diêu ăn mặc một thân tây trang, vẻ mặt tươi cười chiêu đãi từng vị khách nhân được mời tới.

Bạn cũ của hân – Kiều Mã Tư · Peg – ký giả chụp ảnh của Thời báo Paris nói với hân: “Ngô Diêu, rốt cuộc là cậu muốn cho chúng tôi xem vật gì hiếm lạ đến như thế, mà khiến tôi mang theo máy chụp tốt nhất đến đây.”

Ngô Diêu thần bí: “Đương nhiên là muốn giúp cho cậu được một tin tức lớn. Đây là triển lãm thử thôi, chỉ có ngắn ngủn một tuần lễ, trong lúc này, cậu có thể gần gũi tiếp cận nó. Nếu như đợi đến sau này cậu muốn có cơ hội như vậy cũng không dễ dàng đâu, nói không chừng còn cần hẹn trước đấy.”

Kiều Mã Tư nhìn hân: “Đừng nói là cậu muốn cho tớ xem tác phẩm giống như bức tranh của danh họa Vincent van Gogh không bao giờ được xuất bản nha.”

Ngô Diêu: “Cũng không sai biệt lắm.”

Kiều Mã Tư bán tín bán nghi, Ngô Diêu bỏ đi bắt chuyện với khách nhân khác, lưu lại Kiều Mã Tư đứng đối diện với một triển thai được vải đỏ che đầy.

Mười giờ sáng, tất cả khách nhân đều đến. Ngô Diêu đóng cửa triển thính lại, hân gạt đầu với trợ lý đang đứng ở bên công tác đèn, bản thân mình thì đi tới triển thai đối mặt với chưa tới hai mươi người.

“Thưa quý vị. Tôi sắp sửa cho mọi người thấy một kỳ tích, một thần tác không nên tồn tại trên thế giới này, một trân bảo mà thượng đế mượn tay con người làm ra tặng cho trần gian này.”

Khách mời bởi vì hân ngôn từ quá mức khoa trương mà hơi xôn xao, không tự chủ được nhìn chăm chăm Ngô Diêu.

Ngô Diêu kéo màn sân khấu, hướng về phía mọi người nói: “Tân tác Bóng Tối Và Ánh Sáng của đại sư gồm sứ trẻ tuổi Từ Cửu Chiều đến từ Trung Quốc.”

118. Chương 118

Trên triển đài, bốn sập bình được đặt song song cùng một chỗ. Có người có kiến thức và hiểu biết về đồ cổ Trung Quốc liền thấp giọng giải thích một phen với người bên cạnh đang có nghi vấn.

Mọi người xem xét cẩn thận bốn bức sập bình oánh bạch ngọc nhuận thoát nhìn hoàn toàn chính là bạch ngọc cao cấp này. Nhưng mà Ngô Diêu nói đây là tác phẩm của đào nghệ sư, như vậy đây hẳn là làm bằng sứ, mà không phải là ngọc thạch chân chính.

Bọn họ cũng phải thừa nhận rằng, cảm xúc mà tác phẩm này mang đến rất ảo diệu, điều khắc bên trên cũng đủ tinh xảo tinh tế, hình ảnh tinh mỹ, kết cấu tràn ngập cảm giác mới mẻ. Là một tác phẩm gốm sứ rất tốt.

Có lẽ bởi vì trước đó có kỳ vọng rất cao, mặc dù bốn bản điều khắc có màu sắc trắng thuần xuất sắc, nhưng lại khiến trong lòng bọn họ hơi thất vọng, cảm thấy Ngô Diêu có phần nói quá sự thật.

Ngô Diêu quan sát biểu tình của mọi người, còn không chờ bọn họ đưa ra lời bình hoặc là ý kiến gì, hẳn liền nói: “Kể tiếp mới là bắt đầu, nghìn vạn lần đừng chớp mắt a.”

Hắn đưa tay vỗ một cái, trợ lý liền tắt đèn của triển thính đi, nhất thời tối đen không thấy được năm ngón tay, khiến cho mọi người một trận kinh hô.

Mà lúc này, một cái đèn riêng biệt được Ngô Diêu mở lên. Trong bóng tối xuất hiện duy nhất một nguồn sáng, mọi người không tự chủ được nhìn về nguồn ánh sáng này.

Nhưng mà đập vào mắt là cảnh tượng làm cho bọn họ trợn mắt hốc mồm.

Bốn tấm sập bình nguyên bản là trắng thuần liền biến thành một màn hình, hàng loạt hình ảnh dần dần xuất hiện ở trên mặt!

Xa xa là núi tuyết bị hòa tan tạo thành dòng suối róc rách chậm rãi hội tụ từ từ biến thành một dòng sông lao vun vút. Con sông uốn lượn băng qua đồng bằng, một con tuần lộc khỏe mạnh đang uống nước ở bờ sông, lại bị người thợ săn cầm cung tiễn và chó săn dọa sợ chạy mất. Con sông không ngừng chảy xuôi hướng về phương xa, từ từ cảnh sắc xung quanh bắt đầu thay đổi, sương sớm buổi sáng, ánh bình minh, mưa gió, sương tuyết lần lượt hiện ra.

Dấu vết của nền văn minh thay thế cho thiên nhiên nguyên thủy, chặn thả nông canh, nhà gỗ diên viên bị thay thế bằng các tòa nhà nhỏ tinh tế. Sau đó là bắt đầu quá trình diễn biến hiện đại hoá, dần dần xuất hiện các tòa nhà cao chọc trời. Mà sông Xen yên ả bên cạnh lại hiện ra một lần nữa, một vầng trăng sáng hạ xuống, tháp Eiffel tràn ngập thần bí mỹ lệ hiện ra, khắp bầu trời sao và ánh đèn mặt đất làm nổi bật cảnh đêm Paris huy hoàng.

Người quản lý viện bảo tàng Timothy · Garnert đặc biệt xúc động, bất tri bất giác lệ rơi đầy mặt.

Con sông vẫn liên tục chảy không phải là đại biểu cho thời gian sao, nó từ thời xa xưa chảy xuôi đến bây giờ, cũng không vì bất luận kẻ nào mà dừng lại. Mà con người đã trải qua thời ăn lông uống máu (chỉ cuộc sống của người thượng cổ, chưa biết vật lông nấu nướng) dần phát triển trở thành nền văn minh rực rỡ sống động như bây giờ.

Bốn bức sập bình nho nhỏ này, vậy mà dùng hình ảnh thể hiện lại lịch sử phát triển vĩ đại tráng lệ của nhân loại.

Đây chính là một bộ sử thi.

Một tác phẩm sử thi đủ vào cấp bậc danh lưu thiên cổ!

Đèn điện ngừng chuyển động, ánh sáng từ từ yếu đi, đèn ở giữa triển thính từng chút từng chút sáng lên.

Mọi người từ trong kỳ cảnh rung động như trong mộng mới hồi phục tinh thần lại, nhin không được đều huyền não ngạc nhiên, trong miệng liên tiếp nói “Không thể tưởng tượng nổi”, ” Kỳ tích”.

Mà Kiều Mã Tư càng vô cùng hối hận, ban nãy hấn vậy mà quên bấm nút chụp, hoàn toàn ngu ngốc đứng nhìn a.

Hắn có thể yêu cầu làm lại một lần nữa không? Hắn bảo đảm nhất định sẽ không quên ấn nút đâu!

Đây là một triển lãm thử cực kỳ thành công, mặc dù không gian không lớn, người tham dự cũng không nhiều lắm. Nhưng mà người tham gia đều có phân lượng mười phần, mỗi một người đối với Bóng Tối Và Ánh Sáng đều tán thưởng không ngớt, nhất trí cho rằng đây là trân bảo trăm năm khó gặp.

Lúc này một nhà bình luận nghệ thuật trứ danh lưu loát viết một bài bình luận mấy nghìn chữ, đăng trên blog cá nhân của mình.

Rất nhanh bài viết này liền được người tham gia triển lãm thử đăng lại trên mạng xã hội, bởi vì tác phẩm kia thần bí mà mờ ảo, tình mỹ tuyệt luân, thật giống như đang miêu tả thần tích vậy, lập tức dẫn tới sự hiếu kỳ của mọi người.

Ngay khi mọi người đang hiếu kỳ là thật hay giả, ngày hôm sau trên trang đầu của Thời Báo Paris liền đưa tin về tác phẩm thần kỳ này, mấy tấm ảnh biến hóa cùng cảnh tượng đồ án chứng minh đây không phải là do suy tưởng ra.

Điều này làm cho mọi người càng thêm điên cuồng. Cùng ngày có mấy nhà truyền thông cỡ lớn cũng đăng lại tin này.

Trận bão táp này vừa mới bắt đầu, phòng triển lãm mà Ngô Diểu thuê nghênh đón mọi người tò mò vây xem. Nhưng vì điều kiện an ninh có giới hạn, cũng không phải người người đều có thể đi vào tham quan. Chỉ có các danh nhân giới nghệ thuật hoặc là trong xã hội danh lưu, nếu không nữa thì chính là truyền thông, người phê bình mới có thể đi vào.

Điều này khiến cho dân chúng bình thường bất mãn.

Nhưng mà Ngô Diểu liền có lời giải thích: “Đây chỉ là triển lãm thử của chúng tôi, triển lãm thật sự sẽ bắt đầu vào tháng 9 ở triển lãm quốc tế song niên Pháp, đến lúc đó hoan nghênh mọi người đến xem.”

Tuy rằng phải đợi thêm một đoạn thời gian nữa, nhưng mà có thời điểm xác định, dù sao cũng trấn an được những người có lòng hiếu kỳ.

Nhưng mà cái tin tức này lại kích thích thần kinh một ít người.

Từ trên internet tới báo giấy xuất hiện vài tiếng nói phản đối lại, không tán thưởng tác phẩm này.

Trên đó nói rằng: “Tác phẩm này mặc dù xuất sắc, tôi cũng thừa nhận nó quả thực có thể gọi là tác phẩm sử thi. Nhưng mà cũng không đủ tư cách đi tham gia triển lãm quốc tế song niên, cũng không có khả năng đoạt giải chút nào. Lần này chủ đề là Cảm tính: Cuộc sống bây giờ của tôi , nhưng Bóng Tối Và Ánh Sáng lại không phù hợp với chủ đề chút nào. Tôi không thấy nó có điểm nào biểu lộ được chủ đề này cả.”

Đây là do phái Lạc Đề nói, luận điệu này vừa ra, lập tức đưa tới một đám người phụ họa. Những người này ở trên internet nói tới nói lui, nói nếu như giám khảo bởi vì tác phẩm này đang có danh khí liền đem giải nhất trao cho nó, bọn họ liền hoài nghi tính công chính và chuyên nghiệp của những người này.

Còn có một luận điệu khác lại nói: “Tác phẩm này không có một chút tính nghệ thuật nào cả, bất quá chỉ là huyền kỹ (khoa khoang tài nghệ). Người kia (Từ Cửu Chiếu) chỉ là lợi dụng nguyên lý thay đổi hình thể của nghệ thuật thị giác hiện đại chấp vớ vào mới được tác phẩm như vậy. Không cần phải là loại đồ sứ này, bất kỳ người nào tốt nghiệp chuyên ngành nghệ thuật thị giác đều có thể làm ra tác phẩm như vậy, thậm chí so với tác giả còn tốt hơn nhiều. Tác phẩm này lại vô cùng lạnh nhạt, không nhận ra được chút cảm tính nào, cùng lắm chỉ giống như phim phóng sự chán ngắt thôi.”

Luận điệu trên là của phái Huyền Kỹ, loại lý luận này vừa đưa ra, nhất thời dẫn tới náo động. Nếu như trước đó phái Lạc Đề nói ra chỉ có chút tính chọc búa, thì cái này hoàn toàn chính là cả vú lấp miệng em.

Nhưng mà người này lại không quan tâm liền đưa ra cái gọi là “bằng chứng”. Có thể thấy được vị này đối với nghiên cứu hình thành lý luận rất thiếu triết, là chuyên gia về phương diện này, hẳn từng bước phân tích Từ Cửu Chiếu làm như thế nào để tạo ra hiệu quả thị giác. Thậm chí còn phát ngôn bừa bãi: Những gì tôi nói không sai chút nào, nếu như không tin có thể đi quét ba chiều!

Nếu không phải là hẳn có luận điệu phản đối Từ Cửu Chiếu, Ngô Diếu còn muốn cảm ơn hẳn đã phổ cập nguyên lý khoa học cho mọi người.

Có đại bộ phận dân chúng không hiểu, cũng có một bộ phận thực sự căn cứ vào lý luận này hiểu được kết cấu bên trong tác phẩm. Thậm chí còn có một đài truyền hình Pháp thực hiện truyền hình trực tiếp, rất nhận được sự chú ý, thu được rating không thấp.

Tiết mục này tiết lộ tính thần bí của Bóng Tối Và Ánh Sáng, làm cho tính hiếu kỳ của dân chúng đối với tác phẩm giảm đi không ít.

Ngô Diếu cảm thấy tình thế không đúng, lập tức tiếp nhận phỏng vấn của một nhà đài truyền hình.

Vị phái Huyền Kỳ kia tuy rằng giải thích thành lý luận, thế nhưng hẳn chỉ nói đúng một phần. Lại cắt câu lấy nghĩa khiến người khác cho rằng không có gì nghiêm trọng, Ngô Diếu sẽ không để cho mọi người hiểu lầm làm giảm kỳ vọng đối với tác phẩm như vậy.

Hắn nhận phỏng vấn TV là nhằm vào phản bác của phái Huyền Kỳ, triết để phân tích chỗ ảo diệu của tác phẩm.

Bao gồm tính chất hiếm thấy của đất liêu Ma Thương thổ hoàng kim không mua được, rồi từng lớp được làm mỏng như cánh ve, dung hợp với nhau đốt thành chính thể chỉ có 7 li, còn có kỹ thuật tạo ra hình ảnh không sai một phân.

“Có lẽ trên lý thuyết không phức tạp như thế, cũng không có thần bí như vậy. Thế nhưng loại kỳ tích này trước không có người thì sau cũng sẽ không có người có thể tái hiện lại được.” Ngô Diếu mặc tây trang giày da, nghiêm trang nói: “Ma Thương thổ đã tuyệt tích nên không thể tái hiện lại, đồng thời nếu không phải là đại sư nghệ thuật Từ Cửu Chiếu thì cũng không thể tái hiện được!”

Sau khi tiết mục phát hình đã gây tiếng vang không nhỏ, có lẽ tìm ra lời giải sẽ thiếu đi một chút cảm giác thần bí. Thế nhưng biết trình tự 100% có lẽ chỉ có thể làm được 99%, nhưng mà chính vì khiếm khuyết 1% này nên không thể tái hiện được, trái lại mọi người càng thêm khâm phục và kính nể.

Từ Cửu Chiếu và Ma Thương thổ cộng lại chính là tạo thành 1% kỳ tích đó!

Lý Tùng Nham xen lẫn trong đám người, ở tầm nhìn mờ tối nhìn quang ảnh biến hóa bên trên, trong mắt tràn đầy oán hận.

Từ Cửu Chiếu đoạt đi Ma Thương thổ của hẳn còn chưa đủ sao, giờ lại muốn đoạt luôn giải nhất của triển lãm song niên Pháp? Dựa vào cái gì?

Ma Thương thổ vốn phải là của hẳn, nếu như hẳn thu được loại đất liêu này cũng có thể sáng tạo ra tác phẩm giống như vậy!

Năm nay phòng trưng bày muốn mở rộng phát triển trong vòng một năm, hẳn là người quan trọng nhất, hết lần này tới lần khác lại nhô ra một Bóng Tối Và Ánh Sáng.

Hiện nay Từ Cửu Chiếu đã khiến Châu Âu nóng lên, danh tiếng của hẳn hoàn toàn bị che mất.

Lý Tùng Nham nắm tay thật chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Hắn nhìn biểu diễn quang ảnh kết thúc, một lần nữa ánh đèn chiếu rọi xuống bốn tấm sắp bình, lộ ra một nụ cười lạnh.

Đây là cơ hội quan trọng nhất trong cuộc đời của hẳn!

Hắn biết, nếu như kế hoạch lấy hẳn làm trung tâm mở rộng nghệ thuật gia Châu Á lần này một khi thất bại, hẳn sẽ giống như một vật phẩm không còn hữu dụng bị ông chủ không chút nào lưu tình vứt bỏ đi.

Lý Tùng Nham cũng biết đối với danh tiếng Từ Cửu Chiếu đang đi lên và việc cậu tham gia triển lãm song niên khiến không ít nghệ thuật gia và phòng trưng bày đều âm thầm kiêng kỵ Từ Cửu Chiếu đang nóng như lửa này.

Bọn họ không thể trở mặt nhìn thế cục càng ngày càng hướng về phía có lợi cho Từ Cửu Chiếu. Đưa ra ý kiến ngược lại, tìm lông bắt vết, đâm chọt kích động, tất cả đều do bọn họ âm thầm khơi mào. Đường nhiên bên trong cũng có một số người không có quan hệ cũng tham dự, đơn giản chỉ vì lòng ghen tỵ phát tác nên trộn lẫn trong đó thôi. Lý Tùng Nham đồng dạng cũng bị đổ kị găm nhăm nội tâm, chỉ bất quá hẳn cảm thấy tát nước dơ, khơi mào mắng chửi và tạo dư luận tiêu cực còn chưa đủ!

Mấy ngày nay sóng ngầm trên báo chí và internet vây quanh Bóng Tối Và Ánh Sáng cuộn trào mãnh liệt. Ngô Diểu hiển nhiên có thể cảm thụ được trong đó không thích hợp, ngoại trừ gia tăng quan hệ xã hội để truyền thông ra sức đưa tin về Từ Cửu Chiếu và tác phẩm ra, cũng thuê một đội giúp đánh nhau trên mạng.

Hai bên đánh đến bất diệc nhạc hồ.

Trái lại triển lãm Pháp rất thích ý vì thấy triển lãm còn chưa có bắt đầu mà độ nóng đã được tăng cao đến như vậy.

Người ủng hộ Từ Cửu Chiếu kỳ thực cũng không ít như Ngô Diểu tưởng tượng, ngoại trừ người tận mắt thấy tứ điều bình ra, còn có TelaZeni và các fans khác. Trong đó bao gồm cả người bình luận chuyên mục Bình Luận Gốm Sứ Chloe. Bertie của Anh quốc và người sưu tầm nổi tiếng Warren · Harrison.

Hai người này trên cơ bản chính là quân chủ lực của phái phản bác, từ ngữ dùng rất ưu nhã văn minh, chỉ có điều cắt đau chết người.

Trong một bài viết của Chloe có đoạn như sau: “Khi tôi lần đầu tiên thấy tác phẩm của Từ là ở trong một yến hội. Đó là một bình sứ, toàn thân ưu mỹ, tựa như ảo mộng. Cho tới bây giờ tôi vẫn có thể nhớ rõ ràng hoa sen chập chờn dưới bầu trời sao, tư thái của nó ưu mỹ đến mức giống như một vị thiếu nữ thanh lệ đứng ven sông. Bằng hữu của tôi rất trực tiếp xưng ‘Nó’ thành ‘Nàng.’”

“Màu sắc an tĩnh, đường cong ôn nhu mà tinh tế, không khỏi biểu hiện tình cảm của người sáng tác, thể hiện một thế giới nội tâm bình thản xinh đẹp. Nó giống như là thiếu nữ đang chờ mong tình yêu, khả ái làm cho người khác yêu thương, không khỏi nghĩ muốn ôm nàng vào ngực. Đó là một tác phẩm kiệt xuất, chỉ cần liếc nhìn sẽ dâng lên tình cảm ngọt ngào!”

“Cho nên, tôi không thể tin được lại có người cho rằng tác phẩm của Từ là do chấp vá đi ra. Lần này tôi cũng may mắn được thấy tận mắt tác của Từ, rất rõ ràng Bóng Tối Và Ánh Sáng nhẫn nại tinh xảo, phong cách đặc sắc thanh u lịch sự tao nhã. Tôi có thể từ tác phẩm cảm thụ được tình cảm mà tác giả muốn truyền đạt cho cho người xem: Buổi tối lúc ngắm nhìn sông Xen, hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ đều lắng xuống biến hóa thành vui sướng. Mà những người nói nó chán ngắt buồn tẻ, tôi rất lấy làm lo lắng đề nghị người đó nên đi xem bác sĩ tâm lý. Bởi vì thật tiếc khi người đó đối với việc tiếp thu tình cảm có vấn đề.”

Còn Warren ở trên trang xã hội của mình không chút khách khí viết: “Nếu như Bóng Tối Và Ánh Sáng cũng không đủ để biểu đạt chủ đề Cẩm tính: Cuộc sống bây giờ của tôi, như vậy tôi còn không biết có cái gì có thể biểu đạt cuộc sống bây giờ của chúng ta. Lẽ nào cuộc sống bây giờ của chúng ta không phải là từ xã hội nguyên thủy tiến hóa đến nền khoa học tiện lợi sao?”

“Tác phẩm không chỉ là biểu hiện một năm bốn mùa, ngày lên đêm xuống, còn biểu hiện đời sống tinh thần của người hiện đại, thể hiện tình cảm nhân văn. Tôi cũng muốn hỏi phái Lạc Đề một chút, có cần tôi phải giúp họ thêm dấu ngắt câu trên tên gọi thành – Bóng Tối Và Ánh Sáng, Thế Giới! thì mới có thể hiểu được và đối đãi đúng mực với tác phẩm này không?!”

Hai người kia vừa đứng ra bác bỏ luận điệu của đối phương, hai phái trên liền có chút không chịu nổi. Bọn họ không có bao nhiêu luận chứng, chỉ có thể yếu ớt xào rỗng lại nội dung, rất nhanh mọi người cũng không cảm thấy hứng thú đối với bọn họ nữa.

Phái Huyền Kỳ rất nhanh mai danh ẩn tích, mà phái Lạc Đề tiếp tục mạnh mẽ chống đỡ, chỉ bất quá diện tích trên báo càng ngày càng nhỏ.

Ngô Diểu thấy thế thở phào nhẹ nhõm, trận loạn chiến này cuối cùng cũng đi qua. Hấn không dám trì hoãn nữa, sợ phức tạp lại đến, vội vàng đem tứ điều bình gửi tới ban tổ chức.

Ban tổ chức đã chờ rất lâu, nên thuận lợi báo danh ký thỏa thuận, đem tứ điều bình tiếp nhận. Bọn họ đã chuẩn bị xong triển vị có thiết kế đặc biệt, ánh đèn có thể biến hóa sáng tối, cũng cài đặt một cái đèn riêng biệt, có thể giúp hiện ra quang ảnh của tác phẩm thần kỳ này.

Song phương nói chuyện với nhau rất vui vẻ, triển lãm song niên đang mong muốn trong buổi họp sẽ có tác phẩm xuất chúng như vậy hấp dẫn chú ý của mọi người, mà Ngô Diểu cũng cần bậc thang này giúp cho nghệ thuật gia mình phụ trách có danh khí lớn hơn.

Bởi vì tin tức bị trì trệ và trong nước ít quan tâm đến thị trường nghệ thuật nước ngoài, tác phẩm của Từ Cửu Chiếu ở Châu Âu nhắc lên sóng gió không có ảnh hưởng đến quốc nội chút nào.

Chỉ có điều loại an tĩnh này không bao lâu liền bị một đoạn phóng sự ngắn phát trên toàn thể giới phá vỡ, càng làm cho bên Châu Âu vừa bắt đầu hạ nhiệt lại giống như tăng thêm củi đốt.

Mặc dù có người sống sót, nhưng mà điều tra tai nạn máy bay vẫn tiếp tục. Nhưng bởi vì có nhân chứng, tiến độ điều tra tiến hành càng thêm nhanh.

Nước Úc làm một đoạn phóng sự ngắn về những người còn sống, trong đó không riêng gì phỏng vấn hành khách nước Úc, đồng dạng cũng bao gồm cả hành khách Trung Quốc .

Tiếp viên hàng không duy nhất còn sống sót Mel. Connor đang nhận phỏng vấn không chút do dự nói: “Nếu như không có Tương Hân thì tất cả chúng tôi cũng không có khả năng được cứu.”

Mà Eden · Hobbs là nói: “Mặc dù tôi có thể tìm được thức ăn đủ để duy trì sinh mạng, nhưng không có nước uống lại là một vấn đề lớn. Cuối cùng là do Tương Hân nghĩ ra biện pháp giải quyết.”

Những hành khách khác cũng ít nhiều đều nói đến hai điểm này, điều này làm cho phóng sự không khỏi đem chủ đề hướng về Tương Hân.

Mọi người đều hiếu kỳ, Tương Hân là ai? Hấn làm cái gì mà cứu vớt được những người này? Đến thời điểm bây giờ, lý lịch của Tương Hân được mọi người trên toàn thể giới chú ý.

Hấn là sinh viên hệ tài chính, đang kinh doanh công ty gốm sứ.

Màn hình chuyển qua hải đảo – nơi mà những người này đã sinh tồn 19 ngày trên đó, phóng viên và quay phim nỗ lực quay lại cảnh tượng sinh hoạt của người sống sót lúc đó.

Bọn họ đi tới nơi trú ngụ tạm thời của những người may mắn còn sống sót, ở đây vẫn còn vết tích tàn dư của lửa trại, bên cạnh còn có nổi với chảo đất.

Nữ phóng viên cầm lấy từng cái hướng về màn hình: “Đây là một cái xẻng, hoàn toàn làm bằng đất. Tôi nghĩ bọn họ chính là dùng những công cụ này để nấu cơm. Bên này còn có đĩa, nhánh cây làm thành đĩa và nĩa.”

Nữ phóng viên đi vào đường nhỏ, đi tới trước sơn động: “Trước khi phỏng vấn, mỗi một người sống sót đều không hề ngoại lệ lấy ra dụng cụ sinh tồn ở trên đảo cho chúng tôi xem. Có khi là đĩa, có khi là chén, cũng có người giữ một ly nước. Tôi không thể không nói đây là cuộc sống phiêu bạt thư thích nhất mà tôi từng biết, đồ dùng cơ bản hàng ngày bọn họ đều có. Coi như là không có, ngay trong bọn họ cũng có người có thể chế tạo ra.”

Nữ phóng viên chỉ vào sơn động bị hòn đá che lại: “Có người nói Tương Hân chính là ở trong sơn động này đốt tạo đồ gốm, mà thuyền khảo sát cũng thấy khói từ nơi này bay ra. Để chúng tôi nhìn xem, bên trong còn có gì hay không...”

Một hồi màn hình lướt qua đoạn đẩy hòn đá chặn ra, nữ phóng viên cau mày nói: “Mùi ở đây tựa hồ còn chưa tan hết. A – tôi đang nhìn thấy gì đây? Đây là một cái bồn, một cái bồn vuông lớn vô cùng!”

Nữ phóng viên ngạc nhiên đi quanh cái bồn vuông một vòng, quay phim cũng cố ý cho một đoạn đặc tả.

“Nhìn cái bồn lớn như vậy, tôi chỉ có một ý nghĩ. Không sai, đây chính là một cái bồn tắm!” Nữ phóng viên thán phục nói: “Tôi nghĩ tôi biết vì sao mọi người đều nhắc tới sự đóng góp của Trương Hân. Anh ấy không chỉ là trong lúc nguy cấp giải khai thang trượng để cho bọn họ có vật bám vào, mà ở nơi đảo nhỏ không có gì lại cung cấp trợ giúp lớn nhất.”

Phóng sự tiếp tục, lúc hỏi trong bọn họ ngoại trừ Trương Hân ra thì họ còn ấn tượng sâu đậm với ai thì mọi người không khỏi đồng thanh nói: “Từ Cửu Chiếu!” Bởi vì Trương Hân có một vị người yêu là đào nghệ sư, nên hẳn mới có thể hiểu rõ, phát huy tác dụng cực lớn của đồ gốm và nâng cao chất lượng cuộc sống cho bọn họ.

Khi Trương Hân nhận phỏng vấn, hẳn rất thản nhiên nói: “Kỳ thực kỹ thuật của tôi thua em ấy rất nhiều. Lúc đó chỉ là theo Cửu Chiếu học chơi, căn bản chỉ là một trò chơi. Mà tôi có thể biết rõ kiến thức về đất sét như vậy, chỉ bởi vì tôi đang kinh doanh một công ty đồ sứ cao cấp.”

Bởi vì Trương Hân yêu cầu, liên quan đến quan hệ yêu đương của hai người đều bị cắt đi, dù sao Trâu lão bên kia còn không biết quan hệ của hai người, vẫn đang chờ Trương lão gia tử tự mình đi nói.

Lúc phát hình phóng sự này, Trương Hân và công ty đồ sứ Văn Vận triệt để nổi danh trên toàn thế giới. Nhất là Văn Vận, người hiểu kỳ gọi điện thoại tới tìm hiểu sản phẩm nói liền không dứt.

Còn đối với phóng sự đề cập đến Từ Cửu Chiếu mà nói, đây bất quá chỉ là một tin tức bên lề, một giai thoại thú vị. Nhưng cũng giúp mọi người biết thêm về Từ Cửu Chiếu, khiến cho mọi người càng kì vọng cao hơn đối với tác phẩm của cậu.

“Anh đây là thuận tiện tuyên truyền cho Văn Vận sao?” Từ Cửu Chiếu cười hỏi.

“Đương nhiên, đây là quảng cáo miễn phí, anh không nắm chặt cơ hội không phải là ngốc tử sao.” Trương Hân lại gần trên mặt cậu hôn một cái.

Một đồng chuyện rất cuộc cũng xử lý xong, hai người có thể đơn độc ngây ngô một đoạn thời gian trong thế giới hai người.

Khi Trương Hân bận rộn xử lý sự vụ Văn Vận, Từ Cửu Chiếu nhín chút thời gian đem đơn đặt hàng Bỉ hoàn thành. Còn dư lại sẽ chờ phía Bỉ sang đây tự mình nghiệm thu sau đó mang đi, việc này Từ Cửu Chiếu không quản, tất cả đều giao cho Ngô Diệu.

Cho nên khi bọn họ hoàn thành công tác, hai người cùng nhau trở lại Thượng Hải, dự định thư thư phục phục nghỉ ngơi một đoạn thời gian.

Từ Cửu Chiếu hơi quay đầu, ngậm môi Trương Hân nhẹ nhàng cắn, tay đang trộn salad của Trương Hân không thể tiếp tục làm được nữa, hẳn lúi cúi sờ khăn giấy trong phòng bếp lau khô tay, ôm eo của Từ Cửu Chiếu, đem người đè ép trên quầy bếp, tham nhập miệng của cậu thật sâu, hút lấy đầu lưỡi của cậu không tha.

Trong khoảng thời gian này, Trương Hân cảm thấy Từ Cửu Chiếu thay đổi một ít, cậu dành nhiều thời gian đến làm bạn với hắn hơn, mà không phải là đem tinh lực chủ yếu đặt ở phòng làm việc.

Trương Hân đối với lần này rất kinh hỉ, đồng thời rõ ràng cảm giác được tâm hồn của Từ Cửu Chiếu hoàn toàn buông lỏng đối với hắn. Cậu thay đổi rất nhiều, nụ cười cũng thay đổi, tâm tình càng cởi mở hơn. Loại nặng nề trước đây có thể mơ hồ cảm giác được trên người cậu đã hoàn toàn biến mất.

Bạn đang ?

Trương Hân không biết nguyên nhân, lại suy đoán có thể là vì lần này gặp tai nạn máy bay, hai người thiếu chút nữa xa nhau mãi mãi.

Trương Hân rất có cảm giác nhân họa đắc phúc, trước đây hai người cùng một chỗ, giống như các cạnh của hai nửa vòng tròn, mặc dù hợp lại được thành hình nhưng vẫn có một khoảng cách rất nhỏ. Mà bây giờ các góc cạnh đều thay đổi, cuộc sống như là nước sữa hoà nhau.

Trước đó Trương Hân cho rằng khi cùng nhau ở Pháp là hưởng tuần trăng mật, nhưng mà mấy ngày nay mới thật sự là hưởng tuần trăng mật.

Bọn họ luôn luôn làm bạn bên nhau bất kỳ thời khắc nào, động một chút là hôn môi, hôn môi xong liền thăng cấp, không tự chủ được thì lăn đến lên giường.

Giống như là hiện tại, Tương Hân đem cả người Từ Cửu Chiếu đặt ở trên quầy bếp, mở y phục chôn ở ngực của cậu, tay giữ hạnh kiểm xấu bắt đầu xoa vuốt.

Nếu như là lúc trước, Từ Cửu Chiếu đã sớm đem hắn chụp qua một bên, căn bản cũng không khả năng thuận theo phối hợp giống như bây giờ. Tương Hân rất hưởng thụ cuộc sống như thế, quả thực ước gì cuộc sống này có thể thiên trường địa cửu.

“Chờ một chút, khóa cửa đã.” Hai má Từ Cửu Chiếu khô nóng.

Bọn họ cơ hồ đều đem mỗi một chỗ trong nhà làm qua một lần, từ phòng vệ sinh, phòng để quần áo, thư phòng, phòng trưng bày, phòng tiêu khiển....

Cũng may mỗi lần đều do Tương Hân tự mình thu thập giải quyết tốt hậu quả, bằng không nếu để cho Tôn quần gia dọn dẹp, Từ Cửu Chiếu thật sự xấu hổ không dám gặp người.

“Ừ, được ~” Tương Hân lưu luyến không rời hung hăng hôn hai cái, mới nâng thân lên, dự định khóa cửa phòng bếp.

Nhưng mà vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa: “Từ tiên sinh có điện thoại, là điện khẩn của Ngô Diểu tiên sinh. Hắn nói có chuyện rất trọng yếu, nói vô luận hai vị tiên sinh hiện tại đang làm gì, cũng nhất định phải lập tức nghe cú điện thoại này.”

Tôn thúc cũng thật khó khăn a. Ông nhìn ra được, hai vị chủ nhân đang ngọt ngào gắn bó như keo, ông không muốn làm kì đà cản mũi đâu. Thế nhưng trong điện thoại, Ngô Diểu thực sự rất gấp.

119. Chương 119

Tôn thúc đại khái cũng biết hai người đang làm gì trong phòng bếp, cho nên khi Tương Hân đen mặt mở cửa ra ông vô cùng đồng tình.

Tương Hân khó chịu đưa tay: “Đưa điện thoại cho cháu!” Tôn thúc đem điện thoại giao tới tay hắn, Tương Hân đóng cửa lại, thuận tiện đem cửa khóa luôn.

Ngô Diểu chắc là đã gọi tới di động của hai người nhưng không có ai nhận, lúc này mới gọi đến điện thoại cố định trong biệt thự, để Tôn thúc đem điện thoại đến tìm người.

Tương Hân đi tới, Từ Cửu Chiếu đưa điện thoại để ở bên tai: “Alo, em là Từ Cửu Chiếu đây. Ngô sư huynh có —— chuyện gì sao?!” Từ Cửu Chiếu bị dọa cho giật mình, Tương Hân đứng ở sau lưng, đưa tay tiến vào trong quần áo cậu.

Cậu lấy điện thoại ra quay đầu liếc mắt cảnh cáo Tương Hân, Tương Hân dùng ánh mắt ủy khuất nhìn lại. Nhìn nhau một hồi, Từ Cửu Chiếu không có biện pháp quay đầu đi đem điện thoại để lại trên tai.

“....Anh vô cùng bất mãn về an ninh của triển lãm quốc tế song niên! Không ngờ bọn họ lại sơ suất như thế!” Ở bên kia đầu điện thoại tiếng oán giận của Ngô Diểu lúc này mới truyền vào trong lỗ tai cậu.

Từ Cửu Chiếu không nghe được đoạn trước, cho nên không biết vì sao hắn lại kích động oán giận như vậy.

“Đừng Cái này, đại khái là khó tránh khỏi đi? Dù sao cũng là triển lãm lớn như vậy, rất nhiều nước tham gia triển lãm nghệ thuật gia cũng nhiều.” Từ Cửu Chiếu không tập trung trả lời. Cái quần mềm mại bị tuột xuống, cho dù Từ Cửu Chiếu có ý chống lại, cũng ngăn không được Tương Hân dùng đầu lưỡi mềm mại trơn trượt liếm tai của mình, hai bàn tay to vuốt ve thân thể cậu, đầu gối của hắn lại tách hai chân cậu ra.

“Bọn họ cũng nói như vậy đó. Đều là mượn cớ! Bọn họ chính là hoàn toàn trốn tránh trách nhiệm!” Ngô Diểu tức giận, “Cửu Chiếu, chúng ta không thể dễ dàng quên đi như vậy được! Lần này tổn thất quá lớn.”

“A—— ” Trong nháy mắt phát ra tiếng thất thanh, Từ Cửu Chiếu gắt gao cắn môi.

Tương Hân ra sức đè ép cậu về phía trước, đụng tới mặt bàn lạnh lẽo, cơ thể Từ Cửu Chiếu phản xạ có điều kiện thoáng cái co rúc lại, nhưng Tương Hân dính ở sau lưng bị kẹp đến thở hốc vì kinh ngạc.

“Tiểu sư đệ em làm sao vậy? Em có đang nghe không đấy?!” Ngô Diểu mất đi bình tĩnh ngày thường, may mà không có nhận ra được khác lạ.

“Ừ, ừ!” Từ Cửu Chiếu hít sâu một hơi, “Em đang nghe, em đang nghe!” Cậu cắn răng ức chế tiếng rên rỉ từ trong cổ họng.

Tương Hân một tay vịn eo, một tay vỗ nhẹ xương hông của cậu, Từ Cửu Chiếu thả lỏng, làm cho Tương Hân di chuyển không còn khó khăn nữa.

Bọn họ không phải là lần đầu tiên sử dụng tư thế đứng, tự nhiên biết phối hợp thế nào. Hai chân Từ Cửu Chiếu đứng vững, nằm úp sấp về phía trước, hai cánh tay chống đỡ trên mặt bàn, thắt lưng và đầu gối hơi cong về phía trước. Tương Hân thoải mái bao phủ trên lưng cậu, ôm eo giúp cậu có thêm lực chống đỡ, nghiêng đầu dùng răng khê cắn gáy cậu.

Luồng điện tê dại lan ra khiến toàn bộ linh hồn Từ Cửu Chiếu run rẩy, cậu thoải mái nhắm mắt lại chuyên chú cảm thụ, Tương Hân lại cọ cọ bên tai khiến cậu hơi ngứa một chút.

“... Cho nên nhất định phải nghiêm túc thương lượng!” Ngô Diểu vì nói rất nhanh nên thở hổn hển, thậm chí bị sắc nước bọt ho khan.

Chờ hần bên kia ho xong, mới phát giác trong điện thoại hoàn toàn không có một tiếng nói chuyện, rốt cục hần cảm thấy có điểm không đúng, cẩn thận lắng nghe, bên đầu kia điện thoại mơ hồ truyền đến tiếng thở dốc yếu ớt.

“...” Ngô Diểu nhất thời hắc tuyến, hần nói: “Có phải anh gọi điện đến không đúng lúc không?”

Những lời này trùng hợp để Tương Hân nghe thấy được, hần cầm điện thoại từ trong tay mềm rũ của Cửu Chiếu để lên tai: “Giờ anh mới biết sao!”

“Tương Hân, cậu là động vật!” Ngô Diểu khí huyết cuộn cuộn, thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Từ Cửu Chiếu mở mắt, đưa tay vỗ hần một cái, đem điện thoại cầm về.

Ngô Diểu ở bên kia quát: “Bây giờ là lúc nào rồi mà hai người còn có tâm tư làm chuyện này!” Khuôn mặt Từ Cửu Chiếu xấu hổ đỏ hồng, cậu bây giờ đối với Tương Hân không thể cứng rắn nổi. Cậu còn chưa kịp nói gì, chợt nghe Ngô Diểu ở bên kia quát: “Tứ điều bình bên này bị trộm mất rồi, hai người thật đúng là có thể bình tĩnh được!!”

“...” Hô hấp Từ Cửu Chiếu trong nháy mắt dừng lại, Tương Hân chỉ nghe được mấy câu vụn vặt, hần hỏi: “Làm sao vậy?”

Giọng nói Từ Cửu Chiếu trở nên vững vàng: “Chờ một hồi em gọi lại!” Nói xong cậu tắt điện thoại.

Tương Hân thở phì phò hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Cửu Chiếu để điện thoại xuống, nhắm mắt lại, buộc chặt bụng và hông một chút, nhất thời làm cho Tương Hân thở gấp một trận, kích động loạn thất bát tao.

Sau khi xong, Từ Cửu Chiếu mặc quần áo tử tế, mới nói với Tương Hân đang thu dọn đồ hỗn độn: “Ngô Diểu nói, tứ điều bình bị trộm rồi.”

Tương Hân vừa sợ vừa giận: “Cái gì?!!”

Tương Hân quơ vài cái liền đem phòng bếp lau sạch sẽ, hai người đi tới thư phòng, Từ Cửu Chiếu gọi lại cho Ngô Diểu.

Tương Hân tức giận nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Tứ điều bình không phải là do ban tổ chức bảo quản sao? Triển lãm sắp tới rồi, làm sao bị mất trộm chứ?!”

Ngô Diểu vì hai người này mà nước mắt cũng muốn chảy khô luôn rồi, Ngô Diểu đầy bụng oán khí nói: “Anh còn tưởng rằng hai người không quan tâm chuyện này chứ!”

Từ Cửu Chiêu hắng giọng một cái, nói: “Ban nãy xin lỗi anh.” Dừng một chút, cậu trầm giọng nói: “Cụ thể là chuyện gì xảy ra, anh tỉ mỉ nói cho em biết đi.”

Ngô Diểu ừ một tiếng đem tiền căn hậu quả kể lại.

Thì ra là, lúc nghệ thuật gia báo danh nộp tác phẩm tham gia triển lãm, ban tổ chức sẽ đem tác phẩm bảo quản ở trong phòng kho, đến lúc trước khi khai mạc, họ sẽ đem tác phẩm lấy ra bố trí ở hội trường. Bởi vì bọn họ sử dụng triển tràng cũng không phải là riêng biệt, trong ngày thường còn có nhiều triển lãm khác.

Nghệ thuật gia tham gia triển lãm rất nhiều, tác phẩm cũng rất nhiều, có cái chiếm diện tích rất lớn. Phòng kho không chỉ có một cái, tứ điều bình của Từ Cửu Chiêu được đặt ở trong phòng kho thứ hai.

Bởi vì tùy thời có thể phải điều chỉnh nơi cất giữ tác phẩm, cho nên phòng kho cũng không có dán giấy niêm phong. Vì vậy, mãi cho đến khi bắt đầu sắp xếp tác phẩm triển lãm gần đây, người của ban tổ chức mới phát hiện Bóng Tối Và Ánh Sáng của Từ Cửu Chiêu không thấy đâu cả!

Lần này chính là rắc rối to.

Vốn lúc đầu trong ban tổ chức cũng có người đưa ra ý kiến để tứ điều bình riêng một chỗ, thế nhưng lại bị người phản đối.

Bởi vì trước đó phái Lạc Đề ở trên internet và báo chí đặt nghi ngờ, ban tổ chức cũng không dám thực sự đối đãi khác biệt với tác phẩm của Từ Cửu Chiêu, sợ bị chỉ trích là không công chính và chuyên nghiệp.

Vì muốn chứng tỏ bọn họ đối xử bình đẳng với mỗi một tác phẩm, tứ điều bình của Từ Cửu Chiêu liền bị bỏ vào chung với các tác phẩm khác. Bởi vì tác phẩm này quá mức trân quý, cho nên lúc mới bắt đầu mọi người vẫn còn nhớ rõ mỗi ngày đi kiểm tra một lần.

Thế nhưng khi sắp hết hạn, tác phẩm giao lên càng ngày càng nhiều, từ từ trong phòng kho cũng chật kín, tầm mắt nhìn từ bên ngoài vào bị ngăn cản, hơn nữa người người lại vội vàng bận rộn, đầu óc choáng váng, cũng liền không nhớ nổi đi xem tứ điều bình còn ở đó hay không.

Lúc đó cũng không ai nghĩ tới sẽ có người lấy trộm, từ năm 1869 đến nay đây là lần đầu tiên triển lãm quốc tế song niên mở cuộc họp, vì tác phẩm tham gia triển lãm chưa từng có chuyện bị đánh cắp.

Chuyện này vừa đưa ra, tất cả đều choáng váng.

Nhất thời toàn bộ ban tổ chức chạy tán loạn, lập tức báo cảnh sát. Đến khi cảnh sát tới phong tỏa hiện trường, điều động người kiểm tra máy quay thì bọn họ hoàn toàn muốn hôn mê.

Gần tới khai mạc, nhân viên công tác lui lui tới tới đặc biệt nhiều, hơn nữa còn có nghệ thuật gia đưa tác phẩm đến, ông chủ phòng trưng bày, người đại diện. Sau đó còn có phỏng vấn ký giả đến đây xem tiến độ bình xét.... Thành phần phức tạp, số lượng lại to lớn, căn bản là làm cho cảnh sát Phấp hết cách!

Đặc biệt là những người này phần lớn đều có khả năng đem tứ điều bình mang đi, mỗi người đều bị hiềm nghi.

Không thể xác định được cụ thể ngày mất trộm, số người hiềm nghi lại quá lớn, cái án kiện này trong thời gian ngắn không thể phá được, quả thật khó như lên trời.

Một lần nữa, Bóng Tối Và Ánh Sáng lên đầu đề! Ánh mắt của mọi người một lần nữa tập trung đến trên bảo nghe nói là do thượng đế mượn tay nhân loại làm ra tặng cho thế gian.

Lần này không còn là mong đợi, kinh nghi, mà là náo động cùng với quở trách, khiến ban tổ chức chịu áp lực hầu như không thở được.

Lúc này Ngô Diểu đang ở quốc nội cùng người phụ trách đơn đặt hàng vương thất Bỉ kiểm tra nhóm đồ sứ trang trí, cho nên đến lúc hẳn biết chuyện này đã là nửa ngày sau.

Hắn vô cùng khiếp sợ, không kịp nghĩ nhiều, lập tức gọi điện thoại chất vấn bên triển lãm.

“Cho nên anh liền nói a! An ninh của bọn họ cũng quá kém, nhiều người ra vào như vậy, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ở dưới mí mắt đem tác phẩm mang đi! Sao bọn họ lại không kiểm tra tỉ mỉ một chút chứ?!”

Ngô Diểu kích động trách cứ, “Rõ ràng là thấy số lượng quá lớn mà lười biếng, bây giờ xảy ra chuyện rồi cuộc ai đứng ra chịu trách nhiệm đây?!”

Tương Hân tức giận vò đầu, vỗ bàn nói: “Việc cũng xảy ra rồi, truy cứu ngược lại cũng không được cái p***g! Bây giờ quan trọng nhất là phải đốc thúc cảnh sát Pháp! Quy định kỳ hạn phá án!!”

Từ Cửu Chiếu ôm cánh tay tỉnh táo nói: “Nếu như người nọ đặc biệt hướng về phía tứ điều bình, chắc chắn sẽ không nghênh ngang mang đi ra ngoài. Chỉ cần làm chút ngụy trang bên ngoài, những an ninh kia lại không có hoạ nhân kim tinh, làm sao có thể nhìn ra được.”

“Đúng vậy! Triển lãm cũng nói như thế. Bởi vì không biết cụ thể tứ điều bình bị đánh cắp vào ngày nào, cho nên ngay cả thời gian phân định cũng không có, cảnh sát chỉ có thể dựa theo thời điểm lần cuối còn nhìn thấy tứ điều bình bắt đầu điều tra. Cho nên, nếu muốn phá án trước khi mở ra triển lãm, căn bản không có khả năng.”

Nhất thời trong thư phòng một trận im lặng.

Từ Cửu Chiếu: “Cho nên, tứ điều bình không thể tham gia triển lãm song niên lần này phải không?”

“Đừng nói là tham gia triển lãm, tìm được hay không cũng không biết nữa.” Ngô Diểu buồn bực nói.

Tương Hân gầm nhẹ: “Không được! Vô luận thế nào cũng phải yêu cầu bọn họ đem tứ điều bình tìm về! Cho triển lãm thêm áp lực, nếu như không tìm về được liền kêu bọn họ đền!”

Ngô Diểu tức đến cười: “Đừng nói cái này! Người ta mới không sợ việc này đâu, thậm chí còn ước được bồi thường nữa kia.”

Tương Hân không hiểu: “Là sao? Sáp bình của Cửu Chiếu là bảo vật vô giá, bọn họ đền nổi sao?!”

“Đó chỉ là nhận định riêng của chúng ta.” Ngô Diểu bất đắc dĩ nói: “Thế nhưng trên thực tế, tác phẩm này cũng không có giá quy định chính xác. Mà ở đây, cũng chỉ là một tác phẩm tham gia triển lãm thôi. Chỉ có báo danh ký thỏa thuận mua bảo hiểm. Dựa theo tiêu chuẩn bồi thường, hạn mức cao nhất là 3000 Euro!”

“Chỉ 3000 Euro?!” Tương Hân bất khả tư nghị. Cái giá này thậm chí còn kém xa Ma Thương thổ.

“Đúng vậy, 3000 Euro là cao nhất.”

Nếu như dựa theo tiêu chuẩn bồi thường này, căn bản cũng không khả năng bù đắp được tổn thất. Không chỉ là giá trị vật liệu và giá trị nghệ thuật, ngay cả ý định dùng tác phẩm này để giành giải thưởng của Từ Cửu Chiếu cũng thất bại, căn bản không có gì bù đắp được.

Từ Cửu Chiếu lẳng lặng suy tư một chút, nói: “Nếu như bồi thường không có lợi, anh định dùng điều kiện gì trao đổi với đối phương?”

Ngô Diểu khen Từ Cửu Chiếu một câu: “Thông minh! Nhanh như vậy liền hiểu được ý anh.”

Ánh mắt của Tương Hân híp lại, tỉnh táo nói: “Anh định làm như thế nào?”

Ngô Diểu thở dài: “Tứ điều bình bị lấy trộm, đã định trước là không có khả năng tìm về trước khai mạc. Nếu đã tạo thành tổn thất không thể bù lại, như vậy chỉ ít Cửu Chiếu cũng không thể bỏ qua triển lãm quốc tế song niên lần này!” Dừng một chút, Ngô Diểu tiếp tục nói cặn kẽ: “Hiện tại tên tuổi của Cửu Chiếu đang được kỳ vọng rất cao. Nếu như bỏ qua giải thưởng này, tuy rằng sang năm cũng có triển lãm nghệ thuật, nhưng mà danh tiếng không có lớn bằng triển lãm quốc tế song niên. Ai biết qua một năm sẽ là tình trạng gì chứ.”

Bây giờ festival nghệ thuật, triển lãm nghệ thuật quá nhiều, nhưng chuyên môn lại không cao, căn bản là không phân rõ được giá trị.

Từ Cửu Chiếu lại có thực lực giành được giải nhất của triển lãm quốc tế song niên, nếu như vì nguyên nhân này mà bỏ qua, thật là làm cho người ta không cam lòng!

“Phải thay đổi tác phẩm tham gia triển lãm sao?” Từ Cửu Chiếu cau mày, “Hiện tại em cũng không có tác phẩm nào phù hợp với chủ đề a.”

“Đừng có gấp, tiểu sư đệ.” Thanh âm của Ngô Diêu ngược lại vang dội lên: “Anh đã tranh thủ cho em điều kiện tốt nhất rồi. Bởi vì lần này là do sơ xuất của đối phương, xuất phát từ đền bù, ban tổ chức phá lệ cũ, lưu lại cho em một triển vị. Chỉ cần em đưa ra tác phẩm phù hợp với chủ đề trước khi bắt đầu bình xét, vẫn có thể tham gia triển lãm như bình thường!”

Từ Cửu Chiếu phun ra một hơi, cứ như vậy mà từ bỏ không phải là phong cách của cậu. Ánh mắt cậu kiên nghị hẳn lên, hỏi: “Khi nào thì bắt đầu bình xét?”

“Ngày 1 tháng 10!”

Triển lãm quốc tế song niên Pháp chính thức khai mạc vào ngày 1 tháng 9, dành tròn một tháng để cho công chúng tham quan. Từ ngày 1 đến ngày 5 tháng 10, các ủy viên giám khảo sẽ tiến hành bình chọn. Trong năm ngày này bọn họ sẽ chọn ra giải nhất, giải nhì, giải ba.

Lúc chọn ra được giải thưởng, triển lãm cũng sẽ không kết thúc, mà sẽ tiếp tục trưng bày, cho đến ngày 24 tháng 10 mới đóng lại. Từ 25 đến 31 tháng 10 sẽ bán đấu giá tác phẩm triển lãm.

Có rất nhiều người sẽ đợi đến lúc bình chọn ra giải thưởng mới đi tham quan.

Trong mắt Từ Cửu Chiếu lóe lên một đạo quang : “Bây giờ là cuối tháng 8, chỉ còn một tháng.”

Tháng 9, chính là thời điểm nung tốt nhất trong năm!

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ, cậu phải sáng tạo tác phẩm gì đây?

Lần này ban tổ chức triển lãm quốc tế song niên Pháp cực kỳ bận rộn. Không chỉ phải sàng chọn tác phẩm tham gia triển lãm sơ bộ, bố trí triển thính, chuẩn bị công việc triển lãm, còn phải ứng phó với cảnh sát, quan tâm tiến độ án kiện.

Tuy rằng khiến người khác không ngừng kêu khổ, nhưng mà thành viên của ban tổ chức cũng không dám khinh thường, qua quýt.

Vì trước khai mạc đã bị mất một tác phẩm đang được chú ý, nếu như lại xuất hiện thêm bất kỳ chuyện bất mãn nào nữa, dân chúng phần nộ có thể xé xác bọn họ đó!

Ngô Diêu bên này cùng triển lãm đạt thành nhận thức chung, thế nhưng bên ngoài không biết a.

Vụ Bóng Tối Và Ánh Sáng bị lấy trộm vẫn đang tiếp tục điều tra, nhất là những người trước triển lãm đã xem qua tác phẩm này đã chuẩn bị xong một đồng tiền dự định sau ngày 25 thì xuất thủ mua lại, đối với tác phẩm có cấp bậc sử thi này, các đại phú hào quan tâm rất nhiều, một người so với một người càng thêm sốt ruột.

Cảnh sát Pháp bị đủ loại áp lực làm cho sứt đầu mẻ trán, một đám cảnh sát cao cấp vì phá án liền ngồi ở trong phòng làm việc một ngày đêm. Họ không dám về nhà a, về nhà liền bị người chặn kín cửa.

Thậm chí người nhà của bọn họ cũng rất quan tâm đến chuyện này, dù sao chỉ mới nhìn thấy mấy tấm hình và miêu tả qua báo chí, đang mong chờ lúc khai mạc tận mắt đi nhìn một cái.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, liền đến ngày 1 tháng 9 khai mạc. Làm cho người ta thất vọng là tứ điều bình vẫn không có bất kỳ tin tức gì.

Người phụ trách điều tra phá án là một vị có kinh nghiệm, đã qua tay vài án trộm cướp tác phẩm nghệ thuật tương tự. Dựa vào kinh nghiệm của bản thân hẳn, trừ phi là sự việc phát sinh ra trong vòng 24 tiếng đồng hồ, loại án kiện này mới có thể nhanh chóng phá được.

Nếu không nữa thì 72 tiếng đồng hồ cũng có thể có đầu mối hữu hiệu, cũng có thể tìm được.

Nhưng mà hiện nay, thời gian phát hiện mất tứ điều bình đã qua một tuần, tác phẩm này rất có khả năng đã qua tay nhiều người, bị mua đi bán lại rồi khỏi biên giới Pháp. Hi vọng phá được án quá mức xa vời .

Dân chúng ôm hy vọng đi tới nơi triển lãm, lại chỉ thấy một triển vị trống không. Cho rằng đây là triển vị của tác phẩm đã mất lưu lại, thậm chí có người xúc động khóc tại chỗ. Có người tự mình ở phía trước triển vị để các món quà, giống như là đang bày tỏ thương tiếc cho một việc không may nào đó.

Có người dẫn đầu, càng ngày càng có nhiều người đi tới triển vị đặt hoa tươi, áp phích, đến khi có người muốn đốt nến, người bên phía triển lãm mới cứng rắn ngăn lại. (-.-!!!)

Làm vậy là ý gì chứ? Đây cũng không phải là nơi xảy ra tai nạn!

Tuy rằng bọn họ lo lắng giống như đang gặp một tai nạn bất hạnh, thế nhưng cũng không thể thực sự để cho người ta đem nơi này trở thành nơi mặc niệm a. Nguồn :

Cuối cùng bên triển lãm phải công bố hiệp định giữa họ và Từ Cửu Chiếu. Trong một tháng, chỉ cần Từ Cửu Chiếu có thể đưa ra tác phẩm phù hợp với chủ đề thì có thể tiếp tục tham gia triển lãm. Mà cái triển vị này chính là chuẩn bị sẵn cho tác phẩm. Đương nhiên, nếu như có thể ở trước ngày 1 tháng 10 tìm được tứ điều bình thì càng tốt hơn.

Trong vòng một tháng, sáng tác tác phẩm một lần nữa đến tham gia triển lãm?!

Chuyện chưa từng có trước nay làm cho mọi người kinh ngạc.

Thời gian quá ngắn, Từ Cửu Chiếu làm được sao?

Một đám nghệ thuật gia liên quan, phòng làm việc, phòng trưng bày trong lòng cười thầm. Thoạt nhìn thì bên phía triển lãm là đang nhượng bộ, nhưng mà kết quả cuối cùng nhất định không tốt đẹp.

Sáng tác nghệ thuật không thể so với cái khác, không phải là nghĩ một cái là có thể làm được. Vội vàng chế tạo gấp một tác phẩm, nếu như làm không giống như kỳ vọng, cuối cùng cũng sẽ rơi rụng. Còn không bằng từ bỏ triển lãm lần này, qua một hai năm chuẩn bị tác phẩm cho tốt đủ để người khác thán phục, rồi ngóc đầu trở lại.

Nhưng những người này tuyệt không hảo tâm mà nói thẳng ra, chỉ cười trên nỗi đau của người khác, chờ xem kịch vui.

“Em không nên nhìn những thứ này.” Tương Hân đem tay che ở phía trước màn hình laptop.

Từ Cửu Chiếu nâng mắt cười: “Không có việc gì, em cần phải nhìn một chút. Bằng không thật không biết vậy mà lại náo nhiệt thành cái dạng này.”

Truyền thông trong nước chậm chạp chờ đến khi tin tức Bóng Tối Và Ánh Sáng bị trộm trở thành tiêu điểm và đầu đề trên báo chí của các nước Châu Âu, lúc này mới đăng lại trong nước, bắt đầu đưa tin và đi theo chuyện này.

Trên web cũng bắt đầu xuất hiện các bài báo được phiên dịch ra.

Ở đây không chỉ có tin tức tác phẩm tham gia triển lãm bị trộm từ đầu đến cuối, còn có giới thiệu vắn tắt về nghệ thuật gia và tác phẩm tham gia.

Người của quốc nội thế mới biết, người thừa kế kỹ thuật gốm sứ truyền thống tạo ra Thất Huỳnh Độ tràn ngập hồi ức màu sắc tuổi thơ này còn có thiên phú đào nghệ hiện đại xuất chúng như thế.

Tác phẩm cậu sáng tác vậy mà được người nước ngoài truy phùng, điều này làm cho người dân trong nước bất minh giác lệ (ý là tuy không hiểu nhưng cảm thấy cái đó rất lợi hại) đồng thời nhin không được cảm thấy tự hào, kiêu ngạo.

Bởi vì từ trước đến nay các nghệ thuật gia trong nước đều vô duyên với giải thưởng quốc tế này, trong lịch sử giải thưởng quốc tế thì giải nhất về gốm sứ vẫn còn trống chỗ. Nếu như tác phẩm này không bị mất, không chừng giải thưởng sẽ thuộc về nó.

Nhưng có một bộ phận so với dân chúng chỉ xem náo nhiệt, YY tự đắc một hồi thì không giống nhau. Thị trường nghệ thuật quốc nội thế nhưng xảy ra chấn động không nhỏ, rất nhiều người đều chú ý tới diễn biến sau này.

Một khi Từ Cửu Chiếu thực sự lấy được giải quốc tế, như vậy người sưu tầm có tác phẩm của cậu sẽ rất cao hứng, bởi vì đồ sứ của Từ Cửu Chiếu mà bọn họ sưu tầm được rất nhanh sẽ nước lên thì thuyền lên.

Từ bên nước ngoài truyền về, ngoại trừ đa số cho là việc vui, cũng làm cho một số khác khó chịu.

Không riêng gì nước ngoài có người ghen tị, trong nước cũng không ít người đổ kị ra mặt. Bọn họ tự nhận là mình có tư lịch tương đối lão làng, tài nghệ tương đối cao, liền bắt đầu đem bằng cấp và cấp bậc của Từ Cửu Chiếu ra âm dương quái khí bình xét.

Cùng lắm chỉ là một mao đầu tiểu tử còn chưa tốt nghiệp cao trung, may mắn được Trâu lão chỉ điểm, ngẫu nhiên được hai giải thưởng. Vậy mà cũng không biết trời cao đất rộng liền đắc ý vênh vao.

Đề tài câu chuyện có vẻ như muốn chứng minh Từ Cửu Chiếu không học vấn không nghề nghiệp, ngay cả năng lực thẩm định và lý giải cơ bản cũng không có.

Chỉ có trình độ kỹ sư thủ công mỹ nghệ trung cấp, ngay cả bản lĩnh khoe khoang cũng làm cho người ta cảm thấy buồn cười. Tài nghệ này mà khoe khoang cái gì?

Chẳng qua là do người nước ngoài không có kiến thức, hiểu sai kỹ thuật gốm sứ của Trung Quốc, tùy tiện xuất ra một cái cũng có thể làm cho người nước ngoài kinh hô thần kỳ. Có gì đặc biệt hơn người!

Ngô Diểu đã bay đi Pháp, đi theo án kiện xem xét tiến độ. Vì vậy luận điệu chướng khí mù mịt trong nước này không có người đề xuống. Hơn nữa cho dù là Ngô Diểu cũng không quản được, nhân mạch trong nước của hắn không có lớn như vậy.

Nếu như nói bên nước ngoài ngôn luận ác ý công kích là ghê tởm, thì những lời ngông cuồng mù quáng kiêu căng này khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Những người đó thậm chí cũng không biết Từ Cửu Chiếu là ai, liền nói giống như đã thấy tận mắt tác phẩm của cậu. Toàn bộ đều phủ định phê phán, chỉ bởi vì chính bọn nó làm không được, thì người khác cũng không thể nào làm được mà thôi!

Trong lúc thiết kế tác phẩm mới, thỉnh thoảng Từ Cửu Chiếu cũng nhìn những bình luận và tin tức này trên web. Cậu xem như đây là để giải sầu, thế nhưng Tương Hãn lại cực kỳ tức giận, trong bụng liền sắp xếp ý định phản kích.

Từ Cửu Chiếu bắt đầu dõ dạc khuyên: “Loại người tự cao tự đại kiểu này, càng để ý đến họ, họ càng hăng hái thêm.”

Chỉ có dùng thực lực để nói chuyện, mới có thể làm cho những hạng người xấu xa này câm miệng.

120. Chương 120

“Dừng xem, càng xem càng thấy tức thêm thôi!” Tương Hãn bực mình đem máy tính khép lại.

Từ Cửu Chiếu đứng lên, buồn cười nói: “Em cũng không thấy gì, anh tức giận như vậy làm chi.”

“Không nên lãng phí thời gian ở trên đây, em có linh cảm gì chưa?” Tương Hãn quan tâm hỏi.

Bây giờ bọn họ đang ở trong phòng làm việc trấn Phong Diêu, bởi vì tác phẩm bị trộm, Từ Cửu Chiếu phải làm tân tác khác, cho nên mọi người đều quan tâm săn sóc lưu cho Từ Cửu Chiếu một không gian.

Cao Đại Toàn ở bên khu làm việc khác, đặc biệt đem căn phòng này đưa cho Từ Cửu Chiếu, thuận tiện đem Phòng Trung Bảo xách đi luôn.

Mà bây giờ Trịnh Khải Long bị Tương Hãn dùng liên hoàn quyền đánh cho không còn sức đánh trả, căn bản cũng không có thời gian và tinh lực gây phiền phức. Hơn nữa sau khi Tương Hãn trợ giúp bắt được một trong hai tên sát thủ đang bị truy nã, không chừng Trịnh Khải Long có thể sẽ vào tù vì tội thuê sát thủ giết người.

Hiện tại Ngô Cửu Lợi đã đi làm ở khu xưởng mới, chỉ còn mình Tương Hãn ở bên cạnh chăm sóc.

“Có một ý tưởng mới.” Từ Cửu Chiếu đi tới bàn làm việc, đưa tay cầm một tượng gốm trắng nho nhỏ lên, “Em muốn dùng nguyên liệu mới thử xem.”

Tượng gốm trắng này chính là dùng đất sét mà Tương Hãn phát hiện được khi lưu lạc trên hải đảo nung tạo ra.

Đường Tiểu Ất bận rộn hơn hai mươi ngày, cuối cùng cũng làm xong thủ tục mua hải đảo. Từ đó về sau, Tương Hân có thể tuyên bố hải đảo có một hòn đảo tư nhân. Chỉ tiếc hải đảo này không phải để du lịch, mà là dùng để khai thác mỏ.

Tương Hân thuê cư dân địa phương đến khai thác mỏ đất sét, bên này hải chỉ cần đất sét, đưa thiết bị khai thác đến đảo đều giao cho người khác phụ trách.

Bên này cư dân vừa phải vận chuyển thiết bị đến hải đảo, còn phải chăm chỉ đào đất sét cho hải, cuối cùng còn phải cảm ơn hải đã tạo công ăn việc làm cho mọi người.

Mà Tương Hân chỉ cần bỏ ra tài chính lúc đầu, tiền lương và hoa hồng cho những người này mà thôi. Điều này làm cho Đường Tiểu Ất cực kỳ mệt mỏi cũng phải cảm thán hải quả thực đem xương nghiền ép ra dầu. Thật không hổ là gian thương!

Đường Tiểu Ất trước khi quay về đặc biệt đi hải đảo mang về cho Từ Cửu Chiếu một khối đất sét, chính là vì để cậu xem xét loại đất sét này ra làm sao.

Tương Hân cau mày nói: “Em không phải nói loại đất sét này có tính thấu quang kém hơn Ma Thương Thổ sao?”

Lúc nghe được Từ Cửu Chiếu kết luận sau khi nung thử xong, hải thực sự rất thất vọng.

Nhưng hải đã so sánh với cái đĩa mà Trâu lão dùng Ma Thương Thổ nung ra, phát hiện tính thấu quang của loại đất sét mới được hải đặt tên là Chiếu Hân Thổ – mà dân bản xứ gọi là đất Palau – đúng là thua kém Ma Thương Thổ.

Từ Cửu Chiếu câu dẫn ra khố môi: “Thất chi đông ngưng, đắc chi tang du. Mặc dù tính thấu quang kém hơn Ma Thương Thổ, thế nhưng thai thể lại nhẵn mịn, sắc thai lại trắng hơn nhiều.”

(Đông ngưng: phía đông, nơi mặt trời mọc; tang du: hoàng hôn, nơi mặt trời lặn. Câu này có thể hiểu là mất cái này lại được cái kia.)

“Vậy sao?” Tương Hân nhất thời hứng thú lại gần xem.

Từ Cửu Chiếu đem tượng gốm giờ nơi không có phủ men lên cho hải xem.

Cậu nói: “Thật ra, Ma Thương Thổ là màu vàng xám, thành phần nguyên tố bên trong hỗn tạp, điều này cũng làm cho lúc phát sinh thấu quang sẽ có màu thịt hồng.”

Tương Hân hồi tưởng lại lúc hải nhìn Bóng Tối Và Ánh Sáng, mặt gốm đúng là hình như thiên về màu thịt hồng, dĩ nhiên bây giờ loại màu này có một kiểu xưng hô mới, là màu nude.

Mà bây giờ nhìn tượng gốm lại loáng thoáng lộ ra màu trắng bạc!

Trong ánh mắt Từ Cửu Chiếu lộ ra tia sáng trầm tĩnh, cậu tự tin nói: “Mà dùng loại đất này để làm đồ sứ trắng cực kì thích hợp! Em dựa vào đặc điểm đó nên đã thiết kế hàng loạt mẫu mới, bảo đảm so với trước đây càng sang trọng cao cấp hơn.”

Tương Hân nghe vậy thì mừng rỡ, sau đó kinh hãi.

“Bây giờ là lúc nào rồi mà em còn đi làm thiết kế mới à!” Tương Hân sầm đến độ muốn đem tóc cào rút. (là thiết kế cho Văn Vận chứ ko phải để tham gia triển lãm đâu nha)

Từ Cửu Chiếu buông tượng gốm ra, khó có được lộ ra thần sắc ngưng ngù: “Vì tạm thời em vẫn chưa nghĩ ra, lại có chút rãnh rỗi buồn chán.”

Tương Hân bị phẫn nhìn Từ Cửu Chiếu, hải ở đây sốt ruột muốn bốc khói, vậy mà Từ Cửu Chiếu vẫn còn có tâm tư tản mạn!

“Đừng nóng giận, em có chừng mực mà.” Từ Cửu Chiếu trấn an vỗ vỗ cánh tay Tương Hân.

Nhắc tới cũng kỳ quái, tâm tình của cậu bây giờ đặc biệt bình tĩnh, một chút khẩn trương cấp bách cũng không có. Đối thành trước kia, nếu như tứ điều bình bị trộm cậu nhất định sẽ kinh sợ, vậy mà bây giờ cậu lại rất lãnh tĩnh tiếp thu sự thật, còn lập tức xử lý chuyện sau này.

Tựa hồ những chuyện đó không thể ảnh hưởng đến tâm tình của cậu. Bằng không tác phẩm bị trộm, nghệ thuật gia ít nhiều gì cũng sẽ bị ảnh hưởng, làm sao có thể nhanh như vậy liền tập trung suy nghĩ, lập tức vùi đầu vào sáng tác tâm tác chứ.

Ánh mắt của Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân. Hân tựa hồ vẫn còn buồn bực nhưng cũng thu lại vẻ mặt không vui từ trong ngăn kéo của Từ Cửu Chiếu lấy ra “chứng cứ phạm tội” —— bản vẽ thiết kế, cũng tịch thu luôn các tượng gốm và phôi bùn khiến cậu phân tâm.

Từ Cửu Chiếu gần như là dung túng cứng chịu nhìn Tương Hân làm việc này, một chút khó chịu cũng không xuất hiện.

Cậu hiểu được loại thay đổi này từ đâu mà đến, hiện tại chỉ có Tương Hân mới là người coi trọng cậu nhất. Loại coi trọng này xuất hiện bởi vì cậu chậm chạp vẫn không có tiến triển, mà Tương Hân giúp không được gì cũng cảm thấy ngày càng sốt ruột hơn.

Từ Cửu Chiếu nhìn trên bàn chỉ còn lại dụng cụ vẽ và giấy trắng mới tinh. Tương Hân thu thập xong đi lại ngồi trên ghế sa lon. Trong tay hân tuy đang cầm quyển sách, nhưng thỉnh thoảng lại nhìn về cậu.

Từ Cửu Chiếu ngồi đằng hoàng trên ghế. Dường như cậu lại để Tương Hân lo lắng hơn rồi. Cứ tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng tóc của Tương Hân biến trắng mất.

Mặc dù nói là nói như vậy, thế nhưng quả thật Từ Cửu Chiếu không hề có linh cảm, cũng không có một chút đầu mối nào. Trong đầu tựa hồ như có cái gì đó, nhưng cậu lại không thể nắm bắt được.

Một ngày trôi qua, vẫn không có thu hoạch.

Trong lòng Tương Hân rất lo lắng, nhưng cũng không nói gì khiến cậu thêm áp lực. Hai người trở lại chỗ ở trấn Phong Diêu, Tương Hân liền làm một bàn cơm mỹ vị ngon miệng.

Tương Hân háng giọng, hân nói: “Luôn bé môn như thế cũng không tốt, không bằng chúng ta đi ra ngoài chơi hai ngày đi?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu nói: “Không, chúng ta không nên đi.”

Tương Hân lo lắng đến mức lông mày đều vặn lại cùng một chỗ: “Thế nhưng em không nghĩ ra được thì phải làm sao?”

Lần trước cũng giống như vậy, kết quả bọn họ đi một chuyến ra nước ngoài, chơi chơi liền nghĩ ra được.

Từ Cửu Chiếu an ủi nói: “Lần này không giống với lần trước. Em có dự cảm, nó tùy thời sẽ nảy ra, em ở gần phòng làm việc thì tốt hơn.”

Tương Hân nghe cậu nói vậy, cũng đành phải thôi. Hân chỉ am hiểu đầu tư quản lý tài sản, đối với nghệ thuật thì không có biện pháp nào.

Buổi tối, Từ Cửu Chiếu ngồi ở cửa sổ phòng ngủ lầu hai xuất thần nhìn ra bên ngoài, Tương Hân tắm rửa xong mặc áo tắm đi ra.

“Đừng hứng gió lạnh như vậy.” Tương Hân đang lau tóc, thấy vậy liền dừng lại.

Hiện tại đã tháng 9, bọn họ ở tiểu viện nông gia, nhiệt độ thị trấn nếu so với thành phố thì thấp hơn. Hiện nay ở trong thành phố rất nóng bức, nhưng bên này buổi tối gió rất lạnh.

Tương Hân bỏ khăn lông xuống, đi tới đóng cửa sổ lại: “Cũng đừng thấy mát mà để bị cảm.”

Bởi vì động tác cánh tay của hân nên làm đai áo bị bung ra, áo tắm thoáng cái trượt xuống, bên trong Tương Hân cũng không có mặc gì, cứ như vậy lập tức đập vào trong mắt Từ Cửu Chiếu.

Nhất thời tim của Từ Cửu Chiếu đập nhanh hơn, miệng khô lưỡi khô.

Tương Hân không cảm thấy giữa vợ chồng phải có gì xấu hổ cả, cũng không quan nhiều, rất thản nhiên đem chốt cửa sổ đóng kỹ lại.

Tóc Tương Hân vẫn chưa có hoàn toàn lau khô, một giọt nước từ cổ trượt xuống, chảy qua xương quai xanh của hắn, rồi qua đầu nhũ đậm sặc, tới cơ bụng rần rởi, qua đường đuôi cá[1]. Sau đó lăn nhập vào rừng rậm bên trong, chỉ chốc lát liền “Tách” rơi trên mặt đất.

Tương Hân đóng cửa sổ xong, thấy Từ Cửu Chiếu nhìn mình không chớp mắt, Tương Hân tự tiểu phi tiểu: “Đẹp không?”

Từ Cửu Chiếu hít sâu một hơi: “Đẹp. Quả thật là tạo vật đẹp nhất thế gian.”

Nụ cười của Tương Hân càng lớn hơn: “Vậy sao?”

Hắn tiến lên một bước, đưa tay sờ mặt của Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu giơ tay lên cầm lấy tay hắn, cậu ngửa đầu bình tĩnh nhìn Tương Hân: “Hôm nay có thể em phải làm dơ giường rồi.”

“?” Tương Hân không hiểu nhìn cậu.

Từ Cửu Chiếu thoáng cái đứng lên, kéo tay hắn đi tới bên giường, đem hắn đẩy ngã.

“Làm sao vậy?” Tương Hân nhảy bèn cảm thấy Từ Cửu Chiếu không giống như là muốn thân mật, mà là đột nhiên xuất hiện ý nghĩ đặc biệt gì đó.

“Nằm yên!” Từ Cửu Chiếu khí phách duỗi tay, cầm hắn đứng lên, “Em đi tìm ít đồ!” Nói xong câu đó, Từ Cửu Chiếu liền ra khỏi phòng ngủ.

Tương Hân triệt để mơ hồ, không hiểu rõ Từ Cửu Chiếu muốn làm gì.

Tương Hân nằm không bao lâu chợt nghe tiếng bước chân của Từ Cửu Chiếu từ từ đi tới, cậu đẩy cửa tiến vào. Tương Hân đưa đầu nhìn lại, chỉ thấy trong tay Từ Cửu Chiếu bưng một cái ly lớn, bên trong là chất lỏng màu trắng sữa.

Sắc mặt Tương Hân nhất thời cổ quái: “... Sữa tươi sao?”

Từ Cửu Chiếu đi tới đứng ở bên giường từ trên cao nhìn xuống: “Ừ, chính là sữa tươi. Em muốn đổ lên, có thể chứ?”

Hầu kết Tương Hân hoạt động, trong đầu đều là cụm từ “Play sữa tươi” đang bay múa. Không nghĩ tới hạnh phúc tới nhanh như vậy, hắn còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý, có chút hơi hồi hộp, phải làm sao bây giờ?!

Lúc này Tương Hân đã đem suy nghĩ ban nãy quên mất không còn một mảnh, hắn hít sâu một cái: “Em tới đi.”

Vì vậy Từ Cửu Chiếu liền đem ly sữa trong tay lập tức đổ xuống, sữa tươi rơi ở trên lồng ngực màu đồng nổ tung thành đóa hoa màu trắng, dòng sữa rất nhanh trượt dọc theo đường cong thân thể của Tương Hân rồi chảy xuống trên giường, nhanh chóng đem khăn trải giường thấm ướt.

Từ Cửu Chiếu chậm rãi đổ, cậu chuyên chú nhìn chằm chằm hình ảnh màu trắng, nhìn hầu như mê muội.

Rất nhanh một ly sữa lớn đã bị cậu đổ xong, trên giường cũng bừa bộn không còn hình dáng, căn bản không thể nằm được. Tương Hân có cảm giác giống như đang ngâm mình ở trong bể sữa, trên người tất cả đều là mùi sữa.

Hắn ngơ ngác ngửa đầu nhìn Từ Cửu Chiếu: “.... Sao em lại đổ nhanh như vậy.” Giường cũng không thể nằm, buổi tối làm sao ngủ đây?

“Ừ?” Từ Cửu Chiếu mê hoặc nhìn Tương Hân, sau đó hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Không có việc gì, hình ảnh vừa rồi em đều nhớ trong đầu.”

Tương Hân cảm thấy có chút không đúng, thế nhưng lúc này Từ Cửu Chiếu lại cúi người xuống, tay chống trên ngực hắn, chậm rãi đẩy từ dưới lên. Động tác này thoáng cái đánh tan lý trí của Tương Hân, nhất thời tim hắn đập như trống, máu huyết sôi trào.

Lồng ngực của hắn vẫn còn sót lại sữa tươi, đi theo động tác chen vào bàn tay của Từ Cửu Chiếu, hội tụ lại từ kẽ tay cậu chảy xuống.

Từ Cửu Chiếu quỷ thần xui khiến liếm một cái, Tương Hân liền thở hổn hển.

“Cửu Chiếu...” Tương Hân trầm thấp kêu tên cậu, Từ Cửu Chiếu ngẩng đầu nhìn hắn. Trong đầu cậu vừa nghĩ ra chuyện gì đó, mắt nhìn Tương Hân, nhưng thần trí lại bay đến phòng làm việc.

“Anh ngủ trước đi, em có linh cảm rồi. Em muốn đi phòng làm việc!” Từ Cửu Chiếu nói xong cũng theo động tác quỳ một gối ở bên giường ngồi dậy.

Tương Hân liền đơ mặt ra giống như bị sét đánh. Mắt thấy Từ Cửu Chiếu đang cởi quần áo ở nhà ra, Tương Hân lập tức từ trên giường nhảy xuống, xông lại ôm lấy cậu.

Hắn nghiêng răng nói: “Lúc này mà em còn muốn đi phòng làm việc sao?!”

Hắn đều như vậy rồi, Cửu Chiếu lại bỏ hắn đi?! Mới vừa rồi còn nói hắn là tạo vật đẹp nhất thế gian, đảo mắt liền không nhận người, thật là cô phụ lòng hắn a!

“Hả?” Từ Cửu Chiếu phản ứng thực sự rất chậm, chưa nghe ra ý của Tương Hân, “Anh yên tâm, em sẽ khóa kỹ cửa, phòng chừng tối hôm nay phải thức suốt đêm.”

Quả thực không thể nhẫn nhịn nữa!

Tương Hân lập tức khom lưng bế Từ Cửu Chiếu lên, đá văng cửa phòng ngủ, sải bước đi tới trong phòng khách, đem Từ Cửu Chiếu ném lên trên sofa, sau đó nhào tới.

....

Sau khi trống ngực dồn dập chậm rãi đập ôn hoà lại, Từ Cửu Chiếu nhẹ nhàng hôn môi Tương Hân. Cậu dùng chóp mũi cọ cọ Tương Hân, dùng thanh âm không ổn định nói rằng: “Được rồi, đừng làm nũng nữa, em thực sự phải đi làm việc.”

“....” Tương Hân từ trong trạng thái thoải mái hôn môi liền kéo thần trí của mình trở về, hắn cau mày nói: “Em tìm được linh cảm là chuyện tốt, thế nhưng cũng không thể trễ như thế này lại đi ra ngoài thức đêm làm việc. Bây giờ phải đi ngủ! Thành thật ngủ một giấc, tinh thần sung mãn mới có thể bảo trì được trạng thái làm việc tốt trong thời gian dài.”

Từ Cửu Chiếu uốn éo người, chân của hai người còn đang quấn quít cùng một chỗ, cậu thực sự không thể thoát thân.

Tương Hân mềm giọng khuyên nhủ: “Ngủ cho ngon để mai làm không được sao? Hôm nay em đã làm việc cả một ngày rồi, thức cả đêm đối với thân thể sẽ không tốt. Nếu như em đi, anh làm sao có thể ngủ được. Đừng làm cho anh lo lắng, được không?”

Từ Cửu Chiếu bị nhuyễn ngữ ôn nhu của hắn mới thấy mình mất ổn trọng, ngượng ngùng nói: “Là em quá kích động rồi. Vậy chúng ta trở về phòng ngủ đi.” Mồ hôi rơi xuống, cậu có cảm giác hơi lạnh.

Nhưng giường bị đổ đầy sữa, làm sao ngủ được?

“Một lát đắp chăn dày, buổi tối ngủ ở chỗ này.”

Hai người vọt vào tắm, tắm sạch với nước ấm, sau đó đắp chăn dày chen chúc ngủ chung với nhau.

Ngày hôm sau hai người thức dậy thật sớm, Từ Cửu Chiếu ăn bữa sáng do Tương Hân chuẩn bị rồi đi làm trước, mà Tương Hân thì ở lại thu dọn giường chiếu không thể dùng được.

Từ Cửu Chiếu nghiêm túc vùi đầu vào công việc, từ khâu sàng chọn đất sét đều tự mình động thủ, tỉ mỉ từng chút hoàn thành từng giai đoạn.

Đến khi cậu nhào nặn ra phôi bunn hài lòng, thời gian đã đến buổi trưa, Tương Hân đã đưa cơm tới.

Ăn cơm xong Từ Cửu Chiếu không có nghỉ ngơi, mà trực tiếp ngồi xuống máy kéo phôi. Cái máy kéo bằng sức người đã bị Cao Đại Toàn mang đi, hiện tại Từ Cửu Chiếu dùng là máy chạy bằng điện.

Thấy cậu thực sự tìm được trạng thái rồi, Tương Hân cũng không quấy rầy, lẳng lặng thu thập xong, rồi lẳng lẽ rời đi.

Cả người Từ Cửu Chiếu đều đắm chìm trong trạng thái kì ảo, cậu chuyên chú ngưng mắt nhìn phôi bunn trong tay, tay phải đi sâu vào trong phôi bunn, bên trong lập tức bị mở ra. Tay trái vịn khối đất, một bình thể rỗng ruột nhanh chóng xuất hiện.

Ngón tay phẳng phất như có ý nghĩ của riêng nó, linh động ở trên khối đất hoạt động, lòng bàn tay cắt ra một đường cong sắc bén, ngón tay vùn về ra một độ cong nhu hòa. Ngón cái và ngón trỏ trượt xuống phía dưới, đường nét mạnh mẽ lại không mất ôn nhu từ từ hình thành.

Từ Cửu Chiếu khẽ rũ mắt xuống, trong đầu nhớ lại hình dáng cơ thể, vai, lồng ngực, phần eo, chân phẳng phất như được phủ một lớp men của Tương Hân tối hôm qua. Lúc nghĩ đến những thứ này, không khỏi sẽ xuất hiện cảm xúc da thịt và thanh âm thổ dốc dây dưa của hai người.

Bên tai Từ Cửu Chiếu hơi nóng, cậu nháy mắt mấy cái, bên môi không tự chủ cong lên, cậu bắt đầu cẩn thận sửa chữa từng chỗ nhỏ.

Lúc này đây phôi bunn đã thành hình, thời gian để làm ra hao tổn rất nhiều mà trước nay chưa từng có. Mỗi một chuyển ngoặt đều tinh diệu tế mại, cho dù chỉ có một chút xíu không hài lòng, Từ Cửu Chiếu cũng sửa chữa nhiều lần, thẳng cho đến khi có thể biểu đạt ra hình ảnh nội tâm thì cậu mới thôi.

Thái dương hạ xuống, sắc trời từ từ tối. Từ Cửu Chiếu nhắm đôi mắt chưa xót lại, hoạt động cơ thể cứng ngắc, cậu đứng lên, thở phào thật dài, rốt cục cũng hoàn thành.

Đèn bị mở lên, Từ Cửu Chiếu bị kích thích híp mắt một chút, cậu dùng tay cản lại. Chờ thích ứng ánh sáng, cậu quay đầu lại nhìn, liền thấy Tương Hân không tiếng động đứng ở cửa.

“Anh đến đây lúc nào?” Từ Cửu Chiếu mỉm cười.

“Lúc trời vừa mới lặn.” Tương Hân đi tới, hần giơ tay lên, nắm vai Từ Cửu Chiếu, xoa bóp cho cậu đỡ mệt.

“Ừm ~ ~ ~ ~” Cậu thoải mái thở ra, ngồi thẳng lưng cả ngày, cả người Từ Cửu Chiếu đều cứng như sắt.

“Xong rồi sao?” Tương Hân cảm cánh tay của cậu bóp bóp.

Từ Cửu Chiếu theo tay của Tương Hân hoạt động thân thể: “Ừ, xong rồi, chỉ cần đốt nữa thôi. Em phải hỏi Thiệu sư phó một chút.”

Tương Hân nhàn nhạt nói: “Ban ngày anh đã hỏi giùm cho em rồi, bất cứ lúc nào cũng đều có thể khai điều.”

Từ Cửu Chiếu ngạc nhiên quay đầu nhìn hần, chủ động tiến tới trên má hần hôn một cái: “Anh chu đáo quá!”

Tương Hân cười: “Em ở bên này một mình phấn đấu, anh cũng phải làm hậu cần cho thật tốt chứ.”

Từ Cửu Chiếu không kìm được cười một tiếng: “A Hần, anh thật đúng là một người vợ tốt.”

Tương Hân sững sốt, sau đó vui vẻ: “Ừ, anh chỉ làm vợ tốt cho một mình em thôi.”

Cùng Từ Cửu Chiếu nói thêm mấy lời buồn nôn, Tương Hân liền nhìn về thành quả mà Từ Cửu Chiếu nỗ lực cả ngày hôm nay. Vừa nhìn, Tương Hân liền ngây ngẩn cả người.

Hần cho rằng tác phẩm thay thế sẽ cùng một loại với cái cũ, lại không nghĩ rằng Từ Cửu Chiếu làm ngược lại, tạo ra một bình sứ. Tương Hân vẫn biết Từ Cửu Chiếu làm bình sứ rất tốt, chính hần kinh doanh đồ cổ cũng đã gặp qua không ít kiểu bình sứ, nhưng mà khí hình của cái bình này cho tới bây giờ hần chưa từng thấy qua.

Hần không biết phải hình dung như thế nào.

Bình sứ vẫn còn đứng ở trên đĩa quay không có được Từ Cửu Chiếu lấy xuống, toàn thân nó là một khối chính thể, lại ngạo nghễ cao ngất, vừa có lực lại vừa có mỹ.

Lực và mỹ!

Đây là một cái khái niệm kì diệu.

Trong đồ sứ nhất là đồ sứ Trung Quốc, cho tới bây giờ đều là đoan trang nền nã, cổ sơ mộc mạc, hàm súc ưu nhã. Đường cong mở rộng ra, hoặc là uyển chuyển lưu sướng, cho tới bây giờ cũng không có tác phẩm nào giống như của Từ Cửu Chiếu vừa chế tạo ra, hình dáng khí hình mạnh mẽ sắc bén lại mang theo đường cong nhu hòa.

Cái này rõ ràng có tính chất mâu thuẫn đặc biệt nhưng nét xảo diệu lại được biểu hiện ở trên một hình thể đồng nhất, đến bây giờ Tương Hãn chỉ thấy qua một loại tác phẩm nghệ thuật như vậy, đó chính là tác phẩm điêu khắc Hy Lạp cổ điển!

Cũng không phải là không có nghệ thuật gia dùng đồ sứ biểu đạt nhân thể, thể nhưng lại không giống nhau, Từ Cửu Chiếu rõ ràng là chế tạo một bình sứ!

Tương Hãn nuốt nước miếng xuống, trong đầu đều không thể tưởng tượng nổi.

“Thế nào?” Từ Cửu Chiếu mỉm cười, “Anh đối với tác phẩm lần này hài lòng chứ?”

Tương Hãn kéo tay cậu, lẩm bẩm nói: “Em thật siêu phàm thoát tục, Cửu Chiếu....”

Nếu như tác phẩm trước còn có thể thấy vết tích kỹ xảo, thì tác phẩm này lại đột phá sự cực hạn của toàn bộ đồ sứ hiện tại, thể hiện năng lực sáng tạo siêu phàm. Toàn bộ bình sứ không hề có hoa văn trang trí, chỉ có khí hình dũng mãnh, nhưng hơn hẳn kỹ xảo gấp vạn lần.

Đại xảo nhược chuyết, đại âm hi thanh. Đơn giản nhất, chính là mạnh nhất!

(Đại xảo nhược chuyết, đại âm hi thanh = Cực khéo lại giả như vụng, cực lớn lại giả như nhỏ – trích trong Đạo Đức kinh của Lão tử: ý nói tùy vật mà tạo thành, cứ tự nhiên, không cố ý, không vì riêng một vật nào, cho nên nhìn thì tựa như khiếm khuyết, hư không...mà công dụng thì lại vô cùng, giống như câu “Người tài thường giả ngu” í)

Tương Hãn chưa từng có nhận thức rõ ràng đến như thế, Từ Cửu Chiếu là một thiên tài chân chính!

Tân tác do Từ Cửu Chiếu tỉ mỉ điều phối men được Thiệu sư phó đưa vào trong lò, được dụng tâm đặt ở vị trí tốt nhất.

Thiệu sư phó khi thấy tác phẩm này thì biểu tình khó có thể hình dung, ông cảm thấy ông nhất định phải nung thật tốt, không thể để xảy ra bất kỳ sai lầm gì, phá hủy trân bảo độc nhất vô nhị này.

Từ Cửu Chiếu đứng ở bên ngoài nhìn vào, nội tâm bình tĩnh, cậu cúi đầu nhìn hai tay của mình, cậu biết cậu đã đạt tới một cảnh giới trước nay chưa từng có.

Đêm hôm đó ở Pháp, cậu cảm giác cậu đã đột phá được bình cảnh không nhìn thấy được.

Khi đó cậu cho rằng đó chính là cảnh giới cao nhất, lại không nghĩ rằng tối hôm qua Tương Hãn mới thật sự khiến cho cậu một lần nữa chạm tới cảm xúc và linh ngộ được đạo lý khi lần đầu tiên tiếp xúc với gốm sứ ở kiếp trước.

Thì ra là, nó vẫn luôn ở đây. Không cần kỹ xảo rườm rà, chỉ cần đơn giản nhất là có thể biểu hiện nó, biểu hiện ra bất kỳ ý nghĩ nào của mình.

Lúc xuất diêu, Trâu Hành Tân và Cao Đại Toàn đều chạy đến xem.

Lúc Phùng Trung Bảo thận trọng đem hộp đất mở ra, lấy ra một món đồ sứ trắng bạc như tuyết, thật lâu cũng không có ai lên tiếng.

Trâu Hành Tân bỗng nhiên cảm khái vỗ vỗ Từ Cửu Chiếu: “Từ nay về sau thế gian này lại có thêm một vị đại sư, chúc mừng con, Cửu Chiếu.”

121. Chương 121

Tác phẩm lần này so với lần trước khác biệt cực kì lớn, không chỉ đơn giản là tiến bộ, mà là một bước nhảy vọt về chất lượng.

Thời gian chỉ mới bao lâu chứ?

Chưa tới nửa năm mà thôi, Từ Cửu Chiếu có thể từ một người trong lĩnh vực này lột xác trong lĩnh vực khác, còn chuyển biến không hề gặp trục trặc gì.

Chỉ có thể nói năng lực phong cách nghệ thuật và sức lý giải của cậu người bình thường không thể so sánh được, có thể tạo ra phong cách sáng tạo độc đáo của riêng mình, được xưng là đại sư cũng không quá đáng chút nào.

Trâu Hành Tân cảm khái, không nghĩ tới đệ tử quan môn của ông lại tiến bộ nhanh như thế. Cái này không chỉ là ngang bằng với ông, mà là vượt xa người thầy này rồi.

Đồng thời Trâu Hành Tân cũng rất hoang mang, là cái gì khiến cho cậu có đột biến lớn như thế. Tác phẩm bị mất cũng không tạo được kích thích khoa trương như vậy a.

Trong lòng Trâu Hành Tân có nghi vấn dĩ nhiên là hỏi liền.

Từ Cửu Chiếu đối với thầy mình dĩ nhiên là không có giấu diếm.

“Con có xem qua mấy lời phê bình, nên có chút khó chịu.” Từ Cửu Chiếu thản nhiên thừa nhận, tuy rằng nói ngôn luận phê phán trên web coi như là để giải sầu, thế nhưng dù sao trong lòng cậu không phải là không để tâm, chỉ là không biểu hiện lên trên mặt mà thôi.

Tương Hân thế mới biết Từ Cửu Chiếu vẫn bị ảnh hưởng đến, nhất thời đau lòng: “Cửu Chiếu....”

Từ Cửu Chiếu hướng hân mỉm cười lắc đầu: “Thỉnh thoảng nghe một chút ý kiến phê bình cũng rất tốt, chỉ ít có thể làm cho em biết em còn thiếu sót chỗ nào.”

Tương Hân vì cậu bất bình nói: “Nhưng những người đó căn bản là xoi mói, cũng không phải thật tâm phê bình.”

Từ Cửu Chiếu tâm bình khí hòa nói: “Em cảm thấy mấy người đó cũng không phải nói vô căn cứ đâu.”

Trâu Hành Tân cũng xem qua những ngôn luận này, bất quá sóng to gió lớn gì ông cũng đều gặp qua rồi, có khi còn gặp phải những lời chỉ trích còn khó nghe hơn. Nghe đến mấy cái này nhằm vào Từ Cửu Chiếu trái lại ông không có cảm thấy kinh ngạc bao nhiêu.

Bị người ghen ghét rất là bình thường, tiểu đệ tử sớm muộn gì cũng phải đối mặt với loại tình cảnh này, ông chỉ là lo lắng đối phương chịu ảnh hưởng. Mà bây giờ nhìn lại, Từ Cửu Chiếu rất kiên cường chín chắn, ngẫu nhiên nhận được cản trở cũng không phải là chuyện gì xấu. Trái lại có thể tôi luyện thêm tâm tính của cậu.

Vì vậy ông nói: “Nói cho chúng ta nghe một chút, trong thời gian này tư tưởng của con biến hóa ra sao? Còn có ý tưởng sáng tác tác phẩm nữa.”

Từ Cửu Chiếu gật đầu: “Bắt đầu nói từ khâu chọn cách thể hiện đề tài đi ạ, lúc đó con chỉ nghĩ đến cách thể hiện thời gian chuyển biến, sinh hoạt cổ kim bất đồng. Cảm thán sinh hoạt hiện đại tiên tiến rực rỡ sáng chói, bởi vì có chút nguyên nhân, suy nghĩ này hơi phần khởi quá mức, vì vậy liền hơi khoa trương một chút, kéo dài quá trình và thời gian. Muốn nói lạc đề, hình như quả thật có một chút.”

Khi đó Từ Cửu Chiếu đứng ở góc độ của mình suy ngẫm lại, những việc mà cậu đã trải qua, từ Minh triều mấy trăm năm trước đến lúc hoàn dương. Trong tư tưởng luôn muốn biểu hiện biến đổi của hai cuộc sống trước và sau đã mang cho cậu chấn động như thế nào, từ lúc mới bắt đầu là tâm tình lo sợ không yên đến thản nhiên tiếp thu, cuối cùng là sự yên lặng bình thản.

Đây là nhận thức cảm tính của cậu, đây chính là cuộc sống bây giờ của cậu.

Thế nhưng loại từng trải trăm năm biến thiên này, trên thế giới phỏng chừng chỉ có mình cậu, những người khác chỉ có thể đứng ở góc độ một quần thể mà xem xét, mà không phải là cá nhân. Cho nên, chọn cách thức biểu hiện tác phẩm là do duy tâm của cậu. Nghiêm khắc nói cậu lạc đề, cậu có thể tiếp thu.

“Nói về kỹ thuật, lúc hoàn thành xong tác phẩm, con quả thực rất đặc ý vì tài nghệ của mình không ai bằng, con lấy đó làm kiêu ngạo.” Từ Cửu Chiếu buông mắt tự kiểm điểm. Khi đó tuy miệng cậu nói khiêm tốn, nhưng thấy mọi người vì tứ điều bình mà khiếp sợ, nội tâm rất là đắc chí.

Dù sao cũng là kết hợp kiến thức hai đời cậu học được, có thể nói là tác phẩm đỉnh cao trong cuộc đời nung gốm của cậu.

Phùng Trung Bảo không đồng ý: “Cửu Chiếu, những gì cậu làm quả thật đủ làm cho người khác kính nể. Kiêu ngạo, tự đắc là nhân chi thường tình, không có gì tự trách cả.”

Trâu Hành Tân cũng gật đầu nói: “Con còn trẻ, hẳn là nên có chút nhuệ khí. Chẳng qua là tính tình con quá trầm ổn, cái này có vẻ không lạnh không nóng. Chúng ta làm sáng tác nghệ thuật, chính là muốn truy cầu giải phóng tinh thần bản thân, không có cá tính ngược lại là điểm chết người.”

Tương Hân cũng nói: “Đúng vậy, em có quyền quyết đoán hơn, có thêm một chút ngạo khí cũng tốt.” Tuy rằng Cửu Chiếu không phải là dạng tính cách này, nhưng mà làm nghệ thuật gia phải giữ vững chủ trương và tính cách biểu hiện bản thân, như vậy mới có thể thành công được.

Chỉ biết theo khuôn sáo cũ, bảo sao hay vậy, không có cá tính, ngược lại sẽ biến mất trong chúng sinh. May là bây giờ Từ Cửu Chiếu có thể dùng tác phẩm thể hiện tiếng nói của mình.

Cao Đại Toàn ở một bên nói: “Chính là hai điểm này giúp cho em đột phá sao?”

Từ Cửu Chiếu gật đầu nói: “Em vẫn luôn suy nghĩ về tâm tác, quyết tâm không muốn ỷ lại kỹ xảo nữa, mà là dùng kỹ thuật truyền thống cơ bản nhất tiến hành sáng tác.” Cậu nhìn Tương Hân, cười nói: “Mặc dù đã có phương hướng, thế nhưng lại không có manh mối, cũng may là có A Hân, em mới có được linh cảm này.”

Cao Đại Toàn quay đầu nhìn chằm chằm bình sứ toàn thân tuyết trắng hoàn mỹ: “Tư tưởng thiết kế lần này rất chí khí, đột phá truyền thống. Có thể nói là cổ kim nội ngoại trước giờ chưa từng có.”

Trâu Hành Tân cũng đi tới khom lưng nhìn kỹ bình sứ cao nửa thước, có thể gọi là một bình sứ lớn.

“Ừ, dùng đào nghệ truyền thống biểu hiện nhân thể quả thực rất khó để làm được. Cái hiếm thấy là, cấu tạo khí hình dương cương mà không mất đi ôn nhu.” Trâu Hành Tân tấm tắc tán dương, “Khí hình bình sứ này có thể xếp riêng thành một loại hình mới.”

Nghe thầy nhận xét như vậy, Từ Cửu Chiếu không khỏi nhìn về phía Tương Hân, thật ra tác phẩm này hoàn toàn là dựa theo tỉ lệ cơ thể của Tương Hân mà hoàn thành, chỉ cần nhìn kỹ, là có thể phác họa ra phần dưới cơ thể của A Hân, bên tai cậu bắt đầu phát nhiệt, gương mặt cũng bắt đầu nóng rần lên.

Cho tới bây giờ cậu cũng không biết bản thân lại to gan như vậy, làm ra chuyện xấu hổ như thế.

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu lưu chuyển thần sắc thẹn thùng, nhưng không cách nào tự kềm chế cùng Tương Hân nhìn nhau.

Tương Hân hiển nhiên biết người mẫu bình sứ là mình, do hai hộp sữa tươi đổ lên. Có thể kích thích linh cảm của Từ Cửu Chiếu, khiến cho Tương Hân rất là đắc ý vui vẻ. Đây là bằng chứng Cửu Chiếu rất thương hắn, nhìn bình sứ này, đều là tình yêu tràn đầy a!

Phía trước hai vị lão giả trao đổi ý kiến, phía sau đôi tiểu tình nhân liếc mắt đưa tình.

“Cửu Chiếu, cái bình sứ này con dự định đặt tên là gì?”

Từ Cửu Chiếu nhìn chăm chú vào hai mắt Tương Hân, không chút nghĩ ngợi trả lời: “Kêu là My love đi.”

(Tên trong CV là “Người yêu của tôi”, editor tự đổi thành tên TA cho hay thoy, mn ko thik có thể sửa lại)

“...” Trâu Hành Tân & Cao Đại Toàn giật mình, hai người nhìn về phía Từ Cửu Chiếu.

“??!!” Phùng Trung Bảo vẻ mặt khiếp sợ.

Lúc này Từ Cửu Chiếu mới phản ứng được: Cậu nói mới vừa rồi không phải là A Hân hỏi, hình như là tiếng của thầy.

Trâu Hành Tân vắt hết óc suy nghĩ, hình như có cái gì không đúng!

Tiểu đệ tử nói linh cảm là đến từ Tương Hân, sau đó kêu tác phẩm này là My Love ?!

Ngụ ý rõ ràng như vậy, nếu ông còn không hiểu nữa thì trừ phi ông là lão niên si ngốc a!

Trâu Hành Tân cả kinh, trên mặt trống rỗng, thanh âm run rẩy nói: “Cửu Chiếu? Con với A Hân là chuyện khi nào?” Sao cho tới bây giờ ông lại không phát hiện ra chứ?!

Nhất thời Từ Cửu Chiếu cũng ngoài ý muốn mà luống cuống tay chân, từ ngữ nghèo nàn không biết giải thích thế nào: “Cái kia, thầy... Người hãy nghe con giải thích.”

Trâu Hành Tân coi như bình tĩnh: “Con nói đi.”

Mặc dù Trâu Hành Tân không có tức giận, thế nhưng cũng làm cho Từ Cửu Chiếu rất khấn trương. Lúc này trong đầu cậu trống rỗng, không biết nói như thế nào.

Cũng may cậu không chỉ có một mình, Tương Hân lập tức nói thay cậu.

Đầu tiên thái độ hần thành khẩn cúi đầu nhận sai: “Xin lỗi, Trâu lão. Chuyện này người cứ trách cháu đi.”

Sau đó, Tương Hân liền đem chuyện hần vừa biết Từ Cửu Chiếu không bao lâu liền mơ ước cậu, sau đó là cố ý tiếp cận, làm chút mảnh khoé đem Từ Cửu Chiếu lừa gạt đi Thượng Hải, sau cùng rốt cục cận thủy lâu đài đem Từ Cửu Chiếu tha vào chén của mình, tất cả đều nói cho cho Trâu Hành Tân.

(Đây đủ là “Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt”: Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên)

Trâu Hành Tân nghiêm mặt: “Cho nên, lão Tương biết, Tam sư huynh của nó biết, Trung Bảo biết, thậm chí Trương Văn Chiếu cũng biết. Chỉ có một mình ta là chẳng hay biết gì?” Cao Đại Toàn đằng hắng một tiếng, nhưng Trâu Hành Tân hoàn toàn không đếm xỉa đến.

“Nếu không phải là lần này hai đứa không cẩn thận lộ ra, dự định lúc nào để cho ta biết?” Trâu Hành Tân cả giận: “Hay là chờ ta không còn minh mẫn, hay là muốn giấu diếm cả đời?”

Trâu Hành Tân là người thầy duy nhất của Từ Cửu Chiếu, dĩ nhiên là mong muốn tương lai cậu sẽ thành gia lập nghiệp, sanh con dưỡng cái. Thế nhưng, ông cũng hoàn toàn không phản đối quan hệ của hai người, mà những người này lại giấu diếm ông, thật sự là đã kích ông mà.

A Hân không phải là thanh niên có vấn đề về phẩm tính cá nhân, mà Cửu Chiếu cũng là tính tình lão luyện. Hai người này đều không phải là hài tử càn quấy, thấy thế nào không giống như là nhất thời xung động, mà là muốn sinh hoạt lâu dài.

Trâu Hành Tân bị người xem nhẹ bức bối không thôi, nên buồn bực nháo lên.

Trâu Hành Tân già rồi nên không giống với Tương Vệ Quốc chú trọng mặt mũi đại gia trưởng, ông có thể lễ thẳng khí hùng bực bội với tiểu hài tử, mặc kệ người khác thấy thế nào.

Trâu Hành Tân như vậy, Cao Đại Toàn liền biết chuyện đã được rồi, thế nhưng hai tiểu bối không biết a. Từ Cửu Chiếu và Tương Hân bị xoay một hồi, cuối cùng Cao Đại Toàn giúp chỉ ra sai lầm.

Tương Hân nhanh chóng gọi điện thoại cho Tương lão gia tử, sau khi lão gia tử đến, liền trịnh trọng bày ra một bàn tiệc, thân hữu hai bên ngồi chung một chỗ. Nghiêm túc giống như chính thức gặp mặt nói chuyện cưới gả, làm cho Từ Cửu Chiếu hai đời làm người cũng có chút ngượng ngùng.

Tương Hân ưỡn ngực nghiêm mặt, da mặt dày bụng trà dâng nước cho Trâu Hành Tân, vừa mời rượu vừa cam đoan sau này sẽ cùng Từ Cửu Chiếu sống thật tốt.

Chính thức như vậy, rốt cuộc Trâu Hành Tân mới cảm thấy được tôn trọng.

Trâu Hành Tân nghiêm mặt nói: “Hai đứa mặc dù là hai nam nhân cùng nhau sống chung, nhưng cũng phải giống như vợ chồng, phải giúp đỡ lẫn nhau, sinh tử gắn bó. Thời đại này đối với chuyện hai đứa cũng không quá thoải mái, hai đứa phải càng thêm đối đãi thật tình, hai bên trung thành không đổi. Biết không?”

Từ Cửu Chiếu và Tương Hân đồng thời nói: “Biết rồi ạ.”

Về mặt Tương Vệ Quốc cũng nghiêm nghị nói: “Hiện tại xem như là chính thức cho hai đứa định xuống. Tuy rằng không thể cử hành hôn lễ, nhưng ngày hôm nay nhất định phải có. Hai đứa cả đời cũng không thể lấy vợ, nhưng cũng nên có thêm đứa bé, sau này có người dưỡng lão lo ma chay.”

Từ Cửu Chiêu cau mày, trong lòng không muốn. Trước đây cậu mới vừa cùng Tương Hân ở chung một chỗ, còn có thể thân nhiên hỏi Tương Hân dự định có con hay không, nhưng bây giờ hai người là thật tình yêu nhau, cậu không vui khi Tương Hân đi theo người khác thân mật.

Phùng Trung Bảo nói: “Bây giờ không phải là có mang thai hộ sao? Hai người sinh một đứa cũng tốt.”

Tương Hân lại nói: “Tụi con không nhất định phải có con ruột.” Hân nhìn thoáng qua Từ Cửu Chiêu, nói: “Con nghĩ sau này nếu có duyên phận thì nhận nuôi một hoặc là vài đứa là được.”

Hân vẫn luôn băn khoăn Từ Cửu Chiêu xuất thân viện mồ côi, là một cô nhi. Cho nên, đối với trẻ em không cha không mẹ càng thương tiếc hơn một chút. Nếu quả như thật muốn có con, hân tình nguyện đưa trẻ có cả gen của chính mình và Từ Cửu Chiêu, nếu không thể, còn không bằng tự mình xin con nuôi.

Từ Cửu Chiêu gật đầu nói: “Thân dưỡng không nhất định kém thân sinh đâu ạ.”

Tương Vệ Quốc nhàn nhạt nói: “Hai đứa có tính toán là tốt rồi, có đứa bé coi như là một gia đình hoàn chỉnh.”

Tương Vệ Quốc cũng không bắt buộc nhất định phải là ruột thịt, dù sao Tương Bình Kiến, Tương Bình Lệ đều kết hôn có con, mấy đứa nhỏ kia đều không thua kém Tương Hân.

Bên này hoà thuận vui vẻ ăn cơm, mà Ngô Diểu ở Pháp thì đói bụng mặt không thay đổi nói chuyện.

Cuộc nói chuyện này bắt đầu từ chín giờ sáng, vẫn duy trì liên tục cho tới bây giờ, cái bụng đã sớm tạo phản, nhưng mà nét mặt của Ngô Diểu vẫn là một bộ bất vi sở động, lãnh khốc vô tình.

Ai bảo đối diện hân là sĩ quan cảnh sát phụ trách án kiện và người phụ trách triển lãm chứ.

Hai người này cũng làm cho hân tức càn hòng.

Làm người đại diện tác phẩm nghệ thuật, lần này Ngô Diểu là tới tìm hiểu vụ án.

Cảnh quan Pháp Hank · Nelson đang căn kẽ nói tiến triển án kiện cho bọn họ.

Ngô Diểu mặt không thay đổi nói: “Ý của anh là, qua một tháng nay, cũng chỉ mới tra ra được người tình nghi, không thu hoạch được kết quả gì?”

Hank trấn định nói: “Không, những người hiềm nghi này không có khả năng gây án, coi như là một tiến triển khá lớn. Chỉ ít loại bỏ được những người này, chúng tôi càng tập trung ở đầu mối khác nhiều hơn, thu nhỏ phạm vi điều tra.”

Ngô Diểu nheo mắt, trong lòng hận không thể lật bàn!

Một tháng, đều đã một tháng, lúc này chỉ có chút tiến triển như thế cũng dám nói là tiến triển rất lớn.

Ngô Diểu hận không thể mắng chửi người. Mắt thấy hân sẽ bạo phát, cảnh quan Hank mới đem tiến triển mới nhất lấy ra: “Chúng tôi đã phân chia những người hiềm nghi có khả năng gây án nhất.”

Ngô Diểu nhẫn nại nói: “Các người làm thế nào để xác nhận? Trước đó những người này rõ ràng là khả nghi nhất, làm sao loại bỏ đi được?”

Hank tỉnh táo nói: “Hệ thống an ninh của triển lãm là do một công ty bảo mật hàng đầu thiết kế, kế hoạch an ninh cũng là do đối phương thiết lập. Cho nên, khả năng xuất hiện lỗ hổng an ninh là rất nhỏ.”

Người phụ trách bên triển lãm là một người đàn ông da trắng tóc trắng ngoài sáu mươi, tên là Kenny · Maijinsi. Ông phụ họa nói: “Đúng vậy, Ngô tiên sinh. Tôi biết việc lần này khiến cậu rất bất mãn và hoài nghi đối cách làm việc của chúng tôi. Nhưng mà, quy trình bảo vệ của chúng tôi đúng là không có vấn đề.”

Ngô Diểu cười nhạt: “Ông còn dám nói là không có vấn đề? Tôi nhớ rõ ràng lúc đó tôi ra vào căn bản cũng không có người tới kiểm tra!”

Kenny · Maijinsi nói: “Để bảo an kiểm tra mỗi người sao? Ngô tiên sinh, chúng tôi không có quyền làm như vậy, cái này là xâm phạm quyền riêng tư của người khác. Nếu như triển lãm thực sự làm như vậy, tin tưởng rằng chúng tôi lập tức sẽ nhận được thư truy tố về quyền con người.”

Ngô Diểu nổi giận đùng đùng: “Có người ngay dưới mi mắt đem tác phẩm nghệ thuật thần không biết quỷ không hay mang đi, lúc này ông còn quản người khác chết sống sao?”

Kenny · Maijinsi lắc đầu nói rằng: “Ngô tiên sinh, để cho tôi giải thích một chút. Địa điểm báo danh và nhà kho gửi tác phẩm là tách rời nhau, chỗ đó và địa điểm báo danh cách rất xa, đồng thời không có nhân viên công tác cho phép, những người khác không thể tiến vào được. Chỉ có ở bên ngoài nhà kho thận trọng dò xét, mới có thể ra vào khu vực kia.”

Cảnh quan Hank nói: “Cho nên căn cứ vào cái này, ngay từ đầu chúng tôi loại bỏ đại bộ phận nghệ thuật gia, ông chủ phòng trưng bày, người đại diện vì họ không có cơ hội đến phía sau khu vực nhà kho. Trọng điểm là điều tra nhân viên làm việc, thế nhưng kết quả là những nhân viên này cũng không có khả năng gây án.”

Ngô Diểu cau mày: “Vậy là vào ngõ cụt rồi sao?”

Cảnh quan Hank lắc đầu nói: “Điều này làm cho chúng tôi ý thức được phương hướng điều tra ban đầu là sai lầm, quay đầu lại phân tích một lần nữa. Một người muốn làm được vụ này khả năng rất nhỏ, cho nên chúng tôi kết luận có thể tổng cộng có ba người, hoặc là ba người trở lên hợp tác lấy trộm.”

Lần này Ngô Diểu thực sự kinh ngạc: “Là một nhóm người sao?”

Cảnh quan Hank nói: “Tuy là nhóm người, thế nhưng giữa những người này cũng không có liên hệ chặt chẽ, thậm chí rất có khả năng trước đây căn bản cũng không quen biết nhau. Một người sẽ phụ trách xác nhận vị trí vật phẩm, mà một người sẽ cung cấp thông tin hệ thống an ninh, cuối cùng một người khác sẽ thực hiện lấy trộm. Hiện trường cũng không để lại dấu vết gì, tên trộm này có thể nói là một người có kinh nghiệm.”

Ngô Diểu không ngờ lại phức tạp như vậy, trước đó hẳn vẫn một lòng cho rằng kẻ trộm lợi dụng lỗ thủng an ninh mới táo bạo trộm đi tứ điều bình.

Cảnh quan Hank nói: “Cho nên, đây là nội ngoại cùng nhau cấu kết, vụ án có tính chất thông đồng với nhau. Cảnh sát đã bắt đầu âm thầm điều tra những người có thể bán tin tức về vật phẩm, thế nhưng không thu hoạch được gì. Vào lúc này Maijinsi tiên sinh lại cung cấp một đầu mối hữu dụng.”

Kenny · Maijinsi thở dài: “Tôi cảm thấy may mắn vì toàn bộ chúng tôi đã trải qua kiểm tra, bên trong ban tổ chức không có nội gián.”

Ngô Diểu hỏi: “Rốt cuộc là ai là nội gián?”

Kenny · Maijinsi nói: “Trước khi khai mạc, tất cả tác phẩm tham gia triển lãm đều được đặt ở trong phòng kho, thế nhưng nếu như nghệ thuật gia muốn rút lui hoặc là muốn sửa chữa một chút tác phẩm, có thể đi cùng nhân viên công tác vào nhà kho, lấy tác phẩm của mình hoặc là tiến hành điều chỉnh tại chỗ. Nghệ thuật gia vào nhà kho lúc đó, tổng cộng có bốn người.”

Cảnh quan Hank nói: “Chúng tôi đang tiến hành điều tra bốn người này.”

Ngô Diểu suy tư một chút nói: “Nói cách khác, nghệ thuật gia vì cạnh tranh với nhau mà phạm tội?”

Cảnh quan Hank nói: “Không chỉ có thế, tôi tin tưởng những người này không đến mức chỉ vì muốn diệt trừ trở ngại mà có thể mời một tên trộm chuyên nghiệp. Nguyên nhân rất lớn là vì tiền.” Ngô Diểu kinh ngạc nhìn hân, Hank nói: “Trên chợ đen, sẽ có người vì tác phẩm này mà ra giá cao kinh người.”

Ngô Diểu hỏi Kenny · Maijinsi: “Ông có thể nói cho tôi biết tên của bốn người nghệ thuật gia đó không?” Những người này có thể sẽ ôm ác ý đối với tiểu sư đệ, phải đặc biệt cảnh giác.

Kenny · Maijinsi chần chờ một chút, vẫn là đem tên của người bốn người nói cho Ngô Diểu.

Kết quả Ngô Diểu sợ hãi kêu: “Tony · Lý?”

Cảnh quan Hank bèn nhảy lập tức hỏi: “Anh nhận thức người này?”

Ngô Diểu kinh ngạc nói: “Người này từng xung đột với Từ Cửu Chiếu! Hình như chính là vì nguyên liệu chế tạo ra tác phẩm đó.”

Cảnh quan Hank vỗ bàn một cái, hần đứng lên: “Lập tức đem cậu ta liệt vào người hiểm nghi số một!”

Kenny · Maijinsi đứng lên nói: “Nếu như có thể, mong mọi người nhất định phải đem Bóng Tối Và Ánh Sáng tìm trở về. “

Ngô Diểu gọi điện thoại cho Từ Cửu Chiếu: “Tiểu sư đệ, anh có một tin tức tốt muốn nói cho em biết!”

Từ Cửu Chiếu: “Em cũng có một tin tức tốt muốn nói cho anh.”

“Vậy em nói trước đi.”

“Tác phẩm mới đã làm xong rồi, bất cứ lúc nào anh đều có thể mang đi.”

“Anh thật sự không kịp chờ đợi muốn tận mắt nhìn a.”

“Anh nói có tin tức tốt gì sao?”

“Bên này đã xác nhận được người hiểm nghi, rất có khả năng sẽ phá án nhanh chóng.”

“A? Đến lúc đó phải cho tác phẩm nào tham gia triển lãm đây?”

Kết quả là hai người lập tức chuyển qua vấn đề này. Lúc Lý Tùng Nham và người bán tin tức an ninh sa lưới, liền khai tác phẩm đã bị kẻ trộm tìm người mới lái bán ra, truy trở về chỉ là ngày không xa.

Cho đến khi tin tức được đăng lên, người đại diện Lý Tùng Nham là Hàn Hạo mới biết được Lý Tùng Nham lại làm ra loại chuyện này.

Lúc thăm tù, người đại diện không dám tin hỏi: “Cậu điên rồi sao? Vì sao làm ra loại chuyện này?! Rõ ràng cậu còn có tương lai rất tốt phía trước.”

Lý Tùng Nham tiều tụy đi rất nhiều, không còn sức lực để hăng hái, vênh vao tự đắc nữa.

Hần nói: “Tôi vì sao làm ra loại chuyện đó, còn không phải là vì cái kế hoạch kia của mấy người! Nếu như Từ Cửu Chiếu thực sự được giải nhất, còn có người đặt tôi vào mắt sao?! Là nó cướp hết của tôi!”

Hàn Hạo khó có thể tin: “Cậu chính là vì cái này? Tuy rằng Từ Cửu Chiếu xuất hiện nhất định sẽ ảnh hưởng đến cậu, thế nhưng tập thể nghệ thuật gia nếu so với một nghệ thuật gia thì dễ lãng xê hơn! Thậm chí theo Từ Cửu Chiếu thuận buồm xuôi gió, giá trị của cậu cũng có thể tăng gấp bội!”

Lý Tùng Nham lộ ra thần tình điên cuồng: “Tôi mới không cần đi theo phía sau mộng của nó nịnh hót lấy lòng!! Nó đừng nghĩ đâm nát trên đầu tôi, nghĩ cũng đừng nghĩ!! Nó còn muốn tham gia triển lãm đoạt giải hã, tôi phi!”

Hàn Hạo quả thực không có cách nào câu thông với hắn, hắn lắc đầu: “Cậu thật là hết thuốc chữa. Đáng tiếc tính toán của cậu thất bại rồi. Từ Cửu Chiếu đã hoàn thành tân tác, sắp chính thức trưng bày ở triển lãm.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ngô Diểu bay trở về quốc nội, đóng gói tác phẩm kèm thêm cặp đôi dính nhau không rời Từ Cửu Chiếu và Tương Hân chạy thẳng tới Paris, Pháp.

Lần này hắn quyết tâm tự mình nhìn triển lãm đem bình sứ nhanh chóng mang lên triển thai, nếu xảy ra vấn đề gì nữa hắn liền từ trên tháp Eiffel nhảy xuống!

122. Chương 122

Trên máy bay, Từ Cửu Chiếu nắm tay Tương Hân: “Lần kia về nước cũng là cùng nhau ngồi máy bay, kỳ thực khi đó em rất kinh ngạc, em cho là anh sẽ không ngồi máy bay nữa.”

Tương Hân nở nụ cười: “Nếu như không ngồi máy bay, sau này chỉ có thể đi tàu cao tốc và tàu thủy. Cho dù chúng ta ở Palau cũng chỉ có thể đi tàu thủy, nhưng mùa hè trên biển mưa rất nhiều, lại càng nguy hiểm hơn. Anh trái lại không có bóng ma trong lòng, đơn giản vì có em bên cạnh. Chỉ ít chúng ta có thể chết cùng tháng cùng năm, nhưng bình an hạ cánh thì tốt hơn.”

Từ Cửu Chiếu lại một lần nữa dặn dò: “Mặc kệ thế nào, đi xa đều phải chú ý tình hình thời tiết.”

Tương Hân nghiêm túc đáp ứng, bỏ qua cái đề tài này, hai người nói đến chuyện vụ án.

“Em thật không ngờ Lý Tùng Nham chỉ vì ân oán cá nhân liền làm ra loại chuyện này.” Chuyện minh tranh ám đấu Từ Cửu Chiếu cũng không phải không có trải qua, thế nhưng loại thủ đoạn hạ cấp trộm tác phẩm đem bán như thế này, quả thật Từ Cửu Chiếu chưa từng gặp qua.

“Hừ.” Tương Hân đối với Lý Tùng Nham vẫn rất canh cánh trong lòng. Mặc dù người kia sẽ bị xử một vài năm ở trong tù, danh tiếng tiền đồ tất cả đều mất hết, nhưng cũng khó tiêu mỗi hận trong lòng hắn.

“So đo với người như thế có gì hay chứ.” Từ Cửu Chiếu nhéo nhéo đầu ngón tay ấm áp của Tương Hân, cậu lạnh nhạt nói: “Đối với loại người tự cho mình là rất cao, cuồng vọng không để ý tới ai như hắn thì phải nghiêm trị như vậy. Đến lúc hắn cô đơn không ai chú ý, không đáng giá một đồng, ở trong tường cao chỉ có cô đơn, hắn mới có thể cảm thụ được tư vị thống khổ.”

Ngô Diêu vừa đáp xuống liền lập tức liên lạc với bằng hữu của mình, trên Thời Báo Paris đăng tin tức Từ Cửu Chiếu sắp trưng bày tân tác.

Truyền thông Pháp đối với chuyện này vẫn vô cùng cảm thấy hứng thú. Lần này tin tức tuy rằng không phải nằm ở trang đầu, thế nhưng vẫn chiếm cả nửa trang báo, mà trên mạng liền được đẩy lên đầu.

Người phụ trách triển lãm Kenny · Maijinsi trên trang xã hội của mình có một bài thông báo: “Tôi tin tưởng, thế giới đã đem Từ khắc sâu trong lòng! Cậu ấy chắc chắn đã chiếm một vị trí hết sức quan trọng trong lịch sử giới nghệ thuật. Tân tác của cậu ấy làm người ta cảm thấy kì diệu, mỗi một người gặp qua nó bảo đảm sẽ không thất vọng tiếc nuối.”

Điều này càng khiến cho mọi người thêm hiếu kỳ, ngay cả người đã xem qua triển lãm trước đó đều hạ quyết tâm đi xem một lần nữa.

Sáng sớm vừa mở cửa, là có thể chứng kiến ngày hôm nay bất đồng với mấy ngày trước. Thường ngày sáng sớm người đi xem rất ít, phải đến khoảng 10 giờ, lượng người mới tăng lên. Nhưng mà bây giờ, bãi đỗ xe phụ cận đều đã chật kín, dẫn đến những người tới trễ phải đem xe dừng ở bên đường.

Mọi người tình nguyện chịu dán giấy phạt, cũng muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

Trước đó đã tới một lần nên mọi người biết triển vị của Từ Cửu Chiếu ở nơi nào, vào hội trường liền trực tiếp đi tới triển thính kia. Hôm nay vị trí đó có dựng thêm một rào chắn màu đỏ, ngăn cản khán giả vì tới quá gần có thể tạo thành tổn thất không cách nào挽 hồi.

Mọi người vừa liếc mắt nhìn, đã bị chấn động. Bình sứ như ngân như tuyết, mặt men trong veo dịu dàng, ôn nhuận tản ra ánh sáng nhu hòa. Nó hấp dẫn tầm mắt của mọi người, làm người khác chìm đắm trong khiết mỹ tinh thuần.

Tác phẩm này cao khoảng 50 cm, miệng nhỏ cổ ngắn, vai rộng, eo thon từ từ thu lại tới chân. Đầu tiên nhìn, người hiểu rõ đồ sứ không thể phân loại nó vào kiểu bình nào cả.

Nói nó là mai bình thế nhưng đường cong sắc bén hơn nhiều lắm, nếu như nói là bình hồ lô, trên dưới eo thon ngắn cách căn bản cũng không có hai cái bụng tròn vo.

Từ miệng đến vai độ cong giống nhau, nhưng mà chỗ chuyển ngoặt ở vai lại nhu hòa, cho người cảm giác phá lệ bất đồng, mạnh mẽ lại mềm mại. Toàn bộ thân bình hơn nửa là hiện ra hình chữ nhật đảo ngược, vòng cung eo mềm nhẵn như có như không, nếu như không phải là vì mặt men thủy tinh hiện lên phản quang, căn bản là không nhìn ra khúc độ.

“Cái này là?” Mọi người không giải thích được, hình dáng giống như đã từng quen biết, nhưng bây giờ vô luận như thế nào đều không nghĩ ra được. Mãi đến khi bọn họ dời tầm mắt nhìn xuống băng tên dưới đài.

Nghệ thuật gia tham gia triển lãm: Từ Cửu Chiếu

Tên gọi tác phẩm: My Love

Đến từ: Trung Quốc

“Hình dáng này... là nhân thể sao?” Rốt cục có một người không dám tin thấp giọng nói.

Vừa nói như vậy, mọi người nhất thời sáng tỏ!

Bình sứ này, chân dài vai rộng thắt lưng ong, không phải là giống hình thể của con người sao? So với đại bộ phận người Châu Âu có bắp thịt cường tráng, bình thể biểu hiện càng nhiều hơn hình thể người Châu Á, dẻo dai lại không mất đi sự mạnh mẽ, đường cong cơ thể lưu sướng, hình dáng thân thể to lớn mà nhu hòa.

“Đây là nam giới đi?” Một người nói, “Nhất định là nam giới a!” Nếu là nữ giới thì biểu hiện ra khẳng định không phải như vậy.

Mọi người nhất thời oanh động lên, trong khoảng thời gian ngắn vừa sợ vừa cười đùa, đương nhiên càng nhiều hơn là cảm giác khó tin.

Mà có rất nhiều phái nữ thậm chí nam giới, không biết làm thế nào nhìn xuyên qua bình sứ có hình thể giống như một người đàn ông vai rộng, thắt lưng hẹp, chân dài lại biến thành gương mặt của người mình yêu. Nhất thời trong ngực như đàn nai chạy loạn, rõ ràng là gò má lỗ tai khô nóng, nhưng lại luyến tiếc dời đường nhìn.

Nếu như không có rào chắn, họ hận không thể tự tay chạm đến. Cảm thụ một chút xúc cảm “da thịt”, nhất định đặc biệt trơn mềm a!

Đương nhiên vẫn có phần đông người chỉ là đơn thuần thưởng thức, phảng phất trước mắt không phải là một bình sứ, mà là một pho tượng nhân thể do điêu khắc gia trứ danh sáng tạo ra. Vì chỉ có điêu khắc mới có thể triển hiện ra vẻ nam tính hàm chứa sức mạnh thân thể và đường cong cơ thể mỹ cảm như vậy.

Người phương Tây thích thưởng thức nhân thể triển hiện ra vẻ đẹp tự nhiên, mà dùng khí hình gốm sứ truyền thống biểu hiện nhân mỹ, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên thấy được.

Vừa qua khỏi buổi trưa, có rất nhiều người không kịp chờ đợi liền online đăng bình luận về My Love , đại đa số đều là đánh giá tích cực. Rất nhanh Từ Cửu Chiếu và tân tác trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Sau vài ngày độ “hot” của triển lãm càng ngày càng cao, thậm chí bên triển lãm phải khống chế lượng người vào xem. Đến lúc xác định được tác phẩm thu được giải nhất lần này chính là My Love , mọi người liền nhiệt tình oanh động, thậm chí đạt tới mức triệu người tới nhìn!

Không có biện pháp, ai bảo lần này triển lãm có nhiều biến đổi bất ngờ, tràn đầy tính hí kịch và truyền kỳ như vậy.

Người bình luận chuyên mục Chloe. Bertie có một bài viết trong Bình Luận Gốm Sứ như sau : “.... Lúc nhìn thấy Bóng Tối Và Ánh Sáng , tôi đã cho rằng sẽ không có bất kì tác phẩm nào mà khiến tôi có cảm giác kinh ngạc nữa. Nhưng mà, tôi sai rồi.

Trước đây tôi tuyệt không nghĩ tới sẽ có một người lại có thể dựa vào hình dáng đường nét là có thể biểu hiện ra một tác phẩm phức tạp như thế. Cũng tuyệt không nghĩ tới vậy mà sẽ có người dùng một vật thể triển hiện ra hai loại hình nghệ thuật. Đây là một sự đột phá và sáng tạo.

Cho tới bây giờ vẫn còn có người tranh luận đây rốt cuộc là bình sứ hay là tượng điêu khắc, tôi lại nghĩ, chuyện này cũng có gì khác biệt đâu chứ?...”

Theo dư luận đại chiến trước đó, Chloe lúc nào cũng giữ quan điểm ủng hộ Từ Cửu Chiếu, nên khi viết ra đánh giá cao như vậy cũng không làm cho mọi người kinh ngạc.

Thế nhưng, người phụ trách bảo tàng Louvre – Timothy · Garnert lên tiếng lại khiến cho người cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Ông ở trên trang cá nhân viết một bài bình luận rất dài, toàn văn phân tích chỗ độc đáo của bình sứ, còn có những điểm chưa được người chú ý tới, đó là sự dung hợp hài hòa của hiện đại cùng cổ đại, của tinh hoa nghệ thuật Trung Quốc và nghệ thuật phương Tây. Thậm chí là phương pháp biểu hiện của cậu, hàm súc mà rõ ràng, không bị cản trở tinh thần nghệ thuật giữa Đông và Tây. Ông còn chỉ ra được, người có thể đem cổ kim cùng đông tây kết hợp làm được như thế, Từ Cửu Chiếu là người đầu tiên cũng là người duy nhất!

Cuối cùng ông nói: “Tôi vẫn luôn chú ý đến Từ. Tôi thật tò mò không biết cậu ấy sẽ dùng nội dung gì để biểu hiện chủ đề lần này. Trước đó cậu ấy đã biểu hiện nội dung là thời gian biến thiên quả thực làm cho mọi người mãn nhãn. Lần này tham gia triển lãm có người dùng phần nộ, bi thương, mừng rỡ, vui sướng, cừ hận, vận vẹo ... để diễn tả tình cảm cuộc sống. Nhưng lần này Từ lại dùng đề tài tình yêu cuồng nhiệt để biểu hiện cuộc sống hiện tại của mình.

Cậu làm hết sức thành công. Mỗi một người thấy tác phẩm này đều có thể cảm thụ rõ ràng tình cảm nóng bỏng của người sáng tác, khiến cho người khác kim lòng không được cũng muốn đắm chìm vào tình yêu cuồng nhiệt đó, cảm thụ loại vui sướng và hạnh phúc này.

Tác phẩm không chỉ có giá trị nghệ thuật không thể bàn cãi, đồng thời còn có thể đại diện cho kĩ thuật đỉnh cao của nghệ thuật đương đại, có thể nói là kiệt tác của lịch sử.

Trong thời gian ngắn ngủi liên tiếp sáng tác ra Bóng Tối Và Ánh Sáng và My Love , và cả hai đều là tác phẩm trân bảo, đủ để cho mọi người thưởng thức và nhiệt nghị, tôi có thể nói Từ Cửu Chiếu đã trở thành một hiện tượng.

Sự hiện hữu của cậu, chính là kho báu của là nhân loại!”

Timothy · Garnert chiếm được rất nhiều người bình luận trả lời và đăng lại, có thể nói bài đánh giá khen ngợi này làm cho bên phía Từ Cửu Chiếu giật mình.

Ở nơi này được truyền thông phương Tây nhất trí tán thưởng, chỉ có một số ít là phản đối phê phán, tình hình chung có thể nói là như thủy triều dâng không thể ngăn lại, cùng lúc đó triển lãm song niên quốc tế cũng kết thúc.

Triển lãm làm rất long trọng, đương nhiên lễ trao giải cũng sẽ không kém, nghi thức trao giải không chỉ có nghệ thuật gia trong giới nghệ thuật như là: Hoạ sĩ, điêu khắc gia, đào nghệ gia, kiến trúc gia, chụp ảnh gia... còn có một số nhân vật nổi tiếng trong các giới khác, các loại hiệp hội, các đại biểu báo chí nghệ thuật.

Như lệ cũ, người chủ trì diễn lễ trao giải là hai MC nổi danh trên TV, khách quý danh nhân đến trao giải đến rất nhiều, bất quá đại đa số ít nhiều đều dính dáng đến nghệ thuật.

Bởi vì chủng loại nghệ thuật rất nhiều, đến khi trao giải loại hình đào nghệ, cũng đã qua hơn một giờ.

Nếu như không phải là Tương Hân nhẹ nhàng đụng cánh tay cậu một cái, Từ Cửu Chiếu cũng không biết là đến mình rồi.

Trong hội trường tất cả mọi người đều nói tiếng nước ngoài, Từ Cửu Chiếu một chữ cũng nghe không hiểu.

Từ Cửu Chiếu đứng dậy, Tương Hân cũng đồng dạng đứng lên, hai người một trước một sau hướng về sân khấu đi đến. Từ Cửu Chiếu không biết nói tiếng Anh, trùng hợp hai MC cũng không hiểu tiếng Trung, cho nên thấy có người đi cùng cậu, cho rằng đó là người phiên dịch.

Hai MC tươi cười hướng về cậu nói chúc mừng, Từ Cửu Chiếu mắt tự nhiên gật đầu mỉm cười. Người trao tặng giải thưởng đào nghệ chính là một vị đào nghệ gia cực kỳ nổi tiếng, đã hơn sáu mươi tuổi.

Ông trao ba huy chương và giấy chứng nhận, mỗi người nhận một cái.

Phát thưởng xong, theo lệ cũ MC sẽ phỏng vấn một chút.

Vì vậy nữ MC liền hướng Từ Cửu Chiếu đưa ra câu hỏi: “Cho tới bây giờ tôi vô cùng hiếu kỳ chính là, Từ đang yêu phải không? Có người nói tác phẩm của bạn chính là dựa theo nguyên mẫu người yêu mà sáng tác. Tôi cực kỳ hâm mộ người có được tình yêu sâu đậm lãng mạn của bạn, có thể nói cho tôi biết người may mắn kia là ai không?”

Ánh mắt Tương Hân ôn nhu nhìn cậu, thấp giọng phiên dịch.

Từ Cửu Chiếu cười nhẹ, sau đó hướng về phía MC nói: “Người đó không phải đang đứng ở bên cạnh tôi sao?”

Tương Hân không tự chủ ngồi thẳng người lên, vô cùng kiêu ngạo đem những lời này phiên dịch lại.

Nữ MC đặc biệt khoa trương: “A, thì ra bạn là người may mắn khiến toàn thế giới phải ước ao ghen tỵ! Chúa ơi, bạn không sợ đang đi ở trên đường sẽ bị người trùm bao kéo tới hém nhỏ đập cho một trận sao?!”

Lời hài hước khôi hài này, đưa tới một trận cười to của khán giả.

Sau đó nữ MC nói tiếp: “Chờ chút, gương mặt anh tuần này, tôi khẳng định không phải lần đầu tiên thấy đâu.” Vấn đề này không có ở trong kế hoạch định trước, nữ MC kinh ngạc mở to hai mắt: “Lẽ nào bạn chính là người sống sót trong tai nạn máy bay kia sao? Chính là người làm đồ sứ kia phải không!”

Tương Hân bình tĩnh lộ ra nụ cười: “Tôi không nghĩ ra trong chúng tôi còn có ai làm được đồ sứ, tôi nghĩ chắc người đó là tôi rồi.”

Nữ MC giật mình che miệng lại: “A, tôi thật không nghĩ tới lại gặp được nhân vật truyền kỳ như thế. Tôi có xem đoạn phóng sự của Úc, ở điều kiện đơn sơ như vậy có thể nung ra được đồ sứ sao? Không phải là do người nào để lại ở nơi đó trước chứ? Thứ lỗi cho tôi hỏi như vậy, tôi thực sự rất tò mò đó.”

Nghi vấn như vậy không chỉ có nữ MC có, tin tưởng giờ khắc này những người ở trước TV và trước máy vi tính đều có đồng dạng hoài nghi như vậy.

“Cải chính một chút, tôi đốt những cái đó bất quá chỉ là đồ gốm, căn bản cũng không thể gọi là đồ sứ được. Tôi nghĩ sau ngày hôm nay mọi người sẽ không còn nghi vấn nữa,” Tương Hân quay đầu nhìn Từ Cửu Chiếu, hai người nhìn nhau, bàn tay giao cùng một chỗ, “Bởi vì người yêu của tôi là một đại sư đào nghệ xuất chúng, tôi biết làm những thứ đó, chẳng qua là do em ấy dạy cho tôi.”

Nữ MC lộ ra thần sắc cảm động muốn rơi lệ: “Điều khiến cho mọi người cảm động, chính là tình yêu của hai người, nhờ đó mới có được thành tựu ngày hôm nay. Chúc hai bạn mãi mãi hạnh phúc.”

Tương Hân thay mặt hai người trả lời: “Cám ơn, chúng tôi sẽ luôn hạnh phúc.” Hội trường vang lên một trận vỗ tay nhiệt liệt.

Không hề nghi ngờ, tác phẩm sau của Từ Cửu Chiếu lấy được rất nhiều sự quan tâm của giới truyền thông, đương nhiên cũng không thể thiếu ảnh chụp hai người tay trong tay.

Bởi vì tác phẩm đó, cũng bởi vì những việc trải qua của hai người không tầm thường, trên internet mọi người chúc phúc hai người một phen, làm cho Tương Hân vui sướng lướt qua lướt lại trên mạng xã hội, nhìn người khác chúc phúc hai người.

Sau bế mạc, chính là bán đấu giá tác phẩm. Lúc này, tất cả mọi người đều đưa ánh mắt đặt ở trên My Love - bây giờ đã được hiệp hội đào nghệ quốc tế phân thành một loại bình sứ riêng biệt, chính thức mệnh danh là bình tình nhân - cũng hiểu được nó khẳng định có thể bán ra một cái giá kinh người.

Nhưng mà khiến triển lãm trở tay không kịp chính là, Ngô Diêu thay mặt Từ Cửu Chiếu cự tuyệt bán đấu giá.

“Tại sao chứ?” Người phụ trách bán đấu giá tức giận không giải thích được, “Lúc đầu chúng ta đã kí qua thỏa thuận, tác phẩm tham gia triển lãm phải để cho triển lãm sắp đặt và bán đi.”

Triển lãm song niên Pháp là triển lãm nghệ thuật có tiếng tăm rất lớn, giá sau cùng của mỗi tác phẩm đều làm cho người nghen hóng trân trối. Càng ngày càng nhiều phú hào đến từ các quốc gia khác nhau đổ xô mua, càng làm cho triển lãm náo nhiệt hơn.

Mỗi lần đều dùng tác phẩm đạt giải nhất làm trung tâm, không có nó bán đấu giá lần này nhất thời sẽ thất sắc đi rất nhiều.

“Ngài đương nhiên có thể.” Ngô Diêu ngoài cười nhưng trong không cười, “Nhưng tôi sợ rằng ngài đã quên, trước đây kí thỏa thuận là Bóng Tối Và Ánh Sáng, cũng không phải My Love. Như vậy dựa theo thỏa

thuận, các ngài chỉ có thể bán đấu giá Bóng Tối Và Ánh Sáng , nhưng không có quyền hạn bán đấu giá tác phẩm này.”

Điều này làm cho bên triển lãm trợn tròn mắt.

Lúc đó khi bọn họ bắt chẹt Từ Cửu Chiếu dùng tâm tác thay thế cho cái đã mất tham gia triển lãm chỉ có ước định bằng miệng, bởi vì là lén hiếp thương, cho nên sẽ không sửa lại thỏa thuận.

Vì thiếu sót sơ sẩy này, khiến triển lãm hối hận đấm ngực giậm chân không thôi.

Ngô Diểu đắc ý nghênh ngang mà đi, cuối cùng cũng hung hăng trả lại một ngụm ác khí.

Đương nhiên, nguyên nhân thực tế chỉ là vì Tương Hân và Từ Cửu Chiếu cũng không muốn tác phẩm này bị người khác cất giữ mà thôi. Bọn họ đã bàn bạc xong, không bán tác phẩm, chỉ đặt ở trong nhà mình.

Sau đó Ngô Diểu lại sầu khổ, hẳn còn phải giải quyết chuyện bồi thường, cùng công ty bảo hiểm tranh luận cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mỗi lần triển lãm cỡ lớn mở ra, tác phẩm nghệ thuật đều phải mua bảo hiểm, công ty bảo hiểm không thích nhất là làm việc này. Một mặt là bởi vì hạn mức rất cao không gánh nổi, mặt khác là định giá tác phẩm quá khó khăn.

Hạn mức rất cao thì mấy công ty bảo hiểm còn có thể liên kết lại giải quyết, mà định giá tác phẩm nghệ thuật lại khiến cho người ta nhức đầu.

Công ty bảo hiểm mới sẽ không chờ mong vào giá thị trường để giải quyết, mà là dựa vào giá cả quy định sẵn, đem hết khả năng đè xuống giá thấp nhất.

Mặc dù lần này triển lãm mua tổng số bảo hiểm cao đến hàng chục triệu Euro, thế nhưng đó là của tổng thể hơn một nghìn món. Tính ra mỗi một món cũng chỉ có thể bồi thường 500 ngàn Euro.

Ngô Diểu cảm thấy giá đó quá thấp, vì vậy liền cùng một đám người có khả năng ăn nói tổ chức thành đoàn mỗi ngày lướt qua công ty bảo hiểm. Cuối cùng công ty bảo hiểm phải nâng lên thành 1 triệu Euro, lúc này Ngô Diểu mới chịu dần xẹp ỉn thỏa.

Lần này bán đấu giá làm cho rất nhiều phú hào thất vọng, lúc đầu bọn họ nghĩ không có Bóng Tối Và Ánh Sáng , đem My Love bỏ vào trong túi cũng không kém. Kết quả là, tác phẩm này căn bản sẽ không xuất hiện!

Mặc dù không có đồng ý bán đấu giá, thế nhưng cũng phải thực hiện nghĩa vụ đoạt giải. My Love bắt đầu tuần triển nửa năm trên toàn thế giới.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới tháng 12. Ngay lúc mọi người chậm rãi quên lãng án trộm cướp khiến cho đông đảo người tiếc nuối, thỉnh linh xuất hiện một tin tức khiến người ta kinh hãi, Bóng Tối Và Ánh Sáng đã tìm được!

Ngay từ đầu nghe được tin tức này, Từ Cửu Chiếu cũng không dám tin tưởng. Bọn họ đều không còn ôm hy vọng nữa, nhưng lại nhận được điện thoại của cảnh quan Hank, nói đã biết tứ điều bình ở nơi nào, ngay sau đó vẫn chưa tới một ngày, liền tìm được tác phẩm từ bên trong một gia đình.

Lại một lần nữa bay tới Paris, ở chỗ cảnh sát, thấy tứ điều bình lẳng lẳng đang được trưng bày trên bàn hội nghị, Ngô Diểu kích động nói không ra lời.

Từ Cửu Chiếu miễn cưỡng khống chế bản thân thất thố: “Là ở nơi nào tìm được vậy?”

Cảnh quan Hank nói ra tên một người, Từ Cửu Chiếu và Tương Hân không rõ là ai, nhưng mà Ngô Diểu lại giật mình.

“Người nọ là một tổng tài tập đoàn chuỗi siêu thị cỡ lớn, cũng chính là từ một lái buôn không rõ danh tính mua tác phẩm này.” Cảnh quan Hank cũng cảm thấy khó tin, “Cho tới bây giờ tên đạo tặc kia cũng chưa có bắt được, cũng không biết hẳn cùng người lái buôn nào lui tới. Cho nên điều tra vô cùng khó khăn. Nói thật chúng tôi cũng không quá nắm chắc có thể tìm trở về. Thế nhưng cuối cùng là do vị tổng tài kia không nhận được, tự mình bán đứng bản thân.”

Người này cũng đã từng tham gia triển lãm thử, hẳn cũng cuồng nhiệt mê luyến Bóng Tối Và Ánh Sáng giống như TelaZeni đối với Bóng Đêm Hà . Nếu như TelaZeni coi Bóng Đêm Hà là một vị thiếu nữ chọc người triu mến, như vậy Bóng Tối Và Ánh Sáng trong lòng hẳn chính là nữ thần hạ phàm. Bạn đang ?

Vị tổng tài này mặc dù có một tập đoàn, thế nhưng nội tình bên trong cũng không sánh bằng thế gia quyền quý, chỉ đơn giản là kẻ có tiền. Cho nên, hẳn bắt đầu lo lắng bản thân không thể thắng được trong đấu giá, vì vậy sinh lòng tà niệm, dùng tiền tìm người trung gian thuê vị đạo tặc kia.

Mà tên đạo tặc này khi nhận tiền xong thì đi chuẩn bị các loại kế hoạch, hẳn xem xét rất nhiều người để xuống tay, vô tình ở quán bar gặp Lý Tùng Nham đầy bụng oán khí đang say liền rơi vào trong mắt của hắn.

Lý Tùng Nham cực hận Từ Cửu Chiếu, ước gì Bóng Tối Và Ánh Sáng biến mất, vì vậy liền thông đồng với nhau. Hai người này bất quá là lợi dụng lẫn nhau, nhưng đều chung mục đích, chính là trộm đi tứ điều bình.

Tứ điều bình thuận lợi tới tay, vị tổng tài này liền bưng bít trong tay vụng trộm vui vẻ thật lâu. Hẳn cho rằng đã qua hai tháng nên tin đồn cũng lắng xuống, liền không nhẫn nại được muốn đem tứ điều bình ra ngoài.

Sáp bình phải được đặt ở trên giá đỡ, tổng tài nhất định muốn đặc biệt định chế giá đỡ bằng gỗ sang quý.

Vị thợ mộc nhận làm kia là một lão nghệ nhân, ông cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lại có người thoảng cái liền muốn bốn cái giá đỡ. Vì vậy ông đem chuyện này nói lúc ăn cơm, vừa vặn con ông sau khi nhìn triển lãm liền trở thành người ái mộ Từ Cửu Chiếu.

Hắn vẫn không có thể tận mắt thấy Bóng Tối Và Ánh Sáng nên rất tiếc nuối, liền góp nhặt rất nhiều tài liệu liên quan. Hẳn nghe xong cảm thấy rất đáng nghi, thà giết lầm còn hơn bỏ sót liền lập tức báo cảnh sát.

Kết quả điều tra ra được trước đó vị này có định chế một loại đèn đặc biệt, hai bên chái nhà để một đôi đèn này, lúc này khẳng định sẽ không bắt sai. Cảnh sát liền lập tức hành động, thoảng cái đem vị tổng tài này ngăn ở trong nhà, từ bên trong lục soát ra sáp bình.

Như một tuồng kịch có mở đầu, có diễn biến, có kết thúc. Có thể nói sáp bình giống như một nhân vật phong vân, ba bước liền lên đầu đề. Bóng Tối Và Ánh Sáng được tìm về, giống như một món quà Giáng sinh khiến người ta kinh hỉ.

Bởi vì độ quan tâm vô cùng cao, vì vậy rất nhanh án kiện liền tiến vào giai đoạn tố tụng tư pháp, kết quả cuối cùng là tổng tài bị xử ngồi tù. Lúc vật chứng tứ điều bình được trả về cho nguyên chủ là đã đến tháng 1 năm sau.

Ngô Diểu thừa dịp nhiệt độ còn chưa có tiêu tan, liền đem tác phẩm có số phận bấp bênh này ủy thác cho công ty bán đấu giá, đặc biệt cử hành một buổi đấu giá riêng.

Chỉ là dùng chút quảng cáo, kết quả nhận được điện thoại 24 giờ liên tiếp không ngừng.

Phú thương các nơi trên thế giới đối với tác phẩm đại danh đỉnh đỉnh này nghe như sấm bên tai đã lâu, coi như là mua không được, cũng muốn nhân cơ hội này tận mắt, ai biết sau này nó sẽ bị vị thổ hào nào đem về sưu tầm, sẽ không còn được gặp lại a.

Trước khi bắt đầu đấu giá, Tương Hân và Từ Cửu Chiếu ở tại khách sạn nghênh đón một vị khách bất ngờ.

Vị này chính là bằng hữu của Tương lão gia tử, viện trưởng viện bảo tàng cổ cung Bắc Kinh.

“Viện trưởng? Ngài làm sao sẽ đến Pháp?” Lúc nhỏ Tương Hân đã từng thấy qua vị lão nhân này, nhiều năm gặp lại rất là kinh ngạc.

“Ta đặc biệt vì mọi người nên mới đến đây.” Viện trưởng cười híp mắt. Từ Cửu Chiếu khốn hoặc nhìn ông, viện trưởng quay đầu nói với cậu: “Nhưng thật ra là vì Bóng Tối Và Ánh Sáng của Từ đại gia.”

Từ Cửu Chiếu có chút không được tự nhiên, tuy rằng truyền thông và online vẫn gọi cậu là hiện tượng, bất quá khi trực tiếp gọi cậu là đại gia cậu vẫn không quen.

“Ngài gọi tiểu Từ là được rồi ạ.” Từ Cửu Chiếu khiêm tốn nói.

Viện trưởng tán thưởng nhìn cậu: “Còn trẻ như vậy lại có thành tựu lớn nhưng không kiêu căng không nóng nảy, khó có được.”

Tương Hân mời ông đến phòng khách.

Viện trưởng uống một ngụm nước do Tương Hân đưa, ông nói: “Lần này ta tới là để tham kiến buổi đấu giá.”

Tương Hân và Từ Cửu Chiếu kinh ngạc liếc nhau: “Người nói, người tới tham gia buổi đấu giá Bóng Tối Và Ánh Sáng?”

Viện trưởng khẳng định gật đầu: “Không sai, ta chính là vì nó mà đến.”

Tương Hân thoáng cái nhú mày. Hân chần chờ nói: “Thế nhưng viện bảo tàng cho tới bây giờ đều là sưu tầm đồ cổ, chưa từng có tác phẩm nghệ thuật hiện đại. Viện bảo tàng cổ cung muốn thu Bóng Tối Và Ánh Sáng có điểm không thích hợp đi ạ?”

Viện trưởng cười nói: “Ai nói không thích hợp chứ. Bên trong viện bảo tàng cổ cung có tác phẩm từ thời kì đồ đá cho tới cận đại. Đồ cất giữ bên trong đại bộ phận đều là văn vật cấp quốc bảo, mà tứ điều bình Bóng Tối Và Ánh Sáng của tiểu Từ đương nhiên là văn vật quốc bảo, hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn.”

Trong khoảng thời gian ngắn Tương Hân có điểm không biết nói cái gì cho phải.

Viện trưởng nhìn hân nói: “Ta hôm nay tới cũng không phải là làm khó mọi người.” Buổi đấu giá đã tuyên truyền ra, phú hào các nơi trên thế giới đã hội tụ ở Paris, căn bản là một cục diện không thể hoãn lại. Hơn nữa, lần này ông cũng không phải đến “hoá duyên”. Cái duyên này nếu có làm không làm được.

Ông nói: “Nghe nói bảo tàng Louvre, bảo tàng Metropolitan New York, bảo tàng Anh ở Luân Đôn.... đều tham gia, nếu ta không có hành động gì, sẽ bị người mắng là lạc hậu mất.” Viện trưởng cười ha ha đứng lên, “Bất quá lần này cạnh tranh rất kịch liệt, cho dù những viện bảo tàng này so với chúng ta không tiếc lấy ra một khoản tiền lớn, nhưng cũng rất khó có thể thắng được. Cho nên, ta lần này tới căn bản chỉ làm người qua đường thôi, có thể nhìn mãn nhãn cũng hài lòng rồi.”

Nếu không phải là viện trưởng nhắc tới, Tương Hân và Từ Cửu Chiếu thật không biết tác phẩm này lại đưa tới nhiều viện bảo tàng lớn như vậy.

Viện trưởng ở chỗ này ngồi không lâu, bởi vì vừa tới Pháp, còn cần phải qua vòng loại vào phiên đấu giá, cho nên rất nhanh thì cáo từ.

Lúc này Từ Cửu Chiếu cảm giác có chút mơ hồ, cậu hỏi Tương Hân: “Tình hình hình như có chút hơi quá, anh nói lần này bán đấu giá Bóng Tối Và Ánh Sáng, có thể bán ra giá bao nhiêu?”

Tương Hân nghiêng đầu: “Anh đoán không được. Chỉ biết, đó nhất định là một cái giá trên trời.”

Bởi vì là người nắm giữ tác phẩm nghệ thuật, cho nên Ngô Diểu trực tiếp đem ba người an bài ở ghế khách quý. Kỳ thực toàn hội trường đều là khách quý, chỗ ngồi rất thoải mái xa hoa, bất quá vị trí của bọn họ đặc biệt tốt hơn mà thôi.

Từ Cửu Chiếu quay đầu nhìn nam nữ đang ở phía sau xì xào bàn tán, cậu đối với người ngoại quốc có chút mù mờ, cũng nhìn không ra một người quen nào. Ở đây cũng có rất nhiều người Châu Á, nhưng cậu cũng không nhận ra.

Thời gian vừa đến, một người bán đấu giá mặc chính trang bước ra từ bên hông sân khấu, vị này chính là vương bài của công ty. Mồm miệng thông minh, cũng biết lôi kéo bầu không khí, hướng chỉ đây là tác phẩm có danh khí lớn, nói mấy câu liền nâng lên tình cảm mãnh liệt của người ở đây.

Theo lẽ thường sẽ tiến hành biểu diễn vật đấu giá, mà buổi biểu diễn lại cố ý chuẩn bị riêng cho tứ điều bình một màn hình lớn. Bởi vì lần này không ít người tới tham gia, lại không thể để mỗi người tới gần quan sát được, nên hai bên trái phải có đặt một cái màn hình lớn.

Đèn đặc biệt bắt đầu hoạt động, đèn hội trường đã được tắt hết, cảnh tượng tựa như ảo mộng lại một lần nữa hiện ra. Hội trường có rất nhiều người vì âm mộ tiếng tăm mà đến, vẫn là lần đầu tiên tận mắt thấy, nhìn không được kinh hô thành tiếng.

Thanh âm kinh hô làm cho rất nhiều người đã từng tận mắt gặp qua kỳ cảnh kích động trong lòng đồng thời nhìn không được đắc ý, có chút hơi kiêu ngạo.

Lúc đầu có rất nhiều người chỉ định xem náo nhiệt, thoáng cái liền kiên định quyết tâm muốn đem món bảo vật này thu vào tay.

Thưởng thức triển phẩm xong, bán đấu giá chính thức bắt đầu, giá khởi điểm là 5 triệu Euro, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn 100 ngàn Euro.

Cái giá tiền này đối với nghệ thuật gia vừa thành danh không bao lâu mà nói, có thể nói là một giá cao kinh người. Nhưng mà tất cả mọi người ở chỗ này đều là một bộ thần sắc đương nhiên, có người bắt đầu nâng bảng tăng giá, ngay từ đầu đã có mùi thuốc súng nồng nặc.

“10 triệu!”

“15 triệu!”

“25 triệu!”

“50 triệu!!”

Rất nhiều người bị những cái giá này làm cho kinh ngạc, vừa mới bắt đầu đã cao như vậy sao? Rất nhiều phú hào có tính toán trước liền biết mình không đủ tiền, vì cho rằng 25 triệu là cao nhất. Nó dù hiếm quý như thế nào đi nữa, thì cũng là tác phẩm nghệ thuật đương đại thôi!

Mà ở trong lòng một số người, Bóng Tối Và Ánh Sáng có ý nghĩa bất đồng. Vì thế, bọn họ không tiếc bất cứ giá nào.

Lên đến 50 triệu, nâng giá liền bắt đầu chậm lại, từ 10 triệu trở thành 5 triệu. Rất nhanh liền vượt qua 100 triệu Euro.

“Trời ạ, trời ạ. Anh không thể thở được rồi, anh muốn đi ra ngoài yên tĩnh một chút.” Ngô Diêu rất cục không chịu nổi, nhịp tim của hắn từ lúc vừa mới bắt đầu liền điên cuồng tăng tốc, cho tới bây giờ hắn cảm giác mình vô luận có hô hấp nhanh như thế nào đi nữa cũng không đủ cung cấp dưỡng khí cho đại não, hắn muốn ngất xỉu rồi.

“.....A, được thôi.” Từ Cửu Chiếu bình tĩnh nhẹ giọng nói, kỳ thực cậu cũng có chút sợ ngây người. Tương Hân bên cạnh đưa tay nắm thật chặt tay cậu, lại gần thấp giọng nói: “Bây giờ đã vượt qua tác phẩm nghệ thuật đương đại có giá cao nhất sau thế chiến thứ hai rồi! Cửu Chiếu, em đã lập kỷ lục!”

Nghe thanh âm rất hưng phấn của hắn, Từ Cửu Chiếu đang khiếp sợ cũng dần bình tĩnh lại, cậu cười một cái nói: “Em cũng không nghĩ tới những người này đối với tác phẩm lại nhiệt phùng như vậy.”

Tương Hân đè nén phấn khởi nói: “Đây là sức hấp dẫn của tác phẩm do em sáng tạo mà.” Hai mắt của hắn quả thực sáng lấp lánh, hưng phấn như một đứa bé làm cho Từ Cửu Chiếu cười khẽ.

Lúc hai người nói chuyện với nhau, buổi đấu giá vẫn còn tiếp tục, người chủ trì đã kích động thanh âm cũng thay đổi.

“135 triệu.” Một vị nam nhân Ả Rập đến từ vùng Trung Đông, trên đầu mang khăn lạnh nhạt giờ bâng.

“136 triệu.” Một nam tử trung niên lớn tiếng mang khẩu âm nồng đậm của nước Nga giờ bâng.

“140 triệu.” Hai người kia vừa dứt lời, một lão nhân có thanh âm già nua mang theo tang thương giờ bâng trong tay lên.

Từ Cửu Chiếu quay đầu tìm kiếm, nỗ lực nhớ kỹ mặt của những thổ hào này, cậu kinh ngạc chọc chọc Tương Hân: “Anh xem lão nhân kia, nhìn rất quen mắt phải không?”

Khó có được cậu cảm thấy một người nhìn quen mắt, nhất định là người đã từng xuất hiện cùng cậu. Tương Hân nhìn lại, bất đắc dĩ nói: “Vị kia không phải là người quản lí bảo tàng Louvre – Timothy · Garnert sao? Chúng ta còn đặc biệt xem qua trang xã hội của ông ấy đấy.” Cậu thực sự là mù người không chữa được!

“Nguyên lai là ông ấy.” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc, “Thế nhưng, viện trưởng không phải nói các nhà bảo tàng đều là qua đường thôi sao?”

Tương Hân cũng nghi hoặc, rõ ràng diễn biến giống y như lời viện trưởng, chẳng qua là ban đầu các viện bảo tàng lớn còn giờ bằng, lúc lên 50 triệu đều đã từ bỏ, xem các thổ hào lớn ác liệt chém giết nhau. Không nghĩ tới vị lão nhân này sẽ tham gia đến phút cuối.

Không chỉ là hai người vô cùng kinh ngạc, ngay cả người mua đang quan sát tác phẩm rơi vào tay ai cũng kinh ngạc nhìn về mặt đậm nhiên, không lộ suy nghĩ của Timothy · Garnert.

123. Chương 123

Hội trường xì xào bàn tán một trận, cuối cùng rơi vào yên lặng ngưng trọng. Hiện tại người thắng cuối cùng chỉ còn lại ba người này, những khán giả khác cơ hồ bị bầu không khí căng thẳng này khiến cho không tự chủ được ngừng thở.

Nam nhân Ả Rập là trẻ tuổi nhất trong ba người, hắn thoát nhìn vẫn chưa tới ba mươi. Vì để cho mình có vẻ thành thực, trên môi của hắn có để râu mép chỉnh tề. Lúc này hắn cau mày, mặc dù từ phương hướng của hắn nhìn không thấy vẻ mặt của hai người kia, nhưng thỉnh thoảng vẫn quan sát một chút.

“145 triệu.” Hắn nâng bảng tăng giá.

Theo sát hắn, phú hào nước Nga to tiếng nói: “146 triệu.” Hắn dường như vẫn nhận định nam tử Ả Rập mới là đối thủ sau cùng của mình, liền cắn đối phương thật chặt không tha.

Nam tử Ả Rập không thích đối phương nhìn chòng chọc như vậy, lúc này lại nghe được thanh âm già nua của Timothy · Garnert chậm rãi vang lên: “150 triệu.”

Ông vừa lên tiếng, giống như là một tảng đá lớn quăng vào đầm nước. Mọi người nhin không được nói nhỏ với nhau, bọn họ phát hiện Timothy · Garnert đặc biệt tự tin mười phần, không sợ hãi chút nào. Ông tựa hồ đối với Bóng Tối Và Ánh Sáng nhất định phải lấy được.

Phú hào nước Nga nhìn ông một cái, rốt cục phát hiện lão đầu này mới là chướng ngại vật.

Vì vậy hắn liền tăng lên 10 triệu, phong cách vẫn là cắn chặt không tha, ra giá: “160 triệu!”

Cuộc chiến bùng nổ, Ả Rập cắn chặt răng, thanh âm cơ hồ là ép ra ngoài: “165 triệu!”

Timothy · Garnert không nhanh không chậm bình tĩnh nói: “170 triệu.”

Nam tử Ả Rập rốt cuộc còn trẻ, hắn không kiên nhẫn lộ ra thần sắc nôn nóng cùng không cam lòng, quai hàm bạnh ra, cuối cùng chán nản hạ vai. Chẳng qua là mua về để khoe khoang, nếu như giá quá đắt, ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống sau này của mình, ngược lại thì lợi bất cập hại.

Nét mặt phú hào nước Nga tựa hồ bất vi sở động, Nhưng thái dương mờ mờ toát ra mồ hôi, hắn kéo cà- vạt làm hắn có chút khó thở: “175 triệu...”

Hắn vừa dứt lời Timothy · Garnert lập tức giơ bảng lên: “180 triệu!”

Thanh âm của ông mạnh mẽ vang lên, giống như sau lưng có nguồn tài chính sâu không thấy đáy ủng hộ. Phú hào nước Nga rốt cục chần chờ, nếu liều mạng tiếp nữa, có thể thắng được tứ điều bình sao? Số tiền này hắn có thể mua mấy cái đồ cổ rồi? Mua được bao nhiêu bức tranh của danh nhân chứ? Thậm chí còn có thể mua được một du thuyền xa hoa nữa.

Mồ hôi trên trán chảy xuống, rơi ở trên tay đang nắm thành quả đầm của hắn, hắn đầm đầu gối, cuối cùng phờ người dựa vào lưng ghế.

Người chủ trì háo hức cất cao giọng: “Số 609 ra giá 180 triệu Euro! Còn ai ra giá cao hơn không?” Hẳn biết lúc này tâm tình mọi người đã căng thẳng tới cực điểm, trái lại không có châm dầu vào lửa khiến người chán ghét, mà là dùng phương thức dứt khoát tiến hành xác nhận giá sau cùng.

Sau nhiều lần, trong phòng đấu giá vẫn là một mảnh lặng im, người chủ trì tươi cười, gõ búa: “Chúc mừng vị tiên sinh số 609, giành được vật đấu giá Bóng Tối Và Ánh Sáng !”

Theo cây búa gõ xuống, bầu không khí bên trong hội trường nhất thời buông lỏng. Ngay cả Timothy · Garnert vốn là bất động như núi, lưng thẳng tắp cũng buông lỏng, ông vuốt nếp nhăn ở góc áo, thở phào một hơi.

“Bóp, bóp, bóp.... Bóp bóp bóp bóp —— “

Lúc đầu chỉ là một hai người vỗ tay, sau cùng toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Những người này đều đứng lên, hướng về Từ Cửu Chiếu và Timothy · Garnert chúc mừng. Đây là một buổi đấu giá đáng lưu lại lịch sử, không chỉ lập nên kỷ lục tác phẩm đương đại của nghệ thuật gia còn sống có giá cao nhất, cũng lập nên kỷ lục tác phẩm gốm sứ có giá sau cùng cao nhất toàn thế giới!

“Chúc mừng!” “Cảm ơn.”

Timothy · Garnert buông lỏng người đi bắt tay người đến chúc mừng, rất có phong độ gật đầu thăm hỏi.

“Chúc mừng ngài, Timothy · Garnert tiên sinh.” Ngô Diếu vừa cười vừa nói. Hắn ở bên ngoài phòng nghỉ đợi kết quả cuối cùng, ngồi hút thuốc cho đủ, lúc này mới vội vàng trở lại hội trường.

Phía sau hắn, Từ Cửu Chiếu và Tương Hân vai kề vai đi tới.

“Chúc mừng mọi người, sáng lập ra kỷ lục xưa nay chưa từng có, sau này chắc sẽ không có người vượt qua đâu.” Timothy · Garnert cười nói.

“Kỷ lục này là do chúng ta cùng nhau sáng tạo mà.” Ngô Diếu nói.

Từ Cửu Chiếu ghé vào bên tai Tương Hân nói vài câu, Tương Hân gật đầu, hắn tiến lên một bước, nói với Timothy · Garnert : “Đầu tiên chúc mừng viện bảo tàng Louvre đã đấu giá thành công Bóng Tối Và Ánh Sáng . Thứ hai, thứ lỗi cho tôi mạo muội, tôi trước đó đã đoán bất cứ người nào ở buổi đấu giá, nhưng không nghĩ tới người thắng lại là ngài. Tôi muốn hỏi, vì sao ngài lại có quyết tâm và kiên quyết lớn như thế, hao tốn một khoản tiền lớn như vậy mua tác phẩm này?”

Timothy · Garnert nở nụ cười, cặp mắt có vẻ phá lệ cơ trí hữu thần trên khuôn mặt già nua: “Ta nghĩ ngày mai sẽ có phóng viên tới trước mặt ta đưa ra vấn đề giống như vậy.” Ông dừng một chút, nói: “Trước đó, ta nghĩ rất nhiều người đều khẳng định cho rằng, sau khi tác phẩm này bị người sưu tầm, muốn xem nó là chuyện không phải dễ dàng. Nó tuy rằng rất có thể sẽ được đối đãi đúng mực, thận trọng bảo quản. Thế nhưng chỉ có khi có khách viếng thăm, hoặc là tổ chức tụ hội thì chủ nhân mới có thể lấy nó ra.” Timothy · Garnert thở dài một hơi, “Tác phẩm đặc sắc tuyệt luân, sáng chói mỹ lệ như vậy, trong ngày thường lại chỉ có thể bị giam trong phòng, chẳng lẽ không thấy đáng tiếc sao?”

Nghe xong Tương Hân phiên dịch, Từ Cửu Chiếu trầm mặc. Cậu chỉ là người sáng tạo, cậu chế tạo ra mỗi một dạng đồ sứ không phải đều bị người sưu tầm, trong ngày thường làm vật bài trí, lúc nhàn rỗi thì cầm trong tay thưởng thức sao? Cho tới bây giờ cậu không nghĩ tới, ngoại trừ con đường này, đồ sứ còn có thể làm gì?

Timothy · Garnert phảng phất như là thấy suy nghĩ của cậu, nói: “Lần đầu tiên thấy nó, ta đã bị nó làm cảm động sâu đậm. Khi đó, ta chỉ muốn nó được nhiều người thấy hơn, làm rung động nhiều người hơn. Tác phẩm không chỉ biểu hiện nền văn minh phát triển, lịch sử biến thiên, kỹ xảo phổng chế tinh diệu, đồng thời còn ẩn chứa cảm xúc và linh ngộ trong cuộc sống. Nó hẳn là nên thuộc về toàn bộ nhân loại, mà không phải bị cá nhân nào đem về bỏ vô góc.”

Hầu kết Từ Cửu Chiếu giật giật, có chút cảm động. Tác phẩm của mình có thể được người coi trọng như vậy, cũng là nỗ lực và trả giá mà cậu hướng đến, sao cậu không thể xúc động chứ.

Lúc này Timothy · Garnert có ánh mắt không phù hợp với hình tượng ngày thường: “Đương nhiên, lời ở trên đều là tư tâm của ta.” Ông ha ha nở nụ cười, nói: “Ta chính là ôm tư tâm như vậy, nên liền chạy đến

chỗ thị trường, thậm chí đi du thuyết các nghị viên quốc hội. Thuyết phục bọn họ đem tác phẩm này bảo lưu ở Paris, Pháp, sau đó liền kiếm được một số tiền lớn.”

Thần thái ông sáng láng vì ba người giải thích: “Ta thuyết phục bọn họ đem tác phẩm kinh điển bất hủ này làm dấu hiệu đại diện mới cho Paris. Để người của toàn thế giới chỉ cần nghĩ tới Paris là có thể lập tức liên tưởng đến tác phẩm này. Ta nghĩ cậu còn không biết, bởi vì nó, sông Xen đã có thêm tên gọi mới là ‘Dòng sông của thời gian’. Lấy ‘Dòng sông của thời gian’ làm chủ đề văn hóa cho sông Xen được tổ chức hàng năm, tác phẩm này ắt không thể thiếu!”

Timothy · Garnert đến bây giờ vẫn vì hành động của mình mà đắc ý: “Ta cứ như vậy đem từng người một thuyết phục, quốc hội thông qua dành khoản 50 triệu Euro, chính quyền thành phố trích 80 triệu, viện bảo tàng tự bỏ ra 25 triệu. Phần còn lại là do các phú hào quyên góp cho viện bảo tàng nhiều năm qua. Cứ như vậy, ta góp được 230 triệu Euro!”

“230 triệu!” Nhất thời Ngô Diêu cảm thấy một trận mê muội, chính phủ bỏ tiền trách không được bảo tàng Louvre tài đại khí thô như thế.

Tương Hân sợ hãi than: “Xem ra ngài nhất định là người thắng cuối cùng.” Thổ hào sao có thể so sánh với cơ quan quốc gia chứ?!

Timothy · Garnert lắc đầu nói: “Lúc đó ta cũng vô cùng căng thẳng. Bởi vì nếu như tổn hao quá nhiều, kinh phí mua triển thính, thiết bị riêng biệt và các biện pháp an ninh cho Bóng Tối Và Ánh Sáng có thể sẽ không đủ. Mà bây giờ còn thừa lại 50 triệu Euro, cũng đủ để làm tốt chuyện này.”

Tương Hân giật mình nói: “Bảo tàng Louvre vì tứ điều bình thiết lập triển thính riêng biệt sao?” Vinh dự thật là lớn!

Cho tới bây giờ, còn không có tác phẩm nghệ thuật nào đơn độc chiếm lĩnh một tòa triển thính đâu.

Timothy · Garnert nói: “Đó là đương nhiên, nó đáng giá mà. Nó cần bộ đèn đơn độc, phương sách bảo dưỡng, cùng với nhiệt độ phối hợp. Đương nhiên nên vì nó mà tạo ra một triển thính độc lập.”

Từ Cửu Chiếu nghe xong phiên dịch, cảm thấy đối phương dày công, tổn hao khổng lồ như vậy, có thể hồi vốn sao?

Nghe xong nghi vấn của Từ Cửu Chiếu, Timothy · Garnert cười nói: “Cái này có cái gì khó, ta tin tưởng chỉ cần bảo tàng Louvre truyền đi tin tức dấu giá thắng lợi, từ ngày mai trở đi các nơi trên thế giới sẽ có người bởi vì muốn chính mắt thấy nó mà bắt đầu chuẩn bị vé máy bay! Cậu phải có tự tin chứ.”

Timothy · Garnert thở ra một hơi dài, mang theo tiểu ý nói: “Đồng lứa với ta chưa ai làm được chuyện kinh thiên động địa như thế đâu, cái này đều phải cảm ơn cậu, Từ. Cảm ơn cậu đã đem Bóng Tối Và Ánh Sáng tới nhân gian.”

Vành mắt Từ Cửu Chiếu không khỏi nóng lên, cậu nói: “Được ngài khen ngợi như vậy, cháu không chịu nổi đâu ạ.”

Timothy · Garnert hướng phía cậu vươn tay: “Sau này ta sẽ vẫn chú ý cậu, đợi chờ cậu có thể sáng tạo ra nhiều tác phẩm kiệt xuất hơn, để thế giới gồm sứ nghệ thuật càng thêm rực rỡ.”

“Cảm ơn.” Từ Cửu Chiếu tự đáy lòng kính nể, cầm tay của vị quản lí tài giỏi này.

Trên đường trở về, Từ Cửu Chiếu vẫn một mực nói với Tương Hân vị quản lí này có bao nhiêu quyết đoán, nhân phẩm chính trực, phong cách cao thượng. Nói đến mức Tương Hân có chút ghen tị, hấn đánh vào ôm lấy Từ Cửu Chiếu, ở cổ của cậu cọ cọ, thẳng đến khi Từ Cửu Chiếu đem tất cả lực chú ý phóng tới trên người của mình.

Ngô Diêu liếc mắt, cảm thấy sớm muộn gì cũng bị hai người này làm buồn nôn tới chết.

Từ Cửu Chiếu vẫn ngại mặt mũi, bọn họ đang ngồi trên xe sang trọng do khách sạn cung cấp, Ngô Diêu lại ở phía đối diện. Từ Cửu Chiếu nỗ lực xụ mặt làm ra vẻ tức giận, lúc này mới đem Tương Hân từ trên người của cậu kéo xuống.

Ngô Diểu thấy hai người lại bắt đầu không tự chủ làm mù mắt người, liền nói: “Kỳ thực lấy sông Xen làm chủ đề cho tứ điều bình rất chính xác.”

Tương Hân hãnh diện đưa ánh mắt bổ thí cho hân, hỏi: “Vì sao nói như vậy?”

Ngô Diểu tựa ở ghế da, hân nói: “Nếu như lúc đó chọn đề tài là tháp minh châu Thượng Hải, tuy rằng cũng có thể gây ra oanh động. Thế nhưng chính phủ Pháp không có khả năng bỏ tiền ra. Mà trong nước cũng không có khả năng tốn một số tiền lớn đem về. Tứ điều bình có thể sẽ thực sự như Timothy · Garnert nói, bị vị Á Rập kia hoặc là vị nước Nga chụp tới tay, kết quả là thuộc về cá nhân, từ nay về sau không bao giờ có thể thấy công khai nữa.”

Ngô Diểu dừng một chút nói: “Hiện tại rất may mắn được bảo tàng Louvre lấy đi. Thật ra đây là sơ sót của anh, hân là nên tổ chức triển lãm công khai một lần nữa rồi mới bán đấu giá. Tác phẩm đã từng khiến cho công chúng có hiếu kỳ rất lớn, chưa kịp nhìn đã bị phủ hào mua đi, nói không chừng ngày sau sẽ có người mượn chuyện này mà gây sự.”

Tương Hân không vui nói: “Chúng ta không có có nghĩa vụ thỏa mãn tất cả ý nguyện của mọi người.”

Ngô Diểu nói: “Trên thế giới này người thông tình đạt lý cũng không có nhiều, mọi người chỉ biết chú ý mình có được thỏa mãn hay không. Huống chi những kẻ gây chuyện trước đó rất có thể sẽ nhảy ra một lần nữa gây nên thị phi. Bất quá bây giờ thì tốt rồi, tất cả đều vui vẻ.”

Từ Cửu Chiếu lộ ra tiểu ý: “Chỉ cần có người, thì sẽ có thị phi.”

Ngô Diểu có lòng gật đầu, Tương Hân thì cười nhạt một chút.

Nhắc tới cái này, ba người đều rất tức giận.

Bởi vì hai người đã công khai với trường bối hai bên, cho nên Từ Cửu Chiếu rất thân nhiên ở diễn lễ trao giải thừa nhận Tương Hân chính là người yêu của cậu.

Lúc đó ở Pháp nhận được rất nhiều chúc phúc, thế nhưng lúc trở lại nước mặc dù có một bộ phận nhân sĩ thông suốt bày tỏ chúc phúc, một nhóm người trung lập không phát biểu ý kiến, nhưng vẫn có một số khác biểu đạt ác cảm.

Nhất là những người có chút tiếng nói thấy Từ Cửu Chiếu đạt được giải thưởng quốc tế lớn liền đỏ mắt ghen tỵ, càng kỳ quái hơn là những người không cùng ngành cũng quơ tay múa chân giáo huấn cậu.

Sau diễn lễ trao giải, đài trung ương bắt đầu đưa tin, buổi tối chiếu cả 1 giờ. Phỏng chừng nhân dân cả nước thấy được không phải là số ít.

Nhưng xuất phát từ lo lắng, đoạn tình tiết dính đến việc hai người công khai quan hệ được cắt đi. Tuy rằng tin tức trên đài đều nghiêm túc đưa tin mà không có dính đến tình cảm riêng tư, thế nhưng mạng truyền thông khác sẽ không bỏ qua tin tức như thế.

Từ lúc Từ Cửu Chiếu bắt đầu mang tân tác lên triển khai, thì đã có người đoán ra người yêu của cậu là nam giới, thế nhưng vào thời điểm như vậy mà chính chủ cũng chưa xác nhận thì cũng chỉ là tin tức ngoài lề, là chiêu trò mà thôi.

Nhưng ở trên diễn lễ không giống như vậy, đây chính là đối mặt với toàn thể giới công khai tuyên bố. Nhất thời khiến một đám truyền thông hưng phấn như đánh máu gà.

Đương nhiên chuyện này cũng đưa tới không ít nghị luận, như đã nói ở trên, bởi vì người giữ trung lập không lên tiếng, nên cũng chỉ còn lại có phái chúc phúc và phái phản cảm nháo thành một đoàn.

Lúc ba người trở về nước, chưa kịp làm gì liền bị người tìm tới cửa phỏng vấn .

Tác phẩm của Từ Cửu Chiếu mọi người đều biết đến, cậu ở trên truyền thông lộ mặt, thế nhưng cũng không nói lên cậu thích cao điệu công khai như vậy. Cậu cảm thấy nên giữ cuộc sống yên ổn tự tại như trước đây. Cho nên lộ diện tiếp thu phỏng vấn gì gì đó, tuyệt đối không có khả năng. Ngay cả phỏng vấn bên nước ngoài đều bị cậu cự tuyệt .

Từ Cửu Chiếu không lộ mặt, Ngô Diểu thân là người đại diện cũng chỉ cười híp mắt, một giọt nước không lọt, những truyền thông này chỉ có thể lúc đến vui vẻ khi về mất hứng thôi.

Cậu không lên tiếng ở truyền thông báo chí, phái ác cảm coi đây là thắng lợi, lời khó nghe càng thêm quá phận. Cái gì đạo đức bại hoại, đi ngược lại luân lý, làm loạn quan hệ, cho đến khi có người trực tiếp công kích là cậu bại hoại tập tục cần phải rút ra khỏi giới đào nghệ Trung Quốc.

Lời như vậy, hoàn toàn chính là không có đầu óc. Hôm nay Từ Cửu Chiếu được xưng là “tài sản chung của nhân loại”, là hiện tượng trong nghệ thuật gia, quốc gia đang chuẩn bị trao tặng danh hiệu cao cấp. Làm vậy là muốn bảo đảm người tài giỏi không chạy đi ra hải ngoại, nói như vậy hoàn toàn là chạm đến điểm giới hạn. Lúc này phải chúc phúc và phải trung lập liên hợp lại đem đám người bởi vì đỏ mắt không biết lựa lời mà nói kia đập cho một trận không dám thò đầu ra nữa.

Mà lúc này, bên cao tầng liền ‘truy sát’ những mạng truyền thông thuộc dạng “xem náo nhiệt không sợ lớn chuyện” kia vì đưa tin không đúng khiến quần chúng bất mãn. Phong ba rớt cuộc hoàn toàn ngừng lại.

Tương Hân giận không kềm được, chỉ bắt quá loại chuyện này không thể chính diện đáp lại, như vậy sẽ chỉ làm sự tình càng lúc càng lớn. Từ Cửu Chiếu không thích cao điệu, già dặn ổn trọng, thế nhưng không có nghĩa là cậu dễ bị khi dễ, không biết tức giận.

Tương Hân hận không thể đem đám người ghê tởm, chỉ biết trốn ở sau lưng kia lột da treo ở trên cây cho người quát roi. Hân trực tiếp tìm người truy tra, sau đó đăng lên mạng, cái gì tiểu tam, vứt bỏ vợ, ngại bần ái phú. Cho dù không có lông bệnh cũng phải tìm cho ra, không phải là thích tát nước dơ sao? Để cho bọn họ ném thử tư vị bị người tát nước bắn lại không thể tắm sạch sẽ đi.

Mà Từ Cửu Chiếu lại đơn giản thô bạo hơn, cậu trực tiếp tìm tới nhị sư huynh Lưu Tân Hoa của mình. Vị này hai năm gần đây lên chức, ở Bộ Văn Hóa cũng có tiếng nói, liền trực tiếp đem đám truyền thông và cá nhân nháo đăng bắt lương trần áp xuống.

Lần này trở lại, nói không chừng lại có người phạm vào bệnh đau mắt.

Ngô Diểu cũng chính là vì chuyện này, cảm giác nhân mạch trong nước của mình không đủ, một mình hân lực bất tòng tâm, vô pháp lo lắng chu toàn mọi mặt.

Bên trong xe không một người nói chuyện, Ngô Diểu suy tính, hân là nên lập cho Từ Cửu Chiếu một đội ngũ, trong đó phân công người phụ trách quan hệ xã hội, không thể để cho chuyện lúc trước tái diễn nữa.

Hắn cau mày tính toán chọn vài người, đang muốn cùng Từ Cửu Chiếu thương lượng một chút, ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy hai người vừa mới nghiêm chỉnh không bao lâu, liền nhét chung một chỗ thì thâm to nhỏ.

Hắn cố ý chen vào nói: “Vừa rồi hai người biết ai tìm anh nói chuyện không?” Hắn đã quen Tương Hân dùng ánh mắt như dao lia tới mặt của mình, bình tĩnh nhìn hai người.

Tương Hân nhếch mi không nói chuyện, Ngô Diểu nửa đường ra ngoài, chờ có kết quả đấu giá mới đi vào, ai biết hân ở bên ngoài gặp người nào.

Trái lại Từ Cửu Chiếu nhiệt tình hỏi: “Ai ạ?”

Ngô Diểu thoải mái trả lời: “Là mấy viện bảo tàng khác.”

“A?” Lần này Tương Hân nghiêm chỉnh, hân hỏi: “Bọn họ tìm anh có chuyện gì?”

Ngô Diểu đầu tiên là đứng đắn, sau đó vui vẻ ra mặt hướng Từ Cửu Chiếu nhếch miệng: “Chúc mừng chúng ta đi! Những viện bảo tàng này đều hướng về phía em đặt hàng tân tác! Đây chính là tư cách chỉ có nghệ thuật gia đương đại nổi tiếng mới có thôi đấy!”

Tương Hân kinh hãi: “Thật vậy sao? Mấy người thế?”

Ngô Diểu nói: “Trên cơ bản là tất cả viện bảo tàng tới tham gia đấu giá, bắt quá anh có nói cái này phải xác định kế hoạch kế tiếp của tiểu sư đệ đã, cho nên không có lập tức đáp ứng.”

Từ Cửu Chiếu thật trấn định gật đầu: “Như vậy giá cả tân tác tính thế nào ạ?”

Bóng Tối Và Ánh Sáng sử dụng vật liệu đã tuyệt tích, cho nên mới có thể bán đầu giá cao như vậy, thế nhưng cái này không thể nào làm tác phẩm phổ biến của Từ Cửu Chiếu được. Bằng không trên thế giới này không có mấy người có thể mua nổi tác phẩm của cậu.

Ngô Diếu nói: “Kỳ thực hiện tại tác phẩm có một giá tương đối hợp lý, sử dụng giá khởi đầu của tứ điều bình.”

“5 triệu Euro?”

Ngô Diếu nói: “Ừ, chính là cái giá này. Nhưng bây giờ em phải khống chế số lượng tác phẩm, hơn nữa phải tận lực bảo đảm chất lượng.”

Tương Hân nói: “Cái giá tiền này vẫn có chút thấp, tranh sơn dầu nổi tiếng hiện nay tôi thiếu cũng phải hơn 10 triệu Euro.”

Ngô Diếu lườm hắn một cái: “Cậu cũng biết đó là bức tranh sao. Đó là bức tranh quý nhất trong tác phẩm nghệ thuật, còn của tiểu sư đệ là gốm sứ nghệ thuật, cơ sở nào mà đưa ra giá như vậy, không có khả năng thoả cái liền nâng cao đến mức độ đó. Cơm phải ăn từng miếng, không thể sốt ruột được.”

Từ Cửu Chiếu cười: “Em không gấp, em mới 20, có người suốt đời muốn làm như vậy cũng không được.”

Tương Hân yêu thương ôm cậu: “Sao có thể giống nhau, Cửu Chiếu của anh không thể so sánh như vậy được.”

Thế giới này đã không ngăn cản được bọn họ ân ái a! Ngô Diếu che mặt quay đầu.

Sự tình bên Pháp đã xử lý xong, Ngô Diếu lại cùng bọn họ bay trở về nước.

Có cảnh cáo và trấn áp trước đó, lần này đám người ác ý tát nước dơ bết đi rất nhiều. Bất quá vẫn có người không có mắt định đâm chọt quan hệ yêu đương của hai người, nhưng bởi vì lần này tác phẩm của Từ Cửu Chiếu được vào bảo tàng Louvre, cấp cho người trong nước thể diện rất lớn, nên mọi người cũng khoan dung rất nhiều. Nghệ thuật gia sao, chọn con đường này, chính là muốn không giống người thường rồi.

Sau đó lại có người nỗ lực bóc mẽ những vấn đề khác, ví dụ như Từ Cửu Chiếu xuất thân cô nhi viện, bản thân nhận phúc lợi xã hội lớn lên, công thành danh toại lại vong ân phụ nghĩa, làm giàu bất nhân. Chỉ tiếc người này cách xa nghìn dặm, không có điều tra kỹ càng liền bạo dạn nói bậy, sau này liền bị sự thật trực tiếp đánh vào mặt.

Vì khi ký giả, paparazi chạy tới nhìn cô nhi viện Từ Cửu Chiếu lớn lên, vừa thấy liền ngạc nhiên: Đây là cô nhi viện sao!

Kí túc xá năm tầng mới tinh, trang hoàng ấm áp tinh mỹ. Nơi dạy học mặc dù không có tân trang nhưng có sơn lại, rất là đẹp.

Sân thể dục phủ cỏ, hai bên dựng cầu môn, bên trên còn có thiết bị vận động. Đối diện là nơi ở của trẻ em, bên ngoài có hồ cát, cầu trượt....

Mặt đường tráng xi măng cứng cáp, hai bên phủ đầy cây xanh, trước cửa sắt ra vào có treo biển số nhà màu da cam bắt mắt.

Nơi này nói là cơ quan trọng điểm cũng sẽ có người tin.

Đi vào phỏng vấn, lúc đầu Ngô viện trưởng còn thật cao hứng, chờ đến khi hỏi vì sao Từ Cửu Chiếu rất lâu không lộ mặt, đối với bên này cũng không quan tâm, liền trực tiếp đem những người này đuổi ra ngoài.

Ngay sau đó, những đứa trẻ lớn trong viện đem bằng chứng Từ Cửu Chiếu quỳ tiền đăng trên mạng, hung hăng quật vào mặt những người này.

Trước đã từng có cảnh cáo, nhưng vẫn có người không an phận nhảy ra. Lần này Lưu Tân Hoa không khách khí. Cảnh sát trực tiếp đem người tung lờn bắt đi, cuối cùng người cầm đầu bị gán tội phi báng, gây chuyện xử ba năm sáu tháng tù!

Lần này những người kia hoàn toàn đành hoàng lại.

Mà bộ trưởng Bộ Văn Hóa vào lúc này lại đứng ra, đại diện cho các cơ quan liên quan trao tặng cho Từ Cửu Chiếu danh hiệu “Đại sư thủ công mỹ nghệ cao cấp” “Kỹ sư thủ công mỹ nghệ cấp quốc gia” và giấy chứng nhận, đồng thời thu nạp cậu trở thành ủy viên của Hiệp hội Nghệ thuật.

Đây hoàn toàn là lời khẳng định trước mặt dân chúng, nguời quý xà thần nhất thời rụt cổ trở về, cũng không dám nháo làm thiêu thân nữa.

“Ủy viên trẻ như vậy, đồng chí Từ là người đầu tiên, tiền đồ vô lượng a.” Bộ trưởng đáng vẻ tươi cười khả cú không một chút kiêu ngạo nói.

Sư huynh Lưu Tân Hoa ở bên cạnh Từ Cửu Chiếu, tốt xấu gì cũng đỡ làm cho Từ Cửu Chiếu khấn trương. Bộ trưởng tương đương với Lễ bộ Thượng thư khi đó, là đại thần nhị phẩm a!

Mặc dù sinh tiền cậu đã gặp qua cấp bậc quan lại không sai biệt lắm, nhưng lúc đó là bị thẩm vấn. Cùng loại trực tiếp mặt đối mặt nói chuyện thì hoàn toàn khác nhau.

Trên mặt Từ Cửu Chiếu không có biểu tình gì, cực lực trấn định nói: “Ngài quá khen.”

Bộ trưởng cười híp mắt nói: “Người tuổi trẻ, rất tốt. Tương lai phải sáng tạo nhiều tác phẩm hay hơn làm vẻ vang nước nhà nhé.”

Lưu Tân Hoa cũng nhìn ra sự dè căng thẳng, lập tức tiến đến hòa hoãn không khí khấn trương.

Gặp mặt xong, Từ Cửu Chiếu và sư huynh Lưu Tân Hoa cùng nhau ăn một bữa cơm.

Lưu Tân Hoa trêu ghẹo nói: “Thế nào lại không thấy vị Tương gia kia? Anh nghe Miếu Miếu nói hần rất dính em.”

Từ Cửu Chiếu quần bách: “Sư huynh, sao anh cũng chế nhạo em vậy.”

Nếu như không phải bởi vì cuối năm có cả đồng chuyện lớn không đi được, Tương Hân nhất định là cùng đi. Hần hầu như hận không thể bất kỳ thời khắc nào dính với Từ Cửu Chiếu vào một chỗ.

Lưu Tân Hoa cười ha ha một tiếng: “Diểu Diểu oán giận rất nhiều, nó nói nó về nhà cũng không cần bật đèn.”

Từ Cửu Chiếu nghe không hiểu chuyện cười của hần, ngẩn ra nhìn Lưu Tân Hoa. Lưu Tân Hoa cười khúc khích, hần còn nhớ trước đây hần không cho cậu gọi là nhị sư huynh, về mặt Từ Cửu Chiếu cũng ngẩn ra như vậy. Tiểu sư đệ này thật đúng là trước sau như một, không nói cười tùy tiện.

Lưu Tân Hoa hé miệng, nói: “Lễ mừng năm mới em định làm sao?”

Mọi chuyện đã xong, cũng sắp tới năm mới.

Từ Cửu Chiếu chần chờ một chút nói: “Năm nay em dự định ở Thượng Hải.”

Lưu Tân Hoa nói: “Vậy được, em bây giờ coi như là người có gia đình. Theo thân nhân Tương Hân ăn tết cũng đúng.”

Có gia đình.

Cách nói này làm cho nội tâm Từ Cửu Chiếu vừa mắc cỡ lại vừa ngọt ngào. Nhưng mà ... hình như cậu lại bị nhị sư huynh trêu ghẹo đi?!

Từ Bắc Kinh trở về Thượng Hải, Từ Cửu Chiếu đem đoạn trò chuyện với sư huynh nói cho Tương Hân biết.

“Diểu Diểu?” Tương Hân vô cùng kinh ngạc: “Ngô Diểu lại có nhũ danh xinh xắn như vậy sao? Ha ha ha!” Tương Hân lập tức quyết định lần sau gặp mặt liền kêu nhũ danh này.

“Anh đừng cười. Cậu nói kia của Lưu sư huynh rốt cuộc là có ý gì?”

Tương Hân cười ngồi vào bên cạnh cậu cùng nhau xem ti vi, hần nói: “Ý tứ này là nói Tam sư huynh ở bên cạnh chúng ta làm bóng đèn, về nhà không cần bật đèn cũng có ánh sáng.” Nhưng mà Từ Cửu Chiếu vẫn không hiểu được, Tương Hân cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cho là cậu chưa có tiếp xúc qua từ địa phương,

lại tiếp tục giải thích: “Kỳ thực bóng đèn chính là chỉ lúc hai người nói chuyện yêu đương với nhau lại có người thứ ba chen ngang làm vướng chân vướng tay.”

Sau đó hắn còn gật đầu khẳng định: “Không sai, Ngô Diêu nói như vậy cũng đúng!”

Từ Cửu Chiếu nghiêng ngẫm, rốt cục cười nói: “Ha ha ha, em nói anh ấy làm sao lại như thế, vậy mà đem mình ví von thành bóng đèn, về nhà không cần bật đèn....”

Nhất thời Tương Hân cảm thấy cung phản xạ của Từ Cửu Chiếu có chút dài, một truyện cười phải đợi người khác giải thích mới bật cười. Cậu đối với người nước ngoài cũng là manh manh như vậy, làm cho Tương Hân cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa đáng yêu!

Tương Hân tiến tới ngậm môi lưỡi Từ Cửu Chiếu bắt đầu hôn sâu.

Đến khi hai người rời ra, Từ Cửu Chiếu không biết nhớ ra cái gì liền cắt ngang Tương Hân đang liếm môi dự định đợt thứ hai, cậu nói: “Đúng rồi, anh biết vì sao anh ấy không cho em gọi là nhị sư huynh không?”

Tương Hân kinh ngạc nâng đầu lên: “Em không có xem Tây Du Ký sao?!”

Từ Cửu Chiếu lơ mờ, cậu phát giác cậu hình như lâu rồi cũng không có chú ý ở trước mặt Tương Hân che giấu việc mình đối với cuộc sống hiện tại có chỗ thiếu hụt.

Chỉ có điều, theo cách lí giải của Tương Hân, cho dù đối phương phát hiện cậu không hiểu, cũng sẽ tự động cho rằng vì cậu khi còn bé khổ cực lớn lên ở cô nhi viện.

Từ Cửu Chiếu: “Thật ra em có xem qua hình vẽ.”

Khi đó cậu thật sự đã xem qua tranh minh họa Tây Du Ký, một bộ có sáu bản. Đây chính là thư tịch cổ sự kinh điển, cậu còn từng đem nó làm lễ vật đưa cho con trai “Ân sư”.

Tương Hân nhất thời nào bỏ thành Từ Cửu Chiếu chỉ là xem qua tranh liên hoàn, chưa có xem qua TV.

Vì vậy hắn lập tức cầm lấy điều khiển từ xa, kết nối mạng, trực tiếp mở Tây Du Ký.

“Có thấy không, đây là nhị sư huynh.”

Từ Cửu Chiếu nhìn chằm chằm Trư Bát Giới tai to mặt lớn trên ti vi, bên tai nghe Tương Hân nói: “Cho nên bây giờ nhị sư huynh hầu như là cách gọi khác của Trư Bát Giới.”

Không có gì bất ngờ xảy ra, Từ Cửu Chiếu ngã vào ở trên ghế sa lon cười nắc nẻ.

Cung phản xạ của cậu.....chắc dài khoảng 22 năm ánh sáng đi.

Tây Du Ký là truyện kinh điển, Từ Cửu Chiếu lại chưa xem qua, nên Tương Hân rất tri kỷ mở từ tập đầu, hai người cả đêm đều xem cái này.

Khó có được buổi tối ngủ trễ, ngày hôm sau thức dậy đã là 11 giờ sáng, Tương Hân làm cơm trưa đơn giản. Hai người ăn xong rồi đi ra ngoài mua sắm hàng tết, sau đó trực tiếp lái xe đi Tiểu Dương Lâu.

Năm nay người Tương gia vẫn ăn tết ở đây, cho nên Tương Hân để cho quản gia cất đi tất cả vật phẩm trang trí quý trọng.

“Trong phòng anh cũng muốn lấy đi sao?” Từ Cửu Chiếu kéo nghiêng mực đá Đoan Khê về phía mình, không chịu buông tay. Cậu đang viết chữ, Tương Hân lại tới đây muốn đem nghiêng mực lấy đi.

Lúc hai người cùng một chỗ, Tương Hân thỉnh thoảng sẽ đưa cho Từ Cửu Chiếu đồ đặc này nọ, như là giấy và bút mực, quả thực là được hắn chuẩn bị hằng ngày. Cậu có mười cái nghiêng mực, hiện tại Tương Hân lấy đi là cái đầu tiên.

Trong tay Tương Hân xuất ra một cái đĩa sứ, đem mực nước bên trong đổ vào: “Em trước hết dùng cái này, ngoan a. Buổi tối mấy đứa trẻ con tới đây.”

Qua một năm nghe nói lực phá hoại của mấy tên nhóc đó mạnh hơn. Năm ngoái chỉ cất đồ sứ quý trọng, kết quả lúc bọn nhỏ ở trong thư phòng lão gia tử tham quan, liền đem chén sứ men Phần Thái[1] thời Thanh triều làm vỡ.

Lúc đó lão gia tử không nói gì, chỉ là trấn an tôn tử tôn nữ đang bị hù dọa bề mặt. Thế nhưng Tương Hân biết Tương Vệ Quốc rất đau lòng, nếu không phải yêu thích, cái chén đó làm sao được đặt ở nơi mỗi ngày có thể nhìn thấy chứ.

Từ Cửu Chiếu dở khóc dở cười, cậu bắt đắc dĩ lắc đầu, tùy ý để Tương Hân đem nghiên mực Đoan Khê thời dân quốc lấy đi, còn mình thì thắm mực trong đĩa tiếp tục viết bút lông.

Buổi tối người Tương gia tề tụ ở phòng khách, hoà thuận vui vẻ cùng nhau ăn cơm tất niên.

Đây là lần đầu tiên hai người công khai qua năm với nhau, Từ Cửu Chiếu và Tương Hân cùng tiến lên, trình trọng mời rượu Tương lão gia tử.

Cùng lứa với bọn họ thấy hai người có thành tựu cao như vậy, trái lại chỉ có kính phục. Còn các thân thích phía trên đã có lão gia tử trấn áp tại, cho dù trong lòng không được tự nhiên, cũng chỉ có thể lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Giao thừa xong xuôi, mọi người chúc nhau ngủ ngon. Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu trở về phòng.

“Meo meo ô ~ ~ ~” Miêu Gia bắt mẫn vọt vào phòng hai người kêu to.

Từ Cửu Chiếu áy náy ngồi xổm xuống xoa lưng nó: “Xin lỗi a, Miêu Gia. Năm mới chỉ có thể đem may mắn trong phòng, người bên ngoài lẫn lộn, lại có con nít, xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không tốt.”

Tết năm nay, Tôn thúc về quê, bọn họ cũng chỉ có thể đem Miêu Gia ôm về đây.

Đuôi Miêu Gia đảo qua đảo lại cọ cọ cổ tay Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu xoa xoa bộ lông mềm mại bóng mượt của nó.

Cậu nói: “Nhấn nại hai ngày nữa, qua mừng ba là bọn họ đi rồi.”

“Meo meo ~” Ánh mắt Miêu Gia sáng ngời nhìn Từ Cửu Chiếu, sau đó thấp đầu liếm tay cậu, coi như là đồng ý.

Tương Hân đi tới, bế Miêu Gia lên, mở cửa phòng đem nó ra ngoài: “Buổi tối ai cũng ngủ hết rồi, bên ngoài không có ai, đi đi.”

Miêu Gia nhảy xuống đất, cũng không đi, đứng ở nơi đó uốn người nhìn Tương Hân. Ánh mắt hai bên đối diện nhìn nhau, bùm bùm một trận điện quang giao chiến.

Hừ, hần chính là muốn đem vương bản này đuổi đi, bằng không buổi tối Cửu Chiếu sẽ không để cho hãm chạm vào. Tương Hân thắm chà xát tay, rốt cục cũng có thể ở trong phòng của mình làm chút gì đó!

Miêu Gia khinh bỉ đạp chân sau, đuôi quơ quơ, ngạo kiều đi ra ngoài. Nếu không phải là cả ngày nay không có hoạt động, Miêu Gia nó mới không bỏ qua đâu.

Tương Hân hài lòng đóng cửa phòng, Từ Cửu Chiếu có chút lo lắng: “Sáng mai tìm không được nó thì làm sao bây giờ?”

Tương Hân tiến tới kéo cậu đến giường: “Đừng lo lắng, em quên là có định vị rồi sao? Tìm nó rất dễ dàng.”

Cuối cùng Tương Hân ôm Từ Cửu Chiếu thoả thích lẫn lộn trong phòng của mình, đến lúc hai người đi ngủ đã ba giờ sáng. Cho nên, chưa ngủ được bao lâu liền bị tiếng mèo kêu thê lương làm ầm ĩ, miễn bàn không có bao nhiêu dễ chịu.

Tương Hân nỉ non: “Lần này nhất định phải đánh nó...” Hần nhắm mắt lại, giùng giàng không muốn nghĩ tới.

Từ Cửu Chiếu mở mắt, cậu bắn người lên, đẩy Tương Hân: “Mau đứng lên!! Anh ngửi thấy mùi gì không?”

Tương Hân lập tức thanh tỉnh lại, hần ngồi dậy nhảy xuống giường. Chóp mũi hít vài cái, sắc mặt nhất thời thay đổi: “Cháy sao?!”

Hai người chạy như bay đến trước cửa, vừa nhìn liền thấy, ở lầu một lửa đã dọc theo cầu thang bắt đầu lan rộng.

“Meo meo!!!” Miêu Gia vẫn kêu thảm thiết, khiến cho những người còn đang ngủ giật mình tỉnh giấc.

“Miêu Gia!”

124. Chương 124

Đêm khuya vắng vẻ, mọi người đang ngủ say, lại bị một tiếng mèo kêu sắc nhọn làm tỉnh lại. Hai vợ chồng Tương Bình Kiến đã có tuổi, bị giật mình hoảng sợ thở hổn hển.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Đại bá mẫu mơ hồ nói: “Lúc này nháo xuân có phải hơi sớm không?”

Tương Bình Kiến vừa muốn nói gì, chợt nghe ngoài hàng lang truyền đến một tiếng quát: “Mau dậy đi, mau dậy đi, cháy rồi!!”

Hai lão nhân bị dọa sợ bò dậy, nháo nhào đi mở cửa.

“Chờ một chút!” Tương Bình Kiến quát một tiếng, xoay người lấy hai cái khăn lông trong hành lí, dùng ly nước đặt ở đầu giường thấm ướt. Sau khi dùng khăn lông ướt che miệng mũi xong mới mở cửa phòng ra: “Lát nữa khom lưng xuống!”

Lúc bọn họ ra cửa, mới phát hiện trong hành lang nóng hừng hực, từng đợt khói gay mũi theo cầu thang bên kia thổi qua, có thể từ nơi này thấy bên kia một mảnh đỏ rực sáng trưng.

Nhà của Tương gia lão được xây bằng gạch và gỗ, vì duy trì kiến trúc thời dân quốc, có một số nơi toàn dùng gỗ để trang trí, một khi phát sinh hỏa hoạn thì lan tràn khá mau. Ông nhất thời cả kinh. Lúc nhỏ ông có ở Tiểu Dương Lâu một đoạn thời gian, mấy năm nay lại không có thay đổi, tự nhiên là vô cùng quen thuộc kết cấu của nó. Toàn bộ trong nhà chỉ có một cầu thang, nếu như lửa quá lớn, bọn họ không xuống được thì tất cả đều chạy không thoát!

“Cháu của tôi!” Đại bá mẫu lo lắng đập cửa phòng đối diện.

Trong lầu hai một trận ồn ào, tất cả mọi người nghe thấy được động tĩnh, liền nhanh chóng di chuyển. Cùng lúc đó, từng đợt mèo kêu giống như còi báo động xé rách màng nhĩ của người khác.

Lúc này đại bộ phận mọi người đã chạy ra, Tương Phong nói: “Mèo ở đâu ra vậy? May mà có mèo kêu, bằng không chúng ta chạy không thoát.”

Anh của Tương Phong khẩn trương ôm con: “Có lẽ là nhà hàng xóm gần đây, anh nhớ trong nhà không có nuôi mèo.”

Vợ chồng Tương Bình Lệ hoảng hốt từ phía sau chen vào: “Vì sao đều ở chỗ này, sao không chạy xuống dưới lầu?”

Sắc mặt Phùng Thư Tình tái xanh nói: “Cầu thang phía dưới lửa lớn vô cùng, xem chừng toàn bộ phòng khách lầu một đều bốc cháy, chỗ đó rất nguy hiểm, không thể đi.”

Anh chồng Phùng Thư Tình đột nhiên thở hổn hển nói: “Anh có xem qua, nơi có thể trực tiếp nhảy xuống thì lửa rất lớn, lửa này thật không bình thường!”

Thông thường lửa luôn luôn phải từ điểm bắt đầu cháy lan ra, nào có hai đầu không liên quan gì cùng lúc cháy chứ.

“Con nói có người muốn phóng hỏa thiêu chết chúng ta sao?!” Sắc mặt của Tương Bình Kiến nhất thời xanh mét.

“Làm sao bây giờ? Làm sao chạy ra khỏi đây?” Tương Phong hốt hoảng đứng dậy, hần nhớ tới gì đó: “Đúng rồi! A Hân đâu?! Còn có Từ Cửu Chiêu nữa! Hai người bọn họ đi nơi nào?”

Lúc này Tương Bình Kiến càng tái xanh, ông quát: “Cha của ta!”

Ông hướng về phía cầu thang chạy tới. Lão gia tử yêu thanh tĩnh, đi đứng cũng linh hoạt, vì vậy liền một mình ở tại lầu ba. Ngọn lửa lúc này đã theo lan can đốt tới lầu hai, không khí vô cùng nóng rực, chỉ cần hít thở cũng khiến người ta cảm nhận được thống khổ.

Ông che mặt, trực tiếp xông lên lầu ba. Phía sau mấy người trẻ tuổi khỏe mạnh đều theo sát lên lầu. Chờ bọn họ khẩn trương chạy đến phòng ngủ chính lầu ba, mới phát hiện Tương Hân và Từ Cửu Chiếu đều ở đây.

Tương Vệ Quốc coi như trấn định, ông nghiêm mặt nói: “Làm sao đều chạy đến chỗ này? Còn không mau thoát thân đi?”

Tương Bình Kiến lo lắng nói: “Cha! Lầu một bị lửa phong kín không thể đi xuống, cửa sổ lầu hai có thể nhảy ra ngoài cũng bị người đốt, nhảy ra ngoài liền trực tiếp rơi vào lửa.”

Tương Vệ Quốc trừng mắt: “Đừng hoảng hốt!” Sau đó ông quay đầu nói với Tương Hân: “A Hân, cháu nghĩ xem còn có nơi nào có thể an toàn thoát thân không?”

Tương Hân nghe được có người phóng hỏa, trong đầu đang có chút loạn, nhất thời cũng nghĩ không ra đường chạy trốn.

“Meo meo ~ ~ ~ ~ ~”. Trên lầu ba vẫn có thể nghe Miêu Gia kêu. Bên này lửa cháy mãnh liệt như vậy, hơn nữa tiếng kêu Miêu Gia lại sắc nhọn, nhất định sẽ có hàng xóm phát hiện.

Nhưng mà, bởi vì có chất đốt, phỏng chừng cũng không người nào dám tới gần, chờ đến lúc đội phòng cháy chữa cháy tới thì bọn họ không thoát được, rất có thể sẽ bị thiêu sống.

“Miêu Gia ở chỗ nào?” Từ Cửu Chiếu bất an, “Vì sao em nghe thanh âm của nó gần đầu đây thế?”

Trong đầu Tương Hân suy tư, trong miệng nói: “Em yên tâm đi, Miêu Gia rất nhanh nhạy. Động vật đều có bản năng xu cát tị hại...”

Nói đến đây, linh quang hần chợt lóe, sau đó lấy điện thoại di động ra — đây là vì hần định báo cháy nên mới từ trong phòng ngủ mang ra ngoài, mở ra một phần mềm. Vài giây qua đi, lướt qua vài lần, chấm tròn đại biểu cho Miêu Gia xuất hiện. Tương Hân nhíu thật chặt chân mày, ngón tay phóng to bản đồ nhỏ, lập tức đổi thành bản vẽ mặt phẳng của nhà cũ.

“Cháu biết rồi!” Tương Hân hưng phấn nắm điện thoại di động, “Bốn phía đều là lửa, mèo sợ lửa, nhất định nó sẽ tìm nơi không có lửa để đi! Nó hành lang hậu viện!! Chúng ta có thể từ nơi đó chạy đi!”

Nói xong, Tương Hân liền đỡ Tương Vệ Quốc dậy, hướng về cửa sổ lầu ba đi đến. Bên dưới cửa sổ có một mái hiên cong, phía dưới chính là bờ tường, bởi vì lầu hai không có cửa sổ, lửa chỉ lan tới, nhưng không có cháy mạnh.

Mấy người Tương Phong nhanh chóng chạy xuống cầu thang, đem phụ nữ, trẻ em, người lớn tuổi đi lên. Tương Hân và Từ Cửu Chiếu xé rách drap giường, thấm ướt nước lạnh, theo cửa sổ thả xuống.

Tương Hân đưa lưng về phía Tương Vệ Quốc: “Gia gia, cháu đỡ ông xuống phía dưới!”

Tương Vệ Quốc xua tay nói: “Ông xuống cuối cùng, trước hết để cho người tuổi trẻ động tác linh hoạt đi trước đi, đừng chậm trễ thời gian.”

Tính tình Tương Vệ Quốc có bao nhiêu quật cường, Tương Hân tự nhiên là nhất thanh nhị sở. Hần cắn cắn môi, quay đầu nói với Từ Cửu Chiếu: “Em đi xuống trước, anh cùng gia gia đi cuối cùng.”

“Đừng cãi cò nữa!” Từ Cửu Chiếu trầm giọng nghiêm túc nói: “Trước hết để cho Tương Phong, Thư Tình xuống trước, tiếp ứng bên dưới.”

Lúc này tranh thủ thời gian mới là đạo lý, Tương Vệ Quốc, vợ chồng Tương Bình Kiến để tôn tử và con cái đi xuống trước, mà Tương Bình Lệ hoảng sợ đứng ở một bên mặc dù lão đảo muốn ngã, nhưng cũng đem cơ hội thoát thân nhường cho người thân.

Mấy người lớn đưa trẻ em xuống trước, sau đó là phụ nữ, Tương Bình Lệ và Đại bá mẫu, mấy người đàn ông thoảng cái cũng rất thuận lợi đi xuống.

“Cha! Người xuống đi!” Đứng ở bên cửa sổ, Tương Bình Kiến kiên trì: “Con đi cuối cùng.”

Càng kéo dài càng lãng phí thời gian, Tương Vệ Quốc cũng không kiên trì nữa, leo lên lưng Tương Hân. Tương Hân từ cửa sổ bò ra ngoài, cầm lấy drap giường vắn thành sợi dây liền đập mái hiên đi ra ngoài.

Cái drap giường này làm bằng vải bông, cũng không phải đặc biệt bền chắc. Một người còn có thể được, cho nên lúc Tương Hân công Tương Vệ Quốc xuống, rốt cục không chịu nổi “Roẹt” một tiếng liền đứt.

Trong lòng Tương Hân lập tức lộp bộp, thân thể không bị khống chế rơi xuống, sau đó bị vật gì cản lại, tiếp tục đụng phải một vật thể chắc nịch.

“Ai u!!” Tương Phong hét thảm một tiếng. Anh của hắn nhanh chóng kéo hắn dậy, còn kém chút nữa là Tương Phong bị đụng từ nóc hành lang ngã xuống.

Hành lang này dùng để hóng mát vào mùa hè, dùng các cột đá hình “ ” mà tạo thành, bên trên bò đầy dây hoa tử đằng. Tuy rằng khoảng cách giữa các cột không ngắn, nhưng mà dây sinh trưởng nhiều, bao trùm chặt chẽ lại bền chắc. Cũng đủ để mọi người giẫm ở bên trên, dưới chân chỉ có một chút chênh vênh.

Tương Hân té có chút mơ hồ, trái tim còn đang cuồn loạn, anh rề rỏ nhanh chóng đỡ hắn, đem lão gia tử bị hắn đè ở phía dưới lên kéo lên: “Ông ngoại người thế nào?”

Tương Hân lặn mình một cái, đứng lên nhìn Tương Vệ Quốc, Tương Vệ Quốc hừ nhước giơ tay lên vẫy vẫy, ý bảo ông không có vấn đề gì lớn. Tương Hân nhấp môi dưới, lấy điện thoại ra nhét vào trong tay Phùng Thư Tình: “Mau gọi xe cứu thương!”

“Sợ dây bị đứt rồi phải làm sao bây giờ? Cha em còn đang ở trên phải không?” Phùng Thư Tình kinh hoảng nói.

“Đừng có gấp! Còn kịp làm một cái khác.” Tương Hân cố nén lo âu sốt ruột trong lòng, an ủi nói với cô.

Lửa càng lúc càng lớn, lửa dọc theo lan can bằng gỗ đã đốt tới đây, Tương Hân ngẩng đầu lên nhưng không nhìn Thấy Từ Cửu Chiếu.

Bên trên vừa nhìn thấy drap giường bị đứt, đầu tiên là lo lắng hai người té xuống, chờ thấy bọn họ không có việc gì, liền bắt đầu nghĩ cách đi xuống.

Nếu như là một mình Từ Cửu Chiếu, cậu liền trực tiếp đập mái hiên nhảy xuống, có nóc hành lang giảm xóc, nhiều lắm chỉ là gãy xương.

Thế nhưng Tương Bình Kiến cùng chồng tiểu cô thì không được, hai người này đều năm sáu chục tuổi, không chịu nổi va đập như vậy.

Từ Cửu Chiếu quay đầu nhìn một chút, chạy về căn phòng của Tương Vệ Quốc.

“Ai – cháu đi đâu?” Chồng tiểu cô không biết làm sao gọi cậu lại.

Không tới một phút, Từ Cửu Chiếu liền ôm hai bộ chăn nệm trở lại, cậu nói với hai người: “Đưa cái này ném xuống.”

Mắt Tương Bình Kiến sáng lên, uốn người từ trong cửa sổ dùng sức đem chăn, nệm lót ném xuống phía dưới. Từ Cửu Chiếu theo sát đem cái nệm lõi xuống, ba người hợp lực dựng thẳng nệm lên, dùng sức đẩy ra ngoài.

“Trải cái này ra!” Từ Cửu Chiếu hô lớn

Chỉ chốc lát sau, thanh âm của Tương Hân vang lên: “Được rồi, mọi người xuống đây đi!”

Từ Cửu Chiếu nhìn phía sau khói đặc cuộn cuộn, cậu thò đầu ra, giọng nói thân thiết, nói với Tương Bình Kiến: “Người trước đi!”

Tương Bình Kiến cũng không dãi dòng, trực tiếp leo ra ngoài cửa sổ, theo sát là dượng nhỏ. Từ Cửu Chiếu sợ mái hiên không chịu nổi trọng lượng của ba người, đợi đến hai người đi xuống, lúc này mới xoay người ra cửa sổ, đứng ở trên mái cong.

Mái cong chỉ có tác dụng trang trí, căn bản cũng không có chịu lực như xà ngang, nhưng mà có dùng cây kích thước cỡ cổ tay chống đỡ. Mái ngói theo phong cách Tây Dương lúc này đã bị đập hỏng rơi xuống, sợ ý một chút sẽ đập huyệt té xuống.

Từ Cửu Chiếu cẩn thận giẫm ở trên thanh gỗ, Tương Hân phía dưới thấy cậu lập tức ngoắc: “Cửu Chiếu, nhanh lên một chút!”

Mọi người bên dưới lui về phía sau một khoảng, dùng nệm và chăn để lót. Từ Cửu Chiếu thận trọng đi tới bên mép, mái ngói dưới chân phát ra thanh âm răng rắc khiến người ta bất an.

Từ Cửu Chiếu tung người nhảy xuống, khi cậu dùng sức nhảy xuống, mái cong rớt cục sụp đổ. Từ Cửu Chiếu không có nhảy vào đệm như ý nghĩ, ngược lại là rơi vào trong ngực Tương Hân.

Lực rơi xuống của Từ Cửu Chiếu đập vào ngực hai người gây ra một trận đau nhức. “Khụ khụ khụ!!” Chấn động này làm cho phổi của hai người khó chịu không hạn mà cùng ho khan.

Có người sau lưng vươn tay, đem hai người kéo ra, chăn nệm đã bị lửa đốt, bị người trực tiếp đập xuống phía dưới.

“Anh chụp em làm gì?” Từ Cửu Chiếu giận trách.

Tương Hân ôm cậu thật chặt: “May mà em không có việc gì, bằng không anh hối hận chết mất.” Hân dùng sức nuốt nước miếng, bởi vì căng thẳng mà cổ họng thắt chặt.

“Chúng ta rời khỏi nơi này trước đã.” Tương Phong đi tới, khom lưng nói với hai người còn đang ôm nhau.

Lúc này truyền đến còi xe cứu hỏa, Tương Phong hưng phấn ngồi dậy, hướng về phía sân lớn tiếng gọi.

Nói là kinh tâm động phách, nhưng trên thực tế từ khi phát hiện cháy đến bây giờ bất quá chỉ có một khắc đồng hồ, mà bây giờ lửa đã đốt tới lầu ba, có thể thấy được lửa lan ra có bao nhiêu nhanh.

Tương Hân vẫn còn sợ hãi ôm chặt Từ Cửu Chiếu, nếu như không phải Miêu Gia đột nhiên kêu lên, thì bọn họ thực sự phải táng thân trong biển lửa.

Chiến sĩ phòng cháy chữa cháy chạy tới hiện trường thấy thế lửa cũng thất kinh, lửa lan tràn quá nhanh lại quá lớn, căn bản cũng không giống như là cháy trong thời gian ngắn.

Bởi lẽ mừng năm mới là ngày nghỉ lễ trọng đại cho nên phải phá lệ chú ý, những người làm nhiệm vụ chỉ dám chớp mắt không dám ngủ. Khi được báo thì 1 phút hoàn thành chỉnh trang, 3 phút xuất phát, 7, 8 phút chạy tới hiện trường.

Trung đội trưởng sợ không khống chế được thế lửa, lan đến các tòa nhà khác, liền nhanh chóng gọi tiếp viện. Các chiến sĩ đã được huấn luyện nghiêm chỉnh lấy ống nước kết nối vào vòi chữa cháy gần đó hướng về ngọn lửa đang cháy của tòa nhà phun tới.

Lúc này chiến sĩ chạy xung quanh xác nhận tình huống phát hiện người Tương gia đang đứng ở trên nóc hành lang, nhất thời vui mừng khôn xiết. Hai chiến sĩ khiêng một cái thang qua, che chở người bên trên đưa ra ngoài. Rất nhanh xe cứu thương cũng chạy tới, ngoại trừ xe Phòng Thử Tình gọi ra, trung đội trưởng cũng gọi một chiếc để dự phòng.

Tương Vệ Quốc, Tương Bình Lệ và Đại bá mẫu cùng với nữ quyến, hai ông bố mang theo bọn nhỏ lần lượt đi bệnh viện. Hiện trường cũng chỉ còn lại người có tình huống hơi tốt là Tương Hân, Từ Cửu Chiếu, Tương Phong và Tương Bình Kiến.

Trung đội trưởng hướng về phía bốn người nói: “Sao lại cháy? Mọi người biết không?”

Tương Bình Kiến vừa nghĩ tới liền tức giận phát run: “Căn bản cũng không phải là xảy ra hỏa hoạn, là có người muốn chúng ta chết cháy a! Quá độc ác mà!”

Tương Phong cũng rất tức giận: “Một nhà già trẻ xấp xỉ hai mươi người, quả thực tàn tặc lương tâm!”

Mặc dù đã có hoài nghi trước đó, thế nhưng nghe được là có người cố ý phóng hỏa khiến cho trung đội trưởng rất khiếp sợ.

“Mọi người đừng có gấp, từ từ nói.” Trung đội trưởng đầu tiên trấn an tâm tình bọn họ, nói: “Mọi người yên tâm, chỉ cần thật sự có người cố ý phóng hỏa, cảnh sát tuyệt đối sẽ không bỏ qua!”

Chờ bọn họ bình tĩnh một chút, trung đội trưởng nói: “Tôi đã báo cho cảnh sát, bọn họ rất nhanh sẽ chạy tới hiện trường.”

Lúc trung đội trưởng có hoài nghi, liền lập tức báo cho trung tâm, từ trung tâm báo cho cảnh sát.

Không bao lâu, vài chiếc xe cảnh sát đèn màu xanh đỏ chạy tới. Lúc này, tiếng huyền não và ánh lửa cũng đã đem một mảnh khu cư dân kinh động, rất nhiều người không để ý, vây chung quanh quan sát.

Sau khi cảnh sát đến, lập tức làm dây chắn, cấm mọi người tới gần, để tránh phá hư hiện trường.

Một cảnh sát chừng bốn mươi tuổi đi tới trước mặt người Tương gia đang nghỉ ngơi ở xe cứu hỏa, hần hướng về phía Tương Bình Kiến nhiều tuổi nhất nói: “Tôi là cảnh quan phụ trách án kiện này, tôi họ Chu. Mọi người cứ nói tất cả việc mình biết.”

Một cảnh sát trẻ tuổi ôm kẹp văn kiện, Chu cảnh quan đặt câu hỏi, hần ở một bên ghi chép.

Tương Bình Kiến nói, những người khác bổ sung, đem tình hình bọn họ biết nói một lần.

Chu cảnh quan như có điều suy nghĩ, xem ra có người hận người nhà này muốn chết, vậy mà toàn bộ từ lâu hai đều bị chặn, cái này có thể hoàn toàn loại bỏ khả năng tự cháy.

Chu cảnh quan lập tức phân phó cảnh quan tuổi còn trẻ bên cạnh thu thập điện thoại di động có video và ảnh chụp của quần chúng vây xem xung quanh để sử dụng sau này.

Sau đó hần hỏi: “Mọi người từng có hiềm khích với ai không? Người có khả năng tới phóng hỏa, mọi người có nghĩ tới ai không?”

Bị hỏi như vậy, Tương Hần và Từ Cửu Chiêu ngáp ngừng. Tương Hần nói: “Trước đó, chúng tôi quả thực đắc tội không ít người. Ở Pháp, trong nước đều có.”

Đây là nhảy qua quốc án sao? Chu cảnh quan chau mày, sau đó hần liền phát hiện hai người trước mắt có điểm nhìn quen mắt. Hần nhớ lại tên mới vừa nghe được, rốt cục biết đã thấy ở đâu. Lập tức trong lòng hần run lên, làm không tốt chuyện này thì chết chắc!

Hần hỏi: “Cụ thể là người nào?”

Tương Hần dừng một chút nói: “Một người đã vào tù ở Pháp, thể nhưng không biết bạn bè thân thích của hần có oán hận chúng tôi không. Mà trong nước thì có đám người bị tội phỉ báng, gây hần cũng bị xử bỏ tù, còn có một người tên là Trịnh Khải Long, cũng có cừu oán với chúng tôi, hiện nay hần đang bị giam giữ, còn chưa chính thức bước vào trình tự tư pháp.”

Trong lòng Chu cảnh quan hò hét: Ha Ha! Kẻ thù thật không ít. Hơn nữa người này cũng thật lợi hại, những kẻ đắc tội với họ đều bị tổng hết vào trong tù. Hần nói: “Được rồi, những người này tôi sẽ nhớ kỹ, trở về sẽ điều tra.”

“Meo meo ngao — meo meo ngao — ” Một tiếng mèo kêu như sấm lại một lần nữa vang lên, nhắc nhở mọi người Miêu đại gia đang cần quan tâm.

Tương Phong lập tức đứng lên, lăm lét nhìn trái phải, con mèo này chính là công thần cứu mạng a! Hần cần phải thấy tận mắt mới được.

Bốn người lần theo âm thanh, liền thấy chỗ chòi nghỉ ở cuối hành lang có một cái thang, một nhân viên chữa cháy bỏ tới trên đỉnh, đưa tay thử thăm dò về phía Miêu Gia đang ngao ngao tạc mao, nhưng luôn bị Miêu Gia cảnh giác quơ móng vuốt ngăn cản.

Thì ra Miêu Gia chạy tới hành lang bên này, đại khái là lúc đó quá mức kinh hách, nó thoáng cái nhảy vọt qua từ nóc hành lang bay thẳng tới trên đỉnh chòi nghỉ mát cách nhau 2 thước. Mà lúc này còn đang chấn kinh, không cho bất luận kẻ nào tới gần, chính nó cũng không dám xuống phía dưới.

Tương Hần buồn cười nhìn nhân viên chữa cháy khổ sở giằng co với Miêu Gia, hần nói: “Để tôi lên cho, đây là mèo chúng tôi nuôi trong nhà.”

Sau khi nhân viên chữa cháy đi xuống, Tương Hần cẩn thận leo lên, hai cái chân trước của Miêu Gia dè dặt trước ngực, hai con mắt tròn xoe không quá hữu hảo nhìn chằm chằm Tương Hần.

“Ngoan, theo tao đi xuống đi. Tối hôm nay mày bị dọa rồi, tao mang mày xuống phía dưới, sau đó chúng ta trở về nhà.” Tương Hân nhớ tới công lao của nó, dùng thanh âm nhu hòa nói với Miêu Gia.

Hắn đem tay nhẹ nhàng đặt tại trên đầu Miêu Gia, theo lưng nó xoa xuống phía dưới, Tương Hân vuốt ve nó từng chút một. Trong lúc đó bầu không khí giường cung bật kiêu, nhìn nhau không vừa mắt giữa hai người rốt cục biến mất.

Vuốt ve khoảng mười phút, Miêu Gia mới ngọt ngào kêu một tiếng: “Meo meo ~ ~ ~ “. Đuôi nó run lên, ở trên cổ tay Tương Hân liếm một cái, biểu thị nó mở lòng từ bi tha thứ cho đối địch của hai “người” trước đó.

Tương Hân bất giác thở phào, hắn cười cười, một tay ôm Miêu Gia, từ trên thang trèo xuống.

“Miêu Gia, mày không sao chứ?” Từ Cửu Chiếu ân cần đem nó từ trên tay của Tương Hân nhận lấy, cẩn thận kiểm tra, phát hiện ngoại trừ bộ lông bị cháy có chút xấu xí ra, Miêu Gia cũng không có bị bỏng.

“Đây là con mèo kia sao? Hai người nuôi à?” Tương Phong tò mò lại gần, muốn sờ tay sờ một cái, Miêu Gia liền mất hứng phát ra thanh âm không hữu hảo.

“Phỏng chừng nó bị kinh sợ, lúc này nó không cho người lạ sờ đâu.” Từ Cửu Chiếu áy náy nói.

Đừng nói là bây giờ, coi như là bình thường nó cũng không cho người lạ sờ, chỉ có người cho nó ăn, nó mới bằng lòng thân cận.

Lúc này rất nhiều xe cứu hỏa lục tục tới, vây quanh Tiểu Dương Lâu mở súng bắn nước phun vào ngọn lửa.

Trung đội trưởng đi tới hỏi: “Bên trong nhà có vật phẩm quý trọng gì không? Dưới điều kiện cho phép, chúng tôi sẽ tập trung cứu giúp.”

Hắn vừa nói như vậy, bốn người đều trầm mặc. Bây giờ mọi người mới nhớ tới những thứ ở trong phòng.

Trung đội trưởng bèn nhảy hỏi: “Làm sao vậy?”

Tương Hân hít sâu một hơi nói: “Ông nội của tôi kinh doanh đồ cổ, lại là người sưu tầm có tiếng, cho nên...”

Tương Phong ho khan một tiếng: “Có lẽ đồ cổ đồ cổ đó có giá trị khoảng trăm triệu.”

Khóe miệng Trung đội trưởng nhất thời co quắp, hắn sợ nhất là dạng như vậy!

Tương Hân khinh bỉ nhìn Tương Phong: “Anh cũng quá khinh thường gia sản của gia gia rồi! Tối thiểu cũng phải hàng trăm tỷ!”

Trung đội trưởng nhất thời hận không thể hôn mê, quả thực đây là tình huống khó khăn nhất. Hắn miễn cưỡng khống chế thanh âm của mình cho ổn định, thoải mái hỏi: “Những đồ cổ này ở vị trí nào thế?”

Tương Hân nhìn hắn cười nói: “Anh yên tâm, bởi vì lễ mừng năm mới, lo lắng nhiều người sẽ làm hư, cho nên đều tập trung đặt ở trong phòng cất giữ. Vách tường gian phòng nơi đó đã gia cố qua, có thể cách lửa phòng cháy. Nhưng nếu như thời gian cháy quá dài, sẽ ảnh hưởng đến đồ cổ bên trong.”

Tương Hân chỉ cho trung đội trưởng vị trí, trung đội trưởng trở lại tổ chức một đội chuyên môn giải quyết vấn đề khó khăn nhất.

Hỏa hoạn thăng đến 5 giờ sáng mới được dập tắt, để phòng ngừa cháy lại, xe cứu hỏa ở chỗ này tác nghiệp thăng đến 8 giờ sáng mới hoàn toàn rút lui khỏi hiện trường. Xe cứu hỏa lái đi, chỉ còn lại tàn lửa và cảnh sát ở lại hiện trường tiến hành điều tra.

Tương Hân bọn họ không thể đi vào, vì vậy dứt khoát gọi xe đem bốn người đưa đến nhà của Tương Hân và Từ Cửu Chiếu.

Một mỗi cả buổi, Tương Hân an bài phòng cho hai người rồi đi ngủ, lúc tỉnh lại đã đến buổi chiều.

Nhà của Từ Cửu Chiếu và Tương Hân so với nhà cũ Tương gia thì nhỏ hơn, gian phòng mặc dù nhiều nhưng phần lớn đều thuộc phòng chức năng, khách phòng không đủ để chứa tất cả thân thích Tương gia.

Lúc người Tương gia chạy nạn, đại bộ phận cũng không có mang theo vật phẩm tùy thân của mình. Thẻ căn cước, thẻ ngân hàng, điện thoại di động, tiền mặt, laptop tất cả đều chôn vùi trong biển lửa.

Tương Hân phải gọi Đường Tiểu Ất tới hỗ trợ xử lý, an bài nơi ở cho những người này, giải quyết thẻ căn cước tạm thời, đưa cho mỗi người một khoản tiền mặt, còn mua điện thoại di động. Sau đó là quần áo và một loạt các thứ khác.

Mà Tương Hân và Từ Cửu Chiếu thì tập trung tinh lực chiếu cố Tương lão. Lúc Tương Hân từ mái hiên té xuống thì đúng lúc đem Tương Vệ Quốc về ở phía dưới, mặc dù có Tương Phong giảm xóc một chút. Nhưng mà dù sao Tương Vệ Quốc cũng đã lớn tuổi, thân thể lại không tốt, đau hai bên sườn khi thở thì không nói, đằng này nơi mô mềm lại bầm tím đôi chỗ, nhất định phải nằm viện trị liệu một đoạn thời gian.

Xảy ra chuyện như vậy, mừng ba ai cũng không có nói chuyện về nhà, ngược lại là lưu lại thay phiên chiếu cố lão nhân.

Tương Bình Lệ để các nữ quyền chiếu cố lão nhân mang hài tử đi, chỉ lưu lại một người đàn ông làm chút việc nặng, những người khác thì đi tới đồn cảnh sát, muốn biết tiến triển của vụ án.

Tương Hân cho rằng vụ án này thế nào cũng phải điều tra một đoạn thời gian, thật không ngờ lúc bọn họ tới cửa, vậy mà đã chớp được người.

“Vừa lúc mọi người tới đây, tôi định gọi điện thoại cho mọi người rồi.” Chu cảnh quan nở nụ cười.

“Bắt được người sao? Là ai muốn phóng hỏa thiêu chết chúng tôi vậy?!” Tương Hân vừa kinh hãi vừa phẫn nộ.

Là Lý Tùng Nham? Hay là Trịnh Khải Long? Hoặc là người thân của mấy người bịa đặt sinh sự bị vào tù kia.

Khóe môi Chu cảnh quan dè dặt độ cong, cả người hiện ra tới tấp khó chịu, hần chậm rãi nói: “Tôi nghĩ người này mọi người nhất định biết, ông ta gọi là Tương Bình Khang.”

Tương Bình Khang?!

Quả thật như sét đánh trực tiếp vào đầu của bọn họ, thân thể Tương Bình Kiến loạn choạng, nhắm mắt lại. Tương Phong còn đang lú lú, chỉ có Từ Cửu Chiếu phản ứng nhanh tới đỡ ông.

“Đại bá!” “Cha! Cha làm sao vậy?”

Ba thanh niên cực kỳ sợ hãi, Chu cảnh quan bước lớn đi qua đem Tương Bình Kiến kéo tới ngồi trên ghế, cởi cổ áo ông ra, vừa ấn huyệt nhân trung vừa vỗ mặt ông.

Tương Bình Kiến chậm rãi mở mắt ra, vành mắt nhanh chóng tràn đầy nước: “Tại sao thằng hai lại làm loại chuyện không có tính người này? Chúng ta đều là người thân nhất của nó, vậy mà nó cũng có thể nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy?!”

Tương Bình Kiến là người thương tâm nhất. Lúc nhỏ ông nhìn Tương Bình Khang trưởng thành thành một thiếu niên, rồi xa cách vài chục năm, sau khi gặp lại chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng tình cảm của Tương Bình Kiến đối với Tương Bình Khang vẫn còn như lúc trẻ, là tình cảm anh cả một lòng quan tâm em nhỏ. Lại không nghĩ tới hôm nay sẽ phải chịu một đả kích lớn như vậy.

Tương Hân âm trầm, hần mím chặt môi nói: “Ông ta căn bản đã không có nhân tính! Lúc cháu gặp chuyện không may, chỉ quan tâm di sản của cháu sẽ rơi vào trong tay ai, đây chính là chuyện duy nhất mà ông ta nghĩ tới được!”

Mọi người rồi sẽ thay đổi, có người trở nên tốt hơn, mà có người lại hoàn toàn thay đổi.

“Cha, người đừng nóng giận, ông ta muốn đốt chết chúng ta, người vì ông ta chọc tức thân thể của chính mình, không đáng đâu.” Tương Phong ở một bên khuyên giải cha của mình.

Tương Bình Khang đối với hần bất quá chỉ là một trưởng bối xa lạ, tuy rằng cũng phẫn nộ tức giận, nhưng không có cảm giác thống khổ khi bị anh em ruột thịt giết chết như Tương Bình Kiến.

Từ Cửu Chiếu trầm mặc đứng ở bên người Tương Hân, cậu chỉ có thể chậm rãi xoa xoa lưng Tương Hân, tựa như đêm đó cậu trấn an Miêu Gia vậy, để hắn có thể bình tĩnh trở lại.

Chu cảnh quan đã từng xử lý rất nhiều người có hành vi phạm tội đáng ghê tởm, nhưng loại tội phạm phát rồ này quả thật làm cho hắn buồn nôn.

Hắn chờ người nhà bình tĩnh lại rồi nói: “Trước đó tuy rằng chúng tôi đã hỏi thăm Tương tiên sinh có cừ oán với ai, nhưng cũng không bỏ qua máy quay gần hiện trường điều tra. Bởi vì Tương gia thuộc về khu bảo hộ kiến trúc dân quốc, cho nên đầu đường ra vào đều có máy giám sát. Kỹ thuật viên của chúng tôi đã phân tích từng cái một trước và sau khi xảy ra hỏa hoạn, thấy được một chiếc xe khả nghi. Sau đó chúng tôi theo dấu vết của chiếc xe này, xác định địa điểm đến của nó.”

Chu cảnh quan chờ bọn họ tiêu hóa một chút, nói tiếp: “Chúng tôi tới địa điểm để xác định thân phận của người này, nhưng đó lại là giả. Cũng may thuận lợi lấy được hình vẽ và ảnh chụp. Tiếp theo đem hình của người này gửi đi cho các đơn vị, cuối cùng ở trạm xe lửa bắt được ông ta.”

Tương Hân nắm quyền, thanh âm phẫn hận nói: “Ông ta rốt cuộc tại sao muốn làm như vậy? Thực sự là hận đến nỗi muốn đem chúng tôi đốt chết sao?”

Chu cảnh quan lộ ra một thần sắc cổ quái, hắn lắc đầu: “Trả thù không phải là mục đích của ông ta. Thần thái nói chuyện và giọng nói của ông ta có chút thần kinh, dường như bị cái gì quá lớn kích thích. Tâm tình của ông ta lúc đó rất nóng nảy, chúng tôi phải mất rất nhiều sức lực mới khống chế được ông ta. Mục đích ông ta muốn đốt chết mọi người rất buồn cười, ông ta cho rằng chỉ cần mọi người đều chết hết, di sản Tương gia sẽ thuộc về một mình ông ta.”

Tương Hân và Từ Cửu Chiếu hai mặt nhìn nhau, người này vẫn không chết tâm, hơn nữa chỉ vì di sản lại làm ra loại chuyện điên cuồng này.

“Ông ta bị mù luật sao?” Tương Phong không dám tin đỡ cha của mình, “Ông ta là thủ phạm, không có tư cách kế thừa di sản của người bị hại!”

“Chắc ông ta tựa hồ cảm thấy làm chuyện này không chê vào đâu được.” Chu cảnh quan đối với loại tội phạm lãnh huyết cũng là cười lạnh, “Miễn là không có ai bắt ông ta là được.”

Bạn đang ?

Đây là một người hoàn toàn vì tiền tài mà điên cuồng, tựa hồ chỉ có tiền mới có thể mang đến cảm giác an toàn và hạnh phúc cho ông ta. Nên ông ta muốn giết hại cha mình, anh trai, em gái còn có cháu trai cháu gái, cùng với ba đứa trẻ con!

Lúc ông ta phạm tội, hoàn toàn cũng không nghĩ đến trong nhà còn có vợ và đứa con gái đang học ở nước ngoài.

Chuyện này căn bản cũng không có khả năng giấu diếm được lâu, cho nên vài người thận trọng thăm dò Tương Vệ Quốc, sau đó mới đem chuyện này nói cho ông biết.

Tương Vệ Quốc sau khi nghe lập tức già hơn rất nhiều, ông ngã người vào nệm, trên mặt tràn đầy suy sụp nói: “Có lẽ trước đây ông không nên cường ngạnh như vậy. Nếu như chia cho nó một chút, có phải nó sẽ từ bỏ không phóng hỏa phải không?”

Tương Hân trầm mặc.

Tương Bình Khang không chỉ là phóng hỏa mà thôi, cảnh sát ở vùng phụ cận Tương gia tìm được bốn thùng xăng rỗng bị bỏ đi!

Từ Cửu Chiếu nói: “Gia gia, người không có sai. Sai là do lòng người tham lam.” Tương Vệ Quốc thoáng quay đầu, nhìn về phía Từ Cửu Chiếu. Từ Cửu Chiếu nghiêm túc: “Cho dù người lúc đó thay đổi chủ ý, thế nhưng chỉ cần người vẫn còn sống, ông ta sẽ không có được số tài sản này, nên ông ta sẽ không thỏa mãn. Đối với loại người khát vọng tiền bạc như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ phạm tội!”

Tương Vệ Quốc không nói gì, nhưng mà thần sắc thoát nhìn khá hơn một chút.

Tương Hân cùng Từ Cửu Chiếu ly khai phòng bệnh, hai người đứng ở dưới tàng cây hải đường cạnh cửa chính, Tương Hân nắm ngón tay của Từ Cửu Chiếu nói: “Cám ơn em nói những lời này khuyên bảo gia gia, bằng không ông nhất định sẽ có khúc mắc.” Dù sao cũng là con ông a, cho dù đến nỗi giết cha giết cả nhà, làm sao không để cho ông thương tâm chứ.

Trong thanh âm Từ Cửu Chiếu mang theo lửa giận nói: “Em cũng không phải chỉ trấn an lão gia tử đâu.”

Tương Hân ngoài ý muốn khiêu mi, Từ Cửu Chiếu mím môi thật chặt, thoát nhìn là đang khắc chế tức giận, cậu nói: “Em cũng không muốn để thế giới thương tiếc tên ác nhân kia nửa phần! Vì ông ta mà bào chữa giảm tội!! Ông ta chỉ là vì tiền liền muốn giết hại anh —”

Tương Hân phát giác, so với hấn tức giận, Từ Cửu Chiếu quả thực còn giận điên hơn.

Lửa giận làm cho toàn thân Từ Cửu Chiếu run lên, Tương Hân bất chấp, trực tiếp mở cánh tay cường tráng đem cậu ôm chặt vào ngực của mình.

Từ Cửu Chiếu đem mặt mình gắt gao đặt ở trên vai Tương Hân, thanh âm cậu đang phát run: “Em hiểu ông ta đánh chủ ý gì! Khi đó anh ở Palau gặp nạn, ông ta đã từng nhớ thương tài sản của anh, chỉ bất quá lúc này thấy không có hi vọng, liền muốn đem anh giết trước tiên. Mục tiêu của ông ta tuyệt đối không phải là gia gia, mà là anh!”

Cậu nắm thật chặt y phục của Tương Hân, không thềm quan tâm người đi qua xung quanh vô cùng kinh ngạc nhìn hai người.

“Em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ông ta!”

Tương Hân vỗ nhẹ lưng cậu, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Được được được, tuyệt không buông tha ông ta.”

Mặc dù ở trong mắt bọn họ, Tương Bình Khang là tội ác tày trời thế nhưng trong mắt vợ của hấn, mặc kệ chồng của mình làm cái gì cũng có thể tha thứ.

Bà cũng tuyệt đối không thể tiếp thu chồng của mình ngồi tù.

Vợ Tương nhị bá Chung Tuệ Đình và cháu ngoại trai Chung Đào tự mình đến nhà hai người, khẩn cầu bọn họ phóng chồng của mình một con ngựa.

Tương Hân giận dữ: “Vậy khi ông ta tuổi xằng muốn đem già trẻ chúng tôi hơn mười miệng ăn đốt chết, sao không nói ông ta thả cho chúng tôi một con ngựa đi?”

Chung Tuệ Đình già đi nhiều, cũng gầy hơn, thoát nhìn quả là tội nghiệp. Thế nhưng chỉ cần nghĩ đến chồng của bà, Từ Cửu Chiếu không thể nào sinh ra một chút thương hại. Cậu mặt lạnh ngồi ở một bên, không muốn nói một câu.

Chung Tuệ Đình vô lực biện giải: “Ông ấy chỉ là nhất thời hồ đồ, thực sự đấy, A Hân. Cháu tha thứ cho ông ấy đi, dù sao ông ấy cũng là bác của cháu mà.”

Tương Hân mặt lạnh nói: “Cũng bởi vì ông ta là bác của tôi, cho nên tôi mới không thể tha thứ.”

Chung Đào nói: “Tôi biết chuyện này là dượng không đúng, thế nhưng Nhân phi Thánh Hiền, thực năng vô quá(Con người nào phải Thánh Hiền, ai chẳng lầm lỗi), mong mọi người giơ cao đánh khẽ, cho vợ và con gái của dượng đang không chỗ nương tựa lưu lại một chút hy vọng.”

Bởi vì ngôi nhà thuộc khu bảo hộ lịch sử trăm năm bị đốt, nơi đó mỗi một cục gạch miếng ngói đều có lịch sử. Phóng hỏa thiêu hủy phòng ốc trong đó, thuộc về tình tiết phạm tội đặc biệt trọng đại. Hơn nữa lại cố ý giết người, trong đó lại có “quốc bảo” Từ Cửu Chiếu, sức ảnh hưởng cực kỳ ác liệt.

Luật sư Tương Bình Khang nói với Chung Tuệ Đình, rất có thể sẽ xử phạt tù chung thân hoặc là trực tiếp tử hình.

Nhưng mà việc này không phải là không có cách cứu vãn, chỉ cần Tương Bình Khang có thể được người bị hại tha thứ, bản thân hấn thật tình ăn năn, mới có thể tranh thủ giảm nhẹ xử phạt.

Tương Hân lại nói: “Bác, cháu khuyên người cũng không cần quản chuyện này. Dứt khoát nhân cơ hội này ly hôn loại người như vậy, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới cho thỏa đáng.”

Chung Tuệ Đình nghe xong lời này thì nội tâm tức giận, nói như thế nào đi nữa cũng không thể gây xích mích tình cảm vợ chồng a, còn là thời khắc nguy nan như thế này.

Tương Hân thấy trên mặt bà giận tái đi, liền nói: “Cháu sợ rằng có một việc mà mọi người còn không biết. Công ty nghệ thuật của bác hai trước kia vì sao sụp đổ? Người biết nguyên nhân không?”

Chung Đào sững sốt, không xác định nói: “Không phải là bởi vì đầu tư thất bại dẫn đến nguồn tài chính bị đứt sao?”

Tương Hân cười lạnh một tiếng: “Đây chỉ là lý do làm lấy lệ cho người không biết mà thôi, trên thực tế nguyên nhân chân chính là bởi vì ông ta đem cả một số tiền lớn cầm đi lấy lòng tình nhân, mua biệt thự cho cô ta hơn ngàn vạn, kết quả khi ông ta rơi vào khốn cảnh đối phương lại bán đồ bán tháo gom tiền bỏ chạy. Ông ấy không có tiền mới dẫn đến phá sản!” Hân nhìn Chung Tuệ Đình trong nháy mắt thay đổi sắc mặt tái nhợt, đồng tình nói: “Vì người như thế, đáng giá sao?”

Chung Tuệ Đình và Tương Bình Khang là vợ chồng từ thời còn trẻ, Tương Bình Khang là cậu ấm kiêu căng lại không được việc, phải nhờ nhà mẹ đẻ Chung Tuệ Đình chống lên.

Bà tự cho là tình cảm hai người rất tốt, lại không nghĩ rằng bị hiện thực hung hăng đánh vào mặt.

Hai người này cáo từ, Từ Cửu Chiếu vẫn là một bộ mặt hững.

Tương Hân cười sờ sờ mặt của cậu: “Làm sao vậy? Đừng mất hứng, sắp tới sinh nhật của em, chúng ta đi ra ngoài chơi một ngày, giải sầu một chút được không?”

Ánh mắt Từ Cửu Chiếu chớp động, cậu dựa vào sofa, không được tự nhiên nói: “Đừng cho là em không biết ngày đó là lễ tình nhân.”

Lần này Tương Hân vui vẻ hẳn lên, tuy rằng Từ Cửu Chiếu lúc nào cũng có thể bất tri bất giác làm ra chuyện lãng mạn khiến người ta cảm động, nhưng đó chỉ là dựa vào thành tâm thành ý của cậu. Chính cậu kỳ thực không có tư duy lãng mạn gì cả. Hiếm khi cậu lại ý thức được sinh nhật của mình là lễ tình nhân, đây tuyệt đối là bị Tương Hân ảnh hưởng.

“Đúng vậy, chính là lễ tình nhân. Lễ tình nhân hai người nên cùng một chỗ, cho nên chúng ta đi ra ngoài đi.” Tương Hân cười nói.

Từ Cửu Chiếu lại cự tuyệt: “Không, ngày mai chúng ta không đi.”

Tương Hân kỳ quái: “Vì sao? Em có an bài khác à.”

Từ Cửu Chiếu không mở mắt, lỗ tai có chút nóng: “Ừ, em chuẩn bị cho anh một món quà, ngày mai anh chuẩn bị kỷ nhận đi.”

Tương Hân thoáng cái hiểu kỳ, mặc hẳn quần quít Từ Cửu Chiếu hỏi thế nào, đối phương cũng không nói. Vì vậy chờ đến lễ tình nhân Tương Hân mở ra văn kiện nhận được, thoáng cái sợ choáng váng cả mắt.

Từ Cửu Chiếu mua hẳn một máy bay tư nhân đưa cho hẳn, làm quà tặng lễ tình nhân!

125. Chương 125

Trong khoảng thời gian này Ngô Diểu cũng không nhàn rồi, cuối cùng cũng chọn được người, hợp thành một đội ngũ phục vụ riêng cho Từ Cửu Chiếu.

Nhưng mà chuyện đầu tiên đội ngũ này phải làm là đi mua một máy bay tư nhân để ông chủ lấy lòng người yêu. Chuyện này làm cho Ngô Diểu nhất thời cảm thấy tâm tắc không thôi, thậm chí hẳn đã bó tay dưới tình huống không có đeo kính mát thì không muốn nhìn thẳng hai người này.

Bình thường hai người này đã làm mù mắt người khác, làm cho trong lòng hấn cũng chua chua, buổi tối thỉnh thoảng cần góc chần ước ao đổ kị hận Tương Hân nhân sinh người thắng. A a, làm hại hấn cũng muốn yêu đương à!

Thế nhưng hấn đi đâu tìm người yêu giống như Từ Cửu Chiếu chứ?

Việc mua máy bay cá nhân kỳ thực Từ Cửu Chiếu đã sớm có dự định, bán đi Bóng Tối Và Ánh Sáng thu được một lượng Euro đáng kể, liền phấn khích thực hiện ý nghĩ này.

Giờ bay và ngày khởi hành không thể điều chỉnh theo yêu cầu cá nhân, mà Tương Hân trong một năm lại có rất nhiều chuyến đi, nên Từ Cửu Chiếu liền mua một máy bay tư nhân cho hấn sử dụng, như vậy vừa an toàn lại vừa thuận tiện.

Lúc mua máy bay thì phải đặt hàng cho công ty chế tạo trước, phải mất một năm hoặc là hơn một năm năm mới có thể có được máy bay. Chỉ bất quá vận khí của Từ Cửu Chiếu tương đối khá, có một chiếc máy bay của một chuyên gia tài chính gần đến giờ giao hàng lại bị bỏ tù, chiếc phi cơ này đã sản xuất xong rồi, lắp đặt thiết bị đã được một nửa nhưng không ai muốn.

Công ty chế tạo đang tìm kiếm người mua chiếc phi cơ này, mà Từ Cửu Chiếu lại vừa vặn có một khoản thu nhập lớn chưa dùng tới.

Từ Cửu Chiếu cũng không ngại cái có sẵn – thổ hào chính là nhanh chóng quyết định mua cái mình muốn, lập tức trả hết số tiền còn lại. Bởi vì trước đó chuyên gia tài chính kia đã trả trước tiền đặt cọc, bọn họ vừa vặn tiết kiệm được một khoản.

Tương Hân cầm hợp đồng trong tay, ý thức bất khả tư nghị. Từ Cửu Chiếu bên cạnh còn đang nói: “Em để cho bọn họ đem các thiết bị lắp đặt đều tháo bỏ, anh có thể chọn theo ý mình thích.”

Các thiết bị lắp đặt trên máy bay tư nhân tuyệt đối không có giá rẻ gì đó, bên trong gỗ cũng đều là sa hoa. Trong đầu Tương Hân hiện lên 3 chữ “thật lãng phí”, sau đó lại bị tác phong bạo tay cứng chiu của Từ Cửu Chiếu trấn áp nói không ra lời.

“Đây thật quá điên cuồng...” Tương Hân lẩm bẩm nói.

Từ Cửu Chiếu không xác định hấn bây giờ là ngạc nhiên nói không ra lời hay là bị hù sợ: “Anh không vui sao?”

Tương Hân lắc đầu: “Không, rất thích! Đơn giản là rất thích!” Chỉ là có chút thụ sủng nhược kinh. “Em tốn bao nhiêu tiền thế?”

Từ Cửu Chiếu: “Chỉ dùng hơn phân nửa. Nhưng mà không sao, tiền không có, còn có thể kiếm lại.” Cậu an ủi kéo tay đang nắm hợp đồng của Tương Hân, thanh âm êm dịu nói: “Thế nhưng nếu như không có anh, vậy thì cái gì cũng không có ý nghĩa.”

Đây là lời yêu thương bậc nhất mà bất luận kẻ nào cũng không thể chống cự được, mà người nói lại là người yêu của mình, Tương Hân hướng về Từ Cửu Chiếu dựa sát vào, rõ ràng so với Từ Cửu Chiếu còn cao lớn hơn lại đem mình rúc lại nhét vào trong lòng đối phương.

“Anh yêu em, Cửu Chiếu.”

“Em cũng yêu anh.”

Không ngoài suy đoán, sinh nhật Từ Cửu Chiếu kiêm lễ tình nhân hai người cái gì cũng không làm. Lúc này Tương Hân thẳng thắn không e lệ dâng mình đưa lên cho Từ Cửu Chiếu, hai người ở trên giường lăn cả một ngày.

Cảnh sát vây quanh ở Tương gia đã rút đi, Tương Hân liền trở về cùng với người giúp việc thu thập đồ đồ nát của Tiểu Dương Lâu.

Tuy rằng thời gian cháy cũng không phải quá dài, thế nhưng bởi vì bị tạt xăng nên cháy đặc biệt mạnh, vị trí châm lửa không chỉ có gỗ bị đốt thành tro, ngay cả gạch đều bị đốt đến xốp giòn. Cũng may một phần ở nơi hẻo lánh được chú trọng dập tắt lửa, tốt xấu gì cũng coi như bảo vệ được một phần kiến trúc.

Tương Hân lên lầu ba, đi vào phòng cất dấu. Trung đội trưởng phòng cháy chữa cháy đã nói qua với hân, một góc bên này đã thành nơi không an toàn, kết cấu kiến trúc cũng không vững chắc, đề nghị hân mau chóng chuyển vật phẩm trọng yếu đi.

Từ Cửu Chiếu cũng theo sau đi lên, trừ hai người ra còn có Đường Tiểu Ất và các nhân viên trẻ tuổi ở Bác Cổ Hiên tới hỗ trợ.

“Nếu để cho Tương lão thấy, chắc phải đau lòng lắm.” Đường Tiểu Ất cau mày nhìn căn phòng.

Ngọc khí, Thanh Đồng khí, đồ sứ coi như tương đối khá, thế nhưng gia cụ cổ và tranh chữ sách cổ thì không được. Mặc dù có tầng cách nhiệt, nhân viên chữa cháy lại nhanh chóng hạ nhiệt độ, thế nhưng ở nhiệt độ nóng rực như thế, trang giấy đã xuất hiện biến dạng nhất định, thậm chí giòn xốp. Mà mặt nước sơn của gia cụ cổ lại căng phồng nứt ra, thoát nhìn rất thê thảm.

“Những thứ này cẩn thận một chút, cất xong rồi tìm chuyên gia nhìn một chút có thể sửa chữa phục hồi hay không.” Tương Hân mặt không thay đổi nói.

Đường Tiểu Ất thề lưỡi, không dám nói lung tung nữa, cùng nhân viên cửa hàng cẩn thận mang bao tay thu lại tranh chữ sách cổ.

Từ Cửu Chiếu không tiếng động tới gần, vỗ vỗ bờ vai của hân.

Tương Hân miễn cưỡng mỉm cười: “Không có việc gì, sẽ tốt thôi.” Ánh mắt của hân sắc bén đảo qua xung quanh, nói: “Anh sẽ trùng kiến nơi đây lại giống như đúc trước kia!”

Dù sao ở khu bảo tồn phong cảnh dân quốc này, nếu muốn trùng kiến, cũng phải bảo đảm một cục gạch một miếng ngói phải giống như trước khi xảy ra hỏa hoạn, và cũng phải phù hợp với khu bảo tồn. Bởi vì nằm trong khu vực bảo tồn di sản, cho nên khi trùng kiến chính phủ không chỉ có cung cấp giúp đỡ, còn cấp một khoản tiền viện trợ.

Dù sao ở đây cũng không phải là một hộ độc chiếm một viện, vẫn còn có vài nhà ở chung trong một sân. Cũng không phải sau khi xảy ra chuyện lại đơn độc gánh chịu tài chính sửa chữa phục hồi nguyên trạng, vì chính phủ yêu cầu bảo trì cảnh tượng phù hợp, nên buộc phải bỏ tiền đầu tư.

Hơn nữa, Tương gia cũng có mua bảo hiểm. Tiền trùng kiến tuy nói dồi dào, nhưng khó khăn nhất là tìm vật liệu. Gạch, mái ngói, đầm nhà bằng gỗ... phải phù hợp với vật liệu lịch sử.

“Nếu thực sự không thể thì chỉ cần cố gắng duy trì bề ngoài, còn bên trong thì đành vậy.” Tương Hân nhún mày nói: “Lần cháy này cũng cho chúng ta một bài học, tính chịu nóng của kiến trúc cổ trạch quá kém, nếu như là vật liệu kiểu mới tuyệt đối không có khả năng đốt thành như vậy.”

Đường Tiểu Ất nghe xong thở phào, hân giơ ngón cái lên: “Cục bảo vệ di sản cũng nói chỉ cần bảo trì bề ngoài giống dân quốc là được, cũng không yêu cầu nhất định phải sử dụng vật liệu xây dựng thời đó. Hơn nữa kỳ thực nhà này trước đó cũng tu sửa qua vài lần, cũng không tính là nguyên gốc triệt để.”

Mặc dù tiếc nuối, thế nhưng cũng không có biện pháp, chuyện này cứ như vậy mà quyết. Sau khi tìm được đội ngũ thi công chuyên nghiệp, Tương Hân liền đem chuyện này giao cho Đường Tiểu Ất.

Hôm nay Tương Hân và Từ Cửu Chiếu đi đón Tương lão gia tử xuất viện, nhà cũ phải mất tối thiểu nửa năm mới trùng kiến lắp đặt thiết bị xong, cho nên bọn họ định đem Tương Vệ Quốc đón về nhà của hai người.

“Ông không đi.” Tương Vệ Quốc nghiêm mặt thẳng người nói, “Ông không muốn chen chúc với đám trẻ các cháu đâu.” Hai đứa này vốn dính nhau như keo như sơn, so với vợ chồng mới cưới cũng không có gì khác nhau, lão nhân gia ông mới không đi làm chuyện khiến cho người ta chán ghét.

“Gia gia.” Tương Hân bắt đắc dĩ nhìn lão gia tử đang nổi lên tính bướng bỉnh, “Đừng làm rộn được không ạ? Ông không theo cháu về nhà, vậy ông muốn đi đâu?”

Tương Vệ Quốc cũng không có nhà riêng như hân, ông cũng không phải là người có tính cách đi ở nhờ bạn bè hơn nửa năm, đây không phải là tự mình làm khó mình sao?

Kết quả Tương Hân đã đoán sai, Tương Vệ Quốc hất cằm lên, rất ngạo nghễ nói: “Ai nói ông không có chỗ đi, ông tới nhà của lão đại.”

Nhà lão đại?

Nhất thời Tương Hân không có phản ứng, đang nghĩ xem Tương Vệ Quốc có người bằng hữu nào làm “Lão đại” sao. Đại bá mẫu bên cạnh đang giúp thu dọn đồ đạc cười nói: “A Hân, cháu cứ yên tâm đi. Đảm bảo gia gia cháu ở nhà của bác sẽ thư thư phục phục, bác với bác trai sẽ đem lão gia tử chăm sóc thật tốt.”

Tương Hân mới hiểu được Tương Vệ Quốc muốn tới ở trong nhà Tương Bình Kiến.

Tương Hân nhất thời kinh ngạc, nhưng mà hắn rất nhanh đã khống chế tâm tình của mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui cười: “Như vậy cũng tốt, phiền phức đại bá mẫu rồi.”

Đại bá mẫu sang sảng cười: “Khách khí gì chứ, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên cha đi qua nhà chúng ta. Có thể sẽ ở lại một thời gian.”

Nhất thời nội tâm Tương Hân có chút phức tạp, mấy năm nay Tương Vệ Quốc vẫn luôn phân rõ giới hạn với con cả, con thứ và con út, một bộ dáng “Ta chỉ cần tôn tử phụng dưỡng”. Bây giờ lại đột nhiên thay đổi thái độ, vậy mà nguyện ý đi tới nhà Tương Bình Kiến. Không thể không nói việc này khiến Tương Hân có một loại cảm giác chua xót, gia gia không còn thuộc về một mình hắn nữa.

Thế nhưng, Tương Hân cũng có thể lý giải được, lão nhân là bị Tương Bình Khang kích thích, nên càng thêm quý trọng đứa con trai duy nhất coi như là thật tâm hiếu thuận ông.

Từ Cửu Chiếu phảng phất có thể hiểu được nội tâm Tương Hân, thấy hắn không nói, Từ Cửu Chiếu liền thay hắn cười nói: “Nghe nói bên kia phong cảnh không tệ, không khí điều kiện cũng tốt, gia gia có thể đi loanh quanh giải sầu cũng tốt.”

Tương Vệ Quốc mỉm cười một cái: “Thừa dịp còn có thể hoạt động, vẫn nên di chuyển cánh tay đôi chân già này.” Ông dừng một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn tôn tử nói: “A Hân, đồ sư tử của ông đều quên ra ngoài giùm ông đi.”

“Gia gia?” Tương Hân kinh ngạc nhìn Tương Vệ Quốc.

Tương Vệ Quốc cúi đầu tránh ánh mắt của hắn, nói: “Ông cũng già rồi, sau này sẽ không ngoạn những đồ chơi này nữa. Những vật đồ cháu muốn bán cũng tốt, quên góp cũng tốt, đều tùy cháu hết. Sau khi trở về ông không muốn nhìn thấy chúng nữa.”

“Gia gia...” Tương Hân đau lòng nhìn lão nhân.

Tương Vệ Quốc thấp giọng nói: “Còn nhị bá của cháu..... Tuy rằng nó là người có lỗi, thế nhưng ông không đành lòng nhìn nó chết. Cứ để cho nó ở trong tù cả đời đi.”

“... Dạ.” Tương Hân đáp ứng.

Tương Vệ Quốc đi, ly khai cái nơi thương tâm này, thậm chí Tương Hân không xác định được, gia gia của hắn còn có thể trở về không.

“Meo — ” Miêu Gia ở bên chân Tương Hân cọ cọ, Tương Hân cúi đầu nhìn một chút, biết nó đây là muốn chạy ra ngoài.

Mùa xuân chính là thời điểm mèo động dục, mặc dù mỗi lần nó đi ra ngoài đều phải có người đi tìm mới bằng lòng trở về, thế nhưng vào mùa này, cũng không thể thực sự đem Miêu Gia nhốt ở nhà.

Vì nó sẽ làm âm ỉ.

Tương Hân ôm lấy Miêu Gia, đầu ngón tay sờ sờ trên cổ của nó. Lông Miêu Gia sau khi tu bổ đã dài lại, bây giờ đã trở thành một con mèo da lông rối xù bóng loáng như trước.

Ngón tay của Tương Hân ở cái vòng kéo kéo một chút, xác định nó đã đủ bền chắc, liền đem Miêu Gia thả tới bộ cửa sổ đang mở, nhìn nó nhảy xuống.

Cái vòng Miêu Gia là dùng vật liệu đặc biệt vừa mềm mại thoải mái mà lại bền chắc chế tạo ra, nhưng mà đặc biệt đến đâu cũng không thể chống cháy được, ở nhiệt độ cao, cái vòng của Miêu Gia bị cháy một đoạn, hiện tại chỉ còn lại có phân nửa. Làm mới theo yêu cầu phải đợi một đoạn thời gian, tạm thời cũng chỉ có thể để nó mang như vậy, chỉ mong lúc đánh nhau sẽ không rớt, như vậy sẽ không biết làm sao kêu nó về nhà.

Tương Hân đứng ở trước cửa sổ hơi lâu, Từ Cửu Chiếu có chút bận tâm, cậu đi tới: “Làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao?”

Tương Hân xoay người lắc đầu, đưa tay ôm lấy Từ Cửu Chiếu: “Không có, chỉ là đang suy nghĩ về nhị bá, đã đến tình trạng này mà còn có người đồng ý giúp ông ta.”

Mặc dù Chung Tuệ Đình quyết định chủ ý muốn ly hôn, nhưng rốt cuộc vẫn là vợ chồng nhiều năm, bà đi bệnh viện cầu xin Tương Vệ Quốc, nên mới khiến Tương Vệ Quốc nói câu kia.

“Bỏ đi, nếu gia gia cũng nói như vậy thì thôi.” Từ Cửu Chiếu vuốt ve lưng hân, “Nói chút việc cao hứng đi, tháng sau triển lãm lưu động đến nước Mỹ. Em có thể cùng đi với anh, thuận tiện nhìn trang trí bên trong máy bay luôn.”

“Thật sao?! Vậy thì tốt quá.” Tương Hân nhất thời lên tinh thần.

Vì hai người ở trên truyền thông Châu Âu lần lượt lộ mặt, tiếp đó là tác phẩm của Từ Cửu Chiếu được bán ra với giá trên trời, nên có thể lợi dụng điểm này mở thị trường vô cùng thuận lợi. Hơn nữa dây chuyền sản xuất cũng đã đến nơi, Vương Triều Thần càng thông minh tháo vát, tổng thể sản nghiệp liền hiện ra một loại trạng thái ổn định bay lên. Hân muốn khai thác thị trường Châu Mỹ, nên liền đem Tương Hân lôi vào cùng nhau làm.

Lần này là đi mở rộng thị trường, vừa đi ít nhất phải mất một tháng, thậm chí còn lâu hơn, đây đối với tình yêu cuồng nhiệt giữa hai người mà nói đều có chút khó có thể nhẫn nại.

Từ Cửu Chiếu vốn không cùng đi, nhưng mà vừa lúc triển lãm lưu động tiến hành triển lãm một tháng. Ngô Diểu cảm thấy cậu đi xem cũng tốt, Từ Cửu Chiếu cho tới bây giờ cũng chưa từng đi nước Mỹ, tiếp xúc bầu không khí nghệ thuật bên kia cũng tốt.

Kết quả lúc đến bên kia, Tương Hân vội vàng chân không chạm đất, mà Từ Cửu Chiếu cũng bị Ngô Diểu mang theo chạy ngược chạy xuôi, hai người cơ hồ không gặp nhau được, điều này làm cho Tương Hân rất là oán giận.

My Love chính thức lên đất Mỹ, tác phẩm này đã từng khiến cho Châu Âu nhiệt nghị, các bài đánh giá, bình luận cũng lan đến nơi này, làm cho dân chúng ở đây đối với triển lãm lần này rất nhiệt tình.

Hôm nay hai người đang liên tục thảo luận về đồ trang trí máy bay, lại thấy Ngô Diểu hưng phấn đi vào: “Tiểu sư đệ ~ ~ ~ em có một cuộc phỏng vấn hẹn trước! Anh đã an bài vào ngày kia rồi.”

Từ Cửu Chiếu khổ sở nói: “Thế nhưng em đã hẹn muốn cùng A Hân hội hợp.”

Tương Hân bên kia máy tính lông mày đều dựng lên, hận không thể theo mạng bò qua bóp chết Ngô Diểu.

Ngô Diểu không nhìn mắt hình đao của hân trong máy tính: “Là tạp chí Time muốn phỏng vấn em, đương nhiên nếu như Tương Hân cảm thấy không quan trọng, anh có thể cho tiểu sư đệ đi gặp cậu.”

Tương Hân ở bên kia trầm mặc, sau đó hân cầm hận tắt máy vi tính, màn hình trước mắt Từ Cửu Chiếu liền đen thui.

Từ Cửu Chiếu mờ mịt nhìn màn hình một chút, sau đó quay đầu yên lặng nhìn chằm chằm Ngô Diểu.

Ngô Diểu vui vẻ nhảy nhót giống như đánh thắng một trận lớn, hân miễn cưỡng khống chế bản thân không nên cười quá kiêu ngạo, ho khan một tiếng nghiêm túc nói: “Đây là một trong ba tạp chí lớn của nước Mỹ, là một buổi phỏng vấn rất quan trọng. Anh đã cùng đối phương nói chuyện rồi, đến lúc đó anh sẽ đi với em.”

Từ Cửu Chiếu mặc dù bất mãn hân khi để Tương Hân, thế nhưng nếu A Hân không nói gì liền cắt đứt video, như vậy nói rõ cuộc phỏng vấn này thực sự rất trọng yếu đi?

Từ Cửu Chiếu không biết tí ti lực ảnh hưởng của tạp chí này có bao nhiêu lớn, mà mỗi một người đã từng được phỏng vấn đều là người có danh tiếng nổi bật, là thiên chi kiêu tử.

Dưới tình huống Từ Cửu Chiếu mơ mơ hồ hồ, thanh danh của cậu đã được đẩy lên cảnh giới cao hơn. Từ tạp chí này làm cho mọi người ở Mỹ – đất nước có nhiều người có nguồn gốc quốc gia khác nhau – lập tức biết đến thiên tài trẻ tuổi được gọi là “Hiện tượng nghệ thuật gia” này.

Mặc dù ngày đó rất bất mãn Ngô Diểu phá hủy hai người gặp mặt, bắt quá Tương Hân lập tức bắt được cơ hội, nhân cơ hội khai phát súng đầu tiên cho Văn Vận. Hoàn thành khởi đầu tốt đẹp, Tương Hân liền thở phào nhẹ nhõm, còn dư lại liền giao cho Vương Triều Thần là được rồi.

Còn Tương Hân lại bỏ chạy đi theo Từ Cửu Chiếu hội hợp cùng một chỗ, mặc kệ Ngô Diểu liều mạng giữ lại thế nào, Từ Cửu Chiếu vẫn bỏ lại hân cùng Tương Hân đi du sơn ngoạn thủy.

Nước Mỹ có rất nhiều cảnh vật bất đồng với những nơi khác, Tương Hân vì cậu đảm nhiệm làm người dẫn đường, hai người chơi chầm nửa tháng, lúc này mới lưu luyến trở lại nước. Nếu như không phải là Tương Hân phải tiếp tục công việc, cậu thậm chí muốn đợi cho trang trí máy bay hoàn thành xong, sau đó ngồi máy bay về nước.

Đương nhiên, Từ Cửu Chiếu chỉ biết mua máy bay, không nghĩ tới máy bay còn cần có cơ trưởng và phó cơ trưởng và một tiếp viên hàng không. Ngô Diểu cũng không phải thuộc hạ Tương Hân, hân chỉ lo việc chuẩn bị máy bay cho Từ Cửu Chiếu làm quà tặng, nên không quản chuyện này. Mà những thứ này là do Tương Hân chu đáo sẵn sóc chuẩn bị, cho đến về sau Từ Cửu Chiếu muốn thử bay mới nhớ tới cái này.

Tháng tư, bằng hữu của Tương Hân là Ni Mã lại một lần nữa tới Thượng Hải thăm hỏi tên bạn lấm tai nạn này, lúc này đây hân liền mời mấy người bạn cùng nhau tụ hội.

Mà Từ Cửu Chiếu bên này lại đột nhiên nhận được điện thoại của Hồ giáo sư nên không thể cùng đi.

“Giáo sư, ngài thế nào lại ở bên này?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn Hồ giáo sư.

Hồ giáo sư tinh thần sáng láng nói: “Ai nha, còn không là bởi vì Cửu Chiếu cậu sao. Cậu ở Bỉ mang về quyển nhật ký ghi chép Phong Từ kia, lẽ nào cậu đã quên rồi sao? Vì phần tài liệu kia, chúng tôi có cử một nhóm tới bên này tiến hành nghiên cứu.”

Từ Cửu Chiếu nhất thời tim đập dồn dập, cậu nhin không được ngạc nhiên hỏi: “Chẳng lẽ có tiến triển gì sao?”

Hồ giáo sư cười híp mắt nói: “Đương nhiên! Cái này đều do cậu và Tương Hân ra sức ủng hộ, nếu không phải là mọi người vừa cung cấp đầu mối, vừa cung cấp tiền bạc, thì không có khả năng ra thành quả nhanh như vậy.”

Từ Cửu Chiếu hít sâu một hơi, cậu hỏi: “Là dạng tiến triển gì ạ?”

Vừa nói đến việc chuyên nghiệp, thái độ Hồ giáo sư nghiêm túc hẳn lên, ông nói: “Căn cứ nhật ký trước đó, chúng tôi dựa vào thời gian giao dịch tra tìm tài liệu lịch sử ghi lại, kết quả phát hiện ngọn nguồn là từ trong cung chảy ra.”

Phần nhật ký chỉ ra phương hướng và thời gian cụ thể, vì vậy việc đi tìm hiểu nguồn gốc, nghiên cứu khảo cổ cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Bọn họ không chỉ tìm được tài liệu ghi lại cận kề, thậm chí cũng hiểu được một ít nội tình mà ngay cả Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không biết.

“Cái Phong Diểu này a, làm liên lụy đến hán vệ (người gác xưởng) đấu tranh trong lúc đó, đồng thời cùng hậu cung và tiền triều có quan hệ thiên ty vạn lữ. Người dính đến chết rất nhiều, trong đó bao gồm một vị quý phi hậu cung chết bất đắc kỳ tử, một đại thái giám đứng đầu bị bỏ cũ thay mới, thị vệ bị tẩy trừ Đã chết rất nhiều người a.” Hồ giáo sư thốn thức cảm thán, phảng phất có thể từ tài liệu ghi lại chứng kiến tình phong huyết vũ ngay lúc đó.

Ngực Từ Cửu Chiếu căng lên, cậu thắm giọng, làm cho lúc phát ra tiếng sẽ không lộ vẻ khàn khàn: “Như vậy... Phong Diểu bị đóng cửa, cũng là bởi vì cái này. Diểu chủ...có được ghi lại hay không?”

Hồ giáo sư từ xa xăm hoàn hồn lại, ông ngẩn ra, sau đó nói: “Có, có! Tài liệu ghi lại viết rất rõ ràng, điều chủ Phong Diêu là do đốc đào quan Đào Kim làm chủ vào lúc đó, ly khai Cảnh Đức Trấn đi tới Hà Nam, cũng là vị trí trấn Phong Diêu hiện nay, ở chỗ đó tuyên chỉ khai diêu. Sau lại bị bắt trời vào kinh, chịu đựng nghiêm hình, tra tấn bức cung, hai năm sau cùng với các quan viên có liên quan bị lôi đi chém. A! Đúng rồi, danh tự diêu chủ trước kia bị ghi sai rồi, không phải là gọi Tiết Cảnh, mà gọi là Từ Cảnh! Nhắc tới mới nhớ, tên người đó giống với cậu, cũng là Cửu Chiếu....”

Vành mắt Từ Cửu Chiếu nóng lên, tay cậu nắm thành quyền giấu ở trong tay áo: Rốt cục....

Cho dù điều tra khảo cổ vẫn không có biện pháp chứng minh cậu bị lừa gạt, không biết chuyện đấu tranh trong đó. Thế nhưng rốt cục cậu cũng biết rõ tiền căn hậu quả, có thể cảm thấy an ủi gia nhân kiếp trước.

“Tiểu Từ? Tiểu Từ??”

Thanh âm của Hồ giáo sư đem Từ Cửu Chiếu đang rơi vào hồi tưởng giật mình tỉnh lại, cậu có điểm mắt hờn mắt vía: “Hồ giáo sư?”

Hồ giáo sư lộ ra hưng phấn: “Hạng mục này của chúng ta rốt cuộc hoàn thành thắng lợi! Tối hôm nay có tiệc ăn mừng, tiểu Từ tới góp vui không?”

Từ Cửu Chiếu nhiều lần cùng Hồ giáo sư tiếp xúc, lúc này cũng không tiện cự tuyệt, vì vậy lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Tương Hân, sau đó liền theo chừng mười người âm ỉ cùng đi.

Đang theo các bằng hữu ăn cơm, Tương Hân nhận được tin nhắn, nhú mày một cái.

Lưu Duệ ngồi ở bên cạnh hân vừa vặn thấy được: “Làm sao vậy?”

Tương Hân thu hồi điện thoại thở dài: “Cửu Chiếu không tới, bảo là muốn cùng nhóm khảo cổ kia đi ăn mừng.”

Lưu Duệ buồn cười chế nhạo: “Tớ nói cậu cũng quá dính người đi, tiền đồ đâu rồi hả?”

Tương Hân nhìn hân một cái, nói: “Đây là hưởng thụ của tớ, kẻ độc thân như cậu không có cách nào biết được đâu. Cậu vẫn là nhanh tìm một người đi, đỡ phải cả ngày ước ao đổ kị như vậy.”

Lưu Duệ bị hân làm cho nghẹn họng trợn trố mắt, hân cũng muốn tìm một người tri kỷ lắm chứ, vấn đề là không có thời gian a! Hân cả ngày bận rộn là do ai làm hại hả?! Còn có mặt mũi nói chuyện như thế à?

“Tớ nói cậu nên đi xả xui đi, hai ba lần gặp tai họa như vậy.” Ni Mã ở một bên vừa uống rượu vừa nói.

Tương Hân quay đầu nói chuyện với hân: “Cho tới bây giờ đều là phúc họa đi đôi với nhau, xui xẻo đi qua chính là vận may tới. Nhưng mà hai năm qua rất đặc sắc kích thích, cũng may tớ còn trẻ tuổi chịu đựng được.”

Ni Mã gật đầu: “Biết cậu tâm tính rộng rãi, đến đây, cùng uống nào!”

Trên bàn cơm mọi người đều gơ ly lên, nhất thời bóng tối và ánh sáng đan xen nhau tạo thành một mảnh hoan thanh tiểu ngữ. Bọn họ là bạn cũ sau khi tốt nghiệp phải chạy đông chạy tây khó được tụ tập cùng nhau, nên lúc này đều rất vui vẻ.

Hồ giáo sư và mọi người ăn cơm xong, tiếp tục đi KTV ca hát vui chơi.

Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu cho tới bây giờ chưa từng tới đây chịu không nổi, nhất thời có chút hối hận.

Lúc này cửa phòng bị mở ra, một thân ảnh yếu đuối đi đến, ngồi ở bên cạnh cậu và Hồ giáo sư.

“Xin lỗi, tôi tới chậm phải không?” Một giọng nữ dịu dàng êm tai lạc trong trong tiếng la rống nên không rõ ràng lắm, điều này hiển nhiên làm cho vị nữ sĩ mới đến rất bối rối, cô phải ngồi gần hơn một chút để nói.

“Tại sao là cô?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc nhìn Tề Yên.

Hồ giáo sư tiến đến lỗ tai cậu gắng sức nói: “Trước đó được cô ấy giúp đỡ một hạng mục, về sau hạng mục này nhập vào tổ của tôi. Tề tiểu thư coi như là một trong những người tài trợ, lần này có thành quả cũng báo cho cô ấy biết.”

Tề Yên cười khanh khách nói: “Từ tiên sinh đã lâu không gặp.” Cô thở dài một tiếng, cảm khái muôn vàn nói: “Không nghĩ tới khi gặp lại Từ tiên sinh thì cậu đã lấy được thành tựu lớn như vậy, thật khiến người ta kính nể mà.”

Từ Cửu Chiếu nhấp môi nói: “Cô quá khen.”

Từ Cửu Chiếu còn nhớ rõ Tương Hân đã từng ăn dấm chua của vị tiểu thư này, làm cho cậu buồn cười không thôi, đồng thời cũng đặc biệt nhắc nhở chính mình phải giữ một khoảng cách với nữ giới.

Bọn học sinh đùa rất vui vẻ lại rất điên, giáo sư và Từ Cửu Chiếu ở đây cũng chỉ ngồi yên, nên hai người liền đi ra, mà Tề Yên ở bên cạnh cũng chỉ nhận thức hai người này cũng đứng dậy đi theo.

Hai người cùng nhau đưa Hồ giáo sư lên taxi, sau đó Tề Yên hỏi: “Từ tiên sinh đi về như thế nào?”

Trên bàn cơm Từ Cửu Chiếu có uống rượu, nhất định là không thể lái xe. Cậu nói: “Không có việc gì, tôi tìm người chở.”

Tề Yên cười nói: “Tôi cũng có đem xe để ở chỗ này, để tôi đưa cậu trở về, ngày mai lại lấy xe cũng được.”

Từ Cửu Chiếu hơi nhũn mảy, từ chối nói: “Cái này rất phiền phức.”

Tề Yên cười càng dịu dàng: “Không phiền phức đâu.”

Thời gian tới gần nửa đêm, bọn Tương Hân mới tan cuộc.

Đột nhiên điện thoại Tương Hân vang lên, hắn tưởng Từ Cửu Chiếu gọi điện, vừa nghe thì vẻ mặt rạng rỡ khoan khoái biến mất, vùng xung quanh lông mày liền nhăn lại.

“Có chuyện gì?” Thanh âm Tương Hân trầm ngưng hỏi.

“Vừa rồi Trịnh Khải Long giả bộ phát bệnh cấp tính, lúc đưa qua bệnh viện đã chạy trốn rồi!!”

Trong lòng Tương Hân nhất thời lộp bộp, hắn lập tức cúp điện thoại, ngược lại gọi cho Từ Cửu Chiếu, nhưng cậu lại tắt máy.

Một cảm giác điên cuồng khủng hoảng bắt đầu lan tràn, Lưu Duệ và Ni Mã vẫn chưa đi, thấy hắn mặt mày hốt hoảng liền đi tới.

“Xảy ra chuyện gì thế?”

Rạng sáng 0 giờ, Từ Cửu Chiếu mất tích.

126. Chương 126

Gọi điện thoại cho Hồ giáo sư, ông nói hơn một giờ trước đã cùng Từ Cửu Chiếu tách ra, cuối cùng thấy Tề Yên và cậu cùng một chỗ.

Sau đó Tương Hân hỏi số điện thoại của Tề Yên, gọi điện thoại cũng tắt máy.

Tương Hân càng không dám nghĩ Từ Cửu Chiếu bây giờ ra sao, có phải đã rơi vào trong tay Trịnh Khải Long rồi không, có bị ăn khổ và thương tổn gì không.

“Tớ muốn đi tìm em ấy!” Tương Hân nghiêng rằng, vừa nói liền xông ra ngoài.

Lưu Duệ kéo hắn lại, gầm nhẹ: “Cậu muốn đi đâu tìm hả?! Cậu biết em ấy ở nơi nào không? Điện thoại di động lại bị tắt, cho dù dùng hệ thống định vị cũng không có cách nào tìm được.”

Tương Hân bị hắn tóm lảo đảo một cái: “..... Cậu buông ra, tớ có thể tìm được em ấy.”

Lưu Duệ hồ nghi nhìn Tương Hân.

Tương Hân lấy điện thoại di động mở ra một phần mềm, cũng không ngần ngại đầu lên nói: “Trên cổ con mèo nhà tớ có một hệ thống định vị, khi bị hoả hoạn đã bị cháy hỏng, sau này lại đặt làm một cái khác. Cái cũ kia tớ không có quảng đi, chỉ lấy con chip ra. Tớ nhất thời vui đùa... liền đem nó bỏ vào điện thoại của em ấy...”

Lưu Duệ nhất thời không nói gì, Ni Mã im lặng nửa ngày, cuối cùng phun ra một câu: “Biến thái!!”

Tương Hân giải thích: “Tớ chỉ là lúc chơi trốn tìm với em ấy làm chút kĩ xảo thôi, thế nào lại biến thái chứ?!” Ngày đó hai người dùng thắng bại quyết định tư thế cơ thể gì đó, nhưng hân vẫn không nên nói ra chuyện này đi nhỉ.

Lưu Duệ cười lạnh một tiếng: “Cậu đừng nói là sau này bởi vì quên mất nên không có tháo ra đi?!”

Tương Hân nhất thời nói không ra lời. Quả thực sau này hân không có hủy đi, bởi vì nhìn điểm nhỏ đại biểu Từ Cửu Chiếu ở trên bản đồ mini nhích tới nhích lui, làm cho hân cảm thấy “Thật là đáng yêu, thật mạnh, giống như người đang ở trong lòng bàn tay hân vậy”, sau đó nội tâm sẽ sản sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn quỷ dị, cho nên loại này bị người nói là biến thái cũng không sai.

Hân quả quyết cầm điện thoại nhắc chân đi: “Cậu báo cảnh sát đi! Nói đã biết manh mối của đào phạm Trịnh Khải Long!”

Hân không biết Tề Yên làm sao dính đến Trịnh Khải Long, nhưng mà Trịnh Khải Long vượt ngục, Từ Cửu Chiếu mất tích, hai chuyện này tuyệt đối có liên quan.

Lưu Duệ một mặt lấy điện thoại di động ra, một mặt quát: “Vậy cậu cũng không cần tự mình đi a!”

Tương Hân nói: “Tớ không chờ được!”

Ni mã đuổi kịp hân: “Để tớ đi cùng cho, còn cậu gọi điện thoại đi!”

Từ Cửu Chiếu cảm giác mông lung có người ở trước mặt chuyển động, nhưng mà tay chân cậu như nhũn ra, ý thức choáng váng, cũng không có cách nào thanh tỉnh được. Cậu không biết đã hôn mê bao lâu, cũng không biết lúc nào tỉnh lại.

Cậu mở mắt, huyết thái dương thỉnh thoảng nháy lên, gây ra một trận choáng váng khiến cậu buồn nôn.

Nhắm mắt lại chờ đợt quay cuồng này qua đi, lúc này Từ Cửu Chiếu mới phát hiện cậu đang ở một địa phương hoàn toàn xa lạ.

Cậu nhớ lại, chỉ nhớ rõ bản thân kiên trì cự tuyệt Tề Yên lái xe đưa về, xoay người dự định ngồi ở trong xe chờ rồi gọi điện thoại kêu người khác tới lái thay, lại không nghĩ rằng phía sau Tề Yên kêu cậu một tiếng.

Lúc cậu quay đầu lại, không biết Tề Yên lấy cái gì phun vào cậu.

Từ Cửu Chiếu mím môi thật chặt, thận trọng bò dậy, cậu dùng tay vịn “bức tường ” bên cạnh. Xúc cảm lạnh lẽo, ánh sáng lại hơi yếu, cậu phát hiện căn bản đây không phải là tường, mà là vỏ container.

Đây là nơi nào?

“Tách” một tiếng, một ngọn đèn xuất hiện.

Bị tia sáng này kích thích, ánh mắt của Từ Cửu Chiếu đau nhói, cậu giơ tay lên ngăn trở ánh sáng trước mắt, chợt nghe thấy một thanh âm mang theo âm hàn: “Từ tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt.”

Con người Từ Cửu Chiếu co rút lại, cậu thả tay xuống, thanh âm căng thẳng: “Tại sao là ông?! Trịnh Khải Long?”

Trịnh Khải Long mặc một cái áo khoác mỏng, tay đút vào túi, bên trong mặc áo sơmi màu sáng, trên cổ có khăn choàng hoa lệ. Ngoại trừ có một chút gầy gò ra, thì toàn thân hân vẫn khí phách giống như cũ.

Trịnh Khải Long vĩnh viễn khỏe môi, thanh âm trơn mềm như là độc xà khiến người ta sợ run: “Muốn cùng cậu đơn độc ở chung một chút thật không dễ dàng. Gặp Từ tiên sinh thực sự quá khó khăn, hơn nữa bên người còn có một con chó điên gây trở ngại.”

Tương Hân bị người nói thành như vậy, nhất thời Từ Cửu Chiếu khó chịu cau mày.

Thấy gương mặt cậu bài xích chán ghét, Trịnh Khải Long nhượng mảy, hân thông thả ung dung nói: “Cậu không cần phải ... chống cự tôi như thế, nếu như cậu biết để gặp được cậu tôi phải nhẫn nại bao lâu, bỏ ra bao nhiêu, cậu sẽ hiểu tôi không cố ý làm hại cậu đâu.” Hân khẽ cười một tiếng, nói: “Chỉ ít tạm thời thì sẽ không, nếu như cậu chịu phối hợp với tôi.”

Từ Cửu Chiếu từ từ lui về phía sau, dựa thật sát vào container, trước mắt là nguồn sáng mãnh liệt, khiến cậu không cách nào thấy rõ phía sau Trịnh Khải Long có cửa hay không, cũng không có cách nào xác định được đường trốn chạy.

“Tôi vẫn không hiểu vì sao ông lại muốn bắt cóc tôi?” Từ Cửu Chiếu hỏi.

Trịnh Khải Long kinh ngạc nói: “Sao có thể nói là bắt cóc chứ? Tôi có trói cậu sao?” Đùa bỡn như thế tựa hồ khiến hắn cảm thấy thú vị, hắn lộ ra nụ cười khiến người ta không thoải mái: “Nếu như không phải là có Tương Hân từ bên trong làm khó dễ, chúng ta đã sớm gặp nhau. Nếu không phải lần kia bị người khác quấy rầy, nói không chừng lúc này tôi đã đạt thành mong muốn, mà cậu cũng công thành danh toại...”

Ánh mắt hắn nhìn vào khoảng không không tồn tại, tựa hồ là đang sa vào ảo tưởng tốt đẹp.

Sau đó khoe miệng hắn hơi buông xuống, âm trầm nói: “Nhưng bây giờ, quỹ đạo càng ngày càng bị lệch, tôi đành phải tự tay đem cậu trở về đúng vị trí.”

Từ Cửu Chiếu bị hắn làm mơ hồ: “Tôi không hiểu.”

Trịnh Khải Long đi tới gần cậu, nhìn Từ Cửu Chiếu giống như là đang thưởng thức đồ vật vậy.

“Từ tiên sinh ở phương diện khảo cổ có năng lực xuất chúng. Đương nhiên, tôi cũng không phủ nhận, cậu làm đồ sứ cũng rất tài giỏi. Nhưng mà... cậu làm sao có thể quên ước muốn ban đầu của cậu chứ?” Trịnh Khải Long trách cứ nói.

Từ Cửu Chiếu nháy nháy mắt, rốt cuộc cậu có ước nguyện gì không nhớ rõ sao? Làm cho Trịnh Khải Long đuổi theo không tha nhiều năm như vậy?!

“Tôi nghe nói đại não của cậu bị thương, có thể không nhớ rõ một số việc. Tôi đã cho rằng sẽ không ảnh hưởng toàn cục, không nghĩ tới ngay cả tâm nguyện của mình mà cậu cũng có thể quên.” Trịnh Khải Long tiếc nuối nói, “Lẽ nào trên thế giới này cũng chỉ có một mình tôi nhớ kỹ đã từng có một thiếu niên có nguyện vọng là muốn làm người đầu tiên phát hiện Sài Diêu, sau đó được lịch sử khắc ghi sao?”

Đầu Từ Cửu Chiếu lập tức ầm ầm, trái tim điên cuồng nhảy lên.

Đây không phải là lời cậu nói. Không, có lẽ đây đúng là Từ Cửu Chiếu đã nói, nhưng mà cũng là “người trước kia”!

Thanh âm Từ Cửu Chiếu khô khốc nói: “Trước đây chúng ta đã gặp qua sao?!”

Trịnh Khải Long đứng ở trước mặt cậu, hai con mắt không chút tình cảm nào nhìn cậu: “Không, chúng ta trước kia chưa từng thấy qua. Những lời này, là lúc Dương Cửu Dương đem mảnh sứ kia bán cho tôi đã kể lại, tuy rằng hắn cười nhạo cậu và tôi cũng có chí nguyện to lớn như cậu nên có chút không vui thôi.”

Hắn từ trong túi xuất ra một hộp vuông bằng nhung tơ màu lam, hắn mở ra, đem hộp đưa tới trước mặt đối phương.

“Cậu sẽ không ngay cả cái này cũng không nhớ rõ đi?”

Từ Cửu Chiếu rũ mắt xuống nhìn vào cái hộp, là một mảnh sứ!

Trên quốc lộ, một chiếc xe đang bay như tên bắn.

“Cậu có thể chậm một chút không hả?!” Ni Mã kêu to, “Cậu không biết chúng ta hiện tại thuộc về say rượu lái xe sao? Một khi bị bắt được là bị xử phạt đó!”

“Hiện tại thuộc về tình huống khẩn cấp, cảnh sát sẽ tha thứ cho tớ!” Hai mắt Tương Hân chăm chú nhìn chằm chằm phía trước.

Ni Mã nắm thật chặt tay vịn: “Vậy cậu cũng phải chậm một chút, vạn nhất xảy ra chuyện gì, đây không phải là làm lỡ thời gian sao? Đụng vào người cũng không tốt a!”

Tương Hân hít sâu một hơi nói: “Cậu yên tâm, vào giờ này không có người đâu. Hơn nữa tớ đã xem rồi. Cậu nhìn điện thoại di động thử đi! Bọn họ không có di chuyển qua nơi khác phải không?!”

“Không có, còn đang ở kho hàng bến tàu.” Ni Mã cúi đầu nhìn điện thoại di động, nói rất khẳng định, “Cậu nói xem, Trịnh Khải Long đi bến tàu làm gì?”

“Hắn nhất định là muốn xuất ngoại chạy trốn! Mỗi buổi tối đều có tàu hàng rời cảng, chỉ cần hắn trốn trong container, lên tàu thủy ra vùng biển quốc tế là chạy thoát!” Tương Hân cắn răng nghiêng lợi nói, “Bách túc chi trùng tử nhi bất cương [1], không nghĩ tới hắn gần chết đến nơi lại vẫn có thể phản kích, không hổ là mafia!”

[1] Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương: con rết trăm chân, chết mà không ngã, dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thể lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Trong lòng lại lo âu Từ Cửu Chiếu, khiến đại não Tương Hân có điểm hỗn loạn, hắn lại mở điện thoại ra, đột nhiên nói: “Cậu mở danh bạ, có một cái tên có đánh dấu sao. Cậu gọi điện nói cho hắn biết vị trí của Trịnh Khải Long để hắn mau chóng chạy tới!”

Ni Mã bấm cú điện thoại kia, đem nội dung Tương Hân nói lại, bên kia không có người nói chuyện, sau đó liền cúp điện thoại.

“Người kia là ai a?” Ni Mã nghi ngờ nói, “Không phải đã báo cảnh sát rồi sao?”

“Cảnh sát quá chậm, hơn nữa chờ bọn họ điều động vũ cảnh sẽ tốn thời gian, nói không chừng sẽ trễ.”

Trong đầu Tương Hân có hàng loạt lo nghĩ, hắn mấy lần phá hư chuyện của Trịnh Khải Long, thậm chí đem đối phương đưa vào tù. Lúc này Trịnh Khải Long lại bắt cóc Từ Cửu Chiếu, rốt cuộc muốn làm gì chứ?

Kho hàng bến tàu

“Đây là mảnh sứ trước đây Dương Cửu Dương bán cho ông.” Từ Cửu Chiếu khẳng định, tuy rằng cậu chưa từng thấy qua, thế nhưng cậu khẳng định chính là cái này.

“Không sai, chính là nó.” Trịnh Khải Long tươi cười tán thưởng, hắn dùng ngón tay trần trọng đem mảnh sứ lấy ra, lật nó lên, nói: “Đây chính là mảnh sứ Dương Cửu Dương từ trong tay cậu cướp đi, rồi đẩy cậu xuống hố phía dưới, làm hại não bộ cậu bị thương.”

Từ Cửu Chiếu che mặt hoài nghi nhìn hắn, hắn rõ ràng cũng biết chuyện Phong Diêu bị khai quật, sao còn có thể quý trọng mảnh sứ như vậy?

Cái này không bình thường.

Trịnh Khải Long đem mảnh sứ đưa cho cậu nói: “Tôi muốn tìm chỗ đã khai quật được mảnh sứ này, tôi nghĩ cậu cũng biết chỗ đó ở đâu đi?”

Từ Cửu Chiếu đem mảnh sứ nhận trong tay, xúc cảm ôn nhuận lại hơi lạnh, cậu kinh ngạc trợn to hai mắt, bình tĩnh nhìn mảnh sứ trong tay.

Chất men của nó thanh nộn tiên thúy, như tắm qua trời mưa quang. Nó ở dưới ánh sáng mạnh chiếu xuống, tản mát ra ánh sáng nhu hòa. Nếu như nó còn là một đồ sứ hoàn chỉnh, như vậy nhất định không phụ tiếng tăm vang lừng “Sáng như gương, mỏng như giấy, tiếng như khánh”.

“Sài Diêu?” Từ Cửu Chiếu không thể tin được ánh mắt của mình.

Tuy rằng giống hệt sứ Phong Diêu, bất quá vẫn có khác biệt rất nhỏ, hơn nữa cậu có thể khẳng định như vậy, vì mảnh sứ cậu cầm trong tay không có truyền đến bất kì tình cảm ấm áp nào.

Đây mới thực là mảnh sứ Sài Diêu!

“Đúng vậy, chính là Sài Diêu.” Ánh mắt Trịnh Khải Long nhu tình như nước, nhìn mảnh sứ trong tay Từ Cửu Chiếu như nhìn người yêu của mình. Hắn đem đường nhìn chuyển qua trên mặt Từ Cửu Chiếu, ôn nhu thâm tình trở nên lạnh lẽo, rõ ràng đang cười, lại kinh khủng giống như ác quỷ ăn thịt người. “Bây giờ cậu có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu ở nơi nào phát hiện ra nó không?”

Trong nháy mắt Từ Cửu Chiếu hoàn toàn nói không ra lời.

Cậu thật không ngờ, hoàn toàn thật không ngờ!

Cậu bắt đầu hồi tưởng lại lần đầu tiên nhìn thấy thiếu niên té trên mặt đất, cậu bắt đầu hồi tưởng lại bút ký và sách vở được cẩn thận giữ gìn ở trong rương, cậu nhớ tới Dương Cửu Dương nói người thiếu niên kia rất cố chấp và hồn nhiên.

Nội tâm Từ Cửu Chiếu trăm mối cảm xúc ngổn ngang, từng đợt xấu hổ dâng lên. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Cũng bởi vì phát hiện ra di chỉ Phong Diêu, cậu liền đoán nhận định phát hiện của đối phương là sai lầm. Liền bỏ qua tư liệu và sách vở uyên bác của Thường Cửu lưu lại, liền bỏ quên nỗ lực của người thiếu niên kia. Đương nhiên cho rằng câu “Mình tìm được rồi” của đối phương là chỉ di chỉ Phong Diêu bên trong Văn Vận, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới một khả năng khác.

Cậu đã suy nghĩ như vậy!

“Cậu” chăm chỉ, nghiêm túc, nỗ lực, có thiên phú, sao lại không thể phát hiện di chỉ Sài Diêu chân chính chứ?!

“Ha ha ha...” Từ Cửu Chiếu bật cười, cười vì mình tự đại và tự phụ. Cậu che đôi môi run rẩy, vì thiếu niên bất hạnh không thể thực hiện nguyện vọng liền vô tội chết đi mà thương tiếc.

Nếu như cậu ấy còn sống, nhất định đã sớm trở thành học giả phát hiện Sài Diêu mà công thành danh toại phải không?!

Nhưng mà, người thiếu niên kia đã sớm chết rồi. Chết cô độc, vô thanh vô tức ở nơi hẻo lánh không có ai. Còn cô hồn đã quỷ như cậu thay cậu ấy sống tiếp lại tràn ngập chấp nhất với việc nung gốm.

“Cậu không nhớ sao.” Trịnh Khải Long theo dõi vẻ mặt biến hóa không ngừng của cậu, “Cậu lần lượt phát hiện Sài Diêu, Phong Diêu. Hai cái này đều liên hệ chặt chẽ diêu chỉ, đủ để chứng minh cậu thực sự thích hợp làm một nhà khảo cổ học. Bất quá bây giờ cậu đã làm một đào nghệ gia nổi tiếng, có thể sánh ngang với Picasso. Tôi mặc kệ cậu muốn tiếp tục làm đào nghệ gia hay làm cái gì, nhưng mà, Sài Diêu không thể bị chôn ở dưới đất không thấy ánh mặt trời được!!”

Trịnh Khải Long cầm mảnh sứ bỏ vào trong hộp, hẩn giương mắt nhìn Từ Cửu Chiếu: “Còn bây giờ! Nói cho tôi biết đi, di chỉ ở nơi nào?”

Từ Cửu Chiếu nhìn thần sắc điên cuồng bướng bỉnh của hắn, nội tâm nhịn không được cười khổ.

Thế nhưng, cậu thật không biết a.....

127. Chương 127

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Tôi không nhớ nổi.”

Nhưng mà Trịnh Khải Long không tin. Mặt của Trịnh Khải Long thoáng cái vụn vỡ, hắn không còn kiên nhẫn nói lời nhỏ nhẹ nữa, hắn tóm lấy cổ áo Từ Cửu Chiếu, gắt gao siết cổ cậu.

“Không phải khi nãy mày rất nhanh đã nhận ra mảnh sứ này sao? Mày nên cẩn thận suy nghĩ một chút đi!”

Từ Cửu Chiếu ra sức phản kháng, tiếc rằng đối phương tựa như là dùng cái gì kẹp cậu lại, cậu vô luận thế nào cũng không tránh thoát.

“Tốt nhất mày không nên phản kháng tao!” Trịnh Khải Long cảnh cáo cậu, sau đó hắn buông đối phương ra, sửa lại ống tay áo có chút loạn của mình, “Bằng không tao cũng không biết tao sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Từ Cửu Chiếu che cổ, chỗ đó rất đau rát.

Cậu ho khan hai tiếng, Trịnh Khải Long thấy cậu tựa hồ thực sự rất thống khổ, không nhịn được hừ một tiếng.

Bên ngoài truyền đến thanh âm của còi xe, Trịnh Khải Long từ trong túi móc ra một cây súng tinh xảo giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

“Còn bây giờ thì xin mời. Từ tiên sinh, mày đã không chịu nói cho tao biết, như vậy tao cũng chỉ có thể mời mày đi với tao thôi.” Trịnh Khải Long giả vờ thân sĩ khom lưng, vươn một tay quét qua trước người, cái tay còn lại thì vững vàng giữ súng hướng về phía Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu nhìn hẩn, lại nhìn cây súng.

Trịnh Khải Long âm lãnh cười: “Chắc mày không muốn ném thử tư vị của nó đâu nhỉ.” Ngón tay của hẩn đề xuống chốt an toàn, “Mới vừa rồi là hù dọa mày, hiện tại thì không phải đâu.”

Từ Cửu Chiếu ổn định hô hấp của mình, cực lực trấn định tâm tình khẩn trương.

Phải rời chỗ này trước đã, cậu cần bản cũng không biết đây là nơi nào, đối với địa thế bên này cũng không quen thuộc. Nếu như có thể thấy người, chỉ ít cũng có thể cầu cứu.

Quyết định chủ ý xong, Từ Cửu Chiếu cất bước đi về phía trước, Trịnh Khải Long đứng ở phía sau cậu, dùng thân thể cậu ngăn trở toàn bộ chỗ hiểm của mình, hai người một trước một sau đi ra ngoài.

“Bọn họ di chuyển!” Tương Hãn vội la lên.

Một cảnh quan đứng ở bên cạnh cầm điện thoại di động của hẩn xem xét, trầm giọng nói với hẩn: “Cậu không nên gấp gáp, không thể lỗ mãng hành động, chúng tôi trước hết phải bảo đảm con tin an toàn.”

“Mọi người cũng phải cẩn thận một chút, đừng để Từ Cửu Chiếu bị thương.” Tương Hãn lo lắng nói, “Trịnh Khải Long không phải là kẻ hiền lành gì.”

Cảnh quan phát tay nói: “Cậu yên tâm đi, cảnh sát chúng tôi đã được huấn luyện nghiêm chỉnh.” Nói xong, hẩn liền trực tiếp chỉ huy cấp dưới yểm trợ lẫn nhau vọt vào.

Tương Hãn không an tâm ký thác an nguy của Từ Cửu Chiếu vào những người này, nhất thời không nghe khuyến cáo mà đi theo phía sau những cảnh sát, hướng về vị trí trong trí nhớ chạy đi.

Ni Mã quả thực tựa như một lá chắn thịt di động, che chở ở bên người của hẩn, hai người nhanh chóng chạy về phía trước.

Trịnh Khải Long cũng không có một mình, thủ hạ tâm phúc của hẩn không có bị bắt, vẫn một mực ở bên ngoài vì hẩn hoạt động, tìm cách bỏ trốn lần này.

Tuy rằng Trịnh Khải Long bị bắt trở tay không kịp, bắt quá hẩn đã sớm có kế hoạch trước. Thủ hạ của hẩn dựa theo sắp đặt dời đi tiền bạc của cải, liên hệ với người trong ngành, nếu như không có cách nào tiến hành nộp tiền bảo lãnh, liền trực tiếp vượt ngục, từ trên biển nhập cư trái phép xuất ngoại.

Lần này Trịnh Khải Long tự mình mở đường trốn thoát, nên chỉ là tạm thời chuẩn bị, cũng không phải dựa vào quan hệ. Bọn buôn lậu lại đặc biệt mẫn cảm, lúc cảnh sát tiến vào, người của hẩn liền trực tiếp nổ súng.

Trịnh Khải Long chửi nhỏ một tiếng, đem Từ Cửu Chiếu kéo đến trước người của mình, súng lục đề ở trên người của cậu: “Đàng hoàng một chút, đừng nhúc nhích!”

Từ Cửu Chiếu làm sao có thể thực sự cam tâm thành thật bất động, bắt quá cậu luyện tiếu mạng của mình. Cậu cẩn thận phối hợp yêu cầu của Trịnh Khải Long, cùng hẩn dán tại góc tường.

Bên ngoài một trận “đùng đùng đùng”, trong bóng tối có ánh lửa hiện lên, Từ Cửu Chiếu Biết những đốm lửa này đều là đạn, bị trúng là sẽ phải chết.

Cậu không thể chết được! Cậu còn muốn cùng Tương Hãn sống thật lâu.

Từ Cửu Chiếu điều chỉnh hô hấp nhanh hơn để tăng lượng máu tuần hoàn, bảo trì tùy thời có thể phản kích, quyền pháp rèn đúc thân thể đặc biệt của cậu cũng không phải đồ bỏ.

“Em ấy ở nơi đó!” Đuôi mắt Tương Hãn thấy một góc áo của Từ Cửu Chiếu lộ ra.

Ni Mã ấn hẩn quỳ rạp trên mặt đất: “Cậu cẩn thận coi chừng đạn lạc, Từ Cửu Chiếu không có việc gì mà cậu lại có chuyện, không phải rất là khôi hài sao?!”

Cảnh sát phía trước phát hiện hai tên liều mạng này, thái độ đặc biệt hung ác hướng phía hai người quát: “Muốn chết hả! Đi nhanh lên!!”

Ni Mã lôi kéo Tương Hân không cam lòng hướng bên cạnh thùng đựng hàng tránh đi, hần gầm nhẹ nói: “Cậu nói thấy Từ Cửu Chiếu, vậy em ấy ở chỗ này. Hiện nay chắc là không có việc gì, những người này sẽ cứu được thôi, cậu đừng làm thêm phiền.”

Nhóm người buôn lậu cực kỳ hung ác tàn nhẫn, trong tay tuy đều là súng ống tự chế, thế nhưng hỏa lực cũng không thể khinh thường, đem cảnh sát bên này áp không thể ló đầu. Nhưng mà bên cảnh sát đều là vũ khí chính quy, hỏa lực mạnh mẽ cũng có thể bắn xa.

Càng đánh, người bên này chết càng nhiều, dần dần những người này càng thêm không sợ chết liền đứng lên.

Bầu không khí càng ngày càng khẩn trương, ngay cả Trịnh Khải Long cũng thiếu kiên nhẫn hướng về cảnh sát xả đạn, tính toán tạo cơ hội thoát thân.

Lúc Trịnh Khải Long ra tay bắn một lần nữa, Từ Cửu Chiếu nắm lấy cơ hội hung hăng dùng khuỷ tay thụi một cái.

Trịnh Khải Long kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay kiềm chế Từ Cửu Chiếu lơ lửng ra, Từ Cửu Chiếu liền đạp một cước phía sau, cậu liền hướng phía trước chạy đi, trực tiếp đem Trịnh Khải Long để lộ ra.

“Khốn kiếp!” Trịnh Khải Long đau đớn càng thêm phần nộ, không chút nghĩ ngợi hướng về bóng lưng Từ Cửu Chiếu giơ cánh tay lên.

“Đừng!” “Đừng!”

Xen lẫn trong loạn chiến vang lên hai tiếng súng, trên đầu Trịnh Khải Long xuất hiện một cái lỗ máu, trên người cũng tràn ra máu đỏ tươi.

Từ Cửu Chiếu căn bản cũng không chú ý tới chuyện sau lưng, chỉ chuyên tâm chạy, khi thấy một đường hẹp liền chui vào.

Bên tai là tiếng thở dốc kịch liệt, bên ngoài là đạn bay vùn vụt, Từ Cửu Chiếu lảng lảng đem mình giấu ở nơi địa phương an toàn này.

Mấy phút sau, đám buôn lậu rốt cục hoàn toàn bị đánh gục.

Cảnh sát mới vừa bắt đầu thanh lý chiến trường, Tương Hân đã chạy tới.

“Cửu Chiếu!” Tương Hân tiến vào đường hẹp giữa hai container, hần nhào qua ôm lấy Từ Cửu Chiếu, cả người đều kích động run rẩy: “Em không sao chứ?”

Từ Cửu Chiếu bị Tương Hân ôm lấy, mới biết mọi việc đã kết thúc, rốt cục cũng có cảm giác an toàn. Cậu đem sức nặng toàn thân đè lên đối phương, thanh âm bất ổn nói: “Em không sao, một chút cũng không sao.”

Tương Hân buông cậu ra, lo lắng kiểm tra toàn thân cậu.

Từ Cửu Chiếu nở nụ cười, cậu đề lại cái tay sắp lột quần áo của hần: “Em thực sự không có việc gì, chỉ là vừa rồi giao chiến, quá khẩn trương nên bây giờ có điểm vô lực.”

Tương Hân thở phào, đem cậu ôm vào trong ngực một lần nữa, hôn môi, trán và hai má của cậu.

Có cảnh sát qua đây muốn xác nhận tình huống của hai người, thấy tình cảnh này chỉ cười một chút, cái gì cũng chưa nói, liền đi ra ngoài.

Sau khi chấm dứt hôn môi an ủi cho nhau, Từ Cửu Chiếu nhớ ra cái gì đó, cậu đẩy Tương Hân ra, bước nhanh từ đường hẹp đi ra ngoài.

Lúc này cảnh sát đang vội vàng kiểm tra hiện trường để bài trừ yếu tố không an toàn, một lát nữa còn phải chụp ảnh lấy chứng cứ, hiện trường đều phải tận lực bảo trì nguyên dạng.

“Anh giúp em che một chút.” Từ Cửu Chiếu nhỏ giọng nói.

Tương Hân không rõ cậu muốn làm gì, thế nhưng rất nghe lời ngăn trở thân ảnh của cậu. Chỉ thấy Từ Cửu Chiếu nhanh chóng cúi xuống, ở trong túi áo Trịnh Khải Long đã chết móc ra một cái hộp.

Truy cập fanpage s://.facebook.com/onlinecom/ để tham gia các event hấp dẫn.

Từ Cửu Chiếu khẩn trương quan sát cảnh sát chung quanh, thấy không ai chú ý tới, liền nhanh chóng nhét vào trong túi áo Tương Hân.

Tương Hân lấy làm kinh hãi, phản xạ có điều kiện dè tay của Từ Cửu Chiếu xuống. Từ Cửu Chiếu cùng hân liếc mắt nhìn nhau, Tương Hân ngầm hiểu đem đồ vật giấu kỹ.

Từ Cửu Chiếu muốn mang mảnh Sài Diêu cầm về, đây vốn chính là thuộc về “cậu”. Mặc dù “cậu” đã mất, Từ Cửu Chiếu cũng muốn vì “cậu” làm chuyện này.

Nếu như cậu không thừa dịp hiện trường hỗn loạn không ai chú ý đem đồ vật len lén lấy đi, như vậy cái hộp này và mảnh sứ bên trong cũng sẽ bị lấy đi làm vật chứng, vĩnh viễn để trong cơ quan tư pháp không thấy được mặt trời. Cậu càng không có lý do và cơ hội đem cầm về.

Bọn họ vừa đi ra, người phụ trách đã đi tới gọi hai người lại.

“Từ tiên sinh, cậu không có bị thương chứ?”

Lần này cảnh sát hành động so với Tương Hân dự đoán thì vừa nhanh lại có hiệu suất, tất cả đều bởi vì người bị Trịnh Khải Long bắt cóc là Từ Cửu Chiếu – một nghệ thuật gia có danh khí rất lớn. Nếu để cho nhân vật có thể nói là rất quan trọng này ở khu vực trực thuộc của hân gặp chuyện không may, người phụ trách sẽ chịu ảnh hưởng rất nhiều. Cho nên, hân không chỉ là kêu rất nhiều cảnh sát, còn sớm liên lạc với cảnh sát vũ trang.

“Tôi không sao, cảm ơn mọi người đã cứu tôi.” Từ Cửu Chiếu nghiêm túc nói cảm ơn.

“Đây là trách nhiệm của chúng tôi.” Người phụ trách khách khí nói, sau đó hân dường như rất nghi hoặc: “Nhưng mà, có một việc làm cho tôi không giải thích được. Từ tiên sinh lúc tự cứu thoát khỏi khống chế của Trịnh Khải Long, thì Trịnh Khải Long đồng thời bị trúng hai phát đạn ở chỗ ẩn nấp.”

Hân quan sát biểu tình của hai người, nhưng hai người đều là một bộ mù mịt.

Hân nói tiếp: “Tuy rằng cảnh sát nổ súng trúng chỗ yếu hại, thế nhưng không đến mức khiến hân lập tức không thể chuyển động được. Bởi vì góc độ đó rất có thể làm bị thương Từ tiên sinh. Nhưng mà cũng trong lúc đó lại có một viên đạn trực tiếp bắn trúng đầu Trịnh Khải Long, làm cho hân chết tại chỗ. Nhưng mà vừa rồi cảnh sát đi xem xét, theo góc độ bắn mà nói không có khả năng là người của chúng tôi, hơn nữa đối phương chắc là dùng súng trường bắn tỉa.” Người phụ trách nhìn Tương Hân: “Việc này có chút lạ lùng. Cậu biết người kia là ai không?”

Tương Hân vô tội nhìn người phụ trách: “Cảnh sát cũng không biết, tôi đương nhiên càng không biết. Có lẽ là siêu anh hùng nào đó đi ngang qua chẳng?”

Người phụ trách co rút khóe miệng: “Siêu anh hùng không cần súng a.” Chỉ là trực giác của hân cho biết chuyện này có liên quan tới Tương Hân, bất quá đối phương một chút sơ hở cũng nhìn không ra. Hân không thể làm gì khác hơn là nói: “Nếu như cậu nhớ ra cái gì thì gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Người phụ trách khổ não chính là báo cáo phải viết như thế nào a.

128. Chương 128

Lúc này ngay cả Tương Hân cũng cảm thấy gần đây thực sự rất xui xẻo, hân nói: “Anh thấy hai ta thực sự nên đi tìm một ngôi chùa linh nghiệm đốt nhang một chút.”

Từ Cửu Chiếu an ủi sờ sờ đầu của hân, biết lần này là dọa hân sợ không nhẹ: “Trịnh Khải Long đã chết, sẽ không còn người nào uy hiếp chúng ta nữa đâu.”

Tương Hân liếm môi, ghé vào lỗ tai cậu nói: “Kỳ thực anh có mời cho em một vệ sĩ, chỉ là còn chưa kịp chính thức để hân nhận chức, liền xảy ra chuyện này.”

Từ Cửu Chiếu như hiểu ra, cậu cũng nhỏ giọng nói: “Là người bí mật nổ súng cứu em phải không?”

Tương Hân gật đầu một cái: “Hắn là bộ đội thực chiến xuất ngũ, trước đó anh có để cho hắn đi tiếp thu huấn luyện an ninh chuyên nghiệp. Nếu như anh để hắn đến bên cạnh em sớm hơn thì đã không xảy ra chuyện gì rồi.” Tương Hân ảo não không thôi.

Từ Cửu Chiếu luôn cảm thấy mỗi người bảo vệ có điểm quá mức khoa trương, cậu do dự nói: “Không cần mỗi vệ sĩ riêng được không? Trịnh Khải Long đã chết rồi mà.”

Tương Hân lại nghiêm túc nói: “Việc này rất cần thiết. Em bây giờ là người có danh tiếng, hơn nữa mọi người đều biết bảo tàng Louvre ở Pháp bỏ ra hơn trăm triệu Euro mua tác phẩm của em. Nếu như không làm các biện pháp bảo toàn nghiêm mật, rất có thể sẽ có người ác ý vì tiền tài mà bắt cóc em.”

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ một chút thấy cũng đúng. Buông lỏng phòng bị, trái lại càng thêm nguy hiểm.

Sau đó Từ Cửu Chiếu nói: “Vậy anh cũng phải mang theo vệ sĩ mới được.” Tương Hân vừa định nói hắn không phải là nhân vật lớn như Từ Cửu Chiếu, chợt nghe Từ Cửu Chiếu nói: “Bây giờ mọi người đều biết anh là người yêu, là điểm yếu của em. Bất anh không phải dễ dàng áp chế em hơn sao?”

Tương Hân nhất thời cười ngây ngô: “Hắc hắc, nói cũng phải a. Vậy anh trở về để Lưu Duệ tìm công ty an ninh phụ trách vấn đề an toàn.” Ai bảo hiện tại toàn thế giới đều biết Từ Cửu Chiếu yêu hắn chứ, triển lãm đi tới đâu, cũng chính là tuyên truyền tình cảm của hai người tới đó.

Chỉ cần nghĩ đến đây, cảm xúc Tương Hân liền dâng trào.

Ni Mã lái xe phía trước thông qua kính chiếu hậu thấy Tương Hân cười hoàn toàn không có chút nhuệ khí trí tuệ như trước kia, chỉ còn lại ngốc nghếch ngớ ngẩn, nhất thời không đành lòng nhìn thẳng dờn tầm mắt đi, sau đó run một cái.

Trách không được bình thường Lưu Duệ luôn treo ở bên miệng một câu “Tiền đồ đâu rồi hả?”. Bây giờ Ni Mã cũng muốn đem những lời này ném trên đầu Tương Hân, trước đó hắn chỉ gặp qua hai người này khi xa cách, thật không biết Tương Hân ở trước mặt Từ Cửu Chiếu là cái dạng này.

Hắn biết tình yêu làm cho chỉ số thông minh giảm xuống, trong ngày thường không quá giống nhau. Thế nhưng biến thành hoàn toàn không có tiết tháo, không biết xấu hổ, không có giới hạn như Tương Hân thế này, coi như là trên đời hiếm thấy!

Từ Cửu Chiếu suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Không chỉ là đi theo anh và em, còn có Văn Vận, cả nhân viên cao tầng bên kia nữa, cũng phải làm cho bọn họ chú ý an toàn.”

Rốt cục Tương Hân cũng nghiêm chỉnh lại, sắc mặt khôi phục như thường gật đầu nói: “Trước đó anh thật không có suy tính đến phương diện này, trước đây kinh doanh công ty đầu tư tài chính, cũng không có liên quan đến bộ phận công thương nghiệp. Hiện tại sinh ý Văn Vận càng làm càng phát đạt, cũng phải dự phòng gián điệp thương nghiệp lấy trộm phối phương sắc men và thiết kế sản phẩm mới.”

Tương Hân càng nghĩ càng thấy chuyện này là cần thiết. Hắn hưng phấn hôn Từ Cửu Chiếu một ngụm: “May mà em nhắc nhở anh.”

“Ừm khụ! Chú ý ảnh hưởng a.” Ni Mã rốt cục nhịn không được nói.

Tương Hân một chút xấu hổ cũng không có, trái lại cảm thấy hắn rất không thức thời: “Về điểm này cậu không bằng Lưu Duệ, không biết phi lễ chớ nhìn sao?”

Ni Mã thật muốn phun một ngụm máu ra ngoài, còn bị cắn ngược lại một cái là sao hả trời.

“Vậy sao cậu cũng không biết phi lễ chớ hôn chứ?” Ni Mã lẩm bẩm một tiếng, hắn chú ý tới Từ Cửu Chiếu ngượng ngùng di chuyển ra xa một chút, có phần thực sự chọc Tương Hân xù lông.

“Cậu muốn nói gì hả?” Tương Hân hí mắt.

Ni Mã nghiêm trang nói: “Tớ chỉ là quan tâm hai người thôi. Hai người cùng Trịnh Khải Long kết thù kết oán lâu như vậy, rốt cuộc nguyên nhân là gì thế?”

Nguyên nhân cụ thể chỉ là suy đoán trước đây của Tương Hân và Từ Cửu Chiếu, cùng lắm chỉ là chuyển qua đầu đá trong thương nghiệp, cho nên mấy người bạn tốt của Tương Hân cũng không hiểu vì sao lại đầu đến mức người chết ta sống.

Đáp án này hiện nay chỉ có Từ Cửu Chiếu biết.

Cậu nói: “Vừa lúc em muốn nói chuyện này với anh.” Cậu dừng một chút, nói: “Ba năm trước đây em đã từng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lần đó Dương Cửu Dương vì cướp đi mảnh sứ em phát hiện, đem em đẩy xuống hố dẫn đến đầu em bị thương, có một ít chuyện không nhớ rõ.”

Tương Hân khẽ cau mày, tuy rằng khi đó bọn họ còn chưa biết nhau, thế nhưng mỗi lần nghe được cũng làm cho ngực Tương Hân thắt chặt, thương yêu không dứt.

“Ừ, anh đã nghe em kể qua.” Tương Hân nói.

“Cho nên, em vẫn cho là mảnh sứ mà Trịnh Khải Long mua thuộc về Phong Diêu. Nhưng hôm nay, em lại một lần nữa tận mắt thấy, mới biết được đó không phải là mảnh sứ Phong Diêu.” Từ Cửu Chiếu nhìn Tương Hân, ý bảo hắn đem cái hộp ra.

Tương Hân lấy hộp ra, Từ Cửu Chiếu mở nắp hộp. Cậu vuốt ve mảnh sứ: “Đây mới thực là mảnh sứ Sài Diêu, nhưng mà em lại không biết.”

Tương Hân kinh ngạc, hắn ở dưới ánh đèn bên trong xe cẩn thận nhìn, nhưng một điểm cũng không phân biệt ra được sự khác nhau giữa mảnh sứ Sài Diêu và mảnh sứ Phong Diêu.

“Trịnh Khải Long luôn muốn bắt em, chính là muốn biết vị trí di chỉ Sài Diêu.”

Tương Hân nhin không được hỏi: “Em còn nhớ cái gì không?”

Từ Cửu Chiếu cười khổ: “Em thật không có một chút ký ức.” Cho dù thân thể này vốn là thuộc về Từ Cửu Chiếu kia, nhưng cũng không có để lại một chút ký ức nào.

Từ Cửu Chiếu hạ quyết tâm: “Tuy rằng em nghĩ không ra, thế nhưng em nhất định phải tìm được di chỉ Sài Diêu!” Cậu nắm mảnh sứ nói.

Từ Cửu Chiếu nói được thì làm được, cậu buông xuống hết thảy mọi việc, đem sách vở tư liệu của Thường Cửu và tiền thân lấy ra nhìn lại lần nữa.

Mỗi ngày cậu đều đọc đến đêm, thẳng đến khi Tương Hân giục mới lên giường ngủ.

Đối với quyết định của Từ Cửu Chiếu, Tương Hân dĩ nhiên là toàn lực ủng hộ, hắn tìm cho Từ Cửu Chiếu càng nhiều sách vở liên quan hơn.

Nhưng mà Từ Cửu Chiếu đối với những thứ này quả thật không có thiên phú, “cậu” có thể từ những tài liệu này tìm ra manh mối, thế nhưng Từ Cửu Chiếu lại không làm được.

“Nghỉ ngơi một chút rồi nhìn nữa.” Tương Hân đau lòng vuốt gò má của Từ Cửu Chiếu, đem một ly nước ấm đặt vào tay cậu.

Thời gian đã tới tháng 5, trong lúc đó Tương Bình Khang bị định tội có ý định phóng hỏa, cố ý giết người, phá hư di vật văn hoá nên bị xử tù chung thân. Mà vụ án Trịnh Khải Long tuy rằng thủ phạm bị bắn chết, bất quá tâm phúc, thuộc hạ của hắn và Tề Yên đều bị bắt quy án, ít ngày nữa mở phiên toà thẩm tra xử lí.

Từ Cửu Chiếu một chút cũng thật không ngờ Tề Yên là người của Trịnh Khải Long, nên mới có thể dễ dàng bắt cóc cậu như vậy.

Tương Hân cũng không nghĩ ra, cho nên cố ý tìm hiểu một phen.

Nguyên lai thân thế của Tề Yên đều là thật, cô quả thực xuất thân tốt đẹp, trước kia trong nhà cũng từng rất giàu có. Chỉ bất quá gia đạo sa sút, gia gia của cô thân thể không tốt, Tề Yên cũng không có tiền đi hoàn thành nguyện vọng của gia gia mình, làm một tú đôn giả cao cấp như thế.

Lúc này tâm phúc của Trịnh Khải Long tìm được cô, thuê cô đi tiếp cận Từ Cửu Chiếu. Lúc ban đầu dự định muốn thi triển mỹ nhân kế, đáng tiếc Từ Cửu Chiếu hoàn toàn chính là một đầu gỗ, vô luận Tề Yên bày ra phong tình thế nào, cậu vẫn không thông suốt.

Làm quá mức sẽ khiến phản hiệu quả, cho nên Trịnh Khải Long để có thể tiếp tục sử dụng con cờ này nên cho cô rút lui trước.

Sau lại lấy bằng cấp dụ dỗ muốn đem Từ Cửu Chiếu kéo gần với tổ hạng mục khảo cổ, đào móc tài năng khảo cổ của Từ Cửu Chiếu, nếu như có thể trực tiếp làm cho cậu đem di chỉ Sài Diêu giao ra thì càng tốt.

Nhưng kế hoạch này cũng thất bại, Từ Cửu Chiếu không chỉ không cảm thấy hứng thú đối với khảo cổ, thậm chí ngay cả bằng cấp cũng không quan tâm.

Biến hóa này quá mức to lớn, đã từng khiến cho Trịnh Khải Long hoài nghi.

Tiếp đó tình thế về sau phát triển hoàn toàn ngoài dự liệu của Trịnh Khải Long, hắn không còn có biện pháp nắm đối phương trong tay nữa. Từ Cửu Chiếu liền thành danh nhanh chóng, cuối cùng danh tiếng đại chấn trên đời dưới đất đều biết.

Lúc này Tề Yên cho là cô cũng không còn tác dụng nữa, ngược lại cũng an tâm. Dù sao Trịnh Khải Long không phải là người tốt lành gì, Tề Yên cũng sợ cuối cùng bản thân rơi vào đường cùng không có kết quả tốt.

Kết quả Trịnh Khải Long tính toán vượt ngục, tâm phúc của hắn tìm Tề Yên, đe dọa dụ dỗ để cho cô nhất định phải nghĩ mọi cách bắt cóc Từ Cửu Chiếu.

Tề Yên ngay từ đầu căn bản là tìm không được cơ hội, là do tiệc ăn mừng của Hồ giáo sư cho cô cơ hội đó.

Tuy rằng Tề Yên nói giáo cho giặc, bắt quá vẫn giúp đỡ Từ Cửu Chiếu một chút, giúp cậu thuận lợi được cứu sống. Chính là cô không có vứt bỏ điện thoại của Từ Cửu Chiếu đi, ngược lại là bỏ lại trong túi áo Từ Cửu Chiếu.

Nhìn vào điểm này, đồng thời bản thân cô cũng thật tình nhận tội hối cải, luật sư của cô vẫn có thể tranh thủ giảm bớt xử phạt.

Chẳng qua, những người này, việc này, hiện tại Từ Cửu Chiếu đã không còn để ý.

Cậu mỗi ngày chỉ nhìn những tư liệu kia, ngay cả Ngô Diêu giục cậu nhanh chóng bắt đầu chế tác đơn đặt hàng cho các bảo tàng cũng không quan.

Cậu rất nóng lòng, thật giống như có cái gì ở sau lưng thúc cậu, giục cậu, khiến cậu nhất định phải làm chuyện này.

“Ừm...” Từ Cửu Chiếu nhắm mắt lại ngửa đầu, Tương Hân đứng ở phía sau ghé dùng ngón tay xoa huyết đạo chung quanh mắt cậu, “Trong khoảng thời gian này vắng vẻ anh rồi, A Hân.”

Tương Hân thỏa mãn nhìn mặt của Từ Cửu Chiếu bị hắn vờn vẽ thành đủ hình dạng, hắn cúi đầu hôn mi tâm đối phương: “Không sao, chỉ cần sau đó em bồi thường anh thật tốt là được.”

Về phần bồi thường cái gì, cái này còn phải hỏi sao? Ha ha.

Khóe môi Từ Cửu Chiếu nhếch lên, giơ tay lên vỗ một cái vào tay của Tương Hân.

Tương Hân hỏi: “Thế nào rồi? Có nhớ được cái gì không?”

Từ Cửu Chiếu lắc đầu: “Em nghĩ không ra manh mối.” Thế gian có nhiều sài mê (người đam mê Sài Diêu), trong lịch sử lại nhiều người nghiên cứu như vậy mà cũng không thể tìm ra, dựa vào những tài liệu này mà muốn cậu tìm ra thì cũng quá khó rồi.

Tương Hân đau lòng nói: “Trước đây không phải em đã từng tìm được sao? Đừng lo lắng nữa, em cần phải buông lỏng ra, nói không chừng sẽ có thể nhớ được.”

Từ Cửu Chiếu cười khỏ một tiếng: “Chỉ mong như thế.”

Buổi tối nằm ở trên giường, Từ Cửu Chiếu ngủ không được. Có lẽ mỗi người đều có lĩnh vực mình am hiểu, cậu am hiểu nung sứ, còn đối phương thì lại tinh thông khảo cổ.

“Từ Cửu Chiếu” xem tài liệu và sách vở, cậu cũng đều đọc qua giống như vậy. Nhất là những thứ Thường Cửu lưu lại, mỗi chữ mỗi câu cậu cũng không bỏ qua.

Cậu biết tiền thân có thể ở tuổi gần 16, 17 liền phát hiện di chỉ Sài Diêu, không chỉ là dựa vào vận khí thiên phú, càng nhiều hơn là do sự giáo dục của Thường viện trưởng và tư liệu phong phú lưu lại. Có thể nói, tiền thân có đủ cơ sở để hoàn thành sự phát hiện này.

Nhưng mà, cho dù có cho một người không có thiên phú nền tảng như vậy, thì cũng chưa chắc có được thành tựu như thế, tỷ như Từ Cửu Chiếu bây giờ.

Từ Cửu Chiếu khổ não lật người, trong đầu suy tư, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Có lẽ là ban ngày có chút suy nghĩ nên ban đêm có chút mộng mị, sau đó cậu nằm mơ. Mơ thấy lúc cậu trở về dương gian, cậu lơ lửng trên không trung, quan sát thiếu niên té trên mặt đất. Máu của cậu ấy ngấm vào đất, đỏ sẫm tuyết trắng. Cậu muốn tới gần nhìn, lại bị lực lượng lôi kéo qua, ràng buộc ở tại trong thân thể đó, lại một lần nữa cảm nhận được trọng lực của trái đất.

Từ Cửu Chiếu thoáng cái ngồi dậy, Tương Hân bên cạnh bị giật mình tỉnh giấc, hăn mở mắt ra: “Làm sao vậy? Thấy ác mộng sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Không có việc gì, chỉ là có chút ý tưởng.”

Tương Hân ngồi dậy, Từ Cửu Chiếu đề hăn lại nói: “Anh ngủ tiếp đi, em đi thư phòng.”

Tương Hân không thể làm gì khác hơn là nằm xuống, nhìn Từ Cửu Chiếu đi thư phòng. Hăn cầm điện thoại di động lên nhìn, đã 4 giờ sáng, dứt khoát cũng không ngủ, đứng lên chuẩn bị làm chút thức ăn sớm cho Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu ngồi ở trước bàn đọc sách, cậu vẽ một sơ đồ trên giấy.

Cậu phát hiện mình có chút để tâm vào chuyện vụn vặt, tại sao phải bắt buộc dựa vào tư liệu đi tìm vị trí di chỉ Sài Diêu chứ, cậu vốn không am hiểu cái này.

Cậu trên bản vẽ vẽ ra phạm vi xưởng đồ sứ Văn Vận, vị trí hồ bỏ hoang. Ngòi bút ở hồ chấm một cái.

Khi đó “Từ Cửu Chiếu” chỉ là một người học việc, cậu không thể đi xa được, cho nên vị trí Sài Diêu hăn là ở gần đó. Ở viện mồ côi cơ hội ra ngoài cũng không nhiều lắm, nên trong lúc làm công ở xưởng đồ sứ, cậu có thể lợi dụng thời gian nghỉ ngơi ra ngoài tìm kiếm.

Loại bỏ những địa điểm đã được Thường Cửu xác định không có khả năng, Từ Cửu Chiếu định dùng biện pháp ngu ngốc nhất, đó là đi tìm từng cái một. Đi tìm dấu chân “Từ Cửu Chiếu” đã đi qua!

Đương nhiên Tương Hân không có khả năng để cậu tự mình đi, đôi khi Tương Hân sẽ cùng đi, đôi khi Từ Cửu Chiếu tự mình mang theo vị vệ sĩ trầm mặc ít nói thân thủ cao siêu kia đi cùng.

Cậu theo tin tức nghe được phân tích ra địa phương sau cùng mà tiền thân thường lui tới, đó là một thôn trang cách trấn Phong Diêu hơn một giờ đi đường.

Gần thôn trang có một mảnh đồi, Từ Cửu Chiếu nhìn mảnh đồi đó, không có cách nào xác định ra địa điểm cụ thể. Cậu cắn cắn môi, làm sao có thể xác định được vị trí đây?

Từ Cửu Chiếu đến một vài lần, Tương Hân thẳng thắn liền trực tiếp giao cho đội khảo cổ. Nhưng mà coi như là giao cho những người đó đến khai quật, một mảnh địa phương lớn như vậy, không có vị trí cụ thể, trừ phi quật ba thước san bằng đồi núi, thì căn bản cũng không thể phát hiện được gì.

Tới lúc Từ Cửu Chiếu hầu như sắp buông bỏ, muốn gọi tổ khai quật trở về, thì trời đổ mưa to một hồi. Mưa to cọ rửa bùn đất trên đồi núi, nước bùn, lá rụng, đá vụn bị nước mưa cuốn đi.

Mưa to qua đi, Từ Cửu Chiếu đập bùn lầy leo lên đỉnh đồi, rốt cục phát hiện một địa phương không bình thường.

Nơi đó bùn đất rất xốp, bị nước tràn qua, lộ ra một cái hố sâu. Có thể nhìn ra được, mấy năm trước đã có người từng ở chỗ này đào móc qua, sau đó đã được lấp lại. Bất quá đất lấp lại có chút kê hở, bị nước thấm vào liền lộ ra vết tích.

Từ Cửu Chiếu nhìn hố sâu đó, nở nụ cười.

Nửa tháng sau, tin tức đào nghệ gia trứ danh Từ Cửu Chiếu phát hiện di chỉ Sài Diêu lan truyền nhanh chóng, khiến cả nước đều kinh hãi. Báo chí, truyền hình liên tiếp đưa tin, còn long trọng hơn so với phát hiện Phong Diêu hồi đó.

Lúc này đây, Từ Cửu Chiếu không phải lấy thân phận đào nghệ gia mà là nhà khảo cổ học một lần nữa được người chú ý. Có người nói, cậu đang sắp xếp lại những nghiên cứu, tài liệu và bút kí của thầy mình—Thường Cửu tiên sinh, dự định xuất bản thành sách.

Thôn trang cách trấn Phong Diêu hiện tại đã được cục di sản văn hóa quốc gia và tổ khảo cổ nắm giữ, cái hố to kia được dựng lên rào chắn cảnh giới.

Từ Cửu Chiếu ngồi xổm bên bờ hố, cầm trong tay ảnh chụp thiếu niên có tướng mạo ngây ngô, đáng tươi cười xấu hổ trên báo châm lửa, trong tay cậu có rất nhiều, đều là những bài báo có liên quan đến cậu và Sài Diêu.

“Tuy rằng cậu đã mất, thế nhưng chí ít thế giới cũng nhớ kỹ tên của cậu.” Từ Cửu Chiếu nhẹ giọng nói, “Nhớ kỹ Từ Cửu Chiếu là một nhà khảo cổ học.”

Từ khi cậu biết được chân tướng, vẫn một mực nghĩ, có phải trước khi chết “cậu” cũng không cam lòng giống cậu không, nên mới tạo thành kỳ tích này. “Cậu” nhất định rất muốn hoàn thành tâm nguyện của mình, mà máu tươi của “cậu” nhuộm dần vào mảnh sứ Phong Diêu đã đóng kín lực lượng, đem cậu đưa về nhân gian.

Cho nên, Từ Cửu Chiếu cho là mình có nghĩa vụ vì “cậu” làm chuyện này.

Tờ báo trong tay rất nhanh liền biến thành tro tàn, nếu như “cậu” thật sự có linh thiêng, có lẽ cũng đã hoàn thành xong tâm nguyện, tiếp tục bước lên hành trình mới.

“Cửu Chiếu, xong chưa?” Dưới đôi Tương Hân kêu cậu.

Hắn vô cùng muốn đi tới, thế nhưng Từ Cửu Chiếu không cho hắn theo, bảo là muốn một mình tế lễ người vì phát hiện Sài Diêu mà trả giá hy sinh. Hắn cũng không rõ, vì sao Từ Cửu Chiếu lại kiên trì để truyền thông báo chí sử dụng ảnh chụp lúc thiếu niên. Lúc hắn nhìn có chút ảo giác, thiếu niên chưa nẩy nở khi đó và Từ Cửu Chiếu bây giờ dường như là hai người khác nhau.

“Được rồi.” Từ Cửu Chiếu đứng lên, cuối thu khí sáng, phong khinh vân đạm, một làn gió thổi qua, cậu cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Xuống nhanh một chút.” Tương Hân kêu, “Em đã đáp ứng phải bồi thường anh thật tốt, anh yêu cầu em thực hiện hứa hẹn a.”

Mới vừa rồi còn có điểm hư vô mờ mịt, nhất thời bị hắn mang về hiện thực, Từ Cửu Chiếu lắc đầu bất đắc dĩ cười: “Được, em đáp ứng anh nên sẽ không chơi xấu đâu.”

Cậu đi xuống, dắt tay của Tương Hân, tiếp tục cùng hắn đóng vai, cùng nhau đi hết quãng đường nhân sinh sống động còn lại.

129. Chương 129

“Đóng phim?” Từ Cửu Chiếu kinh ngạc thốt ra, nhìn Tương Hân ở bên cạnh.

Sắp đến cuối năm, Ngô Diêu đột nhiên gọi điện thoại tới nói có một công ty giải trí liên lạc với hắn, nói là muốn đem sự nghiệp nghệ thuật của Từ Cửu Chiếu chế tác thành phim.

“Đúng vậy. Không nghĩ tới bọn họ cũng rất có ánh mắt đi.” Tâm tình Ngô Diểu tăng cao nói. “Ha ha, vừa lúc anh đang muốn để cho em ra truyện ký cá nhân. Chính là buồn ngủ được cho gối đầu mà, cái này nhất định có thể kiếm được một khoản lớn.”

“Lúc này ra truyện ký cá nhân có phải là quá sớm không?” Từ Cửu Chiếu vô lực nói, cậu vừa mới 20 tuổi liền ra truyện ký cá nhân, đó không phải là việc khi già mới làm sao?

Ngô Diểu nói: “Bây giờ danh nhân đều ra truyện ký cả, mọi người đều thích xem cái này. Tuy rằng danh khí của em khá lớn, nhưng cũng không đủ gần gũi với cuộc sống của dân chúng, phải để cho bọn họ càng thêm hiểu em hơn mới tốt. Đương nhiên, em bây giờ tuổi còn trẻ, tương lai rất có khả năng sẽ khác đi. Nhưng mà không quan hệ, trái lại có thể ra 2 cuốn.”

Từ Cửu Chiếu không tình nguyện nói: “Em hiện tại ra ngoài cũng đã cảm thấy bất tiện rồi.”

Dù sao cũng là một người có tiếng tăm, tuy rằng tỷ suất tỏa sáng kém những minh tinh, bất quá Từ Cửu Chiếu lớn lên đẹp trai lại trẻ tuổi, không hề kém với những minh tinh kia. Đi ở trên đường, luôn có một ít cô gái trẻ nhận ra cậu và Tương Hân.

Mỗi khi như vậy mọi người sẽ rất hưng phấn, tuy rằng không có hành động truy tìm thất thường gì – dù sao vệ sĩ không phải là để trang trí, thế nhưng vây tụ ở một bên cầm điện thoại di động không ngừng chụp ảnh, khiến cho cậu cảm thấy rất bối rối.

Nếu như đóng phim, có phải sẽ làm tăng thêm loại tình huống này hay không?

“Đóng phim? Công ty nào thế?” Cuối cùng Tương Hân đem nước trà đã ngâm tốt, có thể cầm ra, hẩn đi tới tiến đến bên người Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu trực tiếp đem điện thoại di động đưa qua, hiện tại Ngô Diểu hầu như sẽ không có phản ứng gì khi Tương Hân chen ngang vào nói, quả thực tập mãi thành quen. Nếu như hẩn có một ngày không làm như vậy, Ngô Diểu mới thấy kỳ quái.

Ngô Diểu ở bên đầu điện thoại nói một cái tên, Tương Hân suy nghĩ một chút gật đầu: “Công ty này cũng không tệ lắm, có mấy đạo diễn tên tuổi, cũng có mấy bộ phim lấy được giải thưởng.”

Từ Cửu Chiếu nhìn ý tứ của hẩn, kinh ngạc nói: “Anh đồng ý sao?”

A Hân không phải là không thích người chung quanh nhìn bọn hẩn chăm chăm sao? Thế nào lúc này lại thay đổi chủ ý.

“Ừ, đồng ý!” Tương Hân nghiêng răng nói: “Không chỉ là quay, còn phải quay thật hoành tráng, phải mời minh tinh điện ảnh nổi danh, tốt nhất đều là ảnh đế. Anh muốn cho mọi người đều phải đến xem bộ phim này!”

“...” Ngô Diểu cảm thấy hẩn bị động kinh rồi.

Từ Cửu Chiếu bình tĩnh: “A ~ anh nghĩ đây là một hạng mục đầu tư tốt sao?”

Bọn họ sống chung với nhau lâu như vậy, Tương Hân bình thường hoặc là xem ti vi, hoặc là hai người nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng sẽ nảy lên chủ ý đầu tư kiếm tiền, giống như bây giờ vậy.

“... Không phải.” Tương Hân vô lực, sau đó biện luận: “Đương nhiên, không thể phủ nhận, nếu như bộ phim này không mời được biên kịch đạo diễn nổi tiếng cũng không sao, chỉ cần có danh khí của em cộng với kinh nghiệm của anh, sau đó mời ngôi sao điện ảnh đến đóng. Thành tựu nhất định sẽ đặc biệt tốt.”

Ngô Diểu không nhịn được nói: “Quay chính là truyện cá nhân của tiểu sư đệ, có cậu liên quan gì hả!”

Tương Hân cười nhạt: “Mắc cười, chỉ trừ Cửu Chiếu lúc còn đang ở viện mồ côi, còn sau này đều liên quan đến tôi hết, bộ phim của em ấy không có vết tích của tôi, nếu muốn hoàn toàn không liên quan đến tôi hả, được a, trừ phi không quay cuộc đời gồm sứ của Cửu Chiếu!”

Ngô Diểu dĩ nhiên không lời chống đỡ. Người sản xuất chính là nhìn trúng danh khí và kinh lịch truyền kỳ của Từ Cửu Chiếu, có thể hấp dẫn rất nhiều người đi vào rạp chiếu phim. Nếu như chỉ có thời kì sinh hoạt ở viện mồ côi, vậy thì không thành phim khổ tình rồi, ai còn nguyện ý móc tiền xem phim a!

Trong nhân sinh của Từ Cửu Chiếu, Tương Hân quả thật là một người quan trọng không thể giấu đi. Nghĩ đến đây, khiến cho Ngô Diêu trợn trắng mắt.

“Được rồi, đến lúc đó tìm một ảnh để diễn vai cậu. Được chưa?” Ngô Diêu bất đắc dĩ nói.

” Diễn viên tôi tự mình chọn.” Tương Hân hí mắt một cái.

“Bọn họ chỉ là trao quyền mà thôi, anh nghĩ chúng ta không có quyền lợi chọn diễn viên chính đâu.” Ngô Diêu kinh ngạc nói.

Tương Hân ngữ khí đương nhiên: “Đây là phim của tôi cùng Cửu Chiếu, đương nhiên chúng tôi phải bỏ vốn rồi.”

Ngô Diêu nháy mắt mấy cái, thầm nghĩ công ty giải trí cũng quá thông minh đi! Biết rõ hai người này đều không thiếu tiền, đây không phải là một cách lôi kéo đầu tư sao?

“Vội lại!” Tương Hân tiếp tục đưa ra ý kiến của hắn, khiến người ta không có cách nào phản bác: “Kịch bản viết ra, phải cho tôi xem qua trước, nếu để cho chúng tôi không hài lòng, thì không thể quay!”

Hiện tại Ngô Diêu lại cảm thấy công ty giải trí kia rất xui xẻo, đụng phải tên gia hỏa khó chơi lại có dục vọng chưởng khống mạnh như Tương Hân.

Mặc dù là mượn danh khí và kinh lịch của Từ Cửu Chiếu, thế nhưng cũng không có khả năng hoàn toàn rập khuôn giống hiện thực, nên phải tiến hành chế tác lại. Đôi khi để cho kịch bản có hiệu quả, còn có thể gia tăng thêm một ít chuyện không có thật.

Nếu như Tương Hân đối với bộ phận này không hài lòng, hiện tại Ngô Diêu liền bắt đầu đồng tình với biên kịch còn không biết là ai kia.

Cúp điện thoại, Tương Hân lâm vào một loại phấn khởi, hắn lầm bầm lầu bầu nói: “Bộ phim này nhất định phải để cho nhiều người đến xem mới được. Ừm ~ phải chuẩn bị thuê đội tuyên truyền ngoài đời và trên mạng, cả thị trường quốc tế cũng không thể bỏ qua.”

Từ Cửu Chiếu ở một bên nhìn không hiểu, cậu hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

Tương Hân ngẩng đầu, gương mặt ủy khuất nhìn Từ Cửu Chiếu, Từ Cửu Chiếu chịu không nổi hắn như vậy, trong lòng liền mềm nhũn. Cậu đưa tay ra, Tương Hân liền đặc biệt tự nhiên nhào tới ôm lấy cậu.

“Anh chính là muốn cho những người đó biết, chúng ta tình bền như kim! Cho dù ai muốn thọc gậy bánh xe thì cũng không thể!!” Tương Hân hận hận nói, găt gao ôm Từ Cửu Chiếu, giống như là bảo vệ trân bảo của mình không để cho bất luận kẻ nào cướp đi.

“....” Từ Cửu Chiếu không nói gì, nguyên lai là vì cái này.

Ai bảo Từ Cửu Chiếu hiện tại giống như kho bạc di động chứ, luôn có người cho rằng “không đào không ngã chân tường”, liền nỗ lực phá hư cảm tình hai người, đem Từ Cửu Chiếu câu đi.

Từ Cửu Chiếu đối với Tương Hân mà nói, giống như là lượng thân định chế (giống như câu “đo ni đóng giày” í), hoàn toàn phù hợp với thể xác và tinh thần của hắn, ai muốn sử dụng thủ đoạn đào góc tường gì đó, thì phải chuẩn bị hắn vẽ mặt đi. Cho nên khi hắn lãnh đạm đứng ra, cũng không có bao nhiêu người tự tìm phiền phức.

Nhưng mà Từ Cửu Chiếu bởi vì cậu am hiểu Trung Dung chi đạo[1], đối đãi với người cũng không lãnh đăi, khiến cho người khác cảm thấy mình có cơ hội.

[1] Trung Dung chi đạo: Trung Dung là một trong bốn cuốn của bộ Tứ Thư. Mục đích của sách Trung Dung là giúp con người hiểu được đạo Trung dung để đạt đến một trình độ đạo đức cao hơn, tức là nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử.

Nam giới thì không sao, bởi vì bản thân Từ Cửu Chiếu trước đó là một thẳng nam, dây anten tình cảm quả thực hoàn toàn không hoạt động. Khiến Tương Hân kiêng kỵ chính là đám nữ nhân tre già măng mọc kia.

Từ Cửu Chiếu hiện tại đã mở phòng làm việc của mình, nữ trợ lý nộp đơn ôm loại tâm tư này đều bị loại bỏ đi mấy người rồi, cuối cùng đành phải mướn nam nhân.

Những nữ nhân này một số là mê tiền tài của Từ Cửu Chiếu, một số là vì say mê tài ba của cậu. Đáng giận hơn còn có một bộ phận vì cậu thâm tình lãng mạn mà say mê, muốn cậu đem thâm tình lãng mạn đó dùng trên người của mình.

Làm Tương Hân cảm tức nhất là, những người đó biết rõ cậu yêu người khác mà còn muốn đi phá hũ, muốn đem đổi vị trí người yêu và phân tình cảm này. Cũng không nghĩ đến, nếu quả thật để cho mấy người đó phá hủy, thứ tình cảm này sẽ còn là cảm động thuần túy sao?

Triển vọng của bộ phim thoát nhìn vô cùng tốt, Tương Hân xuất ra tuyệt bút đầu tư, tuy rằng yêu cầu can thiệp nội dung vở kịch, thế nhưng đối phương lại liên tục không ngừng đáp ứng.

Vì thế Tương Hân cứ như vậy lấy được kịch bản. Sau đó liền bắt đầu vùi đầu trên bàn, cầm bút ở trên vừa viết vừa vẽ.

Từ Cửu Chiếu nhịn không được hiếu kỳ, lúc Tương Hân nửa đường nghỉ ngơi liền sử dụng chút bạo lực đem kịch bản lấy đi.

Vừa nhìn, khoe miệng Từ Cửu Chiếu liền không nhịn được co quắp.

Cậu và Ngô Diệu đều nhất trí cho rằng, Tương Hân làm thế là vì muốn kịch bản tôn trọng sự thật thôi, nhưng mà không nghĩ tới Tương Hân thay đổi kịch bản so với sự thật lại khoa trương gấp trăm lần.

“Em lúc nào ở xưởng đồ sứ bốn mắt nhìn nhau với anh, rồi có dòng điện đi qua hả?” Cậu không nhịn được hỏi, “Hơn nữa, lúc chúng ta biết nhau rõ ràng là anh cướp xe điện của em, thế nào liền biến thành anh giúp em cùng nhau bắt kẻ trộm túi. Còn có xe điện của em chở hai người tuyệt đối không có khả năng chạy nhanh như vậy a.”

Tương Hân uống trà, trong tay chuyển bút, hần vô liêm sỉ nói: “Không sao đâu, đây là nghệ thuật chế tác, khán giả thích xem chính là cái này. Không phải là vì anh muốn làm nổi bật quá trình yêu nhau của chúng ta càng thêm có tính số phận, tính hí kịch sao. Làm như vậy không ai có thể sao chép, cũng không ai thể làm lay chuyển tình cảm hai ta được, để cho mọi người khi xem cũng biết hoàn toàn không có cơ hội!” Hần căn bản là mài răng mà nói.

Từ Cửu Chiếu hoàn toàn không thốt nên lời, sự kiện lãng mạn giữa hai người bị cường hóa tối đa, đến mức trở thành sách tri thức yêu đương kinh điển rồi.

Cậu vô lực bỏ kịch bản cầm trong tay xuống, nếu thấy bị sửa chữa thành như vậy, không biết người biên kịch có khóc đến chết không nữa.

Nhưng người biên kịch lại không khóc chết, ngược lại là sau khi xem nội dung vở kịch bị sửa chữa làm cho rung động, hần cũng không biết chuyện tình yêu còn có thể viết thành như vậy, khán giả tuyệt đối thích xem những tình tiết này. Chỉ có điều là sau này hần chỉ bận như cún, sửa kịch bản ba ngày ba đêm không có chợ mướn thôi.

Bị Tương Hân thay đổi như vậy, hoàn toàn chính là một câu chuyện tình yêu, thế nhưng đây là một bộ phim cá nhân, tuy rằng Tương Hân có thể nói là một nam chủ trong đó, thế nhưng địa vị và cảnh quay nếu so với Từ Cửu Chiếu thì ít đi một chút. Nguồn :

Mặc dù biên kịch sửa đổi tình tiết cuộc đời nghệ thuật của Từ Cửu Chiếu và khi Tương Hân lưu lạc ở hoang đảo, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn che lấp hết tình yêu trong đó.

Kịch bản sửa đổi xong, diễn viên cũng chọn xong, hai người một là ảnh đế phái hành động, một vị khác là tiểu Thiên Vương hiện tại nhân khí phi thường cao. Hai người một tuần một suất, lúc công bố tin tức, liền khiến cho một đám fan hét chói tai.

Hai vị diễn viên vì muốn càng hiểu vai diễn hơn, cả hai cùng Từ Cửu Chiếu và Tương Hân sinh hoạt chung trong một tuần.

Khiến hai người này không còn lời nào để nói chính là, bọn họ ngoại trừ hoàn toàn bị mù mắt khi thấy tình lữ ân ái truyền kỳ, còn đối với hai nhân vật trên kịch bản này hoàn toàn có tính cách và phương thức ở chung bất đồng mà há hốc mồm.

Diễn vai Tương Hân là tiểu Thiên Vương, hẳn cho rằng Tương Hân thoát nhìn nhuệ khí như thế, hẳn là nói một không hai, không nghĩ tới ở trong gia đình hoàn toàn chính là nhân thế!

Mà ảnh đế đóng vai Từ Cửu Chiếu thì biết cậu nhìn bề ngoài tuy trẻ tuổi, nhưng ẩn núp bên trong là lão luyện trầm ổn và đối với đào nghệ lại tỉ mỉ nghiêm khắc.

Một tuần lễ sinh hoạt tuy rằng khiến tam quan hai người này bị trùng kích vô số lần, bất quá thu hoạch cũng rất nhiều, quay chụp rất thuận lợi, hai người diễn rất sắc sảo, rất có phong vận và tính chất đặc biệt của người thật.

Sau cùng lúc chiếu phim ở trong nước, bên biên tập đã cắt bớt phân đoạn tình yêu của hai người, chỉ cường điệu tập trung khai thác quá trình phát triển và thành tựu nghệ thuật của cậu, nhưng cũng thu được phòng vé cực kỳ cao.

Mà bản hoàn chỉnh chiếu ở nước ngoài, cũng lấy được thành tích không tầm thường. Cuối cùng thậm chí thu được đề cử mảng phim nước ngoài hay nhất của Oscar, trong lúc mọi người còn kinh hỉ thì thu luôn giải thưởng.

Trên mạng mọi người gào khóc ngao ngao hô hoán lên bị phim làm mù mắt, ngọt chết người.

Từ Cửu Chiếu cười hỏi Tương Hân: “Hài lòng chưa?”

Tương Hân mất tự nhiên đề xuống tiểu ý bên môi: “Tạm được.”

130. Chương 130

Có một đoạn thời gian Từ Cửu Chiếu đã từng rất nhiệt tình đảm nhận việc nhà, quan tâm trong nhà có cần phải mua gì không.

Cậu đương nhiên cho rằng, làm bạn đời của Tương Hân, hẳn hẳn là thích phát hiện mình sẵn sóc hần. Đương nhiên, cũng có thể nói đây là di chứng sau khi xem xong quảng cáo ti vi.

Người hiện đại từ nhỏ đến lớn trải qua các loại quảng cáo TV oanh tạc quá độ, vào thời điểm các hãng ừn ừn đẩy mạnh tiêu thụ cũng khó tránh khỏi không đỡ được, chớ nói chi là đối với Từ Cửu Chiếu không luyện ra được năng lực miễn dịch.

Thời gian làm việc của cậu hoàn toàn cố định, thức dậy 5 giờ ngủ 9 giờ vô cùng có quy luật, lúc rỗi rảnh cũng sẽ cho mình thời gian nghỉ ngơi, cùng Tương Hân hưởng thụ cuộc sống hai người.

Với cậu mà nói loại cuộc sống bình thản mang theo ấm áp này, làm cho cậu cảm thụ được bình yên và vui vẻ.

Vì vậy, khi Tương Hân không ở nhà, cậu lại vừa mới viết xong bút lông không có chuyện làm, sẽ mở ti vi xem.

“Bàn là hơi cây...”

Mở ti vi đúng vào giờ mua sắm, mặc dù là người hướng dẫn mua là một nam nhân, thế nhưng lại thập phần khéo léo, biết ăn nói: “... Hiệu quả phi thường tốt, quả thực chính là quà tặng tốt nhất cho người yêu và bà xã. Nhận được quà tặng như vậy, nhất định sẽ tươi cười rạng rỡ. Các vị tiên sinh trước ti vi còn chờ gì nữa? Mau mau nhắc điện thoại lên, gọi số điện thoại hiện trên màn ảnh, chỉ cần 299...”

Mặc dù người này miệng lưỡi lưu loát, lúc đầu Từ Cửu Chiếu chỉ bình tĩnh nghe, thế nhưng lúc nghe được là quà tặng cho người yêu và bà xã, ngón tay đang muốn đổi kênh khác của cậu không ấn remote được nữa.

Hiện tại bất luận “thương yêu lão bà cưng chiều bà xã” gì đó đều có thể dễ dàng đả động Từ Cửu Chiếu.

Cậu mắt không chớp nhìn chăm chăm người hướng dẫn vừa nói vừa sử dụng bàn ủi vèo vèo ủi một cái áo nhăn nhoe, vừa làm vừa khen ngợi. Đồng thời còn cường điệu sản phẩm của bọn họ tốt cỡ nào, cơ hội khó có thể bỏ qua được.

Rốt cục, Từ Cửu Chiếu nhịn không được cảm điện thoại di động lên, bấm số trên TV.

Tặng quà chính là muốn kinh hỉ, vì vậy lúc bàn ủi chưa đưa tới, Từ Cửu Chiếu bảo trì trầm mặc không nói gì.

Một ngày kia bàn ủi đưa tới, vừa lúc Tương Hân ở nhà, khi Từ Cửu Chiếu xuống, Tương Hân đã ký nhận thanh toán xong xuôi. Điều này làm cho Từ Cửu Chiếu chậm một bước rất ảo não, tặng quà hẳn là cậu phải trả tiền mới đúng a.

“Cửu Chiếu, em mua đồ sao?” Tương Hân ngồi chồm hỏm loay hoay với cái thùng, cảm thấy rất ngạc nhiên, Từ Cửu Chiếu cùng hẳn ở một chỗ nhiều năm như vậy, ngoại trừ đi dạo phố mua đồ, hoặc là mua tài liệu chuyên ngành ra, ngay cả nước tương dầu muối cũng không có mua qua.

TV Shopping thì càng khỏi phải nói, cho nên cũng khó trách Tương Hân cảm thấy kinh ngạc.

Từ Cửu Chiếu không được tự nhiên nói: “Là mua cho anh đó, em thấy thứ này tốt vô cùng, có lẽ anh dùng được.”

“Tặng anh sao?” Tương Hân kinh hỉ, “Vậy anh mở nhé.”

Từ Cửu Chiếu trong ngày thường rất ít đi nhà bếp và phòng giặt quần áo, cho nên căn bản cũng không biết nhà mình làm sao có thể thiếu loại bàn ủi này.

Nhưng mà Tương Hân cũng thật cao hứng, chỉ ít điều này nói rõ Từ Cửu Chiếu quan tâm việc trong nhà, hẳn vui vẻ nhận lấy, biểu thị hẳn rất thích.

Sau đó hẳn cũng không có để không, mà là đem nó bỏ vào phòng giặt quần áo, làm cho người giúp việc lúc sử dụng lại rối rắm không biết nên dùng bàn ủi chuyên nghiệp, hay là dùng bàn ủi treo này để lấy lòng ông chủ? Hay là không cần nhìn cái bàn ủi treo này, làm tốt chức vụ của mình là được rồi?

Loại quần quýt này Tương Hân hoàn toàn không biết.

Đồ đặc chính là muốn vật tận kỳ dùng thôi.

Từ Cửu Chiếu tuy rằng bị Tương Hân giành trả tiền trước khiến cho cậu có chút chán nản, bất quá đối phương thích, làm cho cậu rất vui.

Vì vậy, Từ Cửu Chiếu giống như phát hiện ra thế giới mới, bắt đầu xem ti vi thấy có thứ gì tốt là đem về cho A Hân hoặc là trong nhà sử dụng.

Giá áo, cây lau nhà xoay tròn, nồi áp suất điện, trọn bộ dụng cụ cắt gọt...

Mấy thứ này bị mua trùng rất nhiều lần, Tương Hân lại chưa từng nói gì, chẳng qua là cảm thấy Từ Cửu Chiếu vui vẻ là tốt rồi.

Từ Cửu Chiếu làm việc này kéo dài một đoạn thời gian rất lâu, dù sao chỉ cần là cậu mua, Tương Hân sẽ vui vẻ nhận lấy, sau đó đem mấy thứ này đều an bài vào vị trí thuộc về chúng.

Thẳng đến một ngày Từ Cửu Chiếu đi phòng bếp tìm đồ cắt, mới đột nhiên phát giác đồ cắt hơi bị nhiều a?!

Từ Cửu Chiếu thoáng cái xì hơi, không muốn mua này nọ nữa, đây không phải nói rõ cậu dùng tiền lãng phí sao.

A Hân nhất định chịu đựng cậu rất lâu rồi, Từ Cửu Chiếu áy náy nghĩ. Vì đối phương không có cố ý bóc trần loại lãng phí này mà cảm động, Từ Cửu Chiếu nắm tay, không cần biết trong nhà có cần hay không, cậu vẫn không nên mua nữa.

Về sau Tương Hân còn kì quái hỏi cậu làm sao lại đành chỉ mua đồ trên TV.

Từ Cửu Chiếu: “Về sau những gia dụng này để anh quản lý thì tốt hơn. Em tùy tiện nhúng tay, chỉ làm hỗn loạn, tăng thêm lãng phí, để đó không dùng tới.”

Tương Hân nói: “Không thể nào. Không phải dùng tới sao?”

Từ Cửu Chiếu: “Chưa cần dùng tới nhiều như vậy, như vậy đi, đồ dư thừa phân cho giúp việc trong nhà mang về sử dụng.”

Sau đó mấy thứ này đều phân cho người giúp việc, chuyện này rốt cuộc hạ màn.

Từ Cửu Chiếu không có bị chuyện này đả kích, cậu bắt đầu thử những chuyện khác. Nếu mua đồ không thích hợp, vậy cậu liền làm những chuyện khác, vì vậy cậu bắt đầu xuất hiện ở trong vườn hoa, trong phòng bếp, phòng giặt quần áo.

Điều này làm cho người phụ trách làm vườn và giúp việc sợ hãi, chủ nhà đây là muốn sa thải bọn họ sao?

Cuối cùng Tôn thúc phải đứng ra ngăn Từ Cửu Chiếu quá mức nhiệt tâm lại, cùng cậu giải thích một chút, cậu làm như vậy là khiến công việc của họ xuất hiện hỗn loạn, lúc này mới làm cho Từ Cửu Chiếu ngừng lại.

Tôn thúc lặng lẽ đem chuyện này nói cho Tương Hân, Tương Hân đặc biệt thâm trầm nói: “Cháu đã biết, cháu sẽ xử lý chuyện này.”

Sau đó hần liền chữa ra mấy ngày nghỉ, mang theo Từ Cửu Chiếu lên một khu nghỉ mát, hai người nhốt ở trong phòng mấy ngày mấy đêm không đi ra.

Hình như là hoàn toàn tiêu hao hết nhiệt tình của Từ Cửu Chiếu, sau đó cậu đối việc này không bao giờ để ý nữa.

Sau chuyện này, Từ Cửu Chiếu rốt cuộc tìm được chuyện lúc nhàn hạ có thể làm.

Phòng làm việc của cậu hiện nay đang từ từ khuếch trương quy mô, đặc biệt có một ít học sinh hệ đào nghề mới vừa tốt nghiệp đến học, đào tạo cho bọn họ càng thêm phù hợp với yêu cầu phong cách của Văn Vận. Những người này khi đào tạo hoàn tất sẽ căn cứ vào thành tích mà được phân phối đến cương vị công tác bất đồng, thành tích không tốt liền làm điều sư, thành tích tốt sẽ trở thành nhà vẽ kiểu sản phẩm. Cũng có lúc Từ Cửu Chiếu sẽ lưu lại làm học sinh của cậu.

Ba loại kết quả khác xa nhau thế này, làm cho những người khi học tập bên trong phòng làm việc bầu không khí rất khẩn trương, tinh thần mỗi người rất căng thẳng.

Mặc dù những người này so với Từ Cửu Chiếu lớn tuổi hơn, nhưng mà đạt giả vi sư, hơn nữa Từ Cửu Chiếu khi dạy dỗ đồ đệ, trên người có một loại uy nghi, những người này cũng không dám bất kính với cậu.

Ngoại trừ những học sinh này ra, còn có mấy người là từ trong viện mồ côi giới thiệu qua, những người này có lòng học tập, Từ Cửu Chiếu tự nhiên sẽ cho bọn họ cơ hội. Chỉ bất quá cậu không tự mình dạy, mà là để Phùng Trung Bảo – đại đệ tử chính thức đến dạy.

Khi dạy những người học việc một chút nền tảng cũng không có này, Phùng Trung Bảo mới có thể cảm nhận được tâm tình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép của Cao Đại Toàn.

Hôm nay Phùng Trung Bảo đã đến 29, 30 tuổi, nhưng đến bây giờ hần cũng không có một đối tượng kết hôn, làm Trương Văn Chiêu và ba mẹ hần buồn lo không thôi. Cả ngày thu xếp cho Phùng Trung Bảo gấp mặt, làm cho hần ngay cả nhà cũng không dám quay về.

Trương Văn Chiêu bèn tìm đến cửa phòng làm việc, tức giận nói: “Cháu cũng đã trưởng thành, không nhanh chóng liền thành trai ế. Cháu cho cháu là bảo vật, lúc nào cũng có người muốn cướp sao a?!”

Phùng Trung Bảo bất đắc dĩ: “Cháu đã nhìn trúng một người rồi, chỉ có điều còn chưa kịp hành động, cũng không biết có thể thành hay không. Mọi người cũng đừng gấp gáp như vậy.”

Trương Văn Chiêu không tin nhìn hần: “Không phải gạt ta kéo dài thời gian chứ?”

Phùng Trung Bảo: “Cậu à, cháu có thể gạt mẹ cháu, cũng không dám giấu diếm cậu a.” Sau đó hần gạt nhả nói: “Cháu biết cậu thương cháu, cậu giúp cháu, làm cho ba mẹ cháu cho thêm chút thời gian nha?”

Trương Văn Chiêu có chút tin: “Nếu là thật, ta tự nhiên sẽ giúp đỡ. Bạn đời sau này, vẫn nên tìm một người tâm đầu hợp ý, ít nhất là người mà cháu thích.” Sau đó hắn hỏi Phùng Trung Bảo: “Nhưng mà nói cho cậu biết, rốt cuộc cháu coi trọng người nào thế?”

Phùng Trung Bảo ngượng ngùng nói: “Cô ấy tên là Triệu Hàm Mộng.”

Triệu Hàm Mộng là một trong các nhóm học đồ ở viện mồ côi mới tới, tuổi của cô so với những hài tử khác lớn hơn một chút. Bất quá cũng nhỏ hơn Phùng Trung Bảo mười tuổi, là một ngum cỏ tươi non. Non đến mức Phùng Trung Bảo không dám tùy tiện hạ mệnh, hơn nữa, nói cho cùng vẫn là tình yêu thầy trò a.

Trương Văn Chiêu tuy rằng thực sự giữ bí mật này chưa nói cho ba mẹ Phùng Trung Bảo biết, có điều là Trương Văn Chiêu cảm thấy thằng nhóc này từ nhỏ đến lớn không đáng tin cậy, cho rằng không có trường bối ước thúc hắn, nói không chừng yêu đương cũng có thể kéo dài đến 8 năm. Vì vậy hắn rất không phúc hậu đem chuyện này nói cho Từ Cửu Chiếu.

Từ Cửu Chiếu vô cùng kinh ngạc, cũng thật không ngờ Phùng Trung Bảo coi trọng Triệu Hàm Mộng. Nhưng mà cậu cũng không nghĩ kém nhau mười tuổi có vấn đề gì, phu thê ngày xưa kém bao nhiêu tuổi đều có, thậm chí có nữ so với nam lớn hơn mười tuổi cũng có.

Cô gái này chính là cô gái bị bệnh bạch cầu trước đây, là Từ Cửu Chiếu và Tương Hân cùng nhau quyên góp giúp cô cấy ghép tủy, thuận lợi khỏe lại. Cô bé thân thể hư nhược trước đây hiện tại đã trở mã thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Từ Cửu Chiếu cũng thương tiếc cô gái ăn nhiều khổ này, nên để cô làm việc trong phòng học đào nghệ, tương lai cũng có một tay nghề tốt. Bất quá cậu phát hiện cô gái này ở phương diện đào nghệ có linh tính rất tốt .

Học giỏi đào nghệ rất dễ, nhưng mà nếu có linh tính sáng tạo ra tác phẩm thì không dễ dàng. Từ Cửu Chiếu mấy ngày nay một mực quan sát cô gái này, có ý định đem cô chính thức thu nhận, truyền học thuật lại cho cô.

Từ Cửu Chiếu suy tư, đột nhiên cười một tiếng, nếu Phùng Trung Bảo có ý với cô bé này, như vậy cậu làm sư trưởng cũng nên giúp một tay a.

Cậu đem hai người gọi đến, nói với Triệu Hàm Mộng: “Triệu Hàm Mộng, trong khoảng thời gian này biểu hiện học tập của em không tệ, tiến bộ rất nhanh. Em có nguyện ý chính thức theo anh học tập nung sứ không?”

Triệu Hàm Mộng không thể tin được mở to hai mắt nhìn, chưa bao giờ nghĩ tới bất ngờ này không kịp đề phòng rơi xuống trên người của cô.

Từ lúc Từ Cửu Chiếu rời khỏi viện mồ côi, bọn họ vẫn ở vùng ngoại thành khó khăn không được coi trọng lại nhanh chóng có được vận may. Không chỉ có nhân sĩ các giới ái tâm mộ danh mà đến quyền tiền quyền vật, còn có thổ hào lớn Tương Hân quan tâm giúp đỡ.

Thậm chí hàng năm định kỳ trong viện mồ côi còn đi tuyển nhận học đồ, có thể vào nhà xưởng hoặc có thể tiến phòng làm việc.

Triệu Hàm Mộng dựa vào tiền quyên góp làm xong giải phẫu vẫn tính dưỡng thân thể, cô đang thời kì trưởng thành, không có ốm đau hơn nữa dinh dưỡng cũng đầy đủ, hai ba năm liền khôi phục được bộ dáng lúc trước, thậm chí còn tốt hơn. ?

Triệu Hàm Mộng được chiếu cố làm trong phòng làm việc của Từ Cửu Chiếu, nhưng mà ý nghĩ của cô khác những người khác, cô chỉ là muốn học thật giỏi để hỗ trợ Từ Cửu Chiếu, báo đáp ân tình của cậu. Cô biết nếu không có Từ Cửu Chiếu giúp thì cô không có khả năng hồi phục nhanh như vậy.

“Em không muốn sao?” Từ Cửu Chiếu cười hỏi.

Triệu Hàm Mộng lắc đầu như trống bỏi, lấp ba lấp bấp hỏi: “Em em em đương nhiên nguyện ý!!”

Phùng Trung Bảo bị làm cho ngơ ngẩn, đang ngẩn người, chợt nghe Từ Cửu Chiếu nói: “Trung Bảo, hiện tại anh chính là đại sư huynh, phải chiếu cố tiểu sư muội thật tốt, giúp đỡ em ấy. Biết không?”

Phùng Trung Bảo nhất thời kinh hãi, sư huynh sư muội, đây không phải là kéo gần quan hệ hai người sao?

“Sư phụ anh minh!” Phùng Trung Bảo cảm động đến rơi nước mắt, sau đó hấn kích động nhìn Triệu Hàm Mộng bên cạnh, mà cô bị hấn nhìn thì đỏ mặt lên.

Có Từ Cửu Chiếu trợ giúp, Phùng Trung Bảo rốt cục cố lấy dũng khí triển khai theo đuổi, đưa cô gái nhỏ hơn mình mười tuổi này cưới về nhà.

Triệu Hàm Mộng quả thực vô cùng có thiên phú, cô thông tuệ thông linh, một điểm liền thấu, giống như bọt biển hấp thu tri thức của Từ Cửu Chiếu.

Chỉ có điều tương phản với Phùng Trung Bảo am hiểu đào nghệ truyền thống, cô lại am hiểu đào nghệ hiện đại hơn. Vài năm sau cô dựa vào một tác phẩm, một lần liền giành được giải nhất của triển lãm song niên quốc tế ở Pháp, trở thành đào nghệ gia Trung Quốc thứ hai lấy được giải thưởng sau nhiều năm.

Sau khi Triệu Hàm Mộng xuất sư, Từ Cửu Chiếu không có chuyện gì làm, vì vậy cùng Tương Hân làm một quyết định, bọn họ đi viện mồ côi nhận nuôi một bé trai bệnh tim bẩm sinh bị vứt bỏ.

Đứa bé này đặt tên là Tương Cảnh, dưới kỳ vọng của hai người mà khỏe mạnh vui vẻ lớn lên. Ba người như một tam giác, chống đỡ thành một gia đình hoàn chỉnh, không bình thường nhưng lại bình thường, cuộc sống bình thản mà ấm áp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tai-sinh-chi-tu>